
YÜREĞİMDEKİ
SARMAŞIK
RUMEYSA GÜLHAN

1. TANITIM
2. OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE:
3. 1 "İlk Görüş"
4. 2 "Telaş"
5. 3 "Karar"
6. 4 "Öfke"
7. KESİT
8. 5 "Yüzük"
9. 6 "Düğün"
10. KESİT
11. 7 "Utanç"
12. 8 "Çorba"
13. 9 "Kavga"
14. 10 "Ayrılık"
15. 11 "Sarmaşık"
16. 12 "Öpücük"
17. 13 "Cezaevi"
18. 14 "Aşk"
19. 15 "İntihar"
20. 16 "Yalan"
21. 17 "İspanya"
22. 18 "Sarhoş"
23. 19 "Yakınlaşma"
24. KESİT
25. 20 "Poyraz"
26. KESİT
27. 21 "Şarkı"
28. 22 "Kaybetmek"
29. 23 "İmza"
30. KESİT
31. 24 "Boşanmak"
32. 25 "Vuslat"
33. KESİT
34. 26 "Balayı"
35. 27 "Tost"
36. KESİT

37. 28 "Sırlar"
38. KESİT
39. 29 "İstanbul"
40. KESİT
41. 30 "Alçı"
42. 31 "Yıkılış"
43. KESİT
44. 32 "Ağva"
45. KARDELEN
46. 33 "Baklava"
47. 34 "Mutluluk"
48. 35 "Bıçak"
49. 36 "Oğlum"
50. 37 "Kan"
51. BOMBA HABER!
52. OYLAMA!
53. 38 "Risk"
54. 39 "Korku"
55. 40 -FİNAL-
56. ÖNEMLİ AÇIKLAMA!
57. KUZEY RÜZGÂRI
58. SEVMEK BANA YASAK

TANITIM

Adam istemeye istemeye geldiği düğünde sıkıntıyla rastgele bir masayı seçip oturdu.

Gözleri gelin ve damada kaydığında bir süre onların dansını izledi.

Tam bakışlarını çekecekti ki gördüğü altın sarısı saçlarla birlikte adeta dili tutuldu.

"Anneciğim?" Annesinin sesini bile zor duydu genç adam.

Bakışlarını genç kızın üstünden çekti ve derin bir nefes aldı.

Kalbinde oluşan bu ağrı da nereden geliyordu?

"Oğlum iyi misin?" Diye sordu annesi, o cevap vermeden istemsizce yeniden genç kıza baktı.

Yanında bir kadınla hararetli bir konu konuşuyor gibiydi, gözlerinin ışıltısı uzaktan bile belliydi...

Genç adam görür görmez tutuldu genç kadına, ne de güzel bir kızdı bu böyle...

Gözleri Trabzon'un denizini andıracak kadar güzel ve kusursuzdu. Saçları sapsarıydı ve upuzundu.

Genç adamın aklını adeta başından almıştı, kimdi bu kız böyle? Onu bu kadar çok etkilemeyi başaran kız kimdi, kimlerdendi?

***

Adam çok sevdi, genç kız ise inatçıydı.

Bir Laz kızıydı o, bu inadından nasıl vazgeçecekti ki?

İnatçı olduğu kadar hırçın ve deliydi de genç kız, adam bu kıza nasıl dayanacaktı?

BİR KARADENİZ HİKAYESİ...

***

Karadeniz Serisi 2. Kitabıdır. İlk kitabı okumadan okuyabilirsiniz. Hikayelerdeki kişiler birbiriyle bağlantılıdır. İlk kitabı okuyarak da başlayabilirsiniz, bu tamamen sizin tercihiniz..

İyi okumalar...

Merhaba gençler...

Karadeniz Serisi olarak üç kitap yazacağımı biliyorsunuz. Bunun için ikinci kitabımın tanıtımını şimdiden paylaşmak istedim.

Ali ve Loya'yı çok sevdiğinizi ve merak ettiğinizi biliyorum... Onları çok daha iyi tanıyacaksınız ve olayları en başından öğreneceksiniz.😘

Yalnız şöyle bir durum var ki Hapisteki Emanet final verdikten sonra bu kitaba başlayacağım.

Yeni bölüm için ısrar edebileceğinizi tahmin ediyorum lakin bu mümkün değil. Hapisteki Emanet final verdikten sonra yeni bölüm atmaya başlayacağım. Bu süre içerisinde buraya yalnızca küçük küçük kesitler atabilirim...😇

Tanıtımı nasıl bulduğunuzu yazabilirsiniz.

Çok büyük bir aşk sizleri bekliyor olacak.❤

Bir de yeniden hatırlatmak istediğim bir konu var...

Hikayelerin hiçbirini çok uzatmadan tam tadında final yapacağım. Bu yüzden herkesin içi rahat olsun...

Şimdiden bu kitabıma destek olmayı unutmayın...😍

Herkese çok teşekkür ederim!♥

OKUMAYA BAŞLAMADAN ÖNCE:

Herkese selam...

Aylardır beklediğiniz hikayeme nihayet başlıyorum, hepinizin sabırsızlıkla beklediğini biliyorum ve saygıyla beklediğiniz için teşekkür ediyorum.

Asıl meseleye gelecek olursak, Karadeniz Serisini daha önce hiç okumamış olan okuyucular için bir not bırakmak istiyorum. Daha önce okumuş olanlar da bu notu kale alırsa çok sevinirim:

Bildiğiniz üzere bu hikayede bir adamın bir kadına olan karşılıksız aşkını anlatacağım. Kadın çok sert, inatçı ve deli bir karakter. Adam ise kadına kıyamayan ve aşkına karşılık bulabilmek için her yolu deneyen taraf olacak.

Ve daha önce Karadeniz Serisini okuyanlar Ali'nin ve Loya'nın nasıl bir karakter olduğunu az çok biliyor.

Ali'nin çok sevdiğini emin olun ki siz de hissedeceksiniz. Elbet ki onun hâline üzüleceksiniz, bazen sevineceksiniz...

Ama sizden bir ricada bulunmak istiyorum;

Loya'ya hakaret içerikli yorumlar yazabileceğinizi tahmin edebiliyorum. Benden Loya'nın anında Ali'yi sevmesini istemeyin ve böyle bir şey yapacağımı beklemeyin. Sırf bu yüzden okumayı bırakacak olan arkadaşlar olursa eğer baştan söylüyorum; bu hikayede adam çok sevecek ve onun aşkını okuyacağız. Bunu bile bile hikayemi kütüphanenize eklemenizi istiyorum.

Her şey tam zamanında olacak, her şey planlı olarak ilerlemeye devam edecek...

Sizleri seviyorum gençler!

İyi okumalar!

1 "İlk Görüş"

Hikayeme başlamadan önce sizden bir ricam olacak: Lütfen herkes 'okumaya başlamadan önce' bölümünde özellikle yazdığım o açıklamayı okumadan hikayeye başlamasın...😙

İyi okumalar!❤

ALİ

Sıkıntıyla boy aynasında kendimi izledim. Takım elbise giymekten pek haz ettiğim söylenemezdi.

"Aslan oğlum?" Diye içeriye giren anneme baktım. "Oy nasıl da yakışmış üstüne." Anneme baktım ve sıkıntı içerisinde kravatımı gevşettim.

"Anne inan ki şu düğünlere gitmekten hiç hoşlanmıyorum!" Diye söylendim.

"Ali'm gitmemiz gerekiyor. Gül Hanım'ın oğlu evleniyor, onların bize çok yardımı dokundu. Gitmesek olur mu hiç?" Bir şey söylemedim.

Hilal içeriye girdiğinde beğeniyle beni süzdü.

"Abim benim be, yine çok yakışıklısın!" Gülümsedim ve ona baktım.

Saatime baktığımda artık gitmemiz gerektiğini fark ettim.

"Düğüne daha çok var. Şimdiden gitsek düğüne yetişiriz." Annem başını salladı.

"Haydi da o zaman!" Dedi.

Hep birlikte evden çıktığımızda kapıyı kilitledim ve arabama doğru yürüdüm.

İstanbul'un güzelim havasını son kez içime çektim. Bu şehiri çok seviyordum. Bütün hayatım burada ve bu evde geçmişti. Zor şeyler yaşasam bile insan yaşadığı şehire küsemiyordu ki! Nasıl bu şehirden gidebilirdim, doğup büyüdüğüm bu evi nasıl bırakabilirdim?

Babamın kollarımda bu evde ölmesine rağmen nefret edemiyordum. Yalnızca ara sıra içimde büyük depremler oluyordu, bu evin her karesi bana çoğu zaman onu hatırlatıyordu. Düşünmek istemiyordum, o anı hatırlamak istemiyordum...

Tek isteğim burada huzur bulmaktı. Aslında bu şehirde huzur bulmaya gerek bile yoktu, İstanbul'un kendisi zaten başlı başına büyük bir huzurdu.

Düşüncelerimden kurtulmak istercesine hızla arabaya bindim. Annem ön koltuğa oturduğunda kardeşim arka koltuğa geçti. Biraz daha beklediğimde Ömer de geldi ve Hilal'in yanına oturdu.

"Geç kaldım mı?" Diye sorduğunda başımı olumsuz anlamda salladım.

Ömer Hilal'in kocasıydı, bizim evimizde yaşıyorlardı. Annem babam da gittiği için evlatlarından ayrılmak istemiyordu.

Gaza yüklendiğimde annem bana baktı.

"Ali oğlum yavaş gitsene!" Diye kızdı.

"Korktunuz mu Emine Hanım?" Kaşlarını çattı.

"Ali'm deli etme adamı da!" Güldüm ve biraz yavaşladım.

Havaalanına varmamız çok uzun sürmemişti. Annem zorlamasa asla düğüne gitmezdim. Bu tarz ortamlardan hiç hoşlanmıyordum ve inanılmaz sıkılıyordum.

***

Uçaktan indiğimizde neyse ki düğüne yetişmiştik.

Bir taksiye bindik ve düğün salonunun adresini verdik.

Düğün salonunun önüne geldiğimizde hep birlikte arabadan indik.

"Erkenden gelmişiz ya!" Diye homurdandı Hilal.

"Çok konuşma Hilal, bu insanlar bize ne iyilikler yaptı!" Dedi annem.

Yorum yapmak istemedim ve düğün salonundan içeriye girdik.

Büyük salona girdiğimizde rastgele bir yer seçtim ve oturdum.

"Oğlum biraz daha öne otursaydık!" Diyen anneme karşı omuz silktim.

Başka kimseden itiraz çıkmayınca herkes masaya oturdu.

"Kayınço?" Ömer'e baktım.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Burada çok fazla kalır mıyız?" Diye sormasıyla birlikte güldüm.

"Valla onu anama soracaksın." Ofladı.

"Neyse geri döneceğiz nasıl olsa." Onu başımla onayladım.

Yaklaşık yarım saat sonra salon yavaş yavaş dolmaya başlamıştı.

Daha fazla dayanamadım ve telefonumu çıkarıp biraz oyalanmaya başladım.

"Emine Hanımcığım?" Karşıma baktığımda orta yaşlardaki şık giyimli kadını gördüm. "Hoş geldiniz." Dedi ve bize baktı.

Herkes ayağa kalkıp selamlaştığında yavaşça yerime oturdum.

Sessizce telefonumla oynamaya devam ettim.

Romantik bir şarkının çalması üzerine gelin ve damadın salona girişini izledim.

"Ne kadar da yakışmışlar." Dedi annem. "İnşallah bir gün Ali'nin mürüvvetini görmek bana nasip olur." Annem derin bir iç çekti ve bana baktı.

"Nasip olur annem, daha önümde çok yıl var." Dedim.

"Ne yılı oğlum? Yarın bana ne olacağı belli mi, gelmişim kaç yaşına!" Diye söylendi. "Zaten babana evlendiğinizi görmek nasip olmadı. Ben daha torun sahibi bile değilim!" Sıkıntıyla anneme baktım.

"Annem bunlar şimdi konuşulacak konular değil." Dedim ve elini tuttum. "Ne zaman bir kadını seversem o zaman evleneceğim. Şimdi gidip tanımadığım etmediğim bir kadınla evlenmemi mi istersin?" Annem bana baktı.

"Baban gibi mürüvvetini görememekten korkuyorum." Zorlukla gülümsedim.

"Babam bizi görüyor annem." Annem bir şey söylemedi ve üzüntüyle önüne döndü.

Ne zaman babamın konusu geçse gözleri dolardı, hâlâ onu çok seviyordu.

Bunları düşünmek istemedim ve arkama yaslandım.

Gözlerim gelin ve damada takıldığında bir süre onların dansını izledim.

Tam bakışlarımı çekecektim ki gördüğüm altın sarısı saçlarla birlikte adeta dilim tutuldu.

"Anneciğim?" Annemin sesini zor duyduğumda cevap bile veremedim.

Bakışlarımı kızın üzerinden çektim ve derin bir nefes aldım.

Kalbimde oluşan bu ağrı da nereden geliyordu?

"Oğlum iyi misin?" Diye soran anneme cevap vermeden istemsizce yeniden genç kıza baktım.

Yanında bir kadınla hararetli bir konu konuşuyor gibiydi, gözlerinin ışıltısı uzaktan bile belliydi...

Hayatımda ilk defa bu kadar güzel bir kadın görüyordum.

Ne güzel bir kadındı bu böyle...

Gözleri Trabzon'un denizini andıracak kadar güzel ve kusursuzdu. Saçları sapsarıydı ve upuzundu.

Derin derin nefesler aldım ve kravatımı gevşettim. Kimdi bu kız böyle? Bu kadar güzel gülen ve ışıl ışıl parlayan kız kimdi, kimlerdendi acaba?

"Oğlum?!" En sonunda anneme baktım.

"Efendim annem?" Dedim.

"Kayınço sen iyi misin?" Diye sordu Ömer.

"İyiyim koçum." Hilal bana baktı ve göz kırptı.

"Şu ilerideki kıza baktığını görmedim sanma abiciğim!" Annem şaşkınca kardeşime baktı.

"Hangi kız da?!" Ömer kahkaha attı.

"Şu ileride var ya hani anneciğim, üzerinde mavi ve uzun bir abiye var." Ofladım.

"Hilal saçmalama!" Diye kızdım.

"Hangisi diyorum?" Annem hâlâ kızı görmeye çalışıyordu.

Sinirle gözlerimi kapattım ve arkama yaslandım.

"Ali kız bizim masaya bakıyor." Şaşkınlıkla gözlerimi açtığımda kızla bakışlarımız buluştu.

Kız gözlerini kırpmadan bana bakıyordu, şimdi yüzü daha netti.

Derin bir nefes aldım ve anneme döndüm.

"O kadar bakarsanız tabii ki kız yanlış anlar, dönün da önünüze!" Diye kızdım.

"Çok konuşma!" Annem ayağa kalktı. "Ben gideyim de bu uşak kimmiş kimlerdenmiş bir öğreneyim." İnanamayarak anneme baktım.

"Anne?!" Annem çoktan gözden kaybolmuştu. "Hilal!" Sinirle ona döndüğümde bana masumca baktı.

"Vallahi böyle bir şey yapacağını tahmin etmemiştim!" İnledim ve kravatımı çıkardım. Bu kravat zaten beni boğuyordu bir de şunlar üzerime geliyordu!

"Aman be Ali, sen de evlensen fena mı olur yani?" Dedi Ömer.

"Ömer ben evlenmeye karşı bir adam değilim. Zamanı gelince ve doğru insanla bunu elbet ki istiyorum ama bu kızı tanımıyoruz bile! Evet çok güzel bir kız ve boyu posu yerinde. Allah sahibine bağışlasın, ne diyebilirim ki başka? Ya sevdiği ya da nişanlısı falan varsa, delikanlı adama yakışır mı hiç bilip bilmeden göz koymak!" Ömer güldü ve omzumu sıktı.

"Niye bu kadar celallendin ki aslanım? Sadece evlensen fena mı olurdu dedim." İç çektim.

"Hayırlısı olsun Ömer. Rabbim hayırlısı kimse beni onunla karşılaştırsın. Böyle yüzünün güzelliğiyle olmaz bu işler, önce kalbi güzel olacak. Kalbi kötü olduktan sonra yüzü ne işime yarayacak?" Hilal gülümsedi.

"Belki kalbi de güzeldir abiciğim?" Dedi.

"Olabilir tabii ki. Kızı tanımam etmem bu yüzden nasıl bir insan olduğu hakkında yorum yapmam." Ömer güldü.

"Sen de amma telaş yaptın ha!" Kaşlarımı çatıp ona baktığımda gülmesi arttı. "Tamam Ali tamam, bir şey demiyorum." Dedi.

"Şu düğün bitse de gitsek." Diye mırıldandım.

Bakışlarım yeniden telefonumu bulurken biraz daha oyalandım.

***

"Gelin bizim eve gidip bir kahve içelim." Annem düğün sahibine baktı ve gülümsedi.

"Yok olmaz Gül Hanım, evde işler bizi bekliyor." Dedi.

"İyi peki madem... Bugün olmasa bile mutlaka hepinizi bir gün bekliyorum evime." Annem başını olumlu anlamda salladı.

"Görüşürüz." Dedi ve kadınla vedalaştı.

Biz de vedalaştığımızda düğün salonundan çıktık ve taksiye doğru ilerledik.

Taksiye bindiğimizde annem heyecanla bana döndü.

"Öğrendim kızın kimlerden olduğunu." Dediğinde göz devirdim. "Atabey'lerin küçük kızıymış. Hani Atabey'ler var ya, biliyorsun değil mi? Trabzon'un en büyük şirketlerinden birinin sahibiler, seraları falan da var." Başımı salladım. "İşte onların küçük kızıymış. Evlenen kız bu uşağın kuzeniymiş!" Annemin heyecanlı anlatımını merakla dinledim.

"Ee yani anladığım kadarıyla zengin bir ailenin küçük kızı." Annem ofladı.

"Atabey'ler saygın bir aileymiş oğlum, köylüye falan çok yardımları dokunuyormuş. Gül Hanım çok iyi ve terbiyeli bir aile olduklarını söyledi. Yalnızca kız biraz deliymiş." Kaşlarımı kaldırdım.

"O ne demek?" Diye sordum.

"Gözü kara ve hırçın bir kızmış işte!" Derin bir nefes aldım.

"Ya anne kızın adını söylemedin!" Dedi Hilal.

"Ha söylemedim mi? Aman heyecandan unutmuşum!" Annem bana baktı. "Kızın adı Loya'ymış." Kaşlarımı kaldırdım.

"Loya mı?" Annem başıyla onayladı.

Loya...

Lazca tatlı demekti.

"Sanırım kız adı gibi tatlı bir insan değil." Dedim alayla.

"O hiç belli olmaz oğlum." Dedi annem.

"Kızın sevgilisi falan var mıymış?" Diye sordu Hilal.

"Kızım nereden bileyim?! Çaktırmayayım diye genel bir şeyden bahsediyormuş gibi sordum ama Gül Hanım sanırım yok dedi fakat emin değilmiş. Yani büyük bir ihtimal yok!" Dedi ve bana döndü. "Alayım mı da sana şu kızı? Hem memleketlerimiz de yakın. Bak biz Rizeliyiz o ise Trabzonlu!" Kahkaha attım.

"Anne ne saçmalıyorsun? Tanımadan etmeden olacak iş değil bunlar!" Ömer güldü.

"Tanısan olur yani?" Omuz silktim.

"Huyuna suyuna bağlı, çok deli kızı çekemem ben!" Annem alayla güldü.

"Aşık olduktan sonra öyle bir çekersin ki oğlum!" Başını iki yana salladı. "Babanın deliliklerini yıllarca çektim ben, sevmesem çeker miyim hiç? Hiç evlenmem ve rahat rahat yaşarım ama tabii gönül rahat durur mu? İlla sevdiğini istiyor, deli de olsa manyakta olsa katlanıyorsun!" Dedi.

Anneme baktım ve zorlukla gülümsedim.

"Kimsenin kahrını çekmek istemiyorum anne." Dedim.

"İnşallah kimsenin kahrını çekmezsin." Annem sevgiyle bana baktı. "İnşallah çok mutlu bir evliliğin olur kuzum." Bakışlarımı yola çevirdim.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

***

Havaalanına geldiğimizde saat epeyce geç olmuştu. İşlerimiz olduğu için Trabzon'da kalamamıştık.

Yeniden İstanbul'a geldiğimizde park ettiğim arabama doğru yürüdük.

Çok yorgun hissediyordum ve bir an önce evime gitmek istiyordum. Gaza yüklendiğimde annem telaşla bana baktı.

Eve gelir gelmez yorgunca kendimi koltuğa attım ve televizyonu açtım.

Kaçırdığım maçı görmemle birlikte bir küfür savurdum. Düğün falan derken tamamen aklımdan çıkmıştı.

Televizyonun sesini açtım ve maç yorumlarını izlemeye başladım.

Yanağımdaki ıslaklıkla birlikte yüzümü buruşturdum.

"Hilal!" Diye kızdım. "Yaladın resmen!" Kahkaha attı ve yeniden yanağımı öptü.

Tabağa koyduğu sucuk ekmeği ve kolayı önümdeki sehpaya bıraktı.

"O düğündeki yemekler beni bile doyurmadıysa abiciğimi doyurmaz diye düşündüm." Gülümsediğimde yanıma oturdu ve kendisine hazırladığı sucuk ekmekten bir ısırık aldı.

"Güzelim ben yatıyorum." Dedi Ömer.

"Tamam kocacığım şunu yedikten sonra gelirim." Hilal kocasına baktı. "Aç olmadığına eminsin değil mi? Eğer istersen sana başka bir şey hazırlayabilirim." Ömer başını hayır anlamında salladı.

"Canım bir şey yemek istemiyor ve çok uykum var." Bakışları bana döndü. "Erken yatmaya çalış kayınço, yarın erkenden arazilere bakmaya gideceğiz." Doğruydu.

"Tamam koçum." Dedim.

"İyi geceler." Dedi ve odasına geçti.

Bakışlarımı televizyona çevirdim ve önümdeki sucuk ekmeği yemeye başladım.

"Annem yattı mı?" Diye sordum.

"O gelir gelmez yattı." Dedi Hilal.

Bir şey söylemedim ve merakla maçın yorumlarını izlemeye devam ettim.

"Aslan abim?" Hilal'e baktım. "Şu Loya-" Sözünü kestim.

"Kızım bir dur da! Valla hiç uğraşamayacağım o kızla, delinin tekiymiş zaten!" Hilal dudağını büktü.

"Abi?" Diye nazlandığında iç çektim.

Hilal bana yaklaştı ve başını göğsüme yasladı.

"Şimdi ben çok düşündüm ve benim aklıma kötü düşünceler geldi." Kaşlarımı çattığımda sözlerine devam etti. "O kızla evlenirsen eğer o buraya gelir değil mi? Sen Trabzon'a yerleşmezsin?" Dediğinde saçını öptüm.

"Sen şimdi bunları mı düşünüyorsun gerçekten?" Başımı iki yana salladım ve güldüm. "Kızın yüzü güzel doğru ama sırf yüzünü beğendim diye iki dakikada evlendirdin beni!" Hilal omuz silkti.

"Bilmiyorum abi." Diye mırıldandı. "Eğer öyle bir şey olursa o kız buraya gelsin. Gerçi zenginlermiş de, kim bilir nasıl bir kızdır?" Derin bir nefes aldım.

"Öyle bir şey olursa o kız buraya gelir ki olabilmesine pek ihtimal verdiğim söylenemez." Dedim.

"Eğer sen gidersen annem yokluğunu çok hisseder, aynı şekilde benim için de aynı şey geçerli." Yavaşça ona sarıldım. "O kız buraya gelirse bir sorun olmaz ki. Bak mesela Ömer sırf benim mutluluğum için burada bizimle

kalmayı kabul etti. O da öyle kabul eder değil mi?" Dayanamadım ve güldüm.

"Kızım Allah aşkına neyin kafasını yaşıyorsun? Yalnızca düğünde gördüm ve beğendim. Daha ilerisi olamaz. Hem buradan bir kız bulsam daha iyi olurdu ama zaten evlenmek için daha erken." Hilal güldü.

"Ne bileyim işte abi, sen de gidersin diye korkuyorum." Yeniden saçını öptüm.

"Gitmem." Hilal başını salladı ve yavaşça doğruldu.

"Benim uykum geldi." Yanağımı öptü. "İyi geceler abiciğim." Gülümsedim.

"İyi geceler." Hilal odasına gittiğinde koltuğa rahatça yayıldım ve kolamdan bir yudum aldım.

Sucuklu ekmeği bitirdiğimde maç yorumlarını izlemeye devam ettim.

Galatasaray maçı kazanmıştı ve keyfim biraz da olsa yerine gelmişti.

Dikkatle yorumları dinlerken gözlerim artık resmen kapanıyordu.

Televizyonu kapattım ve ayağa kalktım. Uyuşuk adımlarla odama geldiğimde hızlıca yatağın içerisine girdim ve gözlerimi kapattım.

Loya...

Aklıma sapsarı saçları geldikçe uykum kaçıyordu. Çok uykum olmasına rağmen uyuyamıyordum.

Olabilecek bir şey değildi ki... Kız Trabzon'da yaşıyordu, bana çok uzak bir yerdeydi.

Saçma sapan düşüncelerime son vermek istedim ve pozisyonumu değiştirdim.

Gözlerimi yeniden kapattığımda mavi abiyesiyle birlikte gözümün önünde canlandı. Hızla gözlerimi açtım ve bir küfür savurdum.

Hepsi annemin yüzündendi, kızdan o kadar çok bahsetmişti ki şimdi uykumu kaçırıyordu!

Kızla gözlerimizin buluştuğunu hatırladıkça sanki kalbimin atışları değişiyordu.

Annem onun hırçın bir kız olduğunu söylemişti.

En önemlisi kız zengindi ve Trabzon'un tanınan sayılı ailelerindendi.

Biz ise babamdan kalan şirketi yönetiyorduk. Babam yıllarca bu işi yapmıştı ve biz de şimdi bu işi yapıyorduk. Ömer de bana çok destek oluyordu, zaten benim çocukluk arkadaşımdı.

Bunaldığımı hissetmemle ayağa kalktım ve camı açtım.

Yeni yağmur yağdığı için güzel bir koku vardı. Derin bir nefes çektim içime, bu kokuyu seviyordum.

Camı açık bıraktım ve yatağıma döndüm. Hava soğuk olabilirdi ama umrumda değildi. Oda havasızdı ve ben düşüncelerimden sıyrılmakta zorluk çekiyordum.

Soğuk içeriyi anında sardığında örtüyü iyice üzerime çektim.

Gözlerimi kapattığımda gülüşü gözlerimin önüne geldi. Yanındaki kadına nasıl da heyecanla bir şeyler anlatıyordu öyle, çok masum ve saf duruyordu oysaki...

O kız mı deliydi gerçekten? Hiç hırçın bir kız gibi durmuyordu ki! Aksine uysal bir kız gibiydi, masumluğu yüzüne vurmuştu.

Adı gibi tatlı bir kıza benziyorken nasıl hırçın bir kız olabilirdi ki?

Delilik az çok benim kanımda da vardı ama babam kadar da değildi.

Bu kız çok değişik bir kız olmalıydı.

Tek bildiğim bir şey vardı ki bugüne kadar gördüğüm en güzel kızdı o... Düğünde herkesin içinde bir pırlanta gibi parlıyordu...

Annemin sözleri aklıma gelirken yutkundum. Eğer seversen deli olsa bile katlandığını söylemişti.

Bu kız gerçekten abartıldığı kadar deli ve hırçın olabilir miydi?

Yüzünü yeniden hatırlamamla birlikte yutkundum.

İnşallah başıma çok bela açmadan bu konu kapanırdı!

SINIR: 400 VOTE 60 YORUM

EVET...

Karadeniz Serisinin 2. Kitabıyla karşınızdayım. Loya ve Ali çiftimizi en başından detaylı olarak daha iyi tanımaya hazır mısınız?

Herkesin merakla beklediği hikayemin ilk bölümü sizlerle... Daha yeni bir hikaye olduğu için lütfen hikayeme destek olmayı unutmayın!

Hikaye tamamen Ali'nin anlatımından olacak, onun aşkını herkes kalbinde hissedebilecek. Bundan tamamen emin olabilirsiniz. Büyük bir aşk hikayesi sizleri bekliyor...

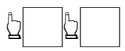
Oy veren ve yorum yapan herkese çok teşekkür ederim!

Lütfen düşüncelerinizi yazmayı unutmayın!😊😊

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

2 "Telaş"

ALİ

Annem kravatımı taktı.

"Aslan oğlum benim..." Sevgiyle yanağımı öptü.

"Nana..." Dedim ve ona sarıldım.

"Seninle o kadar gurur duyuyorum ki oğlum, iyi ki doğurmuşum seni." Annemin saçını öptüm.

"Geç kalmak istemiyorum annem." Başını salladı ve yanağımı okşadı.

"Akşama ne pişireyim sana?" Durdum ve düşündüm.

"Canın ne isterse nana." Dedim.

İçeriye Hilal'in girmesiyle birlikte ona baktım.

"Ya beni neden dışlıyorsunuz?" Güldüm.

"Saçmalama Laz kızı, seni dışlar mıyız hiç?" Dedi annem.

"Annem..." Dedi Hilal ve ona sarıldı.

Ömer'in içeriye girmesiyle birlikte bakışlarım onu buldu.

"Haydi kayınço, adamlar bizi bekliyormuş." Başımı salladım.

"Haydi biz çıkalım artık." Dedim ve Hilal'in yanağını öptüm.

"Görüşürüz abiciğim." Dedi ve bakışları kocasını buldu.

Ömer karısının yanına geldi ve yanağını öptü.

"Görüşürüz, opordace..." Deyip sarıldı.

"Telefonlarıma bak olur mu?" Ömer iç çekti.

"Bakıyorum zaten ama toplantıdayken açamıyorum." Dedi ve geri çekildi. "Toplantı bitince hemen arıyorum ama güzelim, hiç aramadığım oldu mu?" Hilal güldü.

"Tamam tamam, siz geç kalmayın." Ömer başını salladı ve bana döndü.

"Gidelim kayınço." Dedi.

***

Arazilere baktıktan sonra şirkete gelmiştik. Önümdeki dosyalara kendimi veremiyordum.

Kapının tıklatılmasıyla birlikte kahvemden bir yudum daha aldım.

"Gir!" Dedim.

Duygu'nun sesini duymamla birlikte başımı kaldırdım.

"Şey, Ali..." Çekinerek bana baktı.

"Efendim Duygu?" Dediğimde elindeki dosyayı bana uzattı.

"Meryem'in işi varmış, dosyayı ben getirdim-" Sözünü kestim.

"Sıkıntı yok, neticede aynı şirkette çalışıyoruz." Başını salladı.

"Doğru." Yüzüne baktım.

"Başka bir şey var mıydı?" Diye sordum.

"Yok." Başımla kapıyı gösterdim.

"Yanımda biri varken çalışamıyorum." Dedim.

Ona yeniden umut vermek istemiyordum.

"Beni kovuyor musun?" Sesi kırgındı.

"Hayır Duygu, yalnızca işime kendimi veremiyorum." Üzgünce gözlerime baktı.

"Ali..." Sustu.

"Duygu bak biz ayrıldık, seni üzmemek için direndikçe üstüme gelme olur mu? Ayrılmamıza rağmen senin ekmeğinle oynamadım, seni buradan gönderebilirdim ama yapmadım. İkimiz de burada seviyeli bir şekilde çalışalım istiyorum." Dedim sertçe.

"Peki Ali, söylediğin gibi olsun." Yaklaştı ve masama doğru eğildi. "Ama asla pes etmeyeceğim, bunu bil olur mu?" Dedi ve hışımla odadan çıktı.

Sinirle arkama yaslandım ve gözlerimi kapattım.

Her şey zaten yeterince karışıktı, bir de onunla uğraşmak istemiyordum!

***

"Evet arkadaşlar, fikrini belirtmek isteyen var mı?" Diye sordum.

"Ali Bey?" Konuşan sarışın kadına baktım. "Bence daha iç açıcı projelerle uğraşmalıyız, bu proje insanları etkiler mi bilemiyorum." Slayta göz gezdirdim.

"Daha yaratıcı bir fikriniz var mı?" Kadın durdu.

"Henüz yok." Başımı salladım ve bilgisayarımı elime aldım.

"O zaman bana yaratıcı bir fikir bulun ve gelin, daha iyisini bulabilene kadar en iyisi bu." Herkes başını salladığında saate baktım. "Eğer aklınıza daha sağlam fikirler gelirse odama gelip söyleyebilirsiniz. Sizden çok sık çalışmanızı istiyorum, unutmayın ki bu proje sadece Türkiye'nin yararına olmayacak. Biz işimizi dünyaya sunacağız, o yüzden herkes işin ciddiyetinin farkında olsun." Herkes yeniden başını salladı. "Toplantımız

bitmiştir arkadaşlar, biraz mola verip dinlenebilirsiniz." Dedim ve toplantı odasından çıktım.

Odama geldiğimde Ömer de peşimden gelmişti.

"Ali?" Dediğinde koltuğuma oturdum.

"Efendim Ömer?" Dedim bıkkınca.

"Ne yapacağız abi?" İç çektim.

"Bilmiyorum Ömer bilmiyorum!" Diye isyan ettim. "Amerika'ya gideceğiz daha, elimizde adam akıllı bir proje yok!" Ömer ofladı.

"Oğlum o zamana kadar elimizde mantıklı bir şeyler olur herhâlde." Göz devirdim.

"Ben ihtimallerle hareket edemem Ömer!" Dedim. "Çalışanlarıma patlamamak için kendimi zor tuttum! Nasıl olur da iki aydır hiçbir şey bulamayız?" Ömer iç çekti.

"Buluruz abi, Allah büyüktür." Dedi.

"Orası öyle ama bizim de biraz harekete geçmemiz gerekiyor. Bu işler öyle bu proje basit demekle olmuyor, kimse hiçbir şey bulamıyor!" Sinirden köpürüyordum!

"Ali sakin olur musun?" Diyen Ömer'e baktım.

"Bu şirketi babam kurdu, ben de onun adına layık bir şekilde yöneteceğim." Ayağa kalktım. "Babam bana bu kadar güveniyorken benim yaptığım aptallığa bak, kimse bir şey bulamıyorsa ben bulacağım!" Kendimden emin bir şekilde odamın kapısına geldim. "Sen de bir şeyler düşünmeye çalış. Eve geç gelirim, anneme söyle ki merak etmesin." Ömer başını salladığında hızlı adımlarla odamdan çıktım.

Anlamıyordum, bunca insan nasıl bir fikir bulamamıştı anlamıyordum!

Asansöre bastığımda çok geçmeden gelmişti. Tam bineceğim sırada bir ses duydum.

"Ali?!" Yanıma doğru koşan Duygu'ya baktım.

"Duygu?" Dedim ve ayağımı asansöre koyarak gitmesini engelledim.

Duygu tam karşımda durdu ve gülümsedi.

"Ali?!" Heyecanla boynuma sarıldığında göz devirdim.

"Duygu!" Sert sesimle birlikte benden ayrıldı.

"Fikir buldum!" Mutlulukla gülümsedi. "Çok ciddiyim ki efsane bir şey buldum!" Dedi.

Onu süzdüğümde yavaşça koluma girdi.

"Nerede anlatmamı istersin?" Başımla asansörü işaret ettiğimde ikimiz de asansöre bindik.

Bizi izleyen birkaç kıza bakmamla birlikte hemen uzaklaştılar.

Asansörün kapılarının kapanmasıyla birlikte Duygu dudağını büktü.

"Neden böyle yapıyorsun?" Dedi.

"Duygu artık sevgili olmadığımızı ne zaman kabulleneceksin?" Durdu ve düşündü.

"Hâlâ birbirimizi sevdiğimizi biliyorum, yalnızca bana kızgınsın." İç çektim.

"Senin için boş yere nefesimi tüketmeyeceğim kızım. Fikrin neyse belirtirsin ondan sonra da çekip gidersin." Dedim soğukça.

"Ali..." Duygu'nun gözlerinin dolduğunu fark ettiğimde pes edercesine inledim.

"Kusura bakma, bir an ne dediğimi bilemedim." Başını salladı ve bakışlarını kaçırdı. "Duygu?" Dedim ve yavaşça ona sarıldım. "Seni üzmek istemediğimi biliyorsun ama çok üstüme geliyorsun." Duygu başını boynuma gömdü.

"A-Ali..." Titrek bir nefes aldığında yavaşça belini okşadım.

"Artık aramızdaki ilişkinin bittiğinin farkına varmalısın." Duygu kokumu içine çekti.

"Ben sen olmadan yaşayamam Ali, sen benim aşkıma inanmıyorsun!" Dedi.

"Ne ilgisi var, ben sana da aşkına da saygı duyuyorum zaten ama bazen çok saçmalıyorsun!" Duygu başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"B-Beni hiç mi sevmedin?" Diye sorduğunda onun yüzünü inceledim.

Gözlerimin önüne sapsarı saçlar gelirken gözlerimi kapattım.

Bu kadar güzel olmak zorunda mıydı?

Sapsarı saçları, bembeyaz teni, upuzun boyu, masmavi gözleri...

Ne kadar güzel de yaratılmıştı böyle, sanki insan değil de oyuncak bir bebek gibiydi...

Belki de düğünde süslendiği için bana öyle gelmişti, belki de gerçekte o kadar da güzel değildi.

Dudaklarıma kapanan dudaklarla birlikte gözlerimi araladım. Duygu aşkla beni öptüğünde geri çekilip onun gururunu kırmak istemedim.

Yavaşça öpüşüne karşılık verdiğimde bu öpücükte hiçbir duygunun olmadığının farkına varmıştım. Yine de şansımı denemek istemiştim, belki bu öpücük beni heyecanlandırır demiştim...

Duygu geri çekildiğinde asansörün kapıları açılmıştı. Birlikte dışarıya çıktığımızda benim arabama bindik.

"Şey Ali..." Çekinerek bana baktı. "Beni hiç mi özlememişsin?" Diye sordu.

"Ben sana ne dersem diyeyim umursamayacaksın ki." Duygu burukça gülümsedi.

"Senden vazgeçmek istemiyorum çünkü, sen hayatında hiç mi aşık olmadın?" Arabayı çalıştırdım ve birden gaza yüklendim.

Sorusuna cevap vermemeyi seçmiştim çünkü bu sorunun cevabını ben de bilmiyordum.

"Hey, soruma cevap ver!" Dedi.

Ona ters ters baktığımda sustu.

"Ama az önce beni öptün?" Güldüm.

"Sen beni öptün, ben de seni kırmamak için karşılık verdim." Dedim.

"Of Ali ya!" Diye söylendi.

Yakın bir kafeye geldiğimizde arabayı park ettim. İkimiz de indiğimizde kafeye girdik. Bir masa seçtiğimizde Duygu tam karşıma oturdu.

"Fikrini söyle bakalım." Dediğimde yavaşça bilgisayarını açtı ve masaya koydu.

"Bekle." Başımı salladım ve beklemeye başladım.

Bakışlarım denizi bulurken huzurla deniz kokusunu içime çektim.

Gözlerimin önüne yine o mavi gözler gelirken kafayı yediğimi düşünmeye başlamıştım, gerçekten iyi değildim!

Loya...

Ah, ne de güzel bir isimdi bu böyle!

Kendi de güzeldi gerçi, upuzun saçları vardı...

Güzelliğine tutulmuş olmalıydım, bunun başka bir açıklaması olamazdı.

"Ali?" Diye seslenen Duygu'ya baktım. "Sen iyi misin?" Başımı salladım.

Duygu hazırladığı slaytı bana gösterdi ve anlatmaya başladı.

Gayet güzel bir projeye benziyordu.

***

Eve geldiğimde yorgunca kendimi koltuğa attım.

"Yoruldun mu anneciğim?" Dedi annem.

"Biraz." Diye mırıldandım.

Eve gelmeden önce boş sahilde biraz oturup kafamı dinlemiştim.

"Kıyamam ben sana, baban öldükten sonra bütün işleri nasıl da sırtlandın..." Annem yanağımı öptü. "Gurur duyuyorum seninle aslanım." Dedi.

"Anamın desteği sayesinde bunların hepsi." Dedim ve annemin elini öptüm. "Hakkın ödenmez annem." Annem burukça gülümsedi.

"Senin ödenir mi sanki, nasıl da kardeşine babalık yapıyorsun... Sırf babasının yokluğunu hissetmesin diye elinden geleni yapıyorsun." Dediğinde iç çektim.

"Ne yapayım nana, gencecik kız baba yokluğuyla mı büyüsün?" Annem gururla bana baktı.

"Oğlum..." Dedi.

Gülümsedim ve yavaşça anneme sarıldım.

"Karnın aç mı bir tanem?" Diye sordu.

"Yok annem, ben gelmeden önce yedim." Annem esnedi.

"Emin misin?" Başımı salladığımda ayağa kalktı. "Haydi ben odama gidiyorum, uykum geldi." Dedi.

"Allah rahatlık versin." Dedim.

"Sen de çok oyalanma. Dün geç yattın, bugün de erken kalktın." Başımı olumlu anlamda salladığımda annem odasına gitmişti.

Hilal ve Ömer çoktan uyumuş olmalıydı.

Telefonumun çalmasıyla birlikte kuzenimin aradığını gördüm.

"Efendim Alp?" Dedim telefonu açtığımda.

"Abi sana muhteşem bir iş teklifim var. Gece gece rahatsız ettiysem affet ama dayanamadım!" Güldüm.

"Yok be oğlum, uyumamıştım zaten." Duruşumu dikleştirdim. "Neymiş bakalım o iş?" Diye sordum.

"Bizim buralarda çok iyi ticaret dönüyor, anlatmama gerek yok zaten biliyorsun." Dedi.

"Bilirim." Diye mırıldandım.

"Trabzon'da güçlü bir şirketle görüşüyoruz abi. Bana İstanbul'dan sağlam bir tanıdık var mı diye sorduklarında senin şirketini söyledim. Adamlar Trabzon'un en iyisi, sen de İstanbul'un en iyisisin. Ee benim de Rize'de bir adım var, birlikte güzel çalışmalar yapabiliriz diye düşündüm." Dedi. "Ee ne diyorsun? Hemen olumsuz düşünme, bu adamlar ticaretin en iyisi!" Derin bir nefes aldım.

"Kim ki bu adamlar, biz tanıyor muyuz?" Sorumla birlikte arkama yaslandım.

"Atabey'ler abi, biliyorsundur herhâlde?" Hızla öksürdüm.

"Ne?!" Dedim.

"Atabey'ler." Dayanamadım ve ayağa kalktım.

"Emin misin?" Diye sorduğumda güldü.

"Ulan görüştüğüm adamların kim olduğunu bilmiyor muyum?" Heyecandan yerimde duramıyordum.

"Ne zaman görüşmeye geleyim?" Dedim. "Yarın olur mu?" Alp kahkaha attı.

"Oğlum bir destur da, bu kadar heyecanlanacağını tahmin etmiyordum!" Dedi.

"Ne zaman gidiyoruz?" Dedim sabırsızca.

"Madem bu kadar meraklısın, o hâlde yarın bir görüşme ayarlayayım." Dedi.

"Ayarla aslanım." Alp güldü.

"Hayırdır Ali, sende bir şeyler var gibi?" Göz devirdim.

"Bir şey olduğu yok, benim Laz damarımı attırma!" Diye söylendim. "Yarın sabah ararım, şimdi uçak biletini ayarlayacağım." Deyip telefonu kapattım.

Allah resmen beni yeniden onun yanına götürüyordu, bu kadar tesadüf olamazdı.

Yüce Rabbim'in bir bildiği vardı ki beni yeniden onunla kavuşturuyordu, o kız belki de gerçekten benim kaderimdi.

Bu kadar tesadüf normal miydi, üstelik o kız gün boyunca aklımdan hiç çıkmamıştı.

Hızla odama girdim ve küçük valizi alıp içine günlük kıyafetlerimi koydum.

Hemen bir uçak bileti ayarladıktan sonra yavaşça yatağıma yattım, heyecandan uyuyabilirsem iyiydi.

***

Alarmın sesiyle gözlerimi açtım.

Saate baktığımda uçağın kalkmasına iki saat olduğunu gördüm. Hızla tuvalete gittim ve işlerimi hâllettim.

"Oğlum?" Annem şaşkınca bana bakıyordu.

"Nana?" Uzanıp yanağını öptüm. "Günaydın." Annem kaşlarını çattı.

"Hayırdır?" Diye sorduğunda derin bir nefes aldım.

"Trabzon'a gidiyorum." Dedim.

"Ne?!" Annem şaşkınca bana baktı. "Bu nereden çıktı?" Güldüm.

"Loya'ların şirketiyle görüşmeye gidiyorum, Alp onlara bizim şirketimizi söylemiş. Ben de görüşmeye gidiyorum." Dedim.

"Ya ama olmaz ki böyle!" Hilal'in sesini duyduğumda arkamı döndüm. "Sen şimdi bir kız uğruna satacak mısın beni?" Dediğinde kollarımı açtım.

Hilal hızla kollarımın arasına girdiğinde gülümsedim ve kardeşime sarıldım.

"Seni hiçbir şeye değişmem." Dedim.

"Nereden çıktı bu iş ya?" Diye sordu Ömer.

"Vallahi bilmiyorum." Hilal dudağını büktü.

"Umarım iyi bir gelin olur." Kahkaha attım.

"Kızım bir dur da, daha gelin olabilecek bir durum yok ortada. Ben oraya iş görüşmesine gidiyorum." Hilal gülümsedi.

"Çok kaptırma kıza kendini, ben seni kıskanırım sonra." Saçını öptüm.

"Sen Ömer'le evlendiğinde ben de çok kıskanmıştım ama sen beni pek umursamamıştın." Dedim.

"Aşk olsun abi!" Dediğinde güldüm.

"Evet kayınço, ne dersen de haklısın." Dedi Ömer alayla.

"Ben Ömer'le kaç yıldır sevgiliydim, ne yapsaydık?" Diyen kardeşime baktım.

"Kaç yıldır?" Hilal dudağını ısırdı.

"Lafın gelişi söylemiştim-" Sözünü kestim.

"Hilal!" Dedim.

"On beş yaşımdan beri." İnanamayarak Hilal'e baktım.

"Ee oha!" Dedim. "Ulan bana bunu niye yıllar sonra söylüyorsunuz?" Diye kızdığımda Ömer güldü.

"O zamanlar çok küçüktük, Hilal'de sana söylemeye korktu." Başımı iki yana salladım.

"Ulan inanamıyorum size! On beş yaşından beri ne demek lan?" Annem güldüğünde göz devirdim. "Sen de biliyordun değil mi?" Annem başını salladı.

"Hilal seviyorum deyince bir şey diyememiştim." Yeniden göz devirdim.

"Dua et o zamanlar öğrenmemişim, yoksa şu anda evli olmayabilirdin." Dediğimde Hilal çekinerek güldü ve yanağımı öptü.

"Sen bana kıyamazdın." Hilal'e sımsıkı sarıldım.

"O da doğru." Diye mırıldandım.

***

Uçaktan indiğimde annemi aradım ve Trabzon'a geldiğimi söyledim.

Ömer beni havaalanına kadar bırakmıştı, neyse ki uçağa yetişmiştim.

Dışarıya çıktığımda Alp'in arabasını gördüm, hemen arabaya doğru yürüdüm.

Alp'le tokalaştığımızda arabayı çalıştırdı. Heyecandan kalbim küt küt atıyordu.

***

Atabey Holding'e geldiğimizde arabadan indik. Kalbim inanılmaz hızlı çarpıyordu.

"Sende bir işler var ama haydi hayırlısı." Dedi Alp.

Onu umursamadan hızlı adımlarla yürüdüm, o da peşimden geliyordu.

Toplantı salonuna geldiğimizde Mustafa Bey elini uzattı.

"Hoş geldiniz, ben Mustafa Atabey." Loya'nın babası olmalıydı.

"Ben de Ali Bozarslan." Deyip elini sıktım.

Masaya oturduğumuzda neler yapabileceğimizi konuşmaya başlamıştık bile ama benim aklım hep başka bir yerdeydi.

***

Toplantıdan çıktığımızda saate baktım.

"Ben tuvalete gidip geliyorum." Dedi Alp.

"Dışarıya gelirsin." Dediğimde başını salladı.

Boş koridorda asansöre doğru yürürken çok dalgındım.

Birine çarptığımda bakışlarımı karşımdaki uzun kıza çevirdim. Ağzım şaşkınlıkla açılırken Loya omuzlarımdan tuttu.

"B-Ben.." Diye fısıldadı.

Göz göze geldiğimizde adeta onun mavi gözlerinde boğulmuştum, bu ne güzel bir renkti böyle?

Zorlukla gömleğimi sıktığında hızla belinden tuttum.

"İyi misin?" Dedim telaşla.

Loya bir şey söylemeye çalıştı ama söyleyemedi.

"Loya?!" Diye bağırdığımda zorlukla gözlerime baktı.

"S-Sen..." Sustu.

Gözleri yavaş yavaş kapanırken bilincinin kapandığını anladım.

"Loya?!" Telaş içinde bağırdığımda çoktan kollarımın arasında hareketsiz bir şekilde yatmıştı.

Hızla onu sarstım, neler oluyordu böyle?!

SINIR: 1.2K VOTE 150 YORUM

Vee ikinci bölüm...

Herkes oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmasın!😇

Çok çok güzel bir hikaye sizleri bekliyor.

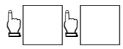
Bir adamın karşılıksız olan sevgisini iliklerinize kadar hissedebileceğiniz, onunla gülüp onunla ağlayacağınız bir hikaye...❤

Oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürler!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

3 "Karar"

ALİ

Hastane koridorunda telaşla volta atarken iyi değildim.

Acıyla haykıran siyah saçlı kadına baktım.

"L-Loya, annem..." Elleri titriyordu. "Loya da giderse ben dayanamam..." Mustafa Bey karısının elini tuttu.

"Loya hiçbir yere gitmeyecek Zerrin!" Dediğinde bakışlarım Loya'nın annesinde takılı kaldı.

Nedense içim çok huzursuzdu.

Boğazımı temizledim ve derin bir nefes aldım.

"Mustafa Bey?" Dediğimde bakışları bana döndü. "Çok geçmiş olsun." Mustafa Bey başını salladı.

"Eğer siz orada olmasaydınız Loya başını bile vurabilirdi, çok teşekkür ederim." Yutkundum.

"Peki onun..." Nefes alamıyormuş gibi hissediyordum. "Yani kızınızın bir rahatsızlığı mı var?" Diye sordum.

Zerrin Hanım hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Birden koşarak buraya doğru gelen sarışın adamla birlikte Zerrin Hanım zorlukla ayağa kalktı.

"Oğlum..." Dediğide Loya'nın abisi olduğunu anladım.

"Loya nasıl?" Kardeşi için oldukça telaşlanmış gibi gözüküyordu.

Bakışları beni bulduğunda elimi uzattım.

"Ali Bozarslan." Dedim kısaca, yavaşça elimi sıktı.

"Alparslan Atabey." Adını öğrendiğimde başımı salladım.

"Kardeşinizi hastaneye getirdim, o yüzden buradayım." Diye açıkladım.

"Anladım, sağ ol." Çok yorgun bakıyordu.

"L-Loya..." Diye sitem eden genç kadına baktım. "Ben artık bir evladımı daha kaybetmek istemiyorum! Loya'da abisi gibi bu dünyadan göçüp gitsin istemiyorum!" Kaşlarımı çattım.

Abisi ölmüş müydü?

"Daha çok küçük benim kuzum... Ölümü kaldıramaz ki o, beni özler..." Diye fısıldadı Zerrin Hanım. "A-Abine kavuşmak için daha çok erken annem, ne olur dayan... Bana bir kez daha evlat acısı yaşatma, ne olur..." Yutkundum.

Ortada çok ciddi bir sorun vardı, yoksa yalnızca bayıldığı için bu kadar üzülürler miydi?

Mustafa Bey'de çok dalgın gözüküyordu.

"Hiçbirimizin böbreği uymadı Zerrin, en yakın akrabası olsak da uymadı!" Sinirle ayağa kalktı. "Ben kızımı kaybedemem!" Dedi.

Şaşkınlıkla bakışlarımı Mustafa Bey'e çevirdim.

Loya hasta mıydı, üstelik çok ciddi bir hastalık mıydı?

"Loya'nın böbreklerinde bir sorun mu var?" Diye sordum dayanamayarak.

"Kronik böbrek yetmezliği." Dedi Zerrin Hanım üzüntüyle. "Böbrekleri artık çalışmamaya başladı, kızımın durumu hiç iyi değil. Kaç senedir böbreklerinden dolayı çok acı çekiyor, doktorlar nakil olması gerektiğini söylüyor ama hiçbirimizin böbreği uymuyor!" Mustafa Bey karısına sarıldı.

Bize doğru gelen doktoru gördüğümüzde hepimiz doktorun yanında durduk.

Zerrin Hanım gözleri dolu dolu doktora baktığını gördüm, bu içimi sızlatmıştı.

"Zerrin Hanım..." Doktor derin bir nefes aldı. "Kızınızın durumu çok ciddi, en yakın zamanda onun böbreğiyle uyumlu bir böbrek bulup nakil yapmamız gerekiyor." Dedi. "Aksi takdirde kızınız hayatını kaybedebilir, iki böbreği de neredeyse çalışmıyor!" Zerrin Hanım zorlukla kocasına tutundu.

"N-Nasıl bulacağız ki, kim böyle bir iyilik yapar?" Diye fısıldadı.

"Çok üzgünüm ama elimizden gelen hiçbir şey yok. Loya Hanım'ın iki böbreği de çalışmıyor, nakil olmak zorunda." Dedi. "Çok geçmiş olsun." Diye mırıldandı ve yanımızdan ayrıldı.

Zerrin Hanım acıyla yere çöktüğünde daha fazla burada kalmak istemedim ve kendimi dışarıya attım.

Hasan Bey'le göz göze geldiğimizde yanına gitmek zorunda kaldım, eğer gitmeseydim ayıp olurdu.

"Merhaba." Deyip elimi uzattım. "Ali Bozarslan." Diyerek kendimi tanıttım.

"Adını biliyorum, dedenle iyi bir arkadaştık." Derin bir nefes aldı. "Ruhu şad olsun." İç çektim.

"Amin." Dedim.

Hasan Bey, Loya'nın dedesiydi. Şirketlerini araştırdığımda her şeye sıfırdan başladığını görmüştüm.

"Loya..." Derin bir nefes aldım. "Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsunuz?" İçim içimi yiyordu.

Tanımadığım hâlde çok üzülmüştüm, hatta çok canım yanmıştı.

Gözlerime bakarken bayılması aklımdan çıkmıyordu, acı çekiyor olmalıydı...

"Hiçkimsenin böbreği uyuşmuyor." Hasan Bey'in yüzü asılmıştı. "Halktan birine söylesem kim böbreğini verir Allah aşkına? Kan değil ki bu, kim organını vermek ister?" Yutkundum.

"Ben veririm!" Bir anda söylediğim şeye ben bile şaşırmıştım.

Tanımadığım etmediğim bir kıza böbreğimi verecektim...

Başımı iki yana salladım, umrumda değildi. Ölmek üzere olan bir insanı kurtarmam gerekiyordu, onun ölmesine izin vermek şerefsizlik olurdu.

"Ne?" Dedi Hasan Bey.

Şaşkınca yüzüme bakıyordu.

"Duyduğunuz gibi..." Kaşlarını kaldırdı.

"Emin misin? Bu işler şakaya gelmez!" Başımı salladım.

"Eğer böbreklerimiz uyuşursa ona bu iyiliği yapacağım." Dedim net bir sesle.

"Neden?" Hasan Bey yalnızca yüzümü inceledi. "Tanımıyorsun bile onu, bu kadar ciddi bir kararı nasıl verdin evlat?" İç çektim.

"Bu güzel kızın ölmesine izin veremem Hasan Bey, elimden geleni yapacağım." Dedim. "Hem daha çok genç!" Hasan Bey derin bir nefes aldı.

"Bu karar şakaya gelmez oğlum!" Başımı salladım.

"Biliyorum, elbet ki bunun farkındayım ama o içeride yatan kız daha çok küçük!" Hasan Bey kaşlarını kaldırdı.

"Kaç yaşında olduğunu biliyor musun ki?" Onun hakkında hiçbir şey bilmediğimi fark edince kendimi kötü hissetmiştim.

"Bilmiyorum efendim." Dedim üzüntüyle.

"Loya yirmi üç yaşında." Dedi, aslında yaşını gösteriyordu. "Sen kaç yaşındasın?" Diye sordu.

"Yirmi altı yaşındayım." Diye yanıtladım.

Hasan Bey derin bir nefes aldı ve elini omzuma koydu.

"Emin misin oğlum?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Eminim Hasan Bey." Net sesimle birlikte gözlerini kıstı.

"Tek merak ettiğim şey tanımadığın bir insana neden bunu yaptığın..." Bakışlarımı kaçırdım. "Yoksa sevdalandın mı torunuma?" Şaşkınca Hasan Bey'in yüzüne baktım.

"B-Ben..." Deyip sustum.

Gerçekten sevdalanmış mıydım?

"Onu kaç kez gördün de sevdalandın böyle?" Dedi.

"Siz beni yanlış anladınız-" Sözümü kesti.

"Ula neyi yanlış anlayacağım da? İnsanoğlunun bu kadar bencil olduğu bir dönemde sen gelmiş tanımadığın bir kıza organını vermek istiyorsun. Millet kendi öz kardeşine bırak organını parasını bile vermezken sen gelmiş tanımadığın bir kıza kendinden bir parça veriyorsun!" Başımı salladım.

"İnsanoğlu her dönemde bencildir ama herkes de aynı değildir ki. İçeride yatan kız melek gibi, çok güzel... Onun ölmesine nasıl razı gelebilirim?" Hasan Bey gülümsedi.

"Allah senden razı olsun." Dedi ve bana sarıldı.

"Böbreklerimiz uyuşmazsa ne olacak?" Elini omzuma koyup dostça sıktı.

"Uyuşmasa bile senin bunu düşünmen önemliydi oğlum. Artık burada bir deden olduğunu unutma, Trabzon'a her geldiğinde beni ara. Sana kapım her zaman açık." Burukça gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim.

"Haydi yürü de hemen böbreğinin ona uyup uymadığını öğrenelim. Ne testi yapıyorlarsa yapsınlar. Bir de sonucun çıkmasını bekleyeceğiz." Dedi.

Birlikte hastaneden içeriye girdiğimizde heyecanla gözlerimi kapattım.

İnşallah hayatını ona geri verebilirdim, bunun için tek böbrekle de yaşamaya razıydım.

***

Sonuçlar çıktığında doktor elindeki raporlara baktıktan sonra birkaç dakika daha bir şeylerle uğraştı.

Sıkıntıyla ayağımı yere vurmaya başlamıştım ki Hasan Bey boğazını temizledi.

"Doktor?" Dediğinde bakışları bize döndü.

"Bu..." Başını iki yana salladı. "Bu mucize gibi!" Kocaman gülümsedi. "Ali Bey ile Loya Hanım'ın böbrekleri uyumlu." İnanamayarak doktora baktım.

"Siz ciddi misiniz?" Dediğimde başını salladı.

"Yalnız bu ciddi bir operasyon, bunu istediğinize emin misiniz?" Diye sordu doktor.

"İnsan dediğin tek böbrekle de yaşıyor, ben kendimden eminim." Dedim.

"Evet haklısınız Ali Bey, bir insan tek böbrekle yaşayabilir ancak bu demek değildir ki-" Sözünü kestim.

"Loya'nın canı yanıyor, ne zaman böbreğimi alacaksınız?" Doktor kaşlarını çattı.

"Sadece sizi nelerin beklediğini anlatmak istemiştim." Ellerimi sertçe masaya vurdum.

"Anlatma kardeşim!" Diye bağırdım. "Ben o kızın hayatını kurtaracağım işte o kadar!" Doktor başını salladı.

ÜÇ HAFTA SONRA:

Yatakta yorgunca yatan kadını izledim, toparlanmaya başlamıştı.

Gözlerini araladığında bakışları beni buldu.

"Loya?" Dediğimde inledi.

"Başım ağrıyor." Dedi.

"Ben hemen bir ağrı kesici bulup geliyorum." Başını salladı.

"Şey..." Bir şey söyleyeceğini anladığımda durdum. "Teşekkür ederim Ali, bana çok destek oldun. Hastaneye bile sen yetiştirmiştin, teşekkür edemedim." Gülümsedim.

"Önemli olan senin sağlığın." Dediğimde o da hafifçe gülümsedi ve minnetle bana baktı.

Onun odasından çıktım ve mutfağa indim.

"Vasfiye Nur?" Diye seslendim.

"Buyurun Ali Bey?" Dedi.

"Loya'ya ağrı kesici ve su götürür müsün?" Sorumla birlikte başını olumlu anlamda salladı.

"Hemen götürüyorum." Dedi.

"Sağ ol." Dedim ve yeniden merdivenleri çıktım.

Hasan Bey benimle özel bir konu konuşmak istediğini söylemişti.

Yarın işlerimin başına geçecektim ve yeniden İstanbul'a dönecektim.

Annem ve kardeşim henüz böbreğimi verdiğimi bilmiyordu, eğer öğrenilirse tepki göstereceklerini biliyordum.

Şimdilik bir tek Ömer'e anlatmıştım. İlk başta kendi canımı hiçe saydığımı söyleyip kızsa da bir süre sonra bana hak vermişti. Ölmek üzere olan bir insanın ölüşünü seyretmek insanlığa sığar mıydı?

Kapıyı çaldım ve çalışma odasına girdim.

"Hoş geldin oğlum." Dedi Hasan Bey.

"Hoş buldum." Başıyla önündeki koltuğu gösterdiğinde kapıyı kapattım ve koltuğa oturdum.

"Ne zaman gidiyorsun?" Diye sordu.

"Yarın dönmem gerekiyor." Dedim.

Hasan Bey gergin görünüyordu.

"Ben bir karar verdim oğlum, çok düşündüm ve sonunda kararımı verdim. Biliyorsun ki şu konakta kimsenin bana itiraz etme gibi bir lüksü yok. Ben ne karar verirsem vereyim ailem için en doğrusunu yapıyorumdur." Yutkundum.

"Ne kararı efendim?" Hasan Bey duruşunu dikleştirdi.

"Loya'nın dayısının oğlu..." Boğazını temizledi. "Adı Berat." Kaşlarımı çattım. "Bizim kız ona sevdalanmış..." Birden kalbime saplanan sancıyla birlikte yutkunamadım.

"L-Loya..." Devamını getiremediğimde Hasan Bey iç çekti.

"Ah be oğlum, hemen üzülme." Dedi. "Bu Berat denen adam hiç iyi biri değil, bet suratlının biri!" Derin bir nefes almaya çalıştım.

Anlaşılan o ki benim burada yerim yoktu. Artık onu sevdiğimi kabullenmiştim. Her zaman olduğu gibi yine yüzüm gülmemişti.

Babam kollarımda ölmüştü, yıllarca aileme bakmıştım. Tek başıma bir şirket yönetmeye çalışmıştım, hem şirketi yönetmeye hem de okuluma devam etmeye uğraşmıştım.

Gecelerce uykusuz kaldığım anlar olmuştu. En önemli sınavıma bile hiç uyku uyumadan girmiştim. Sırf babamın tamamlayamadığı işini yarım bırakmamak uğruna deli gibi savaşmıştım.

Hiçbir zaman çok da bir özel hayatım olmamıştı, hayatımda genellikle aşka yer vermezdim. Liseden ve üniversiteden sevgililerim olmuştu ama hiçbiri ciddi bir ilişki değildi. Hiçkimsede aradığım aşkı ve huzuru bulamamıştım. Hiçkimseyi annemin karşısına çıkarıp gururla sevdiğim diye tanıtmamıştım.

"Ali?" Hasan Bey'in sesini duyduğumda irkildim. Bakışlarım onu bulduğunda derin bir nefes aldı. "Loya onunla evlenmek istiyor, Berat'ın da zaten torunumda gözü var." Yumruğumu sıktım.

"A-Anladım..." Bakışlarımı kaçırdım. "Allah mesut etsin o zaman, hep mutlu olsunlar." Diye mırıldandım.

İsteyerek söylemediğim bu cümleler canımı yakmıştı.

"Saçmalama oğlum, sana adam iyi biri değil diyorum! Ben torunumu o adama veremem Ali, pisliğin teki!" Dedi.

"Neden böyle diyorsunuz ki?" Dediğimde öne eğildi.

"Seninle aramızda kalacak bütün bu konuştuklarımız, anlaşıldı mı?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Geçen gün onların çalışanlarından birini taciz ettiğini duydum. Taciz ettiği kadın ise ondan yaşça büyük." Kaşlarımı çattım. "Uyuşturucu, silah kaçakçılığı, taciz... Sen böyle bir adamla Loya'yı yakıştırabiliyor musun oğlum?" İnanamayarak Hasan Bey'e baktım.

"Loya onu nasıl sevebilir ki?" Dedim.

"Loya onun tehlikeli bir adam olduğunun farkında ama anlamamazlıktan geliyor. Taciz olaylarını ise bildiğini sanmıyorum. Öyle bir şeyi duysa bile inanacağını sanmıyorum. Loya inatçı bir kız, eğer onunla evlenmek isterse

evlenir. Berat zaten dünden razı onunla evlenmeye!" Sinirle elimi masaya vurdum.

"O Berat denen herif onu aldatır, aldatmakla kalmaz kim bilir neler neler yapar! Aklı yok mu bu kızın?!" Öfkemi durduramıyordum...

"Aklı yok ama inadı var." Sinirle ayağa kalktım.

"Ne yapacağız Hasan Bey, kız bir kere aşık olmuş!" Dedim.

"Öncelikle otur evlat." Sinirden yerimde duramasam da sakin kalmaya çalıştım ve yerime oturdum. "Benim bir planım var." Dedi. "Loya'yla evleneceksin." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Kim?" Hasan Bey öne eğildi.

"Torunumla evleneceksin." Dedi net bir sesle.

"A-Ama olmaz ki, o başkasını seviyor." Dedim. "Hem birbirimizi tanımadan olmaz ki o işler." Hasan Bey ayağa kalktı.

"Birbirinizi tanımanıza gerek yok aslanım, ben seni tanıdım mı tanıdım. Konu burada kapanmıştır!" Ben de ayağa kalktım.

"Bu mu yani, zorla mı evleneceğim kızla?" Dedim.

"Sen gözünü kırpmadan onun hayatını kurtardığın an torunumu seninle evlendirmeye karar verdim." Dedi. "İlk başlarda sana çok çektirecek, bunu elbet ki biliyorum oğlum ama eğer sen sabredersen..." Bana yaklaştı. "Yani senin sabrın onun inadını alt ederse, işte o zaman mutluluğa kavuşacaksınız." Titrek bir nefes aldım.

"Loya istemez, hem onun aklında başka biri varken benim yaptığım şey doğru olmaz." Hasan Bey sinirle güldü.

"O zaman kızımı Berat'a vereyim Ali, ne dersin? Belki döver, belki aldatır, hatta bunlarla kalmaz gidip onu satar!" Şaşkınlıkla ona baktım.

"O kadar da yapmaz..." Diye mırıldandım.

"Yapar oğlum, o şerefsiz yapar!" Dedi. "Eğer bunları kabul ediyorsan sana bir şey diyemem. O zaman hep birlikte Loya'nın asıl ölümünü izleriz. O şimdi evlenince iyi olacak sanıyor ama hayatını karartacak!" Yutkunamadım.

"B-Ben..." Sustum.

"Eğer sen onun kalbinden o adamı söküp atmayı başarabilirsen, eğer Loya'nın inadı kırılırsa sizi şu dünyada ölüm bile ayıramaz oğlum." Dedi.

"Ya beni hiç sevmezse, o zaman ne olacak?" Diye sordum.

"Sen kendini sevdireceksin, o seni sevse bile sevdiğini söyler mi sence? Onu kendine alıştıracaksın yavaş yavaş, o da seni sevmeye başlayacak." Durdu. "Tamam biliyorum Loya zor bir kız ama her şey senin elinde... Eğer onun inadını kırarsan belki de çok mutlu bir evliliğiniz olur." Dedi.

"Ben onun inadını kırabilir miyim bilmiyorum inanın ki." Dedim.

Beni sever miydi ki?

O adamı unutup beni kalbine alır mıydı?

"Her şeyin başı sabır oğlum, sabredeceksin..." Gözlerime baktı. "Eğer yapamam diyorsan Loya'nın başkasıyla evlendiğini kabul etmiş olacaksın. Kendinden yaşça büyük bir kadını taciz edebilecek kadar sapık bir adamla..." Dedi ve kapıya geldi. "Seçim senin." Hızla onu durdurdum.

"Kabul ediyorum!" Diye bağırdım. "Sonuna kadar sabredeceğim, o adamı unutup beni sevecek! Asla pes etmeyeceğim..." Hasan Bey gülümsedi.

"Aferin." Dedi ve duruşunu dikleştirdi. "Akşam yemeğinde herkese en yakın zamanda evleneceğinizi açıklayacağım." Şaşkınca ona bakarken birden odadan çıkmasıyla birlikte zorlukta duvardan tutundum.

Benden nefret edecekti...

Şimdi minnet duyduğu adamdan nefret edip yüzünü bile görmek istemeyecekti lakin yapacak bir şey yoktu.

Ne kadar canım yanarsa yansın her şeye sabredecektim yoksa ileride evlendiğinde onun canı yanacaktı.

Ya güzel bir aşk hikayesi olacaktı, ya da nefret dolu bir kâbus...

SINIR*: *1.70K VOTE 200 YORUM

Hazırda yazmış olduğum üç bölüm vardı ve hepsini yayınlamış oldum. Bundan sonraki bölümler yine aynı sürede gelecek. Sınırın geçtiği yedi gün içerisinde bir gün gelmeye devam edecek.!!

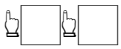
Evet gençler, yavaş yavaş asıl konuya gelmek üzereyiz.

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

4 "Öfke"

ALİ

Kalbimin atışları hızlanırken zorlukla önümdeki yemeğe odaklandım.

"Ali?" Zerrin Hanım'a baktım. "İyi misin sen?" Başımı salladım.

Loya bana baktı ve gülümsedi.

"Ali sen bugün mü gidecektin?" Diye sorduğunda kalbim sıkışmıştı.

Bir şey söyleyemedim ve yemeğime döndüm.

"Ali?" Loya şaşkınca bana baktı. "Bir şey mi oldu?" Dedi.

"Loya..." Sustum.

Herkes anlamayarak bana bakıyordu.

Nasıl söyleyebilirdim ki?

Asla gitmeyip başına bela olacağım mı demeliydim?

İstemediğin hâlde zorla benimle evleneceksin mi demeliydim?

Loya başını salladı ve bir şey söylememeyi tercih etti.

Hasan Bey öksürdüğünde kalbim yerinden çıkacakmışçasına atmaya başlamıştı.

Herkesin bakışı ona döndü.

"Bugün size çok önemli bir kararımı açıklamak istiyorum." Dediğinde sessizlik olmuştu. "Şu ana kadar verdiğim en doğru karar." Dedi.

Mustafa Bey babasına baktı.

"Dinliyoruz babacığım." Dedi.

"Emin olun şimdiye kadar verdiğim en doğru karar da aynı zamanda." Duruşunu dikleştirdi. "Bir tek kişiden bile itiraz duymak istemiyorum da, ona göre davranın!" Diye tepkisini de gösterdi.

Loya umursamadan yemeğini yemeye devam etti.

"Loya'yı evlendirmeye karar verdim." Dedi.

Loya şaşkınca dedesine döndü ve öksürmeye başladı.

"Ne?!" Dedi Zerrin Hanım.

"Baba ne diyorsun sen?" Mustafa Bey şaşkınca babasına bakıyordu.

Loya suyunu içti ve inanamayarak dedesine baktı.

"Sonunda Berat'la evlenmeme izin mi verdin gerçekten?" Dediğinde sinirle masa örtüsünü sıktım.

Benim olacaktı!

"Hayır." Hasan Bey bana baktı. "Ali'yle evleneceksin!" Net sesiyle birlikte Loya birden bana döndü.

"Nasıl yani?" Diyebildi sadece.

Masadaki herkes şok olmanın etkisiyle birlikte susarken derin bir nefes aldım.

"Siz nasıl uygun görürseniz dedeciğim." Dedim.

Sesimin titrememesi için büyük bir çaba sarf etmiştim.

"B-Ben..." Loya hayal kırıklığıyla yüzüme baktı. "Ben anlamıyorum...." Elleri titriyordu.

"Dede bu işler öyle olmaz-" Hasan Bey Alparslan'ın sözünü kesti.

"Hiçbiriniz karışmayacaksınız!" Diye bağırdı.

"Baba ben kızımı istemediği biriyle nasıl evlendireyim?" Dedi Mustafa Bey.

"Bir bildiğim var ki böyle uygun gördüm." Loya dedesine baktı ve hızla ayağa kalktı.

"Sen ne dediğini sanıyorsun be?!" Diye gürledi.

"Kızım lütfen!" Diye onu uyardı Zerrin Hanım.

"Sus anne, bana şu adamı savunmayın sakın!" Loya sinirle masaya tekme attı. "Ulan ben seni iyi bir adam sanmıştım be! Yanımda olduğun için sana iyi bir dost gözüyle bakmıştım, sen adam değilsin! Böyle bir şeyi nasıl kabul edersin ya?!" Diye bağırdı.

Hızla ayağa kalktım ve onun kolundan tuttum.

"Loya biraz sakin ol lütfen, oturup konuşsak olmaz mı?" Dedim.

Loya hızla beni itti.

"İstemiyorum!" Loya birden ağlamaya başladı. "Ben bu adamı istemiyorum!" Öfkeyle bana baktı ve ardından koşarak odasına çıktı.

"Loya-" Zerrin Hanım'ın bakışları kocasına döndü. "Mustafa bir şey yap!" Dedi korkuyla.

Mustafa Bey babasına döndü.

"Baba sen bunu nasıl yaparsın?" Dedi öfkeyle.

"Emin ol Ali o Berat'dan çok daha iyi bir damat olacaktır." Dedi ve ayağa kalktı. "Loya da boşuna üzülmesin. İşin sonunda onun mutluluğunu göreceğime eminim." Hasan Bey içeriye gittiğinde yutkundum.

Bütün bakışlar bana dönerken susup kaldım.

"Dedem seni tehdit mi etti?" Diye sordu Alparslan, bakışları kuşkuluydu.

"Hayır!" Dedim. "Ben Loya'ya aşığım, onun için canımdan bile vazgeçmeye hazırım!" Zerrin Hanım yutkundu.

"A-Ama onu tanıyalı daha ne kadar oldu ki? Belki de aşk sanıyorsundur?" Karşımda titreyen kadına baktım.

"Hoşlanmanın ve aşık olmanın arasındaki farkı çok iyi biliyorum Zerrin Hanım. Evet onunla zorla evleneceğim ama eninde sonunda onu mutlu da edeceğim, hiçkimse merak etmesin." Dedim ve hızlı adımlarla Loya'nın odasına doğru yürüdüm.

Odasının önüne geldiğimde duyduğum çığlıklar ile birlikte hızla içeriye girdim.

Etrafındaki her şeyi kırdığını görmemle birlikte hızla onu belinden tuttum.

"Loya!" Dedim telaşla.

"Bırak beni!" Diye bağırdı.

Onu sımsıkı tuttuğumda ise çığlık attı.

"B-Bırak!" Loya acı içinde yere çöktüğünde ben de yanına çöktüm. "Git!" Öyle bir bağırdı ki onu sakinleştirmek için saçlarını okşadım.

Sertçe elime vurdu ve benden uzaklaştı.

"Dokunma bana!" Yavaşça onu kendime çektim.

"Loya ne olur konuşalım, sana yalvarıyorum." Dedim. "Tamam haklısın, özür dilerim ama ne olur konuşalım...." Loya acıyla hıçkırdı.

"Neden bana bunu yapmayı seçtin Ali?" Bacaklarını kendine doğru çekti. "Ben seni mutlu edemem ki, ben kendimi bile mutlu edemiyorum!" Elimi yanağına koydum.

"Loya..." Gözyaşlarını sildim. "Senin varlığın bile beni mutlu ediyor zaten." İnledi.

"Ali dokunma diyorum sana!" Onu zorlamadım ve elimi çektim.

Bir süre sustuğumuzda pişmanlıkla ona baktım.

"Başka çarem yoktu..." Diye fısıldadım.

Loya o kadar dalgın gözüküyordu ki söylediğim şeyi duymamıştı bile.

Birden bakışları bana döndü.

"B-Ben biliyorum." Burnunu çekti. "Dedem seni tehdit etti değil mi? Sen de benimle zorla evleniyorsun. Sırf beni Berat'la evlendirmemek için yaptı!" İç çekti. "Ali istemeyerek bunu yaptığını biliyorum ama zorunda değilsin. Seni neyle tehdit ettiyse söyle bana-" Sözünü kestim.

"Hiçbir şeyle tehdit etmedi!" Diye sesimi yükselttim. "Ben istedim anlıyor musun? Düğünde seni ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmadın!" Loya şaşkınca bana baktı.

"N-Ne?" Diye fısıldadı.

"Sen benim karım olacaksın Loya!" Ayağa kalktım. "Yemin ederim ki sana elimi bile sürmeyeceğim. İkimiz de çok mutlu olacağız." Loya sesli bir şekilde yutkundu.

Onu belinden tuttum ve zorla ayağa kaldırdım.

Ona böbreğimi verdiğimi bilseydi eğer acaba yine böyle kızar mıydı?

Ne olursa olsun bana can borcu olsa bile inadından döneceğini düşünmüyordum...

"Kalbimde başka bir adam var Ali, yol yakınken vazgeç ve yaşadığın yere dön." Dediğinde kalbime saplanan hançerle birlikte sinirle duvara sert bir tekme attım.

"Beni de seversin, ben onun gibi piç değilim!" Dedim.

"Ben Berat'tan başkasını sevemem Ali, şimdi defol git!" Diye gürledi.

Zorlukla kendimi duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

"Canımı yakmaya çalışıyorsun..." Diye fısıldadım. "Aşkımdan yanıp kül olsam yine de dönüp bana bakmazsın değil mi?" Loya sinirle güldü.

"Ya dünkü gördüğün kıza hemen nasıl aşık oldun? Şıpsevdisin sen herhâlde!" Dedi.

"Ne ilgisi var?" Kaşlarımı çattım. "Loya biraz sakinleştikten sonra konuşalım olur mu?" Loya'nın öfkeyle yanan gözlerine baktım.

"Ben seninle evlenmeyeceğim, aklın varsa kaç git!" Bana yaklaştı. "Ali bak seni uyarıyorum, ben seni mutsuz ederim. Asla senin aşkına karşılık vermem, umrumda bile olmazsın. Bana dokunmana asla izin vermem, kalbimden de Berat'ı çıkarmam." Yumruğumu sıktım.

"Yeter!" Diye bağırdığımda alayla güldü.

"Bunlar acı gerçekler." Etrafını izledi. "Şimdi hemen evine dön, seninle asla evlenmeyeceğim." Yavaşça ilerledi. "Evlenirsem bile sana gün yüzü göstermeyeceğim." Dedi net bir sesle.

"Loya..." Çekinerek ona yaklaştım. "Seni korkutmak istemiyorum, lütfen bana böyle sözler söyleme..." Elimi yanağına koydum. "Ma si domaoropu..." Diye fısıldadım.

Loya gözlerini kırpıştırdı.

"Seni mutlu etmeyeceğim diyorum anlamıyor musun?" Dedi isyan edercesine.

Onu belinden tuttum ve kendime çektim.

"Ben de sana aşık oldum diyorum ama sen de anlamıyorsun!" Dedim.

Loya gözlerime baktı.

"Bence bu aşk değil, sadece hoşlanıyorsun! Emin ol ileride çok pişman olursun, bir hoşlantı uğruna hayatının hatasını yapacaksın!" Hâlâ beni ikna

etmeye çalışıyordu...

"Ben kararımı verdim kızım." Dedim. "Bu işin zorla olmasını istemezdim ama kaderimiz böyleymiş... Şunu bilmeni isterim ki seni asla mutsuz etmeyeceğim, senin bana yapacaklarına sabredeceğim." Loya elimi ittirdiğinde onu zorlamadan elimi çektim.

"Aptalsın!" Diye bağırdı. "Aptal!" Gözleri yeniden dolarken sinirle boy aynasına tekme attı. "Köpek gibi pişman olacaksın Ali..." Sinirle bana döndü. "Asla seni sevmeyeceğim, duydun mu beni asla!" Gözlerimi kapattım.

"Senin için aptal da olurum...." Dedim.

Loya ile göz göze geldiğimizde benden nefret ettiği bir tokat gibi çarpmıştı yüzüme.

Bir insan bu kadar nefret dolu bakar mıydı?

Haklıydı da...

Başka çarem yoktu ki...

Berat'la evlenirse ben ölürdüm. Bu üç hafta boyunca onunla çok ilgilenmiştim, ona aşık olduğumdan bir kez daha emin olmuştum.

İlk defa hissediyordum bu duyguları...

Duygu'nun sorusunun cevabından artık emindim. Hayatımda bir kez aşık olmuştum. Daha çok yeniydi ama bu duyguyu tüm kalbimde hissedebiliyordum.

Loya'yı baştan aşağıya süzdüğümde istemsizce bir iç çektim.

Upuzun boyu vardı...

Göğüslerinin büyük ve dik olduğu giydiği bol tişörtten bile belli oluyordu. İncecik beli vardı, sanki onu bir sarsam kollarımın arasında kaybolacak

gibiydi... Gözlerim kalçalarına takıldığında büyük ve sıkı olması ondan bakışlarımı alamamı sağlamıştı.

Gerçekten bu kadının beni sevebileceğine inanmak rüya gibiydi...

"Ali artık beni kesmeyi bırak ve defol git odamdan!" Diye gürledi.

"Ne yapayım, elimde değil Loya..." Bakışlarımı yüzüne çevirdim.

"Ya seni istemediğimi söyledim sana değil mi? Neden yüzsüzlük yaptığını anlamıyorum!" Diye kızdı.

"Bunları sonra sakince konuşsak olmaz mı?" Ofladı.

"Ben seninle ne konuşacağım ya?" Dedi.

Göz devirdim ve zorla onun elinden tuttum.

"Ali ne yapıyorsun-" Sözünü kestim ve onu kucağıma aldım.

Loya şaşkınca bana baktığında odasından çıktım ve bizi izleyen ev halkına döndüm.

"Bırak!" Diye bağırdı Loya.

"Odada hep cam kırıklıkları var. Şimdi bu deli kendine zarar vermeden oraları yardımcılar temizlesin." Loya sertçe omzuma vurdu.

"Ya sen kendini ne sanıyorsun be? Sen kimsin ki bana deli diyorsun, bana bir tek Berat deli diyebilir!" Sinirle gözlerimi kapattım.

"Öldüreceğim o çocuğu o olacak!" Diye söylendim.

Loya inanamayarak bana baktı.

"Ne dedin sen?" Dediğinde onu yere indirdim.

"Ben bu akşam İstanbul'a gideceğim. Yarın ise ailemi alıp geleceğim. Kızınızı istedikten sonra güzel bir nişan ardından da düğünle bitiririz işi."

Dedim.

"Hayır!" Loya öyle bir bağırdı ki canım yandı. "Ya istemiyorum!" Yeniden ağlamaya başladı.

"Annem..." Zerrin Hanım hemen kızına sarıldı.

"İstemiyorum ben bu adamı, defolup gitsin evimizden!" Dedi.

Hasan Bey sertçe öksürdü.

"Müstakbel kocanla doğru konuş. Ailesi geldiğinde bir terbiyesizliğini görürsem seni affetmem Loya!" Dedi.

"Affetmezsen affetme, ben seni çoktan sildim zaten dede!" Öfkeyle dedesine baktı. "Ailesine şimdiden acıyorum." Ardından bakışları bana döndü. "Yazık olacak..." Dedi.

Mustafa Bey kızının omzuna dokundu.

"Güzel kızım benim... Sanki Berat'la evlenmemen daha iyi olur gibi geldi bize, hem Ali iyi bir çocuk. Kötü huyu da yok, belki zamanla seversin?" Loya babasına öyle bir baktı ki adamı susturdu.

"Berat'tan başkasını sevmeyeceğim!" Beni gösterdi. "Bunu o kaz kafalıya da söyledim ama beni anlamadı. Oysaki ben onu defalarca uyarmıştım..." Loya delirmiş gibi sinirle güldü. "Bittin oğlum sen..." Dedi ve gözlerimin en içine baktı.

O her Berat dediğinde dünya başıma yıkılıyormuş gibi hissediyordum...

"Deme şunu..." Bakışlarımı kaçırdım.

Loya'yı kolundan tuttum ve kenara çektim.

"Hep o iti mi anacaksın?" Diye sordum acıyla. "Seni seven benim, o değil!" Loya kahkaha attı.

"İki günde aşık olan adam gelmiş Berat'ın aşkına laf ediyor!" Diye homurdandı. "Sana da aşkına da inanmıyorum ki zaten bana fazla dayanabileceğini de sanmıyorum." Dedi.

Kolundaki elimi sertçe itti.

"Aşkın süresi olmaz." Dedim. "Biz bir ömür boyu birlikte yaşayacağız. Şimdi bana kızgınsın ama bu öfken geçecek. Kalbin gerçek sahibini bulacak, sana söz veriyorum ki." Yeniden güldü.

"Seni asla affetmeyeceğim Ali, asla affetmeyeceğim! Sana evlenmemek için yalvardıkça beni umursamadığını unutmayacağım!" Bana biraz daha yaklaştı. "Benim kalbimin zaten gerçek bir sahibi var." Acıyla yutkundum.

"Bana kızgın olduğun için böyle söylüyorsun!" Dedim.

"Sanki daha önceden sana aşıktım!" Alayla bana baktı. "Ali ben seni tanımıyorum bile! Sadece bana destek olduğun için iyi biri olduğunu düşünmüştüm o kadar ama sen çıkarcının teki çıktın!" Ofladım.

"Berat denen herif kadar çıkarcı olamam emin ol ki!" Loya başını iki yana salladı.

"Allah'ım sen sabır ver... Adam resmen kene gibi yapıştı gitmiyor!" Diye söylendi.

Dayanacaktım...

Onca hakaretine rağmen dayanacaktım...

"Dedem sana onun hakkında ne yalanlar söyledi bilmiyorum ama ona inanma. Herkes Berat'ı şeytan olarak görüyor, sen gerçekleri bilmiyorsun!" Sinirle güldüm.

"Herkes şeytan olarak görüyor, bir tek sen melek olarak görüyorsun. Sıkıntı herkeste mi yoksa sende mi bir düşün bakalım!" Ona yaklaştım. "Ailen bile damat olarak beni istiyor, o adam nasıl bir şerefsizse seni ona vermeyi istemiyorlar bile!" Dedim.

"Sus!" Loya sesini yükseltti. "Defol git evine, seni görmek istemiyorum!" Kolunu tuttum.

"Defolup gideceğim ama ailemle birlikte geri geleceğim. Seni helalim yapacağım, seni Allah katında karım yapacağım..." Aşkla gözlerine baktım. "Bir an önce evleneceğiz güzelim." Dediğimde kolunu çekti.

"Sen benim inadımla baş edemezsin Ali! Benim inadımla koca bir Karadeniz baş edemez, sen kimsin ki beni alt edebileceğini dişünüyorsun?" Zorlukla gülümsedim.

"Si şk'imi ore do ma sk'ani...." Diye fısıldadım ve ona son kez uzun uzun baktım.

Hızla merdivenleri inerken kalbimdeki sancı git gide büyüyordu.

Berat'ı çok seviyordu, onu unutamazdı ki...

Hızlı adımlarla evden çıktım ve Hasan Bey'in hazırlattığı arabaya bindim.

Şoför gaza yüklendiğinde gözlerimi kapattım.

Ailem ne tepki verecekti bilmiyordum...

***

"Ne demek kıza böbreğimi verdim?!" Annem inanamayarak odanın içinde volta atıyordu.

İstanbul'a gelir gelmez soluğu evimde almıştım. Aileme her şeyi anlatmıştım.

"Anne ne olur uzatma." Dedim bıkkınca.

"Neyi uzatma da neyi uzatma?!" Dedi. "Sen benden habersiz nasıl böyle bir işe kalkışırsın? Bir de o kızla evleneceğini söylüyor!" Hilal korkuyla bana bakıyordu.

"Gel abiciğim." Dediğimde hemen kollarımın arasına girdi.

Yavaşça tişörtümü kaldırdığında dikiş izlerini gördü.

"A-Abi..." Kardeşimin saçını öptüm.

"Boşver güzelim, ben bize yakışanı yaptım." Ömer yanıma oturdu.

"Abi kız sana neler yapmış, zorlamasan mı?" Dedi.

"Ne demek zorlamasan mı? Gidip o şerefsizle mi evlensin?!" Diye kızdım.

"Sana ne?!" Diye bağırdı annem. "Belli ki kimse o adamı istemiyor ama kız adama yanık! Kendi kahır çekeceğini bile bile istiyorsa derdi tasası sana mı kaldı?" Ofladım.

"Anne o inadından dolayı hiçbir şeyi görmüyor! Ben onu o adama bırakamam, çok kötü vuruldum da!" Dedim.

Ömer sıkıntıyla iç çekti.

"Kayınço tamam aşık olmuşsun ama o kız seni sevmiyor. Fazla zorlamasak mı diyorum acaba?" Dedi.

"Belalı kızı aldık başımıza, keşke hiç bakmasaydık düğünde!" Diye söylendi Hilal.

"Onun gelininiz olmasını siz istediniz ve istediğiniz şey gerçekleşmek üzere. İlk başlarda Loya'nın benden nefret edeceğini zaten biliyordum. Haklı olarak bana çok kızgın ama affedecek." Dedim.

"Abi yapma be, aşk senin gözünü nasıl bu kadar kör etti? O kız seni affetmeyecek, sana zarar verecek!" Dedi Hilal.

"Erkenden yatın canım ailem, yarın sözleneceğim. Hep birlikte gidip kız isteyeceğiz." Durdum. "Dayımı da alalım öyle gidelim, onsuz olmaz." Dedim.

Odama girdiğimde çok geçmeden Hilal de peşimden geldi.

"Hilal yol yorgunuyum güzelim." Dediğimde beni dinlemeden boynuma sarıldı.

"Abi ne olur gitme..." Dediğinde yanağını öptüm.

"Gitmiyorum ki prensesim." Dedim.

"Bizi bırakacaksın..." Ağlayan kardeşimle birlikte yatağıma uzandım ve onu da yanıma çektim.

"Ben sizi hiç bırakabilir miyim?" Hilal'in gözyaşlarını sildim. "Sadece Loya'yı ikna edene kadar Trabzon'da kalacağım. Başka çarem yok, yengen çok inatçı." Ofladı.

"O benim yengem değil!" Dedi kıskançlıkla.

Gülümsedim ve kardeşime sarıldım.

"Abi o kız ikna olmaz, ne olur evlenme onunla..." Dediğinde yanağını okşadım.

"Her şey güzel olacak, sana söz veriyorum ki abiciğim." Dedim.

"Hem bizim şirket ne olacak?" Dediğinde iç çektim.

"Bir süreliğine işlere Ömer bakacak. En azından ben dönene kadar." Hilal burnunu çekti.

"Ne zaman döneceğin bile belli değil ki..." Dedi.

"Üzülme bir tanem, yakında güzel bir aile olacağız." Ofladı.

"Ama o kız seni sevmiyor ki!" Göz devirdim.

"Şunu hatırlatıp durma, kendisi bugün yeterince canımı yaktı zaten." Diye homurdandım.

"Bak şimdiden canını yakıyor, evlenmesen olmaz mı?" Dediğinde masum yüzünü öptüm.

"Prensesim, abinin kararlarına karışma olur mu?" Zorlukla başını salladı.

"Peki abiciğim." Rahat bir nefes aldım.

"Yarın geleceksin değil mi?" Başını salladı.

"Açıkçası o kızdan biraz korkuyorum." Dediğinde burnunu sıktım.

"Çok güzel değil mi?" Hilal göz devirdi.

"Ben daha güzelim." Güldüm.

"Tabii ki sen daha güzelsin." Dedim ve onu göğsüme çektim.

Hilal sessizce ağlamaya devam ettiğinde saçlarını okşadım.

"Hilal!" Dedim onu uyarırcasına.

"Gitmeyeceğim demiştin ama gideceksin... O kız seni üzecek, benim iyi kalpli abim bunları hak etmiyor." İç çektim.

"Şu ana kadar her ettiğim dua da hayırlısı kimse o olsun nasibim demiştim..." Hilal gözlerime baktı. "Yıllardır tüm kalbimle ettiğim bu duanın sonunda kabul olduğunu hissediyorum. İlk başlarda benim için imtihan olacak ama sonunda mutlu olacağım. Allah sabredenlerle beraberdir, öyle değil mi güzelim?" Hilal başını salladı.

"Öyle tabii ama ne bileyim işte..." Sustuğunda yeniden yanağını öptüm.

"Bugün benimle uyu olur mu Hilal'im?" Başını olumlu anlamda salladı.

Hilal ışığı kapattığında odanın kapısı açılmıştı.

"Hilal?" Dedi Ömer.

"Ömer?" Hilal hızla doğruldu.

"Gelmeyecek misin güzelim?" Diye sordu.

"Bugün abimle yatabilir miyim?" Ömer gülümsedi ve gelip karısının yanağını öptü.

"Yat aşkım, bugün sizin son gününüz." Hilal ofladı.

"Ömer, abimi ikna edemiyorum!" Diye isyan etti.

"Ben de denedim ama olmadı." Ömer omzumu sıktı. "Hayırlısı neyse o olsun kardeşim benim." Dedi.

"Amin Ömer'im..." Dedim.

"Sen de canını sıkma, abinin kararına saygı duy. Bırak neyi yapmak istiyorsa onu yapsın." Hilal kocasına baktı.

"O öyle olmuyor işte..." Hilal'in yanağını sıktım.

"Tamam ama, ben dayanamam senin üzülmene." Hilal bana sokuldu.

Kardeşim ve annem bana babamdan kalan en önemli emanetti, asla onlara kıyamazdım...

"O zaman gitme." Dedi, son kez şansını denemek istemişti.

"Hilal yapma ama sende, üzme abini." Ömer karısının elini tuttu. "Hem ben senin daima yanındayım güzel karım benim... Asla yalnız kalmayacaksın." Dedi.

Hilal zorlukla başını salladığında Ömer'e minnet dolu bir bakış gönderdim.

"Haydi size iyi geceler." Dedi Ömer.

"İyi geceler kardeşim." Ömer odadan çıktığında bakışlarımı tavana çevirdim.

Annem başı ağrıdığı için muhtemelen ilacını içip yatmıştı.

Belki de bu yaşadıklarım yalnızca imtihandı, işin ucunda beni bekleyen büyük bir ödül vardı...

***

Sabah kahvaltımızı yaptıktan sonra havaalanına gitmiştik. Hiçkimsenin gönlü olmasa da kimse sesini çıkarmamıştı.

Trabzon'a varır varmaz Hasan Bey hemen araba göndermişti.

Onların konağına yaklaştıkça içimdeki korku ve heyecan büyüyordu.

"İnşallah çok rezil olmayız." Dedi annem.

"Neden rezil olalım ki?" Dedi dayım.

"Ya bu işler böyle olur mu hiç? Daha çocuklar görüşmemiş etmemiş, birden bire aileler tanışmadan kızı istemeye gidiyoruz! Kız da hırçının teki, kahvemize çamaşır suyu döker diye korkuyorum." İnanamayarak anneme baktım.

"Anne saçmalama da!" Diye söylendim.

Konağa geldiğimizde arabadan indik.

Kapıyı çaldığımızda çok geçmeden açılmıştı.

"Hoş geldiniz." Dedi Zerrin Hanım gülümseyerek.

Gergin olduğunu belli etmemeye çalışıyordu.

"Hoş bulduk." Dedi dayım.

İçeriye girer girmez her yerin özenle hazırlandığını fark etmiştim.

Babaanneyle sarılmamızın ardından yaşlı kadın öksürdü.

"Loya?" Diye seslendi.

Herkes çok gergindi...

Yanımıza gelip defolun gidin derse eğer annem onu bir daha görmek istemezdi.

Hasan Bey'e verdiğim bir söz vardı ve ben de her delikanlı gibi sözümü tutacaktım.

"Loya-" Babaannenin sesi kesildiğinde başımı kaldırdım ve karşıma baktım.

Bembeyaz elbisenin içinde kuğu gibi süzülen genç kadına bakakaldım...

"Geldim babaanne." Dedi ters bir tavırla.

Hayranlıkla onu süzdüğümde yutkunmadan edemedim.

Çok güzeldi...

Umuyordum ki bu gece de onun gibi güzel geçerdi...

SINIR: 1.65K VOTE 200 YORUM

Bölümlerin gelme süresinde sıkıntı yaşadığımızın farkındayım ama benim elimde olan bir şey değil. Derslerim çok yoğun ilerliyor ve ben de çalışmak zorundayım, ne yazık ki sürekli vaktimi hikaye yazmaya harcayamıyorum...

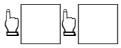
Ancak bütün hikayelerimde final yaptığım için artık eskisi kadar sıkıntı olacağını sanmıyorum. Sizden de anlayış bekliyorum. Bölümü yine normal geliş süresinde yazmaya çalışacağım, herkesin anlayış göstermesini bekliyorum.😇

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese çok teşekkür ederim!♥

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Ne olur gel artık, sana çok ihtiyacım var."

Kimdi bu?

"Geleceğim canımın en içi."

Bakışlarım yeniden Loya'yı bulurken şaşkınlıkla gözlerime baktı.

"S-Sen..." Ardından sustu.

Telefonu sıktım.

"Kim bu?" Sert sesimle birlikte Loya ayağa kalktı.

"Seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum." Dedi.

Sinirle gözlerimi kapattım.

"Sana kim olduğunu sordum?!" Sesimi yükselttiğimde Loya bana yaklaştı.

"Ne oldu, kıskandın mı?" Diye sordu alayla.

"Kıskanırım tabii ki!" Onun kolunu tuttum. "Kim dedim?" Diye tekrarladım.

Hasan Bey'in sertçe öksürmesiyle birlikte onun kolunu bıraktım.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Dediğinde Loya alayla güldü.

"Müstakbel damadınla tartışıyorduk dedeciğim." Ona kızgın bir bakış attım.

"Bir şey yok Hasan Bey, sadece saçma sapan şeyler düşündüm. Özür dileriz herkesten." Tam yerime geçecektim ki Hasan Bey beni durdurdu.

"İlk dakikadan kavga istemiyorum! Eğer bir sorununuz varsa çözüp gelebilirsiniz ama burada kavga edemezsiniz!" Loya tam bir şey söyleyecekti ki başımı salladım ve onun elinden tuttum.

"Dün dedeciğim diyordun?" Dediğinde göz devirdim.

"Loya-" Hasan Bey oturuşunu düzeltti.

"Sen de bana artık dede diyebilirsin oğlum." Başımı salladım.

"Nasıl isterseniz." Dedim.

Loya'yla birlikte onun odasına geçtiğimizde kapıyı kapattım.

"Kimdi lan o?" Dediğimde kahkaha attı.

"Lan mı?" Sinirle kolunu tuttum.

"Kızım bak delirtme beni!" Dediğimde kollarını boynuma sardı.

Şaşkınca ona bakarken ne yapacağımı bilemedim.

"Ali..." Gözlerime baktı. "Sana son bir şans vermek istiyorum." Yutkundum...

Yeni bölüm sınırı geçince gelecek.🙃

INSTAGRAM: rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👍👍

5 "Yüzük"

ALİ

Hep birlikte salona geçmiştik.

Loya tekli koltukta oturuyordu. İnatla bana bakmıyordu.

Herkes suskun bir şekilde birbirine bakıyordu.

En sonunda Mustafa Bey boğazını temizledi.

"Tekrardan hoş geldiniz." Dediğinde annem sıkıntıyla ona baktı.

"Hoş bulduk." Diye mırıldandı.

Bakışlarımı Loya'nın üstünden çekmiyordum.

Telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı. Kaşlarım çatık bir hâlde onu izlemeye devam ettim.

Ne konuşulduğunu bile dinleyemiyordum..

Kime yazıyordu bu kız?

Aklıma Berat gelince sinirle ayağa kalktım.

Belki de onunla kaçma planları yapıyordu!

Hızla onun yanına gidip telefonunu elime aldığımda herkes şaşkınca bana bakıyordu.

Loya'nın bakışları bana dönerken ne olduğunu anlayamamış gibi bir hâli vardı.

'*Savcı Bey*' Diye kaydetmişti.

"Çok zor dayanıyorum."

Loya'nın mesajını okudum.

"Dayan güzelim benim, ben bunların hesabını soracağım! Seni nasıl tanımadığın birine vermeyi düşünürler?"

Kaşlarımı çattım.

"Ne olur gel artık, sana çok ihtiyacım var."

Kimdi bu?

"Geleceğim canımın en içi."

Bakışlarım yeniden Loya'yı bulurken şaşkınlıkla gözlerime baktı.

"S-Sen..." Ardından sustu.

Telefonu sıktım.

"Kim bu?" Sert sesimle birlikte Loya ayağa kalktı.

"Seni ilgilendirdiğini düşünmüyorum." Dedi.

Sinirle gözlerimi kapattım.

"Sana kim olduğunu sordum?!" Sesimi yükselttiğimde Loya bana yaklaştı.

"Ne oldu, kıskandın mı?" Diye sordu alayla.

"Kıskanırım tabii ki!" Onun kolunu tuttum. "Kim dedim?" Diye tekrarladım.

Hasan Bey'in sertçe öksürmesiyle birlikte onun kolunu bıraktım.

"Siz ne yapıyorsunuz?" Dediğinde Loya alayla güldü.

"Müstakbel damadınla tartışıyorduk dedeciğim." Ona kızgın bir bakış attım.

"Bir şey yok Hasan Bey, sadece saçma sapan şeyler düşündüm. Özür dileriz herkesten." Tam yerime geçecektim ki Hasan Bey beni durdurdu.

"İlk dakikadan kavga istemiyorum! Eğer bir sorununuz varsa çözüp gelebilirsiniz ama burada kavga edemezsiniz!" Loya tam bir şey söyleyecekti ki başımı salladım ve onun elinden tuttum.

"Dün dedeciğim diyordun?" Dediğinde göz devirdim.

"Loya-" Hasan Bey oturuşunu düzeltti.

"Sen de bana artık dede diyebilirsin oğlum." Başımı salladım.

"Nasıl isterseniz." Dedim.

Loya'yla birlikte onun odasına geçtiğimizde kapıyı kapattım.

"Kimdi lan o?" Dediğimde kahkaha attı.

"Lan mı?" Sinirle kolunu tuttum.

"Kızım bak delirtme beni!" Dediğimde kollarını boynuma sardı.

Şaşkınca ona bakarken ne yapacağımı bilemedim.

"Ali..." Gözlerime baktı. "Sana son bir şans vermek istiyorum." Yutkundum.

"Sen bana hiç şans verdin mi ki?" Dedim.

"Dün konuştuğumuzda gitmen için bir şans vermiştim." Bana yaklaştı. "Bugün ise seni son kez uyarmak istedim." Başını kaldırdı.

"Uyarma boşuna, senden vazgeçmeyeceğim." Dedim.

"Beni dinlersen senin hayrına olur." Dedi.

Başımı salladım ve gözlerine baktım.

"Eğer benimle zorla evlenmeyi reddetmeyi seçersen sana bir şans verebilirim." Dedi. "Yani seninle sevgili olabilirim, kim bilir eğer bundan vazgeçersen sana aşık bile olabilirim." Biraz daha yaklaştı. "Ama eğer benimle zorla evlenirsen seni asla sevmeyeceğime emin olabilirsin." Güldüm.

"Bebeğim ben oradan bakınca salak gibi mi duruyorum? Aklınca beni vazgeçireceksin, sevgili falan olmayacağız. Haydi diyelim olduk, hemen ayrılırsın seni sevmiyorum diye!" Dedim.

Loya kaşlarını kaldırdı.

"Laz kızının böyle şeylerle işi olmaz, ağzımı açtırma benim!" Diye kızdı.

Kızgınlıkla gözlerime baktığında güldüm.

"Çok mu kızdın?" Dediğimde beni itti.

"Defol git!" Dedi.

"Boynuma sarılan sendin?" Loya tam odadan çıkacaktı ki önünde durdum ve gitmesine izin vermedim. "Bu evlilik olacak, benden korkmanı istemiyorum. Sen istemediğin müddetçe ben sana dokunmam." Dedim.

"Uzun yıllarca evli kalsak ne yapacaksın?" Onun belini tuttum.

"Dayanırım." Dedim net bir sesle. "Sen bana bir yeşil ışık yaksan yemin ederim yıllarca dayanabilirim. Benim için zor olur ama katlanırım. Eğer işin ucunda bu maviler bana aşkla bakacaksa her şeye katlanırım." Loya iç çekti.

"Gidip başkasına dokunurum demiyorsun da!" İmasıyla birlikte güldüm.

"Seni aldatacağımı mı sanıyorsun?" Dedim.

"Beni ulaşılmaz olarak gördüğün için istiyorsun, yoksa senin gözünde diğer kızlardan bir farkım yok." Dedi.

"Eğer diğerlerinden bir farkın olmasaydı seni değil Duygu'yu seçerdim. Hiç değilse bana olan sevgisinden eminim." Loya kaşlarını çattı.

"Duygu kim?" Omuz silktim.

"Boşver." Diye mırıldandım.

"Sevgilin mi?" Göz devirdim.

"Eskiden." Dedim.

"Madem seni seven bir kadın var, ne diye beni istiyorsun ki?" Dedi.

"Guri-şk'imis endoli va vayer." Kaşlarını kaldırdı.
(Kalbime engel olmuyorum) "Kalbin beni istediği için bu çileyi çekmeye hazırsın yani?" Ofladım.

"Ee kızım yeter da!" Onu süzdüm. "Bugün çok güzelsin." Loya ofladı.

"Bıktım senden!" Dedi ve beni itti. "Bu evliliğin olmaması için elimden geleni yapacağım!" Sinirle elini duvara vurdu. "Aptal herif!" Hızla elini ellerimin arasına aldım.

"Loya sen yaptığının farkında mısın?!" Diye kızdım.

Elini çekmesine izin vermedim ve yavaşça elini okşadım.

"Çok acıdı mı?" Sorumla birlikte göz devirdi.

"Niye bana kıyamıyor musun?" Dedi.

Parmaklarının hepsini tek tek öptükten sonra avucunun içini öptüm.

"Berat da kıyamazdı." Bakışlarım onu bulduğunda o sırıtıyordu.

"Benim canımı yakmaya çalışma kadın!" Dedim.

"Bak şimdiden isyan ediyorsun, ileride benden nefret edeceksin. Bu işi başlamadan bitir Ali, aşağıya git ve vazgeçtiğini söyle!" Derin bir nefes aldı. "Bu da sana son uyarımdı... Sana yaşatacaklarım için beni suçlayamazsın artık, seni defalarca uyardım ben!" Onu kendime çektim.

Elini alıp kalbime götürdüm.

"Şuraya engel olamıyorum." Dedim. "Tam şurası sen böyle dedikçe ağrıyor." Kaşlarını kaldırdı.

"Ne aşkmış be!" Dedi.

"Ciddiyim Loya!" Dedim.

Loya geri çekildi.

"Artık seni uyarmayacağım, sen kaderini yaşamayı seçtin." Dedi.

Odadan çıkmasına izin vermedim.

"O mesajı atan kimdi?" Diye sordum. "Birazdan sözleneceğiz, bunu bilmeye hakkım var öyle değil mi?" Ofladı.

"Bir de kıskançsın yani? Ben senin kıskançlıklarınla uğraşamam!" Diye homurdandı.

"Karımı kıskanırım tabii ki." Dedim. "Bu kadar samimi mesajlaştığın adam kim?!" Sesim iyice yükselirken Loya iç çekti.

"Abim." Dedi.

"Abin mi?" Dedim şaşkınca. "Annen öldü diyordu?" Loya gözlerini kapattı.

"Ölen abimin adı Poyraz, onun adını benim yanımda sakın ağzına alma." Diye sertçe beni uyardı. "Üç tane abim vardı, biri rahmetli oldu." Dedi. "Alparslan abim bizimle yaşıyor. Ataman abim ise İstanbul'da yaşıyor. Kendisi savcı olduğu için ona savcı bey diye hitap ederim." Başımı salladım.

"Özür dilerim güzelliğim, ben yanlış anladım." Dedim.

"Berat'la konuşuyorum sandın değil mi?" Güldü. "Berat benim hiçbir zaman sevgilim olmadı Ali, ne yazık ki hep sevdiğim adam olarak kaldı." Kapının

kulpunu tuttu. "Eğer sen gelmeseydin belki de evlendiğim adam olacaktı!" Kapıyı açtı ve odadan çıktı.

Tam ben de çıkacakken kapıyı yüzüme kapattı.

Birkaç saniye bekledim ve elimi kalbime koydum.

Yaşadıklarım çok ağır geliyordu...

Pencereye doğru ilerledim ve ormanı seyrettim.

Ben ona bu adamı unutturamayacaktım...

Bir insanın kalbindeki kişiyi kim silebilirdi ki? Ancak insanın kendisi unutmak ister ve unuturdu. Loya onu unutmak istemiyordu.

"O şerefsizde olup da bende olmayan şey ne?" Diye söylendim kendi kendime.

Kapının açıldığını duyarken arkama bakmadım.

"Oğlum?" Babaannenin sesiydi.

"Buyurun?" Dedim.

Tam yanımda durdu ve gözlerime baktı.

"Bizim kız çok mu üzdü seni?" Diye sordu çekinerek.

"Üzsün, ben hak ediyorum." Dışarıyı izledim. "Onunla zorla evlenecek olmam onun ağrına gidiyor." Dedim.

Haklıydı...

Babaanne elini omzuma koydu.

"Ben anlarım sevdadan da seven adamdan da..." Titrek bir nefes aldı. "Bu kız inatçıdır, bunun inadıyla annesi bile zor uğraşır." Burukça babaanneye baktım.

"Yani annesi bile zor uğraşırken elin adamı..." Sustum.

"Sen elin adamı değilsin artık." Dedi. "Eminim bir süre sonra sevilmek de Loya'nın hoşuna gidecektir. Her kadın sevilmekten hoşlanır." Ona baktım.

"Öyle mi dersiniz?" Başını salladı.

"Loya hayatı boyunca senin sevdiğin kadar sevilmedi." Dedi.

"Benden başka biri sevemez zaten!" Dedim kıskançlıkla.

Babaanne gülümsedi ve başını salladı.

"Loya da kıskançtır." Burukça güldüm.

"Beni kıskanacağını sanmıyorum." Babaanne iç çekti.

"Her şey zamanla olur oğlum." Dedi. "Açıkçası torunum Berat'la evlenmediği için mutlu oldum. O şimdi gerçekleri görmüyor ama ileride görecek." Ona baktım.

"Sabretmek çok zor." Dedim.

"Sabret ki, her şey hissettiğin kadar derin ve sonsuz olsun. Sabret ki, her şey gönlünce olsun." Dedi.

Çok sevdiğim sözü yeniden hatırlamamla birlikte gülümsedim.

"Her şey gönlümce olsun." Diye mırıldandım.

"Haydi aşağıya inelim." Dediğinde başımı salladım.

Birlikte aşağıya indik.

Yeniden salona geçip oturduğumuzda Mustafa Bey çekingen bir tavırla gülümsedi.

"Ali iyi misin oğlum?" Başımı salladım.

"İyiyim." Diye yanıtladım.

Loya kahveleri getirdiğinde herkese kahvesini verdi. Onunla göz göze geldiğimizde sinirli bakışlarını gözlerimden çekmedi.

Loya beni defalarca ikaz etmesine rağmen ben akıllanmamıştım. Asla o herifle olmasını istemiyordum.

"Evet, gelelim asıl konuya." Dedi dayım.

Herkes duruşunu dikleştirirken korkuyla Loya'ya baktım.

"Gençler birbirini görüp sevmiş-" Loya dayımın sözünü kesti.

"Ne zaman olmuş bu, benim haberim yok da! Malum zorla evlendirilen benim." Dedi.

"Loya!" Zerrin Hanım sertçe kızını uyardı.

"Haksız mıyım anne?" Dedi.

"Bakın Zerrin Hanım, eğer kızınız böyle yapacaksa bu işi hiç başlamadan bitirelim." Diyen anneme inanamayarak baktım.

Tam itiraz edecekken babaanne beni susturdu.

"Loya'nın kusuruna bakmayın. Bizim kız ne dediğini bilmiyor." Dedi.

"Loya özür dile!" Dedi Mustafa Bey.

Dede ise hiçbir şey söylemeden sertçe ona bakıyordu. Her şeyi bakışlarıyla yeterince anlatıyordu.

Loya kötü bakışlarını dedesine gönderdiğinde boğazımı temizledim.

"Lütfen özür diletmeyin, o bana kızmakta haklı." Dedim.

Loya arkasına yaslandı.

Kahvemden bir yudum aldığımda birden öksürmeye başladım.

"Abi iyi misin?" Dedi telaşla Hilal.

Hemen sudan içtim.

"Zehir mi attın bunun içine?" Dedim.

İçinde sadece tuz yoktu, sanırım amacı beni öldürmekti.

"Öldürecek oğlumu!" Annem telaşla bana bakıyordu.

"Yok yok, iyiyim ben." Loya sırıttı.

"Gelenek bu, ne yapsaydım?" Gözlerimi kıstım.

"Ben sadece tuz atılır diye biliyordum." Dedim.

"Ay ne olmuş birazcık içine acı da eklediysem, Laz adamsın ölmezsin ya!" Göz devirdim.

"Lazlar ölmüyor mu?" Dediğimde bacağını bacağının üstüne attı.

"Dayanıklı olursun anlamında söylemiştim ama sanırım yanılmışım." Dedi.

Hemen kahveyi kafama diktim ve sudan içtim.

"Abi?!" Dedi Hilal.

"Oğlum ne yapıyorsun?" Ömer'e baktım ve alayla güldüm.

"Laz adamım ben, bana bir şey olmaz." Ardından yeniden Loya'ya baktım.

"Artık konumuza mı dönsek?" Diyen babaanneyle birlikte dayım başını salladı.

"Allah'ın emri peygamberin kavli ile kızınız Loya'yı oğlumuz Ali'ye istiyoruz." Dedi.

"Verdim gitti!" Dedi dede.

Loya gözlerini kısmış bana bakıyordu.

Bakışları neden bu kadar nefret doluydu?

Beni sevmeyi deneyemez miydi?

Gözlerimi üstünden çekmedim.

"Söz yüzüklerini takalım." Diyen babaanneyle birlikte ayağa kalktık.

Eylül nişan tepsisini tutuyordu.

Dede yüzüklerimizi taktığında kurdeleyi kesti.

Loya bana kin dolu bakıyordu.

Ona bakmadım ve gülümsemeye çalıştım.

Eylül birkaç tane fotoğrafımızı çekmişti. Diğer herkes sohbet etmeyi seçmişti.

"Loya!" Diye kızdı. "Azıcık gülümse be kızım, azıcık adın gibi tatlı ol." Dedi Eylül.

"Neye güleyim pardon da?" Dediğinde gözlerine baktım.

"Annemin yanında yapma bunu, kadın çok üzülüyor. Zaten İstanbul'a dönecekler, bırak da bari aklı bende kalmasın." Diye kulağına fısıldadım.

"Sen bana neler yaptın, ben sana ne yaparsam yapayım haklıyım!" Dedi.

"Loya haklısın ama ailemin yanında yapma!" Kaşlarım çatılmıştı.

Loya başını salladı.

"Beni gelin istemiyorlar değil mi?" Diye sordu hafif bir alayla. "Annen benden hiç haz etmiyor gibi gözüküyor." Dedi.

"Sen onun gelinisin, zamanla sevecek tabii ki." Dedim.

"Ya sevmezse, bırakır mısın beni?" Onun beline sarıldım.

"Asla!" Dedim net bir sesle. "Sevdiğim kadını bırakmam ben!" Kaşlarını çattı.

"Annen istese bile mi?" İç çektim.

"Hayatımda asla bırakmayacağım üçüncü kadınsın." Durdu.

"Üç mü?" Dedi hayretle.

"Annem, Hilal ve sen..." Belini okşadım. "Sizi asla bırakmayacağım." Alayla güldü.

"Annen o kızı seviyor mu?" Anlamayarak ona baktım.

"O kız?" Dedim sorarcasına.

"Duygu dediğin kızı." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Bu nereden aklına geldi?" Dedim.

"Ee onu ister tabii! İdeal gelindir eminim ki onun için, zaten kız sana sevdalıymış! Sevdalı kız ne yapar, gidip kaynanasının gözüne girmek ister!" Dedi.

"Annem Duygu'yu tanımıyor bile! Duygu anneme şirkette birkaç defa çay getirmişti o kadar." Güldü.

"Sevgilin olduğunu anlamadı mı?" Ofladım.

"Eski sevgilim, biz ayrılalı çok oldu." Kaşlarını kaldırdı.

"Şirketinizde çalıştığını söyledin?" Başımı salladım.

"Hâlâ çalışıyor." Dedim.

Loya bir şey söylecek gibi olsa da sesini kesti ve başını salladı.

"Siz ne konuşuyorsunuz fısır fısır?" Dedi Eylül.

"Haydi fotoğrafımızı çek." Dedim.

Dudaklarımı Loya'nın saçına değdirdiğimde çok geçmeden kendini geriye çekti.

"Çok ileri gidiyorsun!" Diye sesini yükseltti.

Neyse ki Eylül'den başka kimse onu duymamıştı.

"Loya biz evleneceğiz, saçını öpmem mi yanlış?" Sinirle güldü.

"Bana dokunamazsın sen Ali, kendini Berat sanma olur mu?" Dedi ve bana çarparak yanımdan geçip gitti.

Şaşkınca gidişini izledim...

"Bu kız gerçekten deli!" Dediğimde Eylül güldü.

"Hem de ne deli." Ardından gülümsedi. "Sen onun için canını sıkma olur mu? Birazcık delidir, arada yersiz trip atabiliyor." Dedi.

"Başlayacağım şimdi şu Berat'a!" Sinirle yumruğumu sıktım. "Bu bana sürekli o şerefsizin adını mı söyleyecek?" Eylül elini omzuma koydu.

"Seni sinir etmek için yapıyor. Onunla zorla evlenmeni kaldıramadığı için, severek evlenmediğiniz için." İç çektim.

"Eğer onunla evlenirse beni çok arar!" Dedim.

"Tabii ki öyle." Eylül etrafını izledi. "Alparslan'ı gördün mü?" Diye sordu.

Birden Alparslan'ın ona gelip arkadan sıkıca sarılmasıyla birlikte korkuyla ona döndü.

"Gzamşine..." Dedi Alparslan.
(Yoldaş)

Eylül korkuyla ona vurdu.

"Ödüm koptu ya!" Diye kızdı.

Alparslan Eylül'ün saçını öptü.

"Beni soruyordun, ben de geldim demek istedim." Eylül güldü.

Emre'nin içeriye girmesiyle birlikte bakışlar ona döndü.

"Oğlum?" Dedi Eylül.

Emre annesinin kucağına koştuğunda Eylül onu sıkıca sardı.

"Bebeğim?" Yanağını öptü.

"Anniş." Emre annesine sokuldu.

Gülümseyerek onları izledim.

Emre'nin bakışları birden bana döndü.

"Ali abi?" Dediğinde güldüm.

"Söyle paşam." Beni inceledi.

"Halam sana çok kızgın." Başımı salladım.

"Maalesef öyle Emre." Zorlukla gülümsedim. "Ama affedecek." Emre sırıttı.

"Ali abi sana bir şey söyleyeyim mi?" Dedi. "Halam sana iyice kızmış." Kaşlarımı kaldırdım.

"O niye ki?" Emre etrafına baktı ardından fısıldadı.

"Benim yanımda başka kızdan bahsediyor dedi Berva ablaya." Kaşlarımı çattım. "Sana iyice sinir olmuş." Dedi.

Eylül kıkırdadı ve oğlunun poposuna vurdu.

"Ya sen niye laf taşıyorsun?" Dedi.

"Kime çektin bir bilsem..." Alparslan bana baktı ve sırıttı. "Loya kıskandı herhâlde." Yutkundum.

"Sanmıyorum." Bakışlarımı sohbet eden ailelerimize çevirdim. "Kendisi bana sürekli Berat diyor, ben bir kere söylediysem ne olmuş ki?" Kaşlarım daha çok çatıldı. "Üstelik seviyorum da demedim." Dedim.

"Şu kızı o şerefsizden bir kurtarsan..." Alparslan başını iki yana salladı. "Yemin ediyorum çok dua ediyorum." Gülümsedim.

"Sağ ol, inşallah kurtarırım." Diye mırıldandım.

***

Kalkmak için ayaklandığımızda Loya hâlâ ortada yoktu.

"Loya?" Zerrin Hanım kızına seslendi.

Ses gelmeyince hemen içeriye gitti.

Kapının önüne geldiğimizde herkes vedalaşıyordu.

Loya görüş alanıma girdiğinde gülümsedim. O ise bana ters ters baktı.

Onu kolundan tuttuğum gibi kenara çektim.

"Ne yapıyorsun be?!" Diye kızdı.

Dudaklarımı alnına bastırdım.

"Seni çok seviyorum." Diye fısıldadım.

"Sevme beni!" Dedi.

"Bunu söyledin diye sevmeyeceğim sanki." Alayla ona baktım. "Neye kızdın güzelim?" Beline sarıldığımda beni itti.

"Laubali davranışlardan hiç hoşlanmam." Sesi sertti.

"Allah Allah?" Güldüm. "Benimsin Loya, ne zaman bunu kabulleneceksin?" Öfkeyle göğsüme vurdu.

"Zorla mı senin olacağım hayvan?!" Tek elimle iki bileğini de tuttum.

Gözlerim parmağına kaydığında yüzük olmadığını gördüm.

"Yüzük nerede?" Sert sesimle birlikte başını kaldırdı.

"Sana ne?" Dişlerimi sıktım.

"O yüzük nerede?!" Diye tısladım.

Loya yutkundu.

"Çıkardım." Gözlerimi kapattım.

"Sebep?" Diye sordum.

Cevap gelmeyince gözlerimi açtım.

Sorarcasına ona baktığımda omuz silkti.

"Çıkarmak istedim ve çıkardım." Onu belinden tutup kendime çektim.

"Bana bak Laz kızı..." Ona biraz daha yaklaştım. "İnadın da bir sınırı var. O yüzüğü takacaksın çünkü ben hiç çıkarmayacağım." Yüzüğümü gösterdim. "Anlaşıldı mı?" Beni itmeye çalıştı.

"Bırak!" Dediğinde bırakmadım.

"Yüzüğünü tak!" Dedim sertçe.

"Hayır!" Dedi.

Eylül yanımıza geldi ve yüzüğü bana verdi.

"Odasındaydı." Başımı salladım.

"Sağ ol." Loya inanamayarak Eylül'e baktı.

"Ben sana hiç görümcelik bile yapmamıştım, sen ne yapıyorsun ya?" Dedi.

"Takman gerekiyor kuzum." Eylül son kez bize baktı ve yanımızdan ayrıldı.

Yüzüğü Loya'nın parmağına taktığımda direnmedi.

"Bu zorlamalarının sana çok kötü bir dönüşü olacak haberin olsun." Kızgın sesiyle birlikte belini okşadım.

"Hm?" Saçını öptüm. "Bir daha çıkmayacak dedim, anlaşıldı mı?" Diye sordum.

Loya cevap vermek yerine omuz silkti.

"Bu hafta sonu düğünümüz var." Şaşkınca bana baktı.

"Ne?!" Dedi.

"Seni zorladığım için affet beni ama yemin ederim ki seni çok mutlu edeceğim." Dedim.

"Zorlayarak mı?" Küskün bir tavırla bakışlarını yüzümden çekti.

"Özür dilerim." Üzüntüyle onu izledim. "Birazcık zorla oldu ama yemin ederim ki zorladığıma değecek." Sinirle güldü.

"Birazcık zorla oldu öyle mi?" Dedi.

Bakışlarını yeniden yüzüme çevirdi.

"Ulan mutlu edeceğim işte!" Dedim.

"Beni mutlu etmen imkansız Ali, anla artık şunu!" Hâlâ öfkeliydi...

Diğerlerinin bize baktığını görmemle birlikte yeniden Loya'ya döndüm.

"Biz gidiyoruz güzelim, telefonlarımı aç olur mu?" Güldü.

"Numaran bile kayıtlı değil." Göz devirdim.

"Ben arayınca kaydedersin." Dedim.

Loya ofladı ve geri çekildi.

"Bıktım senden bıktım!" Diye söylendi.

Elini aldım ve yavaşça okşadım.

"Bir daha bu yüzük çıkmayacak tamam mı?" Ardından elini öptüm.
"Kendine çok iyi bak güzelim, ben gece seni ararım." Dedim.

"Ay arama, ben gece uyumuş olurum." Dedi.

"O zaman sabah ararım." Ofladı.

"Ya kene misin nesin be adam?" Diye kızdı.

"Kene değilim." Yeniden elini öptüm. "Yalnızca sevgilisine aşık bir adamım." Dedim.

Loya tam bir şey söyleyecekti ki yanağını öptüm ve geri çekildim.

Kimse ne konuştuğumuzu duymamıştı.

"Gidelim nana." Dedim.
(Anne)

Herkesle vedalaştıktan sonra Loya'ya göz kırptım.

Beni umursamadan içeriye gitti.

Ona aldırmadım ve kendimi dışarıya attım.

Hep birlikte ilerlerken annem göz devirdi.

"Bir de şu kızı gelin alacağız! Allah'ım sen sabır ver." Dedi.

"Sevecek anne, ya sabır!" Hilal ofladı.

"Cadı!" Diye homurdandı.

Loya'dan kimse hoşlanmamıştı.

Umursamadan arabaya bindim.

Bir gün herkes birbirini sevecekti, Loya da beni sevecekti!

Ne kadar zaman alırdı bilmiyordum ama ben onun beni sevmesi için elimden geleni yapacaktım...

SINIR: 1.65K VOTE 200 YORUM

Yeni bölüm sınır geçince gelecektir, lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi seven herkese çok teşekkür ederim...♥

Sevildiğinizi unutmayın...😘

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

6 "Düğün"

ALİ

Sabah uyandığımda tuvalete girip işlerimi hallettim ve ardından elimi yüzümü yıkayıp tuvaletten çıktım.

Annemin morali oldukça bozuk görünüyordu, bu da benim canımı sıkmıştı.

"Nana?" Dedim.

Bakışları bana döndü.

"Oğlum?" Dedi.

Yanına gittim ve yanağını öptüm.

"Günaydın annem." Annem burukça gülümsedi. "Neyin var?" Diye sordum.

"Bir şeyim yok." Mırıltıyla konuştu. "Sadece İstanbul'a gitmek istiyorum." Dedi.

"İyi de sen çok seversin Karadeniz'i, geldiğinde gitmek istemezsin ki." Dedim.

"Biz Rize'den sen daha çocukken taşındık oğlum. Benim hayatımın yarısı bu Karadeniz'de geçti. Babanla da Karadeniz'de tanıştık, ben çay toplarken görüp sevdim onu." Annem başını kaldırdı. "Benim için bu kadar özel olan bir yeri bana zindan etme oğlum. Her Karadeniz'e geldiğimde, her o koku ciğerlerime dolduğunda bana cenneti hatırlatan bu yeri zindan etme bana..." Diye fısıldadı.

Annemin gözleri dolmuştu.

Anneme sıkıca sarıldım.

"Bu nereden çıktı şimdi?" Diye sormadan edemedim.

"Oğlum ben o kızı gelin almak istemiyorum, bunu sen de çok iyi biliyorsun." Dedi.

"Anne sen babama onca yıl katlanmadın mı? Aşkın ne olduğunu bilmiyor musun?" Annem gözyaşlarını sildi.

"Babana katlandım. Sevdayı da kara sevdayı da iyi bilirim ama o kızın ki sevda değil oğlum. O kız adamı sevdadan soğutur. O sana hayatı zindan eder, o kız aşktan anlamaz!" İç çektim.

"Başka birini sevdiğine göre sevdadan az çok anlıyor." Üzüntüyle bakışlarımı kaçırdım.

"Bak sen de diyorsun, o başkasını seviyor!" Annem sinirle gözlerime baktı. "Neden oğlum neden? Ben sana memleketimizden de kız bulurum istiyorsan, şöyle düzgün bir aile kızı alırız-" Annemin sözünü kestim.

"Düzgün aile kızı?" Dedim sorarcasına. "Loya ne oluyor bu durumda? Neden onun namusuna dil uzattın anne?!" Annem gözlerini kapattı.

"Namusuna dil uzatmadım, haşa!" Gözünden akan bir damla yaş canımı yakmıştı. "Düzgün bir aile kızı derken onu kast etmemiştim. Yani şöyle sessiz sakin, ailesine saygılı bir kızı alalım demek istemiştim." Annemin sesi titriyordu.

"Annem..." Ona sarıldım. "Ben bir an sinirlendim, affet beni." Dedim.

Annem başını salladı ve geri çekildi.

"Kahvaltıya inelim." Kırgındı.

Annemin elini tuttum.

"Yapma be ana, kurbanın olayım yapma!" Dedim. "Eğer ben onunla evlenmezsem Berat'la evlenecek. O adam onu aldatmakla kalmaz gidip kumarda bile satar, ona yazık değil mi?" Annem iç çekti.

"Kız bunları bile bile o adamı istiyorsa ben ne diyebilirim ki?" Dedi. "Mutsuz olmasını elbet ki istemem ama o sonunu kendi hazırlıyor. Benim elimden bir şey gelmez ki." Annemin elini öptüm.

"Ben ona gerçek aşkı yaşattıracağım. Senden tek istediğim bize saygı duyman. Sana söz veriyorum ki onu gerçekten gelinin olarak göreceksin." Annem başını salladı.

"Hayırlısı olsun." Dedi çaresizce.

İçime giren sıkıntı git gide büyüyordu.

Bakışlarımı kapıya çevirirken Hilal'i gördüm.

Gözleri dolu dolu bizi izliyordu.

"Ee yapmayın da!" Diye söylendim. "Eğer anlaşamazsak boşanırız, dünyanın sonu değil ya!" Dedim.

Hilal şaşkınca bana baktı.

"Boşanır mısın?" Diye sordu hayretle.

"Anlaşamazsak..." Bakışlarımı kaçırdım.

Boşar mıydım?

"Gerçekten mi?" Hilal gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "İnşallah hemen boşanırsınız!" Dedi.

"Amin!" Dedi annem.

İnanamayarak onlara baktım.

"Siz gerçekten kafayı yemişsiniz." Dedim.

Hilal'in yanağından makas aldım.

"Ben birazdan kahvaltıya inerim, siz gidin." Dedim ve odadan çıktım.

Telefonumu elime aldım ve Loya'yı aradım.

"Alo?" Sesini duymamla birlikte gülümsedim.

"Günaydın." Dedim.

"Sağ ol." Dediğinde güldüm.

"Çok özledim seni." Yüzüğüme baktım. "Sen beni özlemesen bile." Dedim.

"Gerçeği bilmen güzel." Dedi.

"Bugün seni alayım mı?" Diye sordum.

"Alma." Göz devirdim.

"Kızım özledim diyorum!" Diye isyan etim.

"Daha dün gece gördün, hemen özlemiş olamazsın!" Güldüm.

"Allah'ım sen sabır ver..." Mırıltıyla konuşurken etrafımı izledim. "Sadece biraz deniz kenarında oturup konuşmak istemiştim." Ofladı.

"Neyi konuşacağız Ali?" Diye bağırdı. "Sana beni bırakman karşılığında senin olmayı teklif ettim ve kabul etmedin. Seni defalarca uyardım ve beni dinlemedin! O konuyu kapattım ben artık, mümkünse yüzünü de görmek istemiyorum." Dedi.

Elimi kalbime götürdüm.

"Çok acıyor." Diye fısıldadım.

"Ne?" Dedi.

"Bugün seni görmeye gelirsem yüzsüz olur muyum?" Dediğimde durdu ve birden güldü.

"Şaka mı yapıyorsun? Bana hiç mi alınmıyorsun gerçekten?" İç çektim.

"Ben seni görmeye geleceğim." Dedim ve telefonu kapattım.

Hep birlikte kahvaltı yaptığımızda son kez çayımı içip ayağa kalktım. Annem bana bakıyordu.

"Ömer?" Diye seslendiğimde bana döndü.

"Kardeşim?" Dedi.

"Sen bu güzel hanımları al biraz buraları gezdir." Dedim.

Ömer başını salladı.

"Tamam aslanım." Anneme döndüm.

"Ben 1-2 saate kadar dönmüş olurum. Eğer gecikirsem ararım." Dedim.

"Nereye abi?" Diye sordu Hilal.

Susup ona baktığımda alayla güldü.

"Tabii ki bir tanecik yengemin yanına." Diye söylendi.

"Hilal lütfen!" Diye onu uyardım.

"Hilal abine şunu yapma güzelim." Dedi Ömer.

Annem bir şey söylememişti.

"Bir isteğin var mı nana?" Sorumla birlikte omuz silkti.

"Yok." Dedi.

Başımı salladım ve hızlı adımlarla otelden çıktım.

***

Loya'nın evine geldiğimde arabayı kenara çektim.

Tam arabanın kapısını açmıştım ki Loya'nın evden çıktığını gördüm.

Kaşlarım çatık bir hâlde ona bakıyordum.

Nereye gidiyordu bu kız?

Elinde telefonla hararetli bir şeyler konuşuyordu. Etrafına baktı ama beni görmedi.

Dudaklarını okuduğumda Ali dediğini anlamıştım, gerisini anlamasamda benden bahsettiğine artık emin olmuştum.

Benden mi kaçıyordu?

Hızla arabadan indim ve onun kolundan tuttum.

Loya korkuyla bana döndü.

"Ş-Şeyma..." Sustu ve bana baktı.

Kaşlarımı çattım ve ona bakmaya devam ettim.

"Şeyma babam çağırıyor, sanırım yakalandım." Dedi ve telefonu kapattı.

Anlamayarak ona baktığımda göz devirdi.

"Ya neden geldin ki?" Diye söylendi.

Onun belinden tuttum ve kendime çektim.

"Özledim." Dedim.

Loya telaşla etrafına baktı.

"Biri görecek şimdi!" Beni itti.

"Görsün?" Dedim sorarcasına.

"Doğru değil ki!" Dedi.

"Ah Loya..." Onun yanağını öptüm. "Biz evleneceğiz." Dedim.

"Ama daha evli değiliz değil mi? Henüz sözlüyüz, senin bu yaptığın doğru değil." Dedi.

Gülümsedim ve onun elini tuttum.

Loya anlamayarak bana baktığında onu arabama bindirdim. İtiraz etmeden bindiğinde şoför koltuğuna geçtim.

"Neden bu kadar mutlu oldun?" Diye sordu.

"Sözlüyüz dedin." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Bunda mutlu olacak ne var?" Diye sordu.

"Sözlü olduğumuzu kabul ettin." Arabayı çalıştırdım.

Loya güldü ve başını cama yasladı.

"Allah'ım sen sabır ver..." Gülümsedim ve yola döndüm.

Onun elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Sen beni öpüp koklamaya iyi alıştın." Sesi sertti. "Evlendiğimizde öyle şeyler yapmam ben!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Nasıl şeyler?" Yutkundu.

"Öyle şeyler." Dedi.

"Öyle neyler?" Ofladı.

"Ne anladıysan o!" Dedi ve bakışlarını kaçırdı.

"Ben seni asla zorlamıyorum güzelim, senden asla bunu istemiyorum." Elini elimin içine aldım. "Benim tek isteğim sensin." Dedim.

Loya titrek bir nefes aldı.

"Neden kendine eziyet ediyorsun? Neden Ali, neden beni istiyorsun?!" Sesi kızgındı.

"Bir dur da güzellik, hemen kızma." Dedim. "Ben sana zarar vermem ki." Loya iç çekti.

"Zarar vermeyeceğini biliyorum." Gözlerime baktı. "Ben sana zarar vermekten korkuyorum Ali..." Ofladım.

"Loya'm ne olur yeter ya, birazcık gülümseyip beni mutlu etsen olmaz mı? Tamam benden nefret et ama en azından gülümseyerek bak yüzüme. Bir kez olsun bana nefretle değil de sevgiyle bak." Elini çekmesine izin vermedim.

"Ben sana laf anlatmaktan yoruldum." Dedi.

"Neden itiraz etmeden arabaya bindin?" Ona baktım. "Bir de Şeyma dediğin kız kim, neden ona yalan söyledin?" Ofladı.

"Sana ne ya?" Dişlerimi sıktım.

"Ben senin kocanım, merak etmek hakkım!" Göz devirdi.

"En yakın arkadaşım. Senden kaçmak için ona gidecektim ama sen beni yakaladın! Sana itiraz etmekten sıkıldım." Başımı salladım.

"Beni affet..." Diye fısıldadım.

"Neyi affedeyim? Beni zorla öpmeni mi ya da zorla evlenecek olmamızı mı?" Dedi.

"Sonuna kadar haklısın, sana haksızsın diyemem. Ben hata yaptım ama bu hatanın sonucunda çok mutlu-" Sözümü kesti.

"Sıktın Ali!" Diye homurdandı. "Zaten Şeyma anlar diye ödüm koptu, bir de beni her gün böyle görmeye geleceksin!" Kaşlarımı çattım.

"Anlarsa anlasın, helalim değil misin? Seni görmeye geleceğim tabii ki." Bana baktı.

"Benden hiç mi nefret etmiyorsun?" Sorusuyla birlikte güldüm.

"Soru mu bu şimdi?" Başımı iki yana salladım. "İnsan sevdiğinden nefret edebilir mi?" İç çekti.

"Beni annen bile istemiyor, bence sen sınırı zorluyorsun." Dedi.

"Seninle annem evlenmeyecek, ben evleneceğim." Dedim.

Loya sinirle gözlerini kapattı.

"Boşuna uğraşıyorsun Ali, seni asla sevmeyeceğim!" Diye bağırdı.

"Öyle mi?" Sinirle arabayı kenara çektim. "O zaman ben de sana bir şey söyleyeyim." Başımı kaldırdım. "Sk'ani oropa va mevaşk'vare!" Diye gürledim.
(Senin aşkını bırakmayacağım)

Loya öfkeyle arkasına yaslandı.

"Xaḱo!" Diye homurdandı.
(Aptal)

Bir şey söylemedim ve ben de gözlerimi kapattım.

Bu ne zor bir kadındı böyle...

***

Düğün günü sonunda gelmişti...

Yanımda tepkisizce oturan kadına baktım. Herkes horon tepiyordu ama o suratını asmış oturuyordu.

Nikah memuru nikahımızı kıymıştı. İmam nikahını ise eve gidince kıyacaktık.

"Loya?" Diye seslendim.

Beyazlar içinde melek gibiydi...

Bana bakmadı.

Dudaklarımı çıplak omzuna değdirdim.

"Uzak dur!" Diye bağırdı ve geri çekildi.

"Bugün bizim düğünümüz var, biraz oynasak mı?" Ofladı.

"Defol git oyna!" Başıyla kalabalığı gösterdi. "Resmen cenazemi izliyor gibiyim ama insanlar burada oynuyor... Şaka gibi Allah'ım!" Yutkunamadım.

"Senin için en mutlu günümüz bu kadar mı değersiz?" Güldü.

"Senin en mutlu günün, benim değil!" Kendini gösterdi. "Bu kadının içi yanıyor Ali, sana yalvardım ben..." Gözleri dolmuştu. "Allah seni kahretsin!" Dedi.

Loya'nın elini tuttum.

"Ben iğrenç bir adamım sevgilim, bunu çok iyi biliyorum." Başımı kaldırdım. "Mutluluğumuz için yaptım." Dedim.

"Sen yalnızca kendi çıkarlarını düşündün!" Gözlerine baktım.

"Seni düşündüm, yemin ederim ki sadece seni düşündüm." Dedim.

Loya göz devirdi ve önüne döndü. Donukça etrafını izliyordu.

"Haydi gelin." Zerrin Hanım yanımıza geldi. "Horon tepsene kızım, senin düğünün bu." Loya ofladı.

"Oynamam." Sesi netti.

"Oğlum-" Zerrin Hanım'ın sözünü kestim.

"Ben de kalkmak istemiyorum." Dedim.

"Ee ama horonsuz düğün olmaz ki." Dedi ve ikimizin de kolundan tuttu. "Kalkın haydi, bu sizin düğününüz." Loya gözlerini kıstı.

"Biz de Ali'yle düğün mü yoksa cenaze mi olduğuna karar veriyorduk." Ona kötü kötü baktım.

"Loya!" Diye onu uyardım.

Mustafa Bey yanımıza geldi.

"Ne oldu?" Diye sordu.

"Oynamıyorlar!" Diye söylendi Zerrin Hanım. "Elalem ne diyecek sonra? Kızın yüzü gülmüyordu diyecekler, kalkıp oynamadı bile diye laf edecekler!" Loya yorgunca omuz silkti.

"Bana ne, zorla evlenmemi isteyen sizdiniz. Kalkıp oynamamı mı bekliyorsunuz cidden?" Dedi.

Zerrin Hanım kızıyla uğraşamayacağını anladığında başını salladı.

"İyi, kendi düğününde oturmaya devam et prensesim. Senin inadınla başa çıkamam ben." Dedi.

"Kızım-" Loya babasının sözünü kesti.

"Baba lütfen git!" Loya'nın sesi kırgındı.

"Yavrum bak-" Loya ona öyle bir baktı ki babası yalnızca başını sallamakla yetindi. "Sen bilirsin kızım. İleride bunları sana neden yaptığımızı anlayıp şükredeceksin." Dedi ve yanımızdan ayrıldı.

"Şükredecekmişim!" Diye alayla söylenen kadına baktım. "Bakma bana aptal aptal, git oyna istiyorsan!" Omuz silktim.

"Sensiz oynamam." Dedim.

Loya bir şey söylememeyi tercih etti.

***

"Yeter!" Loya öyle bir bağırdı ki insanlar bize baktı. "Bitirin şu düğünü!" Sinirleri iyice bozulmuştu. "Herkes defolsun gitsin!" Dedi.

Hızla onun kolundan tuttum.

İnsanlar bize şaşkınca bakıyordu.

"Loya-" Loya öfkeyle annesine baktı ve koşarak yanımızdan ayrıldı.

Düğün tam bir saat sürmüştü.

Herkes dağıldığında sinirle her yerde onu aradım.

Yoktu!

Düğünü umursamadığı yetmiyormuş gibi gitmişti!

"Nerede bu kız?" Babaanne telaşla yanıma geldi. "Görmedin mi?" Ofladım.

"Yok!" Dedim ve sinirle ayağımı duvara vurdum.

Onu defalarca aramama rağmen açmamıştı.

"Allah'ım nereden aldık şu kızı..." Annem dizlerine vurdu. "Allah'ım sen oğlumu koru..." Dedi.

Babaanne ve Zerrin Hanım anneme baktı.

"Neyi varmış benim kızımın? Zorla evlendirildiği için mutsuz, zamanla alışacak!" Zerrin Hanım kızını savundu.

"Elimde olsa alır mıydım o kızı? Oğlum sevdalanmış diye sustum!" Öksürdüm.

"Anne yalvarırım sus!" Dedim.

"Benim kızım da-" Zerrin Hanım'a uyarırcasına baktığımda sustu ve başını salladı. "Senin hatrına susuyorum oğlum." Dedi.

Dayanamıyordum...

Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım.

"Yalvarırım bunu bana yapma... Sen yeter ki gel, yemin ederim yanına bile yatmam. Seni çok merak ettim güzelim. Lütfen şu telefonlarımı aç!"

Sinirle gözlerimi kapattım.

"Burada dur dur nereye kadar? Gidip onu arayacağım!" Dedim.

Tam gidecekken Alparslan yanıma geldi.

Sorarcasına ona baktığımda beni kenara çekti.

"Loya kuzeninin yanındaymış." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Kuzeni mi?" Başını salladı.

"Bensu gelmiş, şimdi onun yanında. Ağlama krizlerine girmiş, onu zor sakinleştirmiş." Yutkundum.

"Öyle birini tanımıyorum." Dedim.

"İzmir'de oturuyor, düğüne yetişememiş ama şimdi gelmiş. Loya ona düşkündür. Demek ki çağırdı, şimdi onunla birlikte oteldeler. Korkmana gerek yok." Dedi.

"Otel nerede?" Diye sordum.

Alparslan bana nerede olduğunu tarif ettiğinde teşekkür edercesine omzuna vurdum.

Hızla düğün salonundan çıktım ve arabama bindim.

Gaza yüklenirken camları açtım.

Benim olacaktı...

Şimdi kabullenemiyordu ama ileride bana çok aşık olacaktı...

***

Otelin önüne geldiğimde arabamı park edip indim. Hızla otele giriş yaptım.

Alparslan bana oda numarasını da söylemeyi unutmamıştı. Ece'nin geleceğimden haberi vardı.

Hemen asansöre bindim ve üçüncü kata basıp beklemeye başladım.

Kapılar açılır açılmaz 50 numaralı odayı buldum ve kapıyı çaldım.

Çok geçmeden kapı açıldı.

Karşımdaki kadına baktım.

"Ben Ali." Elimi uzattım.

"Bensu." Dedi.

"Memnun oldum." Duruşumu dikleştirdim. "Karımı almaya geldim." Bensu iç çekti.

"Uyuyor, bence hiç uyandırma." Dedi.

İçeriye geçtim ve uyuyan karımı izledim.

"Kız çok üzülmüş, gece de uyuyamamış. Ben onu teselli etmeye çalıştım." Bensu fısıldayarak konuşuyordu. "Seninle biraz konuşmak istiyorum." Başımı olumlu anlamda salladım.

Yeniden Loya'ya döndüm.

"Bebeğim..." Yanağını öptüm. "İyi geceler." Elimi yanağına götürdüm ve yavaşça okşadım.

Loya kıpırdandığında hemen elimi çektim.

Buna cesaretim yoktu...

Loya kendini bana yasladığında şaşkınca ona baktım.

Başımı iki yana salladım ve ondan uzaklaşmak için geri çekildim.

Loya elimi tuttuğunda şaşkınlıkla onu izledim.

Gözlerini yavaşça araladığında telaşla yutkundum. Gözlerini kıstı ve yeniden kapattı.

"A-Ali..." Dedi mırıltıyla.

Bana arkasını döndü ve uykusuna kaldığı yerden devam etti.

Rahat bir nefes verdim ve hızla Bensu'nun yanına gittim.

"Ali..." Loya'ya baktım.

Neden adımı sayıklıyordu ki?

Muhtemelen rüya görüyordu. Eminim ki rüyasında beni diri diri gömüyor ya da kaynar sulara atıyordu...

Ya da daha farklı işkenceler..

Bensu başıyla kapıyı gösterdiğinde odadan sessizce çıktım. O da peşimden geldi.

Lobiye indiğimizde koltuklara oturduk. Merakla karşımdaki kadına baktım.

"Loya'nın sana olan kızgınlığının farkındasındır." Güldüm.

"Keşke farkında olmasam." Dedim.

Bensu arkasına yaslandı.

"Loya kötü bir insan değildir, kalbi tertemizdir. Kuzenim olduğu için söylemiyorum, gerçekten o kadar güzel bir kalbi var ki..." İç çekti. "Ne yazık ki çok da inatçı. Ee haksız da değil, tanımadığı etmediği bir adamla evleniyor." Duruşunu biraz daha dikleştirdi. "Sahi Loya'yla neden evlendin?" Diye sordu.

"Sevdim." Dedim.

Kaşlarını kaldırdı.

"Bu kadar mı?" Dedi. "Seven adam sevdiği kadının mutluluğu için gerekirse onu bırakır." Başımı salladım.

"Eğer işin içinde Berat denen herif olmasaydı yemin ederim ki çekip giderdim. İçim gidiyor benim, neden kimse beni anlamıyor?!" Sinirle arkama yaslandım.

"Ben aşık olmaktan hiç hoşlanmıyorum ama seni anlayabiliyorum." Dedi.

"Öyle deme... Allah karşına öyle birini çıkarır ki kalbin durur, dilin lâl olur..." Dedim.

"Aman gerek yok." Diye mırıldandı.

Bensu gözlerime baktı.

"Loya senden nefret ediyor." Dedi.

"Berat'la evlense daha mı iyiydi?" Dediğimde durdu.

"Tabii ki hayır. Asla onunla evlenmesine göz yumamazdım ama seninle evlenmesini de pek istediğim söylenemez." Dedi. "Ya düşünsene, seni tanımadığın etmediğin bir kadınla evlendiriyorlar. Sen ne hissederdin, ister miydin bunu? Üstelik kalbinde başka biri varken..." Hafifçe başımı salladım.

"Ben yaptığıma doğru demiyorum. Onun için çok fedakârlık yaptım, hâlâ çok daha fazlasını yaparım. O adam onu hak etmiyor, bunun herkes farkında. Ya benimle evlenip rahat rahat yaşar ya da gidip onunla eziyet çeker!" Başını salladı.

"Haklı olduğunu biliyorum ama bunu Loya'ya anlatamıyoruz işte..." Etrafını izledi. "Seninle konuşmak istedim sadece." Diye mırıldandı.

"Onu bırakmam." Net sesimle birlikte iç çekti.

"Bunun da farkındayım." Dedi. "Yalnızca seni uyarmak istedim. Ben sürekli burada olamıyorum, İzmir'de yaşıyorum. Buraya geldiğimde Şeyma, ben ve Loya birlikte takılırız. Loya dinlerse yalnızca bizi dinler." Merakla onu dinlemeye devam ettim. "Ben de bu yüzden onu yumuşatmaya çalıştım ama nafile! Beni bile dinlemedi ki, ne yapacağız bilmiyorum." Bana baktı. "Senden tek isteğim onu zorlamaman, onu üzme olur mu?" Burukça gülümsedim.

"Ben onu üzmeye kıyabilir miyim?" Dedim.

Bensu gülümsedi ve gözlerime baktı.

"Sen ne ara ona bu kadar tutuldun?" Diye sordu.

"İlk gördüğüm andan beri hiç aklımdan çıkmadı ki..." Dedim.

"İnşallah beni de böyle seven biri çıkar karşıma." Güldü. "Ben Loya kadar aptal olacağımı sanmıyorum." Durdu. "Ben ne diyorum ya, bir daha evlenmek yok benim kitabımda!" Güldüm.

Demek ki daha önce evlenmişti.

Bensu saate baktı ve ardından bana döndü.

"Sana bir tavsiyem var; Loya ne yaparsa yapsın ona kızma. Hep alttan al, eğer erkeklik gururunu düşünürsen onun kazanmasını sağlamış olursun. O kazanmasın, aşk kazansın." Dedi.

Hafifçe başımı salladığımda ayağa kalktı.

"Sana aşık olması yıllar bile sürebilir, sen bu yolu seçtiysen ona katlanacaksın demektir." Ben de ayağa kalktım. "Sakın onu üzme. İnatçıdır delidir ama bir o kadar da çabuk kırılır. Sakın onu kırma, en sonunda pes etmek zorunda kalacak." Gülümsedim.

"Ben onun saçının tek bir teline dokunmaya bile kıyamazken sence gidip onu kırar mıyım?" Derin bir nefes aldım. "Siz kadınların tek sorunu nerede şerefsiz varsa gidip onu sevmek... İşin tuhaf tarafı şerefsiz olduğunu bile bile seviyorsunuz, etrafınızda size deli olan adamları görmezden geliyorsunuz..." Başımı iki yana salladım. "Neden?" Diye sordum. "Neden böylesiniz anlayamıyorum." Bensu alayla gülümsedi.

"Adamına denk geldiğimizi mi sanıyorsun?" Dedi. "Yalnızca her karşımıza çıkanı adam sanıyoruz o kadar." Kaşlarımı kaldırdım.

"Bence etrafınızdakileri görmüyorsunuz. Eğer etrafınıza bir baksanız böyle olmayacak. Nerede pislik varsa gidip ona tutuluyorsunuz, nerede sizi üzecek adamlar varsa onları buluyorsunuz!" Dedim.

"Kadın olmadığın için anlamıyorsun." Diye mırıldandı. "Kadın olmak kolay değil, hele duygusal bir kadın olmak hiç kolay değil." Sinirle etrafına baktı. "Beni aldattığı için deli gibi sevdiğim kocamdan boşandım ben!" Şaşkınca onu izledim. "Şimdi gelip de bana erkekleri savunma olur mu? Erkek değil canavar, tek derdiniz kadın olsun!" Diye söylendi.

"Bu hayatta iyi adamlar da var, yalnızca sen en kötüsüne denk gelmişsin. Aşka küsülür mü hiç?" Ofladı.

"Vallahi ben küstüm, mümkünse aşk kapımı falan çalmasın! Bak ben aldatılmış bir kadın olarak karşındayım. Daha fazla birine bağlanıp aldatılmak istemiyorum!" İşaret parmağını tehdit edercesine bana doğru salladı. "Ve sen canım, kesinlikle o kızı aldatmıyorsun! Yok ona dokunmama izin vermedi, yok ondan ilgi göremedim..." Başını iki yana salladı. "Yemin ederim seni deşerim!" Güldüm.

"Ben öyle bir adam değilim. Eğer onu aldatmak gibi bir niyetim olsaydı zaten evlenmeyi bile düşünmezdim." Dedim.

"İyi!" Diye homurdandı.

Aklına eskiler gelmiş olacak ki sinirle ayağını yere vurdu.

"Pislik!" Dedi.

Belli ki kalbi çok kırılmıştı.

Aslında gayet güzel bir kadındı. Neden aldatılmıştı ki? Eli yüzü gayet düzgündü. Küçücük bir burnu vardı, gözleri yeşildi. Saçları siyahtı...

Böyle bir kadını neden aldatmıştı ki?

"Çocuğun var mı?" Diye sordum çekinerek.

"Üç yaşında kızım var. Bir görsen nasıl minnoş, hiç babasına benzemiyor." Güldüm.

"Allah bağışlasın. Peki sen kaç yaşındasın?" Bana baktı ve göz devirdi.

"Bu soruların devamını çok iyi biliyorum. Boşandım deyince sıklıkla sorulan sorular..." Dedi. "Yirmi beş yaşındayım, biraz erken evlendim çünkü çok aşıktım. Okurken evlendim, o ise evlendiğimizde işe bile girmişti. Benden beş yaş büyüktü. Boşanalı iki sene oluyor, oysaki ailem evlenmemem gerektiğini söylemişti. Bir aptallık yaptım ama dünyalar güzeli bir kızım oldu. Onu her şeyden çok seviyorum, bu yüzden evlendiğime pişman değilim." Gülümsedim.

"Umarım karşına seni mutlu eden biri yeniden çıkar." Dedim.

"Aman çıkmasın, benim tek mutluluğum kızım. Yarın hemen gitmek istiyorum, çok özledim onu." Bensu yeniden saatine baktı. "Saat epeyce geç oldu, artık odaya çıkmalıyım. Yarın karını alır gidersin, biraz ikna edici bir konuşma yapmaya çalış. Benim uçağım öğlen kalkacak." Elini uzattı. "Tanıştığıma çok memnun oldum Ali." Elini sıktım.

"Ben de memnun oldum. Loya uyanmadan gitsen iyi olur." Dedim.

"Hoşça kal." Dedi ve elini çekti.

Bensu gittiğinde yeniden koltuğa oturdum.

Kafam allak bullaktı...

***

"Bırak ya gelmeyeceğim işte!" Loya'yı zorla kolundan tuttum.

"Ee haydi be, kaç saattir yalvarıyorum!" Loya beni itti.

"Nefret ediyorum senden!" Diye bağırdı.

Bensu suskunca bizi izliyordu.

Sabah hemen kaldığı otele gelmiştim. Hanımefendi gelmemek için inat ediyordu.

"Gelmeyeceğim işte!" Dedi.

"Hey Allah'ım sen sabır ver!" Diye homurdandım. "Kızım evliyiz biz evli!" Dedim.

"Eğer abim cezaevinde olmasaydı onun yanına giderdim!" Loya öyle bir çemkiriyordu ki dayanamadım ve belinden kavrayıp kendime çektim.

"Şk'imi angelozi, inat etme da!" Dedim.
(Meleğim)

"Bırak!" Onun ellerini tuttum.

"Daha imam nikahı kıyacağız, beni öylece bırakıp gittin! Üstüne düğünümüzü rezil ettin!" Göz devirdi.

"Oh olsun sana, pislik herif!" Diye kızdı.

Gülümsedim ve yavaşça çenesini tuttum.

Loya'nın bakışları gözlerime çıktığında yaklaştım ve dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

Bu küçücük öpücükle bütün bedenim titrerken Loya'nın da titrediğini hissetmiştim.

"En garibi de ne biliyor musun?" Diye sordum ve onun gözlerine baktım. "Ne yaparsan yap sana kızamıyorum..." Loya hâlâ öpücüğün etkisiyle birlikte şaşkınca bana bakıyordu.

Dudaklarına yaklaştım ve yeniden küçük bir öpücük kondurdum.

Çok güzeldi...

Her şeyden güzeldi...

SINIR: 1.65K VOTE 300 YORUM

‼ Yeni açtığım Youtube kanalının linkini hikayelerim için olan hesabımdan bulabilirsiniz. Çok çok yakında güzel videolar gelecek, o yüzden şimdiden abone olmayı unutmayın ‼

Uzun bir bölüm sizlerle...

Hikayeye yeni karakterler gelecek, eminim ki siz de onları çok seveceksiniz...

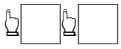
Herkesin merak ettiği bir diğer konuya gelecek olursak; bu bir yıl tabii ki yavaş yavaş geçmeyecek fakat birtakım konuları detaylıca yazmam gerekiyor. Bu yüzden zamanı atlayarak geçtiğimiz de elbet ki olacak.😊

Oy veren ve yorum yapan, yeni bölümü sabırla bekleyen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Kollarımı yeniden ona sardığımda huzursuzca kıpırdandı.

"Şş!" Diye fısıldadım.

Onun başını tuttum ve dikkatle göğsüme yasladım.

Loya hareketsizce durduğunda gülümsedim ve saçını öptüm.

"Uyurken çok güzelsin efulim." Diye itiraf ettim. "Böyle sanki uyuyunca hırçınlığın gitmiş gibi oluyor. Öyle masum öyle güzel uyuyorsun ki..." Saçlarını okşadım. "Ya da bana öyle geliyor." Güldüm. "İnsana sevdiği kusursuz gelirmiş ya hani?" Loya ofladı.

"Sus!" Dedi uyku mahmurluğuyla.

"Tamam da sustum!" Dedim masumca.

Tam kollarımdan çıkacaktı ki buna izin vermedim ve ona sımsıkı sarıldım.

"Bırak!" Yavaşça gözlerini araladı. "Ben sana böyle sarılma hakkını verdim mi?" Sesi sinirliydi.

"Ne oluyor yavrum, tersinden mi kalktın?" Bana arkasını döndü.

"Kes!" Dedi sinirle.

"Loya ne oluyor?" Dedim şaşkınca.

Birden doğruldu ve bana döndü.

"Hani benden öncesi yoktu senin için?!" Diye gürlediğinde anlamayarak ona baktım.

"Yok." Dedim ve ben de doğruldum.

"O kızla birbirinize cilve yaptığınızı duydum!" Şaşkınlıkla durdum.

"Ne?" Göz devirdi.

"Misafir odasında yat!" Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Sen hani uyuyordun, beni mi dinledin? Ayrıca kimse cilve falan yapmadı, iş hakkında konuştuk. O benim çalışanım!" Dedim.

"Nasıl bir iş konuşmasıysa artık kız sürekli geçmişinizden bahsetti!" Sesi kızgındı.

"Sen beni kıskandın mı?" Dedim alayla.

Loya sinirle yastığı kafama geçirdi.

"Ya sen kimsin ki seni kıskanacağım?" Dedi. "Yarın o kız işinden kovulmuş olacak!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Allah Allah?" Yeniden kafama vurdu.

"Sen de şimdi defolup gidiyorsun!"

Sizin için erkenden bölüm yazdım, o yüzden hemen sınırı geçmeye çalışın...

Ha bir de inanılmaz hoşuma giden bir bölüm oldu, bu bölümü çok seveceğinizi düşünüyorum.😇

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

7 "Utanç"

<u>UYARI</u>: Bir bölüm önce Loya'nın kuzeni olarak yazdığım karakterin adını Bensu olarak değiştirdim. Önceki bölümü de düzenledim.

İyi okumalar!

BENSU

Havalaanından gelir gelmez hemen onun evinin kapısına dikildim.

Zili çaldım ve beklemeye başladım.

Kızımı çok özlemiştim...

Kapıyı Zeynep açtı.

"Bensu Hanım?" Dedi şaşkın bir gülümsemeyle. "Begüm'ü akşam alacaktınız?" Başımı salladım.

"Bir gün başka şehirde olunca kızımın özlemi iyice üzdü beni." Dedim.

Kızım yalnızca hafta sonu babasında kalıyordu. Haftanın beş günü benimle olmasına rağmen yine de özlüyordum.

"Buyurun." Dedi Zeynep.

Hızla içeriye geçtiğimde Zeynep güldü.

"Sakin olun, yukarıda oyun oynuyorlar." Dedi.

Hemen merdivenleri çıktım ve gelen sesleri takip ettim.

"Baba!" Dedi Begüm kıkırdayarak.

Babasına çok düşkündü...

Kapı aralıktı, onları izlemek istedim ve geri çekildim.

"Ne güzelsin sen öyle." Begüm babasının yanağını öptü.

"Oyuncak bebeklerim gibi mi?" Diye sordu.

Gülümsedim ve başımı iki yana salladım.

Çok güzellerdi...

Yavaşça kapıyı açtığımda ikisinin de bakışları bana döndü.

Boran şaşkınca bana baktı.

"Bensu?" Dedi.

Begüm hemen babasının kucağından indi ve benim boynuma atladı.

"Anneciğim..." Kızımın saçını öptüm.

"Geldim bir tanem." Dedim ve kokusunu içime çektim.

Begüm özlemle bana sarıldı.

"Begüm'ü almana daha beş saat var." Boran'a baktım ve göz devirdim.

"Merak etme fazla kalmayacağım. Sadece geldiğimi haber vermek istedim. Birazdan giderim akşam da kızımı almaya gelirim." Dedim sertçe.

"Ne ilgisi var? Burası senin de evin, istediğin kadar kalabilirsin." Dedi.

"Metreslerinden sıra gelirse kalırım." Dediğimde sinirle dişlerini sıktı.

"Benim metresim falan yok!" Diye kızdı.

Begüm susmuş bizi izliyordu.

"Anne kavga etmeseniz olmaz mı?" Çaresiz sesiyle birlikte zorlukla gülümsedim ve onun yanağını öptüm.

"Biz kavga etmiyoruz güzelim." Dedim.

Saate baktıktan sonra yarım kalan projelerim aklıma geldi. Dün Trabzon'da olduğum için çizimlerim yarım kalmıştı.

Kızımı son kez öptükten sonra babasına verdim.

"Ben gideyim artık, akşam görüşürüz prensesim." Begüm ofladı.

"Baba annem gitmesin, birlikte mama yiyelim." Diye nazlandı.

Boran gözlerime baktı.

"Burada kalsan olmaz mı?" Dedi.

"Yarına yetiştirmem gereken projelerim var." Dedim soğukça.

Boran iç çekti ve beni süzdü.

"Kilo mu verdin?" Göz devirdim.

"Sana n-" Kızımın yanımızda olduğunu hatırlayınca sustum. "Neyse, ben gideyim." Dedim.

Hızlı adımlarla odadan çıktığımda bir ağlama sesi duydum...

Begüm hüngür hüngür ağlayınca mecburen geri döndüm ve kızımı sakinleştirmeye çalıştım.

"Tamam, tamam..." Diye fısıldadım.

Boran kızımızın saçını öptü.

"Babacığım ne oldu?" Dedi ve kızımın gözyaşlarını sildi.

"Annem gitmesin..." Diye mırıldandı.

"Ama annem işlerim-" Begüm'ün ağlaması şiddetlenince başımı salladım. "Tamam gitmiyorum." Boran inanamayarak bana baktı.

"Sen ciddi misin?" Diye sordu.

"Beni görmek istemiyorsan bahçeye çıkabilirsin. Sırf kızımın gönlü olsun diye tamam dedim." Boran gülümsedi.

İçimin gittiğini hissederken bakışlarımı kaçırdım.

Allah kahretsin ki hâlâ şu herife içim gidiyordu!

"Seni görmek için deliriyorum." Dedi alayla.

Göz devirdim ve kızımı onun elinden aldım.

"Anniş yemek yapalım mı?" Diye sordu Begüm.

Gözleri o kadar heyecanlı bakıyordu ki, ben şimdi ona nasıl hayır diyebilirdim?

"Olmaz annem." Dedim.

Begüm hayal kırıklığıyla gözlerime baktı.

"Ama biz bugün babamla yemek yapacaktık..." Üzüntüyle yeri izledi.

"Siz yapın bebeğim, ben sizi izlerim." Dedim.

Boran tam yanımızda durdu ve kızımızın yanağını öptü.

"Üçümüz birlikte yaparız." Dedi.

Şaşkınca ona bakarken Begüm sevinçle kıkırdadı.

"Tamam!" Dedi heyecanla.

Boran gülümsedi ve Begüm'ü kucağımdan alıp dikkatle yere bıraktı.

"Sen şimdi git mutfağa bizi bekle olur mu? Biz hazırlanıp geliyoruz." Begüm hevesle başını salladı ve odadan çıktı.

Öfkeyle Boran'a döndüm.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun be?!" Sesimi yükseltmiştim.

Genel olarak onunla pek muhattap olmamaya çalışırdım.

"Ne yapsaydım Bensu?" Kapıyı gösterdi. "Kızımızın şuradan çıkarken ki mutluluğunu görmedin mi?" Durdum ve kapıyı izledim.

"O daha çocuk, her şeye mutlu olabilir!" Göz devirdi.

"Kendini kandırma hiç, Begüm bizi birlikte görmek istiyor!" Başımı salladım.

"Tabii ki istiyor. Daha çok küçük, etrafındaki aileleri gördükçe o da istiyor ama yapacak bir şeyimiz yok." Dedim.

"Etrafındaki aileleri..." Başını iki yana salladı. "Biz de bir aileyiz sanıyordum?" Ofladım.

"Eğer beni aldatmasaydın bir aile olabilirdik!" Diye çemkirdiğimde iç çekti.

"Ben seni aldatmadım." Dedi bıkkınca. "Daha kaç kere söyleyeceğim?" Diye isyan etti.

"Üstüme kuma getirdin!" Dedim.

"Ben mi getirdim?" Sesini yükseltti.

"Bana ne, o kız seni öpüyordu sonuçta değil mi?!" İnledi.

"Yanağımdan öptü!" Sinirle ondan uzaklaştım.

"Ha bu çok normal yani?" Sinirle güldüm. "O zaman başka bir adamda gelip beni yanağımdan öpseydi!" Kaşlarını çattı.

"O biraz cesaret ister!" Dedi sertçe.

"Ama o kız seni öperken yeterince cesaretli gibiydi? Belki de o cesareti müstakbel kocasından almıştır!" Boran derin bir nefes aldı.

"Ben ona dokunmadım Bensu'm, sana yemin ederim ki o gelip beni öptü!" Göz devirdim.

"Evdeki yardımcılar sabaha kızın ağrıları var diyordu, artık o gece neler yaşandıysa!" Dedim.

Boran birkaç saniye yalnızca yüzümü izledi.

"Dokunmadım." Dedi sadece.

"Kız o yüzden ağrıdan ölüyordu değil mi?" Öfkeyle ona baktım. "Sen o kıza dokunduğunda bitti benim için Boran! Şunu da unutma ki o kız benim gözümde kuma değil yalnızca metres olabilir!" Boran ellerimi tuttu.

"Ailemi sildim ben sırf buraya taşınabilmek için! Sırf senin ve kızımızın yanında olabileyim diye..." Başını iki yana salladı. "Ailem üstüne kuma getirdi, evet çok sinirlendim çünkü seni gerçekten seviyordum-" Sözünü kestim.

"Eski mevzuları açmak istemiyorum Boran! Seninle görüşmemin tek nedeni kızımız..." Bakışlarımı kaçırdım. "Aslında sana onun yüzünü bile göstermezdim de babasız büyüsün istemedim. Aramızdaki ilişki en çok ona zarar verirdi, bundan korktum." Dedim dürüstçe. "İğrenç bir eştin ama şaşırtıcı derecede iyi bir baba oldun. Kızımızla ilgilenmen elbet ki hoşuma gidiyor, hepsi bu kadar! Başka bir şey yok artık konuşacak." Boran iç çekti.

"Onca yıldır beraberdik." Diye mırıldandı. "Beni hiç mi özlemiyorsun?" Sinirle göz devirdim.

"Neyi özleyeceğim ya?" Diye isyan ettim. "Sus artık!" Tam odadan çıkacakken sertçe kolumu tuttu.

"Beni özlediğini biliyorum!" İnledim. "Bizim bir çocuğumuz var farkındaysan, onun mutluluğunu hiç mi düşünmüyorsun?" Titrek bir nefes aldım.

"Onu en çok ben düşünüyorum!" Dedim. "Bırak beni!" Belime sarıldı.

"Ben senin için ailemi sildim Bensu, yine benim olacaksın!" Dedi.

"Sana bir tane metres yetmezdi Boran, annen birkaç tane daha seçip getirseydi keşke." Alaylı sesimle birlikte ofladı.

"Kızım dokunmadım diyorum!" Sinirle ellerine vurdum.

"Çek elini belimden!" Beni daha çok sardı.

"Benim evime gelen sensin." Sinirle güldüm.

"Kızımı görmeye geldim, seninle ne işim olur?" Güldü.

"Kızımız." Diye düzeltti. "Begüm'ü zaten akşam sana getirecektim. Bence senin amacın farklı." Şaşkınca ona baktım.

"Seni görmeye geldiğimi mi düşünüyorsun?" Dedim hayretle.

"Ben öyle bir şey söylememiştim." Dedi alayla.

Sinirle göğsüne vurdum.

"Allah inşallah karşıma Ali gibi gerçekten seven birini çıkarır." Diye dua ettim. "Allah'ım ne olur beni şu hanzodan kurtar!" Dedim.

"Ali kim lan?!" Sesini yükseltmişti.

"Sana ne?" Ondan kurtulmaya çalıştım.

"Sana kim olduğunu sordum?!" Göz devirdim.

"Loya'nın kocası." Dedim bıkkınca.

Eğer söylemezsem kendi gidip mutlaka bulurdu. Bulamazsa kafayı yerdi, deli gibi kıskançtı.

Kaşlarını kaldırdığında ofladım.

"Loya'yı çok seviyor." Dedim kısaca.

"Onda olan aşk bende yok mu sanıyorsun?" Kalbimin çarptığını hissederken yutkundum ve sakin kalmaya çalıştım.

"Seni ilk gördüğümde on altı yaşındaydım, on altı!" Diye bağırdım. "Daha ergendim ben be, bütün geçliğimi sana verdim!" Saçımı öptü.

"Evet..." Gülümsedi. "O zamanlar yirmi bir yaşındaydım. Bana göre küçüktün ama dayanamayıp teklif etmiştim. Ulan ne güzel günlerdi be..." Yeniden göz devirdim.

"Sonra sen beni alıp kendi memleketine götürdün. Lanet bir yerdi!" Gülümsedi.

"Antep güzeldir de sana güzel yüzünü gösteremedim. Ailem yüzünden sıkıntılarımız oldu." Dedi.

"Onların yüzünden boşandık!" Boran burukça etrafını izledi.

"Nereden getirdiler şu kumayı başıma..." Diye mırıldandı. "Eğer kuma gelirse senin gideceğini çok iyi biliyorlardı. Yemin ederim ki ben o kıza dokunmadım. Seni görünce de birden beni öpüverdi, sonradan zaten kızdım." Dedi.

"Benim Laz kızı olmam çok rahatsız etmişti aileni!" Eski günleri hatırlamak sinirimi bozarken gözlerimi kapattım. "Yıllar sonra bunları konuşmamız çok anlamsız." Dedim.

"Beni anlamadan dinlemeden boşadın! Sana derdimi anlatmaya çalıştıkça beni delirttin, en sonunda bir aptallık yaptım ve boşanmayı kabul ettim!" İç çekti. "Şimdi olsa asla şu siktiğimin gururunu umursamazdım!" Onun boşluğundan yararlanıp geri çekildim.

"Bitti Boran, bitti..." Gururla duruşumu dikleştirdim. "Boşandık ve bitti! Bir daha asla aynı hataya düşmeyeceğim!" Kapıyı açtım ve tam çıkacakken yıllardır içimde tuttuğum şeyi söylemeye karar verdim.

Beni aptal yerine koymasına dayanamıyordum!

"Bir de o gün..." Yutkunamadım. "Evdeki yardımcıların metres için çok ağrısı varmış dediği gün..." Boran kaşlarını kaldırmış beni dinliyordu. "Odandan çıktığında boynunda olan morluğu gördüm." Sesim sertti. "Beni kandırmayı bırak artık..." Gözlerimi kapattım. "Ben sadece kızım için yaşıyorum, bundan sonra aşkla işim olmaz." Son kez gözlerine baktım. "Aşka olan inancımı senin yüzünden kaybettim... Yıllar önce sana deli olurken bir anda nefret ettim!" Başımı iki yana salladım. "Zehir gibiydin, yavaş yavaş öldürdün... Önce beni öldürdün, sonra sana karşı olan bütün duygularımı!" Sesimin titremesine engel olamadım. "Ama artık bitti Boran... Beni eskisi gibi kandırabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun!" Odanın kapısını açtım. "Allah'ından bul!" Dedim ve kendimi odadan dışarıya attım.

Boran arkamda öylece kalakalmıştı.

"Anne?" Bana doğru koşan kızımı hemen kucağıma aldım.

"Bir tanem?" Dedim.

"Haydi ama nerede kaldınız?" Kapı açılırken Boran yanımıza geldi.

"Biz de şimdi geliyorduk güzelim." Begüm kıkırdadı.

"Haydi ama!" Hızlı adımlarla önden yürürken Boran koluma dokundu.

"Konuşmamız yarım kaldı." Diye fısıldadı kulağıma.

"Bir daha bu konuları açmayacaksın! Yalnızca Begüm hakkında konuşabiliriz." Dedim.

Boran'ın bir şey söylemesine izin vermeden hızla merdivenleri indim.

Her şeye kızım için katlanıyordum...

ALİ

İmam nikahımızı sonunda kıymıştık.

Hoca odadan çıkınca Loya başörtüsünü çıkardı. Saçları belinden aşağıya düştüğünde iç çekerek onu inceledim.

"Artık Allah katında da karımsın." Dedim.

Loya bana kötü kötü baktı.

"Allah benim istemediğimi görüyor değil mi? Sen bunun hesabını nasıl vereceksin Ali?" Diye fısıldadı.

"Allah benim içimi biliyor Loya'm..." Dedim acıyla. "Senin için neler yaptığımı görüyor. Seni o pislikten kurtardığım için sevap bile işlemiş olabilirim..." Loya bana küskün bir bakış attı ve odadan çıktı.

Odadaki bakışlara aldanmadan ben de onun peşinden gittim.

Hızla onun kolundan tuttum.

"Yeter artık!" Hızla beni itti.

"Beni zerre sevmiyorsun!" Diye bağırdı.

"Angelozi, saçmalama da!" Diye söylendim.

Loya beni umursamadan odamıza geçti.

"Ben uzanacağım." Dedi.

Üstündekileri çıkaracağını anladığımda odadan çıktım ve işinin bitmesini bekledim. İşi biter bitmez odaya girdim.

"Loya?" Diye seslendim.

Çoktan yatağa girip üstünü örtmüştü.

"Sen de haklısın, yoruldun tabii..." Yutkundum.

Bana cevap bile vermemişti.

Yatağın kenarına geçtim ve onun çıplak omzuna dokundum.

"Mis kokulum..." Diye fısıldadım. "Böyle bir ömür geçer mi? Zaten sana dokunmayacağım bile, böyle yapma ne olur." Dedim.

Loya yine cevap vermemeyi seçmişti.

"Öpebilir miyim?" Sorumla birlikte başını kaldırdı.

"İzin mi istiyorsun?" Diye sordu.

"Aslında buna hakkım var ama şimdi bana sinirlisin ya..." Alayla güldüm. "Gerçi sen bana hep sinirlisin." Loya dudağını büktü.

"Dün bana sormadan dudaklarımı öpen kimdi?" Dedi. "Hem de tam iki kez öptün... İlk öpücüğümü aldın." Onun dudaklarına baktım.

Doğal rengi kırmızımsıydı ve bu beni çıldırtıyordu. Çıldırmamak elde değildi, çok güzel bir kadındı...

"Onu da mı almaya hakkım yoktu?" Dedim. "Ne olmuş öptüysem, ne yaptım ki sanki? Sana dokunmam ama ara sıra böyle küçük öpücükler isterim." Güldü.

"Öpücük verdikten sonra dokunmamanın ne anlamı kalır?" Onun dudağını okşadım.

"Arada çok fark var güzelim." Dedim. "Onlar küçük öpücükler, ikimize de zarar vermez. İçinde şehvet ve zevk olmayan bir öpücük... Yalnızca aşk ve özlem dolu bir öpücük olabilir." Burun kıvırdı.

"Tabii tabii, öyle diye diye bütün kadınları elde etmişsindir sen!" Dedi alayla.

"Ne ilgisi var?" Dedim. "Şu filmlerdeki kötü adam değilim ben, öyle her önüme gelen kadınla yatmıyorum!" Loya kaşlarını kaldırdı.

"Sadece canının istedikleriyle yatıyorsun yani?" Dedi.

"Etkilenmeme bağlı..." Başımı iki yana salladım. "Hem bunlar seni ilgilendiren konular değil." Dedim.

Loya sinirle kahkaha attı.

"Hani ben senin bir tanecik aşkındım? Ne demek beni ilgilendirmiyor?" Güldüm.

"Senden öncesi olduğu için ilgilendirmiyor." Diye açıkladım. "Yoksa tabii ki ilgilendirir." Gözlerime baktı.

"Benden öncesi hakkında ne düşünüyorsun?" Elimi yanağına koydum.

"Senden öncesi yok benim için." Dedim.

Loya kendini geriye çekti.

"Anladım." Dedi ve gözlerini kapattı. "Uyumak istiyorum." Yeniden dudaklarına baktım.

Şimdi şurada...

Küçük bir öpücük...

Fena olmazdı sanki?

Dudaklarına yaklaştım ve uzun bir öpücük kondurdum.

Dudakları hemen aralanırken onun titrediğini yeniden hissettim.

"Efulim..." Diye fısıldadım. "Çok güzelsin da..." Hayranlıkla onu süzdüm.

Küçücük burnunu ve dolgun dudaklarını uzun uzun izledim.

"Aç gözlerini..." Dediğimde gözlerini açtı.

Masmavi gözleri griye dönmüştü, böyle de çok güzel bir renkti...

Uzun uzun gözlerini izlediğimde o da benim gözlerimi izledi.

"Niye kızmadın bana?" Diye sordum.

"Ne yapayım Ali?" Dedi yorgunca. "Laftan anlamıyorsun ki! İstemiyorum diye evi inletsem bile herkes senin tarafını seçer..." Bir şey söylemedim ve ayağa kalktım.

Nereye gittiğimi bile sormamıştı...

***

Telefonumun çalmasıyla birlikte arayana baktım.

Duygu arıyordu.

"Alo?" Dedim açınca.

"Ali?" Dedi.

"Ne oldu Duygu?" Dedim sert bir sesle.

"Canım..." Diye mırıldandı. "Seni çok özledim." Odama girdim.

Yarım saat olmuştu ve Loya eminim ki hemen uyumuştu. Yeterince yorgundu...

"Duygu ben evlendim." Dedim fısıltıyla.

"Duydum." Dedi üzüntüyle. "Beni o yüzden tersliyordun değil mi? Başka biri vardı?" Yutkundum.

"Evet." Dürüstlükle cevap vermiştim.

"A-Ama ben senin kollarındayken..." Sustu ve derin bir nefes aldı. "Yani seviştiğimiz gecelerden sonra bana sımsıkı sarılırdın..." İç çektim.

"Geçmişimizi açma lütfen, böyle yaptığın müddetçe sana zarar gelecek!" Dedim.

"Beni öperken çok özlediğini söylerdin..." Diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım.

"Beni neden aradın?" Sorum sert ve netti.

Geçmişi anlatmak için mi aramıştı gerçekten?

"Ben seni özledim..." Dedi. "Yanlış anlama, arkadaş olarak özledim. Buraya artık hiç gelmeyecek misin? Hem benim yaptığım projeyi Ömer çok beğendi." Loya'ya baktım.

Neyse ki mışıl mışıl uyuyordu...

"Duygu beni arkadaş olarak özleyemezsin." Dedim elimde olmadan. "Her neyse, senin projeni hâlâ inceliyorum. Gerçekten güzel bir fikirdi, seni tebrik ediyorum." Dedim isteksizce.

Duygu zeki bir kadındı. Bu projeyle şirketi o kurtarmıştı, tebrik etmesem ayıp olurdu.

"O zaman senden bir ödül isteyebilir miyim?" Masum sesiyle birlikte ofladım.

"Söyle." Dedim bıkkınca.

"Birlikte yemeğe çıkalım." Şaşkınca durdum.

"Kızım evlendim ben!" Bağırmamaya çalıştım.

"Ya tamam, karın da gelsin. Hem tanışmış oluruz." Kahkaha attım.

"Loya seninle tanışır mı sence?" Dedim.

"Neden ki?" Durdu ve güldü. "Gerçi o da haklı. Kocası benim yatağımdan çıkmazdı." Göz devirdim.

"Abartma!" Diye homurdandım. "Ben Ömer'e derim bir kutlama yemeği ayarlar. Bir daha da arama beni, evlendim ben evlendim! Karıma da deli gibi aşığım, seninle aramızda geçenleri unut artık!" Diye kızdım.

Duygu öfkeyle telefonu kapattığında sinirle telefonu komidine koydum ve yatağa uzandım.

Loya'ya arkasından sarıldım.

Hızla kendini geri çektiğinde kaşlarımı çattım.

"Bebeğim, uyanık mısın?" Diye sordum.

Cevap vermediğinde nefes alışverişlerini dinledim. Uyuyor gibiydi...

"Loya?" Diye fısıldadım.

Cevap gelmediğinde uyuduğunu anladım.

Kollarımı yeniden ona sardığımda huzursuzca kıpırdandı.

"Şş!" Diye fısıldadım.

Onun başını tuttum ve dikkatle göğsüme yasladım.

Loya hareketsizce durduğunda gülümsedim ve saçını öptüm.

"Uyurken çok güzelsin efulim." Diye itiraf ettim. "Böyle sanki uyuyunca hırçınlığın gitmiş gibi oluyor. Öyle masum öyle güzel uyuyorsun ki..." Saçlarını okşadım. "Ya da bana öyle geliyor." Güldüm. "İnsana sevdiği kusursuz gelirmiş ya hani?" Loya ofladı.

"Sus!" Dedi uyku mahmurluğuyla.

"Tamam da sustum!" Dedim masumca.

Tam kollarımdan çıkacaktı ki buna izin vermedim ve ona sımsıkı sarıldım.

"Bırak!" Yavaşça gözlerini araladı. "Ben sana böyle sarılma hakkını verdim mi?" Sesi sinirliydi.

"Ne oluyor yavrum, tersinden mi kalktın?" Bana arkasını döndü.

"Kes!" Dedi sinirle.

"Loya ne oluyor?" Dedim şaşkınca.

Birden doğruldu ve bana döndü.

"Hani benden öncesi yoktu senin için?!" Diye gürlediğinde anlamayarak ona baktım.

"Yok." Dedim ve ben de doğruldum.

"O kızla birbirinize cilve yaptığınızı duydum!" Şaşkınlıkla durdum.

"Ne?" Göz devirdi.

"Misafir odasında yat!" Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Sen hani uyuyordun, beni mi dinledin? Ayrıca kimse cilve falan yapmadı, iş hakkında konuştuk. O benim çalışanım!" Dedim.

"Nasıl bir iş konuşmasıysa artık kız sürekli geçmişinizden bahsetti!" Sesi kızgındı.

"Sen beni kıskandın mı?" Dedim alayla.

Loya sinirle yastığı kafama geçirdi.

"Ya sen kimsin ki seni kıskanacağım?" Dedi. "Yarın o kız işinden kovulmuş olacak!" Kaşlarımı kaldırdım.

"Allah Allah?" Yeniden kafama vurdu.

"Sen de şimdi defolup gidiyorsun!" Güldüm ve onun incecik belini ellerimle sardım.

"Meleğim..." Dediğimde saçımı çekti.

"Eğer beni bırakmazsan sana yüz Laz gücünde bir yumruk atarım!" Kahkaha attım.

"Yüz Laz gücünde?" Dedim alayla.

Loya sinirle kafama vurdu.

"Bırak!" Diye gürledi.

"Ben Duygu'yu kovamam Loya, o başarılı bir çalışan. Hem zaten artık bana çok uzak. Boşuna kızın ekmeğiyle oynamayayım." Dedim.

Loya sinirle göğsüme vurdu.

"O, kızı, kovacaksın!" Tane tane söylediği kelimelerle birlikte gülümsemem genişledi. "Eğer bu kadar başarılıysa zaten kendine iş bulur." Güldüm.

"Ya elimizde öyle biri varken neden kaybedelim?" Dedim.

Birden beni ayaklarıyla iteklemeye başladığında ayaklarını tuttum.

"Sıçarım şimdi çalışanına!" Ağzım şaşkınlıkla açıldı ve ardından gür bir kahkaha attım. "Bırak beni!" Onu bırakmadım.

"Loya-" Ayaklarıyla bana vurmaya çalıştı.

"Eğer o kız yarına kadar hâlâ sizin şirketinizde olursa seni bitiririm Ali..." Dedi.

"Loya onu kovamam!" Loya sinirle elini saçlarıma çıkardı.

"Bir kovma, bak bakalım ben neler yapıyorum!" Öfkeyle yanan gözlerine odaklandım. "Laz kızıyla şaka olmaz haberin olsun!" Dedi.

"Tamam tamam, bir çaresine bakacağım." Ofladı.

"Ya onu kovarsın ya da bir kez daha yanımda yatamazsın! Beni öpmeni de yasaklarım!" Kaşlarımı çattım.

"Kızım manyak mısın, bunlar olmazsa ben ölürüm!" Dedim korkuyla.

"Geber!" Dedi.

Güldüm ve boynunu öpücüklere boğdum.

"Ali defol git!" Diye gürledi Loya. "Senden nefret ediyorum, seni asla sevmeyeceğim-" Sözünü kestim.

"Artık canım yanmıyor." Dedim alayla.

En azından acımı gizleyebilirdim.

Loya'nın üstüne bütün yükümü verdim.

"Defol git, yemin ederim bir daha yanıma bile yaklaşamazsın!" Diye beni tehdit etti.

Bir kıkırdama sesi duyunca başımı kapıya çevirdim.

Emre öylece durmuş bizi izliyordu.

Şaşkınca ona bakarken Loya'da şaşkınlıkla bakakalmıştı.

"Anne, anne koş!" Diye bağırdı Emre. "Halam ile Ali abim oynaşıyor!" İnanamayarak Emre'ye baktım.

Ne diyordu bu çocuk?

"Ne?!" Eylül görüş alanımıza girdi.

Eylül'ün ardından dede ve babaanne de gelirken kısa sürede tüm ev halkı gelmişti.

Biz ise saniyeler içinde olan bu olayı anlamaya çalışıyorduk.

Birden hepsi birden kahkaha attığında Loya beni hızla itti ve dağılmış saçlarını düzeltmeye çalıştı.

"Y-Yanlış anladınız!" Dedi.

Babaanne gülümsedi.

"Çocukları rahat bırakın." Dedi ve kapıyı kapattı.

Kapının arkasından hâlâ gülme sesleri geliyordu.

Loya birden bana döndü.

"Senin yüzünden!" Diye bağırdı. "Defol git yanımdan!" Diye homurdandı.

Yanakları kızarmıştı...

Sırıttım ve onun yanaklarına baktım.

"Ne kadar hırçın olursan ol senin bile utanma duygun varmış..." Dedim.

Loya bana ters ters baktı ve yatağa uzandı.

"Rezil herif!" Diye homurdandı. "Ama sen görürsün, Ben Loya Atabey'im... Bunu sana misliyle ödetirim!" Dedi.

Gülümsedim ve onu izledim.

Kızgın hâliyle bile çok güzeldi....

SINIR: 1.65K VOTE 300 YORUM

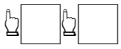
Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.❤

INSTAGRAM:

rumistt

runeysagulhanhikayeleri

8 "Çorba"

BENSU

Kızımı öpücüklere boğduğumda kıkırdadı.

Begüm gülümseyerek babasına baktı. Hazırladığımız menemenden ekmekle bir parça aldı ve babasının ağzına uzattı.

Boran kızımızın küçük elini öptü ve çayından içti.

Begüm babasının kucağında çok mutlu gözüküyordu.

"Babacığım?" Dedi.

"Kızım..." Boran kızımızın yanağını öptü.

"Baba ben seni çok özlüyorum." Üzüntüyle kızımıza baktım.

"Annenle birlikteyken mutlu değil misin?" Dedi Boran.

Ona sert bir bakış attım.

"Hayır!" Kızım hemen bana baktı. "Ben annemi de çok seviyorum. Buradayken de onu özlüyorum." Dedi.

Boran bana baktı.

"O da seni çok seviyor güzelim benim." Dedi.

"Tabii ki seviyorum, ben doğurdum onu!" Diye çıkıştım.

Begüm babasına sokuldu.

"Bir gün daha burada kalabilir miyim?" Şaşkınca kızıma baktım.

"Olmaz annem!" Dedim hemen.

"Ben bir cevap verdiğimi hatırlamıyorum?" Boran bana kısa bir bakış attı. "Tabii ki kalabilirsin Begüm'üm..." Kızımızı yeniden öptü.

"Yarın sen işe gideceksin." Boran iç çekti.

"Kardeşimin şirketi değil mi? Gerekirse gitmem!" Göz devirdim.

"Begüm ben sensiz uyuyamıyorum annem..." Dedim.

Begüm bana baktı.

"O zaman..." Ardından babasına baktı. "Annem de burada kalabilir mi?" Diye sordu babasına.

"Tabii ki kalabilir. Ev benim değil, sizin." Dedi.

Sıkıntıyla etrafımı izledim.

Ne yapacaktım?

"Anne lütfen bugün babamda kalalım..." Begüm öyle güzel bakıyordu ki...

"O-Olmaz annem." Diye mırıldandım. "Hem mahkeme kararı sonucu iki gün kalma hakkın var. Bence bu sınırı zorlamadan evimize gidelim. Ben sana o çok sevdiğin kalpli kurabiyelerden yapayım..." Dedim.

"Ya çocuk kalmak istiyor, neden böyle yapıyorsun?" Boran'a baktım.

Kızımın istekli bakışlarına dayanamadım ve başımı salladım.

"Size afiyet olsun o zaman, ben yarın işten çıktıktan sonra kızımı almaya gelirim." Ayağa kalktım.

"Hiçbir şey yemedin bile!" Dedi Boran.

"Doydum." Dedim sıkıntıyla.

Begüm'ün ağlamasıyla birlikte içim acıdı.

"Annem..." Hemen onu kucağıma aldım. "Ağlama lütfen..." Diye fısıldadım.

"A-Anne..." Begüm bana sokuldu.

"Tamam annem, ağlama... Madem babanı çok özlüyorsun bir gün daha kalabilirsin." Dedim.

Begüm ofladı.

"Hayır anne, sen de burada kalacaksın!" Dedi. "Lütfen anne lütfen..." Kızımın yeşil gözlerine uzun uzun baktım.

"Annem biz babanla boşandık-" Kızımın yeniden ağlamasıyla birlikte onu sakinleştirmeye çalıştım.

Boran ayağa kalktı ve birden arkamdan bana sarıldı.

Kaskatı kesilirken zorlukla ayakta durmaya çalıştım.

Boran dudaklarını saçıma değdirdi.

"Annen bugün bizimle kalabilir, değil mi?" Diye sordu. "Hatta birlikte film izleriz, sonra birlikte uyuruz." Şaşkınca başımı ona çevirdim.

"A-Anlamadım?" Dedim titrek bir sesle.

"Eskiden hep yapardık, çok özledim..." Diye itiraf etti Boran.

Ben de özlemiştim lakin gururuma yediremiyordum...

"Neden beni özlüyorsun ki? Metresin seni memnun edemiyor mu?" Diye fısıldadım kulağına.

Boran dişlerini sıktı.

"Benim, metresim, yok!" Tek tek söylediği kelimelerle birlikte göz devirdim. "Ya aldatmadım, ben sana kıyabilir miyim kadın söyle!" Dedi.

"Kıyamazdın, önceden tabii..." Dedim.

Begüm merakla bize bakıyordu.

"Kızımız bizi çok istiyor, haydi beni geçtim de ona kıyabilir misin? Çocuk çok üzülüyor, bırak da bugünü birlikte geçirelim." Dedi.

Zorlukla başımı salladığımda Boran gülümsedi.

"Sen ciddi misin?" Dediğinde kızıma baktım.

"Anne?" Dedi meraklı bakışlarla.

"Bugünlük burada kalacağım, sadece bugün ama!" Diye uyardım.

"Tamam!" Kızım mutlulukla boynuma sarıldı.

Gülümsedim ve onun saçını öptüm.

Kıyamıyordum ki...

Zaten hassas bir çocuktu, bizim boşanmamız ona zarar veriyordu. Bir de onu iyice mutsuz etmek istemiyordum.

Boran gülümseyerek bizi izledi.

"Birlikte yatalım mı anne?" Kızımın hevesle sorduğu soru yutkunmamı sağlamıştı.

O kadar da değildi!

"Saçmalama kuzum." Dedim.

"Ya anne, lütfen ya!" Kızım babasına baktı. "Hem sen babamı sevmiyor musun?" Zorlukla gülümsedim.

"Seviyorum tabii ki." Dedim.

Begüm uzanıp yanağımı öptü.

"Bugün birlikte yatalım." Kızımın dolu dolu gözlerini sildim.

"Annem..." Dedim.

Bakışlarım Boran'a kaydığında başını boynuma gömmüştü.

Rahatsızlıkla kıpırdandığımda belime daha sıkı sarıldı.

Eğer şimdi çemkirirsem kızımla aramız bozulabilirdi. Kızım olmasaydı kesinlikle ona haddini bildirirdim!

"Bugün burada kal. Merak etme saldırmam." Dedi alayla.

Sesi boğuk çıkmıştı.

"Ya ikimiz de hayır desek bu kız böyle inadını sürdüremeyecek! Sen ısrarla hayır demiyorsun!" Boran güldü.

"Seni çok özledim. Hiçbir şeye hayır diyemem, kusura bakma." Dedi.

Bir şey söylemedim.

Kızımız merakla bize bakıyordu.

"Ne konuşuyorsunuz?" Diye sordu.

"Kalıyorum annem." Begüm çığlık attı.

"Gerçekten mi?" Diye bağırdı.

"Evet aşkım." Begüm bana kocaman sarıldı.

"Annem..." Dedi.

Boran güldü ve boynumu öptü.

Şaşkınca ona baktığımda hemen geri çekildi.

Ona kızgın bir bakış gönderdim.

Bunun hesabını elbet ki soracaktım!

"Anniş?" Kızıma baktım. "Çişim geldi." Dedi.

Başımı salladım ve onu tuvalete götürdüm.

İşimiz bitince onu yeniden kucağıma aldım ve ellerini yıkamasına yardım ettim.

Havluyla ellerini sildikten sonra kollarını boynuma doladı.

"Anne sana bir şey söyleyebilir miyim?" Dedi.

Yanağını öptüm.

"Söyle tabii." Dedim.

"Babam seni çok özlüyormuş." Begüm memnuniyetle gülümsüyordu.

"O nereden çıktı?" Diye sordum.

"Bana fotoğraflarınızı gösterdi." Dedi. "Anne babamla barışır mısın?" Güldüm.

"Bebeğim senin yaşın kaç başın kaç, şimdiden çok çenen var!" Dedim.

"Anne ama babam seni çok seviyor." Dedi.

"Ben de babanı seviyorum ama barışamayız bir tanem." Dedim. "Lütfen zorlama artık. Bunlar büyüklerin arasındaki mesele." Ofladı.

"İyi!" Diye homurdandı.

Küskün küskün bana bakan kızımı bolca öptüm.

"Güzelliğim, böyle yapma anneciğim..." Diye fısıldadım.

Tuvaletten çıktığımızda Boran'ın yanına gittim. Kızımızı yere bıraktım ve duruşumu dikleştirdim.

"Sana söylemek istediğim bir şey var." Sert sesimle birlikte başını salladı.

Kızımızı yeniden kucağına aldı ve içeriye gitti. Ben de masaya oturup onu bekledim.

Yanıma geldiğinde hemen dibime oturdu.

"Çizgi film açtım." Dedi.

Başımı salladım.

Boran gözlerime öyle dikkatli bakıyordu ki...

Beni geri istediğini biliyordum ama aldatmasını hazmedemiyordum.

Gözlerimi kapattım.

"Şey..." Çekinerek karşımdaki adama baktım. "Sen benden çok büyük duruyorsun." Güldü ve ellerimi tuttu.

Dışarıda sağanak yağmur vardı.

Bir kafeye kahve içmeye girmiştik. Dışarısı çok soğuktu ve ben kansız olduğum için hemen üşüyordum.

"Aramızda sadece beş yaş var." Dedi.

"Ama ben daha küçüğüm..." Onun gözlerine bakamıyordum.

Elimi tutuyordu fakat ona karşılık vermiyordum. Ne elimi çekiyordum ne de elini sıkıyordum...

"Yani, birazcık küçüksün." Diye beni doğruladı. "Beş yaş çok mu sana göre?" Yutkundum.

"Şey değil aslında ama ben şu an küçük olduğum için..." Doğru dürüst cümle bile kuramıyordum!

Karşımdaki adamdan o kadar çok etkilenmiştim ki...

Neredeyse on altı yaşında olduğumu unutup ona sımsıkı sarılacaktım...

"Neden yaşıtlarınla çıkmıyorsun?" Diye sordum.

"Çıkıyordum." Dedi. "Ta ki seni görene kadar... Yaşın gerçekten küçük ama sonuçta ben de otuz yaşında değilim. Benimle birlikte büyürsün, ne dersin güzelim?" Yutkunamadım.

"B-Babam beni öldürür..." Dedim kısık bir sesle.

Boran güldü ve elini dizime koydu.

"Kimse öğrenmeyecek küçüğüm, söz veriyorum ki... İş ciddiye binince öğrenirler ki o zaman da zaten küçük olmazsın." Dedi.

"Ciddi derken?" Şaşkınca ona baktığımda gülümsedi.

"Çok masumsun..." Diye fısıldadı. "Seni gördüğüm ilk andan beri deli oluyorum sana, küçük kız..." Dedi.

"Ama sen burada yaşamıyorsun ki?" Dedim.

"Gerekirse Antep'e dönmem burada kalırım. Zaten okulum burada, gidişlerimi azaltabilirim. Seneye kadar zaman var. Burada iş bulurum." Dedi.

Zorlukla bakışlarımı ona çevirdim.

"Ama ya sen beni yaşıtlarınla aldatırsan?" Kahkaha attı.

"Kızım saçmalama, ne aldatması? Ben öyle bir adam değilim!" Dedi.

Titrek bir nefes aldım.

Kaç gündür ondan kaçsam da sonunda fırsatını bulmuştu...

"Bilemedim." Dediğimde elimi sıkıca tuttu.

"Sen elimi sık, ben ise seni yanağından öpeyim..." Diye fısıldadı. "Elimi tuttuğun an benimsin demektir güzelim, anladın mı?" Başımı salladım.

"Peki düşünebilir miyim?" Diye sordum.

"Beş dakikan var... Eğer bana hayır dersen çeker giderim memleketime..." Dedi.

"Olmaz!" Dedim.

"Kaç haftadır seni bekliyorum, bana bir cevap ver artık! İstemiyorsan söyle Bensu, silah zoruyla seni sevgilim yapacak değilim!" Dedi.

Bakışlarımı kaçırdım.

Gitmesini hiç istemiyordum ki...

Dışarıda yağan yağmura baktım.

"Beş dakika..." Diye hatırlattı.

Ben daha önce hiçkimseyle sevgili olmamıştım bile! Tabii bu yaşıma göre gayet normal bir şeydi ama benim arkadaşlarım bana benzemiyordu. Daha aynı yaşta olmamıza rağmen bir sürü sevgilileri oluyordu, ben ise hep onlara kızıyordum.

Şimdi ise...

Ne değişmişti?

Ne zaman üniversiteye geçersem o zaman aşık olurum sanmıştım...

Kaç haftadır gözlerimi ayıramadığım adama yeniden baktım.

Yakından daha da yakışıklıydı. Uzağımdayken onu kesebiliyordum ama yakınımdayken bu imkânsızdı!

Birden gelen cesaretle birlikte elini sıktım.

Boran şaşkınca bana baktı.

"Bensu..." Sustu ve gözlerime baktı.

"Ş-Şey ben..." Dedim çekinerek.

Boran kocaman gülümsedi ve uzanıp dudaklarını yanağıma değdirdi.

"Çok mutlu olacağız Bensu'm, sana yemin ediyorum ki..." Diye fısıldadı.

Gözlerimi açtığımda Boran'ın bana baktığını fark ettim.

"Bensu, iyi misin?" Diye sordu hafif bir telaşla.

"İyiyim." Dedim.

Boğazımı temizledim.

"Begüm'ü sen heveslendiriyorsun, bunun farkındayım!" Diye söze başladım. "Ya küçücük çocuğa ne diye fotoğraflarımızı gösterdin?" Gülümsedi.

"Kızımız bizi bir de birlikte görsün istedim." Dedi.

"Ya haydi onu geçtim, ne diye ona beni özlediğini söylüyorsun?" Dedim.

"Özledim çünkü..." Diye mırıldandı.

Sinirle göz devirdim.

"O zaman beni aldatmasaydın!" Diye bağırdım.

"Aldatmadım lan aldatmadım!" Birden sinirle ayağa kalktı. "Sabretmeye çalışıyorum ama yeter, resmen bana iftira atıyorsun!" Ben de ayağa kalktım.

"İftira öyle mi?!" Öfkeyle boynuna dokundum. "Burada o morluk neden vardı?!" Diye gürledim. "Senin boynun kolay kolay morarmıyor bile, morarsa dahi hemen geçiyor! Ben bunları bilmiyor muyum, o kız seni nasıl sömürdüyse artık!" Belime sarıldı.

"Senin bıraktığın morluklar bir hafta geçmezdi ama, haksızlık etme kendine." Ağzım şaşkınlıkla açılırken hızla onu ittim.

"Bana o kızı mı savunuyorsun?!" Parmağını dudaklarıma bastırdı.

"Sus ve beni dinle küçüğüm, anlaşıldı mı?" Dedi.

Öfkeli bakışlarım onu etkilememişti bile...

"O morluk sevişmekten dolayı olmamıştı ki ben o kıza dokunmadım bile! Ağrısı var diyorsun ama yemin ederim ki benimle bir ilgisi yok, sana ne zaman yalan söyledim?" Dedi.

"O koca morluk kendiliğinden mi oldu?" Boran ofladı.

"Ulan sevişmedim kimseyle, çıldırtma beni! Kuma getirdiler diye deliren ben değil miydim? Sana kıyamayacağımı da çok iyi biliyordun. Sen benim yedi senedir birlikte olduğum kadınsın." Durdu ve hüzünle bana baktı. "Eğer iki yıl önce boşanmasaydık dokuz yıl olacaktı..." Yeniden göz devirdim.

"O yedi senemize nasıl kıydın?" Dediğimde elimi tuttu.

"Kıymadım bebeğim, ne olur inan bana..." Dedi. "Dokuz yıl önceki gibi sık elimi, alalım kızımızı gidelim buralardan... Karadeniz'e taşınırız eğer istersen..." Bakışlarımı kaçırdım. "Bensu yalvartma beni!" İç çektim.

Bakışlarım ona dönerken acıyla güldüm.

"O morluğa bir sebep bulamadın..." Ardından elimi çektim ve hızlı adımlarla mutfaktan çıktım.

Aynı hataya tekrar düşmeyecektim!

ALİ

Gözlerimi yavaşça araladım.

Gece Loya ona sarılmama izin vermemişti.

Şimdi ise bana sokulmuştu. Gülümseyerek ona baktım.

Dudaklarımı saçına değdirdim ve mis gibi kokusunu içime çektim.

Loya yavaşça göğsümdeki elini hareket ettirdi.

"Efulim..." Dedim.

Loya kıpırdandı ve sonunda yavaşça gözlerini açtı.

"Ali?" Diye mırıldandı.

"Hm?" Diye mırıldandım.

Loya birden beni itti.

"Ya sen ne yapıyorsun sabah sabah?!" Diye bağırdı.

Kaşlarımı çattım.

"Karımla yatıyorum?" Dedim anlamayarak.

Hızla geri çekildi ve ayağa kalktı.

"Huzur da yok!" Diye söylendi.

Loya saatine baktı ve bana döndü.

"Kahvaltı saati geldi, çık da üstümü giyineyim." Suratsız tavrına göz devirdim ve ayağa kalktım.

Kendi kıyafetlerimi aldıktan sonra ona döndüm ve yanağını öptüm.

"Bu kadar huysuz olma da, kocan seni daha çok seviyor." Dedim.

Loya inanamayarak bana baktı.

"Aptal!" Kahkaha attım.

"Ne?" Dediğimde göz devirdi.

"Üstümü giyineceğim." Dedi.

"Tamam aşkım." Yeniden yanağını öptüm. "Çok geç kalma, özlerim seni sonra." Alaylı sesimle birlikte bana o kadar kötü baktı ki gülerek odamızdaki banyoya girdim.

İşlerimi hallettikten sonra üstümü giyinip odamıza girdim.

Gitmişti...

Beni bir gün sevmesi umuduyla yaşıyordum...

***

Kuymağa son kez ekmeği batırdım ve ağzıma götürdüm. Çayımdan son bir yudum aldıktan sonra arkama yaslandım.

Loya insanların yüzüne bakmamayı tercih ediyordu.

"Loya?" Dedi babaanne. "Mutlu musun kızım?" Diye sordu çekinerek.

Loya sertçe çayını masaya bıraktı.

"İnanılmaz mutluyum babaannem, peki siz mutlu musunuz? Vicdanınız rahat mı?" Alaylı sesiyle birlikte öksürdüm.

"Sus Loya!" Dedi Zerrin Hanım.

"Susayım zaten, Loya anca sussun! Sevmediği bir adamla evlensin ama yine de kessin sesini!" Diye bağırdı.

Hızla onun elini tuttum.

"Güzelim sakin olur musun?" Elimi itti.

"Kes sesini Ali!" Diye gürledi. "Hepinizden, şu masadaki herkesten nefret ediyorum! Özellikle senden dede, özellikle senden nefret ediyorum!" Tehdit edercesine parmağını ona doğru salladı. "N-Nefret ediyorum..." Diye fısıldadı.

"Loya kendine gel!" Diye sesini yükseltti Mustafa Bey.

"Asıl siz kendinize gelin!" Beni gösterdi. "Ben bu adamla fazla evli kalmam haberiniz olsun." Sonra alayla güldü. "Ailenin kötü kızıyım ya ben, yine bir kötülük yaparım. Onu şu an rezil ettiğim gibi, onu hiç sevmediğimi burada haykırabileceğim gibi..." Sinirle yumruğumu masaya vurdum ve ayağa kalktım.

"Şuradaki insanlara terbiyesizlik yapmayı bırak ve odamıza çık!" Dedim.

"Kes be!" Sinirle kendi tabağını yere attı. "Terbiyesizlikmiş! Sen otur da önce kendi yaptığını sorgula! Sevdiği olan kızla evlendin sen, bunu bile bile! Hâlâ kendine delikanlı diyebiliyorsun değil mi?" Dedi.

Herkesin bakışları bana dönerken dayanamadım ve titrek bir nefes aldım.

"Size afiyet olsun." Diye mırıldandım.

Hızlı adımlarla evden çıktım ve arabama bindim.

Buradan uzaklaşmam gerekiyordu...

Arabayı çalıştırdım ve gaza yüklendim.

Kaza yapsam bile umrumda değildi, en fazla ölürdüm. Hiçbir şey Loya'nın canımı acıttığı kadar acıtmazdı...

"Seveceksin!" Diye gürledim.

Camları sonuna kadar açtım.

İçeriye giren soğuk dayanılmazdı...

Çok geçmeden başlayan yağmurla birlikte gök öyle bir gürledi ki...

Bugün hava da kötüydü, en az benim kadar kötüydü...

Hızla arabayı deniz kenarına çektim ve camları kapattım.

Arabanın camından yağan yağmuru izledim...

Karadeniz yine kendini gösteriyordu...

Yine hırçındı...

Loya gibiydi, hırçınlığı bir saniye olsun dinmiyordu!

Yağan yağmur artık bardaktan boşalırcasına yağmaya başlamıştı.

Hızlanan yağmurla birlikte dışarıya çıktım ve arabama yaslandım.

Dışarıya çıkar çıkmaz bedenim tamamen ıslanmıştı.

Güldüm hâlime...

Bu kadar düştüğüme inanamıyordum...

Şu bir ay içinde Loya ağzıma sıçmıştı!

Saçlarım alnıma yapışmıştı.

Derin bir nefes aldım ve Karadeniz'in kokusunu içime çektim.

Hırçın dalgaları izlerken yağan yağmur iyice hızını arttırmıştı.

Ipıslak olmuştum...

Umrumda değildi, ruhum yorgundu sanki...

Gerçekten yorulmuştum, üstelik daha yeni bir ay olacaktı...

Ben yenilmiştim...

***

Bir saat yağmurun altında kaldıktan sonra arabama geçmiştim.

Akşama kadar bekledikten sonra burada yaşayan can dostumu aramıştım.
Bir meyhane bulup gece yarısına kadar içmiştik.

"İyi misin oğlum?" Enes'e baktım.

"İyiyim kardeşim." Dedim.

Bardağın dibinde kalan son rakıyı da içtikten sonra arkama yaslandım.

Çalan hoş müzik iyice kendimden geçmemi sağlamıştı.

"Haydi eve gidelim." Omuz silktim.

"Gidemem..." Dedim sıkıntıyla. "Sarhoş sarhoş nasıl gideyim? Benim evim mi sanki, ne tepki verirler bilmiyorum. İç güveysiyim ben, yüzüm mü var?" Alayla güldüm.

"Saçmalama oğlum." Enes iç çekti. "Bende kal bugün." Dedi.

"Yenge rahatsız olur." Gözlerimi kapattım. "Düşünmen yeter kardeşim." Dedim.

"Rahatsız olmaz." Dedi. "Neden rahatsız olsun, seni tanımıyor mu?" Ofladım.

"Arabamda yatarım ben, sağ ol yine de." Dedim.

Enes göz devirdi ve telefonunu eline aldı.

"Alo, Ceylin?" Dedi. "Biz biraz içtik güzelim, merak etme ben çok içmedim. Ali'yle birlikte geliyoruz, bugün bizde kalacak." Bana baktı. "Kendisi gelmek istemiyor, seni rahatsız etmek istemiyormuş." Enes güldü ve telefonu bana uzattı.

Telefonu kulağıma götürdüm.

"Hı?" Dedim.

"Ali senin kafanı kırarım! Çabuk eve gel, manyak mısın? Ne demek Ceylin rahatsız olur?" Dedi.

"Ceylin sus Allah aşkına, başım ağrıyor." Dedim.

"Sen eve gel ben sana ilaç veririm. Bir de güzel bir kahve yaparım. Yarın da kahvaltıda omlet yaparım, hep en sevdiğin şeyleri yaparım." Güldüm.

"Ne kadar da düşünceli bir kız..." Dedim alayla.

"Gel haydi, ben şimdi çay demliyorum." İç çektim.

"Gece gece uğraşma-" Telefonu yüzüme kapattı.

Telefonu Enes'e uzattım.

"Loya bir Ceylin olamadı!" Diye homurdandım.

Enes hesabı ödedikten sonra ayağa kalktı.

"Ben öderdim?" Beni dinlemedi ve kalkmama yardım etti.

"Sus." Dedi bıkkınca.

Birlikte benim arabama bindik. Şoför koltuğuna o geçti.

***

Ceylin tepemde dikiliyordu.

"Aptal!" Diye homurdandı.

Kahveyi içtikten sonra biraz kendime gelmiştim.

En sonunda yanıma oturdu ve elini dizime koydu.

"Niye kendini harap ediyorsun Ali?" Dedi.

"Herkesin hayatı sizin hayatınız kadar kusursuz değil." Dedim.

"Bizim hayatımız mı kusursuz?" Ceylin kahkaha attı. "Biz hiç kavga etmiyoruz zaten!" Enes güldü.

"Ceylin ağzıma sıçıyor." Dedi.

"En azından birbirinize aşıksınız, tek taraflı değil." Ceylin dudağını büktü.

"Oy kıyamam ben sana..." Dedi ve yanağımı sıktı. "Senin gibi ponçik bir adamı üzen kahpeler düşünsün be!" Diye homurdandı.

"Ceylin bırak!" Dedim ve eline vurdum.

"Ne yaptı o kız sana?" Diye sordu.

İç çektim ve bugün Loya'nın yaptığını anlattım.

"Pis kız!" Diye söylendi. "Bugün eve gitmeyince burnu sürter belki!" Dedi.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

"Bak bana kurban ol, millet neler yapıyor!" Enes güldü ve karısına baktı.

"Aşkım çok gevezesin, çok konuşuyorsun!" Diye söylendi.

Ceylin ona yastık fırlattı.

"En azından tatlıyım, senin için buraya taşındım. Senin için kıçım donuyor burada!" Dedi.

Enes güldü ve karısına sarıldı.

"Çok tatlısın." Dedi ve onun yanağını öptü.

"Bırak!" Diye söylendi Ceylin.

Enes onu bırakmadı ve bol bol öptü.

İç çektim ve onları izledim.

Bir gün biz de böyle olabilecek miydik?

***

Kahvaltıyı yapar yapmaz evime gelmiştim.

Kapıdan girer girmez herkesin bakışları bana döndü.

"Oğlum?" Dedi telaşla babaanne.

Hızla ayağa kalktı ve yanıma geldi.

"Neredeydin?" Diye sordu.

"Önemli bir şey yoktu." Dedim.

Herkes merakla bana bakıyordu.

"Size afiyet olsun." Dedim ve odama geçtim.

Loya'ya hiç bakmamıştım.

Annemi aradığımda hasta olduğumu saklamıştım. Bir de başıma grip çıkmıştı!

Kapıyı kapattım ve yatağıma yattım.

Yorganı üzerime çektiğimde başımı bile örtmüştüm.

Aradan birkaç dakika geçtikten sonra kapı açıldı.

"Ali?" Loya'nın sesini duydum.

Cevap vermek istemedim.

Yorganı üzerimden çekti.

"Konuşabilir miyiz?" Burnumu çektim.

"Sonra." Dedim yorgunca.

Yorganı yeniden üzerime örttüm.

Loya yeniden yorganı çekti.

"Sesin hasta gibi?" Dedi ve elini alnıma koydu. "Yanıyorsun!" Dedi telaşla.

Ofladım ve yeniden yorganı çekip üstümü örttüm.

"Git başımdan, benimle sonra uğraşırsın. İnan ki gücüm yok." Diye mırıldandım.

"Ali..." Yorganı yine çekti. "Dur ben hemen geliyorum, sakın üstünü örtme." Dedi ve ayağa kalktı.

Umursamadan başımı yastığa gömdüm.

Çok geçmeden yanıma geldi.

Eline aldığı ıslak bezi alnıma ve koltuk altlarıma koydu.

Şaşkınca ona baktım.

"Niye benimle ilgileniyorsun?" Diye sordum.

"Çünkü benim yüzümden hasta oldun." Üzüntüyle yüzüme baktı. "Dün çok yağmur yağdı, dışarıya mı çıktın?" Dedi.

"Bir saat falan, çok sürmedi." Dedim.

"Oha!" Loya inanamayarak bana baktı. "Bir saat yağmurun altında mı durdun?" Dedi.

"Mis gibiydi hava." Loya ofladı.

"Ay Ali..." Diye söylendi.

"Bana bakmana gerek yok." Ona baktım. "Zorunda değilsin. Ben ilaç alıp iyileşirim, sorun etmene gerek yok." Dedim.

Loya ayağa kalktı.

"Beni bekle olur mu?" Dedi.

Bir şey söylemedim.

***

Kapı açıldığında Loya elinde tepsiyle odaya girdi.

Anlamayarak ona baktım.

Yanıma oturdu ve tepsiyi kucağıma koydu.

Domates çorbasına baktım.

"Vasfiye Nur mu yaptı?" İç çekti.

"Ben yaptım." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Sen bana çorba yapmazsın ki!" Dedim.

"Ya neden yapmayayım? Benim yüzümden hasta oldun!" Çorbadan bir kaşık aldım.

"İyi, sağ ol." Dedim.

Loya ofladı ve kaşığı elimden aldı.

Bana çorbayı yedirmeye başladığında şaşkınca onu izledim.

"Allah'ım, öldüm de cennette miyim?" Gülümsedi.

"Saçmalama." Güldüm.

"İyi ki hasta olmuşum." Diye mırıldandım.

Loya göz devirdi.

"Bir de iyi ki mi diyorsun?" Dedi.

Çorbayı bana yedirdikten sonra suyu içirdi.

Tepsiyi kenara koydu.

"Benim yüzümden hasta olmasaydın inan ki uğraşmazdım." Onun elini tuttum.

"Bence yine de uğraşırdın." Dedim.

"Belki." Dedi.

Yorganı üzerimden tamamen çekti.

Bezleri yeniden ıslatıp aynı yerlere koydu.

Elini alnıma değdirdi.

"Hâlâ ateşin var." Durdu. "Dün gece nerede kaldın?" Diye sordu.

"Arkadaşımda." Kaşlarını çattı.

"Burada arkadaşın mı var?" Başımı salladım.

Loya'nın bakışlarındaki imayı anlarken gülümsedim.

"Erkek." Dedim.

"Hı?" Onun kolunu okşadım.

"Arkadaşım diyorum, erkek." Dedim.

Omuz silkti.

"Sormadım." Güldüm.

"Karısı da vardı. Sağ olsun benimle çok ilgilendi. Sabah bile en sevdiğim şeyleri hazırladı." Kaşlarını çattı.

"Senin neyi sevdiğini nereden biliyor?" Sorusuyla birlikte gözlerimi kapattım.

"Herkes senin gibi değil ki." Ona laf çarpıtmamla birlikte sinirle güldü.

"Sen sanki benim neyi sevdiğimi biliyorsun!" İç çektim.

"Biliyorum." Dedim.

"En sevdiğim yemek?" Dedi.

"Hamsi tava." Durdu.

"En sevdiğim tatlı?" Gözlerimi açmadım.

"Fıstık sarma." Yeniden durdu.

"En sevdiğim renk?" Düşünmeden cevap verdim.

"Bordo." Dedim.

Gözlerimi açtım.

"Yeterince tanıyor muyum?" Loya bir şey söylemedi ve bakışlarını kaçırdı.

"Tanıyorsun." Sesi sıkıntılıydı.

Onun küçük ellerini ellerimin arasına aldım.

"Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum kadın." Dedim.

Loya elini çekmediğinde yavaşça elini okşadım.

"Kiana ar k'ale si ar k'ale..." Diye fısıldadım.
(Dünya bir yana sen bir yana) "İlaḱveri!" Dedi.
(Deli)

Loya'yı göğsüme çektim ve sırtını okşadım.

Ne yaparsa yapsın çok seviyordum...

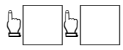
SINIR: 1.65K VOTE 300 YORUM

Oy veren ve yorum yapan, sabırla beklemesini bilen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!❤❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

9 "Kavga"

ALİ

Gözlerimi açtığımda yavaşça gerindim ve yanıma baktım.

Yoktu...

Telaşla ayağa kalkarken uyku mahmurluğuyla birlikte sendeledim. Düşmekten son anda kurtulmuştum.

"Ali?" Loya'nın sesini duymamla birlikte arkama baktım.

"Loya?" Dedim ve hızla onun yanına gittim. "Neredesin sen?" Kaşlarını çattı.

"Banyodaydım." Dedi soğukça.

Onu göğsüme çektim.

"Ben bir an için korktum sadece..." Dedim.

"Gittim mi sandın?" Alayla güldü. "Gidersem eğer tam giderim, merak etme yani." Kaşlarımı çattım.

"O ne demek?" Diye sordum.

"Yani ancak cesedemi bulursun demek." Şaşkınca ona baktım.

"Loya!" Sesimi yükselttim. "Ne cesedi lan?!" Diye gürledim.

Loya dudaklarını aralamış kısık gözlerle beni izliyordu.

"Saçmalama ulan, kafayı yedirme bana!" Onun başını göğsüme yasladım. "Ben sensiz yaşayamam." Dedim.

"Ne oldu, korkar mısın?" Sesi alaycı ve sertti.

"Loya ne olur bana bunu yapıp durma..." Saçının kokusunu içime çektim. "Benden nefret ettiğini biliyorum. Tamam beni sevme ama böyle korkutma, gerçekten canım acıyor." Dedim çaresizce.

Loya iç çekti.

"Kendimi öldürsem bile haksız olmadığımı biliyorsun değil mi?" Dedi.

"Loya-" Telaşlı sesimle birlikte sözümü kesti.

"Merak etme, ben öyle bir şey yapmam. Senin için cehenneme gitmem fakat sana gerçek hayatta cehennemi yaşatabilirim." Benden uzaklaştı. "Ben Şeyma'yla buluşacağım." Kapıya yanaştı.

Yutkunamazken titrek bir nefes aldım.

"Kocanım ben senin, benden izin alman gerekir!" Dedim sert bir sesle.

"Laz kızı izin almaz." Dedi ve kapıyı açıp odadan çıktı.

Öfkeyle duvara sert bir tekme attım.

6 AY SONRA:

Yine sahile gelmiştik...

Her ay gelmeden duramadığımız, kimsenin olmadığı sessiz ve güzel bir sahildi.

Serin hava rüzgâr vurdukça iyice soğuklaşıyordu. Loya kalın giyinmesine rağmen yine de üstüne örtü almayı unutmamıştı.

Alparslan ve Eylül yaktığımız ateşle birlikte birbirine aşkla bakıyorlardı.

Eylül ise Alparslan'ın yoğun bakışlarına dayanamadı ve bakışlarını kaçırdı.

Alparslan onu dikkatle tutup göğsüne yasladı. Saçını öpücüklere boğdu.

"Ya..." Eylül güldü. "Ben oğluşumu özledim, keşke burada olsaydı miniğim." Dedi.

"Sadece buradayken yanımıza gelmiyor." Dedi Alparslan.

"Doğru ama o yanımda olmayınca da gözlerim onu arıyor. Elimde değil, ne yapayım?" İmrenerek onlara baktım.

Bakışlarımı kaçırdım ve ateşi izlemeye devam ettim.

"Haydi şarkı zamanı!" Dedi Eylül. "Böyle suskun suskun oturacağınızı mı sanıyorsunuz?" Sesi hafif alaycıydı.

Başımı salladım ve gitarımı elime aldım.

Loya'nın bakışları bana dönerken onun elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Ne söyleyelim istersin?" Diye sordum.

Loya düşündü ve ardından omuz silkti.

"Ne istersen." Başımı salladım.

"Eylül?" Dediğimde o da omuz silkti.

Gitarı çalmaya başladığımda gözlerimi kapattım.

"Ya..." Diye mırıldandı Eylül.

Derin bir nefes aldım.

Koyverdun gittun beni oy,
Koyverdun gittun beni.
Allahundan bulasun oy,
Allahundan bulasun.

Kimse almasun seni oy,
Kimse almasun seni;

Yine bana kalasun.

Hep birlikte şarkıya eşlik ettiklerinde yavaşça gözlerimi araladım.

Loya beni izliyordu, sanırım tek sevdiği özelliğim sesimin güzel olmasıydı.

Loya örtüyle benim üstümü de örttüğünde anlamayarak ona baktım. Birden gelip başını omzuma yasladı.

Sevduğum senun aşkın,
Çiğerlerumi dağlar.
Hiç mi düşunmedun sen?
Hiç mi düşunmedun sen oy?
Sevduğun boyle ağlar,
Sevduğun boyle ağlar.

Gelevera deresi oy,
Gelevera deresi.
İki dağun arasi,
İki dağun arasi.
Yüzunden silinmesun,
Yüzunden silinmesun,
Piçağumun yarasi.

Alparslan'la birlikte söyleyerek bitirdiğimiz şarkıyla birlikte gitarımı yavaşça bıraktım.

"Ya biraz daha söyleyin!" Dedi Eylül.

"Söyleriz." Dedim.

Loya'nın saçına küçük bir öpücük kondurdum.

O ise bir tepki vermedi.

Başımı kaldırdım ve aşkla birbirine bakan çifti izledim.

O da bir gün bana böyle bakacak mıydı?

Ömrüm yeter miydi acaba o günleri görmeye?

"İnşallah ölmem de o günleri görmek nasip olur." Diye mırıldandım.

Loya şaşkınca başını kaldırdı.

"Ne?" Dedi.

Omuz silktim.

"Kendi kendime mırıldanıyordum." Diye durumu açıkladım.

Loya kaşlarını çatmıştı.

"Ne dediğini duydum." Dedi. "Neyden bahsediyorsun?" Diye sordu.

Başımla karşımızdaki çifti gösterdim.

"Güzeller." Dedim kısaca.

Loya onlara baktı.

"Onlar zorla evlenmedi." Dedi.

"Belli oluyor." Burukça onları izlemeye devam ettim.

"Ama ilk başta abim onu sevmiyordu. Eylül abimin peşinden çok koştu, en sonunda ağlaya ağlaya vazgeçti. Sonra abim ona aşık oldu, peşini bırakmadı. Eylül onun için bütün ailesiyle küstü." Dedi.

"Demek ki benim de bir şansım var, öyle mi?" Ona baktığımda gözlerime baktı.

"Ali inan ki sana aşık olacağımı düşünmüyorum. Bunu sana en başında da söyledim." Omuz silktim.

"Alparslan da düşünmüyormuş ama aşık olmuş." Dedim.

"Ama benim sevdiğim biri var..." Dediğinde gitarımı yeniden elime aldım.

"Sus!" Dedim.

Gerçekten hâlâ unutamamış mıydı?

6 ay geçmişti...

Koskoca 6 ay...

Gitarı yeniden çalmaya başladığımda Loya suskunca beni izliyordu.

Akıl durur dil durur,
Boğazım düğüm olur.
Yar yanımda yok ise,
Her günüm zulüm olur.

Gelmez dediğim dertler
Hep geldi başımıza.
Oturup ağlayalım,
Bitmeyen sevdamıza.

Şarkıya herkes eşlik ettikten sonra yavaşça gitarı bıraktım.

"Ben burayı çok seviyorum..." Dedi Eylül.

Hava iyice serinleştiğinde Loya'yı göğsüme çektim ve onu sıkıca sardım.

Üşümemesi için sırtını ve kollarını okşarken bana sokulmuştu.

Çünkü titriyordu...

Normalde asla bana sokulmazdı.

"Gidelim mi?" Diye sordu Alparslan.

"Olur." Dedi Eylül.

Onlar ayağa kalktığında ateşi söndürme işi bana kalmıştı.

Loya göğsümden kalkmadı.

"Bazen sana gerçekten üzülüyorum. Altı aydır evliyiz ve altı aydır benim nazımı çekiyorsun. Nereye kadar çekeceksin böyle?" İç çektim.

"Gerekirse mezara kadar, yolumdan dönmeyeceğim Loya." Dedim.

Loya bir şey söylemedi ve ayağa kalktı.

Örtüyle onu sıkıca sardım ve arabamı gösterdim.

"Üşüme, hemen geç ben geliyorum." Başını salladı.

Ateşi söndürdükten sonra arabama bindim.

Arabayı çalıştırdığımda klimayı açtım. Loya'nın ellerini tuttum.

"Üşüdün mü?" Sorumla birlikte başını cama yasladı.

"Az bir şey." Diye yanıtladı.

Ellerini okşadığımda bana baktı.

"Ellerim üşümüyor ki." Dedi.

"Neren üşüyor?" Diye sordum.

"Ayaklarım." Ardından güldü. "Ona yapacak bir şeyin yok Alicik." Dedi alayla.

Hafifçe bacağına dokunduğumda anlamayarak bana baktı.

"Ver." Kaşlarını çattı.

"Neyi?" Diye sordu.

"Ayaklarını uzat." Dedim.

Şaşkınca bana baktı.

"Ali ne yapacaksın?" Dedi.

Dizini okşadım.

"Haydi uzat ayağını." Dedim.

Loya anlamayarak bana bakmasına rağmen sonunda ayaklarını kucağıma koydu.

Ayakkabısını çıkardığımda şaşkınlıkla bana bakıyordu.

"Delisin sen!" Dedi inanamayarak.

Yavaşça ayaklarını okşamaya başladım.

Gerçekten üşümüştü, ayakları soğuktu.

Ayak bileğini dikkatle okşadıktan sonra ayaklarını ellerimle ısıtmaya çalıştım.

"Ali gerçekten gerek yok." Dedi.

Bakışlarım yola dönerken tek elimle onun ayaklarını okşayıp ısıtmaya devam ettim.

"Bu kadar çok mu seviyorsun beni?" Dediğinde ayak bileğini okşadım.

"Tahmin edemeyeceğin kadar çok." Dedim.

"Ali sen benden vazgeçmezsin...." Ayaklarını kucağıma tam yerleştirdi.
"Ama üşüyordum, şimdi geçmeye başladı." Gülümsedim.

"Berat yapar mıydı?" Alaylı sorumla birlikte durdu.

"Bilmem ki, yapmazdı herhâlde." Dedi.

"Gerçekleri bilmen güzel." Dedim ve yola bakmaya devam ettim.

Birkaç dakika sonra Loya kıpırdandı.

"Yeterince ısındım, teşekkür ederim Ali." Ayağını çekmesine izin vermedim.

"Çekersen yine üşürsün." Dedim.

"İyi de çekmek zorundayım." Dedi.

Ayaklarını okşadım ve ona baktım.

"Gerek yok sevgilim, ben böyle iyiyim." Dedim.

Loya başını salladı.

"Uykum gelmeye başladı." Esnedi.

"Uyu o hâlde." Diye mırıldandım.

Loya koltuğu iyice arkaya doğru çektikten sonra örtüyle üstünü örttü.

"Rahat mısın güzelim?" Diye sordum.

"Evet aşkım." Dedi alayla.

Ona bakarken bir an için benimle alay etmediğini düşündüm.

Tabii ki alay ediyordu!

O bana aşkım demezdi ki!

Sıkıntıyla yeniden yola döndüm.

Ayaklarını bacağıma vurduğunda anlamayarak ona baktım.

"Üşüdüm..." Dediğinde gülümsedim ve yeniden ayaklarını okşadım.

"İyi geceler efulim." Bacağına küçük bir öpücük kondurdum.

Loya yeniden bacağıma vurdu.

"Oynaşma vallahi ayağımı geçiririm kafana!" Dedi.

Küçük ve narin ayaklarına baktım.

"Bu kadar küçük ayağı kafama geçirsen ölmem bence." Güldü.

"Anneme çekmiş." Dedi.

"Ayakların bile güzel..." Yeniden vurdu.

"Sapıklaşmak yok!" Güldüm.

"Sapıklaşmıyorum, gerçekleri söylüyorum." Dedim. "Bu kadar uzun boylu olan bir kızın ayağı nasıl küçük olur aklım almıyor." Durdu.

"Neden olmasın?" Dedi.

"Elinin ayağının kocaman olması gerekmiyor mu?" Loya iç çekti.

"O zaman senin ayağın kocaman." Başımı salladım.

"İki metrelik adamım, küçük olması tuhaf olurdu." Dedim.

Loya inleyerek doğruldu.

"Sırtım ağrıdı." Dedi.

"Güzelim eve geçmemize az kaldı, geçer geçmez rahat yatağımızda uyursun. Şimdilik idare etsen olmaz mı?" Ofladı.

"Camları açsana." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Hava soğuk." Omuz silkti ve kendi camını açtı.

"Daraldım." Ben de camımı açtım. Tabii ki tamamen açmamıştım.

"Sadece bir dakika açık kalabilir." Loya örtüsüne sarıldı.

"Hasta mı olurum?" Diye sordu dalgayla, ona aldırmadım.

"Evet." Dedim.

Eve geldiğimizde arabayı park ettim.

Loya'nın ayakkabılarını giydirdikten sonra dikkatle ayaklarını üstümden çektim.

Arabadan indikten sonra ona beklemesini işaret ettim. Onun yanına geldiğimde ise kapıyı açtım. Elindeki örtüyü aldım ve onun elinden tutarak arabadan indirdim.

İner inmez hemen onu örtüyle sardım. Hafifçe titrediğinde kapıyı kapattım ve arabayı kilitledim.

"İyi misin?" Başını salladı.

Burnu hafifçe kızarmıştı.

Birden onu kucağıma aldığımda şaşkınca beni izledi.

"Ne yapıyorsun?" Dedi.

Hızla eve doğru koştum.

Alparslan ve Eylül hâlâ gelmemişti.

Onu sıkıca sardım ve kapıyı çaldım.

Adım sesleri yaklaşınca onu indirdim.

"Bunu neden yaptın?" Diye sordu.

"İyice üşümeni engelledim." Dedim.

Kapıyı babaanne açtı.

"Hoş geldiniz kuzularım." Dedi.

Loya'yı hemen içeriye soktum ve ardından ben de içeriye girdim. Kapıyı kapattım ve montumu çıkardım.

"Hoş bulduk babaanne." Dedim.

Loya ayakkabılarını çıkardı.

"Ben yatmaya gidiyorum, çok uykum geldi." Babaannesinin yanağını öptü. "İyi geceler güzellik." Dedi ve yukarıya gitti.

Araları düzelmişti. Loya babaannesini gerçekten çok seviyordu.

Ben de içeriye geçtim. Ev halkına selam verdikten sonra odama geçtim.

Loya hemen yatağı açıp içine girmişti.

Yavaşça tişörtümü çıkardım ve kenara koydum. Dolaptan rahat bir tişört çıkarıp üstüme giydim.

Loya beni izliyordu.

Pantolonumu çıkardığımda arkamdan beni izlediğini biliyordum.

Umursamadan elime aldığım uzun şortu giydim.

Ona döndüğümde bakışlarını kaçırdı.

"Ben banyoya gidip geliyorum." Dedim.

Banyoda işlerimi hallettikten sonra elimi yüzümü yıkadım.

Yeniden odaya dönerken Loya'nın beni beklediğini fark ettim.

Hafifçe doğrulmuştu ve bana bakıyordu.

Yavaş adımlarla yanına gittim ve yatağa uzandım. Örtüyü üstüme çektikten sonra gözlerimi kapattım.

"Ali..." Hafifçe omzuma dokundu.

Gözlerimi araladım.

"Hm?" Dedim mırıltıyla.

Ben de onun gibi doğruldum.

"Aklıma takılan bir şey var." Sesi sıkıntılıydı.

"Ne oldu?" Diye sordum.

Bana yaklaştı.

"Hani şey..." Kendini gösterdi. "Bana dokunmuyorsun ya..." Ofladım.

"Ee?" Bakışlarını kaçırdı.

"Altı aydır hiçkimseyle yatmadın mı gerçekten?" Diye sordu.

"Yatmadım." Bıkkınca başımı yastığa koydum. "Senin yüzünden görmediğim etmediğim başarılı bir kızı işten çıkardım. Eğer biriyle yatarsam o kızı ülkeden gönderirsin herhâlde." Alayla güldü.

"Gönderirim." Dedi ve o da başını yastığa koydu. "Dayanmak zor oluyor mu?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

"Gerçeği mi söyleyeyim?" Başını salladı.

Bakışlarım yarısı açılmış göğüslerindeydi. Dolgun göğüsleri ve incecik beline bakarken iç çektim.

"Zor oluyor tabii." Ardından açılmış göğüslerini işaret ettim. "Yukarıya çek şu tişörtünü." Dedim.

"Etkileniyor musun?" Diye sordu.

"İnsanız sonuçta, etkilenmek de benim hakkım. Karımdan etkilenmem kadar normal bir şey yok." Dedim.

"Orası öyle..." Diye mırıldandı.

Bana yaklaşmasıyla birlikte göğüsleri iyice açılmıştı.

"Kızım sabrımı mı deniyorsun?" Diye kızdım.

"Neden ki?" Bakışları göğüslerini buldu.

Tişörtünü yukarıya çektiğinde hâlâ güzellikleri ortadaydı.

"Şu tişörtü çıkarsana." Diye mırıldandım.

"Hayır." Dedi.

Ofladım ve ona arkamı döndüm.

"Sonra da ben haksız oluyorum!" Dedim.

Loya bana yaklaştı.

"Ali..." Diye fısıldadı.

Benimle dalga geçiyordu!

"Berat'la da dalga geçer miydin acaba?" Alayla güldüm. "Ona ilk günden kendini verirdin değil mi? Sonuçta o senin sevdiğin adam, ben ise boktan adamın tekiyim." Loya durdu.

Bunları bilmek acıydı...

Çok acıydı ama gerçekti...

"Saçmalıyorsun!" Öfkeyle koluma vurdu. "Ona niye ilk günden kendimi verecekmişim? Hem kendini vermek ne ya?" Dedi.

"Yanlış anlama bebeğim..." Onun yanağını öptüm. "Yani onu sevdiğin için onunla birlikte olmak hoşuna giderdi..." Üzüntüyle bakışlarımı kaçırdım.

Loya'yı bir başkasıyla düşünmek bile istemiyordum!

"Bak Ali, ben çok sevsem bile hemen öyle sevişecek bir kadın değilim! O güven duygusunu hissetmeden olacak iş değil benim için, sadece sevgi yetmez!" Dedi.

"Ona güvenmiyor musun?" Diye sordum.

Loya durdu ve düşündü.

"Güveniyorum." Güldüm.

"Eğer güvenseydin düşünmezdin yarim, bunu sakın unutma olur mu?" Ardından iç çektim. "Tabii tacizci, dolandırıcı bir adama ne kadar güvenebilirsin ki?" Kaşlarını çattı.

"Doğru konuş!" Ona arkamı döndüm.

"Gerçekler bebeğim..." Dedim ve gözlerimi kapattım.

"Aptal!" Dedi.

Bana arkasını döndüğünü hissederken ona bakmadım bile.

"Gerçekler." Diye tekrar ettim alayla.

Ayağıyla bacağıma sertçe vurdu.

"Konuşma, uykum var." Dedi.

"Gerçekler." Dedim yine.

Loya sinirle küçük bir çığlık attı.

"Allah'ım sen sabır ver!" Diye söylendi.

Güldüm ve bir şey söylemedim.

Değil altı ay, on yıl beni sevmese bile ona katlanırdım.

***

Sabah uyanınca kahvaltımızı yapmıştık.

Loya genel olarak suskundu.

"Ali Bey?" Diyen Vasfiye Nur'a baktım.

"Efendim?" Dedim ve çayımı içtim.

"Şey efendim..." Sustu.

"Ne oldu?" Dediğimde zorlukla gülümsedi.

"Eski eşiniz gelmiş." Dedi.

Çayı ağzımdan püskürtürken öksürmeye başladım.

Alparslan şaşkınca bana baksa da hemen sırtıma vurdu.

"Eski eşim mi?" Dedim şaşkınca.

"Ne oluyor oğlum?" Dedi dede.

"Yemin ederim anlamadım!" Vasfiye Nur'a baktım. "Bir yanlışlık olmuş olmasın?" Diye sordum.

"Bana Ali'yi çağır dedi, kimsiniz deyince eski eşiyim dedi." Durdu ve düşündü. "Adı Duygu'ydu galiba." Sinirle elimi masaya vurdum.

"Ah Duygu!" Buraya mı gelmişti?!

Loya şaşkınca bana bakıyordu.

"Eski eşim falan değil dedeciğim, ben hiç evlenmedim veya nişanlanmadım. Sadece çok önceden sevgilimdi. Hepinizden özür diliyorum." Dedim ve ayağa kalktım.

Hızlı adımlarla evden dışarıya çıktım.

Kapının önündeydi!

"Sen ne yapıyorsun?!" Diye bağırdım.

Kolundan tuttuğumda kollarını boynuma sardı.

"Çok özledim..." Kokumu içine çekti. "Altı ay oldu." Hızla onu ittim.

"Manyak mısın nesin lan? Evlendim diyorum evlendim!" Yüzüğümü gösterdim.

"Öyle mi?" Sinirle güldü. "Benimle birlikte olurken aklın bendeydi ama!" Göz devirdim.

"Seninle birlikte olduğumda kimseye aşık değildim ben! Sevişmeden önce de defalarca sordum sana emin misin diye, sana aşık olmadığımı söyledim!" Diye tısladım.

"İnanmıyorum Ali!" Dedi.

"Ulan sen nasıl buraya gelirsin?! Üstelik eski eşim olduğunu söylemişsin!" Güldü.

"Eski eşinim." Dedi.

"Eski sevgilimsin, eşim değil!" Öfkeyle ona baktım. "Şimdi buradan gidiyorsun!" Dedim.

"Ali?" Loya'nın sesini duymamla birlikte arkama döndüm.

"Loya?" Dedim şaşkınca.

Loya yanıma geldi ve kaşlarını çatarak Duygu'ya baktı.

"Bu kız kim?" Sesi sertti.

"Eski sevgilisiyim." Dedi Duygu gururla. "Ali'yi çok özledim ve buraya geldim." Loya sinirle ona baktı.

"Öyle mi canım?" Dedi ve yüzüğünü gösterdi. "Şimdi de geldiğin gibi gidiyorsun." Loya bana sokulduğunda şaşkınca ona baktım.

Ne yapıyordu bu?

"Allah Allah?" Duygu öne doğru bir adım attı. "Ali'yi düğünde rezil eden kimdi acaba? Bu kız seni sevmiyor Ali!" Loya öfkeyle ona yaklaştı.

"Ben kocamı yeterince seviyorum, o da beni seviyor." Dedi.

"Çok seviyorum." Diye onayladım onu.

"Ali benim yatağımdan çıkmazdı, kokusu hâlâ yatağımda." Dedi Duygu.

"Duygu bir yıldır ayrıyız, saçma sapan konuşma!" Diye kızdım.

"Ali ben senin yattığın yastığı yıkamıyorum bile..." Loya sinirle yumruğunu sıktı.

"Ha seni şuraya gömerim da!" Diye gürlediğinde Duygu güldü.

"Benim iki katımsın maşallah, Ali minyon kadınlardan hoşlanırdı oysaki." Dedi.

Loya bana döndü.

"Nasıl kadınlardan hoşlandığını söylemek ister misin hayatım?" Dedi.

"Ben kadınlardan değil, bir tek Loya'dan hoşlanıyorum." Dedim masumca.

Loya Duygu'ya döndü.

"Yemin ederim senin o kılçıklarını ayıklarım, zaten hamsi kadar bir şeysin! Seni altıma alıp dövmem fazla zamanımı almaz, bir tane çakarsam ağzının ortasına bu sefer Ali'yle değil yerle sevişirsin!" Dedi.

Hızla Loya'yı tuttum.

"Sakin ol güzelim, sen içeriye geç istersen." Dedim.

Loya bana ters bir bakış attı.

"Gitmiyorum kocacığım, seni bu kadınla yalnız bırakmam." Duygu güldü.

"Ali'ye güvenmiyor musun?" Dedi.

Loya birden yanağımı öptü ve Duygu'ya döndü.

"Ona çok güveniyorum da senin gibi bir şıllığa güvenmiyorum. Şimdi kocamın üstüne atlarsın falan..." Dedi ve bana sarıldı.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken gülümsemeden edemedim.

Valla kıskanmıştı!

Onun beline sarıldım ve saçını öptüm.

"Dokunmalara kıyamam..." Dedim.

Loya gözlerime baktı ve ellerini sakallarıma çıkardı.

"Şu kızı gönder yoksa burada katliam çıkartacağım." Dedi.

"Tamam yavrum." Duygu'ya döndüm. "Duygu gururunu düşün ve git!" Güldü.

"Senin peşini bırakmam ben Ali, seni gerçekten seven kişi benim!" Dedi. "Beni sırf bu kadın yüzünden kovdun! Kovman umrumda bile değil, ben zaten kendime hemen iş buldum. Tek derdim sen ve senin mutluluğun..." Tam bana yaklaşacaktı ki Loya onun üstüne yürüdü.

"Ali beni seviyor, ben de onu seviyorum. Bizi ölüm dışında hiçbir şeyin ayırabileceğini düşünmüyorum. Kaldı ki sen vasıfsız bir şıllıksın! Önceden Ali'yle yatman bir şey ifade etmez, benden öncesi umrumda bile değil. Benden sonrası desen zaten olamaz, Ali bana çok aşık." Dedi.

"O sana aşık ama sen ona aşık değilsin!" Loya birden Duygu'nun saçlarından tuttu.

Aralarında yaklaşık yirmi santim boy farkı vardı.

"Bana bak kapça, seni harcarım anneciğim." Duygu kurtulmaya çalıştı. "Bir daha buraya gelirsen..." Saçını sertçe çekti. "Ali'yle konuşmaya çalışırsan..."

Kulağına yaklaştı. "Seni öldürürüm!" Diye gürledi.

Hızla Loya'yı tuttum ve zorlukla geriye çektim.

"Loya, yeter!" Dedim.

"Çirkef bu kız!" Diye bağırdı Duygu. "Hangi üniversiteyi bitirdin tatlım sen?" Loya sinirle göz devirdi.

"Karadeniz Teknik Üniversitesi." Dedi. "Geçen yıl mezun oldum." Duygu şaşkınca ona baktı.

"A-Ama sen çalışmıyorsun." Loya yüzünü buruşturdu.

"Çalışmadığım için okumadığımı mı sandın? Nasıl bir vizyonsuzsun?" Dedi.

"Loya iç mimarlık bölümünü bitirdi. Sadece çok çalıştığı ve yorulduğu için biraz ara vermek istedi." Diye açıkladım.

"Ya şuna ne açıklama yapıyorsun?!" Diye kızdı bana. "Defol git kızım geldiğin yere, Ali benim!" Dedi.

Gülümseyerek ona baktım.

Duygu öfkeyle ayağını yere vurdu.

"Bu iş burada bitmedi!" Dedi ve arabasına bindi.

Araba gözden uzaklaştığında Loya bana döndü.

"Ali seni öldürürüm!" Sesini yükseltti. "Ya senin eski sevgilin benim evime nasıl gelebilir?!" Dedi.

"Ben mi dedim gel diye?" Göz devirdi.

"Bir yıldır yastığı yıkamıyormuş!" Sinirle güldü. "Yemin ederim o kızı öldürürüm Ali!" Beline sarıldım.

"Sen beni çok mu kıskandın?" Diye sordum alayla.

Kaşlarını çattı.

"Kıskanmadım." Dedi.

"Kızı az daha kapça gibi ayıklayacaktın!" Dedim.

"Hak etti!" Güldüm.

"Ben de seni seviyorum." Anlamayarak bana baktı. "Beni sevdiğini söyledin ya." Sinirle göğsüme vurdu.

"Aptal ciddi değildim!" Omzunu öptüm.

"Bizi ölümden başka bir şey ayıramaz." Yeniden göz devirdi.

"Kaşınıyorsun!" Dedi.

"Kızım kıskandığını kabul et, umursamayabilirdin!" Dedim.

"Ya kız gelmiş eski eşiyim diyor, eski eşi! Sonuçta kocamsın değil mi, göz mü yumsaydım?" Gülümsedim.

"Kıskanınca çok güzel oluyorsun..." Diye fısıldadım.

"Kıskanmadım diyorum! Kocamı başkasıyla paylaşacak kadar da midesiz değilim, kusura bakma!" Dedi.

Güldüm ve ona sarıldım.

"Duygu iyi ki gelmiş." Kaşlarını çattı.

"Ne?" Dedi.

"Yoksa kıskanç olduğunu anlamayacaktım." Dedim.

Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Seni döverim Ali!" Öfkeyle bana bakıyordu.

Elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Senin ellerinden dayak olsa bile yerim be gülüm." Dedim.

"Ali, bırak!" Diye çırpındı.

"Angelozi..." Diye fısıldadım.
(Melek) Loya kollarımdan kurtulmaya çalışsa da başaramadı.

"Seni asla sevmeyeceğim-" Ellerimle ağzını kapattım.

"Sus!" Dedim.

Loya elimi ağzından çekmeye çalıştığında izin vermedim.

"Kıskanınca gerçekten çok güzel oldun." Dedim ve ona yeniden sarıldım.

Loya göğsüme vurduğunda elimi çektim.

"Ayı!" Diye homurdandı ve hızlı adımlarla eve doğru yürüdü.

Gülümsedim ve gidişini izledim.

Kıskanmıştı lan!

Ciddi ciddi kıskanmıştı...

Vallahi kıskanmıştı!

SINIR: 1.70K VOTE 300 YORUM

Sınırın amacını, yeni bölümün hangi zamanlar içinde geleceğini defalarca söylemiştim. Son kez söylüyorum; yeni bölüm sınır geçtiği an gelecek diye bir şey yok. Bunu defalarca söylememe rağmen hâlâ eleştirenler var. Yeni bölüm sınır geçtiği yedi gün içerisinde bir gün geliyor. Ne zaman olduğu belli değil yani. Hayatım yeterince yoğun

olmasına rağmen sizin için bölüm yazıp atıyorum. Lütfen birazcık da memnun olmayı bilin...

Bölümler ise en kötü haftada bir geliyor. Haftada iki kere geldiği de oluyor. Yani yeterince hızlı olduğunu düşünüyorum. Ben aylarca bölüm atmayan yazarlar da gördüm.

Bu açıklamayı bir daha yapmak istemiyorum, umarım her şeyi net bir şekilde anlatabilmişimdir.😇

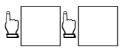
Emeğime saygı duyan, oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.💕

Çokça sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

10 "Ayrılık"

BENSU

Gün geçtikçe Begüm'ün huysuzluğu artıyordu.

Onun yanağını öptüm ve saçlarını okşadım.

"Kızım..." Diye fısıldadım.

Aradan geçen altı ay onu iyice yıpratmıştı. Yakın bir zamanda ona iyi bir psikolog ayarlayacaktım. Gerçekten bu böyle olmuyordu.

Begüm huysuzca kendini geriye çekti ve bakışlarını çizgi filme çevirdi.

Bir süre sonra sıkılıp ayağa kalktı.

"Nereye bir tanem?" Diye sordum.

"Odama." Dedi kısaca.

Onu zorlamadım ve gitmesine izin verdim.

***

Yaklaşık yarım saat sonra kızımın odasının önüne geldim.

Kapı hafifçe aralıktı, tam kapatamıyordu.

"B-Baba..." Üzüntüyle kızıma baktım.

Ağladığını görünce içim sızlamıştı.

Daha fazla dayanamadım ve hemen onun yanına gidip ona sımsıkı sarıldım.

"Anne?" Gözyaşlarını sildim.

"Bebeğim..." Dedim.

Kokusunu içime çektim.

"Anne..." Dedi Begüm.

Bana sokulduğunda saçlarını öptüm.

"Ne oldu aşkım?" Diye sordum şefkatle.

"Hiç." Diye mırıldandı.

"Sanki bir şeyler sayıklıyordun?" Omuz silkti.

"Bir şey yok." Dedi.

"Emin misin?" Diye sordum.

"Evet anne." Başını boynuma yasladı.

Kızımın yanağını öptüm.

"Annene anlatmadığın bir şey yok değil mi?" Diye sordum.

Begüm başını olumsuz anlamda salladı.

"Sadece..." Sustu.

"Ne oldu kuzum?" Ona sarıldım. "Sen benden hiçbir şey saklamazdın." Dedim.

"Babamı özledim." Kızımın yeşil gözleri yeniden dolmuştu.

Kızıma sımsıkı sarıldım.

"Oy annem..." Diye fısıldadım.

Benim de gözlerim dolmuştu.

"Kıyamam ben sana..." Dedim.

Begüm'ün gözyaşlarını sildim.

"Baba..." Diye mırıldandı.

Son günlerde babası yanında olmadığı için kendini kötü hissediyordu. Babasını yalnızca hafta sonları görüyordu ve bu ona yetmiyordu.

"Haydi sen şimdilik uyu olur mu?" Begüm gözlerime baktı.

"Babamı seviyor musun?" Gözümden düşen bir damla yaşı zorlukla sildim ve gülümsedim.

"Ç-Çok..." Diye fısıldadım.

Begüm yutkundu.

"Yeniden evlenseniz?" Çocuksu sesiyle birlikte burukça gülümsedim.

"Sen büyüklerin işine karışma annem." Dedim.

"Of!" Begüm sinirle yatağına uzandı. "Babam seni seviyor!" İç çektim.

"Kuzum, lütfen..." Begüm bir şey söylemedi ve gözlerini kapattı.

Uzanıp yanaklarını öptüm.

"Kurban olurum ben sana..." Diye fısıldadım.

Begüm bana sokuldu ve gözlerini kapattı.

Yaklaşık on dakika sonra onun uyuduğuna emin olmuştum.

Yavaşça doğruldum ve odadan çıktım.

Kendi odama gelirken hemen telefonumu çıkardım ve Boran'ı aradım.

"Alo?" Dedi açar açmaz.

"Boran?" Dedim.

Boran birkaç saniye durdu.

"Bensu'm..." Güldü. "Gece gece beni mi özledin?" Göz devirdim.

"Canım sıkkın." Diye mırıldandım.

"Ne oldu?" Boran'ın sesi hemen ciddileşmişti. "O lavuk mu bir şey yaptı yoksa?!" Ofladım.

"Taha'ya taktın kafayı!" Diye homurdandım. "O benim iş arkadaşım!" Dedim.

"Sikerim iş arkadaşını!" Sesini yükseltmişti.

Sinirle telefonumu sıktım.

"Senden adam olmaz, anladın mı Boran? Bazen iyi ki boşanmışız diyorum! Sana canım sıkkın diyorum bana bağırıyorsun!" Diye bağırdım.

"Ben bir an sinirlendim..." Ofladı. "Kızım kıskanıyorum, ne yapayım? Her gün o adamla yan yana olmana katlanamıyorum!" Dedi.

"Ya biz boşandık!" Dedim çaresizce.

"Ama hâlâ birbirimizi seviyoruz değil mi o yeşil gözlerine kurban olduğum?" Yutkundum.

"Boran yeter!" Dedim. "Kendim için aramadım. Kızımız-" Sözümü kesti.

"Begüm'e bir şey mi oldu?" Sesi telaşlı geliyordu.

"Seni özlüyor... Baba diye ağlıyor, artık bana derdini anlatmak istemiyor." Dedim.

Boran durdu.

"Ne yapacağız biz bu kızla?" Dedi sıkıntıyla.

"Bilmiyorum." Dedim.

"Benim yanımda da seni özlüyor ve huysuzluk çıkarıyor." Dedi.

"Biliyorum..." Diye mırıldandım. "Ona iyi bir psikolog bulacağım." Derin bir nefes aldım. "Yarın kahvaltıya bize gelsen olur mu?" Çekingen tavrımla birlikte bir an sustu.

"Valla mı?" Şaşkın sesiyle birlikte kocaman gülümsedim.

"Begüm çok huysuzlanıyor, ufak bir sürpriz yapabiliriz bence." Dedim.

"Geliyorum bebeğim." Dedi.

Telefonu yüzüme kapattı.

Şaşkınca ekrana baktım.

Bu adam manyaktı!

***

Kapının çalmasıyla birlikte açmaya gittim.

"Boran-" Sözüm şaşkınlıkla kesildi.

Taha'nın burada ne işi vardı?

"Güzellik." Gülümsedi. "Montunu ofiste unutmuşsun..." Elindeki monta baktım.

"Hı?" Dedim.

"Sen iyi misin?" Diye sordu.

Boran gelmeden gitmesi lazımdı!

"Montu diyorum..." Başımı iki yana salladım.

Hemen elindeki montu aldım.

"Yarın alırdım, gerek yoktu zahmet etmene. Yine de çok teşekkür ederim." Dedim.

Taha gülümsedi.

"Rica ederim." Dedi.

Gözlerimi kıstım.

"Şey, ben de tam uyuyacaktım." Diye mırıldandım.

"Haydi ya, bir kahve içerdik sanmıştım." Dedi. "Benim güzelliğim nerede?" Sorusuyla birlikte iç çektim.

"Uyuyor-" Korkuyla geriye kaçtım.

Sözüm yarıda kesilmişti, Boran sert bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"B-Boran..." Diye fısıldadım adını.

Boran sertçe elini Taha'nın omzuna koydu.

"Hayırdır?" Sesi son derece ürkütücüydü. "Benim kadınımın yanında ne arıyorsun?" Dedi.

Taha yutkundu.

Boran Taha'nın omzunu sıktı.

"Benim karımın yanında ne işin var?!" Diye gürledi. "Gece gece buraya geldin öyle mi?!" Taha bana baktı.

"Bensu'nun montunu getirmiştim." Dedi.

"Onun adını benden başka kimse ağzına alamaz." Onu yakalarından tutup havaya kaldırdı. "Bir daha da benim çocuğumu sahiplenmeye kalkma, seni deşerim!" Hızla Boran'ın kolunu tuttum.

"Boran bırak yalvarırım, sadece montumu getirdi." Dedim.

"Beni yanlış anlamaya devam ediyorsun!" Taha çırpınıyordu.

Boran onun sırtını sertçe duvara vurdu.

"Ulan gecenin bu saatinde amacın ne? Bir de kahve içecekmiş!" Sertçe onun boğazını sıktı. "Bir daha da karıma güzellik dediğini duymayayım. Kızıma da karıma da iltifat edersen o dilini kopartırım!" Deyip onu bıraktı.

Taha bana baktı ve hiçbir şey söylemeden hızlıca evi terk etti.

Şaşkınca eski kocama baktım.

"Boran?" Dediğimde içeriye girdi ve kapıyı kapattı.

Beni kapıya yasladığında ona itiraz etmedim.

"Bir daha bu adam sizin yakınınızda olmayacak!" Diye kızdı.

"Hiçbir şey yapmadı..." Çenemi tuttu.

"Sana bakması bile delirmem için bir sebep!" Diye tısladı.

"Boran biz boşandık! Boşanan insanların hayatına yeni insanlar girebilir değil mi?" Dediğimde delirmiş gibi gözlerime baktı.

"Ne dedin sen?" Dediğinde yutkundum.

"B-Boran..." Sustum.

Boran elini yüzüme koydu.

"Senin hayatında bir insan var zaten." Dedi ve kendini gösterdi.

"Bana niye bunu yapıyorsun?" Gözlerimin dolmasına engel olamadım. "E-Eminim ki sen boşandığımızdan beri kaç kadınla yatmışsındır! Gerçekten tek sorun benim arkadaşlarımın olması mı?" Güldü.

Yalnızca güldü...

Başını iki yana salladı.

"Hem de kaç kadın!" Sesi alay doluydu.

Ellerimi onun göğsüne koyup hafifçe ittirdim.

"Yarın gelebilirdin." Dedim.

Boran elimi aldı ve yavaşça okşadı.

"Seni çok özlemiştim." Dedi. "Kızımı da çok özledim." Diye ekledi.

Gözlerine baktım.

"Peki." Diye mırıldandım.

Elimi çekmeme izin vermedi.

Elimi alıp tam kalbinin üstüne koydu.

"Burası senin için atıyor Bensu'm..." Dedi. "Her atışında adını haykırıyor. Senin haberin yok, ben geberiyorum!" Yutkundum.

"Boran, yapma..." Diye fısıldadım.

"Hâlâ beni sevdiğini biliyorum." Kolunu belime sardı. "Kızımızın durumunu görmüyor musun? Onun üzülmesine nasıl için el veriyor?" Yutkundum.

"Ben onu üzmüyorum!" Diye karşı çıktım.

"Begüm için bana katlanamaz mısın?" Kaşlarımı çattım. "Yeniden evlenmek istiyorum." Şaşkınca ona baktım. "Yeniden kızımızla birlikte mutlu mesut yaşamak istiyorum." Onu itmeye çalıştım.

"Bırak beni!" Diye bağırdım.

"Yapma lan şunu!" Boran birden kolumu tuttu. "Ben senden vazgeçmem kızım..." Dedi.

"Beni bu kadar çok seviyorsan eğer o şıllıkla niye yattın?!" Dedim.

Boran göz devirdi.

"O şıllıkla yatmadım, bu birincisi." Önüme gelen saçımı okşadı. "Sadece yanağımı öptü, o da sen yanımızdaydın diye. Sonra zaten onun ağzına sıçtım, bu da ikincisi." Doğruydu.

Aramızı bozduğu için delirmişti.

"Ya haydi o kız seni öperken haberin yoktu, ya sonrasında?" Ofladı.

"Kızım aynı yatakta bile yatmadım, çıldırtma beni!" Dedi.

"Boynundaki morluğun sebebi ne?!" Diye çıkıştım.

"Bebeğim..." Belime sarıldı. "Sevişmekten falan olmadı o!" Kaşlarımı çattım.

"Neden oldu, söyle artık!" İç çekti.

"Bensu yemin ederim ki sevişmekle ilgisi yok." Dedi.

Telaşla ona baktım.

"Yoksa..." Hızla ellerimi yüzünde gezdirdim. "Hastalık gibi bir şey olamaz değil mi?" Dehşetle ona bakıyordum.

"Ya öyleyse?" Yutkundum.

"Boran..." Ona yaklaştım. "Sen benden bir şey saklamazsın..." Alnını alnıma yasladı.

"Sana bunu söylersem, yeniden benim olur musun?" Diye sordu.

Korkuyla ona baktım.

"B-Boran korkutma beni..." Diye fısıldadım.

Boran gözyaşlarımı sildiğinde ağladığımı yeni fark etmiştim.

"Şş, tamam güzelim..." Saçımı öptü.

"Eğer beni aldatmadıysan neden bize yıllarca acı çektirdin?" Sesim kırgındı.

"Siktiğimin gururu yüzünden!" Dedi.

"Yemin et?" Dediğimde yanağımı okşadı.

"Yemin ederim bebeğim." Dedi. "Kızımın ve senin üstüne yemin ederim ki." Kararsızca ona baktım.

"Ya beni kandırıyorsan? O morluğun sebebini söyle!" Dedim.

Boran'ın birden bana sarılmasıyla birlikte ne olduğunu anlayamadım.

"Anne?" Kızımın şaşkın sesini duymamla birlikte hızla arkama baktım.

"Aşkım?" Dedim.

Boran beni yavaşça bıraktı ve kızımızı kollarının arasına aldı.

"Bebeğim..." Dedi.

Begüm hemen babasına sımsıkı sarıldı.

"Baba..." Dediğinde gülümseyerek onlara baktım.

"Hani sen uyumuştun?" Dedim ve poposuna vurdum.

"Babamın sesini duydum ve uyandım." Boran kızımızı defalarca öptü.

"Baban sana küçük bir sürpriz yapmak istedi anneciğim, bugün bizimle kalacak." Dedim.

"Gerçekten mi?" Begüm şaşkınca bana bakıyordu.

"Evet." Kıkırdadı ve babasına döndü.

"Birlikte mi yatacağız?" Diye sordu.

Boran başını olumlu anlamda salladığında babasına daha çok sarıldı.

"E haydi bir şeyler yiyelim o zaman." Dedim aceleyle.

Boran kaşlarını çattı.

"Geç oldu?" Dedi sorarcasına.

Normalde asla kızıma gece yemek yedirmezdim. Çok zorunda kalırsam mecburen yediriyordum.

"Begüm bugün pek yemek yemedi. Aç aç uyumasına zaten içim el vermemişti." Dedim.

Boran başını salladı ve mutfağa girdi. Ben de onları takip ettim.

"Ne yiyelim?" Diye sordu Boran.

"Bilmem." Diyen kızıma baktım.

"Siz oturun ben size güzel bir şeyler hazırlarım." Dedim.

İkisi birlikte masaya oturdular. Begüm babasının kucağına oturdu.

"Babacığım, annene sorun çıkarma bir daha olur mu?" Dedi Boran. "Anneni üzme." Begüm bana baktı.

"Ben annemi üzmüyorum ki, ben annemi çok seviyorum." Gülümsedim ve kızımın yanağını öptüm.

"Her şey senin için prensesim..." Dedim.

***

Begüm kıkırdadı.

"Anne!" Onu gıdıklamaya devam ettim.

Boran da bir yandan onu gıdıklıyordu.

"Ya, bırakın!" Dedi.

Boran kızımızın yanağını öptü.

İkimiz aynı anda onu öpücüklere boğduğumuzda nefes nefese kalmıştı.

"Y-Yeter!" Dedi Begüm.

Güldüm ve kızımı bıraktım.

Begüm hâlâ gülüyordu.

"Geç oldu, artık uyuman gerekiyor." Dedi Boran.

Begüm babasının sakallarını okşadı.

Boran gülümsedi ve onun elini öptü.

"Baba kulağına bir şey söyleyebilir miyim?" Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Bana niye söylemiyorsun?" Dediğimde bana öpücük attı.

"Babam sana söylesin." Başımı salladım ve merakla onları izledim.

Begüm yaklaşıp Boran'ın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Boran güldü ve bana baktı.

"Annen istemez." Dedi.

"Neyi?" Diye sordum.

"Şş!" Begüm kıkırdadı.

İlk defa bu kadar mutluydu.

"Söylesene Boran!" Dedim.

"Begüm kardeş istiyormuş." Birden öksürmeye başladım.

"Ne?" Dedim.

"Anne hani sen benim mutlu olmamı istiyordun?" Yutkundum.

"İstiyorum yavrum ama-" Ofladım ve Boran'a baktım. "Hem baban da sana bunun imkânsız olduğunu anlatmak istemiştir." Boran tek kaşını kaldırdı.

"Ben ikinci çocuğu istiyorum." Dedi.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken Begüm mutlulukla ellerini çırptı.

"Baba haydi annemin karnını öp!" Dedi. "Kardeş gelsin bana, öp haydi!" Heyecanlı kızıma baktım.

Boran kahkaha attı ve birden benim yanıma geçti.

"Ne yapıyorsun?" Dedim şaşkınca.

Boran dudaklarını karnıma değdirdi ve geri çekti.

Kalbim heyecanla çarparken zorlukla yutkundum.

"Annem şimdi hamile mi?" Begüm hevesle bana bakıyordu.

"Yok anneciğim." Dedim.

Boran'a kötü bir bakış attım.

"Çocuk öyle sandığın kadar kolay olmuyor fıstığım." Dedi. "Artık yatıyorsun." Begüm başını salladı ve uyumadan önce son kez bizi öptü.

Begüm uyuduktan sonra ayağa kalktım. Boran da kalktığında odadan çıktık.

"Ya sen ne diyorsun?!" Birden belimden tuttu ve beni duvara yasladı.

"Çocuk istediğimi zaten biliyordun." Göz devirdim.

"Ben bekâr bir kadınım, farkında mısın-" Birden bana yaklaştı.

"Bekâr falan değilsin, benim karımsın." İtiraz etmeme izin vermedi. "Kızımızın mutluluğu için yeniden bir bebek sahibi olabiliriz bence." Yeniden göz devirdim.

"Eğer çok istiyorsan metresin sana çocuk yapsın!" Dedim.

"Sıçarım metrese, ben seni istiyorum seni!" Birden dudaklarıma yapıştığında şaşkınca olduğum yerde kalakaldım.

Bu adam deliydi, gerçekten deliydi!

ALİ

Yanımda uyuyan afete baktım.

Sarı saçları dağılmıştı. Uzun saçları neredeyse benim yastığıma değiyordu.

Uzanıp saçlarını kokladım.

Mis gibiydi...

"Kokuna ölürüm..." Diye fısıldadım.

Loya kıpırdandı.

"Bebeğim?" Dedim.

Loya gerindi ve yavaşça doğruldu.

"Ali?" Uyku mahmurluğuyla birlikte gözlerime öyle bir güzel bakıyordu ki...

Onu ısırsam kızar mıydı ki?

Muhtemelen kızardı...

Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Bugün işlerle ilgileneceğim, ardından sözleşme imzalayacağız." Dedim.

"Umrumda mı sence?" Gözlerini ovuşturdu.

Bir şey söylemek istemedim ve kızarmış yanağına baktım.

"Bugün çok güzelsin." Dedim elimde olmadan.

Loya güldü.

"Güzel miyim?" Başını iki yana salladı. "Daha yeni uyandım. Saçım başım dağılmıştır kesin, tipimi düşünmek bile istemiyorum." Dedi.

Yanağını okşadım.

"Emin ol ki çok güzelsin." Dedim ve yanağını öptüm.

Onu ısırma isteğimi bastırdım ve ayağa kalktım.

"Gidecek misin?" Dedi uykulu bir sesle.

"Biz kahvaltıyı yaptık. Bugün seni uyandırmadım, dün gece pek rahat edemedin gibi geldi." Başını salladı.

"Sırtım ağrıdı biraz." Kaşlarımı çattım.

"Neden?" Omuz silkti.

"Önemli bir şey değil." Dedi.

Elimi sırtına koydum ve yavaşça okşadım.

"Benim için önemli." Dedim.

Loya göz devirdi.

"Yine çok düşüncelisin kocacığım." Alaylı sesiyle birlikte onun yanağını uzunca öptüm.

"Karımı düşünürüm tabii ki." Dedim.

Loya bana ters ters baktı.

"Eğer iyice kötü olursan beni ara olur mu?" Omuz silkti. "Senden ayrılmak çok zor efulim ama gitmek zorundayım." Dedim.

Loya yeniden yatağa uzandı.

"Umrumda değil." Diye sızlandı.

Bir şey söylemek istemedim ve hızla odadan çıktım.

Yalan söylüyordu!

Aşağıda beni bekleyen Alparslan ve dedenin yanına gittim.

"Haydi, gidelim." Dedi dede.

Başımı salladım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte kardeşimin aradığını gördüm.

"Alo?" Dedim.

"Abim?" Dedi Hilal.

"Güzelim benim, nasılsın?" Diye sordum.

"İyi olmaya çalışıyorum." Sesi sıkıntılıydı. "Çok özledim." Dedi.

"Oy kurban olurum..." Dedim sevgiyle.

"Ne zaman geleceksin?" İç çektim.

İstanbul'a en son iki ay önce gitmiştim...

"Şimdi yeni işe başlayacağım, bilirsin boş duramıyorum." Düşündüm. "Ama bu hafta sonu geleceğime söz veriyorum. En mantıklısı bu olur sanırım, artık çalışmaya da başlayacağım." Dedim.

"Tamam abim, sen yeter ki gel." Dedi.

"Sizi o kadar çok özledim ki..." Diye mırıldandım.

Hilal iç çekti.

"O sana nasıl davranıyor?" Dedi.

"Yengen mi?" Durdu.

"Hı." Güldüm.

"Onun bir adı var değil mi?" Dedim.

"Of abi!" Dedi.

"Birbirinizden nefret etmeyeceksiniz güzelim. O senin yengen, sen onun görümcesisin. Birbirinizi seveceksiniz." Dedim. "Hatta şu an bir karar verdim." Duruşumu dikleştirdim.

"Abi!" Diye homurdandı.

"İstanbul'a yengenle birlikte geliyoruz. O da gelip bizim evimizde kalacak." Dedim.

Hilal birkaç saniye durdu ve ardından gür bir kahkaha attı.

"O mu gelecek, bizim eve?" Dedi alayla.

"Gelecek dedim, itirazın mı var güzelim?" Ofladı.

"Abi gelmez ki, hiç teklif etme bile!" Dedi. "Hem sen bu kızı bizden bile çok seviyorsun, gerçekten artık iyice sinir oldum!" Sesi kızgındı.

"Saçma sapan konuşma! Ne demek daha çok seviyorsun?" Göz devirdim. "Sizin sevginizden üstün hiçbir sevgi olamaz küçüğüm benim..." Dedim.

"O zaman neden gittin?" Yutkundum.

"Zorundaydım abiciğim, zorundaydım... Bu kötü günler geçer geçmez hemen oraya yerleşeceğim, yengeni de yanıma alacağım." Güldü.

"O kız gelmeyecek abi!" Gözlerimi kapattım.

"Hilal yapma be yavrum, içimi iyice kararttın." Diye mırıldandım.

Hilal iç çekti.

"Ben bir an sinirlendim, özür dilerim." Dedi.

"Sen beni özlediğin için iyice huysuzlanmışsın. Bensiz duramayacağını çok iyi biliyorum." Zorlukla gülümsedim. "Hafta sonu geleceğim abiciğim. Loya gelmezse gelmesin, sizi çok özledim." Dedim.

"Ç-Çok özledim..." Sesi titrediğinde gözlerimi açtım.

"Ağlama küçüğüm, seni çok seviyorum." Dedim. "Sana asla kıyamam, en güzelim benim..." Hilal burnunu çekti.

"Ben de seni seviyorum." Diye fısıldadı. "Şimdi kapatsam iyi olacak, kendine iyi bak." Dedi ve telefonu kapattı.

Muhtemelen ağlayacaktı...

Sinirle yumruğumu sıktım.

Benim ailem üzülmeyi hak etmiyordu!

***

Şirkete gelir gelmez çalışmaya başlamıştım. Vakit kaybetmek istemiyordum, hem belki kafam da biraz olsun dağılırdı.

Önümdeki dosyalara şöyle bir göz attıktan sonra dayanamadım ve telefonumu elime aldım.

Hemen karımı aradım, çok özlemiştim.

"Alo?" Dedi telefonu açtığında.

"Sevgilim?" Dedim.

"Ne oldu Ali?" Sesi bıkkındı.

"Kokunu özledim, gülüşünü özledim." Dedim sevgiyle.

"Ben özlemedim." Göz devirdim.

"Çokta umrumda!" Diye homurdandım. "Ne yapıyorsun?" Durdu ve birkaç saniye bekledi. "Loya?" Dedim.

"Hiç, evdeyim." Dedi.

"Sen iyi misin?" Ofladı.

"Ali uzatmasana ya, iyiyim işte!" Diye kızdı.

"Peki, tamam. Kendine çok iyi bak, şimdi kapatmam gerekiyor-" Telefonu yüzüme kapattı.

Kaşlarımı çattım.

Ne oluyordu bu kıza?

Daha fazla onu düşünmek istemedim ve dosyaları incelemeye çalıştım.

Olmuyordu!

Aptal kız yine günümün içine etmişti!

En iyisi bugün işten erken çıkmaktı.

Biraz daha oyalanmaya çalıştım, kafamı veremiyordum!

***

İşten çıkar çıkmaz arabama bindim.

Arabayı çalıştırdım ve yeniden Loya'yı aradım.

"Alo?" Dedi.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

"Ali daha iki saat önce aradın!" Göz devirdim.

"Karım değil misin lan?!" Diye gürlediğimde sustu.

Derin bir nefes aldı.

Sinirlerimi kontrol edemiyordum!

"Of Ali, evde oturuyorum. Annemle ve Berva'yla çay içiyoruz. Ne dememi bekliyorsun ki?" Dedi.

"Ulan bunu başta söyle o zaman!" Dedim.

"Tamam Ali." Dedi bıkkınca.

Titrek bir nefes aldım.

"Sinirlerimi bozuyorsun kadın!" Diye homurdandım. "Akşam gelince görüşürüz." Dedim.

"Görüşürüz." Dalga geçiyordu!

Alaylı sesine aldırmadan telefonu kapattım ve ardından gaza yüklendim.

Loya Hanım'a bir sürpriz yapmak güzel olacaktı!

***

Eve geldiğimde arabamı park ettim.

Arabadan iner inmez hızlı adımlarla evin önüne gelip zili çaldım.

Kapı açıldığında Nimet şaşkınca bana baktı.

"Ali Bey?" Dedi.

"Hoş buldum." Yavaşça içeriye girdim. "Bu kadar şaşıracak bir şey yok Nimet. Evime geldim sonuçta değil mi?" Dedim.

"E-Evet ama..." Sustu.

Ne boklar dönüyordu acaba?!

Salondan gelen sesleri duymamla birlikte hızla oraya doğru yürüdüm.

"Sen de haklısın oğlum." Dedi tanımadığım bir ses.

"Haklıyım tabii." Dedi bir adam.

Salona girer girmez olduğum yerde kalakaldım.

Bu piç...

Bu şerefsiz...

Burada olamazdı değil mi?

Daha önce fotoğraflarını gördüğüm piç şimdi tam karşımdaydı!

"Berat oğlum bir saate kadar kalksanız iyi olacak, çok üzgünüm ama Ali buna pek hoş bakmayabilir." Dedi Zerrin Hanım.

"Halamın evine gelirken ona mı soracağım?" Dedi Berat alayla.

Sinirle yumruğumu sıktım.

Loya en kenara oturmuş suskunca onları dinliyordu.

Beni kandırmıştı!

Birden öfkeyle içeriye girdim.

"Senin ne işin var lan benim evimde?!" Diye gürledim ve Berat'ı ayağa kaldırdım.

Herkes şaşkınca bana bakıyordu.

"Ali?" Dedi Loya.

Hemen ayağa kalktı ve yanıma geldi.

Onu umursamadan Berat'a baktım.

"Burası ne zamandan beri senin evin oldu sayın iç güveysi?" Dedi gülerek.

Onu yakalarından tuttum ve havaya kaldırdım.

"Seni öldürürüm çocuk!" Diye bağırdım.

Gözüm dönmüştü!

"Bırak oğlumu!" Dedi tanımadığım kadın.

"Ali lütfen oğlum!" Dedi Zerrin Hanım uyarırcasına.

"Sen nasıl buraya gelirsin şerefsiz?!" Dedim.

"Halamı görmeye geldim, sana mı soracağım?" Sertçe gözüne yumruk attım.

Berat yere yapışırken Loya hızla kolumu tuttu.

"Ali, yapma!" Dedi.

Ona o kadar sert bir bakış attım ki...

Bakışlarımı Berat'a çevirdim.

"Bir daha buraya gelmeyeceksin, bir daha karımı görmeyeceksin!" Diye gürledim.

Berat acı çekmesine rağmen gülümsedi.

"Karının aklı hâlâ bende, gözlerimin içine içine bakıyor. Sen ona beni unutturamazsın Ali, biz birbirimizi seviyoruz." Dedi.

Tüm gücümle bağırdım ve burnuna sert bir yumruk attım.

Burnundan kanlar boşalırken Loya telaşla bana baktı.

"Ben kocamı seviyorum, saçma sapan konuşma!" Dedi.

"Y-Yalan..." Berat yeniden gülümsedi. "Seni benden iyi kimse tanıyamaz Loya'm, kurtulacağız bu heriften..." Dedi.

Yerdeki bedenine sertçe tekmeler attım.

Berat acı içinde inlerken kimse bana dokunamıyordu.

Arada sırada annesi karışmaya çalışsa bile umursamıyordum.

"Bir daha benim karımın adını ağzına almayacaksın!" Ardından penisine sert bir tekme attım. "Duydun mu lan?!" Berat acı içinde inledi.

"Ben Ali'den kurtulmak istemiyorum." Dedi Loya titrek bir sesle.

Ağlıyordu!

Öfkeyle yerde yatan piçin yüzüne son kez bir tekme attım.

"Bu iş burada bitmedi!" Dedim nefretle.

Hızla salondan çıkarken arkamdaki kadının bana ettiği bedduaları duymamazlıktan geldim.

Odama girer girmez öfkeyle küçük valizi aldım ve içine eşyalarımı yerleştirdim.

Birkaç gün otelde kalacaktım, artık dayanamıyordum!

Odanın kapısı açılınca içeriye Loya girdi.

Ona bakmadığımda yavaşça kolumu tuttu.

Sertçe kolumu çektim.

"Ali?" Dedi çekinerek.

"Kes sesini, canını yakmak istemiyorum!" Dedim sertçe.

"Sen benim canımı yakamazsın ki..." Diye fısıldadı.

"Doğru, geri zekâlıyım ya ben! Yakamam tabii, sen benim ağzıma sıçarsın ama!" Öfkemi kontrol edemiyordum!

"Ali, ben konuşmak istiyorum." Dedi.

"Kızım git de sevgiline pansuman yapsana, Ali çok umrunda sanki!" Dedim alayla.

"Ya ne sevgilisi, deli misin nesin?!" Yeniden kolumu tuttu.

Valizi hazırlamam bittiğinde ona baktım.

"Bana yalan söyledin..." Kolunu tuttum. "Bana yalan söyledin!" Diye bağırdım.

"Berat burada deseydim deliridin, ne yapsaydım? Ben mi çağırdım sanki?" Dedi.

"Yanlarında otururken gayet mutlu gözüküyordun Loya!" Valizimi elime aldım. "Şimdi birkaç gün daha mutlu mesut yaşarsın odanda. Merak etme seni arayıp da rahatsız etmeyeceğim. Bekâr gibi istediğini yaparsın artık!" Dedim.

Tam odadan çıkacaktım ki Loya birden boynuma sarıldı.

"Ö-Özür dilerim Ali..." Ağlamaya başladığında derin bir nefes aldım.

Saçlarının kokusu burnuma dolarken ona fark ettirmeden içime çektim.

Birkaç gün bu kokuya hasret kalacaktım...

"Çekil!" Dedim.

Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Dayımın karısı yani yengem de oradaydı. Eğer oraya oturmasaydım ayıp olurdu. Sana soğuk cevap verdim çünkü bir şeyden şüphelenmeni istemedim. Ben kimsenin sevgilisi değilim! Sence ben evli olduğu hâlde başkasına göz koyacak kadar iffetsiz bir kadın mıyım?" Sesi titriyordu...

"İffetsiz değilsin ama karaktersizsin Loya!" Dedim ve onu yavaşça ittim.

"Ne?" Şaşkınca bana bakıyordu.

"Eğer bana onun geldiğini düzgünce söyleseydin beni odamızda beklemeni söylerdim. Evet onun gelmesi senin suçun değil ama onun yanına oturmak senin suçun! Ben artık kaldıramıyorum Loya, altı aydır ilk defa bu kadar ağır bir şey yaşadım. Kaç kez beni ezmeye çalıştın ama bu artık çok fazlaydı! Şimdi siktir olup gidiyorum, beni sonunda evden göndermeyi başardın!" Tam odanın kapısını açacaktım ki Loya önümde durdu.

"Ali özür diledim! İnan ki ne yapacağımı bilemedim, affet beni..." Dedi ve başını göğsüme yasladı.

Tam onu itecektim ki buna izin vermeden kollarımı tutup beline sardı.

"Ama ben ona seni sevdiğimi söyledim." Diye mırıldandı.

"Ben sinirlendiğim için..." Başını kaldırdı.

"Hayır!" Diye itiraz etti. "Benden umudunu kessin diye yaptım. Eğer onu hâlâ isteseydim bunu yapar mıydım?" Güldüm.

"Bunu yapmaya mecbur kaldığın için yaptın. Beni günahın kadar sevmiyorsun. Vicdanını rahatlatmaya çalışma." Dedim.

"Senin yüzünden!" Dedi öfkeyle. "Senin yüzünden seni sevemiyorum!" Göz devirdim.

"Yeter Loya." Dedim bıkkınca.

"Eğer benimle zorla evlenmek yerine sana sunduğum teklifi kabul etseydin belki de sana aşık olacaktım. Sana aşık olmamı kendin engelledin, bana inanmadın!" Parmağımı dudağına koydum ve onu susturdum.

"Ciddi değildin ki inanayım. Ben seninle evlenmek istedim ve evlendim. Kararımı hiçbir şey değiştiremezdi." İç çekti.

"İşte bu yüzden seni sevemiyorum..." Diye fısıldadı.

"Sevemiyorsun değil, sevmeye çalışmıyorsun!" Dedim ve onu ittim. "Birkaç hafta ya da birkaç gün yüzümü görmemek sana iyi gelecektir." Yeniden kolumu tuttu.

"A-Ali ben gitmeni istemiyorum..." Dedi.

Gözleri yeniden dolarken birden hüngür hüngür ağlamaya başladı.

"Loya..." Kokusunu içime çektim. "Hiç masum ayaklarına yatma, kendi suçunu ağlayarak örtemezsin." Bakışlarını gözlerime çevirirken içim acıdı.

Mavi gözleri kızarmıştı. Burnunun ucu kıpkırmızı olmuştu, dudakları aralanmıştı.

Bakışlarındaki hüznü göremeyecek kadar aptal değildim.

"Ben suçlu falan değilim!" Dedi.

"O adamı bir daha burada görmek istemiyorum!" Başını salladı.

"Bir daha gelirse söz veriyorum ki odamda duracağım. Ayıp olması umrumda bile değil." Gözyaşlarını sildim.

"Bu benim kolay kolay sineye çekebileceğim bir şey değil." Dedim. "Sen Duygu'yu nasıl kıskanıyorsan ben de öyle kıskanıyorum." Yutkundu.

"Ben onu kıskanmadım ki." Güldüm.

"Sen kıskandığını kabul bile edemezsin ki..." Dedim.

Yeniden valizimi elime aldım.

"Birkaç gün ayrılık bize iyi gelecek." Dedim ve duruşumu dikleştirdim.

"Ama..." Sustu.

"Hiç değilse sen de biraz rahat edersin, beni görmeyince mutlu olursun." Acıyla gülümsedim. "Seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Vicdanın rahat olsun, bu ayrılık sana iyi gelecek." Loya bakışlarını kaçırdı.

"B-Belki de dediğin gibi olur." Gururla başını kaldırdı. "Belki de sensizlik gerçekten bana iyi gelir Ali." Dedi.

Sözlerinin aksine gözleri tamamen farklı şeyler söylüyor gibiydi...

Ona son kez baktım ve odadan çıktım.

O piçin buraya gelmesini yediremiyordum!

Loya'nın hâlâ onu sevmesini de, bana yalan söylemesini de yediremiyordum...

Biraz ayrılık bize çok iyi gelecekti.

En azından sevdiğim kadın mutlu olacaktı...

Benim için ne kadar zor olsa da katlanacaktım.

Önemli olan gururum değildi aslında. Ben çoktan gururumu öldürüp toprağa gömmüştüm. Önemli olan sevdiğim kadındı.

Bu ayrılık tamamen onun huzuru içindi. Her geçen saniye benden daha çok nefret ettiğini hissetmek canımı yakıyordu.

Belki de gözlerindeki o acı Berat içindi, sonuçta onu neredeyse öldürecektim...

Kalbimdeki sancıyla birlikte arabama bindim.

Camdan bana bakan Loya'yı gördüm.

Göz göze gelince hemen kaçtı ve ardından perdeyi çekti.

İç çektim ve arabamı çalıştırdım.

Ne olursa olsun bu ayrılık benim için çok zor olacaktı...

SINIR: 1.95K VOTE 300 YORUM

Uzun bir bölüm sizlerle...

Sınırın hemen geçmesi durumunda bu hafta içinde bir tane daha bölüm yazıp atacağıma söz veriyorum.😇

Emeğime saygı duyan, oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...❤

Yazdığınız bütün güzel yorumlar için çok teşekkürler, çokça sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

11 "Sarmaşık"

LOYA

Gözlerimi açtığımda gerindim ve saate baktım.

Saat on bire geliyordu. Kahvaltıyı çoktan yapmış olmalılardı.

Yavaşça doğruldum ve tuvalete girip işlerimi hallettim.

Tuvaletten çıkar çıkmaz bakışlarım yatağı buldu.

Boştu...

Bakışlarımı kaçırdım ve telefonumu elime aldım.

"Güzeller güzeli Loya'm, ne zaman buluşacağız?"

Sıkıntıyla gelen mesaja baktım.

Onunla hiç buluşasım yoktu!

"Benim biraz canım sıkkın, başka bir zaman görüşsek olur mu?"

Telefonumu tam bırakacaktım ki anında cevap geldi.

"Hayır güzelim, hemen buluşuyoruz! Bir saat sonra bizim kafenin orada ol."

Ofladım.

Bu kız laftan anlamıyordu!

Sıkıntıyla üstümü giyinip aşağıya indim.

"Günaydın." Dedi Vasfiye Nur.

"Günaydın." Dedim.

Babaannem bana doğru geliyordu.

"Kızım?" Dedi ve beni sevgiyle sardı. "Dün Ali sana kıyamamıştı, bugün de ben kıyamadım... Dün olanları da duydum ayrıca." İç çektim.

"Ne olur konuşmayalım, çok yorgun hissediyorum." Dedim.

"Kızım kusura bakma ama Ali'ye çok haksızlık ediyorsun!" Kaşlarını çatmıştı. "Yahu sen geçen gün o kızı görünce delirmedin mi? Oğlan şimdi haksız mı yavrum? Bir bakıyor Berat evde, sen geçmiş karşısında oturuyorsun!" Gözlerimi kapattım.

"Haklı." Diye fısıldadım. "Ben orada saygımdan oturdum babaanne, yengeme ayıp olmasın diye! Berat'la ne ilgisi var?" Dedim.

"Ali'ye kızıyordun-" Ofladım.

"Evet Ali'nin eski sevgilsinin gelmesi beni deli etti! O benimle evli, benimle!" Sesimi yükseltmiştim. "Benden başka bir kadına bakamaz. Ben de ondan başka bir erkeğe bakmam." Babaannem saçlarımı okşadı.

"Oy hemen kızma yavrum benim, senden tek isteğim ona hak vermen." Omuz silktim.

Ne kadar haklı olursa olsun umrumda değildi.

Dün ona gitme demiştim, benim yapabildiğim en büyük şey buydu. Hatamın farkında olduğum için gitmemesini istemiştim.

O gitmeyi seçmişti...

Belki de onun yüzünü görmemek bana iyi gelirdi.

Gitmesi iyi olmuştu.

Keşke bir daha onu görmeme gibi bir şansım olsaydı...

"Haklı olduğunu biliyorum." Diye mırıldandım.

"Ee ne bekliyorsun? Ara şu adamı da, kocan o senin!" Ofladım.

"Babaanne ne olur sabah sabah benimle uğraşma." Diye sızlandım.

Babaannem gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Huysuz kuzum benim..." Bana sarıldı. "Haydi sen kahvaltını yap, sonra konuşuruz." Başımı salladım.

Babaannem gittiğinde Vasfiye Nur bana döndü.

"Kuymak yapayım istersen?" Dedi.

"Şöyle bol kaşarlı bir tost istiyorum." Dedim.

Vasfiye Nur başını olumlu anlamda salladığında gülümsedim.

"Sağ ol." Dedim.

Masaya oturur oturmaz telefonumu elime aldım.

Aramamıştı...

Umursamadan telefonumu cebime koydum.

Vasfiye Nur kahvaltımı hazırladığında hemen yemeye başlamıştım.

Telefonumun çalmasıyla birlikte heyecanla telefonumu elime aldım.

"Ali?" Dedim açar açmaz.

"Ali mi?" Şeyma'nın sesini duymamla birlikte öksürdüm.

"Ş-Şey ya-" Sözümü kesti.

"Onun aramasını mı bekliyordun?" Dedi.

"Hayır!" Dedim hemen.

"İyi, bekleme zaten! Bir an önce kafeye gel, ben geldim bile." Dedi ve telefonu kapattı.

Ofladım ve hızla kahvaltımı bitirdim.

"Loya?" Diyen abimi görmemle birlikte durdum.

"Abim?" Beni kollarının arasına aldı.

"Nereye böyle?" Diye sordu.

"Şeyma'yla buluşacağım." Dedim.

Abim yanağımı okşadı.

"Son günlerde çok mutsuzsun biliyorum ama bu evlilikten başka çaren yoktu." Dedi. "Alış artık şu adama, bak sana dokunmuyor bile! Birazcık değerini bilsen olmaz mı?" Ofladım.

"Ne değerini bileceğim be? Uğraşıp durmayın benimle, sevmiyorum ve sevmeyeceğim!" Diye çemkirdiğimde iç çekti.

"Ali nerede biliyor musun Loya?" Diye sordu.

"Otelde." Dedim.

"Bok otelde, kendine gel artık!" Abim gözlerini kapattı. "Nasıl bu kadar kör olursun?" Kaşlarımı çattım.

"Nerede?" Diye sordum.

"İstanbul'da, ailesinin yanında..." Şaşkınlıkla olduğum yerde kalakaldım.

"N-Ne?" Diye fısıldadım.

Beni terk etmiş olamazdı...

Değil mi?

"Orada ne işi var, neden bana haber vermedi?!" Sesimi yükseltmiştim.

"Bunu ona geldiğinde sorarsın." Durdu. "Tabii gelirse..." Dedi ve yanımdan geçip gitti.

Şaşkınca abimin arkasından baktım.

Ali neden böyle bir şey yapmıştı? Üstelik bana otele gideceğini söylemişti! Son anda karar değiştirmiş olmalıydı.

Kararını değiştirse bile bana nereye gittiğini söylemesi gerekiyordu! İstanbul yakın bir yer değildi!

"Aptal!" Dedim öfkeyle.

Daha fazla dayanamadım ve hızla kendimi dışarıya attım.

Arabamı çalıştırınca gaza yüklendim.

Kafenin önüne gelir gelmez arabamı park ettim ve kafeye doğru yürüdüm.

Şeyma en köşeye oturmuş beni bekliyordu.

Yavaş adımlarla yanına gittim. Beni görünce ayağa kalktı, öpüşüp hasret giderdikten sonra koltuğa oturdum.

"Yine çok güzelsin." Dedi tüm içtenliğiyle.

"Sen önce kendine bak." Dedim.

Şeyma gülümsedi ve yanımıza gelen garsona döndü.

"Çikolatalı milkshake alacağım." Dedi.

Babası kafenin sahibi olduğu için burada çok iyi tanınıyordu. Ben ise buraya yazları daha sık uğruyordum.

"Ben de espresso alayım." Dedim.

Garson başını salladı ve yanımızdan ayrıldı.

Şeyma benim çocukluk arkadaşımdı.

İlkokuldan liseye kadar üç kız birlikte büyümüştük.

Şeyma, Bensu ve ben...

Bensu benim kuzenimdi, önceden Trabzon'da yaşıyordu. O burada olduğu her an birlikteydik. Genel olarak hiç ayrılmazdık. O gittikten sonra bile aramız açılmamıştı. Üçümüzün arasında güçlü bir arkadaşlık bağı vardı.

"Şeyma?" Dedim sıkıntıyla.

"Ali ne yapıyor?" Diye sordu direkt.

Beni buraya çağırmasının nedeni de oydu...

Sıkıntıyla yerimde kıpırdandım.

"Gitti." Dedim.

Şeyma şaşkınca bana baktı.

"Ayrıldınız mı yani?" Sevinçli sesiyle birlikte zorlukla gülümsedim.

"Keşke..." Diye mırıldandım. "Ali'yi kızdırdığım için İstanbul'a gitti. Aklınca bana ceza veriyor aptal!" Şeyma kaşlarını çattı.

"Neler olduğunu anlatacak mısın?" Diye sordu.

Başından sonuna kadar yaşadıklarımızı anlattım.

Tek bir şey hariç....

Duygu denen kızın geldiğini bilmesine gerek yoktu. Sonra Ali'yi kıskandığımı düşünmeye başlardı!

"İyi, iyi..." Gülümsedi. "Yavaş yavaş kendinden soğutmaya başlamışsın. Baksana evi terk etti." Dedi.

"Çok şükür." Dedim.

İçeceklerimiz geldiğinde Şeyma keyifle bana baktı.

"Ne zaman boşanma konusunu açacaksın?" Dedi.

Yutkundum.

"Ş-Şu an öyle bir şey yapamam." Dedim.

"Altı ay oldu Loya! Onu çok sevdiğimi biliyorsun, sen benim en yakın arkadaşımsın!" Diye isyan etti.

Gözlerimi kapattım.

"Yine çok güzelsin." Diyen Şeyma'ya baktım.

"Senin gibi..." Dedim.

Şeyma etrafındaki çiftleri izlerken dalgındı.

"Ne güzel herkesin sevgilisi var, bir de bana bak! Evde kaldım çürüdüm resmen!" Güldüm.

"Daha kaç yaşındasın, ne evde kalması?" Ofladı.

"Zaten Ali'yi de uzun zamandır görmüyorum." Diye söylendi.

"Bir de biz görseydik şu adamı!" Dedim alayla.

"Çok tatlı Loya, ah bir görsen..." Güldüm ve bakışlarımı kaçırdım.

"Aman Şeyma!" Dedim.

Bir aile dikkatimi çekerken kaşlarımı çattım.

Sanki beni izliyor gibiydiler...

Bana arkası dönük olan sarışın adam ona bakmamla birlikte birden bana döndü.

Göz göze geldiğimizde şaşkınca ona baktım.

Ben bu adamı daha önce hiç görmemiştim, kimdi bu?

Düğündeki herkesi tanımıyor olsam bile kimse bu adam kadar yabancı gelmemişti.

Adamla göz göze geldiğimiz saniyeler geçmek bilmezken Şeyma birden beni dürttü.

Adam bakışlarını kaçırmıştı.

"İşte o, burada!" Dedi heyecanla.

"Kim?" Dedim.

Hâlâ o masayı kesiyordum.

"Ali!" Beni dürttü ve karşımdaki sarışın adamı gösterdi. "Sonunda canlı canlı gördün." Dedi.

Şaşkınlıkla Şeyma'ya baktım.

"Ali mi?" Dedim.

"Evet, enişten." Güldü. "Gerçi enişten olduğundan henüz haberi yok ama olsun. Önceden babasıyla birlikte Rize'ye geliyorlardı. Ee benim de hormonlar coşmuştu o sıralar tabii, tutuldum bu sevimli şeye... Yılda bir-iki kez görsem de bunu dert etmiyorum. O kadar yakışıklı ki, onun ileride kocam olacağını bilmek beni çok mutlu ediyor." Dedi.

Şeyma hayranlıkla sevdiği adamı süzüyordu.

Ali'nin ondan haberi bile yoktu...

Gözlerimi açtım.

"Loya!" Şeyma beni dürttü. "Ali'yi sevmiyorsun değil mi?" Göz devirdim.

"Berat'ı seviyorum kızım ben!" Dedim ve espressodan bir yudum aldım.

"İyi ya, bir an korktum!" Dedi.

Şeyma içeceğini bitirdikten sonra arkasına yaslandı.

"Ali sana hiç dokunmadı değil mi?" Kuşkulu sorusuyla birlikte güldüm.

"Karısıyım ben onun, istediğini yapar." Dedim şakayla karışık.

Aslında bir nevi ciddiydim...

Ben onun karısıydım, ne yapacağımıza kimse karışamazdı!

"Loya!" Şeyma ofladı. "Vallahi kıracağım kafanı, düşüncesi bile korkunç!" Dedi.

"Yatmadık Şeyma." Dedim bıkkınca.

"Öpüştünüz mü?" Diye sordu.

"Öpüşmedim!" Dedim.

"O seni hiç öptü mü?" İnledim.

"Yeter da yeter!" Şeyma güldü.

"Ya ne yapayım, onu kıskanıyorum işte. Senin ona bir şey hissetmeyeceğini bilmeme rağmen elimde değil." Yutkundum.

"Şeyma, şey..." Dudağımı ısırdım. "Ali'nin bana olan aşkının farkındasın değil mi? Bu adam bana deli divane aşık. Benden başkasını gözü görmüyor. Benden ayrılsa bile seninle olur mu bilemiyorum..." Aslında onun iyiliği için konuşuyordum.

Şeyma sıkıntıyla bana baktı.

"Ben yıllardır onu severken gelip seni sevmesi biraz tuhaf bir durum, bunu kabul ediyorum." Dedi. "Ama zorla evlendirildiniz. İkinizin de bir suçu yok. Sana olan aşkını ise unutur, ben ona unuttururum." İç çektim.

"Ben onunla her gün aynı yatakta uyuyorum. Sarılmasak bile... Onunla birlikte olsan bu seni hiç rahatsız etmez mi?" Gerçekten merak ediyordum.

"Yapacak bir şeyimiz yok Loya..." Şeyma zorlukla gülümsedi. "Ben onunla evlendikten sonra bunlar aklımızda komik anılar olarak kalacaktır eminim ki." Dedi.

"İnşallah." Dedim.

İçeceğimi bitirince saate baktım.

"Ben artık gideyim, eve erken döneceğime söz verdim." Dedim.

Şeyma başını salladı.

"Loya?" Dedi aniden. "Ne olur kendini ondan soğutmaya çalış... Hemen boşanın bitsin bu saçmalık, gerçekten çok acı çekiyorum. Sen benim kardeşimsin, o da benim sevdiğim adam. Benim Berat'la evlenmeme katlanabilir misin?" Yutkundum. "Lütfen artık boşan, gerçekten dayanamıyorum. Pozitif düşünmeye çalıştıkça kafayı yiyorum. Sana güveniyorum ama Ali'nin sana kapılması beni rahatsız ediyor. Ne olur beni anla, gerekirse gittiği yerde kalsın. Lütfen onu kendinden soğutmaya devam et..." Başımı salladım.

"Seni çok iyi anlıyorum canım. Merak etme, elimden geleni yapacağım." Dedim ve ona sarıldım. "Kendine iyi bak." Dedikten sonra kafeden çıktım.

İçimdeki sıkıntı gitgide büyürken arabama bindim.

Nasıl bir sarmaşığın içindeydim ben böyle?

***

Sıkıntıyla yanıma baktım.

İki hafta olmuştu...

Hâlâ ses seda yoktu, kafayı yiyecektim!

Elime telefonumu aldım ve yatağımda doğruldum.

Rehberime girer girmez Ali ismine dokundum...

Kararsızca ekrana baktım.

Aramalı mıydım?

Ofladım ve telefonumu yanıma koydum.

O beni bir kez bile aramamıştı!

Başımı yastığa gömdüm ve gözlerimi kapattım. Hemen uyumalıydım, uyumaktan başka çarem yoktu.

Aradan on dakika geçince dayanamadım ve yeniden telefonumu elime aldım.

Uyuyamıyordum...

Birden Ali'yi aradım, eğer beklersem kesinlikle buna cesaret edemezdim.

Üçüncü çalışta telefon açılmıştı.

"Loya?" Dedi.

Sesi uykulu gibiydi. Normaldi, saat gecenin ikisi olmuştu.

Boğazımı temizledim.

"Selam Ali." Sesim titriyordu.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordu.

"B-Ben..." Sustum.

Sahi neden aramıştım ki?

"Sen iyi misin?" Sesi biraz telaşlıydı.

"Beni neden hiç aramadın?" Diye sordum.

Ali sorum karşısında şaşırmış olmalıydı ki birkaç saniye sessiz kalmıştı.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Seni rahat bırakmak istedim. Arayıp rahatsız etmek istemedim." Göz devirdim.

"İki hafta oldu!" Sesim kırgındı.

"Loya Allah aşkına gece gece senin derdin ne?!" Sesini yükseltti. "Evinde beni istemediğini yüzüme kaç kez haykırdın! Şimdi yokum işte, tadını çıkarsana!" Dedi.

"Ali yeter!" Diye bağırdım. "Ben iffetsiz bir kadın değilim dedim sana! Benim Berat'la bir ilişkim olamaz, beni bu yüzden suçlaman çok ağrıma gidiyor!" Dedim.

Ali öfkeyle konuştu.

"Ben o piçle ilişkin olduğunu iddia etmedim farkındaysan, senin o sevdiğin piç bunu ima etti! Onun gözlerinin içine içine bakıyormuşsun, bana da ancak nefretle bakarsın!" Sinirle yastığa vurdum.

"Ben evli barklı kadınım, kimsenin ağzına laf vermem! Ona bakmadım bile, o yalan söylüyor ve sen ona inanıyorsun!" Diye kızdım.

"Kızım beni bu yüzden mi uykumdan uyandırdın? Senin işin gücün yok sanırım!" Dedi.

"Uykun mu önemli ben mi? Uyanacaksın tabii!" Dedim. "Bana haber vermeden İstanbul'a nasıl gidersin?!" Ali ofladı.

"Sen bayağı dolmuşsun, patlamaya yer arıyorsun. Bu patladığın kişi ben olmayacağım Loya, sana iyi geceler-" Hemen sözünü kestim.

"Ali, Ali?!" Dedim telaşla.

"Ne var lan ne var?" Dudağımı büktüm.

"Ne zaman döneceksin?" Elimde değildi, merak ediyordum.

Ya tamamen oraya yerleşirse, o zaman ben ne yapardım?

Hemen boşandılar diye Trabzon'da adımı çıkarırlardı. Düğünde yaptıklarımı köylere varana kadar tüm halk duymuştu. Bu da benim biraz canımı sıkıyordu.

"Döneceğim." Durdu. "Sen beni mi özledin?" Sesindeki kızgınlık biraz da olsa geçmiş gibiydi.

"Hayır, eğer biraz daha dönmezsen laf çıkacak!" Güldü.

"Güldürme beni, çok mu umrunda milletin ne dediği?" Aslında değildi...

"Ali sana çok kızgınım, bunu unutma olur mu?" Dedim.

"Emin ol benim kadar kızgın olamazsın." Kaşlarımı çattım.

"Hani sen bana kızamazdın?" Dedim.

Ali iç çekti.

"Kıyamam da, kızamam da..." Diye mırıldandı. "Başıma bela oldu bu sevda, ne yapacağımı bilmiyorum." Sesi sıkıntılıydı.

Kendi kendine konuşuyormuş gibi bir hâli vardı.

"O zaman sevmeseydin!" Dedim.

"İsteyerek mi sevdim? İnsan bile isteye kendini ateşe atar mı?" Dedi. "Yanmayı bırak kül oldum ben kadın, sen bir kez olsun dönüp bana

bakmadın! Altı aydır neler çektiğimi görmedin! Canımın acısını sessizce yaşamaya çalıştım, kimseye bir şey söylemedim. Sen benden uzak durdukça ben öldüm..." Derin bir nefes aldı. "Ben sana bunları ne diye anlatıyorsam... Gözlerinin önünde aşkından geberip gitsem sen bundan keyif alırsın değil mi?" Dedi.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"S-Seni sevemediğim için mi bu kızgınlık?" Dedim.

"Sevemediğin için değil, beni aşkından öldürdüğün için..." Diye mırıldandı.

"Ali..." Sustum.

"Ulan anlayamadığım tek şey şu; neden beni sevmeyen bir kadının yanında duruyorum? Bas gitsene, durman ne bokuma yarıyor?!" Gözlerimi kapattım.

"Ali yeter, ben senin dertlerini dinlemek için seni aramadım!" Dedim. "Seni aramam bile hataydı, git ve sakın geri gelme!" Ali öfkeyle bağırdı.

"Yalan söyleme!" Dedi.

"Yalan falan söylemiyorum, birbirimizi görmememiz daha iyi." Dedim.

Gerçekten de öyleydi. En azından öyle olmalıydı...

Şeyma benim kardeşim gibiydi. Yedi yaşından bu yana benimleydi. O güzel kıza bunu yapamazdım, sırf bir adam uğruna arkadaşlığımızı bitiremezdim. Üstelik Ali'yi sevmiyordum bile, sırf onun için tek sırdaşımı kaybetmek aptallık olurdu!

"Ulan niye seni sevmeye devam ediyorum lan niye?!" Diye bağırdı. "Şu siktiğimin kalbine niye sözümü geçiremiyorum? Ne gururum kaldı ne haysiyetim, bir sevda uğruna her şeyimi kaybettim..." Gözlerimi açtım.

"Yapma Ali, kendine yazık ediyorsun!" Acıyla güldü.

"Senin uğruna yanan şu adamı nasıl görmezden gelebiliyorsun? Ben ne yaptıysam bizim için yaptım. Sen mutlu ol diye yaptım, o güzel mavi gözlerinin içi gülsün istedim!" Dedi.

"Ali, yeter!" Kalbim sıkışıyordu.

Gözümden akan bir damla yaşı hemen sildim, ben güçsüz değildim...

"Hak'u msk'va moyton oropa sk'ani?" Dedi...
(Aşkın neden bu kadar güzel) Sustum.

"Sana öyle geliyor, diğer kadınlardan hiçbir farkım yok." Dedim.

"Aptallaşma!" Diye kızdı.

"Beni özlemiş gibisin..." Alayla gülümsedim. "Yoksa gözlerin her yerde beni mi arıyor?" Dalga geçmemi umursamadı.

"Gözlerim değil, kalbim her yerde seni arıyor." Dedi.

İç çektim.

"Gece gece aşka gelmiş gibisin..." Diye mırıldandım.

"Aksine, hiç aklımdan gitmiyorsun. Geceleri uyumak zulüm oluyor orası doğru." Gülümsedim.

"Beni görmeyince bayağı aşkın depreşmiş." Dedim.

"Artık şunları içimde tutmaktan kafayı yiyecektim, aradığın iyi oldu." Derin bir nefes aldım.

"Peki." Diye mırıldandım.

"Dalga geçmeyecek misin?" Diye sordu.

"Eğer dalga geçersem benden vazgeçecek misin?" Sorusuna soruyla karşılık verdim.

"Asla." Dedi.

Derin bir nefes aldım.

"O zaman bunu tartışmanın bir anlamı yok." Dedim.

"Beni arayan sendin, suçlu gene ben oldum değil mi?" Sesinde hüzünlü bir alay vardı.

"İkimizde suçlu değiliz Ali... Eve gelmeni bekliyor olacağım, neticede ikimizde kocaman insanlarız. Oturup insan gibi konuşabiliriz." En azından öyle olmasını umut ediyordum...

Ali birkaç saniye sustu.

"Beni eve mi çağırıyorsun?" Dedi konuştuğunda.

"İstesen de istemesen de buraya döneceksin zaten Ali. O yüzden kendini İstanbul'a çok kaptırma. Sonra buraya gelince alışamazsın. Karadeniz'in havası serttir, çarpar adamı!" Ardından ekledim. "Bilirsin..." Güldü.

"Beni çok kötü çarptı, öyle bir çarptı ki bir daha kendime gelemedim." Dedi.

Uykumun geldiğini hissederken çoktan esnemeye başlamıştım.

"İyi geceler Ali." Dedim ve telefonu kapattım.

Bu adamın beni bu kadar sevmesi hiç iyi değildi...

Şeyma'ya yazık ediyordu, o onu çok uzun yıllar önce görüp sevmişti.

İçime dolan sıkıntıyla birlikte ayağa kalkıp camları açtım.

Ormanın bütün kokusu burnuma doldu. Daha yeni yağmur yağdığı için her yer mis gibi kokuyordu.

Havanın soğukluğuna aldırmadan perdeyi çektim ve yeniden yatağıma uzandım.

Bir şeylere kafa yormak bana iyi gelmiyordu, bunun elbet ki farkındaydım.

***

"Sen bu adama karşı bir şeyler hissetmediğine emin misin?" Bensu'ya baktım.

Kaç saattir görüntülü konuşuyorduk...

"Ne hissedeceğim Allah aşkına?" Dedim. "Şeyma daha ergenken ondan bahsediyordu! Kadere bak ki gelip benim kocam oldu, beni çok seviyor." Bensu gülümsedi.

"Evet ama belki Ali senin kaderindir... Eğer kaderde yoksa zorlamanın ne anlamı var? Ali seni boşasa bile Şeyma'yı almaz ki!" Dedi.

"Dün gece onu aradığımda bana neler neler söyledi bir bilsen... Aşkımla yanıp tutuşuyor, o benden vazgeçmez Bensu!" Dedim.

"Bunların hepsi imtihan be güzelim, sabredeceğiz..." Üzüntüyle dudağını büktü. "Boran'ı çok seviyorum, ona dokunamamak o kadar kötü ki... Biz sevgiliyken beni yanından ayırmazdı. Ben onun olduğumda daha çok küçüktüm Loya, sen de biliyorsun. Okulunu bitirmesine rağmen gitmeyip yanımda kalmıştı. Hayatım boyunca kimseden görmediğim sevgiyi ondan gördüm, bir anda boşanmak öyle zor oldu ki benim için..." Bensu'nun gözleri dolmuştu.

"Oy kuzum, hemen ağlama ama..." Dedim. "Adam sana aldatmadım diyor, sen inanmıyorsun." Bensu gözyaşlarını sildi.

"Ne yapayım, geçirdiğim o zor günleri unutamıyorum." Dedi.

Sıkıntıyla yavaşça doğruldum.

"Canını sıkma. Her şey düzelir elbet, bak ben de sabrediyorum." Dedim.

Bensu zorlukla gülümsedi.

"Sen de İstanbul'a gitsene, hem seninki de orada." Kaşlarımı çattım.

"Benimki değil!" Diye kızdım.

"Altı ay oldu annem, artık alışmaya başlasan iyi olur. Öyle ya da böyle, bu adam senin kocan." Doğruydu...

"Öyle ama ne bileyim..." Ofladım. "Zaten Şeyma bana baskı yapıp duruyor. Biz kavga ettikçe yüzü gülüyor, bu durumdan pek hoşlanmıyorum." Güldü.

"Oy Laz kızı seni..." Sanki az önce ağlayan o değildi. "Her şey düzelince kocalarımızla şöyle güzel bir yemek yesek keşke." Şaşkınca ona baktım.

"Kocalarımız mı? Sen Boran'ı affetmeyi mi düşünüyorsun?" Hemen kaşları çatıldı.

"Ne alakası var canım, lafın gelişi söyledim." Dedi.

Güldüm ve saate baktım.

"Ben akşam yemeğine insem iyi olacak." Dedim. "Kendine iyi bak güzelim, seni seviyorum." Gülümsedi.

"Canım kuzenim benim, sana sahip olduğum için çok şanslıyım." Dedi.

"Ben de çok şanslıyım inan ki." Bensu ayağa kalktı.

"Kalbinin sesini dinle Loya, ben dinlemediğim için çok pişmanım. Etrafındaki sesleri duyma, yalnızca orayı duy." Kalbini gösterdi. "Orası yalan söylemez." Dedi.

"Haklısın." Diye mırıldandım.

"Ayrıca Şeyma konusuna yapacak bir şeyimiz yok. Adam seni seviyor, bu senin elinde değil. Kendini sakın suçlama olur mu? Şeyma'ya da üzülüyorum ama elimizden de bir şey gelmiyor ki! Bu nasıl bir sarmaşık böyle?" Sıkıntıyla Bensu'ya baktım.

"Ah bir bilsen şu yüreğimdeki sarmaşığı, o zaman belki anlardın beni..." Diye fısıldadım.

Bensu burukça gülümsedi.

"Hakkımızda hayırlısı neyse o olsun." Bana öpücük attı. "Seni seviyorum." Deyip aramayı sonlandırdı.

Kafam allak bullaktı.

Daha fazla düşünmemeye çalıştım ve salona indim.

Olanları düşündükçe delirecek gibi oluyordum.

"Loya, anneciğim?" Başımı kaldırdım ve anneme baktım.

"Efendim anne-" Sözüm şaşkınlıkla kesilirken olduğum yerde kalakaldım.

Ali gelmişti!

SINIR: 2.20K VOTE 300 YORUM

Yavaş yavaş her şey ortaya çıkmaya başlıyor...☺

Tüm güzel yorumlarınız için teşekkürler, çokça sevildiğinizi unutmayın...💕

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

12 "Öpücük"

ALİ

Sevdiğim kadının gözlerine hasretle baktım.

Çok özlemiştim...

Ayağa kalktım ve boğazımı temizledim. Herkes pür dikkat bana bakıyordu.

"Loya?" Dedim.

Loya şaşkınca gözlerime bakmaya devam etti.

Yavaşça ona doğru birkaç adım attım.

"Yemekten sonra konuşmak ist-" Sözüm yarıda kesildi.

Loya birden boynuma atladığında ne yapacağımı bilemedim.

Şaşkın şaşkın parmak ucunda yükselen kadına baktım. Beni sımsıkı sarmıştı, işin tuhaf tarafı mutlu görünüyordu.

"Ali..." Diye mırıldandı.

Hemen kollarımı ona sardım ve sarılışına karşılık verdim. Burnumu saçlarına yaslayıp o mis gibi kokusunu içime çektim.

Herkes şaşkınca bize bakıyordu, kimse böyle bir şey beklemiyordu.

"Odamıza geçelim mi?" Diye fısıldadı kulağıma. "Bazı şeyleri artık konuşmamız gerekiyor." Başımı salladım.

"Gidelim gitmesine de buradakilere ayıp olmasın?" Omuz silkti.

"Çok da umrumda!" Dedi.

Yavaşça Loya'dan ayrıldım ve bize bakan aileme döndüm.

"İzninizle biz biraz konuşmak istiyoruz." Dedim.

"Konuşun tabii oğlum." Dedi babaanne.

Dede de sessizce başıyla onayladığında Loya'nın elinden tuttum ve onu odamıza götürdüm.

"Hayırdır?" Dedim odaya girer girmez.

Loya kapıyı kapattı ve bana döndü.

"Ne oldu ki?" Diye sordu.

"Sarıldık?" Güldü.

"Ee?" Göz devirdim.

"Bana neden sarıldın?" Diye sordum.

"İki haftadır yoktun, hem de benim hatam yüzünden gitmiştin. Koynuna girmedim ya, sarıldıysam sarıldım! Neyi abartıyorsun?" Dedi.

"Tuhaf." Diye mırıldandım.

Böyle bir karşılanmayı hiç beklemediğim aşikârdı.

Loya'nın griye dönmüş gözlerini izledim.

"Sen şöyle bir gelsene..." Dedim ve onu kendime çektim. "Çok özledim seni." Alnımı alnına yasladım.

"Bana sormadan İstanbul'a gitmeseydin!" Dedi.

"Gönderen zalim düşünsün." Kaşlarını çattı.

"Ben mi git dedim? Ben sana kal dedim!" Beline sarıldım.

"Onu bunu bırak, kokunu özlemişim..." Saçını öptüm.

Vücutlarımız birbirine yapışacak dereceye gelene kadar onu iyice kendime doğru çekmiştim.

"Sana da yüz vermeye gelmiyor." Dedi.

Öne gelen saçlarını arkaya attım ve çıplak omzunu öptüm.

İki hafta olmuştu...

Şu iki haftadır doğru dürüst yemek bile yiyememiştim.

Şunu çok iyi anladığıma emindim; ben Loya olmadan yapamazdım...

Beni ne kadar aşağılarsa aşağılasın sesimi çıkartmayacaktım. Onun kalbimi kırması bile onsuz kalmak kadar canımı acıtmazdı.

"Eğo esena pola ağapo..." Diye fısıldadım kulağına.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Rumca'da mı biliyorsun?" Güldüm.

"Az-çok." Dedim.

Onu ne kadar çok sevdiğimi her dilde haykırabilirdim...

Loya geri çekilmek istediğinde buna izin vermedim.

"Böyle mi konuşacağız?" Bıkkın tavrıyla birlikte gülümsedim.

"Evet." Ofladı.

"Ama çok sıkıyorsun!" Diye isyan etti.

Biraz kollarımı gevşettim.

"Oldu mu bebeğim?" Dedim. "Şimdi ne konuşacaksan konuş." İç çekti.

"Onun hakkında, yani Berat'ın..." Sinirle bakışlarımı kaçırdım. "Ben evli bir kadınsam eğer haddimi bilirim. Gidip de bir başka erkeğe yan gözle bakmam, bu sana saygısızlık olur. Evet birbirimize dokunmuyoruz ama bu evli olduğumuz gerçeğini değiştirmiyor." Yeniden onun gözlerine baktım. "Yani artık Berat'tan korkmana gerek yok. Onunla kaçacak hâlim yok, bu kadar takılmamalısın." Sinirle güldüm.

"O piç benim evime gelecek ben de umursamayacağım, öyle mi?" Onun kolunu tuttum. "Benim karımsın sen, sadece bana aitsin!" Sesimi yükselttim. "Ben de öyleyim, şartlarımız eşit." Yutkundu.

"Ali haklı olduğunu biliyorum, özür de diledim. Daha fazla bu konuyu uzatmasak olur mu? İlk ve son kez tartışmış olalım." Dedi.

"Bir daha böyle bir olay yaşanmayacak!" Başını salladı.

"Yaşanmayacak..." Diye mırıldandı.

"Bir daha o herifle seni yan yana görürsem bu sefer onu sikerek öldürürüm!" Diye bağırdım.

Loya elini ağzıma koyup beni susturdu.

"Ayıp!" Dedi.

"Onun evli kadına bakmasından daha mı ayıp?" Güldü.

"Senin kıskançlıktan gözün dönmüş!" Dedi.

"Kıskançlıktan ya da aşktan, umrumda değil! Ben seni bırakmayacağım kızım, bunu aklına sok!" Dedim.

Sinirlerime hâkim olamıyordum...

Loya'yı o kadar çok seviyordum ki, onsuz yaşamayı aklımdan bile geçiremiyordum.

"Zaten azıcık gururun olsa arkana bakmadan giderdin." Dedi alayla.

"Bana gururlu olup da mutlu olan tek bir insan söyle?" Merakla ona baktım.

Loya düşündü ve ardından sustu.

"Gurur insanı mutlu etmez sevdiğim, gurur insanı daha çok üzer. Ben şimdi senden vazgeçseydim mutlu olacak mıydım? Sensiz mutluluğu neyleyeyim?" Dedim.

Loya'nın dudakları titredi.

"Şimdi mutlu musun ki?" Diye sordu.

"Senin kokunun olduğu bir yerde ben mutsuz olamam kadın. Sev veya sevme, hep benimle kal. Hep şurada ol." Elini alıp kalbimin tam üstüne koydum. "Burası Loya diye atsın. Hiç susmasın ve hep senin adını haykırsın..." Loya yutkundu.

Ona biraz daha yaklaştım ve camdan gözüken ormanı işaret ettim.

"Çok güzel değil mi?" Diye sordum. Loya kaşlarını çattı. "Ben Karadeniz'e memleketim için uğrar giderdim. Ta ki seni görene kadar..." Dedim. "Bu şehire gelmemin, ailemi bırakmamın tek sebebi sensin." Loya benden ayrıldı.

"Aileni bırakmasaydın o zaman." Dedi umursamaz bir tavırla.

"Ben bu şehire neden geldim sence, Karadeniz'in güzelliği için mi?" Diye sordum.

Loya omuz silkti.

"Ben bu şehire senin için geldim..." Dedim. "Ham noğa msk'va on na sk'ani yuzinen..." Diye fısıldadım.
(Bu şehir güzelse senin yüzünden) Loya gözlerime baktı.

"Bu kadar çok aşk bünyene ağır gelmiyor mu?" Güldüm.

"Bünyeme değil, kalbime ağır geliyor. Seni sevdikçe kalbime bir hançer saplanıyor sanki... Bazen böyle hissizleşip sana alışıyormuşum gibi oluyor,

bazen de canımdan can gidiyor..." Zorlukla bakışlarımı kaçırdım. "Ve sen hâlâ bana acı çektirmekte ısrar ediyorsun... Neden?" Dedim.

"Sana benden medet umma demedim mi? Şimdi ben mi suçlu oldum?" Dedi.

"Evet, dedin..." Ona yaklaştım. "Ama gönül ferman dinlemiyor be güzelim." Dedim.

"Of, uzatma!" Loya birden benden uzaklaştı. "Hatamın bedeli olarak sarıldım, özlediğimden değil! Hem yokluğun da çok güzeldi, keşke hiç gelmeseydin!" Sinirle güldüm.

"Ulan gelmemi istedin!" Omuz silkti.

"Sen gelince fikrim değişti. Evde aşığım aşığım diye dolanan birinin olmaması daha güzel. Bana kene gibi yapışıyorsun." Dedi.

"Yalan!" Diye bağırdım.

Loya bana baktı ve gözlerini kıstı.

"Boşanmak için mahkemeye gittiğimizde yüzünün o ifadesini merak ediyor olacağım Ali..." Bakışlarını kaçırdı. "Bana boşanmamak için yalvarsan bile acımadan boşayacağım seni. Yaz şunu bir kenara, ben olmayınca daha mutlu olacaksın ve senden boşandığım için bana şükredeceksin." Dedi.

"Asla boşanmam..." Başımı iki yana salladım. "Asla seni bırakmam efulim..." Sesim fısıltıdan farksızdı.

Loya bana ters ters baktı ve odadan çıktı.

Sinirle duvara tekme attım.

"Sen de seviyorsun!" Diye gürledim.

Öfkeyle yatağa oturdum, bu kız beni bir gün delirtecekti!

***

Soğuk suyla duş almak beni nedense rahatlatıyordu.

Yavaşça bornozumu giydim ve banyodan çıktım.

Loya bana baktı.

"Nihayet çıktın!" Diye homurdandı.

Tam yanımdan geçecekti ki kolunu tuttum.

"Beni mi bekliyordun?" Diye sordum.

"Güzel yüzünü görmek için beklemedim, duş almam gerekiyordu!" İç çektim.

"Sen şimdi neye trip atıyorsun?" Göz devirdi.

"Trip atmıyorum Ali, işine gelirse!" Dedi ve beni itip banyoya girdi.

Ulan Laz kızı...

Bu kız beni çıldırtacaktı!

Üstümü giyindim ve saçlarımı havluyla kuruladım. Loya hâlâ banyodan çıkmamıştı, dolayısıyla saçımı kurutamamıştım. Bunu umursamak yerine aşağıya inip çay içmeye karar verdim.

Aşağıya iner inmez Nimet gülümsedi.

"Ali Bey?" Dedi. "Daha yeni çayı demledim, mis gibi kokuyor. İsterseniz size bir çay getireyim?" Gülümsedim.

"Mükemmel olurdu." Dedim.

Nimet başını salladı.

"Ev halkı nerede?" Etraf sessizdi, kimse gözükmüyordu.

"Herkes odasına çekildi. Yarım saate kalmadan aşağıya inip çay içmeye başlarlar." Dedi Nimet.

Hafifçe başımı salladım ve balkona çıktım. Nimet çayımı verdiğinde teşekkür edip elinden aldım. Karadeniz'in kokusu eşliğinde çay içmek herkese nasip olmazdı. Hava çok soğuk değildi, orman çok güzel kokuyordu.

Sandalyeyi çektim ve manzarayı izleyerek bir dal sigara yaktım.

Çay ve sigara eşliğinde şu manzaraya bakmak gerçekten huzur vericiydi...

"Şey, merhaba?" Tanımadığım sesle birlikte arkama baktım.

Orta boylarda, biraz zayıf bir kız vardı karşımda.

"Merhaba?" Dedim sorarcasına.

Kimdi bu?

"Şeyma ben." Elini uzattı. "Loya'nın arkadaşıyım." Gülümsüyordu.

Hafifçe elini sıktım.

"Öyle mi, bilmiyordum. Kusura bakmazsın umarım?" Dedim.

"Düğüne gelmemiştim." Dedi ve sandalyeyi çekip yanıma oturdu. "Tanışmak bugüne nasip oldu." Sigarayı içime çektim.

"Loya yukarıda duş alıyordu." Dedim.

Şeyma kaşlarını çattı ve saçlarıma baktı.

"Sen de yeni duş almış gibisin?" Dedi tuhaf bir tavırla.

"Çünkü yeni duş aldım." Kaşlarımı çattım. "Bir sıkıntı mı var?" Diye sordum.

Şeyma'nın elleri titremeye başlamıştı.

"Y-Yok..." Bakışlarındaki ateşi görmemek elde değildi.

"Sen iyi misin?" Dedim hafif bir telaşla.

Ne olduğu hakkında bir fikrim yoktu.

"Bir şey yok dedim!" Sesini yükselttiğini fark edince zorlukla gülümsedi. "Nimet, bana da çay verir misin?" Diye seslendi.

"Tamam Şeyma Hanım." Dedi Nimet.

Çok geçmeden Nimet çayı getirmişti.

"Teşekkür ederim." Nimet içeriye geçtiğinde bana döndü. "Bana da sigara verir misin?" Başımı olumlu anlamda salladım ve cebimden paketi çıkarıp ona uzattım.

Şeyma içinden bir dal sigara aldıktan sonra paketi masaya koydu. Elimdeki çakmağı ona verdiğimde sigarasını yaktı.

"Nasıl başardın?" Diye sordu.

"Neyi?" Güldü.

"Berat'ı unutturmayı..." Biten sigaramla birlikte çayımdan bir yudum daha aldım ve ikincisini yaktım.

"Bilmem." Diyerek geçiştirdim.

"Loya Berat'ı nasıl unuttu?" Bana yaklaştı. "Ya da unuttu mu?" Sesi alaycıydı.

"Biz Loya'yla evliyiz, geçmişi umrumda değil." Dedim.

"Sence bu geçmiş mi, ya da şöyle açıkça söyleyeyim; bence geçmedi." Kaşlarımı çattım.

"Neyi ima ediyorsun?" Diye sordum.

Şeyma sigarasını içine çekti ve ardından çıkan dumanı izledi.

"Ne bileyim... Loya Berat'a çok aşıktı, onların aşkını bütün Trabzon biliyordu." Dedi.

Sinirle yumruğumu sıktım.

"O öncedendi!" Şeyma gülümsedi.

"Önceden değildi Ali, o onu unutmadı!" Bana yaklaştı. "Ben seni çok önceden görmüştüm biliyor musun?" Dedi.

Gözlerimi kapattım ve arkama yaslandım. Ona cevap vermek istememiştim.

"Baban hayattayken her yaz Rize'ye gelirdiniz... Ben de Rizeliyim." Gözlerimi açtım.

Ta kaç yıl önceydi...

Bu kız onca sene geçmesine rağmen beni nasıl hatırlıyordu ki?

"O zamandan beri beni unutamadın mı?" Sesimde kuru bir alay vardı.

"Gördüğüm bir insanı unutmam Ali." Dedi. "Çok iyi kalpli bir adam olduğunun farkındaydım, hâlâ da öyle... Sonra bir duydum ki Ali Loya'yla evlenmiş..." Başını iki yana salladı. "Loya da düğünün içine etmiş." Güldü. "Ne bekliyordun ki?" İç çektim.

"Bunlar karımla beni ilgilendiren konular... Bizden başkasını ilgilendirmez." Dedim.

Şeyma gülümsedi.

"Ah Ali..." Bana biraz daha yaklaştı. "Aramızda konuşurken bile hâlâ Berat diyor. Seni hiç sevmediğini, nefret ettiğini söylüyor. O sana göre bir kız değil. Ben bunları sana anlatıyorsam emin ol ki senin iyiliğin içindir. Bence çok uzatmadan boşanma davasını aç. O benim arkadaşım olabilir ama ben senin tarafındayım. Şunu çok iyi biliyorum ki onunla uğraşmak kolay değildir." Dedi.

Öfkeyle ayağa kalktım.

"Hemen sinirlenme, bana güvenebilirsin." Dedi ve cebinden bir kağıt çıkardı. "Bu konuşmayı yapacağımızı tahmin etmiştim." Kağıdı avucuma bıraktı. "Numaram yazıyor, ne zaman dertleşecek birine ihtiyacın olursa arayabilirsin. Hem Loya'nın senin hakkındaki düşüncelerini de sana söylerim. Ben seni kandırmam Ali..." Gülümsedi. "Bence iyi bir dost oluruz, ben de aşkına karşılık bulamayan biriyim." Dedi. "Sen bana numaranı vermeyecek misin?" Diye sordu.

Ona ters ters baktım ve ardından avucumdaki kağıdı sertçe masaya bıraktım.

"Ben Loya'dan gizli iş yapacak kadar karaktersiz bir adam değilim." Dedim.

Şeyma'nın yüzü asılırken onu umursamadan balkondan çıktım.

Şu evde bana bir gün huzur yoktu!

Telefonumu elime aldım ve Enes'i aradım. Çok geçmeden açmıştı.

"Rakıları hazırla." Dedim ve telefonu kapattım.

Hızla evden çıktım ve arabama bindim.

Delirecektim!

***

"Oy kuzum ya..." Dedi Ceylin.

Enes karısını süzdü.

"Sana kavuşamasaydım ne yapardım lan acaba?" Dedi.

Ceylin ona baktı.

"Başka kadınlara giderdin!" Dedi.

Enes güldü.

"Gitmeyi çok denedim de olmadı." Sarhoştu...

Ceylin kaşlarını çattı.

"Ne?" Dedi.

"Ben seni lisede ilk gördüğüm andan beri seviyorum..." Zorlukla arkasına yaslandı. "Seni unutmak için bir sürü kızla çıkıp ayrıldım ama olmadı. En sonunda sen de bana bakmaya başlamıştın, sonra benim oldun... Sonra yüzük taktık, sonra birlikte olduk..." Enes gülümsüyordu.

Ceylin inanamayarak ona baktı.

"Sen beni unutmak için bir sürü kızla mı çıktın?" Enes güldü.

"Ne yapayım, sana gelmekten korktum." Karısının beline sarıldı. "Ben sensiz yaşayamam Ceylin, ne olur bırakma beni..." Dedi.

Ceylin göz devirdi.

"Ay Enes çıldırtma beni! Dizinin dibinde oturuyorum zaten, ne gitmesi?" Enes başını onun omzuna yasladı.

"Hiç gitme aşkım olur mu?" Dedi ve gözlerini kapattı.

Ceylin kocasının elini okşadı.

"Ben sana şuna çok içirme demiyor muyum?" Diye kızdı bana.

Omuz silktim.

"Loya hâlâ Berat'ı seviyormuş..." Gözlerimin dolmasına engel olamadım.

"Ya Ali bırak Allah aşkına, belli ki o Şeyma denen kız sizi kıskanmış! Kadın kadının hâlinden ve tavrından anlar hayatım. Benim o kıza kanım ısınmadı." Dedi.

"Bana ne o kızdan, çok mu umrumda?" Diye mırıldandım.

"Pis yılan!" Ceylin elimi tuttu. "Merak etme Ali, ben Loya'nın aklını çelerim. O farkında olmadan onun aklına girerim ve senin hakkındaki düşüncelerini öğrenirim. Sen üzülme yeter ki..." Dedi.

Enes bir şeyler mırıldandı ve karısına sokuldu.

"Ben sensiz yaşayamam Ceylin, bırakma beni..." Diye mırıldandı.

Ceylin güldü ve onun saçlarını karıştırdı.

"Küçük ayıcığım benim, ben seni bırakabilir miyim?" Dedi ve onun yanağını öptü.

İç çektim ve onları izledim.

"Ben Loya'yı çok seviyorum..." Dedim üzüntüyle.

Başımı masaya yasladım.

"O da seni sevecek." Diyen küçük kadına bakmadım.

"Sevmeyecek!" Diye bağırdım.

"Allah'ın ayıları, hayvan gibi içtiniz!" Diye homurdandı Ceylin.

"Sarhoş değilim." Başımı kaldırdım. "Bir taneyi zor içtim. Bugün pek içecek havam da yoktu zaten." Dedim.

"Ay bu niye bu kadar içti?" Ceylin Enes'i dürttü. "Şş, ayıcık!" Dedi.

"Bırakma beni..." Diye fısıldadı Enes.

Gülümsedim ve ayağa kalktım.

"Bana müsade." Dedim.

"Bugün burada kalsaydın?" Dedi Ceylin.

"Eve gidip onunla konuşacağım, eğer beni evden atarsa yine buraya gelirim." Dedim alayla.

Ceylin gülümsedi.

"Atmaz bence." Gözlerime baktı. "Sen o Şeyma denen kadının dediklerini sakın ciddiye alıp da karınla aranı bozma. Hem bir fikrim var." Merakla ona baktım. "Yarın Loya'yla seni akşam yemeğine çağırmaya karar verdim. Bir gün o çağırır bir gün ben, böyle böyle yakınlaşırız. Ben de sana her şeyi aktarırım." Dedi.

Başımı salladım.

"Sağ ol Ceylin." Dedim.

"Eve gidebilir misin, istersen ben bırakayım?" Omuz silktim.

"Gidince ararım." Dedim.

Evden çıktım ve arabama doğru yürüdüm.

Berat denen piçi öldürmek istiyordum!

***

Saat epeyce geç olmuştu.

Hızlı adımlarla anahtarı elime aldım ve kapıyı açıp eve girdim.

Kimseyi rahatsız etmemek için sessizce odama çıktım.

Gözlerim yatağa kaydı.

Uyuyordu...

Onu uyandırmamaya dikkat ettim ve üstümü değiştirdim.

Tam odadan çıkacaktım ki birden doğruldu.

"Ali?" Dedi.

Ona baktım.

"Efendim?" Davranışlarım soğuktu, bunun bilincindeydim lakin elimde değildi.

O kıza gidip hâlâ o piçi anlatması beni çıldırtıyordu!
Bir de benden nefret ettiğini söylemişti değil mi?

Loya ayağa kalktı.

"Neredeydin?" Diye sordu.

"Biraz içtim." Dedim.

Loya odamızın kapısını kapattı.

"Bugün Şeyma'yla konuşmuşsun..." Dedi.

"Uykum var." Ters tavrımla birlikte kolumu tuttu.

"Sana ne söyledi bilmiyorum ama yalan söylüyor!" Dedi.

"Yalan söylemedi, doğruları söyledi." Dedim acımasızca.

"Bu yüzden mi gittin?" Diye sordu. "Beni dinlemeden gittin mi yine?" Gözlerime baktı.

"Ceylin bizi yarın akşam yemeğe çağırdı." Dedim. "Enes'in karısı." Diye açıkladım.

Loya başını salladı.

"Tamam gideriz." Dedi.

Tam gidecektim ki gitmeme izin vermedi.

"Kızım bak yetti artık!" Diye bağırdım. "Hâlâ o piçi seviyorsun, zaten buna yeterince deliriyorum! Bir de bana sürekli gitme ayakları yapıyorsun!" Sinirle güldüm. "Beni cepte olarak görüyorsun değil mi?!" Loya şaşkınca bana baktı.

"Hayır!" Dedi hemen.

"Evet öyle!" Öfkeyle kolumu duvara vurdum. "Benden almadığın bir canım kaldı, yakında onu da alırsın!" Loya gözlerini kıstı.

"Beni sevme o zaman..." Dedi.

"Ne sevmesi lan, ben seni seviyor muyum?" Onu belinden tuttuğum gibi kendime çektim.

"Sevmiyor musun?" Sesi şaşkındı.

Önüne gelen saçı yavaşça kulağının arkasına sıkıştırdım.

"Ben seni sadece sevmiyorum, sevmek benim için yetersiz." Onun belini okşadım. "Ben seni yalnızca sevmiyorum, ben sana vurgunum kadın..." Onun kokusunu içime çektim. "Köpek gibi aşığım sana..." Titrek bir nefes aldım.

Loya titremeye başlamıştı.

"Hâlâ o adamı nasıl seversin?!" Diye bağırdım.

"Ya saçmalamayı bırak lütfen!" Dedi.

"Şeyma'ya onu seviyorum dedin mi demedin mi?" Sert sorumla birlikte sesini kesti.

Acıyla güldüm...

Haklıydı, demişti...

"Ben sana kendimi niye sevdiremiyorum lan niye? O şerefsizde olup bende olmayan şey ne?!" Loya yutkundu.

"Ben onu sevmiyorum, onu geçiştirmek için öyle söyledim!" Dedi.

"Eminim öyledir..." Diye mırıldandım.

Tam kapıyı açacaktım ki Loya bana yapıştı.

"Ali yeter artık, boş yere kendine eziyet çektirmekten vazgeç!" Diye bağırdı. "Kendi kendine kafanda kurmadan önce git bir işin doğrusunu anla!" Öfkeli sesine aldırmadım.

"Kızım ne yaptığın, ne dediğin belli değil!" Dedim.

Loya göz devirdi.

"Aptalsın Ali!" Dedi.

"Sen şimdi o adamı sevmiyor musun?" Loya ofladı.

"Sevmiyorum!" Sesini yükseltmişti.

"Ben kızgınım diye yalan söylüyorsun!" Dedim.

Loya benden uzaklaştı.

"Evli bir kadının başkasını sevmesi doğru değil, ben çok düşündüm ve artık onu sevmediğime karar verdim." Dedi.

"Öyle düşünmeyle mi karar veriliyormuş?" Sesim alaycıydı.

Loya gözlerini kıstı.

"Sen iflah olmazsın Ali, laftan sözden anlamıyorsun!" Tam gidecekti ki kolunu tuttum.

"Öyle mi?" Dedim.

"Sevmiyorum diyorum inanmıyorsun! Bana mı inanıyorsun yoksa Şeyma'ya mı?" Sesi kızgındı.

Ona cevap vermediğimde çırpındı.

"Bırak ya!" Birden onu belinden tuttum ve kendime doğru çektim.

"Demek onu sevmiyorsun?" Ofladı.

"Evet sevmiyorum Ali!" Diye homurdandı.

Kızgınlıkla yanan gözlerine aşkla baktım.

"Yemin et?" Dediğimde sinirle güldü.

"Allah'ım sen sabır ver..." Diye mırıldandı.

Onu çok sıktığımı fark etmiştim. Loya benden kurtulmaya çalışıyordu.

"Sevmiyorsun demek?" Dedim.

"Onu sevmemem seni seveceğim anlamına gelmiyor-" Sözü yarıda kesildi.

Birden onun dudaklarına yapışmıştım.

Loya şaşkınca bana baktı.

Onu ilk defa böyle öpüyordum...

Normalde küçük ve kısa öpücükler kondurup çekiliyordum.

Gözlerimi kapattım ve onu kendime daha çok çektim.

Dudaklarının tadına uzunca vardım...

Alt dudağını emdiğimde sesini çıkarmadı.

Yavaşça onu kucağıma aldım ve yatağamıza bırakıp üstüne uzandım.

Dudaklarımızı hiç ayırmamıştım...

Loya tepkisizce bekliyordu.

Yavaşça dudaklarımızı ayırdım ve alnını alnıma yasladım.

"Efulim..." Diye fısıldadım. "Sen tam olarak bu kelimenin anlamısın benim için..." Loya dudaklarını ıslattı.

"A-Ali..." Sustu.

Burnumu burnuna sürttüm.

"Sen ne yaparsan yap bu adam seni sevmeye devam edecek." Dedim.

Loya tek kaşını kaldırdı.

Gülümsedim ve dudaklarımı boynuna indirdim.

Tam buraya küçük bir morluk fena olmazdı sanki...

"Ali!" Diye uyardı beni.

Başımı kaldırdım ve yeniden gözlerine baktım.

"Mzuğa toloni..." Diye fısıldadım.
(Deniz gözlü) Loya susmuş bana bakıyordu.

"Gülüm..." Dedim ve yeniden dudaklarımı dudaklarına bastırdım.

Loya'nın hafifçe dudaklarını kıpırdatmasıyla birlikte şaşkınca durdum ve ardından öpmeye devam ettim.

Karşılık vermeye başlamıştı...

En sonunda ellerini saçlarıma çıkardığında gülümsememek için kendimi zor tuttum ve onun tadına doyarcasına aşkla dudaklarını öptüm.

Acemiliği bile hoşuma gidiyordu çünkü ilk kez benimle öpüşmüştü...

Sevdiğim kadına daha çok sokuldum.

Hırçın Laz kızım benim...

Şimdi az da olsa uysallaşmıştı, kocasını öperken mutsuz durmuyordu.

Keşke şimdi zaman dursaydı da bu güzel an hiç bitmeseydi...

Keşke...

SINIR: 2.20K VOTE 300 YORUM

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürler...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👍👍

13 "Cezaevi"

BENSU

Gözlerimi yavaşça araladım.

Erkeksi bir koku burnuma dolduğunda başımı çevirdim ve yanıma baktım.

Boran belime sardığı kollarını biraz daha sıktığında ona sokuldum. Ben de ona yapışmıştım...

Eski kocama özlemle baktım.

Ona dokunmayı çok özlemiştim...

Boran yavaşça kıpırdandığında gülümsedim.

Ellerimi sakallarına çıkardığımda hemen gözlerini açmıştı. Neyse ki o uyanmadan önce uyuyor numarası yapmaya başlamıştım.

"Bensu..." Diye mırıldandı.

Boran saçımı öptü.

"Sabah uyanır uyanmaz seni izlemeyi özlemişim." Dedi ve sakallarındaki elimi alıp dudaklarına götürdü. "Uyumadığını biliyorum." Dedi.

Yine de bozuntuya vermek istemedim.

"Dün öpüşürken çok güzeldin..." Yavaşça belimi okşadı.

Hızla gözlerimi açtım.

"Sen ne diyorsun be?!" Diye çemkirdim.

Boran güldü.

"Yalan mı?" Göğsüne vurdum.

"Ben karşılık vermedim!" Dedim.

Boran birden kalçama vurdu.

"Yalan söyleme, beş dakika boyunca karşılıksız öpmüş olamam!" İnledim.

"Hayvansın!" Hızla göğsünden kalktım.

Bakışlarım yatağı bulurken kaşlarım çatılmıştı.

"Boran kızımız nerede?" Diye sordum.

"Ne bileyim?" Odaya baktım.

Yoktu!

"Begüm yok!" Hızla yatağın altına baktım.

"Allah'ım sen sabır ver..." Diye homurdandı. "Ya tuvalete gitmiştir, birazdan gelir. Evden kaçacak hâli yok ya!" Dedi.

"Ay vallahi yok!" Dedim ve telaşla odadan çıktım.

Bütün odalara baktım.

"Anneciğim?" Diye seslendim.

İçimde oluşan korkuya engel olamıyordum.

Oturma odasına geldiğimde kaşlarımı çattım.

Begüm koltuğa yayılmış çizgi film izliyordu.

"Anneciğim?!" Telaşla yanına gittim ve onu kollarımın arasına aldım.

Begüm şaşkınca bana baktı.

"Anne?" Dedi.

Arkamdan gelen gülme sesiyle birlikte Boran'a kötü bir bakış attım.

"Ne oldu?" Diye sordu Begüm.

"Annen seni yanında göremeyince korktu." Dedi.

Begüm yanağımı öptü.

"Anne bugün benim en sevdiğim çizgi film var, unuttun mu?" Güldüm.

"Korktum kuzum." Dedim ve kızımı öptüm.

Kızımı kucağıma aldım ve ayağa kalktım.

"Çişini işedin mi?" Diye sordum.

"Evet." Dedi.

"Ellerini yıkadın mı?" Ellerini burnuma yaklaştırdı.

"Bol bol bol köpükle!" Dedi.

Güldüm ve onun elini öptüm.

"Aferin benim aşkıma." Dedim.

"Nereye gidiyoruz?" Sorusuyla birlikte gülümsedim.

"Kahvaltı yapacağız." Dedim.

"Babam da mı bizimle kahvaltı yapacak?" Begüm şaşkınca babasına baktı.

"Evet babacığım." Dedi Boran.

Begüm babasına baktı.

"Ama annem buna izin vermez ki!" Kaşlarımı çattım.

"Niye izin vermeyeyim? Dün gece üçümüz uyumadık mı?" Begüm mutlulukla gülümsedi.

Kızımın yanağını öptüm.

"Annen o kadar da gaddar değil babacığım." Dedi Boran alayla.

Ona kötü kötü baktım.

"Gadday ne babacığım?" Diye sordu Begüm.

"Aman boşver." Dedim ve hızla mutfağa girdim.

Begüm bir kelime öğrendiğinde gün içinde en az bin kere söyleyebiliyordu. Sürekli gaddar demesini de istemiyordum.

Kızımı yavaşça sandalyeye bıraktım.

"Anneye öpücük?" Eğildiğimde yaklaşıp yanağımı öptü.

Tam kalkacaktım ki Begüm bileğime dokundu.

"Burada ne yazıyor?" Diye sordu.

Kaşlarımı çattım ve dövmeme baktım.

"Niye sordun bebeğim?" Dedim.

"Merak ettim." Dedi.

Yavaşça dövmemi okşadım.

B ∞ yazıyordu...

"Babanın ve bizim isimlerimizin baş harfi." Sonsuzluk işaretini gösterdim. "Bu da sonsuzluk anlamına geliyor. Yani sonsuza kadar sürecek demek oluyor." Dedim.

Boran gülümsedi ve sandalyeyi çekip kızımızın yanına oturdu.

"O dövmeyi sen yokken yaptırmıştık." Dedi.

"Ben yokken mi?" Begüm'ün şaşkın sorusuyla birlikte hüzünle gülümsedim.

"Babanla baş harflerimiz aynı olduğu için çocuklarımız olunca da bu uyumu bozmayalım demiştik." Dedim. "Yani sen doğmadan önce de baş harfin belliydi, ona göre ismini koymuştuk." Begüm kaşlarını çattı.

"Anlamadım ki..." Dedi masum masum.

Boran güldü ve onu kucağına çekti.

"Aşığım sana." Dedi ve yanaklarını öptü.

Begüm kıkırdadı ve babasına sokuldu.

"Ben size kahvaltı hazırlayayım." Durdum. "Omlet mi krep mi?" Diye sordum.

"Krep!" Dedi kızım.

Başımı salladım.

Begüm babasına sokuldu. Boran onun kokusunu içine çekti ve bolca öptü.

Hızla krep için gerekli olan malzemeleri çıkardım ve yapmaya başladım.

***

"Çok yedim!" Kızım ellerini karnına koydu. "Acaba kilo alır mıyım?" Boran güldü.

"Almazsın." Dedi.

Kızımı kucağıma aldım.

"Aşkım?" Dedim. "Seni parka götürelim mi?" Diye sordum.

Begüm ofladı.

"Babam gidecek mi?" Dedi.

Son günlerde yemeği bile zorla yediriyordum. Şimdi ise gayet doymuştu. Boran gidince mutsuz oluyordu. Ben bu kızla ne yapacaktım?

"Hayır." Dedim hemen.

Begüm gülümsedi.

"O zaman gidelim!" Dedi sevinçle.

Boran kızımıza baktı.

"Babacığım bak biliyorum bizi sürekli birlikte görmek istiyorsun ama buna alışmasan iyi olur." Dedi.

Begüm kaşlarını kaldırdı.

"Neden?" Diye sordu.

Kızımın burnunun ucunu öptüm.

"Biz babanla biraz konuşalım olur mu? Sen de yukarıya çık ve kıyafetlerini giyin." Dedim.

Begüm başını salladığında onu yavaşça yere indirdim.

Onun gittiğine emin olduktan sonra kapıyı kapattım ve Boran'a döndüm.

"Ne yapacağız?" Diye sordum çaresizce.

"Evlenelim diyorum istemiyorsun!" Homurdanmasıyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Beni aldatan bir adamı midem nasıl kaldırabilir?" Dedim.

Boran ofladı.

"Hay sikeyim!" Birden beni belimden tuttu. "Ulan seni sevmesem hâlâ peşinden koşar mıydım? İstemeseydim çocuğuma bile bakmazdım değil mi? Git kendi başına bak derdim!" Öfkeyle gözleri kısıldı. "Ben bunu yapan

adamlar da tanıyorum!" Dedi. "Ama ben asla öyle bir adam olmadım! Hep sizi korumaya çalıştım, sen İzmir'e taşındın diye buraya taşındım!" Belimi sıktı. "Ulan ben senin için yıllardır çabalıyorum, sürekli peşinden koşuyorum. Şu boşandığımız iki yıl içinde sana kaç kere yalvardım, eğer seni gerçekten sevmesem neden yapayım?" Dedi.

"Beni sevmene rağmen aldattın!" Dedim.

"Eğer gözüm dışarıda olsaydı emin ol seninle evlenmezdim bile! Koskaca ağayım, bana kız mı yok? Ben gelip seni sevdim, sen daha küçük olmana rağmen bana evet dedin!" Boran'ın bedeni kasılmıştı. "Eğer aldatacak olsaydım seninle evlenmezdim, anla artık şunu!" Diye gürledi.

Korkuyla titrerken ürkekçe ona baktım.

"B-Boran..." Gözlerine baktım. "O morluğun sebebi ne?" Diye sordum çekinerek.

"Sevişmeden dolayı olmadı, vuruldum lan ben!" Kaşlarımı çattım.

"Ne vurulması?" Diye sordum.

"Şu zamana kadar sana bunu açıklamak istemedim, korkarsın diye söylemedim! Başımdaki belaları bilme istedim, senin ve çocuğumun kendini her dakika tehlikede hissetmesini istemedim!" Dedi.

Boran o kadar öfkeliydi ki...

Korkuyla ona sokuldum.

"Ne vurulması?" Sesim titriyordu.

"Benim aldatacağımı nasıl düşündün lan nasıl?!" Dedi.

Boran psikopattı, bunun farkındaydım.

"A-Ama mordu..." Dudaklarım titriyordu. "Nasıl vuruldun?" Boran tir tir titrediğimi fark etmiş olacak ki bana sarıldı.

"Tamam güzelim, sakinleşelim olur mu?" Yutkundum.

"Ne vurulması?" Gözlerim korkuyla ona bakıyordu.

"Bensu..." Sustu.

İçeriden gelen çarpma seslerinin ardından bir inleme sesi duyuldu.

Bakışlarım hızla Boran'a kayarken o da bana bakıyordu.

"Begüm?" Diye fısıldadım.

Boran'la aynı anda hızla merdivenlere doğru koştuk.

Begüm'ün merdivenin önünde olduğunu görünce telaşla bağırdım.

"Annem?" Dedim.

Begüm'ün yerde hareketsizce yatan bedenini hızla sarstım.

"Kızım?!" Diye bağırdım.

Boran telaşla kızımızı kucağına aldı.

"Siktir!" Diye homurdandı. "Merdivenlerden düşmüş!" Korkuyla kızımıza baktım.

"A-annem..." Diye fısıldadım.

"Babacığım..." Boran kızımızın saçını öptü ve hızla kapıya koştu.

Ben de onları takip ettim.

"Montunu al!" Diye bağırdı Boran.

Yerdeki ayakkabılarımı aldım ve hızla evden çıktım.

Montumu aramakla uğraşamazdım!

Boran kızımızı bana verdiğinde şoför koltuğuna geçti. Kızımı kucağımda sıkıca tuttum ve arabaya bindim.

"Mont almadın mı?" Sert sorusunu umursamadığımda hızla arabayı çalıştırdı ve çok geçmedem gaza yüklendi.

Baygın kızıma baktım ve saçlarına küçük öpücükler kondurdum.

"Anneciğim..." Diye fısıldadım acıyla.

Neyse ki başı kanamamıştı.

Kim bilir canı nasıl yanmıştı...

Boran elini dizime koydu.

"Bir şey olmayacak." Dedi.

Kızımın küçük burnunu öptüm.

"B-Begüm korkuyorum annem..." Sesim çıkmıyordu bile...

Hepsi benim yüzümdendi!

Aptal gibi ona odasına gitmesini ve giyinmesini söylemiştim!

Gözyaşlarım pişmanlıkla yanağımdan süzüldü...

"B-Benim yüzümden..." Hıçkırıklarım gözyaşlarıma eşlik ederken zorlukla nefes almaya çalıştım. "Kızım..." Diye fısıldadım.

"Saçmalama!" Diye kızdı Boran.

Çok geçmedem hastaneye gelmiştik.

Neyse ki hastane evimize yakındı.

Boran'la birlikte hızla arabadan indik...

***

"B-Benim yüzümden!" Acıyla bağırdım. "Küçücük çocuk merdivenleri nasıl çıksın?!" Boran hızla beni göğsüne çekti.

"Senin yüzünden değil yeşil gözlüm, o daha çocuk... Hızlı ineyim derken düşmüş işte, heyecanlıydı tabii..." Boran'ın sesi sıkıntılıydı.

"Benim yüzümden, neden beni durdurmadın?" Ellerim titriyordu. "Ona bir şey olursa çek silahı vur beni Boran!" Kaşlarını çattı.

"Saçma sapan konuşma, belki de şiddetle düşmemiştir! Niye en kötüsünü düşünüyorsun?" Dedi.

Boran titreyen bedenimi sıkıca sardı.

"Kızım..." Dedim acıyla. "Kuzumun canı nasıl da acıdı kim bilir..." Boran saçımı öptü.

"Tamam bebeğim, sakin olur musun?" Başımı omzuna yasladım.

"Boran..." Tir tir titriyordum.

"Bensu lütfen sakin ol!" Dedi.

Bayılacak gibi hissediyordum...

"Başım dönüyor sanki." Diye mırıldandım.

"Sakinleştirici-" Hızla sözünü kestim.

"İğne mi?!" Korkuyla bağırdığımda beni susturdu.

"Belki iyi gelir?" Hızla ona yapıştım.

"Hayır, lütfen!" Boran yanağımı öptü.

"Başka türlü sakinleşmeyeceksin! Sabahtan beri bir şey olmayacak diyorum, bana inanmıyorsun!" Ona sokuldum.

"N-Ne olur, iğne istemiyorum!" Dedim.

İğneden deli gibi korkardım...

Boran bunu çok iyi biliyordu.

"Tamam hatunum, iğne falan yok." Saçlarımı okşadı. "Sakinleşmen şartıyla tabii..." Gözyaşlarımı sildi.

"Ama ya kızımıza bir şey olursa?" Artık sesim çıkmıyordu bile...

Boran iç çekti.

"Bensu, yeter be kızım!" Diye homurdandı.

"Ben iyi bir anne değilim..." Diye fısıldadım. "Ben anne olmayı bile beceremiyorum!" Dedim.

"Allah'ım..." Boran birden beni kucağına çekti. "Benim güzel karım, saçmalama ne olur!" Dedi. "Sen mükemmel bir annesin." Zorlukla yutkundum.

"A-Ama ona odasına çıkıp giyinmesini söyledim, bu düpedüz aptallık! Ya çocuk o merdivenleri çıkarken benim elimi tutup çıkıyor!" Dedim.

Ağlamam şiddetlenirken Boran burnumu öptü.

"Begüm merdivenleri kolayca çıkabiliyor. Dört yaşına geldi neredeyse, artık bunları yapması normal değil mi?" Dedi.

"A-Ama ben aptalım!" Boran beni göğsüne bastırdı.

"Begüm birazdan gülümseyerek bizi karşılayacak, bak görürsün! Boşuna kendini üzüyorsun." Gözlerimi kapattım.

"Onun canının acıması bile beni kahreder, onca merdivenden yuvarlanmış annesinin kuzusu..." Diye mırıldandım.

Gözyaşlarım yeniden yanağımdan süzülürken Boran beni sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam, tamam..." Diye fısıldadı.

"Boran Bey?" Doktorun sesini duymamla hızla gözlerimi açtım.

"Ne oldu kızıma-" Boran beni susturdu.

"Kötü bir şey yok değil mi?" Diye sordu.

"Çok şükür ki yok. Başını birazcık sert vurmuş. Dikiş attık ama korkulacak bir şey yok. Çok şükür ki ucuz atlattı. Çok yukarıdan düşmüş olmamalı." Rahat bir nefes aldım. "Odada sizi beklediğini söyledi." Dedi doktor.

Doktora teşekkür ettikten sonra hızla odaya girdim.

Begüm'ün bakışları anında beni buldu.

"A-Anne?" Koşarak yanına gittim.

Boran da arkamdan gelmişti.

"Kuzum?" Hızla onu kollarımın arasına aldım.

Bir sürü film çekilmişti, her türlü ihtimali göz önünde bulundurmuşlardı. Neyse ki bir şeyi yoktu.

Begüm inledi.

"Anne başım çok acıyor." Dedi.

İçim giderken saçlarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Geçecek annem, kıyamam ben sana..." Dedim.

Boran tam yanımızda durdu.

"Nasıl düştün prensesim, bizi çok korkuttun!" Dedi.

Boran hep sakin kalmaya çalışmıştı.

"Ayağım kaydı." Dedi üzüntüyle Begüm. "Annemle sana sarılmak için koşmuştum..." Hüzünle gülümsedim ve kızımın küçük elini öptüm.

Boran yaklaşıp kızımızın yanaklarını öpücüğe boğdu.

"Benim prensesim hasta mı olmuş..." Begüm zorlukla gülümsedi.

Düşmesinin verdiği etkiyle birlikte canı acıyor olmalıydı.

"Bir gün daha bizimle kalabilir misin babacığım?" Diye sordu Begüm.

Boran kararsızca bana baktı, tepkisiz olduğumu fark edince kızımıza döndü.

"İşlerim var prensesim." Dedi.

Begüm üzüntüyle başını salladı ve bakışlarını kaçırdı.

Babasını çok özlüyordu...

Bakışlarındaki o üzgün ifade canımı o kadar çok yakmıştı ki...

Zorlukla boğazımı temizledim.

"Baban artık hiç gitmeyecek prensesim." Dedim net bir sesle. "Çünkü biz babanla yeniden evlenmeye karar verdik." Begüm şaşkınca bana baktı.

"Hı?" Dedi.

Boran şaşkınlıktan bir tepki bile verememişti. Donukça bana bakıyordu.

"Ne?" Dedi zorlukla konuştuğunda.

Gülümsedim ve kızımın minik elini tuttum.

"Artık beraberiz anneciğim..." Dedim.

Daha fazla kızımın üzülmesine dayanamıyordum.

Bu kararı şu an almıştım. Mantıklı veya mantıksız olması umrumda bile değildi.

Loya'ya da söylediğim gibi ilk defa kalbimi dinleyecektim.

En azından kızımın mutluluğu için bunu deneyebilirdim...

ALİ

3 AY SONRA:

Gözlerimi açar açmaz yanımdaki kadına baktım. Mışıl mışıl uyuyordu...

Aradan üç ay geçmesine rağmen ilişkimizde herhângi bir gelişme yaşanmamıştı. Hâlâ eskisi gibi gidiyorduk ve bu da benim canımı sıkıyordu.

Loya'nın upuzun saçları yastığımı sardığında huzurla onun saçlarını kokladım.

"Melek gibisin..." Diye fısıldadım.

Loya hafifçe kıpırdandı.

Telefonuna gelen mesajı görmemle birlikte yavaşça uzanıp komidinden telefonunu aldım.

"Akşam geliyorsunuz değil mi?"

Ceylin'in mesajına baktım.

Onları tanıştırmıştım, çok şükür ki Loya ondan hoşlanmıştı.

Ceylin her türlü gelişmeyi bana aktarıyordu.

Loya gözlerini açtığında gerindi.

"Günaydın." Dedim ve yaklaşıp yanağını öptüm. "Ceylin mesaj atmış."
Loya biraz daha gerindi ve gözlerini ovuşturdu.

"Akşam onlara mı gidecektik?" Diye mırıldandı.

"Evet." Dedim.

Loya yavaşça doğruldu.

"Tamam." Dedi.

Ben de ayağa kalktım.

"Ben kahvaltıya iniyorum, çok geçmeden gel." Dedim ve odadan çıktım.

Aşağıya indiğimde gülümseyerek masaya oturdum.

Bu aralar her şey yolunda gibiydi. En azından Loya beni rezil etmiyordu.

"Ali?" Dedi Alparslan.

Ona baktım.

"Bu gece yola çıkıyorsun değil mi?" Diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

İstanbul'a gidecektim, bunu tamamen unutmuştum!

"Şey, evet." Dedim sıkıntıyla.

Loya'dan ayrılmayı hiç istemiyordum ki...

Acaba ona benimle gelmesini söylesem gelir miydi? Sinirle güldüm, bok gelirdi!

Arada öpüşüyorduk, buna artık bir şey demiyordu. Kocalık haklarımı kullanmadığım için bana bu öpücükleri çok görmüyordu.

Ne kadar öpüşmüş olsak da bazı zamanlar karşılık vermiyordu. Bu tamamen ona bağlıydı. Onun dudaklarına teslim olduğum her gece huzurla uyuyordum. Melek gibiydi, gerçek olamayacak kadar güzeldi...

Sıkıntıyla kahvaltımı yapmaya başladım, bu durum canımı çok sıkmıştı.

"Günaydın." Loya'nın sesini duymamla birlikte ona baktım.

Tam karşıma oturdu ve kahvaltısını yapmaya başladı. Gözlerimi onun üstünden ayıramıyordum.

"Önüne dön!" Diye kızdığında gülümsedim.

"Rahatsız mı oldun?" Dedim.

"Her zamanki gibi." Dedi sert bir alayla.

Daha fazla onunla uğraşmamak için kahvaltıma döndüm.

Sonuç şimdiden belliydi, benimle gelmeyecekti... Sormama bile gerek yoktu.

***

"Sana ayrıl diyeceğim sonra bana bağıracaksın..." Güldüm ve Enes'e baktım.

"Aynen öyle." Dedim.

Dostlarımla birlikte olmak kesinlikle bana iyi geliyordu.

Sessizce Loya'yı izledim.

Ceylin ona hararetle bir şeyler anlatıyordu. O ise arada sırada başını sallıyordu.

Kahveyi dudaklarıma götürdüm ve onu izlemeye devam ettim.

"Sapık gibi kızı izlemesene oğlum!" Dedi Enes.

"Ben onun sapığıyım." Dedim alayla.

Enes güldü ve omzuma vurdu.

"Sana hiç bakmıyor." Göz devirdim.

"Bok var da moralimi sikiyorsun!" Diye homurdandım.

Birden Loya'nın bakışları bana döndü.

Gözlerimiz buluştuğunda iç çektim ve güzel yüzünü izledim.

"Ah güzelliğim benim..." Diye mırıldandım.

"Şu an bakıyor." Dedi Enes.

Yeniden göz devirdim.

"Görüyorum oğlum." Dedim gözlerimi ondan ayırmadan.

Loya yavaşça ayağa kalktı.

"Artık gidelim mi?" Diye sordu.

Başımı salladım ve ben de ayağa kalktım.

"Otursaydınız biraz daha." Dedi Enes.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

İstanbul için yola çıkmam gerekiyordu. Eve gidip valizimi hazırladıktan sonra yola çıkacaktım.

"İş güç var oğlum, gitsek iyi olur. Sağ olun her şey için." Dedim.

Ceylin bana ve Loya'ya sarıldı.

"Yine gelin, çok özletmeyin." Dedi.

Enes de bizimle vedalaştığında yavaşça Loya'ya döndüm.

"Loya?" Dedim.

Ceylin koluma vurdu ve kulağıma yaklaştı.

"Git kıza şarkı falan söyle, bir-iki öpücükten sonra seninle gelmesini söyle." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Gelmez ki." Diye fısıldadım.

"Aptal aptal konuşma!" Diye homurdandı ve geri çekildi.

Kararsızca Loya'ya baktım.

"Ne oluyor?" Diye sordu.

"Hiç." Kapıyı açtım ve başımla dışarıyı gösterdim. Loya dışarıya çıktığında ise Enes ve Ceylin'e el salladım. "Haydi kendinize iyi bakın." Dedim.

"Ali!" Dedi Ceylin uyarırcasına.

Ona baktım ve göz kırptım.

Ceylin göz devirdi ve kapıyı yüzüme kapattı.

Sıkıntıyla karıma döndüm.

"Bebeğim..." Dediğimde bana yaklaştı.

"Bir şey mi oldu?" Merakla bana bakıyordu.

"Şey..." Ofladım. "Benimle gelsene." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Geliyorum ya Ali?" Dedi anlamayarak.

"Ulan uğraşmayacağım şarkıyla şunla bunla, geliyorsan gel işte!" Dedim.

"Ali!" Diye bağırdı Loya. "Ne diyorsun ya?" İç çektim.

"Ben gidiyorum ve sen de geleceksin!" Kolunu tuttum. "Sen benim karımsın, gelmen gerekiyor." Dedim.

Loya ofladı.

"Nereye gideceğiz?" Dedi.

"İstanbul'a." Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Bu nereden çıktı?" Dedi.

"İş için..." Dedim. "Alparslan buradaki toplantıyla ilgileneceği için beni gönderiyorlar. Eve gider gitmez valizleri hazırlayıp yola çıkmam gerekiyor." Onun ellerini tuttum. "Ne olur sen de gel aşkım, aklım sende kalıyor sonra..." Yalvaran gözlerle ona baktım.

Loya kaşlarını çattı.

"Lütfen Loya, sensiz yapamıyorum..." Onu kollarımın arasına çektim. "Tam üç gün kalacağız, hem annemleri de görmüş oluruz?" Dedim.

Benden uzaklaştığında sesimi çıkarmadım.

"Bir şartla..." Hemen başımı salladım. "Abimi görmeye gideceğiz." Dedi.

"Abini mi?" Durdum. "Ha cezaevinde olan, doğru söylüyorsun. O da İstanbul'da sonuçta, hem ben de tanışmış olurum." Loya başını salladı.

"İyi olur, onu çok özledim." Tam gidecekken kolumu tuttu. "Alparslan abim ve benden başka kimse Ataman abimin cezaevinde olduğunu bilmiyor. Ona göre davranırsan sevinirim." Dedi.

"Tamam bebeğim." Dedim.

Arabaya bindiğimizde mutlulukla ona baktım.

"Benimle geliyorsun..." Dediğimde bana bakmadı.

"Abim için." Dedi.

Gülümsedim ve elimi onun dizine koydum.

"Aşksın hatun." Diye mırıldandım.

Loya elimi itmek istediğinde buna izin vermedim ve elini alıp dudaklarıma götürdüm.

"Maşallah sende de gurur denen bir şey yok." Alaylı sözleriyle birlikte küçük bir kahkaha attım.

"Gururlu olsam senden uzak kalırım, aptal mıyım ben? Senden uzak kalacağıma ölürüm daha iyi." Dedim.

Loya dudaklarını araladı ve ardından sustu.

Bana laf anlatamıyordu.

Beni sevip sevmemesi umrumda değildi, hiç değilse arada küçük öpücüklerime karşılık veriyordu.

***

Eve gider gitmez hemen valizimizi hazırladık.

Loya üstüne ince bir tişört giymişti. Kaşlarımı çattım ve ona baktım.

"Üşürsün." Dedim.

Göz devirdi.

"Mont giyeceğim." Onu umursamadan dolaptan boğazlı bir kazak aldım.

"Bunu giyeceksin." Dedim.

"Giymeyeceğim!" Diye homurdandı.

Daha fazla dayanamadım ve tişörtünü zorla çıkardım.

Loya'nın ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"Ne yapıyorsun?" Diye kızdı.

"Kocanım ben senin!" Diye tısladım.

Gözlerim Loya'nın dolgun göğüslerine kaydı.

Loya göğsüme vurdu.

"Öldürürüm seni!" Diye bağırdı.

Sütyenden taşan kısımlarını incelerken iç çektim.

"Çok güzelsin yavrum çok..." Dedim.

"Ya defol git!" Diye gürledi Loya. "Sen kimsin be, kendini ne sanıyorsun?!" Dedi.

Elimden ters bir tavırla kazağı aldı.

"Defol git, seni görmek istemiyorum!" Çemkirmesiyle birlikte ofladım.

"Kocanım ben senin!" Dedim.

Loya öfkesi yüzünden kazağı giymeyi bile beceremişti.

"Oy miniğim..." Dedim ve kazağı ona yavaşça giydirdim.

Loya öfkeyle bana baktı ve beni itti.

"Hayvansın!" Valizini alacaktı ki ona engel oldum.

"Ben alırım." Bana ters ters baktı ve odadan çıktı.

Göğüslerine baktığım için mi kızıyordu? Bu benim en doğal hakkımdı! Üstelik ona dokunmuyordum bile, bakarsam ne olurdu ki?

Valizlerimizi aldım ve aşağıya indim.

Herkesle vedalaştıktan sonra valizleri bagaja koydum.

Loya çoktan arabaya binmişti.

Ben de arabaya bindiğimde benden oldukça uzak durmaya çalıştığını fark ettim.

"Loya yeter!" Sesimi yükselttim.

Loya'nın bakışları beni buldu.

"Kes sesini Ali, az daha beni elleyecektin!" Öfkeyle elimi direksiyona vurdum.

"Sana tecavüz edecek hâlim yok ya, ben o kadar şerefsiz bir adam mıyım? Sana zorla dokunmak istesem emin ol bunu çoktan yapmış olurdum! Sana süre tanıdıkça beni çileden çıkarıyorsun!" Dedim.

Loya başını yeniden cama yasladı.

"Bana asla dokunamayacaksın Ali... Ancak rüyanda öpüp ellersin." Dedi alayla.

"Rüya mı?" Ben de alayla ona baktım. "Ben seninle birçok kez öpüştüm bebeğim. Canlı canlı bana sokuldun, kollarımda olmaktan mutluluk duyuyordun..." Loya sinirle bana döndü.

"Şerefsizsin!" Diye gürledi.

"Ne var lan, yalan mı?" Dedim.

Loya sustuğunda arabayı çalıştırdım.

Kollarını önünde birleştirmiş yolu izliyordu.

"Küsme hemen." Elimi ellerinin üstüne koyduğumda ofladı.

"Yeter ya yeter!" Diye bağırdı. "Bunalttın beni, sen beni sevmiyorsun!" Dedi. "Seven adam sevdiği kadına saygı duyar, sen bana sürekli dokunma

peşindesin!" Öfkeyle ona baktım.

"Ben mi sevmiyorum?!" Hızla arabayı sağa çektim. "Köpek gibi aşığım kızım sana, bana inanman için daha ne yapayım?" Dedim.

Loya elimi gösterdi.

"Çek." Dedi.

Sesindeki nefret canımı yakarken gözlerimi kapattım.

"Sana dokunmamdan tiksiniyor musun?" Diye sordum.

Loya iç çekti.

"Bu neyi değiştirecek, artık bana dokunmayacak mısın?" Sinirle güldüm.

"Ben sana dokunmuyorum ki! Beline sarılmaktan başka ne yaptım?" Dedim.

"Öptün!" Dedi.

"O dokunmak değil!" Dedim. "Ulan aşkı geçtim sen daha dokunmanın bile ne olduğunu bilmiyorsun... Kaldı ki beni anlayıp aşkıma karşılık vereceksin." Kaşlarını çattı.

"Ne ilgisi var?" Dedi.

Arabayı sağa çektim ve ona döndüm.

"Loya'm, yeter artık... Tartışmadan şu yolu gitsek olmaz mı? Yolumuz çok uzun, ben sana kızınca kalbime bir ağırlık çöküyor. Tartışmak istemiyorum, tek istediğim sana doya doya bakabilmek... Dokunmayı da geçtim, eğer sorun dokunmamsa bir daha dokunmam. Sen yeter ki mutlu ol, yeter ki bana böyle bakma..." Dedim.

Loya hafifçe kıpırdandı.

"Benden izinsiz göğüslerimi açtığın için kızdım. Bir daha böyle bir şey yaparsan yemin ederim seni evdeki herkese rezil ederim!" Acıyla güldüm, yapmadığı şey değildi.

"Bebeğim haklısın ama ben o niyetle yapmadım ki. Sadece üşümemen için kazağı giydirecektim." Loya kaşlarını kaldırdı.

"Göğüslerime bakarken öyle demiyordun ama?" Gülümsedim.

"Göğüslerin çok güzel, bunu kabul ediyorum. Kazağı giydireyim derken gözüm kaydı." Dediğimde göğüslerine baktı.

"Bildiğin göğüs, ne özelliği var ki? Bu kadar bayılmana anlam veremiyorum." Dedi.

"Onu gel bir de bana sor..." Dedim.

"Sen çok daha iyilerini görmüşsündür eminim ki!" İmasıyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Gördüklerimi hatırlamıyorum bile, ben seninkilerle ilgileniyorum." Loya alayla güldü.

"Eminim öyledir." Diye homurdandı.

Yine mi kıskanmıştı?

Gülümsedim ve uzanıp onun yanağını öptüm.

"Bir daha böyle bir şey yapmayacağım, söz..." Dediğimde başını salladı.

"İyi." Yaklaşıp dudağının kenarını öptüm.

"Sen yeter ki bana küsme..." Dedim. "Gerekirse bir daha dokunmam, bebeğim benim..." Loya onu öpmeme daha fazla izin vermedi.

"Ali yeter öptün, abimi özledim ben!" Diye kızdı.

Başımı salladım ve geri çekildim.

Loya'nın abisiyle tanışacağım için çok heyecanlıydım.

Acaba beni sevecek miydi?

Loya zorla evlendiğimizde hemen ona ulaşmayı başarmıştı.

Demek ki gerçekten önemli biriydi. Bu konu hakkında çok fazla merak ettiğim şey vardı.

***

İstanbul'a gelir gelmez cezaevine gelmiştik.

Şanslıyız ki bugün görüş gönüydü. Kolayca onu görebilecektik.

Birçok insan yakınını görmeye gelmişti. Sıra yavaş yavaş azalmaya başlamıştı.

İçeri girmek için bütün işlemleri hallettiğimizde yavaşça cezaevine doğru ilerledik.

"Şu son aylarda doğru dürüst onu ziyaret bile edemedim." Dedi Loya üzüntüyle.

İçeriye girdiğimizde görüş odasına doğru ilerledik.

Birçok insanın yüzü gülüyordu. Sevdiklerine kavuştukları için mutlu olmalıydılar.

Bir tane masaya oturduk ve Loya'nın abisini beklemeye başladık.

Gardiyanlar ona söylediğinde gelecekti.

Loya sabırsızca beklemeye devam ediyordu.

Dalgın dalgın etrafımdaki insanları izledim. Sevdiklerinden ayrı kalmak gerçekten çok zor olmalıydı. Mahkûmların yüzündeki mutluluk paha biçilemezdi.

"Abi?" Loya'nın sesini duymamla birlikte karşıma baktım.

İki metreden uzun bir adamdı, yaklaşık yüz kilo var gibi duruyordu.

Şaşkınca Loya'nın abisine baktım, bu kadar heybetli birini beklemediğim aşikârdı.

Loya abisinin boynuna atladığında ikisi sımsıkı sarılmıştı.

"Güzelim, hoş geldin." Dedi Ataman.

Ben de ayağa kalktım ve ona elimi uzattım.

"Ben Ali, Loya'nın kocasıyım." Dedim.

Ataman elimi sıktı.

"Kurt." Dedi kısaca.

Anlamayarak ona baktığımda derin bir nefes aldı.

"Ataman'ı kullanmayı tercih etmiyorum, Kurt diyebilirsin." Başımı salladım.

İlginçti.

"Nasıl istersen..." Diye mırıldandım.

Hep birlikte masaya oturduğumuzda Loya abisine yapışmıştı.

"Abi..." Diye mırıldandı.

"Çok özlemişim seni." Dedi Kurt.

Gülümseyerek onları izledim. Hiç değilse Loya biraz da olsa mutlu gözüküyordu.

"Buradan ne zaman çıkacaksın?" Kurt iç çekti.

"Üç aya kadar çıkmış olurum, dört ayı bulmayacak gibi gözüküyor. Kolay bir suçtan içeri girmedim ama kolay çıkacağım gibi." Dedi hafif bir alayla.

"İki yıldır buradasın..." Loya onun yanağını öptü. "İyi bakıyorlar mı sana?" Kurt güldü.

"Burada herkes kendine bakıyor güzelim. Kimse Kurt'a bakalım demiyor." Dedi.

Loya dudağını büktü.

"Peki sen kendine iyi bakıyor musun?" Diye sordu.

"Çok şükür ki." Dedi ve bakışları bana döndü. "Ee damat bey, sen neler yapıyorsun?" Dedi.

"Kendi şirketime ara verdim, şimdi sizin şirketinizin ortağıyım." Dedim.

"Loya'yı gerçekten seviyor musun?" Sert sesiyle birlikte Loya'ya baktım ve iç çektim.

"Sevmesem ona katlanır mıydım?" Kurt kardeşine döndü.

"Herhângi bir şiddet eğilimi olmadı değil mi?" Diye sordu.

"Hayır abi." Dedi Loya.

"Asla öyle bir şey olamaz! Ben onu sevmeye kıyamazken vurmaya nasıl kıyabilirim sence?" Kurt gözlerime baktı.

"Sinirlenme damat, sadece soruyorum. Loya dövsen bile korkmayıp direkt doğruyu söylerdi. Onun hiçbir şeyden korkusu yok, aynı abisi." Kardeşinin yanağını öptü. "Değil mi güzelim?" Loya başını salladı.

"Bu zorunlu evlilikten mutlu değilim abi, bunu inkâr edemem lakin Ali'ye de iftira atamam... Ali el kaldırabilecek bir adam değil, için rahat olsun. Aslında çok iyi bir insan ama benimle zorla evlenmeyi kabul ettiği için onu sevemiyorum." Dedi.

Sanki burada yokmuşum gibi anlatıyordu.

En azından doğruları söylüyordu. Hissettiği şeyleri zaten biliyordum, bunları defalarca dile getirmişti.

"Peki sende durum ne?" Diye sordum hafif bir gülümseyle. "Seni bekleyen bir kız arkadaşın yok mu?" Kurt güldü.

"Benim öyle şeylerle işim olmaz damat." Dedi.

"Hiç evlenmedin mi?" Yüzünü buruşturdu.

"Asla!" Dedi net bir sesle. "Ne evlenirim ne çocuk yaparım. Kimsenin dırdırını çekemem ben, Allah korusun." Güldüm.

"Büyük konuşuyorsun..." Omuz silkti.

"Bu büyük konuşma değil, kendimi biliyorum. Benden koca falan olmaz." Dedi.

Başımı salladım ve ayağa kalktım.

"Hayırlısı olsun." Dedim. "İzninizle ben gideyim, siz biraz yalnız kalıp özlem giderin. Görüşme bitince kapının önüne gelirsin." Loya başını salladı. "Tanıştığımıza çok memnun oldum. Kardeşin bana emanet, hiç telaşlanmana gerek yok. Ona çok iyi bakıyorum." Dedim.

"Fark ettim." Diye mırıldandı Kurt.

Onunla dostça sarıldıktan sonra gülümsedim.

"Kendine çok iyi bak, inşallah birlikte geçireceğimiz çok zaman olur." Dedim.

"Umarım." Dedi Kurt.

Onlara son kez baktıktan sonra görüş odasından çıktım.

Biraz yalnız kalmaya ihtiyaçları vardı.

***

Loya' nın morali düzelmiş gibiydi.

Onu kendi evime getirmiştim, burada kalacaktık.

Annem ona biraz tavırlı olsa da bu onun pek umrunda değil gibiydi.

Akşam yemeği için masaya geçtiğimizde Hilal içecekleri koydu.

Masada derin bir sessizlik hâkimdi.

Annem derin bir nefes aldı.

"Sen nasılsın oğlum?" Diye sordu.

"İyiyim çok şükür." Dedim.

"Senin oğluma nasıl baktığını gerçekten merak ediyorum." Dedi Loya'ya.

Anneme ters ters baktığımda omuz silkti.

"Zorla evlendirilen bir kadın kocasına nasıl bakarsa öyle bakıyorum Emine Hanım." Sesi alaycıydı.

Annem sertçe öksürdü.

"Zorla evlendirilen bir kadın nasıl bakıyormuş?" Loya durdu ve düşündü.

"İlgisiz." Dedi dürüstlükle.

Annem bakışlarını kaçırdı.

"Nereden görüp şu kızı aldım..." Pişmanlıkla söyleniyordu.

Sertçe masaya vurdum.

"Loya!" Diye bağırdığımda gülümsedi.

"Tamam kocacığım." Uzanıp yanağımı öptü. "Ben kocasıyla çok ilgilenen bir kadınım. Sadece şaka yaptım Emine Hanım." Dedi.

Anlamayarak ona baksam da bir şey söylemedim.

"Allah'ım sen sabır ver..." Diye mırıldanan Hilal'e baktım.

"Hilal, lütfen sevgilim." Dedi Ömer.

Loya arkasına yaslandı.

"Benden hiç hoşlanmadığınız gözlerinizden okunuyor Emine Hanım." Dedi.

"Ne alakası var, sen benim gelinimsin." Dedi annem.

"Ama az önce beni aldığınıza pişmandınız?" Annem iç çekti.

"Oğlumu üzdüğün için..." Loya bana baktı.

"Ben seni üzüyor muyum Ali?" Diye sordu.

"Hayır." Dedim.

"Boşuna telaş yapıyorsunuz, Ali mutsuz olsa zaten benden boşanırdı." Dedi.

"Doğru." Diye mırıldandım.

"İçiniz rahat olsun Emine Hanım, oğlunuza sandığınız gibi işkenceler yapmıyorum. O kadar da kötü bir insan değilim." Annem Loya'ya baktı ve bir şey söylemedi.

Gelen mesaj sesiyle birlikte Loya telefonunu eline aldı.

"Elinize sağlık." Dedi ve aceleyle masadan kalktı.

Hızla peşinden gittiğimde odaya girdiğini gördüm.

Şaşkınlıkla gelen mesaja bakıyordu.

"Loya?" Diye seslendiğimde bakışları beni buldu.

"A-Ali?" Dediğinde hızla kolunu tuttum.

"İyi misin?" Loya zorlukla yutkundu.

"Gitmek istiyorum." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Ne?" Dedim.

"Gitmek istiyorum!" Diye gürlediğinde kaşlarımı çattım.

Ne oluyordu yine?

4038 Kelime...

SINIR: 2.49K VOTE 320 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle....

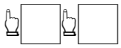
Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikayemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

14 "Aşk"

LOYA

Ali anlamayarak bana bakıyordu.

"B-Ben bir şey mi yaptım yoksa, eğer istemeden seni kırdıysam-" Onun sözünü kestim.

"Yeter Ali, lütfen sus!" Saate baktım. "Ben gitmek istiyorum." Dedim.

Ali ellerini belime sardı.

"Aşkım bir şey olduysa lütfen söyle, ne var o mesajda?" Omuz silktim.

"Sıkılmış olamaz mıyım?" Saçımı öptü.

"Daha yeni geldik." Dedi.

Ellerini ittiğimde kaşlarını çattı.

"Loya!" Diye bağırdığında yutkundum.

"Ali sadece gitmek istiyorum, burada senin ailenle kalmak istemiyorum. Bunu söylemek istemedikçe beni zorluyorsun!" Diye kızdım.

Sinirle güldü.

"Neden Loya, ailem sana ne yaptı?" Sertçe kolumu tuttu. "Ulan ben sana olan aşkımdan size gelip iç güveysi oldum, sen şurada iki-üç gün benim ailemle kalamıyor musun?!" Dedi.

"Söylediğin gibi Ali..." Ona yaklaştım. "Bana olan aşkın, benim sana olan aşkım değil." Dedim.

Ali iç çekti.

"Bir tanem..." Bana sokuldu. "Bak sakin kalmaya çalışıyorum. Beni sinirlendirme tamam mı? Sadece birkaç gün dayan. Söz veriyorum sana dokunmayacağım, sen yeter ki aileme bir saygısızlık yapma." Güldüm.

"Saygısızlık?" Kaşlarımı kaldırdım. "Bu mu saygısızlık? Peki sana ne demeli, sonuçta benimle zorla evlenen sensin. Ben saygısızsam sen nesin?" Ali yeniden iç çekti.

"Zorundaydım diyorum, daha kaç kez daha söyleyeceğim?" Dedi. "Sanki senin teklifini kabul etseydim beni sevecektin... En fazla iki kere yemeğe çıkardık , sonra benden vazgeç derdin..." Gözlerine baktım.

"Demezdim Ali, eğer kabul etseydin belki de sana âşık olurdum! Benim için evlenmekten vazgeçseydin seni severdim, gerçekten bana değer veriyor derdim!" Dedim.

"Sana gerçekten değer vermesem böyle harap olur muydum? Geceleri içip içip sana yalvarır mıydım?" Dedi.

"Beni çok sevseydin teklifimi kabul ederdin-" Ali birden beni kendine çektiğinde az kalsın düşüyordum. Hemen beni tuttu ve belimi sıkıca kavradı.

"Ben sana aşığım kızım, bunu kabullen artık! Senin de beni sevdiğini biliyorum." Sinirle güldüm.

"Ben Trabzon'a dönmek istiyorum!" Dedim.

"Beni sevdiğini inkâr etmedin?" Dedi gülümseyerek.

"İnkâr etmekten bıktım..." Dudağımı öptü.

"Bence seviyorsun." Dediğinde ofladım.

"Çok sevdiğim için sana böyle davranıyorum değil mi?" Alaylı sesimle birlikte güldü.

"Kabul edemiyorsun..." Ben de güldüm.

"Sen buna inanıyor musun?" Yanağımı okşadı.

"İnanmak istiyorum sevgilim." Dedi.

Yavaşça elini ittim.

"Fazla inanmasan iyi olur." Dedim. "Bana uçak bileti al, ya da ben alayım." Ofladı.

"Loya yapma ne olur, zaten annemin içi içini yiyor. Şimdi gidersen iyice daralacak kadın, yazık günah da!" Göz devirdim.

"Bana yazık değil mi?" Diye sordum.

Ali gözlerime baktı.

"Sanki o adam seni daha çok mutlu edecekti!" Diye homurdandı. "Senin tek bir gözyaşına ömrümü feda edebilirim kadın... Sen gelmiş bana beni sevmediğini söylüyorsun..." Acıyla güldü. "Sevme! Çok mu umrumda? Benim sevgim ikimize de yeter!" Dedi.

İç çektim ve başımı salladım.

"Annen üzülmesin diye, sadece iki gün..." Başımı kaldırdım. "Dört gün falan bekleyemem, bugün ve yarın kaldıktan sonra uçak biletimi almış olurum. İster gel ister gelme." Dedim.

Ali rahat bir nefes aldı.

"Çok şükür..." Yanağımı öptü. "Tamam tamam, gerekirse bütün toplantıları erkene alacağım. Daha kendi şirketime de bakacağım, anlayacağın çok işim var. Dört güne bile zor sığdıracak işim vardı, şimdi iki günüm kaldı. Çok yorulacağım ama buna da şükür." Dedi.

Gerçekten mutluydu...

"Eğer istersen gelmek zorunda değilsin. Ben Trabzon'a giderim, senin gelmene gerek yok." Kaşlarını çattı.

"Olur mu hiç öyle şey? Beraber geldik beraber döneceğiz aşkım." Dedi.

Bir şey söylemedim.

"Merak etme, yüzümü çok görmeyeceksin. Zaten işlerden belki de uyuyamayacağım bile..." Omuz silktim.

"Gelmek zorunda değilsin." Dedim.

"Geleceğim." Dedi.

Yeniden omuz silktiğimde kolumu tuttu.

"Git ve bir bahane bulup sofraya otur. Annemin yanında sorun çıkarma. Kadının zaten yeterince yarası var, bir de o yaraya yeni yaralar ekleme. Kalbi buna dayanmaz..." Yutkundum.

"Baban için değil mi?" Başını salladı.

"Loya gerçekten kalbi dayanmaz, sırf bana gıcıklık olsun diye sakın annemle uğraşma. Yine kalp krizi geçirmesinden korkuyorum, ne olur ona bir şey söyleme." Başımı olumlu anlamda salladım.

Demek ki daha önceden kalp krizi geçirmişti.

"Anneliğin kutsal bir şey olduğunun bilincindeyim, gidip de annenle uğraşacak değilim. Ara sıra laf sokarım o kadar." Dedim.

Ali şaşkınca bana baktı.

"Ne?" Güldüm.

"Şaka yaptım Ali, bir şey demeyeceğim. Söz veriyorum." Dedim.

"Loya böyle şakalar yapma!" Diye kızdı.

"Tamam be, burada kaldığıma dua et. Uğraşmayacağım annenle, aklın kalmasın." Ali başını salladı.

"İyi, sana güveniyorum." Dedi.

Ali son kez gözlerime baktı ve elimi tuttu. Sırf annesi üzülmesin diye ona izin vermiştim, yoksa hayatta izin vermezdim.

Birlikte masaya geldiğimizde bir sorun yokmuş gibi yerime oturdum.

"Ne oldu abi?" Diye sordu çekinerek Hilal.

"Yengene bir arkadaşı Duygu'yla eskiden sarıldığımız bir fotoğrafı göndermiş. O da bana kızdı ama ikna ettim. Şimdilik bir sorun yok." Dedi ve gülümsedi.

Şaşkınca Ali'ye baktım.

İki dakika da bunu nasıl bulmuştu?

Üstelik birlikte fotoğrafları olduğunu öğrenmiştim, hem de sarılarak!

Belki de bana söylediği bu sözleri ona da söylemişti, sarılıp fotoğraf çekildiğine göre her şeyi yapardı bu adam!

Öfkeyle çatalımı yeniden elime aldım.

"Yenge hanım biraz kıskanç sanırım." Alaylı sesiyle birlikte Ömer'e baktım.

"Hayır, tam aksine." Dediğimde güldü.

"Yüzün düştü de ondan dedim." Kaşlarımı çattım.

"Sana öyle gelmiş." Dedim.

Ali güldü.

"Uğraşma benim kızımla..." Diye yalandan kızdı.

Göz devirdim ve önümdeki yemeği yemeye devam ettim.

Emine Hanım'ın rahat bir nefes aldığı gözümden kaçmamıştı.

Aklım çok karışıktı.

Şeyma'nın mesajları beni korkutuyordu.

'Loya senin amacın ne?!'

'Sana Ali'den vazgeç dedikçe sınırı aşıyorsun! Ne demek İstanbul'a gitmek?'

'Hemen oradan dönün ve bir an önce boşanın!'

'Ben hiç iyi değilim, kendime zarar vermeye başladım.'

'Ve sen boşanmadığın müddetçe ben ölüme biraz daha yaklaşmış olacağım.'

'Eğer ondan vazgeçmezsen arkadaşının katili olmuş olursun Loya.'

'Hem sevmediğin bir adamla bir ömür boyunca evli kalırsın, hem de genç bir kızın ölümüne sebep olursun.'

'Seçim tamamen senin, ben artık dayanamıyorum!'

Şeyma'nın attığı mesajlar aklıma geldikçe yüreğim daralıyordu.

Ne diye boşanacaktım ondan?

Büyük bir kavga çıkarsam belki...

Sıkıntıyla arkama yaslandım, Ali hayatta beni boşamazdı!

Ben Ali'den boşanırsam eğer Ali toparlayamazdı.

Çaresizce derin bir nefes aldım, ne yapacağımı bilmiyordum...

***

Aradan geçen iki günün ardından Ali'yle yola çıkmıştık.

İki gündür doğru dürüst uyuyamamıştı bile, hepsi benim yüzümdendi.

İşlerini alelacele halletmeye çalıştığı için yorgun düşmüştü. Şimdi ise araba kullanıyordu. Yolumuz çok uzundu. Arabayı sürmeyi teklif etsem de gerek olmadığını söylemişti.

İki gün boyunca çok konuşmamıştık. Arada bana bir şeyler dese de soğuk cevap vermeye çalışmıştım.

Birinin ölümüne sebep olmak istemiyordum...

Ali saatler süren yolculuğun ardından yorgun bir tavırla bana döndü.

"Geldik." Dedi.

Arabadan indiğimde o da indi.

Valizlerimizi aldı ve anahtarla kapıyı açtı.

Evden ses gelmediğine göre herkes uyumuştu, zaten saat epeyce geç olmuştu.

Birlikte odamıza çıktık.

Ali tuvalete gittiğinde valizi kenara koydum.

Acilen bir tartışma çıkarmam gerekiyordu. Şeyma iki gündür benimle uğraşıyordu.

Ali odaya girdi ve yorgunca yatağa uzandı. Ben de yanına uzandım.

"Sen içtin mi?" Diye sordum.

Ali hafifçe başını salladı.

"Çok içmedim." Dedi.

Yüzümü buruşturdum.

"Leş gibi kokuyorsun, bu kokuyla uyumak zorunda mıyım? Bıktım her gün içerek gelmenden!" Diye sesimi yükselttim.

Ali hafifçe doğruldu.

"Haklısın, özür dilerim." Dedi ve ayağa kalktı. "Senin rahatsız olabileceğini düşünemedim. Ben bugün misafir odasında yatarım." Yastığını eline aldı.

Şaşkınca onu izledim.

Neden bu kadar sakindi?!

"Ali beni anlamamakta ısrar ediyorsun! Sevmediğim bir adam her gün leş gibi içki kokusuyla bana sarılıp duruyor, rahatsızlık boyutunu geçti bu!" Dedim.

"Tamam zaten haklısın dedim." Yorgun gözüküyordu.

"Eğer haklıysam boşa beni! Bıktım senden ya bıktım, söylemeyeyim dedikçe susamıyorum! Ben seni ve aileni görmek istemiyorum!" Dedim.

"Sonra tartışalım." Dedi Ali.

Tam gidecekti ki ayağa kalkıp kolunu tuttum.

"Böylece gidemezsin, sana katlanamıyorum anlamıyor musun? Her gün içip sıçmandan bıktım, bu da yetmezmiş gibi sürekli bana sarılıyorsun! Bıktım ulan bıktım, sevmediğim bir adamın bana dokunmasına dayanamıyorum!" Ali bıkkınca göz devirdi.

"Kalbimi daha ne kadar kıracaksın Loya'm?" Diye sordu. "Ben sana deli divane aşığım, şunu anla artık! Boşanmak falan yok!" O da sesini yükseltmişti.

"Ama ben âşık değilim!" Dedim.

"Yeter..." Diye mırıldandı.

"Benim için asla bir Berat olamayacaksın, bunu biliyorsun değil mi?" Ali yutkunamadı...

"N-Ne?" Dedi. "Unuttuğunu söylemiştin!" Sesindeki hüzün canımı acıtırken başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Yalan söyledim." Dediğimde birkaç saniye bana baktı, ardından yeri izledi.

"Tamam." Dedi üzgünce.

Odadan çıktı ve kapıyı kapattı.

Şaşkınca arkasından baktım.

Tamam mı?

Söyleyecekleri bu kadar mıydı gerçekten?

Kalbimin ağırısıyla birlikte yatağa uzandım.

Doğru olan buydu, biz olamazdık... Şeyma bize onu öyle bir hevesle anlatıyordu ki, ona nasıl kıyacaktım?
İntihar etmekten bahsediyordu... Eğer öyle bir şey yaparsa bu vicdan azabıyla nasıl yaşardım? Üstelik o haklıydı, Ali'yi ilk önce o görmüştü.

Sıkıntıyla elimi kalbime götürdüm. Gözyaşlarım yavaşça yanağımdan süzüldü...

***

Aradan geçen yarım saatin ardından dayanamayıp ayağa kalktım.

Ali'yi çok üzdüğüm için biraz pişman olmuştum. O bunu hak etmiyordu.

Misafir odasına gittim ve yavaşça kapıyı çaldım.

"Ali?" Diye seslendim.

Ses gelmeyince yavaşça kapıyı açtım.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken yerde hareketsizce yatan Ali'ye baktım.

"Ali?!" Diye bağırdım.

Hızla yanına koştum ve onu sarstım.

"Ali?!" Dedim.

Bayılmıştı!

"Ali?" Elim ayağım titriyordu...

Ali gözlerini açmadı.

"L-Loya..." Diye mırıldandı.

Titrek bir nefes aldım, en azından mırıldanmıştı.

"Ali, kalk." Dedim ve biraz daha sarstım.

"L-Loya..." Diye fısıldadı. "Ben seni çok seviyorum." Sesi kısıktı.

"B-Biliyorum..." Yanağını okşadım. "Haydi gel odamıza gidelim." Dedim.

Yanımızda duran içki şişesini görmemle birlikte ofladım. Eli biraz kanamıştı, yerlerde küçük cam kırıkları vardı.

"İyice derbeder oldun..." Dedim.

Ali yavaşça gözlerini açtı.

"Efulim..." Diye mırıldandı.

"Haydi kalk da eline pansuman yapayım, sonra da uyuyalım." Dedim sıkıntıyla.

Ali yeniden gözlerini kapattı.

"Hayalin bile güzel kadınım..." Diye mırıldandı.

Beni hayal sanıyordu.

İç çektim.

"Kalk haydi Ali, bak buradayım." Onun elini tuttum. "Nasıl bayıldın, canın çok yandı mı?" Diye sordum.

Ali yeniden gözlerini açtı.

"Benim sana olan bu aşkım koca Karadeniz'i yakar, bir tek senin kalbini yakamaz." Dedi acıyla. "Neden o, neden beni sevmiyorsun?" O kadar yorgun bakıyordu ki...

"Yapma Ali, sana yalvarıyorum. Ben bir an öfkelendim, aptalın tekiyim işte! Sen aptalın tekini seviyorsun!" Dedim.

Ali hafifçe doğruldu.

"Şey, ben yatsam iyi olacak." Dedi ve zorlukla kalkıp yatağa oturdu. "Pansuman yapmana gerek yok, küçücük bir kesik." Dedi.

"Saçmalama, baksana ne kadar derin kesilmiş!" Dedim. "Beni bekle." Hızla pansuman malzemelerini alıp yeniden odaya girdim.

Ali'ye pansuman yaptıktan sonra yanına oturdum.

"Sağ ol." Dedi ve yatağa uzandı. "Çok yorgunum, sonra kavga edelim." Öyle bir bakıyordu ki, yorgun olduğu gözlerinden belliydi...

"Buraya kavga etmek için gelmedim." Dedim. "Haydi odamıza gidelim." Gözlerini kapattı.

"Olmaz, rahatsız olursun." Dedi.

"Ali saçmalama, rahatsız olmuyorum. Gel haydi, bak seni ben çağırıyorum." Yutkundu.

"Kokudan rahatsız olup uyuyamayacaksın, ben sana nasıl kıyayım?" Dedi.

Elimi yavaşça göğsüne koydum.

"Rahatsız olmuyorum, gel haydi." Dedim.

"Bana acımana gerek yok, git ve yat." Sesi sertti.

"Gitmeyeceğim, ya gel ya da..." Sustum.

Ali merakla bana baktı.

"Ya da ne?" Dedi.

Yavaşça yanına uzandığımda şaşkınca bana baktı.

"Loya?" Şaşkınlığı sesine yansımıştı.

"Öyle ya da böyle, birlikte yatarız!" Dedim.

Ali'nin doğrulmasına izin vermeden başımı göğsüne yasladım.

"Rahatsız olacaksın!" Diye homurdandı.

"Rahatsız olacak olan benim, sana ne?" Hafif alaylı sesimle birlikte gözlerini kapattı.

Sustum ve onun kokusunu içime çektim. O da burnunu saçlarıma gömmüştü.

"Gerçekten bana olan aşkından mı bayıldın?" Dedim.

"Sadece yorgundum, kaç saat araba sürdüm." Güldüm.

"Yalan söyleme, yerler cam kırıklıkları dolu. Benim için bayıldın değil mi?" Saçımı öptü.

"Senin bu aşkın beni tez vakitte öldürür sevdiğim, ben o zaman ne yaparım bilmiyorum." Dedi.

Korkuyla ona baktım.

"Saçmalama!" Dedim.

"Sadece bayılmakla kalsam iyi, ölüyorum ben Loya!" Dedi.

Yüzüne bakmak istemedim ve göğsüne biraz daha sokuldum.

"İğrenç bir insan olduğumu biliyorum ama yanlış kişiyi sevdiğini kabul et! Belki de Duygu'yu sevseydin şu an çoktan evlenmiş olurdunuz... Belki iki-üç tane çocuğunuz olurdu, hepsi sana benzerdi... Babaları gibi merhametli, iyi bir insan olurlardı. Sen gelip benim gibi bir cadıyı sevdin, çok pişmansın biliyorum." Sesimdeki acıya engel olamıyordum.

"Pişman değilim Laz kızı, yine dünyaya gelseydim yine seni severdim." Şaşkınca başımı göğsünden kaldırdım.

"Ciddi misin?" Diye sordum.

"Senden başkasını düşünemiyorum ki ben..." Dedi.

"Belki beni hiç görmeden onunla evlenseydin mutlu olurdunuz." Güldü.

"Seni hiç görmeseydim..." Düşündü. "O gün düğüne Duygu ile gelseydim, evli barklı bir adam olarak..." Merakla ona baktım. "Sanırım Duygu'yu boşayıp yine seni alırdım. Seni gördükten sonra akıl kalmazdı bende." Şaşkınlıkla gözlerine baktım. "Tamam biliyorum bu yanlış ama sen bambaşkasın... Senin için canını yakmayacağım bir insan yok. Belki de dediğin kadar iyi bir adam değilimdir?" Gülümsedim.

"Yani benim için yapmayacağın bir şey yok öyle mi?" Dedim.

"Tabii çocuğumuz olsaydı boşamazdım." Göz devirdim.

"Çok iyisin!" Diye homurdandım.

Ali bacağımı hafifçe tuttu ve beni tam üstüne çekti. Belimi sıkıca sardığında bir şey söylemedim.

"Sonuç olarak evli falan değildim, seni gördüm ve sevdim. Eskilerin de dediği gibi; göz gördü, gönül sevdi." Dedi.

Buna mutlu olmam biraz kendimi kötü hissettirse de elimde değildi.

Bu kadar çok sevilmek normal değildi lakin çok hoştu.

Ali tişörtümü yukarıya çektiğinde sesimi çıkarmadım.

Birden tişörtümü yere attığında yumuşakça ağzına vurdum.

"Bak sınırı iyice aşıyorsun!" Diye kızdım.

"Bir şey yapmadım ki..." Dedi masumca.

Onu o kadar çok üzmüştüm ki sesimi çıkaramıyordum.

Aşkından bayıldığı için de sesimi çıkaramıyordum. Ona çok üzülmüştüm...

"Bak ellemek yok, sevmediğimi biliyorsun!" Ofladı.

"Sadece göğsünde yatacağım." Dedi.

"İlla tişörtümü mü çıkarman gerekiyordu?" Gülümsedi.

"Teninin kokusu burnuma dolsun diye..." Diye mırıldandı.

"Göğüslerime ellemek için değil yani?" Tek kaşını kaldırdı.

"Ben ne zaman seni elledim? Sadece göğsüne yatacağım." Ofladım ama bir şey söylemedim.

Ali beni altına çekti ve başını göğüslerime yasladı.

Nefesi göğüslerimi yakıp geçtiğinde titrek bir nefes aldım.

"Aşkım..." Dedi sevgiyle.

"Üşüyorum." Dediğimde elleri karnımı ve belimi okşadı.

"Ben ısıtırım." Dedi.

Gerçekten ısınmaya başlamıştım....

"Ma sk'ani, ma na megaoropasenşi itimali maoropu." Güldüm.
(Ben senin beni sevebilme ihtimalini sevdim) "Vorsi serepe." Diye mırıldandım.
(İyi geceler)

Gerçekten inanılmaz uykum gelmişti.

Ali göğüslerimin arasına küçük bir öpücük kondurduğunda koluna vurdum.

"Ulan benim değil misin? İster öperim ister koklarım, nikâhlı karımsın!" Dedi.

"Doğru ama-" Sözümü kesti.

"Şurada iki dakika huzurluyum, şimdi bana o piçi hatırlatma! Hâlâ onu sevdiğini biliyorum ama bu gerçeği unutmaya çalışıyorum. Öyle zor ki seni başkasının yanına yakıştırmak, üstelik ikiniz de birbirinizi seviyorsunuz..." Ali üzüntüyle gözlerini kapattı. "Bazen seninle keşke karşılaşmasaymışız diyorum, başına bela oldum. Sevdiğin bir adam varken ben gelip buraya fazlalık gibi yerleştim. Bu evde yerim yok, bunu da biliyorum. Sekiz aydır doğru dürüst benimle ilgilenmemene rağmen hâlâ direniyorum..." Başını iki yana salladı. "Bazen düşününce utanıyorum. Başkasının evine içip içip gelmeye de utanıyorum. Keşke senin başına hiç bela olmasaydım, içime gömseydim aşkımı. Sessiz sedasız kendi evimden düşleseydim seni, her kadında seni arasaydım..." Kaşlarımı çattım. "Belki mutlu olurdun, ailen istemese de sen o şerefsizle evlenirdin. Benden daha iyi kocalık yapardı sana, benim yapamadığımı yapıp kalbini ısıtırdı..." Göğüslerimde bir ıslaklık hissettiğimde şaşkınca ona baktım.

Ağlıyor muydu?

Hafifçe doğrulduğumda başını göğüslerimden kaldırmamıştı.

Yavaşça çenesinden tuttum.

"Ali?" Dedim.

Göğüslerimdeki ıslaklık gittikçe artıyordu.

Yavaşça Ali'nin saçlarını okşadım.

"Özür dilerim." Dedim çaresizce.

Onu bu kadar kıracağımı bilsem hayatta odadan kovmazdım. Ne olursa olsun kocamdı ve şu anda benin yüzümden ağlıyordu.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım...

Ali yüzüme bakmıyordu.

"B-Ben seni çok seviyorum Loya..." Dedi. "O şerefsize aşık olduğunu bilmeme rağmen seviyorum, beni hiç sevmeyeceğini bilmeme rağmen seviyorum. Neden bu kadar imkânsızsın ki? Bana bu kadar imkânsızken ona..." Sustu.

"Ali saçmalama ne olur." Dediğimde başını kaldırdı.

"Yalan mı? Odamıza gelmemi bile istemiyorsun. İçki bahane, sen yanında yatmamı sevmiyorsun. Oysaki sana arkamı dönüp uyuyorum, sen uyku hâlinde sarılırsan sesimi çıkarmıyorum o kadar. Bir zararım yok, zorla dokunmaya kalkmıyorum." Dedi. "Peki o adam seni bu kadar bekler miydi? Sekiz ay senin bedenin için deli olurken seninle yatmadan durabilir miydi?" Doğruydu...

"Haklısın Ali." Belli ki dolmuştu.

Yavaşça onun başını göğüslerime yasladım.

"Sana o sözleri söylerken ciddi değildim. Ben bir an kendimi kaybettim, sürekli içki içmenden bıkmıştım. Eve derbeder olmuş gibi geliyordun ve herkes bunu fark ediyordu. Beni tek rahatsız eden şey buydu Ali, sana yemin ederim ki." Dedim.

Ali burnunu göğüslerimin arasına sürttü.

"Derbeder oldum zaten." Alayla güldü. "Daha ne kadar yıkılabilirim ki?" Ofladım.

"Yeter!" Gözümden akan yaşı sildim.

Ali başını kaldırdı.

"Ben de kalbime sürekli yeter diyorum ama atmaya devam ediyor. Yeter artık diyorum, bu kadar aşk bünyene fazla..." Acıyla güldü ve geri çekildi. "Odana git." Dedi.

"Gitmeyeceğim." Ona sarıldığımda yeniden güldü.

"Bana acıma, bu senin uğruna ilk ağlayışım değil." Dedi. "Ulan ne delikanlılığım kaldı ne adamlığım..." Onu susturdum.

"Ağlamak doğal bir şeydir, cinsiyeti yoktur. İnsanlık hâli sonuçta değil mi? Erkeklerin bunu delikanlılık olarak görmesine katılmıyorum. Her insan duygusal olabilir. Her insanın canı acıyabilir, her insan ağlayabilir. Bu ne cinsiyetle ne adamlıkla ilgilidir, bu tamamen kalple ilgilidir." Yavaşça elimi onun kalbine götürdüm. "Kalpsiz değiliz ki hiç ağlamayalım, kalbimiz taştan değil ki... Elbet ki bazen çok üzülüp ağlayabiliyoruz, hayatında hiç ağlamayan bir insan var mı sence?" Derin bir nefes aldım. "Tabii ki yok, herkes duygusallaşabilir. Bunu adamlık olarak görmek en büyük yanlıştır, aksine duygusal olmak kendini sıkmaktan iyidir." Dedim.

"Senin gözyaşların bana değil o adama!" Dedi öfkeyle. "Ben senin başka birini sevmeni istemiyorum kızım! Arkadaşların da olmasın, kimse olmasın." Doğruldu. "Çok ciddiyim Loya, seni kimseyle paylaşamam. O Şeyma denen kızla da paylaşmak istemiyorum. Sen sadece bana aitsin, en yakının ben olmalıyım. Sana bakan birini vururum, sen her şeyinle benimsin!" Ali birden beni kucağına çekti.

O kadar yapılıydı ki, kollarının arasında küçücük kalıyordum. Bir kavga olsa çok rahat beş kişiyi aynı anda dövebilirdi, yalnızca bana kıyamıyordu.

"Ali sen iyi değilsin..." Elimi tuttu ve kalbine götürdü.

"Burası senin olduğu müddetçe iyi olamayacağım." Dedi.

"Nasıl yani?" Elimi okşadı.

"Seni herkesten kıskanacak kadar bencil bir adamım. Sen beni istesen de istemesen de bu değişmeyecek. Ben sevdiğim kadını kıskanırım. Seni sevdiğim sürece de iyi olamayacağımın farkındayım. Aşk insanın mantıklı düşünmesini engelliyor, affet efulim..." Dedi.

İçim bir hoş olurken neden böyle olduğunu anlamakta zorluk çekiyordum.

"Sendeki bu aşk Mecnun'u dize getirir yemin ediyorum." Acıyla güldüm. "Keşke doğru insana aşık olsaydın..." Diye mırıldandım.

"Eğer istersen sen de Leyla olabilirsin." Dedi, gülmeden edemedim.

"Bende Leyla olacak kadar cesaret yok Ali." Küçük itirafımla birlikte yavaşça doğruldu.

"Neden cesaretin yokmuş? Bunun cesaretle ne ilgisi var?" Diye sordu.

"Cesaretim olsa da Leyla olmak istemem. Aşkla falan uğraşmak istemiyorum." Güldü.

"Ulan acı çeken benim, sana âşık olan benim, sürekli içen benim ama aşkla uğraşmak istemeyen sensin!" Haklıydı...

Yavaşça başımı kaldırdım ve onun gözlerine baktım.

"Gerçek bu Ali, bir kalp kaç kişiyi sever ki?" Ali'nin yüzü düşerken başını yeniden göğüslerime yasladı.

Bir şey söylememeyi tercih etmişti. Ona yeniden Berat dememden korkuyor olmalıydı, zaten demeyecektim...

Bugün bana olan aşkı uğruna bayılması kalbimi sızlatmıştı.

Ali suçsuz değildi, onun da hataları vardı. Benimle zorla evlenmişti. Bir kadın için en ağır şey sevmediği biriyle evlenmekti.

Onu doğru dürüst tanımadan aynı yatakta uyumaya başlamıştım, bu kolay bir şey değildi.

Zorla evlendirilmiştim, her ne kadar Ali'nin kalbi tertemiz olsa da bu zorunlu bir evlilikten başka hiçbir şey değildi.

Eğer teklifimi kabul etseydi belki her şey gerçekten farklı olabilirdi, belki gerçekten onu sevebilirdim...

Şeyma'ya ise onunla görüştüğümü söylemezdim. Ona âşık olduktan sonra ise buralardan kaçıp gitmeyi teklif ederdim...

Neler düşünüyordum ben böyle?

O benim en yakın arkadaşımdı. Bana yıllardır Ali'yi anlatıyordu. Bir de utanmadan kaçmayı düşünüyordum, benim kalbim ne zamandan beri bu kadar kötü olmuştu?

Ali'nin göğüslerimde uyuduğunu anladığımda saçlarını okşadım.

Bende Leyla olacak cesaret yoktu, bu aşikârdı...

Sıkıntıyla ve kalbimdeki ağrıyla uyumaya çalıştım. Belki uyumak düşüncelerimi hafifletirdi.

***

Sabah uyandığımda yavaşça gerindim.

Gözlerim Ali'yi ararken yanımda olmadığını fark ettim.

Banyoya mı gitmişti acaba?

Tam doğrulacakken sütyenle yattığımı hatırladım. Yorganı çekip üstüme baktığımda tişörtümün üstümde olduğunu gördüm.

Üstümü giydirmişti, bunu hiç hissetmemiştim.

Gözlerim saate giderken saatin on bir olduğunu fark edip ayağa kalkım. Çoktan işe gitmiş olmalıydı. Üşümeyeyim diye de üstümü giydirip gitmişti.

Perdeyi çekip dışarıya baktığımda bugün havanın epey bozuk olduğunu gördüm. Hava o kadar sisliydi ki, belli ki bugün inanılmaz yağmur yağacaktı.

Bunu umursamadan telefonumu elime aldım ve Bensu'nun beni aradığını gördüm.

Onu aramadan önce tuvalete girip işlerimi hallettim. Kendi odama girer girmez kapıyı kapattım ve onu görüntülü aradım. Çok geçmeden açmıştı.

"Bir tanem?" Dedi beni görür görmez. "Bu saate kadar uyudun mu?" Diye sordu.

"Sorma ya, dün çok yorulmuştum." Dedim.

"İyi o zaman, yeterince dinlenmiş gibi duruyorsun." Bensu o kadar mutluydu ki bu kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Hayırdır güzelim, ne bu mutluluk?" Diye sormadan edemedim.

Bensu kıkırdadı.

"Çok mu belli oluyor?" Heyecanla ellerini çırptı. "Boran'la yeniden evleniyoruz!" Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Ne?!" Dedim heyecanla.

"Yemin ederim ki, kafayı yiyeceğim! Düşündükçe mutlu oluyorum. Yeniden ona sarılacağım, yeniden beni kıskanacak, yeniden beni sevecek...." Güldüm.

"O zaten seni kıskanıyor ve seviyordu. Anlamadığım tek şey seni aldattığından emindin, nasıl affettin?" Bensu dudağını büktü.

"Bana vuruldum dedi. Bilmiyorum neresinden vurulmuş ama vurulmuş işte! Aldatmadığına yeminler ediyor kaç yıldır, beni sevmese uğraşmaz ki. Ayrıca beni aldatacak olsa buna devam ederdi, boşanmamız işine gelirdi.

Baksana adam yıllardır kızımızı ve beni düşünüyor. Boran'ın beni aldatmadığını düşünmeye başladım." Dedi.

Rahat bir nefes aldım.

"Sizin adınıza inanılmaz sevindim. Bence de aldatmadı. Vurulma olayını ise anlamadım." Bensu ofladı.

"Tam konuşurken odaya Begüm girdi, konuşmamız yarım kaldı ama ne olup bittiyse hepsini öğreneceğim." Bana baktı. "Ee, siz de ne var ne yok?" Diye sordu.

Şeyma'nın intihar edeceğini, İstanbul'da yaşadıklarımızı ve dün olanların hepsini ayrıntılarıyla birlikte anlatmıştım.

Bensu olanları hayretle dinlemişti.

"Bu Şeyma ne yapıyor Allah aşkına?!" Sesi kızgındı. "Ali'yi iyice kendine takıntı etmiş, psikopat gibi davranıyor." Dedi.

"Aynen öyle! Boş yere adamın kalbini kırıyorum, zaten bana dokunmasına izin vermiyorum bile ama bu ağır sözlerimi hak etmediği gerçeğini değiştirmiyor." Dedim.

"Bak güzelim sen de söylüyorsun, sen de farkındasın bu durumun..." Gözlerime baktı. "Boş yere adamın kalbini kırma. Sen artık onunla evlendin, neredeyse bir yıl olacak hâlâ Şeyma'yı düşünüyorsun! Şeyma da benim canım ama artık onun tedavi görmesi gerektiğini düşünmeye başladım. Bu normal mi sence? Ali seninle olmadan önce de onun değildi, hiçbir zaman onun olmadı. Eski sevgilisi olsa yine anlayacağım ama kız kendine takıntı hâline getirmiş!" Dedi.

"Bensu kendimi öldürürüm diyor. Ya gerçekten yaparsa? Ben onunla aynı sıralarda okudum kaç yıl, her derdimi anlattım. Ya benim yüzümden ölürse, bu vicdan azabıyla nasıl yaşarım?" Bensu iç çekti.

"Yapar mı yapar, sonra uğraş dur..." Durdu ve düşündü. "Aslında düşündüm de, her şeyi ona anlatmak zorunda değilsin. Sürekli kavga ediyoruz de,

yakında boşanacağız de, oyala gitsin..." Kaşlarımı çattım.

"Nereye kadar oyalayacağım?" Diye sordum. "Beni sürekli bunaltıyor." Bensu ofladı.

"Aman ne bileyim, bir süre oyala sonra çaresine bakarız. Hem sen Ali'den boşanmak istiyor musun ki?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

"B-Bilmiyorum..." Diye mırıldandım.

Ali beni ne kadar severse sevsin bu beni zorladığı gerçeğini değiştirmiyordu.

"Bence biliyorsun, çok basit Loya." Bensu merakla gözlerime baktı. "Ali'den boşanmak istiyor musun?" Diye sordu.

"B-Ben..." Aslında ona alışmıştım.

Bir anda kapıda bir hareket hissetmemle birlikte arkama baktım.

Ali'nin kapının arkasında olduğunu anladığımda dehşetle Bensu'ya baktın.

Yoksa duymuş muydu?

Ya sırf intihar etmesin diye beni bırakıp onunla evlenirse, o zaman ben ne yapardım?

Hızla ayağa kalktım ve kapıya doğru koştum.

Ali'yle göz göze geldiğimizde kaşlarını kaldırmış bana bakıyordu.

"Ali..." Dedim.

"Güzelim?" Dedi.

"Ali ona acıyıp onunla evlenmeyeceksin değil mi?" Hızlı hızlı konuşuyordum, bilincimi kaybetmiş gibiydim.

Ali anlamayarak bana baktı.

"Kiminle?" Diye sordu.

Rahat bir nefes aldım ve hızla onun boynuna sarıldım.

Bensu haklıydı.

Şeyma'yı bir süre oyalayabilirdim değil mi?

Ne kadar başarılı olurdum bilemiyordum ama bir süre oyalamaya çalışabilirdim.

Sonrasını düşünmek istemiyordum...

SINIR: 2.49K VOTE 320 YORUM

Bölüm geç geldiği için üzgünüm, ancak yazıp atabildim. Sınırın hemen geçmesi hâlinde bu hafta içinde bölümü hemen yazıp atacağıma söz veriyorum.😘

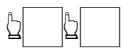
Yakında bir duyuru paylaşacağım, lütfen herkes paylaşır paylaşmaz okumayı unutmasın. Bütün sorularınıza cevap verdiğim bir duyuru olacak...

Yeni bölümü sabırla bekleyen ve hikâyemi gerçekten seven herkese çok teşekkür ederim, sevildiğinizi unutmayın.❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

15 "İntihar"

ALİ

Burnumu sevdiğimin saçlarına gömdüm.

"Efulim..." Diye fısıldadım.

Loya göğsüme daha çok yanaşırken o kadar savunmasızdı ki...

"Ne oldu?" Diye sormadan edemedim.

Loya hıçkırdığında kaşlarımı çattım.

Ağlıyor muydu?

"Loya..." Başını kaldırmasını istediğimi anlamasına rağmen beni umursamadı.

"Sus Ali!" Dediğinde sıkıntıyla onun saçlarını okşadım.

"Sıkıntı ben miyim?" Diye sordum. "Tamam diyelim ki benden rahatsız oluyorsun, haydi çekip gideyim yine..." Yutkundum. "Ama şu an gelip bana sarılıyorsun... Artık ne düşüneceğimi şaşırdım!" Dedim.

Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Sadece sussan olmaz mı?" Sesinin titremesi canımı sıkmıştı.

"Güzelim?" Onu sımsıkı sardım. "Ne oldu, anlat haydi bana." Dedim.

Loya huzursuzca iç çekti.

"Sana söylediklerim yüzünden pişman oldum..." Dedi çaresizce.

Kaşlarımı çattım.

"Nereden çıktı bu?" Bana biraz daha sokuldu.

"Hak etmedin." Dedi. "Ne kadar beni zorlasan da sen o sözleri hak etmemiştin Ali..." Belinden tuttum.

"Hani az önce onunla evlenmeyeceksin demiştin ya, o konu neydi?" Ofladı.

"Konu falan yok!" Diye kızdı.

Bir şey demedim ve dudaklarımı Loya'nın alnına değdirdim.

"Sana yine bir şeyler olmuş." Dedim.

"Ali..." Diye mırıldandı.

Loya'yı yavaşça kucağıma aldığımda itiraz etmedi ve kollarını boynuma doladı.

Onu dikkatle yatağa bıraktığımda yanına uzandım. Başını yavaşça tutup göğsüme doğru çektim, buna itiraz etmemişti.

"Aşkım..." Huzurla onun kokusunu içime çektim. "Senin moralini bozan başka bir şey var bence." Dedim.

Loya ofladı.

"Ay Ali ne yapsam suç oluyor!" Diye sızlandı.

"Bak yüzüme." Dediğimde omuz silkti. "Loya!" Ofladı ve başını kaldırdı.

Sevdiğim kadının masmavi gözleri içimi delip geçerken zorlukla derin bir nefes aldım.

"Loya'm, bir sorun var gibi. Bir sorun varsa eğer bana hemen söyle, birlikte çözüm bulabiliriz. Ben sana asla kızmam, ben sana kızamam ki.... Bir şey var da söylemiyorsan eğer-" Sözümü kesti.

"Of yeter ya, iki dakika da beni bunalttın! Gidiyorum ben, gerçekten katlanamıyorum artık!" Hızla onun kalkmasını engelledim.

"Dur!" Dedim ve onu birden altıma çektim.

Loya şaşkınca bana bakıyordu.

Yavaşça dudaklarına uzandığımda geri çekilmişti.

"Bak evlenirim onunla!" Diye kızdığımda ağzı şaşkınlıkla açıldı.

"N-Ne?" Dedi.

Konuyu anlamasam da konuşmanın sonunu duymam işime yarayacak gibiydi.

"Ne olduğunu söylemesen de bu kadını kıskandığın çok belli. Kim bu, çok mu güzel? Seni bırakıp onu alacağıma göre bayağı bir güzel olmalı..." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Seni döverim Ali!" Diye bağırdığında gülümsedim. "Benden daha güzelini görünce hemen beni satacaksın demek ki!" Omuz silktim.

"Genel olarak kadınları yarı yolda bırakmıyorum. Ha ama dersen ki kadın bebek gibi, bir düşünebilirim." Alaylı sesime rağmen beni ciddiye almış olacak ki kaşları daha çok çatıldı.

"Adi herif!" Diye bağırdı.

Kahkaha attım ve altımda kıpırdanan kadının hareket etmesini engelledim.

"Kadınım..." Diye fısıldadım. "Si şk'imi şeni ham kianaşi eni msk'va oxorza orer." Göz devirdi.
(Sen benim için bu dünyanın en güzel kadınısın)

"Mʒudi!" Diye bağırdı. "Mʒudi zoƥon!" Kahkaha attım.

Yalan söylediğimi iddia ediyordu...

"Saçmalıyorsun, ben sana ne zaman yalan söyledim?" Ofladı.

Loya'nın incecik beline sarıldım.

"Benden güzelini her zaman bulabilirsin ama kimseye bana baktığın gibi bakamazsın." Dedi.

Güldüm ve burnumu burnuna sürttüm.

"Senden güzeli mi? Senden güzel bir kadın var mı ki?" Göz devirdi.

"Beni boşayacaksın ya!" Dedi sert bir alayla.

Ofladım ve Loya'mın yanağını öptüm.

"Yeter da yeter! Kimden bahsettiğini bile bilmiyorum." Dedim.

"Bilme zaten, her şeyi bilmene gerek yok!" Sesi soğuktu.

"Sen beni kıskandın mı?" Alayla ona baktım.

"Evet, çok kıskandım!" Öfkeyle bana bakıyordu.

Dudaklarımı sevdiğim kadının saçlarına değdirdim. Mis gibi kokuyordu yine...

"Ömrüm..." Diye fısıldadım. "Senden başkası haram bana." Dedim.

Loya huzursuzca kıpırdandığında gülümsedim.

"Ne oldu miniğim?" Loya göz devirdi.

"Ben minik değilim." Deyip kendini gösterdi. "Tabii sen minik kadınlardan hoşlandığın için..." Kaşlarımı çattım.

"O nereden çıktı?" Diye sordum.

"Eskilerinden!" Loya'nın bu öfkesine anlam veremiyordum.

"Bebeğim sen cidden iyi değilsin. Bir şey olmuş belli!" Dedim.

Loya gözlerini kapattı.

"Bilmiyorum Ali, inan ki ben de bilmiyorum." Diye mırıldandı.

Yavaşça onun dudaklarına uzanıp sıcak bir öpücük kondurdum.

Loya gözlerini açtığında yeniden dudağını öptüm.

"Cennet tam şurada..." Dudaklarını okşadım. "Ölmek hiç bu kadar güzel olmamıştı efulim." Kaşlarını kaldırdı.

"Anlamadım?" Zorlukla gülümsedim.

"Seni sevmek ölüm gibi ya hani..." İç çektim. "Aman, boşver." Dedim.

Loya yutkundu.

"Sana âşık olsam, ne hissederdin?" Sorusunu saçma bulmuş olacak ki kendine alayla güldü. "Yani mutlu olurdun biliyorum ama daha farklı bir cevap istiyorum. Tam olarak ne hissederdin?" Ona cevap vermediğimde dudağını ısırdı. "Sanırım anlamadın." Kendimi tutamadım ve güldüm.

"Sen bana âşık olsaydın eğer..." Yavaşça onun bacaklarını okşadım. "Dünyanın en mutlu adamı olurdum." Dedim net bir sesle. "Sana her baktığımda bana aşkla baksaydın eğer..." Dudaklarımı boynuna indirdim. "Sana daha çok bağlanırdım. Bu normal bir bağ değil ama, böyle çok büyük bir bağ." Loya ellerini sakallarıma çıkardı.

"Sence âşık olur muyum?" Diye sordu.

Onun elini yumuşakça tuttum ve avucunun içini defalarca öptüm.

"Bence bana zaten âşıksın, sadece kabul edemiyorsun." Loya kıkırdadı.

"Sana âşık olduğumdan bu kadar eminsin yani?" Dedi.

Elini çekmesine izin vermedim ve avucunu biraz daha öptüm. Loya gözlerini kısmış beni izliyordu. Gülümsedim ve elini öpmeyi bıraktım. Sıra

koluna geldiğinde bileğinden başlayarak en yukarıya kadar öpücüklere boğdum.

Loya'nın titrediğini hissederken rahatlamadan edemedim. En azından onu etkileyebilmeyi başarmıştım.

Omuzlarına kadar öptüğümde yavaşça saçını kenara çektim.

Loya gözlerime bakıyordu...

Gözlerimiz buluşur buluşmaz dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Yedin bitirdin beni..." Dedi.

"Bu yemiş hâlim değil, bir izin versen neler yaparım..." Diye fısıldadım.

Loya şaşkınca beni süzdü.

"Neler yapacaksın ki?" Diye sordu.

Ne kadar cadı olursa olsun masumdu... Onun saf olduğunu biliyordum. Muhtemelen annem ona saf dediğimi duysa alayla gülerdi ama öyleydi. O kadar masumdu ki aslında, bunu sadece benim fark etmem ise tuhaftı.

Yavaşça dudaklarımı omzuna değdirdim. Oraya küçük küçük öpücükler bıraktıktan sonra öperek boynuna kadar geldim.

Loya saçlarını geriye doğru çektiğinde şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Öpmem için bana daha çok yer açmıştı!

Loya'nın yanaklarının kızardığını görürken gülümsedim ve boynunu öpmeye devam ettim.

Boynuna ıslak öpücükler kondururken kıpırdandı.

Bacaklarını okşamaya başladığımda ise gözlerini kapatmıştı.

Boynunu sertçe emdiğimde inledi. Boynuna küçük ısırıklar ve öpücükler bıraktıktan sonra yeniden uzun uzun emdim.

"A-Ali..." Diye mırıldandı.

Dudaklarımı çenesinde gezdirdikten sonra onun dudaklarına ulaştım.

"Söyle aşkım." Nefesleri hızlanmıştı.

"Yeter." Dedi. "Kocam olduğun için buna hakkın var ama çok ileriye gitmeyelim." Onun korktuğunu hissederken yeniden dudağını öptüm.

"Sen istemeden böyle bir şey yapar mıyım hiç? Ne zaman hazır olursan o zaman ileriye gideriz. Anladın mı sevgilim?" Dedim.

Başını salladı.

"Ben acıktım." Dediğinde güldüm.

"Yalan." Dedim.

"Yemin ederim, karnım acıktı." Burnunu ısırdığımda küçük bir çığlık attı. "Ali ne yapıyorsun?!" Diye kızdı.

"Seni yiyorum." Dedim.

Göz devirdi.

"Ama ben acıktım." Dediğinde ellerini göğsüme koydum.

"Sen de beni yiyebilirsin, itiraz etmem." Kaşlarını kaldırdı.

"Yani seni emeyim mi?" Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum. Yavaşça başımı salladığımda ofladı. "Ama ben öyle şeyleri bilmiyorum ki!" Dudağını büktü. "Ben Duygu gibi deneyimli değilim, kimse emmedi beni." Sesi alaylıydı.

Kaşlarımı çattım.

"Kimse ememez zaten, delirtme beni!" Diye bağırdığımda gülümsedi.

"Kıskandın mı?" Dedi.

"Sıçarım kıskanmana!" Sinirle gözlerimi kapattım. "Bak kızım, sana kimse dokunamaz. Yemin ederim kafayı yiyeceğim, Allah'ım sen sabır ver!" Loya kıkırdadı.

"Alt tarafı dalga geçmiştim, neye bu kadar sinirlendin?" Göz devirdim.

"Senin boynun, dudakların, ellerin, gözlerin, kalbin... Her şeyin benim, anlıyor musun? Kimseyle paylaşmam, kimse bakamaz bile..." Dedim.

Gereksiz de olsa kıskançlıklarıma engel olamıyordum. Sonuçta Loya çok güzel bir kadındı, onu gören her erkek ondan etkilenebilirdi!

Bok etkilenirdi!

Loya güldü.

"Kalbimin senin olduğuna nasıl kanaat getirdin?" Yüzüğümü gösterdim.

"Gördüğün gibi." Dedim ve dudaklarına yaklaşıp son kez uzun bir öpücük kondurdum.

Eğer bunun keyifle öpeceğim son öpücük olduğunu bilseydim belki de onu daha uzun öperdim...

***

Akşam Loya'yla deniz kenarında güzel bir restorana gitmiştik.

Neyse ki keyfi yerindeydi. Neden birden düzelmişti bilmiyordum ama bu kesinlikle iyi olmuştu. En azından artık bana alışmaya başlamıştı.

Loya'yla birlikte gelen garsona siparişlerimizi verdik. Garsonun gitmesiyle birlikte Loya huzurla denize baktı.

"Çok güzel değil mi?" Diye sordu. "Trabzon'u çok seviyorum." Dedi.

"Senin gözlerin gibi." Dediğimde bakışları beni buldu. "Bence çok benziyor, ikisi de çok güzel." Loya gülümsedi.

"Ben de gözlerimi çok beğeniyorum." Dedi.

Güldüm ve bakışlarımı denize çevirdim.

Allah'ım dedim içimden, *ne olur hep böyle olalım... Ne olur bizim aramız hiç bozulmasın, hep böyle kalsın...*

Çok geçmeden yemeklerimiz geldiğinde Loya hemen yemeye başlamıştı. Aşkla yemek yiyen karıma baktım ve gülümsedim.

"Bakma bana!" Diye kızdığında iç çektim. Ağzı dolu olduğu için konuşamamıştı.

"Şu görüntüye bile âşık olmam normal mi?" Loya kolasını içti ve ağzındakileri yuttu.

"Normal değil, bence sen normal bir adam değilsin." Dedi.

"Doğru." Dedim ve yemeğimi yemeye başladım.

Bakışlarım yeniden denizi buldu...

"Selam!" Tanıdık bir ses duyduğumda yanıma baktım.

Loya'nın arkadaşı gelmişti.

Loya öksürmeye başladığında telaşla ona baktım.

"Efulim iyi misin?" Sorumla birlikte zorlukla başını salladı.

Şeyma'nın gözleri kızarmıştı.

Birden yanıma oturdu ve uzun uzun gözlerime baktı. Anlamayarak ona baktığımda bakışlarını kaçırdı ve Loya'ya döndü.

"Demek beni oyaladın, beni kandırdın..." Masadaki peçeteyle oynadı. "Neden Loya?" Diye sordu.

Anlamayarak onlara baktım.

Ne oluyordu?

Loya öksürdü.

"Yok öyle bir şey!" Dedi.

Şeyma sinirle güldü.

"Uzaktan çok mutlu bir aile tablosu görmüştüm oysaki... Gayet gülen, eğlenen, *âşık*!" Son kelimeyi özellikle vurgulamıştı.

Şaşkınca Loya'ya baktım.

Uzaktan gerçekten âşık bir çift gibi mi duruyorduk?

Şeyma sertçe burnunu çekti.

"Yazık oldu bunca yıla, bunca samimiyete!" Dedi. "Beni çok güzel oyuna getirdiniz, sen ve Bensu... En güvendiğim iki insan, siz benim yıllardır içimde olan aşkıma bile saygı duymadınız!" Şeyma birden ayağa kalktı. "İkiniz de Allah'ınızdan bulun!" Sesi öfke doluydu.

Anlamayarak ona baktığımda bana son bir bakış atıp hızlı adımlarla bizden uzaklaştı.

Loya'nın ağladığını görmemle birlikte hızla ayağa kalktım.

"Ne oldu, bu kız neyden bahsediyor?" Soruma cevap vermedi.

Daha fazla onu zorlamadım ve hızla onun yanına geçtim. Onu göğsüme yasladığımda daha çok ağlamaya başladı.

"Kıyamam ben senin gözyaşına, kahrolurum akan her damlada... Ağlama kurban olduğum, dayanamıyorum..." Diye fısıldadım.

Loya ise ağlamaya devam etti.

Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Çok geçmeden hesabı ödedik ve ayağa kalktık. Bütün keyfimiz kaçmıştı.

Loya eve gider gitmez odamıza çıkmıştı.

Onu çok zorlamamak için yalnız kalmasını istemiştim. Belki bana daha sonra anlatırdı.

Oturma odasında televizyon izlerken annemin telaşlı sesini duydum.

"Ali?!" Dedi telaşla.

Hızla ayağa kalktım.

"Ne oldu Zerrin annem?" Diye sordum.

"Ş-Şeyma kendini kesmiş, intihar etmiş! Annesi aradı az önce, hastaneye gitmemiz lazım!" Şaşkınca olduğum yerde kalakaldım.

İntihar mı etmişti?

İyi de neden bunu yapmıştı, ne oluyordu?

3 AY SONRA:

Loya deli gibi evin içerisinde dolanıyordu.

Şeyma'nın intihar etmesinin üstünden tam üç ay geçmişti. İki ayda toparlamıştı, Loya arkadaşı için kahrolmuştu. Sürekli onunlaydı, intihar olayından sonra onu ve ailesini yalnız bırakmıyordu.

İşin kötü tarafı ise yine aramız bozulmuştu. En kötüsü ise artık benimle hiç ilgilenmemesiydi. Tam onun da beni sevdiğini düşünürken birden her şey değişmişti.

Ben ise bir gerçeği son kez daha kabullenmiştim; Loya beni asla sevmeyecekti...

"Abim o kızla evlenemez!" Diye bağırdı.

Hızla onu tuttum.

"Loya sakin olur musun?" Göz devirdi.

"Sakin falan olamam Ali, sakin falan olamam!" Dedi.

"Güzelim-" Sözümü kesti.

" Bana güzelim deme!" Dediğinde üzgünce başımı salladım. "Abim Berva ile evlenecek diye ödüm kopuyor anlıyor musun? Abimin de benim gibi istemediği biriyle evlenmesini istemiyorum, benim çektiğim eziyeti çeksin istemiyorum!" Dedi.

"Ben sana ne zaman eziyet ettim ki?" Göz devirdi.

"Seninle zorla evlendiğimden beri Allah'ın bir günü mutlu olmadım! Sen bana gönderilmiş olan en büyük eziyetsin ki zaten!" Yüzüm düştüğünde yavaşça ayağa kalktım.

"Ben bir şirkete gitsem iyi olacak." Dedim ve hızlı adımlarla kapıya ilerledim. "Akşam muhtemelen geç gelirim, haberin olsun." Yavaşça kapının kulpunu tuttum. "Biliyorum umrunda değil ama sonuç olarak bir yıldır karımsın, söyleme ihtiyacı hissediyorum." Dedim ve kapıyı açıp odadan çıktım.

***

Şirkette uzun süre kalmak için çok uğraşmıştım.

En sonunda bütün işler bittiğinde mecburen ayağa kalktım.

Canım o kadar çok yanıyordu ki...

Mutluluk bana haramdı.

Şu hayatta bir tek sevdiğim kadın yanımda olsun, beni sevsin istemiştim.

Her duamda, her kıldığım namazda defalarca yalvarmıştım Allah'a...

Her zaman hayırlısı olsun desem de artık Loya'nın bu tavrı canımı çok yakmaya başlamıştı.

Evlenmemizin üstünden tam bir yıl geçmişti, koskoca bir yıl!

Sıkıntıyla ayağa kalktım ve içimdeki huzursuzlukla birlikte şirketten çıktım.

***

Eve gelir gelmez herkesin bakışları bana dönmüştü.

"Çok özür dilerim dedem, şirkette iş çoktu." Dedim.

"İyi oğlum, geç otur." Diyen dedemle birlikte yavaşça sandalyeyi çektim ve karımın yanına oturdum.

Loya ile göz göze geldiğimizde bakışlarını kaçırdı ve önündeki yemeğe döndü.

"Kızım yesene yemeğini!" Mustafa babama baktım.

"İştahım yok." Dedi Loya. Tabağına baktığımda yemeğe hiç dokunmadığını gördüm.

"Hiç dokunmamışsın bile!" Dediğimde sinirle güldü.

"Zaten sinirim tepemde bir de seninle uğraşmak istemiyorum." Önüme döndüğümde Loya yavaşça ayağa kalktı.

"Loya kocanla doğru konuş!" Dedemin Loya'yı uyarmasıyla birlikte inanamayarak ona baktı.

"Neden doğru konuşayım ki? Zorla evlendirmedin mi beni bu adamla, istemediğimi bile bile beni zorla vermedin mi?" Mustafa babam hızla ayağa kalktı.

"Loya hemen odana git!" Dediğinde Loya uzatmadı ve odamıza gitti.

Sıkıntıyla ayağa kalktım.

"Size afiyet olsun." Dedim ve odamıza çıktım.

Loya yere çökmüştü...

Loya'nın yanına gittim ve onun gibi yere çöktüm. Bana bakmadı.

"Benim ne suçum var Loya?" Dediğimde cevap vermedi. "Tek suçum seni sevmem mi? Bu mu seni bu kadar sinirlendiren şey?" Yüzüme baktı.

"Benimle zorla evlendin!" Dedi.

"Zorla evlendim de ne oldu sanki, sana dokunmuyorum bile!" Kaşlarını çattığında sözlerime devam ettim. "Doğu Karadeniz'in en güzel ve aynı zamanda en acımasız kadını sensin." Güldü.

"Uğraşma benimle!" Ellerini tuttum.

"Benden ne bekliyorsun?" Diye sordum. "Ne yapsam seni mutlu ederim, söyle bana! Şu bir yılda yumuşarsın sanıyordum ama sen tam bir Karadeniz kızı olduğun için en ufak bir yumuşama hareketi göstermedin." Ellerini çekti.

"Benimle zorla evlendin, seni istemediğimi biliyordun!" Elimi yanağına koydum.

"Seni çok seviyorum Loya ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Yanağını okşadığımda ofladı..

"Sen aç değil misin, git yemeğini yesene!" Dediğinde güldüm.

"Atar yapma bana." Hafifçe güldü.

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Dedi, gülümsedim.

"Ne haddime!" Alaylı sesimle birlikte göz devirdi. "Aklın hâlâ o adamda değil mi?" Bir anda sorduğum soruyla birlikte kaşlarını çattı. "Dayının oğlunda... Sen ondan hiçbir zaman vazgeçmedin. Eğer ondan vazgeçseydin belki beni severdin." Loya gözlerimdeki üzüntüyü görmüş olacak ki hızla gözlerini kaçırdı.

"Alakası yok!" Dedi.

"Alakası var ki beni sevmiyorsun. Çok bekledim beni sev diye ama olmadı." Ayağa kalktım. "Her neyse, senin varlığın bile bana yeter." Elimi uzattığında yavaşça tuttu ve ayağa kalktı.

"Ali..." Sustu ve bir şey diyemeden gözlerime baktı.

"Ben gerçeklerin farkındayım güzelim, bunu unutma olur mu?" Eğildim ve dudağını öptüm. "Ben seni her şeyinle kabullendim. O adamı sevdiğini bile bile seni istedim ama kötü bir niyetim yoktu. Sadece sevdiğim kadına sahip olmak istedim. Belki zamanla beni seversin diye düşündüm." İç çekti.

"Sana olan kızgınlığım çok büyük Ali!" Omuzlarım düştü.

"Benden nefret ettiğini biliyorum." Dedim ve yaklaşıp saçını öptüm. "Bir yıl oldu, beni affetmen için daha ne kadar bekleyeceğim?" Güldü.

"Benim huyumu biliyordun!" Dediğinde başımı salladım.

"Ben her şeyi göze alarak seninle evlendim." Gözlerine baktım. "Deden de seni sevdiğimi bildiği için seni bana verdi. Mutsuz etmeyeceğimi düşünüyordu." Burukça güldüm. "Ama ben mutsuz ettim." Derin bir nefes aldı.

"Her gün şu konuları konuşmaktan sıkıldım artık." Dedi "Tek derdim abimin Berva ile evlenmemesi, başka bir şey düşünemem." Üzgünce yüzüne baktım.

"Bana ne zaman bir şans vereceksin?" Dedim. "Yirmi yedi yaşındayım ve hayatım boyunca tek bir kadına bağlandım." Gözlerime baktı. "Seni ise bir akrabamın düğününde gördüğüm günden beri seviyorum." Bakışlarını

kaçırdı. "Sence hak ettiğim şey bu mu?" Ofladı. "Hiç oflama Loya, gerçekten kaldıramıyorum artık!" Üzerine yürüdüm ve onu hafifçe duvara ittim. "Hâlâ o adamı mı seviyorsun, cevap ver bana kadın!" Sesimi yükseltmemle birlikte yeniden bakışlarını kaçırdı

"H-Hayır." Dedi kekeleyerek.

"Loya..." Dedim ve sustum. "Senin için daha ne yapayım be Laz kızı? Ne istiyorsun benden, söylesene!" Gözleri dolarken iç çekti.

"Hiçbir şey istemiyorum." Dedi.

"Bana neden kötü davranıyorsun?" Yüzüme baktı.

"Ben sana kötü davranmıyorum, sadece kızgınım o kadar." Gözünden akan bir damla yaşı sildim.

"Beni kaç kez kendi isteğinle öptün?" Alayla güldüm. "Öpmedin bile değil mi çünkü istemiyorsun. Benden öyle bir nefret ediyorsun ki bu canımı yakıyor." Dedim.

Alayla gülümsedi ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Bana yaklaştı ve uzanıp dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Oldu mu?" Başımı hayır anlamında salladım.

"Senin içindeki o iyi kadını çok iyi biliyor ve tanıyorum. Bana üzüldüğün için bunu yaptığını da biliyorum." Tam itiraz edecekti ki onu susturdum. "Ben hariç herkese karşı deli dolu olan o Laz kızı bana karşı o kadar soğuk birine dönüşüyor ki benim içim gidiyor." Dudağını büktüğünde güldüm ve başımı iki yana salladım. "Sen inanılmaz bir kadınsın Loya... Eninde sonunda beni anlayacaksın bunu çok iyi biliyorum. Bir gün sen de beni seveceksin, sen de bana aşkla bakacaksın." Ona biraz daha yaklaştım ve boynunu öptüm. "Si ğuraşa maoropasen..." Gözlerimiz yeniden buluştuğunda yavaşça geri çekildim ve odadan çıktım.

Onu ölene kadar seveceğimi söylemiştim...

Şu bir yılda sevdamdan nasıl vazgeçmediysem, yine vazgeçmeyecektim.

Loya beni sevmese bile severdim. Benim sevgim ikimize de yeterdi ama yine de sevse güzel olurdu.

Kalbimdeki acıyla birlikte hızla merdivenleri indim.

Bu kadar aşk bünyeme fazlaydı, çok fazlaydı...

SINIR: 2.60K VOTE 360 YORUM

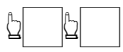
Hikâyemizin asıl olaylarına gelmek üzereyiz. Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese sonsuz teşekkürler!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

16 "Yalan"

!! **Yakında Hapisteki Emanet'te önemli bir duyuru paylaşacağım. Eğer ilk hikâyemizi kütüphanenizden kaldırdıysanız yeniden eklemenizi rica ediyorum.** !!

İyi okumalar!

BENSU

Soğuk suyun içine girer girmez titremiştim.

Artık düşüncelerimden yorulmuştum... Boran kalbimi kazansa da yine de korkuyordum.

Jakuziye yayıldım ve gözlerimi kapattım.

Boran en son Begüm'le oynuyordu, zaten saat epeyce geç olmuştu. Begüm'ün yatma saati gelmişti.

Titrediğimi fark ettiğimde bacaklarımı kendime doğru çektim.

Yanağımda bir baskı hissedince korkuyla gözlerimi açtım.

"Boran?" Dedim şaşkınca.

Boran gözlerime baktı.

"Karım..." Dedi ve alnımı öptü. "Üşümüşsün." Sesi sıkıntılıydı.

"Boran ne yapıyorsun, banyodayım görmüyor musun? Dışarı çık lütfen!" Diye kızdım.

"Niye dışarı çıkayım?" Dedi alayla.

"Çıplağım!" Dedim utançla.

Boran yerdeki iç çamaşırlarıma baktı.

"Onu fark ettim." Diye mırıldandı ve sütyenimi eline aldı.

"Boran ne yapıyorsun?!" Kaşlarımı çattım. "Kızım nerede?" Boran göz devirdi.

"Bensu sence nerede olabilir? Masal okudum yatırdım yatağına!" Diye homurdandı.

"Uyuyabildi mi?" Diye sordum.

"Uyudu uyudu, vallahi mışıl mışıl uyudu." Benimle dalga geçiyordu!

"Boran ne yapayım, sürekli benimle uyuyordu. Hiç tek başına yatmadı ki, şimdi böyle alışmaya başlaması tuhafıma gidiyor." Dedim.

Boran gülümsediğinde elindeki sütyene baktım.

"Bıraksana sütyenimi, potansiyel sapık!" Dedim.

Bana bakıp omuz silkti. Burnunu sütyenime gömdü.

"Kokunu nasıl özlemişim..." Diye mırıldandı.

Utançla inlerken gözlerimi kapattım.

"Gitsene ya, daha evlenmedik biz!" Dedim.

Boran alayla güldü.

"İlk kez seviştiğimizde de evli değildik." Dedi.

Ofladım ve gözlerimi açtım.

"Sen iflah olmazsın Boran!" Diye kızdım.

"Bunu bana versene." Dediğinde şaşkınca ona baktım.

"Sütyenimi mi vereyim?" Diye sordum hayretle.

"Evet, şunu da istiyorum." Dedi ve külotumu gösterdi.

"Ya Boran sapık mısın?" Güldü.

"Ne yapayım, seni özledim." Dedi. Boran gözlerime baktı. "Sen beni özlemedin mi?" Dudağımı büktüm.

"Özledim." Diye mırıldandım.

Boran sırıttı ve birden üstünü çıkarmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordum.

Boran baksırla kaldığında bakışlarımı kaçırdım.

"Onu çıkarma!" Diye onu uyardım.

Boran'ın onu da çıkardığını anladığımda gerilmiştim. Birden jakuziye girmesiyle birlikte çığlık attım.

"Boran çıplağım diyorum sana!" Diye bağırdım.

"Sus ulan sus! Sanki daha önce görmedim!" Dedi ve yanıma geçti.

"Boran sığmıyoruz!" Ofladı.

"Kızım bir dur ya!" Diye homurdandı.

Küskünce ona baktım.

"Çıkmak istiyorum ben." Dedim.

"Bu suyun soğukluğu ne böyle, hasta mı olmak istiyorsun?" Sinirle bana baktı. Elleri kollarımı okşadı. "Donmuşsun, aklınla zorun mu var?" Diye homurdandı.

Tam ayağa kalkacaktım ki üşümemle birlikte yeniden oturmuştum.

"Ne oldu?" Dedi alayla.

"Havlumu verir misin?" Diye sordum masumca.

Boran birden beni göğsüne çekti.

"Gel sen şöyle..." Dedi.

İster istemez ona sokulduğumda beni kucağına çekti.

"Nasıl üşümüşsün!" Boran'ın kızgın sesine aldırmadım.

"Ne yapayım, çok bunalmıştım." Dedim.

Boran ellerini kalçama doğru indirmişti. Ses etmedim ve ona daha çok sokuldum. Birden kalçamı sertçe sıktığında inledim.

"Ya yapma!" Dediğimde güldü.

"Sen beni özlemedin mi?" Kaşlarımı çattım.

"Hani sen beni beklerdin? Hemen sevişmek istiyorsun." Güldü.

"Çok özledim, elimde değil." Dedi.

Yeniden gözlerimi kapattığımda dudağıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Üşüyor musun fıstığım?" Diye sordu.

Ona yapışmıştım, gerçekten üşüdüğümü ona sokulunca fark etmiştim.

Boran ellerini sırtıma yerleştirdi ve yavaşça okşamaya başladı.

Dudaklarını burnumun ucuna değdirdi.

"Bu böyle olmayacak." Diye mırıldandı. "Ben bile ısıtamam seni, çok üşümüşsün." Boran birden beni kucağına aldı ve ayağa kalktı.

Utançla bakışlarımı kaçırdım. Bedenim gözlerinin önündeydi... Köpük varken görünmüyordu ama şimdi net olarak görmüştü.

Boran bedenime bakmadan suyu açtı.

Sıcak su başımdan aşağıya aktığında içim titremişti. Boran eline şampuanı aldı ve saçlarımı yıkamaya başladı.

"Gerisini ben hallederim." Dedim.

Boran iç çekti.

"Benden mi utanıyorsun?" Diye sordu.

"Ş-Şey..." Belimi kavradı.

"Bensu emin ol ki ben senin bedenini senden iyi biliyorum... Senin bedeninin her bir karesinde benim izim var." Omzumu öptü. "Vücudunda öpüp koklamadığım bir yer var mı?" Utançla ona baktım.

"Boran kocamdın sonuçta!" Dedim.

"Yeniden kocan olacağım, bunu sen istedin." Boran yüzümü avuçladı. "Ben seni çok seviyorum kızım, belki psikopatlık derecesinde ama seviyorum!" Sesi sertti. "Sen on altı yaşındayken de senden vazgeçmedim, şimdi de geçmiyorum." Gözlerime baktı. "Yıllarca seni aldattığımı savundun, acı çektirdin bize!" Göz devirdim.

"Boynunda morluk vardı, ne düşünseydim?" Dedim.

"Boran yapmaz diyemedin mi?!" Öfkeyle ona baktım.

"Ne diyeyim be ne diyeyim? Senin aptal metresinin nasıl ağrı çektiğini dinledim ben! Tabii o cadı annenin de yüzü gülüyordu! Karadenizli kız istemediler ya hani, gelinleri onların topraklarından olsun istediler!" Diye bağırdım.

Boran derin bir nefes aldı.

"Benim metresim falan yok, bu birincisi." Beni kendisine çekti. "Ailem seni istemedi diye evi başlarına yıktım, bu ikicisi." Gözlerime baktı. "O metres dediğin tanımadığım etmediğim kız beni yanağımdan öptü diye kıyameti kopardım, bu üçüncüsü." Yavaşça çenemi tuttu. "Seni üzdükleri için ailemi tek kalemde sildim ve hiç bilmediğim bir şehire taşındım, bu da dördüncüsü." Dedi.

"Çabuk bana vurulma olayını anlat, yoksa seninle evlenmem!" Dedim.

Boran kaşlarını çattı.

"Güzelim..." Elimi boynuna götürdüm.

"Eğer boynundan vurulsaydın ölmez miydin?" Sesimin titremesine engel olamadım.

Boran alayla güldü.

"Boynumdan vurulduğumu nereden çıkardın?" Kaşlarımı çattım.

"Öyle söyledin!" Dedim.

"Ben sana boynumdan vuruldum demedim, vuruldum dedim!" Yutkundum.

Doğruydu...

"O zaman nerenden vuruldun, kim vurdu?" Titriyordum...

Boran hüzünle iç çekti.

"Kalbimden..." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"N-Ne?" Diye fısıldadım. "Boran sen ne diyorsun?" Boran telaşlı hâlime gülümsedi.

"Kalbimden vurdu beni Bensu diye bir kız... Birden bana inanmayıp ayrılmak istedi, kucağında bir yaşındaki kızımız vardı." Dedi.

Rahat bir nefes verdim ve koluna vurdum.

"Hayvansın, ödüm patladı!" Diye kızdım.

Boran dudaklarıma yaklaşıp uzun bir öpücük kondurdu.

"Şuradan çıkınca konuşalım güzelim olur mu? Önce seni yıkamam lazım..." Ofladım. "Hasta olursun aşkım." Dedi.

Oflasam da mecburen başımı salladım.

***

Bornozla yatağın içine girdim ve Boran'ı beklemeye başladım.

Onu yıkamayı düşünsem de o beni utandırmamak için odamıza gitmemi söylemişti.

En azından anlayış gösterebiliyordu...

Boran şu dünyadaki en öküz adamlardan biriydi... Bazen nasıl bu öküze aşık oldum diye sorgulamadan edemiyordum. Bazen de iyi ki ona aşık oldum diyordum.

Boran'ın yastığını kucağıma aldım ve başımı yastığa yasladım.

Onun kokusu burnuma dolduğunda aşkla yastığa sarıldım.

Nasıl da güzel kokuyordu...

"Bensu?" Boran'ın sesini duydum.

Yastığı yüzümden çektim.

"Hı?" Güldü.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordu.

"Sana sarılıyorum." Dedim ve yastığa daha çok sarıldım.

"Allah'ım..." Boran gülümsedi. "Giyinmeyi bekleyemem." Dedi ve yanıma uzandı.

Yastığı kucağımdan almasına izin vermedim.

"Senin gibi kokuyor." Dediğimde güldü.

"Çünkü ona ben yatıyorum." Dedi.

Güldüm ve yeniden yastığı kokladım.

"Çok güzel..." Dedim.

Boran kendini gösterdi.

"Yastığın sahibi benim, onun yerine bana sarılabilirsin." Omuz silktim.

"Yastık daha güzel." Dedim.

Boran kaşlarını çattı ve birden yastığı alıp yere fırlattı.

Şaşkınca ona bakarken birden beni kucağına çekti.

"Bana sarıl." Dedi net bir sesle.

Küçük bir kahkaha attım.

"Yastığı mı kıskandın?" Diye sordum.

Boran cevap vermek yerine omzumun açıkta kalan kısmına küçük bir öpücük kondurdu.

"Çok seviyorum, ne yapayım?" Dedi.

Kollarımı onun boynuna sardım. O da bana sımsıkı sarıldı.

"Ne zaman evleneceğiz?" Diye sordum.

"En yakın zamanda." Dedi.

Yavaşça başımı onun boynuna gömdüm.

"Eskiden Loya'yla konuşurken bu kadar kıskanç bir adama nasıl katlandığımı sorardı." Güldüm. "Aslında sadece o değil herkes bana sana nasıl katlandığımı soruyordu." Dedim. "Çünkü bu kadar kıskanç bir adama sahip olmak çok zor, en ufacık şeyde tartışabiliyorduk..." Gözlerim dolduğunda Boran saçlarımı okşadı. "Ben üzülünce hemen gönlümü almaya çalışırdın ama ertesi gün yine bir tartışma yaşardık." Dedim.

"Ulan yedi yıllık beraberliğimiz boyunca seni yalnızca üzdüm herhâlde!" Diye homurdandı.

Güldüm ve yumuşakça dudağına vurdum.

"Çok öküzsün, seni düzeltmek o kadar zordu ki... Zaten başaramadım." Dedim.

"Seni her gün üzdüğüm için mi eve gelir gelmez üstüme atlıyordun? Ben seni üzdüğümü düşünmüyorum, âşık bir adam sevdiğine kıyamaz." Dedi.

Gülümsedim ve onun yanağını öptüm.

"Üzmedin ki zaten... Üzseydin yedi yılımı seninle geçirmezdim, gidip bir de üstüne üstlük çocuk yapmazdım." Dedim. "Sadece tartışmalarımızdan sonrasını kast ediyorum. Tabii hemen gönlümü alıyordun..." Özlemle ona baktığımda bunu hissettiğini anlamıştım.

"Bensu ben çok kıskanç bir adamım. Konu sen olunca kafayı yediğimi biliyorsun!" Dedi ve belime sarıldı.

"Biliyorum..." Başımı boynuna gömdüm. "Boran ben seni çok seviyorum." Dedim.

Boran keyifle arkasına yaslandı.

"Oh çok şükür, iki yıldır senden şu cümleyi duymaya hasrettim." Omzumu öpücüklere boğduğunda kıkırdadım ve başımı kaldırıp onun gözlerine baktım.

İki yıl aradan sonra bu sözleri söylemek çok hoştu...

"Beni aldattın diye çok üzüldüm, yıllarca ağladım." Dedim.

Boran sıkıntıyla yüzümü avuçladı.

"Biliyorum, biliyorum..." Dedi. "Sana anlatmaya çalıştım ama olmadı." Yutkundum.

"Anlat o hâlde..." Boran saçımı öptü.

"Bebeğim." Dediğinde kaslı göğsüne baktım.

Kalbinin hemen altında kalan Bensu dövmesinde parmaklarımı gezdirdim.

"En sevdiğim dövmen bu biliyor musun?" Gülümsedi.

Benim de aynı yerimde Boran yazıyordu.

Hafifçe göğsümün altına dokundu.

"Benim de." Dedi.

Kıkırdadım ve dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

"Anlatacak mısın?" Ofladı.

"Sözümü kesme , anlaşıldı mı?" Başımı salladım. "O morluk dayak yüzündendi. Çok sert darbeler yedim." Kaşlarımı çattım. "Hani annem eve o metresi getirmeden önce ben kolumdan vurulmuştum, hatırlıyor musun?" Hemen başımı salladım. "Ortalığı yıkmıştın, birkaç gün boyunca sanki başımdan vurulmuşum gibi davranmıştın..." Güldüğünde koluna vurdum.

"Aptal mısın sen? O gün nasıl korkmuştum haberin var mı?" Gülmeye devam etti.

"Biliyorum Bensu'm, sen vurulsan ben de kafayı yerdim. Aslında sana hak vermedim değil." Dedi. "Her neyse, o gün kan davalı olduğumuz bir aşiret tarafından saldıraya uğramıştık. Bunu sana söylemedim korkarsın diye.

Bunu söylemek yerine gençleri ayırmak için kavgaya girdiğimi ve o esnada birinin beni yanlışlıkla kolumdan vurduğunu söylemiştim. Mermi sıyırmıştı, ciddi hiçbir şey yoktu. Seni zor da olsa inandırmıştım." Şaşkınca ona baktım.

"Yalandı yani?" Diye mırıldandım.

"Sana söyleyemezdim ömrüm, korkardın... Hamileydin, ne deseydim?" Dedi.

Parmaklarımı kurşun izinde gezdirdim.

"Ölürüm..." Diye fısıldadım.

"Şş!" Boran beni göğsüne bastırdı. "Şimdi ağlamaya başlama hemen, canım yanmadı." Dediğinde burnumu çektim.

"Yalan!" Güldü.

"O günden sonra bu piçler bize tuzak kurdular. Abim ve amcam beni vurdukları için dellenmişti. Onlar da gidip içlerinden en küçük olanını vurdular." Gerçekten ne hissedeceğimi bilmiyordum. "Beni ve abimi küçük bir yere kapattılar. Kan davası daha da büyümüştü artık." Boran yutkundu. "Ellerimiz bağlıydı, bizi bayıltmayı bir şekilde başardılar. Ellerinde odunlarla uyandırdıklarını hatırlıyorum, sonrası yine karanlık..." Derin bir nefes aldı. "Boynumdaki morluk dayaktan dolayıydı, daha sonra biz de onlardan intikam aldık. Gelip adam gibi savaşmayı seçmediler, gidip tuzak kurdular!" Boran öfkeyle gözlerini kapattı. "O morluğu yanlış anladığından beri de yatmadık zaten. Bedenimdeki diğer morlukları görmemiştin. Korkarsın diye söyleyemedim. Onlar size zarar verecek diye ödüm kopuyordu, sizi her an korumak zorundaydım. İzmir'e taşınmamız ise daha iyi oldu, beladan uzaklaştık." Dedi.

Boran bana öyle bir bakıyordu ki...

"Sen dayak mı yedin?" Dedim.

"Tuzak kurmasalar bok dayak yerdim! Beni bilmiyorsun sanki!" İç çektim.

"Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyorum..." Boran elimi öptü.

"Size bir şey olmasından korktum. Kendimi geçtim, size bir şey olursa kafayı yerdim!" Dedi.

Yutkundum.

"B-Biz şimdi tehlikede miyiz?" Diye sordum çekinerek.

"Asla, asla sana dokunmalarına izin vermem! Ben bu eve boşuna mı bunca kamera koydurdum sanıyorsun? Camlar kurşun geçirmiyor bile, zamanında her türlü güvenlik önlemini aldım." Doğruydu.

O zamanlar neden bu kadar abarttığını anlamasam da ses etmemiştim.

"Şimdi..." Çenemi öptü. "Kızımıza bir şey çaktırmak yok. Bu konu hakkında bir daha konuşmak da yok." Başımı salladım. "Bana güveniyorsun değil mi?" Sesindeki hafif üzüntüyü hissetmiştim.

"Güveniyorum ama..." Dedim. "İki yıldır kimseyle yatmadığına yemin et!" İçimdeki kıskançlığa engel olamıyordum.

Boran güldü.

"Yemin ederim ki, kızımın üstüne yemin ederim ki kimseyle yatmadım." Dedi. "Zaten bir sevişsek anlardın. Artık dayanamıyorum malum." Diye homurdandı.

"Tamam, tamam..." Gülümsedim. "Sana inanıyorum." Dedim.

Boran yalan söylemezdi, kaldı ki yalan yere yemin edecekti... Hem de kızımızın üstüne yemin etmişti.

Boran beni altına çektiğinde kıkırdadım.

Gece yeni başlıyordu...

ALİ

Kollarımın arasında uyuyan karımı izledim.

"Bebeğim..." Dudaklarımı saçına değdirdim. "Güzeller güzelim..." Diye fısıldadım.

Loya yavaşça kıpırdandı ve bana daha çok sokuldu.

Onun mis gibi kokusunu içime çektim.

Huzurdu, huzurumdu...

Ne yaparsa yapsın kızamıyordum. O benim her şeyimdi, bütün ömrümü onun uğruna feda edebilirdim.

Loya gözlerini yavaşça açtı.

"Günaydın karıcığım." Dedim.

Loya gerindi.

"Günaydın." Diye mırıldandı. "Saat kaç?" Diye sordu.

Onun yanağını öptüm.

"Bırak şimdi saati..." Dediğimde gözlerini ovuşturdu.

"Ali beynim algılamıyor." Dediğinde güldüm.

"Ne zaman algıladı ki?" Diye karşılık verdim.

Loya tek kaşını kaldırdı.

"Sen bana laf mı soktun?" Dedi. "Sabah sabah beynimin algılamaması normal değil mi? Uykumdan uyandım Ali, sen de bana gelip ne diyorsun!" Diye homurdandı.

Yaklaşıp dudağını öptüm.

"Şaka yaptım efulim." Dedim.

Loya dudağını yaladı.

"Eminim öyledir." Açlıkla dudaklarına baktığımda kıkırdadı. "Dudağım kurumuştu, seni etkilemek için yapmadım." Dedi.

Ellerimi incecik beline sardım.

"Senin beni etkilemen için dudağını ıslatmana gerek yok. Ben sana baktıkça azıyorum zaten." Dediğimde şaşkınca bana baktı. "Y-Yani etkileniyorum demek istedim." Diye hemen düzelttim.

"Sapıksın Ali, gerçekten sapıksın!" Göz devirdim.

"Tabii senin yanında her gece üç kişi yatmıyor!" Diye söylendim.

"Üç kişi mi?" Sorusuyla birlikte göğüslerini gösterdim.

"Her gece bana nasıl bakıyorlar bir bilsen, onlar da beni istiyor aslında..." Loya inanamayarak bana baktı.

"Taktın göğüslerime!" Diye homurdandı.

"Ulan benim değil mi? Zaten elleyip okşayamıyorum, uzaktan uzaktan izliyorum!" Dedim.

"Göğüslerimde uyuduğun zamanları unuttun herhâlde!" Dedi alayla.

"Loya..." Derin bir nefes aldım. "Güzelim benim..." Onu göğsüme çektim. "Ben senin kocanım, bunu biliyorsun değil mi?" Güldü.

"Benimle sevişmek mi istiyorsun?" Yanağını okşadım.

"Bütün mesele sevişmek mi sence?" Saçını öptüm. "Benim meselem sensin güzellik, benim meselem senin kalbin..." Onun kokusunu içime çektim. "En azından bana biraz iyi davranamaz mısın? Her şey o kızın intiharından sonra oldu!" Dedim.

Loya hızla başını kaldırdı.

"Yoksa Şeyma seninle mi konuştu?" Diye sordu.

"Aptal değilim Loya, bazı şeyleri anlayabiliyorum!" Yutkundu.

"N-Ne anladın?" Dedi.

"Sen beni o kızdan kıskanıyorsun." Dedim net bir sesle.

Loya kaşlarını çattı.

"Yok öyle bir şey!" Çemkirdiğinde alayla güldüm.

"Öyle mi?" Saate baktım. "Saat on iki gibi Şeyma'yı ara da bize gelsin. Biraz muhabbet ederiz, güzel olur bence." Loya birkaç saniye yüzüme baktı.

"Ş-Şeyma'yı mı arayayım?" Sesinin titrediğini fark ettiğimde gülümsedim.

"Evet, bence tatlı bir kız." Dedim.

Loya'nın şaşkın bakışları eşliğinde gülmemek için kendimi zor tuttum.

"Ha benden daha tatlı yani?" Dedi.

"Ben öyle bir şey söylemedim güzelim, popondan uydurma." Dedim.

"Benimle dalga geçiyorsun değil mi?" Güldüm.

"Ne ilgisi var, neden dalga geçeyim?" Loya örtüyü ters bir hareketle üstümüzden itti.

"Hayır, çağırmıyorum!" Dedi inatla.

"Neden?" Ofladı.

"Ya yeter Ali, uğraşıp durma benimle!" Diye kızdı.

Yataktan kalkmasına izin vermedim ve onu kucağıma çektim.

"Bırak!" Bana küstüğünü anladığımda omzunu öptüm.

"O senin düşmanın mı yoksa arkadaşın mı anlamış değilim." Dedim. "Benim onunla konuşmamı sürekli engelliyorsun. Neden Loya, bana mantıklı bir sebep söyle!" Loya'nın gözleri dolmuştu.

"K-Konuşmak mı istiyorsun?" Onu göğsüme bastırdım.

"Hayır ama nedenini merak ediyorum." Burnunu çekti.

"Hani senin için sadece ben vardım? Şimdi başka kadınlara ilgi duyuyorsun!" Loya'nın gözyaşlarını sildim.

"Ben senden başka kimseye ilgi duymuyorum, saçma sapan konuşma!" Diye kızdığımda Loya başını boynuma gömdü.

O kız eve gelir gelmez beni evden gönderiyordu. Kesinlikle onunla karşılaşmamı istemiyordu. Üstelik o kızın intihar etmesinden sonra benden epeyce uzaklaşmıştı. Bu işte bir gariplik vardı...

"Hâlâ bana âşıksın yani?" Dedi.

Kızarmış burnuna ve gözlerine baktım.

"Benim kalbim seni böyle görmeye dayanamaz, bilirsin... Ağlama ne olur, ben seni üzmek istememiştim." Dedim sıkıntıyla.

"Hâlâ bana âşık mısın diye sormuştum ama cevap vermedin. Bir de Şeyma'yla buluşmak istedin, üstüne üstlük ona tatlı dedin!" Yavaşça ona sarıldım.

"Ne demek istiyorsun?" Dedim sert bir sesle. "Ben senden vazgeçer miyim?" Loya boynuma sarıldı.

"Göğüslerime dokunmana izin veririm. Sen yeter ki onu düşünme." Dedi.

Şaşkınca güldüm.

"Yemin et?" Dediğimde başını salladı.

"Ama onunla hiç konuşmayacaksın?" Sırıttım.

"Sen beni bayağı kıskandın sanki, ne dersin?" Dediğimde kucağıma daha çok yerleşti.

"Bu kıskanmak değil, kocamsın sonuçta değil mi? Başka kadınlarla yakın olmanı istemem." Dedi.

"Kıskandın..." Kahkaha attım. "Lan vallahi kıskandın!" Dedim mutlulukla.

Loya ofladı.

"Ne uyuz bir adamsın!" Karımın gözyaşlarını sildim.

"Bebeğim..." Onu öptüm. "Benim gözüm senden başkasını görür mü hiç?" Loya kıpırdandı.

"Onu çağırmamı istemiyorsun değil mi?" Güldüm.

Anlaşılan bu Şeyma denen kız sayesinde çok eğlenecektim.

"Neden olmasın?" Dedim.

Loya hızla göğsüme vurdu.

"Ali!" Diye bağırdı.

Onun yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Benim hırçın Karadenizlim, senin inadına kurban olurum." Dedim. "Seni nasıl seviyorum bir bilsen..." Dedim ve burnunu öptüm. "Her şeyini çok seviyorum." Loya kıkırdadı.

"Tamam bırak şimdi beni, Şeyma'yı sevmiyorsun değil mi?" Diye sordu.

"Sevmiyorum Loya, ne diye seveceğim ki? Tanımıyorum bile!" Loya gülümsedi.

"Yani beni seviyorsun..." Diye mırıldandı.

"Bunu zaten bilmiyor musun?" Loya birden bana sarıldı.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken gülümsedi.

"Hayırdır sevgilim?" Diye sormadan edemedim. "Bugün neden bu kadar mutlusun?" Loya bana yaklaştı.

"Küçük bir ödülü hak ettin." Dedi.

Kaşlarımı çattığımda yaklaşıp dudağıma küçük bir öpücük kondurdu ve ardından hızla geri çekildi.

Donup kaldığımı hissederken Loya yavaşça üstümden kalktı.

"Bir saat sonra yine çemkirmeye başlarım, o yüzden tadını çıkar." Dedi alayla.

Loya odadan çıktığında inanamayarak dudağıma dokundum.

Öpmüştü lan!

Hem de kendi isteğiyle öpmüştü...

Mutlulukla yatağa daha çok yayıldım.

Meleğim benim...

Aptal aptal sırıttığımın farkına varınca hemen telefonumu elime aldım ve annemi aradım.

"Alo, oğlum?" Dedi açar açmaz.

"Nana..." Gülümsedim. "Nasılsın?" Diye sordum.

"Kurban olurum ben sana, annesinin minik oğlu..." Kahkaha attım.

"Ana iki metreyim!" Dedim.

"Sen gel bir de kendine benim gözümden bak..." Annemin sesindeki sıkıntıyı hissetmiştim.

"Ne oldu nana?" Yavaşça doğruldum.

"Oğlum biliyorum seni çok bunaltıyorum ama..." İç çektim.

"Torun mevzusu mu?" Dedim.

"Evet." Diye mırıldandı annem. "E gelmişim kaç yaşına, bir torun istemek hakkım değil mi? Hilal'de daha yaşım küçük diyor!" Diye sızlandı.

"Ah annem ya..." Üzüntüyle yeniden iç çektim. "Loya zaten beni sevmiyor. Bir de kızı çocuk için mi zorlayayım, benden daha mı çok nefret etsin? Bana yavaş yavaş alışmaya başladı. Artık o adamın adını anmıyor bile..." Annem ofladı.

"Ne yani? Ben bir ömür boyunca bu kızın keyfini mi bekleyeceğim? Keşke Duygu'yu alsaydın oğlum, en azından bana karşı saygılıydı. Benim gözüme girmek için az börekler getirmedi." Dedi.

Sinirle güldüm.

"O börekleri pastaneden alıyordu!" Dedim.

"Olsun, sonuçta düşünüp getiriyordu. Loya öyle mi, aklı anca cadılığa çalışsın! Beni hiç aramıyor bile, ayıp oğlum ayıp! Eskiden biz böyle miydik sanıyorsun? Biz kayınvalidemize hürmet gösterirdik, sürekli yardıma giderdik." Annem iç çekti. "Nerede o eski gelinler... Duygu kızım hiç değilse bana değer veriyordu." Dedi.

"Öyle deme anne! Karım o benim, cadı falan değil. Melek gibidir aslında, sadece bana kızdığı için böyle davranıyor. Yumuşacık bir kalbi var onun, sen onu tanımıyorsun." Annem kahkaha attı.

"Yumuşacık kalbi olduğu için mi seni defalarca aşağıladı benim saf oğlum?" Dedi. "Bırak artık şu kızı Allah aşkına, ondan sana yâr olmaz." Göz devirdim.

"Anne ne olur yeter artık, bir yıl oldu hâlâ boşan diyorsun!" Sinirle ayağa kalktım. "Aklın hâlâ Duygu da kalmış! Annem o benim eski sevgilim, adı üstünde eski! Bırak eskide kalsın..." Diye mırıldandım. "Hem Loya senin onunla tanıştığını bilmiyor, ona yalan söylemek zorunda kaldım. Senin onu tanımadığını söyledim, yoksa Loya'yla uğraşıp duracaktım. Allah aşkına onun yanında o kızı anma, yemin ederim aramız çok kötü bozulur." Dedim.

"Ha bir de seni kıskanıyor öyle mi?" Dediğinde gülümsedim.

"Loya'm benim..." Diye fısıldadım.

"Ah annem ya, ah çocuğum ya..." Gülümsedim.

"Çok özledim seni annem, yakında gelirim. En sevdiğim yemeği yaparsın bana." Dedim.

"Tabii karın yapmıyor." Dedi annem alayla.

"Anne yeter ama, ne olur kızma ona... Sana söz veriyorum ki bir gün gelip senden özür dileyecek." Annem ofladı.

"İstemem onun özürünü oğlum, sana iyi davransın yeter. Bana hürmet göstermesini de geçtim artık, yeter ki sen mutlu ol. Gerekirse onunla görüşmem, benim tek amacım sensin Ali'm." Dedi.

"Annem bak biliyorum onu hiç sevmiyorsun ama-" Sözümü kesti.

"Loya benim kızım yaşında, neden ondan nefret edeyim ki? Yirmi dört yaşında bir genç kızla ne gibi bir derdim olabilir, niye sevmeyeyim?" Gözlerimi kapattım. "O seni çok üzdü oğlum... Bir ana evladının üzülmesine nasıl dayansın? Ben yıllarca seni babasız büyüttüm, her şeyden sakındım. Şimdi gelip el kızının seni böyle aşağılaması beni çok üzüyor..." Dedi.

"Biliyorum anam, biliyorum. Haklısın da ama bize birazcık zaman versen? Sana söz veriyorum ki gelip senden özür dileyecek. Sadece biraz daha sabır." Dedim.

"Peki oğlum, peki..." Diye mırıldandı.

"Hilal ne yapıyor?" Diye sordum.

Bir an önce konuyu değiştirmek istemiştim. Zaten Hilal'le her gün görüşüyordum.

"İyi ne yapsın, seni özlüyor." Dedi.

"Ben de onu çok özledim." Ardından güldüm. "Bir de seni tabii, annelerin en güzeli... Kokunu bile özledim yemin ediyorum." Annem güldü.

"Sen gel onu bir de bana sor, yakışıklı oğlum benim... Güzel kalplim, güzel yüzlüm..." Dedi.

"Oy nana oy!" Gülümsedim. "Ben şimdi aşağıya ineceğim, kapatmam gerekiyor. Akşam seni görüntülü ararım, kendine çok iyi bak olur mu?" Dedim.

"Asıl sen kendine iyi bak delikanlı oğlum benim..." Dedi. "Loya senin gibi heybetli bir adama sahip ama hâlâ değerini bilmiyor. O kadar yakışıklı doğurmuşum seni, enine boyuna yağız bir delikanlı olmuşsun ama Loya seni hâlâ beğenmiyor!" Kahkaha attım.

"Anne konuyu kapatmıştık, neden ısrarla karıma yükleniyorsun?" Dedim. "Haydi kapatıyorum, seni çok sevdiğimi unutma nana." Annem hıçkırdı.

"Oy aslan oğlum benim..." Dedi sevgiyle.

"Anne ama ağlama, yakında geleceğim zaten." Duruşumu dikleştirdim. "Hatta yakında Loya'yla geleceğim, temelli olarak." Annem birkaç saniye durdu.

"Ne?" Sesi şaşkındı.

"Bak gör ana, gelininle yanınıza geleceğiz. Ben burada geçici olarak kalıyorum. En başından beri planım belliydi. Ben İstanbul'u severken başka bir şehirde yaşamak istemiyorum. Üstelik sizi bırakmak hiç istemiyorum, dolayısıyla yanınıza geleceğiz." Yavaş adımlarla odanın içerisinde dolaştım. "Aslında Trabzon'da bir yıl kalmak bana iyi geldi. Sessiz, sakin bir şehir.

İstanbul'dan uzaklaşmak biraz iyi hissettirdi. Tabii çok abartmamak şartıyla değil mi?" Annem güldü.

"Şimdi sen..." Sustu ve ardından sözlerine devam etti. "Yeniden mi?" Annemin mutluluğu sesine yansımıştı.

"Evet bir tanem, yeniden oraya yerleşeceğim. Loya'nın gelmesini istemezsin biliyorum ama-" Sözümü kesti.

"Gelsin, gelsin!" Güldüm.

"İnşallah her şey hayalimdeki gibi olur. Haydi kendine iyi bak, kapatıyorum." Dedim ve telefonu kapattım.

Tuvalete girip işlerimi hallettikten sonra odadan çıktım.

"Ali abi?" Emre'nin sesini duymamla birlikte yere baktım.

"Aslanım?" Onu kucağıma aldım. "Ne işin var burada?" Diye sordum.

"Seni görmeye geldim." Dedi. "Bugün beni gezdirir misin?" Gülümsedim.

"Bilmem ki, şirketteki işlere bağlı." Dedim.

Emre ofladı.

"Zaten babam da işleri düşünüyor, herkes işleri düşünüyor!" Bu tatlı homurdanması gülümsememe sebep olmuştu.

"Bakarız aslanım, hemen üzülme." Dedim.

Emre'yle birlikte kahvaltıya indiğimizde Eylül hemen oğluna baktı.

"Aşkım sen nerelerdesin?" Emre beni gösterdi.

"Ali abimle gezmeye gideceğiz." Güldüm.

"Ben öyle bir şey söylemedim ki aslanım." Emre göz devirdi.

"Ben gezmek istiyorum!" Eylül gülümsedi.

"Ali abini bunaltma oğlum, ben seni götürürüm." Dedi.

"Biz erkek erkeğe gideriz, değil mi delikanlı?" Diye sordum.

Emre mutlulukla başını salladı.

"Annemin dedikodu yapmasından bıktım artık! Sürekli dedikodu yapıyor!" Dedi. "Kaç gündür babaannemin arkasından konuşuyor. Aynı konuyu her gün her saat konuşuyor, çok sıkılıyorum Ali abi." Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

Zerrin annem şaşkınca Emre'ye baktı.

"Eylül benim arkamdan mı konuşuyor?" Dedi.

"Ay hayır anne, Emre saçmalıyor gene!" Eylül kıpkırmızı olmuştu.

"Evet babaanne, geçen gün alışverişte ona giydiği hiçbir şeyi yakıştırmamışsın. Annem de sana kızmıştı, bana her şey yakışıyor deyip durdu." Dedi.

Şaşkınlıktan dolayı gözlerim kocaman olurken Loya'nın güldüğünü duydum.

"Ah Emre'm ya..." Loya yanımıza geldi ve Emre'yi öptü. "Halan kurban olsun sana, küçük adamım benim." Dedi.

Loya'yı izledim.

Aslında çocukları seviyor gibiydi...

Belki de bir çocuğumuz olsa bana daha çok bağlanırdı.

Ne diyordum ben Allah aşkına?

Bok bağlanırdı!

Kız tam bir inattı. Ben hayatımda bu kadar inatçı bir insan daha tanımamıştım. Bir yıldır resmen ona beni sevmesi için yalvarıyordum.

"Ben acıktım." Dedi Emre.

Eylül hâlâ kıpkırmızıydı.

"Anne..." Diye mırıldandı. "Ben sadece o gün biraz kızmıştım. Kusuruma bakma olur mu? Eğer seni kırdıysam özür dilerim." Dedi.

"Bizim seninle böyle atışmalarımız çok olur Eylül, kızmadım..." Zerrin annem eliyle yanını gösterdi. "Sadece kilo aldığın için dar geldiğini söylemiştim. Bu kadar üzüleceğini düşünmemiştim." Dedi.

Eylül zorlukla gülümsedi.

"Bu aralar biraz alınganım sanırım, Alparslan da aynı şeyi söylüyor." Alparslan güldü ve karısının yanağını öptü.

"İnşallah hamilesindir." Dedi.

"Öyle bir şeyin imkânı yok." Eylül güldü ve tabağındakileri yemeye başladı.

"Sen bizim kızımızsın." Dedi babaanne. "Aileni o kadar hiçe saydın, sırf Alparslan'la evlenmek için...Düşmanımızın kızı gelinimiz oldu, iyi ki de olmuş." Eylül gülümsedi.

"Çok teşekkür ederim babaannem." Dedi sevgiyle.

Neyse ki iş tatlıya bağlanmıştı.

Şu kavga annem ve Loya arasında olsaydı sonucunu düşünemiyordum bile...

Emre annesinin yanağını öptü.

"Kızdın mı?" Tatlı tatlı ona bakıyordu.

"Evet kızdım!" Dedi Eylül sertçe. "Bıktım senin şu patavatsızlığından!" Diye homurdandı.

"A-Ama anne..." Emre üzgünce annesine sokuldu.

"Ne anne ne?!" Eylül sinirle gözlerini kapattı. "Ya seninle kaç defa konuştuk Emre? Sürekli her şeyi söylemenden gına geldi!" Dedi.

Haklıydı aslında...

İşin kötü tarafı Emre'nin kapı dinleme huyu vardı. Nerede ne konuşacağını bilmiyordu. Gerçi o bir çocuktu, aklı ermiyordu bile...

Emre'nin ağlamaya başlamasıyla birlikte Eylül hemen onu kucağına aldı.

"Bak, üzdün oğlumu!" Diye homurdandı Alparslan.

"Ama Alparslan!" Eylül sıkıntıyla oğluna baktı. "Of Allah'ım, sen sabır ver." Emre annesine sarıldı.

"Anne bana kızma olur mu? Ben seni çok seviyorum." Dediğinde Eylül gülümsedi.

"Ya..." Kıkırdadı ve oğlunun yanağını öpücüklere boğdu. "Gönlümü nasıl alacağını da çok iyi biliyor yakışıklı." Dedi.

"Kime çekmiş?" Dedi Alparslan hafif bir alayla.

"Bir daha yapmayacağım anne, sana söz veriyorum ki." Eylül oğluna sarıldı.

"Oy ben sana kurban olurum, kızamıyorum da uşağa!" Deyip güldü.

Herkes gülümseyerek onları izliyordu.

İç çektim ve bakışlarımı onlardan çektim. Tek istediğim şu kadarcık bir huzurdu, fazlasında gözüm yoktu.

Bir yıl boyunca artık sürekli direnmekten bıkmıştım. İnsan biraz da mutlu olmak istiyordu.

Bu sabah mutlu uyansam da o mutluluk hep dakikalar sürüyordu. Mutluluk bir günlük değil, bir ömürlük olmalıydı. Kaldı ki benim mutluluğum ancak on dakika sürüyordu. Loya Hanım ne yapıp edip beni üzmeyi başarıyordu.

"Hala?" Dedi Emre.

Loya başını kaldırdı.

"Ali abimin annesi seni neden sevmiyor?" Diye sordu.

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken sertçe öksürdüm.

"Bu nereden çıktı?" Dedi Loya.

"Telefonda konuştuklarında duydum. O seni hiç sevmiyormuş. Ali abim de ona kızdı ama annesi yine seni istemediğini söyledi." Dedi.

"S-Saçmalama Emre!" Diye kızdım.

Eylül şaşkınca oğluna bakıyordu.

"Oğlum sen az önce ne sözü verdin?!" Bu sefer Alparslan sesini yükseltmişti.

"Bir dakika, bir dakika..." Zerrin anneme baktım. "Annen sana Loya'yı sevmediğini mi söylüyor?" Dedi.

Köşeye sıkıştığımı hissederken gömleğimin birkaç düğmesini açtım.

Sanki fazla sıcak olmuştu!

"Zerrin annem-" Emre sözümü kesti.

"Bir de Duygu abla diye bir kızdan bahsettiler. Ali abimin annesi onu çok seviyormuş. Duygu abla ona hep pastaneden börek alıyormuş." Dedi ve son noktayı koydu.

Loya sertçe yutkundu ve bana baktı.

"Aşkım?" Dedim telaşla.

Hızla ayağa kalktı.

"Size afiyet olsun." Dedi.

Ben de ayağa kalktım.

"Oturun!" Diye bağırdı dede.

"Ben sevmediğim bir adamla daha fazla aynı masada oturmak istemiyorum, üstelik bana yalan söyleyen bir adamı da hiç istemiyorum!" Dedi öfkeyle Loya.

Hızla onun peşinden gittim.

Evden çıktığında kolunu tuttum.

"Aşkım ne olur dinle, seni çok seviyorum." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Özür dilerim." Dedim.

Loya hızla beni itti.

"Şerefsiz!" Diye bağırdı. "Adi, hayvan!" Öfkeyle gözlerini kapattı. "Bana onların hiç tanışmadığını söyledin! Gerçekten beni kandırdın mı? Sen benim gözlerimin içine baka baka bana yalan mı söyledin?" Sesi kırgındı.

"Bebeğim beni bir dinlesen..." Onun elini tuttum.

"Dinliyorum Ali." Sesi soğuktu.

"Ben sana yalan söylemek zorunda kaldım çünkü ondan hiç hoşlanmadığını biliyordum. Sadece konuyu hemen kapatmak istemiştim, haklı olduğunu biliyorum." Dedim.

"Ya kocamın eski sevgilisinden neden hoşlanayım ki? Ona baktıkça kim bilir aklına neler geliyordur..." Loya gözlerini kapattı. "Kim bilir kızın

performansı nasıl iyidir... Belki de benimle yattıktan sonra bütün aşkın sönüp gidecek. Ben bir bok bilmiyorum Ali, ben senden başka kimseyle öpüşmedim bile!" Diye bağırdı.

"Biliyorum, biliyorum..." Onu kollarımın arasına aldım. "Şu adi adamı bir kez daha affetsen olmaz mı?" Onun omzunu öptüm. "Ben senin masumluğunu sevdim kadın. Hiçbir şey bilmesen de olur. Ben seni severim, benim aşkım ikimize de yeter. Gerekirse dayanırım hiç sevişmeyiz. Sen yeter ki benden gitme..." Dedim.

"Annene börekler götürüyormuş, kendi de yapamamış yazık..." Alayla güldü. "Annen istese de istemese de gelini benim Ali! Duygu sadece eskide kaldı, o basit bir kızdı! Benimle bir mi?" Dediğinde gülümsedim.

"Hiçkimse seninle bir değil." Dedim.

Loya boğazını temizledi ve başını kaldırıp gözlerime baktı.

"Bu kız sürekli size geliyordu anlaşılan, kızı ailenin içine kadar soktuğuna göre..." Diye mırıldandı.

"Ben sokmadım, yemin ederim ki kendi gelip tanıştı. Hatta ben tanıştırmak istememiştim." Onun elini alıp kalbime koydum. "Beni bir kez daha affeder misin?" Diye sordum çekinerek.

Loya derin bir nefes aldı ve sulu gözlerini sildi.

"Ben seni daha önce hiç affetmedim ki Ali." Bakışlarını kaçırdı. "Ben seni hiç affetmedim..." Dedi mırıltıyla.

Kalbime saplanan sancıyla birlikte öleceğimi sandım.

Hâlâ affetmemiş miydi?

Bir yıldır neyin kinini güdüyordu Allah aşkına? Artık dayanacak gücüm kalmamıştı!

Onu kendime çektiğim gibi dudaklarına yapıştım.

Loya şaşkınca durduğunda yükümü onun üstüne doğru verdim.

İlk başlarda diretse de sonradan öpüşüme karşılık vermişti.

Bu kadın benimdi, benim ömrümdü...

4445 Kelime....

SINIR: 2.70K VOTE 360 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle!

Sınavlarım olduğu için ne yazık ki burayı biraz ihmal ettim. Herkes elimden geleni yaptığıma emin olabilir, saygıyla bekleyen herkese teşekkür ediyorum.😊

Bir sonraki bölümü hemen yazıp atmaya çalışacağım. Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın...

Sizleri seviyorum gençler!❤❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

17 "İspanya"

ALİ

Kurt ve karısı sonunda gelmişti...

Gelişleri tam bir kaos ortamı yaratmıştı. Ne kadar dik durmaya çalışsalar da dedem onları affetmeyecek gibi gözüküyordu.

Akşam birden odaya el ele girmeleri herkesi şok etmişti.

Oysaki Berva Kurt'la evleneceğini sanıyordu...

Kurt zorla evlenmesine karşı çıkmıştı.

Ne kadar evlilikleri formalite icabı olsa da birbirlerine bakışları net bir şekilde belliydi. Kurt o kıza deli gibi âşıktı, aynı şekilde Beliz de ona âşıktı.

Beliz Kurt'a baktığında bakışları yumuşuyordu. Sesinin titrediğine bile şahit olmuştum. Aralarında gerçekten büyük bir aşk vardı. Henüz itiraf edemeseler de birbirlerini çok sevdikleri belliydi.

Aralarındaki yaş farkı onları etkilememiş gibi gözüküyordu. Beliz Kurt'a göre oldukça kısaydı, Loya bile abisinin yanında kısa kalıyordu.

Beliz Kurt'un heybeti karşısında küçücük kalıyordu. O enine boyuna sert bir adamdı. Belli ki bu küçük kız onu biraz da olsa yumuşatmıştı.

Çok şükür ki Kurt iki yıl yattığı cezaevinden çoktan kurtulmuştu. Kader ise onları bir araya getirmişti. Cezaevinden çıkar çıkmaz kendini onun yanında bulmuştu.

Beliz'in babası kendi kızını Kurt'a emanet etmişti. Hiç tanımadığı bir adama güvenmek zorunda kalmıştı. Beliz'in üvey annesi onu evden atınca Kurt onun sığındığı liman olmuştu.

Çok güzellerdi...

Bir gün Loya bana böyle baksa mutluluktan kafayı yerdim herhâlde...

Loya'nın uyanmasını beklemeden banyoya girdim ve ardından kahvaltıya indim.

Eylül kolumu dürttüğünde ona baktım.

"Dedem kahvaltıyı Beliz'e yaptırıyor." Dedi.

Güldüm ve bir şey söylemedim.

Gözlerim Berva'ya kaydığında suratının asık olduğunu fark ettim.

Ee tabi normaldi, Kurt onu almamıştı. Kendi kendilerine gelin güvey olmuştular. Dün Kurt olmadan isteme faslı gerçekleşecekti ki Kurt Beliz'le el ele içeriye girmişti.

'Beliz benim karım...' Derken o kadar gururluydu ki, kendimi romantik bir film izliyormuş gibi hissetmiştim.

Her şey film gibiydi, onların evlilikleri yolunda gidecek gibiydi...

Çok geçmeden Beliz elinde kuymakla birlikte masaya geldi ve yavaşça ortaya bıraktı.

"Afiyet olsun." Dedi.

Kendine güveniyor gibiydi, sesi gayet mutluydu.

Önce dedem kuymağın tadına baktı. Sonra babaannem, en son ise hepimiz tadına bakmıştık.

Şaşkınca karşımdaki kıza baktım.

Babaannemin yaptığından bile güzel olmuştu!

Loya tam karşımda oturuyordu. Gözlerimiz buluştuğunda bakışlarını kaçırdı.

"Bu kızın bunu yapabileceğine inanmıyorum, gidip birine sormuştur!" Dedi Berva, Beliz göz devirdi.

"Elim lezzetliyse ben ne yapayım?" Eylül Beliz'e göz kırptı.

"Birine sorsa ne sormasa ne, gayet güzel olmuş!" Diyen yengeme baktım.

"Aman anneciğim biri yardım etmiştir mutlaka!" Beliz, Berva'nın alaylı tavrına karşı yine göz devirdi.

"Karımın eli inanılmaz lezzetli Berva. Sadece kuymağı değil her yemeği güzel yapıyor!" Kurt Beliz'e baktığında ikisi de birbirine gülümsemişti.

"Sen de güzel yapıyorsun kızım, bu kadar tepki göstermene gerek yok." Dedi babaannem.

"Berva abim sırf seninle evlenmedi diye abartmıyor musun sence de? Beliz çok iyi bir kız, onunla bir konuşsan anlarsın." Dedi Loya alayla.

Dedem ona sert bir bakış attığında sustu.

"O ne demek öyle, sırf seninle evlenmedi diyeymiş!" Diye kızdı.

"Yalan mı dedeciğim, çok doğru bir şey söylüyorum! Abim onunla evlenmek istemedi ve evlenmedi!" Sesi o kadar sert çıkmıştı ki masadaki herkes susmuştu.

"Loya karşında deden var!" Diye uyardı babam.

"Evet karşımda dedem var, beni zorla evlendiren ve beni zerre sevdiğine inanmadığım dedem..." Dedi alayla gülerken.

Kimseden ses çıkmıyordu.

Beliz ise ona uyarıcı bakışlar atıyordu, bunu umursamadı.

"Loya anneciğim artık şu konuyu kapat, bir yıldır aynı şeyleri konuşmaktan sıkıldım." Dedi annem.

Loya kahkaha attı.

"Sıkıldın öyle mi?" Dedi. "Bir yıldır hiç sevmediği bir adamla aynı yastığa baş koymuş olan benim ama sıkılan sizlersiniz!" Kurt sertçe öksürdü.

"Loya!" Demesiyle omuz silkti.

"Keşke ben de abim gibi yapsaydım, biriyle evlenip gelseydim... Belki bir yıldır şu çileyi çekmiş olmazdım da mutlu olurdum, değil mi dedeciğim? Keşke ben de abimin yaptığını yapsaydım!" Daha fazla dayanamadım ve masadan kalktım.

"Herkese afiyet olsun." Dedim ve hızlı adımlarla salondan çıktım.

Odama geldiğim sırada kapı açıldı.

Loya gelmişti.

"Nereye?" Sert sorusuna cevap vermedim.

Üstümü giydiğimde tam odadan çıkacaktım ki kolumu tuttu.

"Nereye gideceğini bana söylemeyecek misin?" Ona baktım ve başımı hayır anlamında salladım.

Kolumu sertçe çektiğimde odamızdan çıktım, arkamdan şaşkınlıkla bakakalmıştı.

İlk defa ona açıklama yapmamıştım.

***

Saat sabah altıya geliyordu. Yavaş adımlarla odamıza doğru yürüdüm.

Dün Enes de kalmıştım. Yine biraz içmiştik, Loya sağ olsun içkiyi bırakamıyordum!

Kapıyı açtım ve odamıza girdim.

"Loya?" Dediğimde cevap vermedi.

Uyumuş muydu?

Yastığıma sarıldığını fark etmiştim.

Gözleri nemliydi, demek ki uyumamıştı. Uyuyor numarası yapıyordu.

Uyumadığını anlasam da utanmaması için ses etmedim.

Yastığımı kollarının arasından aldım ve yavaşça yanına uzandım. Yine de numara yapmaya devam etmişti.

Yavaşça yanağını okşadım ve alnını öptüm.

Sessizce güzel yüzünü izledim.

'Neden bize bunu yapıyorsun?' diye haykırmamak için kendimi zor tuttum.

Yastığıma sarılmıştı, demek ki beni özlemişti.

Uyuyor numarası yaptığını anlamadığımı sanıyordu. Ben onu ondan iyi tanıyordum. Nemli gözleri onu ele vermişti. Kirpikleri ıslaktı, bu da canımı yakmıştı.

Onun gözlerinden dökülen yaşların her biri için ömrümden bir yıl verebilirdim. Yeter ki o üzülmesin, yeter ki ağlamasın diye...

Ne yaparsa yapsın kıyamıyordum.

Aptal olduğumun elbet ki farkındaydım ama bu benim elimde değildi.

İstesem de Loya'ya kötü davranamazdım.

Aşk en aciz duyguydu fikrimce... İnsanı aptallaştırıyordu, çok sevmek sağlığa bile zararlıydı. Sevdikçe alkol alıyordum, üstelik benim bir tane böbreğim vardı...

Eğer böbreğim iflas ederse Loya da benden kurtulmuş olurdu. Alkol içmem belki bir işe yarardı, zaten dayanacak fazla bir gücüm kalmamıştı.

Ona son kez baktıktan sonra arkamı döndüm.

Çok uykusuzdum, dertlerim artık çok ağır gelmeye başlamıştı.

***

Saat dokuz olunca uyanıp kahvaltıya inmiştim.

Loya aşağıya indiğinde tam karşıma geçip oturmuştu.

Göz göze geldiğimizde bakışlarımı kaçırdım.

"Oğlum dün neredeydin?" Dedi dedem.

"Arkadaşımdaydım dedem." Dedim.

"Neden gelmedin?" Omuz silktim.

"Biraz işimiz vardı." Dedem Loya'ya sert bir bakış attı ve tabağına döndü.

Kahvaltı sessiz bir şekilde geçmişti.

Kahvaltım bitince herkese afiyet olsun deyip ayağa kalktım. Canım zaten yeterince sıkkındı.

Odamıza doğru yürürken Loya'nın da peşimden geldiğini biliyordum.

"Ali?" Dediğinde gardrobu açtım.

"Efendim?" Diye cevap verdim.

Valizi çıkardığımda korkuyla bana baktı.

"Ali?!" Dedi telaşla.

"Ne var Loya?" Dedim bıkkınca.

"Nereye?" Sorusuyla birlikte kıyafetlerimi valize koydum.

"İspanya." Dedim kısaca.

"Neden?" Şaşkınca bana bakıyordu.

"İş için işte, adamlarla görüşme yapmamız gerekiyor." Kaşlarını çattı.

"Ama oraya Alparslan abim gitmeyecek miydi? Rize'den geldikten sonra İspanya'ya gideceğim diyordu, sen niye gidiyorsun ki?" Umursamazca omuz silktim.

"Onun karısı ve çocuğu var. Benim gitmem daha doğru olur, adam boş yere karısından ve çocuğundan ayrılmasın." Yutkunamadı...

"B-Ben..." Sustu.

"Bir hafta kalacağım." Dedim sert bir sesle ve valizimi hazırladıktan sonra kenara koydum.

Loya'nın ağladığını anlarken sıkıntıyla ona döndüm.

"Loya?" Gözlerime baktı ve ardından bakışlarını kaçırdı.

"B-Benim gitmem lazım." Dedi ve gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

Yüreğim daralırken gözlerimi kapattım.

Hızlı adımlarla odadan çıktığında peşinden gitmemek için kendimi zor tutmuştum.

Allah'ım, ne olur ağlamasın...
Ona vereceğin derdi bana ver... Derdi ne olursa olsun ben onun yerine acı çekerim...
Yeter ki o ağlamasın, ne olur Allah'ım... Ona vereceğin sıkıntıyı bana ver, o hep mutlu olsun. Gerekirse benim canımı al, eğer o mutlu olacaksa buna da razıyım... Yeter ki ağlamasın, kalbim dayanmıyor. Sana yalvarıyorum Rabbim, ne olur onu ağlatma...

Gözlerimin dolduğunu fark ettiğimde hemen kendime gelmeye çalıştım.

Gitmem iyi olacaktı.

Benden kurtulunca eminim ki rahatlardı. Bir hafta bana çok uzun bir süreymiş gibi gelecekti, ona ise tam tersi çok kısa gelecekti...

***

Ertesi gün sessiz sedasız sabahtan havaalanına gitmiştim.

Çok şükür ki Loya uyanmamıştı. Onun o güzel yüzünü uzunca seyredebilmiştim.

Uçağın kalkmasına az bir süre kalınca yavaşça ayağa kalktım.

Önce İstanbul'a gidecektim, oradan da İspanya'ya gidecektim.

Annemlere uğramak isterdim ama vakit yoktu. Bir dahaki sefere mutlaka onları görmeliydim.

***

İşlerden başımı kaldıramaz olmuştum.

Sürekli bir toplantıya giriyorduk. Allahtan babam bana güvenmişti, bu iş gerçekten çok büyük bir işti.

İspanya'yı gezmeye vakit dahi bulamamıştım.

Önümdeki dosyalara baktım ve sıkıntıyla elimi telefonuma götürdüm.

Arama Ali, sakın arama...

Bu kelimeleri iki gündür söyleyip duruyordum.

Aramamalıydım!

Eminim ki bensiz çok huzurluydu.

Öfkeyle yeniden önümdeki dosyaya baktım.

Olmuyordu, dikkatimi veremiyordum!

Loya'yı düşünmemeliydim, işlerime odaklanmalıydım!

Saate bakmak için telefonumu açtığımda Loya'nın yüzünü görmüştüm.

İç çektim ve güzel yüzünü inceledim.

Ben unutmaya çalışsam ne olurdu? Her telefona baktığımda onu görüyordum. Aklımdan zaten çıkmıyordu!

Hızla ayarlara girip ekran resmini değiştirmek istedim.

Güzel bir resim seçtikten sonra tam ayarlayacaktım ki yutkunmadan edemedim.

Loya bu manzaralı resimden daha güzeldi, kahretsin!

Loya'nın fotoğrafını değiştirmeye kıyamadım ve telefonu masaya koydum.

Özlemiştim...

Telefonum çaldığında arayan kişinin Loya olduğunu gördüm.

Gözlerime inanamazken hızla ayağa kalktım.

Arıyordu!

Mutlulukla odanın içerisinde dolaşırken telefonu açmadım.

Hanımefendinin birazcık burnu sürtsün istiyordum.

Loya açmadıkça aramıştı, tam üç kez aramıştı!

Normalde beni asla aramayan kadın bugün peş peşe aramıştı.

Hınzır bir gülümsemeyle yeniden koltuğuma oturdum.

Demek ki beni merak etmişti...

Hem belki de özlemişti?

Ben yanından gittiğimde yastığıma sarıldığı aklıma geldi. Keyifle gülümsedim ve arkama yaslandım.

Belki de yine yastığıma sarılıyordu...

"Seviyorsun kızım işte..." Diye mırıldandım.

Gerçekten seviyordu galiba, yoksa yastığıma sarılmazdı ki!

Sonunda dayanamayacağımı anlayıp tuttuğum nefesimi bıraktım ve yeniden dosyalara baktım.

Şimdi yanına gitsem ne olurdu ki?

Olmaz Ali, gitmeyeceksin!

Birazcık beni özlese güzel olurdu değil mi?

Sırıttım ve gözlerimi kapattım.

Lan sanki bana karşı ucundan bir şeyler hissetmeye başlamıştı....

***

Telefonumu asistanıma bıraktım.

"Toplantıdan çıkınca alırım. Eğer diğer firma ararsa hemen aç ve onları sonra arayacağımı söyle." Dedim.

"Peki Ali Bey." Dedi.

Toplantı yapacağımız salona girdim. Herkes çoktan gelmişti.

Dakikalar geçmez bilmezken sonunda toplantı bitmişti.

Salondan çıkar çıkmaz asistanım hızla beni durdurdu.

"Ali Bey-" Sözünü kestim.

"Başım çok ağrıyor, adamlar aradı mı?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Ama-" İç çektim.

"Bugün izinlisin, git İspanya'da gez toz. Ben otele geçip dinleneceğim." Dedim.

Hızlı adımlarla kiraladığım arabaya bindim. Arabayı otele doğru sürerken aklım karımdaydı.

Telefonumun ekranını açar açmaz beliren yüzüne küçük bir öpücük kondurdum.

"Nasıl özledim seni..." Diye fısıldadım.

Allah kahretsin ki ona kızamıyordum!

Otele gider gitmez hemen odama çıktım. Yatağıma uzanırken gözlerimi kapattım.

Özlemimden geberiyordum!

Ne yapıyordu acaba şimdi? Aramasına rağmen açmamıştım.

Telefonumun çaldığını duyar duymaz hızla elime aldım.

Bu sefer açacaktım, sesini çok özlemiştim. Hatta üç kez aramasına rağmen açmadığım için deli gibi pişmandım.

Arayanın Beliz olduğunu görünce şaşkınca doğruldum.

"Alo?" Dedim açar açmaz.

"Ali ben Beliz." Dedi.

"Efendim Beliz?" Yutkundu.

"Şey Loya bugün-" Sözünü kestim.

"Yoksa ona bir şey mi oldu?!" Telaşlı sesimle birlikte iç çekti.

"Hayır ama delirdi." Dedi.

"Ne?" Dedim.

"Ya senin acilen gelmen gerekiyor. Bu kız delirdi, seni öldürecek!" Dediğinde elimde olmadan bağırdım.

"Neden delirdi Beliz? Korkutma beni, ne oldu?!" Kalbim çarpıyordu!

"Alo?" Loya'nın sesini duydum. "Bana olan aşkından ölüyorsun ama beni bir kere aramayı çok görüyorsun!" Diye bağırdı. "Çabuk buraya dön! Duydun mu beni? Çabuk döneceksin!" Diye gürledi. "Beni nasıl aldattığını anlatacaksın Ali!" Anlamıyordum...

"Ben seni aldatmadım, ne saçmalıyorsun sen?" Dedim.

"Sen orada gidip başka kadınlarla gününü gün etmenin hesabını vereceksin bana! Duydun mu beni, hemen Trabzon'a dön! Yoksa yemin ederim ki yüzüne bakmam senin!" Loya delirmiş gibiydi.

"Loya'm ne diyorsun sen ya? Ne gününü gün etmesi Allah aşkına? Sen ne söylediğinin farkında değilsin bile!" Loya kahkaha attı.

"Ali gelmezsen yemin ederim ki kendime bir şey yaparım!" Loya çıldırmış olmalıydı!

Ellerim titriyordu, ne diyordu bu kız?

"Loya ne diyorsun sen?!" Diye bağırdım.

Loya'nın ağladığını anlamıştım.

"Beni aldatmanın hesabını vereceksin Ali! Yarına kadar gelmezsen neler yapacağımı görmüş olursun! Şakam olmadığını da biliyorsun!" Dedi ve sinirle telefonu kapattı.

Hızla Beliz'i yeniden aradım.

"Loya-" Sözümü kesti.

"O gitti." Diye mırıldandı.

"Ya ne saçmalıyor Allah aşkına? Elim ayağım titriyor yemin ederim! Ne aldatması ya?" Sesim çok telaşlıydı.

"Ya bugün seni aradı ve bir kadın açtı telefonu. Ona dellendi işte. Telefonunu ve televizyonu kırdı, ağlayıp duruyor!" İnledim.

"Ya o benim asistanımdı, toplantıdayım diye telefonu ona verdim. Sürekli ortaklarımız arıyor ya, o yüzdendi yani! Ben Loya'yı aldatır mıyım hiç?" Dedim.

"O seni kıskandı işte!" Dedi.

"Loya mı?" Dedim. "Sanmıyorum Beliz, o sinirini çıkarmak için böyle yapıyor!" Durdum ve birkaç saniye bekledim. "Ben hemen uçak biletimi ayarlayacağım. Gelmem biraz uzun sürecek ama hemen gelmeye çalışacağım!" Sıkıntıyla iç çektim. "Loya'yı gözünüzün önünden ayırmayın. Sakın bir şey yapmasın kendine, ben ne kadar erken olursa o kadar erken geleceğim." Dedim ve telefonu kapattım.

Hızla uçak bileti almaya çalıştım, ellerim titriyordu!

Benim hırçın güzelim her şeyi yanlış anlamıştı, onu aldattım sanmıştı!

Bu mümkün bile değildi ki! Gözüm ondan başkasını görmezken, onun kokusuna hasretken nasıl başka bir tene dokunabilirdim?

Ah be Loya'm, ne de çok korkuttun kocanı... Ne olur kendine bir şey yapma...

***

Bütün işlerimi alelacele halledip sonunda Trabzon'a gelebilmiştim.

Aradan elbet ki saatler geçmişti ama ancak yetişmiştim!

Eve gelir gelmez zili çaldım. Nimet kapıyı açınca konuşmasına izin vermeden içeriye girdim.

Herkes sofradaydı, Loya'nın da yüzü asıktı.

"Loya?" Diye seslendim.

"Ali?" Dedi Loya şaşkınca.

Hızla onun yanına gittim ve Loya'yı kolundan tutup ayağa kaldırdım. Ona sımsıkı sarıldım, kokusunu içime çektim.

"Ulan yemin ederim ki çok özledim." Onun saçını defalarca öptüm.

"Bana geleceğini haber vermedin!" Loya hâlâ şaşkındı.

"Kendime bir şey yaparım dedin, ne yapsaydım gülüm?" Dedim ve yaklaşıp yanağını öptüm.

"Ali oğlum hoş geldin." Zerrin Hanım gülümseyerek bana bakıyordu.

"Hoş buldum anne." Dedim.

Onun geri çekilmesine izin vermiyordum.

"Özel olarak konuşalım mı?" Diye sordum.

"Hayır!" Dedi Loya. "Haydi şimdi herkese beni nasıl aldattığını anlat!" Şaşkınca ona baktım.

"Loya!" Diye gürledi Kurt.

"Tabii benim bir tanecik kocam İspanya'da kadınsız durur mu? Orada Loya'da yok, gününü gün etmiştir!" Onun kolunu tuttum.

"Saçmalamayı kes Loya!" Diye bağırdım.

"Bir de bana bağırıyorsun!" Derin bir nefes aldım.

"Odamıza gidebilir miyiz?" Loya omuz silkti. "Biz her seferinde rezil olmak zorunda mıyız? Sürekli herkesin içinde tartışmaktan bıktım!" Loya sinirle bana baktı.

"Senin rezilliğin!" Ofladım.

"Kızım saçmalamaya ya! Seni aldattığım falan yok, o benim asistanımdı!" Diye isyan ettim.

"Bana ne ya! Ben hayatımda neredeyse ilk defa seni aramışım senin şu yaptığına bak! Telefon bir açılıyor kulaklarımda bir kadın sesi!" Dedi.

"Yavrum toplantıda olduğum için telefonumu ona verdim-" Loya sözümü kesti.

"Vermeyecektin Ali, o telefonu bir kadın açmayacaktı!" Diye bağırdı.

"Loya bak saçmalıyorsun!" Dedim.

Loya elindeki çizikleri gösterdi.

"Bunlar sinirden delirdiğimde oldu." Kaşlarımı çattım ve elini avucumun içine aldım.

"Televizyonu düşürdüğünde mi?" Sonuçta televizyon parçalara ayrılmıştı.

"Sen bunu nereden biliyorsun?" Loya'nın bakışları Beliz'e döndüğünde Beliz ona masum masum baktı.

Yavaşça Loya'nın elini öptüm. Loya bana baktığında hızla elini çekti.

"Kızım kıskançlığın da bir dozu vardır!" Dedi Zerrin Hanım.

"Ne kıskanması ya?" Dedi Loya. "Beni bu evliliğe Ali ve dedem zorlamadı mı? Zorla evlendim ve hiçbir zaman sevmedim. Neyi kıskanabilirim ki? Aldatıldığım için tepki göstermem mi kıskançlık, hangi kadın bunu kabullenebilir ki? Mesele sevip sevmemem değil anne, mesele bu olayın benim ağrıma gitmesi! Ben Ali'yi sevmediğim hâlde aldatıyor muyum? Hayır!" Loya tamamen geri çekildi. "O kızı kovacaksın Ali!" Üzülmemeye çalışsam da olmuyordu!

"Kovmayacağım." Net sesimle birlikte Loya şaşkınca bana baktı.

"Ne demek kovmayacağım?" Dedi.

"Ula uşaklar yeter da, bir bitmedi kavganız!" Diye sesini yükseltti dede. "Kocan yeni gelmiş değil mi, ne diye kavga çıkarıyorsun ki?!" Loya'ya kızmıştı.

"Loya kızım yapma ne olur. Siz birbirinize çok yakışıyorsunuz. Allah sizi birbirinize göre yaratmış, niye bu kadar tartışıyorsunuz ki? Ben Ali'yi torunum yerine koydum. İkinizin de üzülmesini istemiyorum." Dedi babaannem.

Loya onları umursamadan bana baktı.

"Benim için kovmayacaksın yani öyle mi Ali?" Diye sordu.

"O kızın şu ana kadar kötü bir hareketini görmedim ve kovmayacağım. Senin sandığın gibi bir insan olmadığı için yanımda çalışmaya devam edecek. Her istediğini elde edemezsin Loya!" Dedim.

"Hani bana olan aşkın çok büyüktü, hani ben istersem her şeyi yapardın? Bu mu bizim aşkımız?" Kaşlarımı çatmış karımı izliyordum. "Y-Yani senin aşkın diyecektim!" Diye düzeltti.

"Loya o kızın bana karşı bir yanlışı olmadı ve kovmayacağım!" Dedim. "Sen otur ve kahvaltını yap. Ben odamıza çekiliyorum." Tam gidecektim ki Loya kolumu tuttu.

"Hiçbir yere gidemezsin!" Diye bağırdı. "Metresin olduğu için böyle yapıyorsun değil mi?! Tabii onu kovamazsın, ben istesem bile kovamazsın!" Sinirle ona döndüm ve çenesini tuttum.

"Benim sabrımı taşırma Loya, senin canını yakmak istemiyorum!" Dedim.

"Aldatıyorsun beni!" Sıkıntıyla ona baktım ve elimi çektim.

"Bu anlara şahit olduğunuz için hepinizden özür diliyorum." Dedim ve masaya baktım. Hiçkimseden çıt çıkmıyordu. "Gerçi siz alışkınsınız ama olsun, siz bizim kusurumuza bakmayın." Tam odama gidecekken Loya'nın ağladığını gördüm.

İç çektim ve etrafı izledim. Düşüncelerim beni öldürüyordu...

"Ali?" Dedi Loya. "Gerçekten o kızı kovmayacak mısın?" Onun yüzüne baktım.

"Metresim değil mi, niye kovayım?" Alayla ona baktım ve ardından sinirli adımlarla odamıza gittim.

"Ali!" Diye bağırdı Loya arkamdan.

Loya peşimden geliyordu.

Öfkeyle arkama baktığımda bana yaklaştı ve kapıyı kapattı.

"Ali?" Sevdiğim kadının gözlerinin en içine baktım.

Öyle üzgün bakıyordu ki...

"Kızım aldatmadım diyorum!" Yutkundu.

"Ben seni ararken o kızın açması çok ağrıma gitti." Dedi.

Şimdi biraz sakinleşmişti...

"Güzelim o benim asistanım!" Gözlerini kıstı.

"Telefonunun o kadında ne işi vardı?" Ofladım.

"Ya görüştüğümüz diğer adamlar arar diye ona verdim. Zaten hemen aldım toplantıdan sonra. Asistanım bana bir şeyler anlatmaya çalıştı ama umursamadan otele gittim. Aklımda bir tek karıma kavuşmak vardı." Onun beline sarıldığımda bana itiraz etmedi ve başını göğsüme yasladı.

Saçına küçük bir öpücük kondurdum.

"Çok özledim." Dedim.

"Ali eğer olur da sırf bana dokunamadığın için bir gün başka bir kadına gittiğini görürsem o kadının kafasını duvarlara sürtüp alev çıkartırım sonra da kafasını klozete sokar sifonu çekerim!" Loya öfkesi yüzünden hızlı hızlı konuşuyordu.

Kahkaha attım.

"Böyle bir şey pek mümkün gibi gözükmüyor sevgilim." Dedim.

Loya bana sokuldu.

"Şaka yapmıyorum aşkım, o kadını öldürürüm!" Dedi.

Şaşkınca ona bakarken gülümsedim.

"Aşkım?" Dedim sorarcasına.

"Dalga amaçlı söyledim." Dedi oflayarak.

Yavaşça ondan ayrıldım.

"Sakinleştin mi?" Diye sordum.

"Ali o kızı kov!" Göz devirdim.

"Ulan kız bana sırnaşmadı bir şey yapmadı, ekmeğiyle mi oynayayım?" Dedim.

"Onu başka bir şirkete gönder, yine çalışmaya devam etsin. Senin yanında çalışmasın." Dedi kıskançlıkla.

Onun beline sımsıkı sarıldım ve omzunu öptüm.

"Kıskanıyorsun..." Keyifle gülümsedim.

"Bu kıskanmak değil, sadece kocamı dış tehlikelerden koruyorum." Dedi.

"Oy kocan sana ölür..." Diye fısıldadım.

Loya bana arkasını döndü.

"Kovmayacak mısın o kızı?" Ofladım.

"Loya şımarık bir kız gibi davranıyorsun! Sen üniversite bitirmiş bir genç kızsın, geldin yirmi dört yaşına! Birazcık olgun düşünür müsün?" Loya'dan ses gelmeyince arkasından beline sarıldım.

Dudaklarımı boynuna indirirken bana daha çok yer açmasıyla birlikte gülümsedim.

"Ama Ali..." Sustu.

"Bebeğim aklım hep sende kaldı. Kaç gündür uyuyamadım, ne yaparsan yap kızamıyorum da sana. Ulan ben sana kızıp gitmiştim şimdi yine trip yiyen ben oldum!" Dedim.

"Telefonlarımı açsaydın o zaman!" Diye kızdı.

"Açmak için delirmedim mi sanıyorsun?" Ellerim göğüslerinde durunca ses etmedi.

Elime gelen dolgunluğu sıktığımda inledi.

Sütyen giymediğini anlarken sırıttım.

"Sütyen niye giymedin?" Diye sordum.

"Rahatsız edince çıkarmıştım." Dedi mırıltıyla.

Aynadan görüntümüze bakarken yeniden onun omzunu öptüm.

"Beni özlemedin mi?" Diye sordum.

"Özlemedim." Dedi küskünce.

Güldüm ve dudaklarımı yeniden boynuna indirdim.

"Eminim öyledir güzelim." Dedim alayla. "İstersen o kızı Alparslan'ın asistanı yapalım, böylece sen de rahatlamış olursun?" Loya birden mutlulukla bana döndü.

"Gerçekten mi?" Diye sordu.

"Ne yapayım yavrum, başka seçenek bırakmadın bana." Loya sevinçle boynuma sarıldı.

"Ali beni aldatmaman bir mucize, bir yıldır nasıl dayanıyorsun?" Şaşkınca güldüm.

"Gerçeklerin farkındasın demek?" Dedim.

"Ya ben dün beni aldattığını düşündüm. Hem orası uzaktı, benim öğrenebilme imkânım yoktu. Hem de güzel kızlar vardır diye düşünmüştüm." Dudağını büktü. "Özür dilerim." Dedi utana sıkıla.

Gülümsedim ve onun saçlarını okşadım.

"Hiçbir kız senden güzel değil." Loya yüzüme uzandığında eğildim ve dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

Anlaşılan Loya Hanım beni hem özlemişti, hem de kıskanmıştı.

İspanya'ya ne kadar gitmek istemesem de işime gelmişti.

Loya'yı kucağıma aldım ve yavaşça yatağa bıraktım. Üzerine uzandığımda kirpiklerini kırpıştırıp yüzüme baktı.

"A-Ali-" Parmağını dudaklarına bastırdım.

"Bir şey yapmayacağım melek... Merak etme, sadece seni izleyeceğim." Loya başını salladı.

Loya'nın saçları yastığımı sarmıştı...

Gözlerim yastığa giderken daha çok sırıttım.

Nasıl da sarılmıştı yastığıma öyle...

Loya anlamayarak bana baktığında onu utandırmamak adına ses etmedim ve yeniden yaklaşıp dudağını öptüm.

Göğüslerine yaslanmamla birlikte başım göğüslerinin arasına gömülmüştü.

"Hatalıyım diye susuyorum bil istedim." Dediğinde güldüm ve kalçasını avuçladım.

Loya bu ani hareket karşısında küçük bir çığlık attı.

"Ben seni hatalarınla da severim kadın..." Dedim ve göğüslerinin mis gibi kokusunu içime çektim.

Loya ellerini saçlarıma çıkardı.

Bir şeyler mırıldansa da anlayamayacak kadar uykuluydum.

Sonrası karanlık...

SINIR: 2.70K VOTE 360 YORUM

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen...

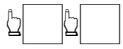
Oy veren ve yorum yapan, sabırla bekleyen herkese çok teşekkür ederim.❤

Sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

18 "Sarhoş"

BENSU

Boran'ın göğsüne sokuldum.

Nefeslerimizin düzene girmesini bekleyene dek sustuk.

Boran saçlarıma küçük bir öpücük kondurdu.

"Çok özlemişim." Dedi.

Başımı boynuna gömdüm ve özlemle kokusunu içime çektim.

Mecalim kalmamıştı...

Boran beni bir türlü bırakmamıştı. Dördüncü kez birlikte olmamızın ardından mecburen birbirimizi bırakmıştık.

Çok yorulmuştum...

"Çok mu yoruldun?" Deyip güldü.

Başımı salladım ve elimi göğsündeki tüylerde gezdirdim.

"Bensu bildiğin bakir gibiydim... İki senedir kimseye dokunmadım. Seni düşünmek çok zordu, hep seni istedim." Güldüm.

"İlk başlarda beni kandırdığını düşünmüştüm ama yanılmışım... Eğer birine dokunsaydın bu kadar dolu olmazdın." Elini sırtımda gezdirdi.

"Bu kadar dolu?" Sesindeki alaya karşı göz devirdim.

"Yani yılların birikimi gibi bir şey..." Boran kahkaha attı.

"En sonunda çıldıracaktım. Evlenmeyi bekleyemedim canım, affet." Gülümsedim ve başımı kaldırdım.

"Sanırım ben de bekleyemezdim." Dedim hafif bir utançla.

"Sen de benden aşağı değildin güzellik." Boran omzumu öptü. "Çok güzelsin..." Kollarımı boynuna sardım ve dudağına sıcak bir öpücük kondurdum.

Bakışlarım yanıma kayarken kızımın olmaması çok kötü hissettirmişti.

Her gece bana sokulup uyurdu, ben ise onun kokusunu bolca içime çekerdim...

"Ne oldu?" Diye sordu Boran.

"Kızımı özledim." Dedim.

Boran kalçamı avuçladı.

"Artık kendi başına yatmaya alışması gerekiyor. Sonuçta biz evleneceğiz değil mi?" Ofladım.

"Ne olurdu yanımızda yatsaydı?" Diye homurdandım.

"Güzelim sadece alışsın istedim. Begüm'le uyumayı ben de çok seviyorum, o yanımda olunca dünyalar benim oluyor. Sadece alışması gerektiğini düşündüm, yoksa kızımla yatmayı çok seviyorum." Onun dudağını öptüm.

"Doğru ama ne bileyim, alışamadığım için sanırım..." Dedim mırıltıyla.

Boran'ın sırtımı okşamasına ses çıkarmadım ve gözlerimi kapattım.

Yorgunluktan ölüyordum, iyi bir uykuya ihtiyacım vardı.

Boran yeniden saçımı öptü.

Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu...

"Anne?" Begüm'ün sesini duyar duymaz hızla gözlerimi açtım. "Anne, korkuyorum." Dedi.

Boran hızla ayağa kalktı ve kendi tişörtünü bana fırlattı. Aceleyle tişörtü giydim. Boran ise sadece kısa eşofmanını giydi.

Hızla kapıyı açtı ve kızımızı kucağına aldı.

"Baba..." Begüm ona sokuldu.

Boran ayağıyla kapıyı kapattı ve kızımızın yanağını öptü.

"Ne oldu güzelim?" Diye sordu.

Begüm babasına sarıldı.

"Tek başıma yatamadım, korktum." Dedi üzüntüyle.

Boran Begüm'ü yatağa bıraktığında hemen yanıma gelip bana sokuldu.

"Prensesim, anneciğim..." Kızımın kokusunu içime çektim. "Çok mu korktun sen?" Boran yanımıza uzandı.

"Evet." Begüm babasına baktı. "Babam alışman gerekiyor, bugünlük bizimle yatma dedi. Hatta gece boyunca gelmemeye çalış ki korkunu yen dedi." Boran'a kötü kötü baktım.

Sırf bir haltlar yemek için yapmıştı!

"Annem kıyamam ben sana, korktuğun anda gelseydin keşke." Dedim.

Begüm'ün küçük elini aldım ve dudaklarıma götürdüm.

"Annen yer senin o minik elini..." Begüm bana sarıldı.

"Kızmadın değil mi anne?" Gülümsedim.

"Neden kızayım melek, ben sana kızabilir miyim?" Dedim.

"Bensu ben sadece alışsın diye-" Onun sözünü kestim.

"Alışmasın, o olmayınca yanım çok boş kalıyor. Eğer odasında yatmaya başlarsa her saat başı kontrol etmek zorunda kalacağım. Yoksa içim rahat etmeyecek. En azından yanımda olunca uyanıp bakabiliyorum." Begüm tatlı bir gülümsemeyle bana baktı.

"Seni seviyorum anne!" Kelimeleri tam söyleyememesine güldüm ve yanaklarını mıncırdım.

"Ben seviyorum asıl, ömrüm benim..." Boran ofladı.

"Ulan iki dakika da satıldım!" Diye homurdandı.

Begüm tam ortamıza geçtiğinde ona sarıldım. Boran da kızımıza sarıldığında Begüm kıkırdadı.

"Ben babamı daha çok seviyorum." Dedi.

Şaşkınca kızıma baktım.

"Ne?!" Boran kahkaha attı.

"Aslan kızım be, ben de seni daha çok seviyorum!" Dalga geçiyordu pislik herif!

Begüm'e baktım.

"Begüm seni baban değil ben doğurdum yalnız! Sana o değil ben baktım, o doğum sancısını sabaha kadar ben çektim! Ne demek babamı daha çok seviyorum?" Dedim.

"Babacığım benim doğurma gibi bir şansım yok. Ama ben annene değerli bir parçayı vermeseydim annen seni doğuramazdı. Şu anda sadece kıskançlık yapıyor." Ağzım açık bir şekilde Boran'a baktım.

"Değerli parça ne baba?" Diye sordu Begüm.

"Kalbi!" Dedim hemen.

"Babam sana kalbini verdiği için mi hamileydin?" Kızımın aklı karışmıştı.

"Yani sayılır, büyüyünce daha iyi anlarsın." Boran sırıtıyordu.

Begüm güldü ve yanağımı öptü.

"Şaka yaptım anne, ben ikinizi de eşit seviyorum." Ellerini açtı. "Böyle bu kadar, kocaman kocaman kocaman ve kocaman seviyorum." Boran kızımızın burnunun ucunu öptü.

"Seni yerim yavrum." Dedi.

"Ya baba!" Kızımın tatlı homurdanması beni gülümsetmişti.

"Ben sana ölürüm ama miniğim benim." Dedim sevgiyle.

Begüm gözlerini kapattı.

"Uykum geldi, susar mısınız?" Dedi.

Boran'la ikimiz sustuğumuzda Begüm çok geçmeden uykuya dalmıştı.

Ben de gözlerimi kapattım, inanılmaz yorulmuştum.

Bir anda yanımda bir hareketlilik hissederken şaşkınca gözlerimi açtım.

Boran sessizce yanıma gelmişti!

"Ne yapıyorsun?" Dedim hayretle.

"Ne yapayım lan, geldi gene başımın tatlı belası. Zaten iki yıl boyunca bu anı düşledim, izin ver de sana sarılarak yatayım." Dedi.

Gülümsedim ve Begüm'ü biraz daha yana yatırdım.

Neyse ki uykusu ağırdı.

Boran yanıma yerleşirken başını göğüslerime yasladı.

"Uyumayı en çok sevdiğim yer." Göğüslerimi avuçladığında güldüm.

"Sapıksın Boran!" Dedim.

Begüm hafifçe kıpırdandığında telaşla ona baktım. Neyse ki uyanmamıştı, o da gelip bana sarılmıştı.

Boran ve Begüm başını göğüslerime yaslamışlardı.

"Ya sizi yerim yer!" Dedim sevgiyle.

Boran gülümsedi ve kızımızın saçını okşadı.

"Şş, uyanacak şimdi!" Fısıltıyla konuştuğumda elini kızımın saçından çekti.

"Benim olan bir göğüslerin vardı, şu yanındaki güzellik ona da çöktü." Kıkırdadım.

"O da senin gibi göğüslerimde yatmayı seviyor. Aynı babasına çekmiş." Dedim.

Boran gözlerini kapattı.

"Çekmeseydi iyiydi." Dedi ve çenemi öptü. "İyi geceler kadınım." Önce Boran'ın, sonra kızımızın saçına küçük bir öpücük kondurdum.

"İyi geceler kuzular." Boran yüzünü buruşturdu.

"Çocuk muyum ben, kuzu ne lan?" Dedi.

"Of sus da uyu." Dedim.

Boran bir şeyler homurdandı ve sonunda gözlerini kapattı.

Göğüslerimde uyuyan adama ve çocuğa baktım.

O kadar güzellerdi ki, gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Ben yıllarca bu manzarayı hayal ederek uykuya dalmıştım. Uyumadan önce sevdiğim adamla ve çocuğumla sarılarak uyumayı düşlerdim.

Çok güzellerdi...

İçim erirken zorlukla gözlerimi kapattım...

***

Sabah uyanır uyanmaz hemen kalkıp kuzularıma kahvaltı hazırlamaya başlamıştım.

İkisi de ben kalkınca homurdansa da çok geçmeden birbirine sarılıp uyumuşlardı.

Mutlulukla kahvaltıyı hazırlarken gülümsedim.

"Ay ne tatlılardı ya..." Diye mırıldandım.

Kahvaltıyı hazırladıktan sonra odamıza çıktım.

Gördüğüm manzara karşısında şaşkınlıkla onları izledim.

Ne yapıyordu bunlar?

"Baba bak, bu çok güzel. Aynı annem gibi değil mi?" Dedi Begüm.

Elindeki Barbie bebeği babasına gösterdi.

"Annen bundan güzel." Dedi Boran.

Begüm bebeğinin saçlarını okşadı.

"O zaman bunun adını Bensu koyuyorum." Boran bebeğe baktı.

"Bu çok kısa giymiş, bu elbiselerin daha uzunu yok mu?" Diye homurdandı.

Kahkaha atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ya of baba, bunlar gerçek değil ki!" Diye karşılık verdi kızım.

"Doğru da ne bileyim, sonuçta adını Bensu koyduk." Dedi Boran.

Begüm ofladı ve ardından erkek olanı eline aldı.

"Bu da Boran olsun." Dedi.

Boran başını salladı.

"Begüm kim olacak?" Begüm diğer oyuncaklarına baktı.

"Bunların saçı benim gibi değil ki." Kızımı ısırmamak için kendimi zor tuttum. "Neyse, ben de Loya abla olayım." Dediğinde Boran anlamayarak ona baktı. "Adına Loya ablamın ismini vermiştim, şimdi değiştiriyorum." Boran başını salladı.

"İyi, şimdi ne yapmamızı istiyorsun?" Diye sordu.

Begüm adını Boran koyduğu bebeği ona verdi.

"Biz şimdi hep birlikte dondurma yemeye gideceğiz, sen de onu konuşturacaksın." Dedi.

Boran tuhaf tuhaf baksa da hemen başını salladı.

"Gidelim haydi." Begüm benim ismimi verdiği bebeği halıda yürüttü.

"Ay bugün hava çok sıcak." Dediğinde gülmemek için yanaklarımı ısırdım.

"Neresi sıcak, dışarıda kar yağıyor!" Dedi Boran.

"Ya baba oyunu bozma, oyunda hava sıcak!" Kızım bıkkınca babasına baktı.

"Ha tamam, ben de ateşin var sandım." Boran kızımızın yanağını sıktığında Begüm ofladı.

"Baba oyun oynayacaktık hani, sen benimle oynamıyorsun!" Diye kızdı.

Boran elindeki bebeği hareket ettirdi.

"Ne diyeceğim şimdi?" Diye sordu.

"Ne düşünüyorsan onu baba." Dedi Begüm.

"Tamam." Boran elindeki bebeği durdurdu. "Aynen sana katılıyorum, hava çok sıcak." Dedi.

"O zaman dondurma yemeye gidelim!" Begüm'e baktım ve sonunda dayanamadım.

Kahkahalarımı serbest bırakırken odaya girdim.

"Ya siz ne yapıyorsunuz?" Dedim.

Begüm ofladı.

"Anne babam hiç oyun oynayamıyor, bebeklerimizi konuşturmaya çalışıyoruz!" Dedi.

Boran göz devirdi.

"Kızım konuşturdum ya, içine mi gireyim ne yapayım?" Diye sızlandı.

Güldüm ve onlara baktım.

"Size kahvaltı hazırladım, gelin haydi yavrularım." Dediğimde Boran bana ters ters baktı.

Yeniden güldüğümde ayağa kalktılar.

"Ya sen ağasın, gelmiş kızınla bebekleri konuşturuyorsun... Sanırım sana bir kez daha aşık oldum." Dedim sıcak bir gülümsemeyle.

"Ne yapayım, hanımefendi beni uyandırdı ve oyun diye ağlamaya başladı." Dedi. "Şu hâlimi gören kimse bana ağa demez." Kıkırdadım.

"Kızınla ilgilenmen çok güzel." Ona sarıldığımda omzumu öptü.

"Seninle yeniden beraber olmak o kadar güzel ki, sana anlatamam... Bunu sürekli söylemekten hoşlanmasam da seni inanılmaz çok seviyorum hatun." Dedi.

Uzanıp onun dudağına ıslak bir öpücük kondurdum.

"Anne, acıktım!" Diye homurdanan kızımı kucağıma aldım.

"Şimdi mama yemeye gidiyoruz." Dedim ve onun yanaklarını öptüm.

"Oley!" Begüm başını omzuma yasladığında merdivenleri yavaşça indim.

Çok mutluydum, bu mutluluğun bir tarifi yoktu...

ALİ

Yavaşça gözlerimi açtım.

"Ali?!" Loya ofladı. "Pislik!" Dedi.

Anlamayarak ona baktım.

"Kızım ne oluyor ya, daha yeni uyandım!" Diye söylendim.

"Bak bakalım ne oluyor!" Dedi öfkeyle.

Elime gelen dolgunlukla birlikte kaşlarımı çattım.

Loya'nın göğüsünü avuçladığımı fark ettiğimde gülümsedim.

"Güne çok güzel uyandım." Dedim ve elimi göğsünün ucunda gezdirdim.

Loya şaşkınca bana baktı ve hemen elime vurdu.

"Çek elini, ayıp değil mi be?!" Diye kızdı.

"Ulan ne ayıbı, karımsın da!" Dedim.

"Ya sen gizli gizli tutmuşsun göğüsümü, uyandırmama rağmen uyanmadın! Ben de ses etmedim, isteyerek yapmadı dedim..." Dedi.

"Peki neden elimi çekmedin?" Sorumla birlikte kızardı.

"Çektim ama çok geçmeden yine elledin. En az üç kez elini çektim Ali, en sonunda uyanmaman için ses etmedim." Elime sığmayan göğüsünü sıktım. "Ali seni elini çekmen için uyandırdım, ne yapıyorsun Allah aşkına?" Dedi hayretle.

"Loya sen benim karımsın, sana istediğim kadar dokunabilirim. Tabii ki abartmadan, ileriye gitmeden... Şöyle küçük dokunuşları da çok görme bana, bir yıl oldu." Loya yavaşça elini sakallarıma çıkardı.

"Bu küçük dokunuş mu?" Diye sordu.

"Evet." Dedim hiç düşünmeden. "İnşallah seneye daha büyük dokunuşlara geçeceğiz." Loya yutkundu.

"Ben bazıları gibi senin yatağına girmeye dünden razı değilim Ali!" Dedi.

İç çektim ve göğüslerinin ucuyla oynamaya devam ettim.

"Kendini başkalarıyla neden kıyaslıyorsun?" Dedim.

Loya göğsündeki elimi tuttu.

"Sen neden kıyaslıyorsan o yüzden." Kaşlarımı kaldırdım.

"Ben seni sevdiğim için kendimi bir başkasıyla kıyaslıyorum. Sen o adamda ne buldun, benim ondan neyim eksik diye..." Yutkundu.

"Ben onu sevmiyorum Ali!" Dedi net bir sesle.

"İnanayım mı?" Dedim alayla.

"İnan!" İç çektim.

Doğru söylüyor olabilir miydi?

"Unuttun yani?" Dedim sorarcasına.

Loya ofladı ve elimi çekmeye çalıştı.

"Sabah sabah iyi dokundun bana." Öfkelenmesiyle birlikte yavaşça elimi çektim.

Loya'nın yanakları kızardığında hızla başını eğdi ve saçlarıyla yanaklarını kapatmaya çalıştı.

"Ben duş alacağım." Dedi.

Hızla onun kolunu tuttum.

"Kaçma hemen." Dedim.

Loya'nın çırpınmasına izin vermedim ve onu kucağıma çektim.

Kucağımdan kurtulmak istese de buna izin vermedim.

"Ali senin derdin ne?!" Diye homurdandı.

"Niye utandın?" Saçlarını yüzünden çektim.

"Ya göğüslerime dokundun, ne yapayım?" Dedi.

Yavaşça saçlarını okşadım.

"Sen böyle utandıkça benim daha çok hoşuma gidiyor." Dedim samimiyetle.

Loya göz devirdi.

Yavaşça çenesini tuttum ve bana bakmasını sağladım.

"Beni sevmeye başlamış olabilir misin?" Sorumla birlikte yutkundu ve yeniden bakışlarını kaçırdı. "Şş, güzelim..." Yavaşça çenesini öptüm. "Eğer beni sevmeye başladıysan, bunu bana söyle. Sakın utanma, bak ben bir yıldır resmen senin kölen oldum... Kovdun, aşağıladın, rezil ettin... Hiçbirinde senden vazgeçmeyi düşünmedim. Aşk fedakârlık ister kadınım, ben hep aşkımız için savaştım. *Bir gün beni sevecek* dedim, bu cümleden güç aldım." Loya gözlerime baktı. "Eğer bana beni sevdiğini söylersen sanki hamileymişsin gibi sevinirim. O kadar büyük bir sevinç olur yani."

Zorlukla gülümsedim. "Benden çekinme olur mu? Eğer olur da söylemeyi gururuna yediremezsen diye bunları sana söylemek istedim. Hem söylememen çok saçma olur, ben zaten seni seviyorum. Benim duygularımı bildiğin hâlde susmanı istemiyorum Loya... Bir yıl oldu ve ben artık dayanamıyorum, bir kez bile bana seni seviyorum demedin!" Loya'nın bir şey söylemesine izin vermedim. "Çünkü seni sevmiyorum Ali. Benimle zorla evlendin. Zorladın beni, sevdiğim biri varken bana sahip olmak istedin..." Alayla güldüm. "Bunları söyleyeceksin değil mi?" Dedim.

Loya hafifçe kıpırdandı.

"Söylemeyecektim." Dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Öyle mi?" Loya dudağını büktü.

"Ali neden bu kadar çok üstüme geliyorsun ki? Tamam bir yıl oldu, bunca süre bana katlandın ama bana da anlayış göster. Sanki ben çok mutluymuşum gibi konuşma!" Kaşlarımı çattım.

"Ben yanındayım diye mi mutsuzsun?" Sorumu duyunca yeniden göz devirdi.

"Ne ilgisi var?" Dedi.

Başımı salladım ve birkaç saniye düşündüm.

Bugün arkadaşlarımda kalsam iyi olurdu. Loya da biraz dinlenmiş olurdu ve rahatlardı.

Hem kardeşlerimle biraz dertleşmiş olurdum.

"Ne düşünüyorsun?" Diye sordu.

"Bugün Enes de kalacağım. Biraz kafa dağıtmak istiyorum." Dedim.

Loya kucağıma daha çok yerleşti. Ellerimi beline sararken yavaşça yüzüme yaklaştı.

"İnsanların bizim hakkımızda ne düşündüğünü hiç umursamıyorsun değil mi?" Anlamayarak ona baktım.

"Ne düşünüyorlar?" Loya ofladı.

"Ya evli barkı adamsın, karından çok arkadaşını görüyorsun! Geceleri arkadaşına gidiyorsun, ben bekârmış gibi tek başıma yatıyorum. Bu durum dedemin de canını sıkmaya başladı. Annem ve babam da bu durumdan hoşlanmıyor. Berva ve Leyla yengem arkamızdan konuşuyorlar!" Diye sitem etti. "Üstelik arkadaşın da evli, sürekli evli adamın evine gidilir mi? Eğer Enes bekâr olsa neyse derdim fakat onun da evde bir karısı var! Sürekli kalmaya gitmek doğru mu sence? Belki de rahatsız oluyorlardır, sana söyleyemiyorlardır!" Kahkaha attım.

"Ceylin..." Yeniden güldüm. "Enes'in karısı Ceylin, benim küçük kardeşim..." Başımı iki yana salladım. "Benim arkadaşlarım sağlamdır Loya, senin arkadaşların gibi değil. Biz birbirimize dost da oluruz, öz kardeş de oluruz. Benden rahatsız olmazlar, sen merak etme." Dedim.

Loya ofladı.

"Ya tamam aranızda güçlü bir bağ var, bunu anlayabiliyorum ama sence de abartmıyor musun?" Alayla gülümsedim.

"Gelmemi onlar istiyorlar. Enes'le Ceylin'i de zaten ben tanıştırdım. Ceylin dünyanın en tatlı kızıdır, tam bir küçük kardeş... Benim Hilal'im gibidir o da, bir tanedir... Çok şükür ki dostlarımın bana kapısı her zaman açık." Yavaşça onu kucağıma aldım ve ayağa kalktım. "Biz çok birbirimizde kaldık. Bir zamanlar aynı fedakârlığı da ben Enes için yaptım. Dostluk böyledir, tabii senin hiç dostun olmadığı için bilmezsin." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Bensu benim dostum!" Dedi. "Hem kuzenim, hem dostum. Sandığın kadar da kötü bir arkadaş değilim, sadece hep kötü insanlarla karşılaştım." Onun yanağını okşadım.

"Evden gitmemin sebebi sensin Loya... Eğer ben karıma sarılarak uyumak varken oraya gidip içki içip sızıyorsam sebebi sensin!" Dedim.

Loya kollarını boynuma sardı.

"Sus Ali..." Bakışlarını kaçırdı.

Konuyu uzatmak istemedim ve sustum.

"Ben de seninle gelebilir miyim?" Diye sorduğunda anlamayarak onu izledim.

"Nereye?" Dudağını ısırdı.

"Ceylinlere... Zaten onunla iyi anlaşıyorum, bensiz gitme. Daha fazla laf çıkmasın." Şaşkınca ona baksam da başımı salladım.

"Gidelim tabii, daha iyi olur." Dedim.

Mutlulukla karımın küçük elini aldım ve dudağıma götürdüm.

Bugün ondan ayrılmayacaktım, her şey çok güzel olacaktı.

***

"Üstünü giyindin mi?" Diye seslendim Loya'ya.

"Evet." Dediğinde kapıyı açtım ve içeriye girdim.

Loya'nın kalçasını zor kapatan bir eteği giydiğini görmemle birlikte kaşlarımı çattım.

"Hani giyinmiştin?" Dedim.

Loya üstüne baktı.

"Giyindim." Anlamamıştı...

Hızla kolunu tuttum ve onu etrafımda döndürdüm.

"Ne güzel giyinmişsin öyle, bacakların komple meydanda!" Diye bağırdığımda şaşkınca bana baktı.

"Ş-Şey, ne var ki bunda?" Dedi.

"Bak kızım, ben kıskanç bir adamım..." Sakin kalmaya çalışsam da olmuyordu. "Şu üstünü çıkar ve adam gibi güzel bir şey giy!" Dedim.

Loya sinirle ayağını yere vurdu.

"Giymiyorum, sana ne ya! Hem arkadaşına gitmiyor muyuz, ne var bunda? Sanki kalabalık bir yere gideceğiz, bir de onlara o kadar güveniyorsun!" Kızgın sesine aldırmadım.

"Nereye gidersek gidelim bu kadar kısa bir eteği giymene izin vermem!" Öfkeyle gürledim ve gardrobu açtım. "Dışarıda yağmur var, giydiğin şeye bak! Bazen çok saçmalıyorsun kadın, benim sınırımı aşma!" Dedim.

Kafayı yiyecektim!

Bu kadar kısa etekle bu soğuk havada üşürdü! Üstelik yalnızca arkadaşımın evine gidecektik, bu kadar abartmasını anlayamıyordum!

"Sen hani bana kıyamazdın, resmen bir dövmediğin kaldı!" Dedi Loya kırgınca.

"Tövbe Yarabbi'm sen sabır ver..." Sakin kalmaya çalıştım ve gözlerimi kapattım. "Loya hava soğuk, beni çıldırtma da adam akıllı bir şey giyin!" Dedim.

Tam odadan çıkacaktım ki arkamdan seslendi.

"Ben istediğimi giyerim, eteğimi değiştirmek istemiyorum!" Dedi.

Öfkeyle ona döndüm.

"O zaman evinde otursun! Benimle gelmene izin vermiyorum, keyfin nasıl isterse... Ben gider dostlarımla dertleşirim, sen de burada eteğinle birlikte otursun!" Diye tısladım.

Loya gitmeme izin vermedi ve hızla önüme geçti.

"Gerçekten kıskançlık seni değiştiriyor Ali, bana dokunmaya kıyamazken bağırdın..." Onu yavaşça duvara yasladım.

"Saçmalamayı seviyorsun ama ben sevmiyorum." Eteğini gösterdim ve elimi eteğinin içine soktum. Elim kolayca kalçasına ulaştığında yavaşça sıktım. "Seni çok kıskanıyorum bebeğim, bunu biliyorsun değil mi?" Başını salladı.

"Ali elini çeker misin?" Cılız çıkan sesine kıyamadım ve elimi çektim.

"Etek o kadar kısa ki kalçanı hemen avuçlarımın arasına alabildim... Bunu bana yapma olur mu sevgilim, beni kıskançlıkla sınama. Sen nasıl benim asistanımı istemediysen ben de senin böyle giyinmeni istemiyorum." Dedim.

"Eğer gerçekten değiştirmeseydim beni götürmez miydin?" Diye sordu.

"Götürmezdim. Ulan bırak kıskançlığımı hasta olurdun hasta! Bu havada o etek giyilir mi, donarsın! Hangi akla hizmet giydin onu da anlamadım zaten!" Homurdandığımda yavaşça benden ayrıldı.

"Zaten gerçekten bununla gelmeyecektim. Beni kıskanman için yaptım." Dedi alayla.

Kaşlarımı çattım.

"Bu ne demek şimdi?" Uzanıp yanağımı öptü.

"Seni çıldırtmak istedim." Diye fısıldadı kulağıma.

Loya yavaşça geri çekildi ve bana döndü.

"Arkanı dön." Dedi alayla.

Anlayamıyordum...

Neden bana bunu yapmıştı?

"Arkanı dönsene." Donmuş bir hâlde ona bakıyordum.

"Loya..." Deyip sustum.

Israrcı bakışlarını algıladığımda arkamı döndüm.

Ne bok olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

***

Eneslere geldiğimizde Ceylin hemen Loya'ya sarılmıştı.

"Hoş geldin." Dedi ve gülümsedi. "Ali aşkını getireceğini söylememişti." Gülümsedim.

"Kendisi gelmek istedi." Dedim.

Ceylin şaşkınca bana baktı.

"Öyle mi?" Dedi.

Enes bana sarıldı.

"Hoş geldin kardeşim." Dedi.

Birlikte içeriye geçtiğimizde masayı hazırladıklarını gördüm.

"O zaman bugün mutluluğumuza içiyoruz..." Dedi Enes.

Gülümsedim ve Loya'ya baktım.

"Sence?" Omuz silkti.

Birlikte masaya oturduğumuzda Ceylin balıkları ve rakıları masaya koydu.

"Loya rakı içmeyecek, ona kola koyman daha iyi olur." Dedim.

Loya anlamayarak bana baktı.

"O nedenmiş?" Dedi.

"İçmeni istemiyorum." Net sesimle birlikte ofladı.

"Ali ben çocuk değilim!" Göz devirdim.

"Loya senin bir tane böbreğin var. Böyle şeylere alışmanı istemiyorum." Dedim.

Enes sıkıntıyla bana baktı.

"Peki ya senin kardeşim?" Dedi.

Loya anlamayarak bana baktı.

"Benim iki tane var çok şükür ama onun bir tane. Kendisine dikkat etmesi gerekiyor!" Diye hemen lafı çevirdim.

Ceylin bana kötü kötü baktı.

Onları umursamadan Loya'ya döndüm.

"İçme güzelim, zaten güzel bir şey değil. Bir tanecik böbreğin var ona da kıyamıyorum." Dedim.

Loya dudağını büktü.

"Sadece bir kerecik içeceğim, söz başka olmayacak." Dedi.

Kararsızca ona baktım.

"Loya yapma Allah aşkına, sağlığını düşün!" Diye kızdım.

"Ya ne olur, söz aramızda kalacak. Bir daha tekrarı olmayacak." Dedi.

Ofladım.

"Loya!" Bana yalvaran gözlerle bakıyordu.

"Ali bak sadece bir seferlik, söz başka olmayacak." Başımı salladım.

"Çok içmeyeceksin, sadece bir kere." Diye uyardım.

Loya hevesle başını salladı.

"Sadece bir kere!" Diye tekrarladı.

Ne kadar izin vermek istemesem de bana öyle bir bakıyordu ki...

Hem ben sürekli içiyordum, bana hiçbir şey olmamıştı. Bir kereden bir şey olmaz diye düşünmek istedim.

Yalnızca bir kere, hem çok içmesine izin vermeyecektim...

***

Loya kahkaha attı ve bana sarılmaya devam etti.

"Her şey için sağ olun." Dedim. "Umarım kimseyi uyandırmadan eve girmeyi başarırız." Enes güldü.

"Gel bizde kal dedik sana, ısrarla olmaz diyorsun!" Dedi.

"Olsun kardeşim, biz evimize gidelim." Loya gözlerini kapattı.

Aptal kız hemen sarhoş olmuştu!

Hepimiz çok içmemesine rağmen sarhoş olunca şaşırmıştık.

İçmesine izin vermem hataydı!

Loya'yı kucağıma aldım ve arabaya bindirdim. Arkadaşlarıma el salladıktan sonra ben de arabaya bindim.

Loya bir şeyler homurdanıyordu.

Koltuğunu iyice arkaya doğru yatırdım ve onun uzanmasını sağladım.

Havanın soğuk olmasına aldırmadan kabanımı çıkarıp onun üstünü örttüm.

"Ah Loya ah, hata bende!" Kendime inanamıyordum.

Buna izin vermemem gerekirdi...

Hızla gaza yüklendiğim sırada Loya elimi küçük avuçlarının içine aldı.

Elimi okşadığında gülümseyerek ona baktım.

Sarhoş olması bir nevi iyi olmuştu sanki...

Elimi avuçlarından çektim ve yanağına çıkardım. Yanaklarını okşadığımda başını elime yasladı.

Kalbimin hızla attığını anlarken sakin kalmaya çalıştım.

Ne yapıyordu bu kız?

"A-Ali..." Dedi ve avucumun içini öptü.

Şaşkınca ona bakarken hızla elimi çektim.

Ne oluyordu lan?

Loya bana yaklaştı ve sakallarımla oynamaya başladı.

Yoksa beni Berat mı sanmıştı?

Öfkeyle elini ittiğimde burukça bana baktı.

Yaptığım salaklığı fark ettiğimde ellerini ellerimin içine aldım.

"Loya aklıma birden kötü bir şey geldi. Elini itmek istememiştim, özür dilerim." Dedim.

Elini dudaklarıma götürdüm ve parmaklarını tek tek öptüm.

Loya yeniden bana yanaştı ve yanağıma küçük küçük öpücükler kondurmaya başladı.

"Şş, uslu bir kız ol!" Dedim.

Sabah uyanınca hiçbir bok hatırlamayacaktı.

Muhtemelen hayatında ilk kez sarhoş oluyordu. Yarına bunları hatırlamasına pek imkân vermiyordum.

"Ali..." Diye mırıldandı.

Boynumu öpücüklere boğmasına ses etmedim ve saçını öptüm.

"Aşkım, efulim..." Diye fısıldadım.

Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı. Alnına küçük bir öpücük kondurdum ve arabayı sağa çektim.

Birkaç saniye gözlerime uzun uzun bakmasının ardından başını omzuma yasladı.

"Ben kötü bir kadın olmak istemedim." Sesi ağlamaklı çıktığında kaşlarımı çattım.

"Bu nereden çıktı?" Dedim sertçe.

Loya başını kaldırıp zorlukla gülümsedi.

"Beni senden başka kim seviyor ki Ali? Sen de vazgeçeceksin benden..." Dedi.

Loya'yı yavaşça belinden tuttum ve kucağıma çektim.

"Ben senden hiç vazgeçmeyeceğim." Bu konuyu konuşmaya bile gerek yoktu!

"Ya bir gün benden vazgeçmek zorunda kalırsan?" Onun gözyaşlarını sildim.

"Kendimden vazgeçerim, yine de senden vazgeçmem." Dedim.

"Ailenin beni istememesine rağmen mi?" Sesi alaycıydı.

"Loya bak sarhoşsun bebeğim, bunları yarın konuşuruz." Yavaşça gömleğimin yakalarını tuttu.

"Şimdi konuşalım." Diye nazlandı.

Onun omzunu öptüm.

"Birazdan sızıp kalacaksın..." Loya kıkırdadı ve gözyaşlarını gömleğime sildi.

Güldüm ve onu izledim.

"Ay gömleğin simsiyah oldu, rimel sürdüğümü unutmuşum." Dedi.

Gülümsedim.

"Önemli değil." Loya yavaşça gömleğimin üstten birkaç düğmesini açtı.

Onun bileğini tuttum ve daha fazlasına izin vermedim.

"Loya sabrımı çok sınama, zaten zor duruyorum!" Diye homurdandım.

Kucağımda olması bile bana büyük bir eziyetti, bu durumu sevsem de bir yanda can sıkıcıydı.

Loya çıplak göğsüme başını yasladı.

"Üşüme, biz ısıtırız seni." Dedi ve güldü.

"Siz?" Dedim sorarcasına.

"Bebeklerimiz ve ben." Ağzım şaşkınlıkla açılırken Loya kahkaha attı.

"Loya sen ne diyorsun?!" Dedim.

Loya elimi alıp karnına yerleştirdi.

"Tam burada, üç tane..." Dedi ve elini karnında gezdirdi. "Bir, iki, üç." Güldü. "Üç erkek!" Kahkaha attım.

İyice saçmalamaya başlamıştı.

"Ali gülme, ben de yemek yerken farkettim." Diyerek saçmalamaya devam etti. "Nasıl hamile bıraktın beni?" Diye sordu.

"Loya saçmalama Allah aşkına!" Dedim ve onu kucağımdan kaldırıp yeniden koltuğa bıraktım. "Haydi uyumaya başla, eve gidiyoruz." Yeniden güldüm.

İçmek ona yaramamıştı...

Loya elini karnına koydu ve gözlerini kapattı.

"Ali bebeğimiz acıktı." Dediğinde gülümsedim.

Kendi kendine bir şeyler daha sayıklayıp uykuya dalmıştı.

Yeniden arabayı çalıştırdım ve gaza yüklendim.

Aslında üç çocuk güzel olabilirdi...

Bu düşünceyle birlikte kahkaha attım, Loya tam bir manyaktı!

Loya eve yaklaştıkça kıpırdanmaya başlamıştı.

Eve gelince arabadan indim ve onun kapısını açtım. Onu kucağıma almak için eğildiğimde Loya dudaklarını kıpırdatıp kendince bir şeyler mırıldandı.

"*Ben Berat'ı hiç sevmedim*." Dedi mırıltıyla.

Şaşkınca olduğum yerde kalakalırken bir şeyler daha mırıldandı.

Ben ise duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum.

Ne demişti o?

SINIR: 2.85K VOTE 360 YORUM

Asıl olaylara gelmemize az kaldı ama yine de biraz sabretmeniz gerekiyor...😏

Güzel bölümler okuyacağız...

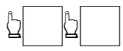
Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...❤

Sevildiğinizi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

19 "Yakınlaşma"

LOYA

Üşüdüğümü hissederken örtüye daha sıkı sarıldım.

"Loya?" Duyduğum tanıdık sesle birlikte kaşlarımı çattım.

Bu...

Bu olamazdı!

"Loya, abiciğim?" Dedi.

Korkuyla örtüye daha sıkı sarıldım.

"Güzelim, bak yüzüme..." Korkuyla yutkundum.

Örtüyü kafama kadar çekerken yanımda uyuyan Ali'ye dokunmaya çalıştım.

Elim değdikçe dokunduğum tenin benden uzaklaştığını hissettim.

Korkudan gözlerim dolarken sakin kalmaya çalıştım.

"Bir tanem, bak yüzüme. Ben senin abinim." Dedi.

Örtüyü yavaşça başımdan çektiğimde onunla göz göze geldim.

Ellerim titrerken yanımda uyuyan Ali'ye baktım.

"A-Abi..." Bu gerçek olamazdı ki, o ölmüştü!

Poyraz abim yavaş adımlarla yanıma gelmeye başlayınca korkuyla arkama yaslandım.

"Şş, sen benden hiç korkmazdın, abi oyun oynayalım diye ağlardın..." Yanıma geldiğinde çekinerek yüzüne baktım.

Sert yüz hatları hiç değişmemişti. Gözlerinin kahvesi ışıldıyordu. Boyu ise yine upuzundu, heybetine söyleyecek söz yoktu...

Poyraz Atabey karşımda dimdik duruyordu...

Korkuyla örtüyü sıktım ve gözlerimi kapattım.

"Gerçek değilsin, gerçek değilsin!" Diye bağırdım.

Elimi tuttuğunu hissedince çığlık attım.

"Bırak beni ne olur, sen öldün! Korkuyorum abi, git ne olur..." Tir tir titriyordum.

"Abiciğim, yapma böyle..." Dediğinde gözlerimi açtım.

Yine karşımdaydı...

"G-Gerçek değilsin." Dedim çaresizce.

"Loya!" Dedi uyarırcasına.

Gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

"Abi seni çok özledim..." Dedim.

O öldüğünde daha küçüktüm, ona doyamamıştım...

Beni bir saniye olsun yanından ayırmazdı, bıkmadan usanmadan benimle oyun oynardı...

"Biliyorum, ben de özledim..." Abim sıkıntıyla gözlerime baktı.

Bir sorun vardı.

Başıyla Ali'yi gösterdi.

"Bu adam..." Sustu.

"K-Kocam." Dedim.

Ardından bakışları beni buldu.

"Biliyorum." Sesindeki sertlik yeniden ürkmemi sağlarken arkama daha çok yaslandım. "Benim tanıdığım Loya bu değil." Dedi.

Korkuyla ona baktım.

"A-Abi-" Sözümü kesti.

"Benim kardeşim benim sözümü dinler ve beni hiç üzmezdi! Hiç kötülük yapmazdı!" Dedi ve elimi sıktı. "Artık kendine gel." Gözlerimi kırpıştırdım.

"Ben-" Beni yine dinlemedi.

"Benim kardeşim küçük bir melekti, bırak öyle kalsın. Bu adamı daha fazla üzme, yoksa sonun benim gibi olacak!" Bana yaklaştı. "Sevdana kavuşamadan, kırgınlıklarınla mı bu dünyadan göçüp gitmek istersin, söylesene!" Yeniden Ali'ye baktı. "Bu hikâyenin iki tane sonu var. Ya bu adamı kazanırsın, ya kaybedersin..." Elini yanağıma koydu. "Sen kaybediyorsun Loya, eğer kaybedersen bir daha kazanamazsın! Sonun benim gibi olsun istemiyorum!" Abim ayağa kalktığında yutkunamadım.

"Sen gerçek bile değilsin!" Diye bağırdım.

Abim gözlerime baktı.

"Ne yaparsan yap seni çok sevdiğimi ama eğer yanlış yaparsan da seni affetmeyeceğimi bil Loya!" Dedi ve Ali'yi gösterdi. "En sonunda bu adam senden vazgeçecek!" Diye beni sertçe uyardı.

Abim yavaşça kapıya doğru gittiğinde hızla bağırdım.

"Ben yanlış yapmam!" Dedim.

Abim bana döndü.

"Yanlış yapıyorsun..." Dedikten sonra birden görüntüsü silikleşti.

Abim ortadan kaybolduğunda korkuyla çığlık attım.

"Loya?!" Ali'nin sesini duymamla hızla gözlerimi araladım.

Nefes nefese kalmıştım...

"Güzelim, iyi misin?" Diye sordu korkuyla.

Yanaklarım ıslanınca ağladığımı fark ettim ve bütün gücümle çığlık atmaya devam ettim.

Ellerim titriyordu...

"Loya sakin ol!" Dedi Ali.

Sonunda çığlık atmayı kestim ve onun boynuna sarıldım.

"Aşkım ne oldu?" Ali saçımı öptü. "Sakin ol yalvarırım..." Ellerini belime sardığında nefeslerimin düzene girmesini bekledim.

"K-Korkuyorum..." Başımı boynuna gömdüğümde beni sımsıkı sardı.

"Ben buradayım, hiçbir şeyden korkma." Dedi.

Ona daha sıkı sarıldım.

"Ali..." Diye fısıldadım.

Hissettiğim güven ve huzurla birlikte ona daha çok sokuldum.

"Sadece kötü bir rüyaydı..." Saçımı öptü. "Bak ben senin yanındayım." Dedi.

Başımı boynundan kaldırdım.

Gözlerimiz buluştuğunda onun gözlerini izledim.

Ali dudaklarıma yaklaşıp sıcak bir öpücük kondurduğunda hissettiğim güven duygusu çok daha artmıştı.

Abim onu üzmemi istemiyordu...

Başımı göğsüne yasladım ve onun elini tuttum.

"Elin nasıl üşümüş..." Diye homurdandı ve sıcacık elleriyle ellerimi okşadı.

Onun kokusunu içime çektim.

Birden odanın kapısı açıldı ve annem koşarak içeriye girdi.

"Kızım, bir tanem!" Dedi ve telaşla yanıma geldi.

Yavaşça Ali'den ayrıldım ve annemin bana sarılmasına izin verdim.

"Ne oldu kuzum?" Gözyaşlarımı sildi.

Babam da içeriye girdi ve hızlı adımlarla yanıma geldi.

"Prensesim?" Dedi.

Annem ve babam telaşla bana bakıyordu.

"A-Anne..." Diye fısıldadım.

Eğer anneme abimi söylersem yarasına tuz basmış olurdum.

"Ne oldu canımın içi, neden öyle bağırdın?" Babam yanağımı okşadı. "Çok korkuttun bizi." Dedi.

Cevap vermek istemediğimde Ali boğazını temizledi.

"Loya kötü bir rüya görmüş ve korkmuş baba." Dedi.

Babam kaşlarını çattı.

"Ne gördün-" Sözü yarıda kesildi.

Abilerim içeriye girer girmez hemen yanıma geldiler.

"Loya ne oldu yavrum?" Diye sordu Kurt abim.
Elimi tuttu ve dudaklarına götürdü.

Alparslan abim yavaşça yanıma oturdu.

"Sana bir şey oldu sandım, nasıl korktum..." Dedi.

Babaannem ve dedem de geldiğinde bütün ev halkının toplanacağını anlamıştım.

Çok geçmeden Beliz ve Eylül de geldi.

Herkes başımda dikilmiş merak ve korkuyla bana bakıyordu.

"Az daha yüreğime iniyordu da, öyle bir bağırdın ki!" Babaannem hâlâ telaşlıydı.

Yardım istercesine Kurt abime baktım.

Aramızdaki bakışmayı anlamış olacak ki yavaşça yanıma oturdu.

Dudaklarını yanağıma değdirdi ve beni göğsüne çekti.

"Ne oldu güzelim, anlat haydi..." Dedi fısıltıyla.

"Rüyamda abimi gördüm." Diye fısıldadım.

Kurt abim kaşlarını çattı ve birkaç saniye durdu.

"Poyraz'ı mı?" Diye sordu.

Üzüntüyle başımı salladım.

"Bana kızdı." Kurt abimin kaşları daha çok çatılırken yavaşça gözyaşlarımı sildi.

Annem dehşetle bana bakıyordu.

"Ataman Poyraz'la ilgili bir şey söyledi!" Dedi. "Abinle mi alakalı?" Sesi titremeye başlamıştı.

Ne zaman abimi hatırlasa hep sesi titrerdi ve ağlamaya başlardı.

"Rüyanda abini mi gördün?" Diye sordu babam.

Hafifçe başımı salladığımda annem zorlukla yatağa oturdu.

Ali dikkatle beni izliyordu...

"Ne gördün?" Diye sordu dedem.

Sıkıntıyla odamı gösterdim.

"Buradaydı, yanıma geldi. Elimi tuttu, elinin sıcaklığını bile hissettim." Bakışlarımı kaçırdım. "Ona gerçek olmadığını söylememe rağmen yanımdan gitmedi. Benimle konuştu, hatta kızdı..." Annemin gözleri dolmuştu.

"N-Ne dedi?" Babam hemen anneme sarıldı.

"Zerrin yapma yalvarırım." Dediğinde annem gözyaşlarını tutmaya çalışsa da başarılı olamadı.

"Abin sana hiç kızmazdı Loya'm, melek gibi bir insandı o... Bak kötü bir rüyaymış ve geçmiş, üzülme daha fazla." Dedi babaannem.

"Bana benim kardeşim melek gibiydi, kimseye kötülük yapmazdı dedi. Ali yüzünden kızmış bana, yanlış yapıyorsun dedi." Diye açık açık söyledim.

Rahatladığımı hissederken herkes şaşkınca bana bakıyordu.

Ali ise duyduklarına inanamıyor gibiydi.

"Abin..." Sustu.

"Seni üzdüğüm için kızdı bana, en sonunda seni kaybedeceğimi söyledi. Yanlış yapıyorsun dedi." Dedim. "O kadar gerçekçiydi ki... Benim

düştüğüm hataya düşme dedi, benim gibi sevdiğine kavuşamadan mı bu dünyadan göçüp gitmek istiyorsun dedi..." Ardından sustum.

"K-Kalbi hâlâ o kızda mı?" Annem gözyaşlarını sildi. "Daha düğününü yapamamıştım ben onun... Sevgilisiyle evlenmeyi bekliyordu..." Annem gözlerini kapattı. "Güzel kalplim benim, çok özledim..." Diye fısıldadı.

Babam anneme sarıldı ve onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Zerrin bak burada üç tane aslan gibi evladımız var. Onlardan güç al, ağlama ne olur..." Dedi.

Kurt abim bana ve anneme sımsıkı sarıldı.

"Şş, tamam da! Ağlamayın artık." Dedi.

"Bugün birlikte uyuyalım istersen?" Alparslan abim elimi öptü. "Prensesimle uyumayalı uzun zaman oldu." Dedi.

"Loya babacığım istersen bizimle de uyuyabilirsin." Dedi babam.

Annem gözyaşlarını sildi ve benim yanağımı öptü.

"Annem ben bir an kendimi kaybettim." Diye mırıldandı.

Babaannem üzüntüyle bana bakıyordu.

"Bence en iyisi benimle uyuması olur. Onu en iyi ben sakinleştiririm." Kurt abime baktım.

"Kocamla uyuyacağım." Dedim net bir sesle.

Herkes şaşkınca bana baksa da başını sallamıştı.

Ali'ye sarılırken hissettiğim güven duygusunu kimse bana veremiyordu.

Ali şaşkın şaşkın bana baktı.

"Kızım biraz daha iyi misin?" Diye sordu babaannem.

Başımı olumlu anlamda salladım.

"E haydi herkes odasına geçsin o zaman, çocuklar da biraz yalnız kalsın." Dedi dedem.

Alparslan abim bana sıkıca sarıldı.

"Ben yanındayım güzelim." Dedi.

Uzanıp onın yanağını öptüm.

"Biliyorum." Dedim.

Kurt abim ise beni daha çok göğsüne çekti.

"İstersen ben bugün yanında kalayım." Dedi ısrarla.

Başımı hayır anlamında salladığımda yanağımı okşadı.

"Korkarsan hemen yanıma gel olur mu?" İç çektim.

"Tamam abi." Diye mırıldandım.

Abilerim ayağa kalktığında annem ve babam hariç herkes odadan çıkmıştı.

Annem beni sıkıca sardı.

Onun ağlayan gözlerine dayanamadım ve yavaşça gözyaşlarını sildim.

"Abim hakkında konuşmaktan pek hoşlanmadığını biliyorum. Seni üzdüysem özür dilerim." Dedim.

Annem burukça gülümsedi.

"Poyraz hakkında konuşmaktan neden hoşlanmayayım? O benim oğlum..." Yutkundu. "Sadece yıllardır onu görememenin acısı var içimde. Ne yaparsam yapayım geçmiyor." Elimi öptü. "Siz benim her şeyimsiniz annem... Birinizin saçının teline zarar gelse ölürüm ben..." Yavaşça saçlarımı okşadı. "Benim üzüntüm evlat acısı yüzünden... Onun adını duyar

duymaz ağlamaya başlıyorum biliyorsun. Sen bir şey yapmadın, tamamen benim duygusallığım." Dedi mırıltıyla.

Hüzünle anneme baktım.

"Keşke yaşasaydı..." Dedim.

Babam yüzümü avuçladı.

"Uyumaya korkar mısın?" Diye sordu.

"Hayır, hem Ali de yanımda." Babam Ali'ye baktı ardından başını salladı.

"O zaman biz gidelim." Dedi ve yanaklarımı öptü. "Seni çok sevdiğimizi sakın unutma olur mu?" Gülümsedim ve başımı salladım.

"Ben de sizi seviyorum." Dedim.

Annem beni öptü ve ayağa kalktı.

"Kuzum..." Gülümseyerek anneme baktım.

"Korkmam merak etmeyin, korkum geçti." Annem ve babam bana son kez bakıp odadan çıktığında Ali'ye baktım.

Düşünceliydi...

"Abin rüyanda bile olsa neden beni savunsun ki?" Dedi.

Yavaşça ona yaklaştım.

"Ben gittikçe kötü bir insana dönüştüğüm için..." Onun gözlerine baktım. "Abim öldüğünde daha küçüktüm. Bana asla yalan söylemememi ve ne olursa olsun hep iyi bir insan olarak kalmamı söylerdi. O beni böyle büyütmeye çalışmışken sana yaptıklarımı gördü..." Gözlerim yeniden dolarken Ali bana sarıldı.

"Yok öyle bir şey!" Diye kızdı. "Hem bu sadece bir rüyaydı. Tamamen senin bilinçaltınla ilgili, abin beni tanımıyor bile!" İç çektim.

"Rüyalarıma kadar girdiğine göre seni sevmiş olmalı... Kim bilir gerçekte görseydi ne kadar çok severdi..." Ali ofladı.

"Loya saçmalama!" Dedi ve gözyaşlarımı sildi.

Üşüdüğümü hissederken yavaşça yatağa uzandım ve örtüyü üstüme çektim. Ali de yanıma uzandı. Yavaşça başımı onun göğsüne yasladım.

Ali ellerini kalçama yerleştirdiğinde sesimi çıkarmadım.

"Efulim." Elimi göğsüne koydum.

"Hm?" Dedim mırıltıyla.

Ali gülümsedi ve elimi alıp dudaklarına götürdü. Uzun uzun öptükten sonra öpücüklerini bileğime bıraktı...

Ses etmedim ve dokunuşlarının tenimi yakıp geçmesine izin verdim.

Öpücükleri kolumdan yukarıya çıkarken nefesimi tuttum. Ali omuzlarıma geldiğinde küçük bir ısırık bıraktı.

Ali yavaşça başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Kızdın mı?" Diye sordu.

"Eğer kızsaydım bağırırdım." Dedim.

Ali tek kaşını kaldırdı.

"Neden kızmadın?" Güldüm.

"Kızayım mı?" Yavaşça yüzümü avuçladı ve dudaklarımı öptü.

"Çok güzelsin..." Dedi hayranlıkla.

Yüzümü izlemesine izin verdim ve gülümsedim.

"Biliyorum." Dediğimde güldü.

Ali yeniden dudaklarıma uzandı ve bir sürü öpücük kondurmaya başladı.

"Ali, yavaş da!" Dedim.

"Ne yapayım Laz kızı, öpmelere doyamıyorum..." Diye mırıldandı.

Güldüm ve onu ittim.

Ali kaşlarını çattı.

"Yeter öptüğün." Dedim.

Ali birden beni sertçe altına çektiğinde şaşkınca ona baktım.

Dudaklarını boynuma indirdiğinde küçük bir çığlık attım.

"Ben daha doymadım!" Sert sesiyle birlikte yutkundum.

Ali beni sömürdüğünde inlememek için dudaklarımı ısırdım.

"Pisliksin Ali!" Diye homurdandım.

Abimin sözleri aklıma gelince sertçe yutkundum.

Ben kötü bir insan değildim, o beni böyle yetiştirmemişti.

Ali yavaşça başını kaldırdı.

"Allah'ım, ben ne yapıyorum..." İç çekti ve yavaşça benden uzaklaştı. "Kendi isteklerim doğrultusunda sana bunları yapmam hiç hoş değil. Zevk bile almıyorsun..." Ali üzgünce kendini yanıma bıraktı.

Ne diyordu bu adam?

Ben mi zevk almıyordum?

Hızla Ali'nin üstüne çıktığımda anlamayarak bana baktı.

Uzanıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım ve onu öpmeye başladım.

Ali birkaç saniye durdu ve ardından kollarını belime sardı.

Ali yavaşça üst dudağımı emdiğinde inledim. Ellerimi saçlarına çıkardım. Ali yavaşça tişörtümün kenarından tuttu.

Nefes nefese geri çekildiğimizde hızla tişörtümü yere attı ve beni altına aldı.

Karnıma küçük bir öpücük bıraktı ve ardından elleri yavaşça göğüslerimi buldu.

"Sana daha çok bağlanmamı mı istiyorsun yavrum?" Dedi.

Sütyenden taşan göğüslerimde dudaklarını gezdirdi. Titrek bir nefes aldım ve merakla ona baktım.

Tek eliyle sütyenin kopçasını açtığında kaşlarımı çattım.

"Ne kadar profesyonelsin, tek elinle açtın!" Dedim.

Ali'nin sütyenime uzanmasına izin vermedim ve göğüslerimi kapatmaya devam ettim.

Kim bilir kaç kadınınkini açmıştı!

"Loya çok zor bir şey değil. Hem kimseninkini açmadım." Dedi ve yeniden sütyenimi almaya çalıştı.

"Yemin et?" Dediğimde sustu.

Pislik herif!

"Ya tamam açtığım oldu ama bunlar çok gereksiz konular." Dedi ve birden sertçe sütyenimi elimden aldı.

Göğüslerim ilk defa karşısındaydı...

Utançla bakışlarımı kaçırdım.

Ali hayranlıkla bedenimi izledi.

"Sana dokunmak o kadar güzel ki..." Diye fısıldadı.

Dudaklarını çenemde hissedince yeniden ellerimi saçlarına çıkardım.

Ali'nin başka kadınlara dokunması nedense beni rahatsız etmişti.

Yavaşça başını kaldırdı ve yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

"Ne oldu?" Diye sordu. "Hâlâ rüyanın etkisinde misin?" Zorlukla gülümsedim.

"Yok." Dedim.

"Sorun ne, dokunmamdan mı rahatsız oldun? İstersen hemen burada bırakabiliriz." Dedi.

Allah'ım... Gerçekten böyle bir adama sahip olduğum için çok şanslıydım. Sadece değer bilmeyen aptalın tekiydim.

Elimde değildi...

Şeyma sürekli kendine bir şeyler yapmakla beni tehdit ediyordu. Eğer o ölürse vicdan azabı duyardım.

"Hayır Ali, sadece..." Ofladım. "Yattığın kadınların sayısını merak ediyorum." Ali şaşkınca güldü.

"Saymadım." Dedi.

"Tahminen?" Ofladı.

"Hay sikeyim sayısını!" Diye homurdandı. "Ne bileyim kaç! On tane olsa ne, yüz tane olsa ne? Senden öncesi seni ilgilendirmez ki." Göz devirdim.

"O kadınlar elimde kalmasın, aman dikkat et! Yemin ederim saçlarından tuttuğum gibi duvara yapıştırırım!" Dedim.

"Sana ne kadın!" Dedi alayla.

"Ali bak yemin ederim yolarım!" Gülümsedi ve burnumun ucunu öptü.

"Sen böyle kıskandıkça mutluluktan deliriyorum." Dedi.

"Bu kıskançlık değil!" Hemen kendimi savundum.

Ali gülümsedi ve yeniden dudağımı öptü.

"Bir de kabul etsen..." Diye mırıldandı.

Ali göğüslerimi avuçlarının içine aldığında titredim. Göğüslerimi sıktığında inledim.

Birden dudaklarını göğüslerimde hissederken gülümsedim.

Neyse ki gülümsediğimi görmemişti.

Bir bebek gibi göğüslerimin ucunu emdiğinde titrek bir nefes aldım.

"Göğüslerinin hepsini ağzıma sokabilsem keşke." Dedi alayla.

Şaşkınca ona baktığımda güldü ve göğüsümü emmeye devam etti.

"Ali manyak mısın? Hepsini ağzına sokup ne yapacaksın?" Ali öptüğü göğsümü bırakıp diğerine geçti. Onu da uzun uzun emerken boşta kalan göğsümü hemen avuçlarının içerisine almıştı.

"Estetik olmadan bu kadar büyük ve dik olması beni bitiriyor... Yemin ederim bütün bir ömrüm boyunca göğüslerini izleyebilirim, çok güzel..." Ali konuşmak için göğüsümün ucunu bıraksa da konuşması biter bitmez yeniden göğüslerime saldırmıştı.

Utançla bakışlarımı kaçırdım.

Ne diyordu bu adam?!

"Cidden o kadar güzel mi ya?" Demeden edemedim.

Bildiğin iki tane yuvarlak göğüstü, diğerlerinden ne gibi bir farkı olabilirdi ki?

Ali bana bakmadan başını salladığında gülümsedim.

Göğüslerimden ayrıldı ve öperek karnıma doğru indi.

Dudaklarını karnımda gezdirirken yavaşça biraz daha aşağıya indi.

Dudaklarımdan bir inleme dökülürken başını kaldırdı.

Sorarcasına bana bakıyordu...

"Olmaz!" Dedim hemen. "Ali o kadar da ileriye gitmesek?" Başını salladı ve kendi tişörtünü yere attı.

Anlamayarak ona bakarken birden beni üstüne çekti.

"Biraz da karımın marifetlerini göreyim, değil mi?" Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ben mi yapayım?" Güldü.

"Evet." İnanamayarak onun bedenini izledim.

Vücudumu bir ateş basarken hızla gözlerine baktım.

"Ben bilmiyorum ki." Dedim.

Kahkaha attı ve saçlarımı okşadı.

"Zaten senden yüksek bir performans beklemiyorum. Sadece benim sana yaptıklarımı yap." Dedi.

"Allah Allah, kimden yüksek bir performans bekliyorsun?!" Diye çemkirdiğimde göz devirdi.

"Kızım sus da!" Diye homurdandı. "Şu yaptıklarımız hiçbir şey değil ki... Sadece seni alıştırmaya çalışıyorum." Dedi.

Ne demek hiçbir şey değil? Ulan o zaman benim niye bu kadar hoşuma gitmişti?

Ellerimi ürkekçe çıplak göğsüne koyduğumda güldü.

Göğüslerim göğüslerine değdiğinde yeniden titredim.

"Şş..." Saçımı öptü.

Ne yapacağımı bilemezken ona baktım.

Ali başımı yavaşça boynuna götürdü.

"Emmeni falan beklemiyorum, küçük öpücüklerle başla." Dedi.

Çekinerek öylece durduğumda gülümsedi ve bana sarıldı.

"Loya ben senin kocanım, benden çekinmeni istemiyorum. Senin bedenin nasıl benimse, benim bedenim de senin... Tabii ki seni zorlamak istemiyorum ama en azından basit şeyleri yapabilirsin." Öfkeyle gözlerini kapattı. "Yemin ederim en sonunda kuduracağım!" Tatlı homurdanmasına kıyamadım ve yavaşça dudaklarımı boynuna değdirdim.

Ali irkildi ve inanamayarak bana baktı.

Yavaşça boynunu emdiğimde ise elini kalçama yerleştirmişti.

Ali'nin göğsündeki tüylerde ürkekçe elimi gezdirdim. Bir adamın göğsündeki tüyler bile hoş olur muydu?

Sertçe kalçamı sıktığında yeniden inledim.

"Kucağıma geç." Sesi boğuktu.

Onun emrine uydum ve kucağına oturdum.

Ali yavaşça doğruldu ve beni kucağına sabitledi. Boynunu emmeye kaldığım yerden devam ederken hafifçe inledi.

Kendini bana sürttüğünü hissettiğimde çaresizce durdum.

Ne yapacaktım ki?

İstemeden kendimi ona sürttüğümü çok geç fark etmiştim.

Birbirimize sürtünürken dayanamadım ve yüksek sesle inledim.

Ali'nin gözleri yarı açıktı.

"Şimdi şurada..." Elini yavaşça yüzüme koydu. "Sana cenneti yaşatırım kadın. Yeter ki istiyorum de..." Diye fısıldadı kulağıma.

Göğüslerimi göğüslerine sürttüm ve gözlerimi kapattım.

Yapmamalıydım....

Eğer onunla yatarsam ondan ayrılamazdım ki...

Hoş, nasıl ayrılacaktım sanki?

Şeyma'ya o kadar çok yalan söylüyordum ki... Ali'nin üzülmesine artık dayanamıyordum. Diğer yandan en yakın arkadaşımı düşünüyordum... Bana bunca yıl onu anlatmıştı, onu sevdiği gözlerinden belliydi. Lise zamanlarımızda her zaman onu anlatırdı. Şimdi ise ben onun sevdiği adamın kucağındaydım...

Kendimi kötü hissetsem de yapacak bir şeyim yoktu. Ali benim kocam olduğu müddetçe bana dokunmaya hakkı vardı, aynı şekilde benim de ona dokunmaya hakkım vardı.

Şeyma eğer kendini öldürürse bu vicdan azabı hayatım boyunca peşimi bırakmazdı... En yakın arkadaşımın ölümüne sebep olmak istemiyordum. O Ali'yi gerçekten çok seviyordu.

Şeyma onu kadar severse sevsin Ali bana âşıktı.. Ben onu bıraksam bile başkasıyla olamazdı ki, ben de bir başkasına ısınamazdım...

Altımdaki sertlik gitgide büyürken sertçe yutkundum ve Ali'ye baktım.

Ali kendini bana biraz daha sürttüğünde aynı anda inledik.

"İstiyorum de..." Çaresizce bana bakıyordu.

"İ-İstemiyorum." Dedim.

"Ulan istiyorsun işte, göğüslerinin ucu nasıl sertleşti baksana! Islandığını da biliyorum, daha neyi zorluyorsun?" Dedi.

Utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Bana kızma..." Diye mırıldandım.

Ali öfkeyle gözlerini kapattı.

"Bırak devam edelim işte, sen de istiyorsun!" Ofladım.

"Ali yakınlaşmak istedin, sana istediğini verdim. Benden daha ne bekliyorsun ki? Kolay değil işte anlasana!" Dedim.

Ali gözlerini açtı ve birden beni kucağından kaldırdı. Hızlı ve sert adımlarla tuvalete gittiğinde kapıyı kilitlediğini duydum.

Çok kızmıştı...

Kasıklarımın sızladığını hissettikçe içimdeki arzu artıyordu.

Aptal Loya!

Ne diye ileriye gitmesine izin vermiştim ki?

Yavaşça onun yastığını elime aldım ve ona sarılıp uyumaya çalıştım.

Aklıma başka bir şey getirmemeye çalışsam da olmuyordu!

Ali beni etkisi altına almıştı, aklım onun bedenine kayıyordu....

Zorlukla gözlerimi kapatmaya ve olanları unutmaya çalıştım...

***

Gözlerimi araladığımda yavaşça gerindim.

Dışarıdan gelen yağmur sesleri bugün de havanın kötü olacağını söylüyordu.

Bunu umursamadan doğruldum ve saate baktım. Saat sekiz buçuktu, kahvaltıya yarım saat kalmıştı.

Bakışlarım yanıma kayarken Ali'nin yanımda olmadığını gördüm.

Telaşla ayağa kalkarken dün çıplak olduğumu hatırladım. Neyse ki Ali ben uyurken tişörtümü giydirmişti. Taytımı zaten hiç çıkarmamıştım.

Ali yanıma hiç gelmemiş olamazdı değil mi? Üstelik üstümü de giydirmişti. Yoksa üstümü giydirip gitmiş miydi?

Bana çok mu kızmıştı?

Odamızdaki banyonun kapısının açıldığını duyunca rahat bir nefes aldım ve koşarak onun yanına gittim.

Ali merakla bana bakıyordu.

"Ali?" Dedim.

Duş almıştı...

"Söyle." Dedi bıkkınca.

Kaşlarımı çattım.

"Dün seninle sevişseydim dünyanın en muhteşem kadını olurdum gözünde değil mi? Şimdi dün sırf sana kendimi vermediğim için kızgınsın!" Alayla güldü.

"Sen bana bir yıldır kendini vermiyorsun! Tamam buna saygı duydum hep ama dün yeterince ileriye gitmiştik. Dün gayet istekli olmana rağmen bana

istemediğini söyledin!" Ali öfkeyle üzerime yürüdü. "Eğer dün böyle şeyler yaşamamış olsaydık yine bir şey demeden beklemeye devam ederdim ama..." Derin bir nefes aldı. "Ama bir kez senin tadını aldım, artık çok daha fazlasını istiyorum." Yutkundum.

"Ali bu senin için basit bir şey olabilir ama benim için değil! Sana kendimi bu kadar sunmam bile bir mucizeyken nasıl bana saygı duymazsın?" Dedim.

Ali bıkkınca gözlerime baktı.

"O Berat denen piç olsa evlendiğin günün gecesinde kendini ona verirdin! Konu ben olunca mı bu kadar tiksinip uzak kalıyorsun? İlla Berat gibi şerefsiz mi olayım benimle yatman için?! Bir tek bana karşı zor bir kadınsın zaten!" Dedi öfkeyle.

Daha fazla dayanamadım ve yüzüne sert bir tokat attım.

"Sen beni ne sanıyorsun be?! Berat kim ki ona hemen kendimi vereyim? Benim bedenim bu kadar ucuz mu senin gözünde?!" Diye bağırdım. "Şu ana kadar kimseye kendimi ispatlamaya çalışmadım çok şükür ki. Şu yaşıma kadar kimseyle çıkmadım bile! Nasıl bir kadın olduğumu Allah biliyor, kulunun bilmesine gerek yok!" Sinirle ona yaklaştım. "Beden benim bedenim, ben senin malın değilim!" Ali yutkundu. "İstemediğim bir şeyi yapmadığım için sana hesap verecek değilim. Ben dün gece bütün sınırlarımı aşmışken bugün gelip bana sürtük muamelesi yaptın! O sınırları aşmak için ne kadar çok cesaret gösterdiğimi bile anlamamışsın..." Dedim. "Ben kimsenin malı değilim, kendi kararlarımı kendim verebilecek bir yaştayım. Hakkımda istediğini düşünebilirsin, dün gecenin ise bir daha tekrarı olmayacak!" Dedim öfkeyle.

Tam banyoya girecekken Ali kolumu tuttu.

"Özür dilerim, ben bir an saçmaladım." Dedi pişmanlıkla.

"Bırak Allah aşkına, sevdiğin kadına resmen sürtük gözüyle bakıyorsun!" Dediğimde hızla beni duvara yasladı.

"Yok öyle bir şey!" Diye gürledi. "Sana o gözle bakanın canını alırım, kaldı ki kendim bakacağım!" Dedi.

Göz devirdim.

"Bırak beni!" Dediğimde daha çok üstüme geldi.

"Loya ne olur beni de anla, bir yıl oldu ve dayanamıyorum! Dün bütün sınırlarımızı aşmışken devamını getirebilirdik... Bazen hâlâ beni kocan olarak görmediğini düşünüyorum." Sinirle güldüm.

"Kocam olarak görmediğim için mi dün sana kendimi sundum? Ben şu ana kadar kimseye yan gözle bile bakmadım!" Dediğimde Ali gözyaşlarımı sildi.

Ağladığımın yeni farkına varırken ellerimi göğsüne koyup onu ittim.

Ali göğsündeki ellerimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Tamam haklısın, özür dilerim Loya... Bencilce davrandım, boş konuştum! Affet beni..." Dedi.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Affetmiyorum Ali, o sözlerini affetmiyorum! Zaten bir sana karşı zor bir kadınım, diğer bütün erkeklere kuyruk sallıyorum!" Dedim alayla.

Ali sinirle elini duvara vurdu.

"Ben öyle bir şey söylemek istememiştim!" Dedi.

"Öyle mi? Ben böyle anladım ama, sen tam olarak bunu söylemek istedin!" Dedim.

Ali derin bir nefes aldı ve gözlerime baktı.

"Si var ort'aşa şuri va mazdinen Loya!" Dedi.
(Sen olmadan nefes alamıyorum) "Mʒudi, mʒudi zoƿon!" Diye bağırdım.

(Yalan, yalan söylüyorsun) "Va!" Dedi.
(Hayır)

Öfkeyle onu ittim.

"İlla yatağına mı gireyim, böyle mi değerim olacak?" Ali sertçe belimden tuttu.

"Sendeki değer kimde var söylesene! Onca aşağılamalarına rağmen benim sana verdiğim değeri kim eşine veriyor?!" Dedi. "Sikerim yatmasını, ben sadece seni istiyorum anla şunu! Bana kalbini vermen bedenini vermenden çok daha önemli!" Dedi.

"O yüzden mi bu kadar çok kalbimi kırdın? Takmışsın Berat'a, sürekli kendini onunla kıyaslıyorsun! Onunla mı evliyim seninle mi belli değil, sürekli o adamın adını duymaktan bıktım!" Sinirle gözlerine baktım. "Ben o adamı sevmiyorum Ali, ister inan ister inanma! Bunu sana son kez söylüyorum, sevmiyorum!" Dedim.

Ali beni sıkıştırdı ve çenemi tuttu.

"Beni sevdiğin günleri görmeye ömrüm yetecek mi acaba?" Dedi. "Ben seni bu kadar çok seviyorken ne zaman sevileceğim acaba? Evet aptalım ama sana da deli gibi aşığım!" Ağırlığını üzerime verdi. "Senin akan tek bir gözyaşın için silmeyeceğim insan yok Loya... Seni üzenin de, sana yan gözle bakanın da sülalesini sikerim!" Dedi ve birden dudaklarıma yapıştı.

Şaşkınca ona bakarken çoktan dudaklarımı sömürmeye başlamıştı.

Daha fazla dayanamadım ve ona karşılık vermeye başladım.

Ne kadar kızgın olursam olayım kendimi durduramıyordum...

Ve bu hiç iyi bir şey değildi...

SINIR: 3K VOTE 370 YORUM

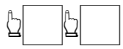
Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen!

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese çok teşekkür ederim!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Gözlerim küçük sandığımı ararken çok geçmeden bulmuştum.

Annem yine yerini değiştirmiş olmalıydı.

Hemen sandığı elime aldım ve kapağını açtım.

İçinin boş olduğunu görmemle birlikte kaşlarımı çattım.

Fotoğraflarımız, onun bana yazdığı mektup, bilekliği...

Hiçbir şey yoktu!

Hemen odamdan çıktım.

"Anne?!" Dedim. "Sandığın içi boş!" Telaşla ona baktığımda annem korkuyla bana baktı.

"Tamam Ayten, ben seni arayacağım." Dedi ve telefonunu kapattı.

"Sandığın içindekiler nerede?" Sakin sorumla birlikte sustu. "Anne anılarımı nereye koydun?!" Diye gürledim.

"Ş-Şey..." Sustu.

"Yoksa attın mı?" Dedim.

Annem bakışlarını kaçırdı.

"Anne attın mı?!" Diye bağırdım.

Gözlerimden yaşlar birer birer damlarken acıyla kendimi yere attım.

"Nasıl atarsın, sen nasıl bir annesin?" Öfkeyle ona baktım. "Anılarımı nasıl atarsın ya nasıl?!" Delirecek gibiydim...

Elimi defalarca yere vurdum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım...

"Alisa, annem..." Annem yere eğildi. "Daha fazla onları görüp kendine eziyet etmeni istemedim. Yıllardır onlara bakıyorsun da ne oluyor? Hem böylesi senin için daha iyi olacak..." Dedi.

Acıyla bağırdım ve sehpada duran vazoya sertçe vurdum.

Vazo yanımda parçalara ayrılırken annem korkuyla çığlık attı.

"Alisa ne yapıyorsun?!" Dedi.

Kırılan bir parçayı aldım ve boğazıma götürdüm.

"Kendimi öldürürüm anne!" Dediğimde korkuyla bana baktı.

"Özür dilerim annem!" Dedi.

"Benim anılarıma nasıl kıydın, nasıl..." Hıçkırıklarım konuşmamı engellerken annem yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Gebereyim de kurtulayım artık! Sevdiğimin yanına gideyim, birbirimize kavuşalım... Çok özledim, artık dayanamıyorum!" Annem ağlamaya başladı.

"Sus Alisa yalvarırım sus! Sakın bir delilik yapma, benim senden ve babandan başka kimim var?"

Yeni bölümde Poyraz'ın aşkını okuyacağız... Onların aşkına değinmeden geçmek istemedim. Çünkü çok güzeller...❤

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri 👍🏻👍🏻

20 "Poyraz"

ALİSA

Burukça karşımdaki duvarı izledim.

O öldüğünden beri ne bir film izleyebiliyordum, ne de kahkahalarla gülebiliyordum...

Annem odama girdiğinde bakışlarımı ona çevirdim.

"Güzelim, prensesim..." Dedi sevgiyle.

Zorlukla gülümsedim.

"Annem?" Dediğimde yatağıma oturdu.

"Şey..." Bir sıkıntısı olduğu belliydi.

Çok geçmeden sıkıntısının ne olduğunu anlamıştım.

"Kuyumcunun oğlu mu?" Dedim bıkkınca.

Annem elini yanağıma koydu.

"Evet ama hemen kestirip atmasan... hatırım için dinle." Dedi yalvarırcasına.

Başımı salladım.

"Boşuna anlatıyorsun ama anlat anne." Artık gerçekten bıkmıştım.

Annem saçlarımla oynadı.

"Çocuk bir seksen beş boylarında, yağız bir delikanlı... Öyle kadınlarla gezip tozan bir adam değil, işinde gücünde. Kuyumcuları desen beşinci şubesini açacak... Durumları da çok iyi, adam da epey yakışıklı..." Annem

gülümsedi. "Diyorum ki bir şans versen? En azından sevmeyi denesen olmaz mı? Tamam evlenme ama en azından bu çocuğu kaçırma. Önce deneyin, anlaşırsanız evlenirsiniz." Göz devirdim.

"Kalbimde zaten biri varken nasıl onu seveyim? Bu yalnızca onu kandırmak olur!" Dedim.

"Alisa yeter artık! O adam öldü anlamıyor musun?! Üstünden on yıl geçti, o geri gelmeyecek-" Çığlık çığlığa bağırdığımda sustu.

"Sus!" Diye bağırdım. "Çık odamdan anne, çık!" Dedim.

"Annem yalvarırım kabullen artık, on yıl geçti! Bu sürede çoktan evlenmiş çoluk çocuğa karışmış olurdun... Daha ne kadar ölmüş bir adamı sevmeye devam edeceksin?" Dedi. "Ben senin iyiliğini istiyorum, anla artık şunu!" Gözlerim dolarken bakışlarımı kaçırdım.

"Poyraz'dan olmayacaksa çocuğum olmasın hiç, çok da önemli değil." Annem ofladı.

"Ölü gibisin..." Diye fısıldadı. "Kendine gel artık kızım, kendine gel..." Bakışlarımı tavana çevirdim.

"Biz nişanlanacaktık..." Gözlerimden yaşların akmasına izin verdim. "Düğünümüz de olacaktı..." Diye fısıldadım.

"Kızım unut artık şu adamı, böyle hayat mı geçer? Tamam ben de Poyraz oğlumu çok severdim ama o gitti..." Acıyla hıçkırdım.

"Gitmedi anne, gitmedi... O beni bırakamaz ki..." Dedim burukça.

"Eğer yaşasaydı bırakmazdı tabii ki ama hayat..." Dedi. "Yirmi yedi yaşına geldin, bak sonra çocuğun olmayacak! Yani elbet ki olur ama yaşın ilerledikçe bu durum iyice zorlaşacak. Şu kuyumcunun oğluyla bir evlensen, belki seversin..." Annem kararsızca bana baktı.

"Ne oldu anne?" Bıkkın sorumla birlikte çekinerek bakışlarını kaçırdı.

"Biraz Poyraz'a benziyor. Sakalları, gözlerinin çekikliği, göz rengi... Benziyorlar sanki." Dediğinde yavaşça doğruldum.

"Poyraz'a mı benziyor?" Dedim şaşkınca.

"Yani sadece gözleri ve sakalları... Tabii Poyraz kadar uzun ve heybetli değil ama o da uzun. Bir de tabii ondan zayıf." Dedi.

"Fotoğrafı var mı?" Diye sordum.

Annem başını salladı ve telefonunu eline aldı.

"Ayten atmıştı diye hatırlıyorum." Dedi.

Telefonunu biraz kurcaladıktan sonra bana uzattı.

Annemin elinden telefonu alır almaz fotoğrafı inceledim.

Birazcık benziyordu...

"Poyraz'ım gibi değil... O çok içten bakardı, böyle sıcacık kahveleri vardı..." Hüzünle elimi fotoğrafa götürdüm. "Bu adam çok soğuk bakıyor. Gülümsemiş ama içten bir gülümseme değil bu. Gözlerinin içi gülmüyor." Dedim.

Annem göz devirdi.

"Kızım gözlerinin içinin gülmesinden sana ne?" Diye homurdandı.

"Bakışlar önemli benim için!" Diyerek kendimi savundum.

"Senin için önemli olan tek şey o adam... Karşına çıkacak adamın tıpatıp ona benzemesini istiyorsun. Sesinin, bakışlarının, gülüşünün, heybetinin... Kısaca sen onu istiyorsun." Dedi.

"Çok aşığım çünkü." Dedim üzüntüyle.

Annem yanağımı okşadı.

"Annem ben senin iyiliğini düşünüyorum. İstersen yarın çocukla bir kahvaltıya git. Eğer tavrı hoşuna gitmezse hemen eve gelirsin ve onunla bir daha görüşmezsin ama inan ki çok efendi bir çocuk. Eminim ki hoşlanacaksın." Dedi.

"Tamam." Dedim yorgunca.

Annem şaşkınca bana baktı.

"Ne?" Dedi.

"Sırf gözlerinin rengi ve yapısı ona benziyor diye..." Annem hevesle başını salladı.

"Allah'ım çok şükür." Dedi ve ayağa kalktı.

Mutlulukla odamdan çıktığında göz devirdim ve ayağa kalkıp kapımı kapattım.

Gözlerim küçük sandığımı ararken çok geçmeden bulmuştum.

Annem yine yerini değiştirmiş olmalıydı.

Hemen sandığı elime aldım ve kapağını açtım.

İçinin boş olduğunu görmemle birlikte kaşlarımı çattım.

Fotoğraflarımız, onun bana yazdığı mektup, bilekliği...

Hiçbir şey yoktu!

Hemen odamdan çıktım.

"Anne?!" Dedim. "Sandığın içi boş!" Telaşla ona baktığımda annem korkuyla bana baktı.

"Tamam Ayten, ben seni arayacağım." Dedi ve telefonunu kapattı.

"Sandığın içindekiler nerede?" Sakin sorumla birlikte sustu. "Anne anılarımı nereye koydun?!" Diye gürledim.

"Ş-Şey..." Sustu.

"Yoksa attın mı?" Dedim.

Annem bakışlarını kaçırdı.

"Anne attın mı?!" Diye bağırdım.

Gözlerimden yaşlar birer birer damlarken acıyla kendimi yere attım.

"Nasıl atarsın, sen nasıl bir annesin?" Öfkeyle ona baktım. "Anılarımı nasıl atarsın ya nasıl?!" Delirecek gibiydim...

Elimi defalarca yere vurdum ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım...

"Alisa, annem..." Annem yere eğildi. "Daha fazla onları görüp kendine eziyet etmeni istemedim. Yıllardır onlara bakıyorsun da ne oluyor? Hem böylesi senin için daha iyi olacak..." Dedi.

Acıyla bağırdım ve sehpada duran vazoya sertçe vurdum.

Vazo yanımda parçalara ayrılırken annem korkuyla çığlık attı.

"Alisa ne yapıyorsun?!" Dedi.

Kırılan bir parçayı aldım ve boğazıma götürdüm.

"Kendimi öldürürüm anne!" Dediğimde korkuyla bana baktı.

"Özür dilerim annem!" Dedi.

"Benim anılarıma nasıl kıydın, nasıl..." Hıçkırıklarım konuşmamı engellerken annem yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu. "Gebereyim de kurtulayım artık! Sevdiğimin yanına gideyim, birbirimize kavuşalım... Çok özledim, artık dayanamıyorum!" Annem ağlamaya başladı.

"Sus Alisa yalvarırım sus! Sakın bir delilik yapma, benim senden ve babandan başka kimim var?" Dedi.

"Kızım?" Babamın sesini duydum.

Elindeki poşetleri kenara attı ve hızla yanıma geldi.

"Prensesim, ne oldu?" Gözyaşlarımı sildi.

"Baba sandığımın içi bomboştu! Annem anılarımı atmış..." Babam beni göğsüne çekerken hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

"Ben o anıları çöpten aldım kızım, sen merak etme. Bizim odada kazaklarımın altına koydum annen görmesin diye." Dediğinde hızla başımı kaldırdım.

"Gerçekten mi?" Babam başını salladığında mutlulukla ayağa kalktım ve koşarak onların odasına girdim.

Çekmeceyi açıp kazakları görünce hemen altına baktım.

Hepsi oradaydı!

Rahat bir nefes aldım ve bütün anılarımı elime aldım.

Odama gelir gelmez hepsini yeniden sandığıma koydum.

"Çok şükür..." Dedim ve fotoğraflarımıza baktım.

Poyraz'ın omzumu öptüğü fotoğrafa içim giderken yüzüne küçük bir öpücük kondurdum.

"Aşkım..." Dedim özlemle.

Korkuyla koltuğuma daha çok sindim.

Uçaktan deli gibi korkuyordum..

Yanımda beni sakinleştirecek kimse yoktu...Ne annem ne babam, hiçkimse yoktu.

İstanbul'a arkadaşımın babasının cenazesine gelmiştim. Arkadaşım bana o kadar çok destek olmuştu ki, şimdi gitmesem kesinlikle ayıp olurdu.

Giderken otobüsle gitmeme rağmen dönerken uçağı tercih etmek zorunda kalmıştım. Yollar iyice kötüleşmişti ve babam da buzlu yollarda gitmemi istemeyip hemen uçak biletimi almıştı.

Uçağın ilerlemeye başlamasıyla birlikte korkuyla gözlerimi kapattım.

Birazdan korkulu rüyam başlayacaktı...

Uçağın havalanmaya başlamasıyla birlikte korkuyla yanımdakinin elini tuttum.

Gözlerim hâlâ kapalıydı...

Uçağın daha da yükselmesiyle yanımdakinin elini iyice sıktım.

O da parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Güldüğünü duyarken gözlerimi açmaya korkuyordum.

"Gözlerinizi açabilirsiniz, korku dolu anlar geçti." Dedi.

Yanımdakinin bir adam olduğunu fark etmemle telaşla gözlerimi açtım.

Ah, anlamalıydım!

Bu kadar büyük bir el kadın eli olamazdı ki!

Utançla adama baktığımda gözlerimiz buluştu.

Şaşkınca adama bakarken o da bana bakıyordu.

Bu kadar yakışıklı bir adam beklemediğim aşikârdı...

"B-Ben çok özür dilerim, korktum... İnanın farkında değildim, afedersiniz." Dedim ve hızla elimi çektim.

Bakışlarımı cama çevirirken güldüğünü duydum.

"Utanılacak bir şey yok, yükseklik korkunuz olabilir. Buna saygı duyarım." Dedi.

Adamın sesine resmen âşık olmuştum...

"Teşekkürler." Dedim ona bakmadan.

Adam elini uzattığında ona döndüm.

"Poyraz." Dedi.

Anlamayarak ona baktığımda gülümsedi.

"Adım, Poyraz Atabey." Yutkundum.

"Alisa Öz." Dedim ve hemen bakışlarımı kaçırdım.

"Hm demek Alisa, çok severim bu ismi biliyor musunuz?" Ona cevap vermediğimde arkasına yaslandı. "Yolculukta sohbet etmekten pek hoşlanmıyorsunuz demek... O zaman sizin kafanızı şişirmeyeyim. Yine de tanıştığımıza çok memnun oldum. Eğer korkarsanız elimi tutabilirsiniz, kızmam merak etmeyin." Dedi ve kulaklığını taktı.

Bakışlarım yeniden cama kayarken sinirle bir küfür savurdum.

Poyraz bana şaşkınca baktığında ofladım.

"Cam kenarına siz geçseniz olur mu? Ben bakamıyorum, baktıkça deliriyorum!" Dedim.

Yükseklik korkum beni bitiriyordu... Mesafe az da olsa korkardım. Şimdi ise resmen bulutların üstündeydim, korkmam çok normaldi!

Poyraz başını salladığında minnetle ona baktım. Hemen yer değiştirdik ve kemerlerimizi taktık.

"Teşekkür ederim." Dedim.

"Rica ederim." Dedi.

Adamın kibarlığı karşısında neredeyse eriyip gidecektim...

Korkmasam da yavaşça onun elini tuttum.

"Sorun olmaz değil mi?" Diye sordum.

"Hayır." Gözlerini kapattı.

"Şey, eşiniz kızmasın?" Diye mırıldandım.

Adamın yaşı oldukça büyük duruyordu.

"Eşim yok." Dedi.

"Öldü mü?" Güldü.

"Hiç olmadı, ben hiç evlenmedim." Dediğinde dudağımı ısırdım.

"Hı şey biraz yaşlı duruyorsunuz da ben ondan şey ettim..." Utançla inledim ve bakışlarımı kaçırdım.

Küçük bir kahkaha attı ve ellerimi okşadı.

"Üşümüşsünüz..." Dedi.

"Ben yaşlı demek istemedim." Dediğimde gülümsedi.

"Yirmi dört yaşındayım, peki ya siz?" Diye sordu.

"On yedi." Dedim.

"Küçükmüşsünüz daha..." Kaşlarımı çattım.

"Küçük değilim!" Dedim.

Poyraz ellerimi okşamaya devam etti.

"Küçük olman engel olur mu?" Diye sordu.

Anlamayarak ona baktım.

"Neye engel olacak ki?" Poyraz gözlerime baktı.

"Benim olmana.." Ağzım şaşkınlıkla açılırken bakışlarını kaçırdı. "Sanırım âşık oldum." Dedi.

İnanamayarak karşımdaki adama baktım ve hemen elimi çektim.

"Siz ne saçmalıyorsunuz?!" Dedim.

"Bunu söylediğime inanamıyorum ama gerçekten kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Trabzon'a gidince görüşme şansımız hiç mi yok?" Dedi.

"Beyefendi iki dakika önce gördüğünüz insana âşık olamazsınız!" Dedim.

"İki dakika önce görmedim ki." Dedi ve yeniden elimi tuttu. "Havaalanında gördüm. Normalde buradan Yunanistan'a gidecektim ama seni o kadar çok beğendim ki alelacele gideceğin yere bilet aldım. Neyse ki birinin işi çıkmış, tek bir koltuk boştu ama senin yanın değildi. Ben de burada oturan kadına âşık olduğumu söyledim. O da hemen kalkıp benim yerime geçti." Gözlerim kocaman olurken korkuyla arkama yaslandım.

"Siz gördüğünüz her kadına âşık oluyor olmalısınız!" Diye tersledim.

"Ne ilgisi var?" Dedi.

Bir de bu adamın elini tutmuştum!

İnşallah başıma bela olmazdı, onunla uğraşmak istemiyordum.

Adamın beni izlediğini fark edince göz devirdim ve ona döndüm.

"İnince beni takip etmezsiniz değil mi?" Alayla güldü.

"Alisa Hanım..." Sinsi bir edayla gülümsedi. "Nerede oturduğunuzu, babanızın işini, annenizin temizlik için evlere gittiğini bile öğrendim. Bence bunları düşünmeyin." Benimle dalga geçmek için sizli konuşuyordu!

Korkuyla yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım.

"Çok güzelsiniz, maşallah." Dedi alayla.

"Sağ olun, hep söylerler zaten!" Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Kim söylüyormuş?" Omuz silktim ve bakışlarımı kaçırdım. "Erkekler mi?!" Ofladım.

"Sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum." Poyraz öfkeyle başını cama çevirdi.

"Ben sana gösteririm erkekleri, bekle sen!" Dedi.

Ruh hastası!

Aradan geçen bir saatin ardından yapılan anonsla gelmek üzere olduğumuzu anladım.

İçimi saran korkuyla birlikte yutkundum.

Yine dayanamayıp onun elini tuttum. O da bunu bekliyormuş gibi birden beni göğsüne doğru çekti.

Şaşkınca ona bakarken tam geri çekilmek isteyecektim ki uçağın alçalmasıyla birlikte onun elini daha çok sıktım.

Ellerimi elleriyle daha sıkı sardı ve birden alnımı öptü.

"Siz, siz delisiniz!" Dedim öfkeyle.

"Havaalanına gelene kadar her şey normaldi. İlk defa âşık oluyorum, heyecanımı mazur gör." Dedi.

Yolculuk bitene kadar onun göğsünde kalmaya devam ettim. Hiç tanımadan bile bana verdiği güven o kadar güzeldi ki...

Gözlerimdeki yaşları sildim.

"Ç-Çok özledim..." Diye fısıldadım.

Kuyumcunun oğluyla görüşsem ne olacaktı ki? Sırf annemin gönlü olsun diye kabul etmiştim.

Bana kimse Poyraz'ı unutturamazdı...

LOYA

Eylül sıkıntıyla bana baktı.

"Bak adamı iyice kendinden soğutacaksın." Dedi.

Omuz silktim.

"Ali benden vazgeçmez." Dedim.

Eylül alayla güldü.

"Neye güveniyorsun sen böyle? Ali'nin etrafında bir sürü kadın var. Sonuçta şirketin ortağı, durumu da iyi. Artık bu devirde insanlar karşı tarafın evli olmasını bile umursamıyor. Şimdi güzel mi güzel bir kız gitse, Ali'nin aklına girse..." Bana yaklaştı. "Ne yapabilirsin ki? Ali sana elini bile sürmüyor, adamı çok zor durumda bırakıyorsun. Şimdi gidip seni aldatsa ona kızma hakkın var mı sence?" Dedi.

İçimi saran sıkıntıyla birlikte ofladım.

"Ali bana âşık, bensiz yapamaz... Başka bir kadın benim ona verdiğim mutluluğu veremez." Dedim.

Beliz güldü.

"Sen ona mutluluk vermiyorsun ki." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Ali benimle mutlu... Gerçekten mutlu, benimle uyumak bile onu mutlu ediyor." Eylül iç çekti.

"En sonunda bu adam seni kapıya koyacak, bakalım o zaman ne yapacaksın." Öfkeyle ona baktım.

"Burası benim evim, kimse beni kapıya koyamaz." Eylül güldü.

"Lafın gelişi dedim canım... Zaten metresini de alır İstanbul'a döner, sen yine evinde otursun." Korkuyla yutkundum.

"M-Metres?" Dedim sorarcasına.

"Vallahi bir gün bir çıtır gelip kocanın aklını çeler, haberin olsun... Adamın hâlini görür, kızın da işine gelir. Onun üzgün hâlinden faydalanıp hop kalbine girer..." Eylül arkasına yaslandı. "Kızım Allah aşkına hiç mi film izlemiyorsun?" Sinirle ellerimle oynadım.

"O kızı kendi ellerimle öldürürüm, acımam alnının çatından vururum!" Dedim.

"Bak bugün Ali seni hiç aramadı, sabah da kahvaltı yapmadan gitti. Acaba diyorum..." Hızla elimdeki yastığı ona fırlattım.

"Eylül saçmalama! Ben kocama güveniyorum, o bana kıyamaz!" Dedim.

Eylül güldü ve elimi tuttu.

"Kızım dalga geçiyorum da, sen benim kız kardeşimsin. Sadece seni sinirlendirmek istedim." Dedi ve sinsice güldü. "Ama haksız da değilim ha, birazcık kocanı mutlu et. O seni mutlu etmeye dünden razı. Belki aldatmaz ama aklına girmek isteyenler illa ki olabilir, senin uyanık olman lazım." Haklıydı!

"Ne yapabilirim ki?" Diye sordum.

Beliz gülümsedi.

"Bence onunla biraz yalnız kalabileceğiniz bir yere gidin." Dedi.

"Ne gerek var ki?" Eylül göz devirdi.

"Birazcık adama ilgi göster." Durdu. "Hem Ali'nin de sesi çok güzel değil mi? Gidin sahilde oturun, sana şarkı söylesin..." Gülümsedim.

"Aslında haklısın." Diye mırıldandım.

"Bak adam en sonunda senden bıkacak, azıcık gözünü aç da etrafa bak!" Dedi Eylül.

Başımı salladım ve telefonumu çıkardım.

Ali'yi aradığımda açmamıştı.

"Allah Allah?" Dedim ve tekrar aradım.

Açmıyordu!

"Ne oldu, açmadı mı?" Korkuyla Eylül'e baktım.

"Vallahi açmadı, acaba kendine metres mi buldu?" Beliz kahkaha attı.

"Ay Loya saçmalama, işi vardır." Dedi.

Birkaç dakika sonra yeniden aradım.

Yine açmamıştı!

"Toplantıdayım."

Gelen mesaja uzun süre baktım.

Ali toplantıda olsa bile benim telefonumu açardı!

"Toplantıdayım diyor." Dedim.

"O zaman toplantıdadır, sonra ararsın." Dedi Beliz.

"Benden önemli işi mi var?" İçimdeki kıskançlığa engel olamıyordum.

"Loya abartma kuzum. Toplantı bitince seni arar zaten." Dedi Eylül.

Odanın içinde volta atarken telefonum çaldı.

"Alo?" Dedim açar açmaz.

"Ne oldu Loya?" Diye sordu Ali.

"Ne olmuş Ali?" Diye karşılık verdim.

"Ben de onu soruyorum. Yoksa kötü bir şey mi oldu?" Dedi.

"Aramam için illa kötü bir şey mi olması gerekiyor?" Durdu.

"Hayır ama..." Sustu.

Göz devirdim.

"Telefonlarımı ısrarla açmadın!" Dedim.

"Toplantıdaydım, çıkar çıkmaz aradım." Dedi.

Sakinleşmeye çalıştım.

"Ne zaman geleceksin?" Sorumla birlikte duraksadı.

"Sen beni mi özledin?" Dedi.

"Evet özledim, eve gel haydi." Ali'nin sesi kesildiğinde telaşla konuştum.
"Ali, bir şey mi oldu?" Güldü.

"Kalbim durdu sandım." Dedi.

"Bugün akşam sahile gidelim mi? Sen bana şarkı söylersin..." Dedim hevesle.

"Bebeğim, olmaz..." Ofladı. "Şansımı sikeyim ya! Bugün çok işim var, yarın yapsak olmaz mı?" Şaşkınca durdum.

Beni reddetmişti!

"Ne demek bugün çok işim var?" Diye kızdım.

"Loya sabahtan beri toplantılara giriyorum. İş alacağız, çok uğraşıyoruz. Eve gelir gelmez uyurum zaten. Bu kadar yorgunluğun üstüne gitar çalıp şarkı söyleyemem." Dedi.

Sinirle telefonu sıktım.

"İyi Ali!" Dedim ve telefonu yüzüne kapattım.

Eylül ve Beliz anlamayarak bana bakıyordu.

"Toplantıları varmış, çok yorgunmuş. Yarın gidelim dedi, beni reddetti!" Eylül güldü.

"Ee adam çalışıyor, iki şirketi birden yönetmeye çalışıyor. Bir de gelip senin nazınla uğraşıyor, daha ne yapsın?" Dedi.

"Ya bir kere de beni haklı görün, bitmedi Ali aşkınız!" Diye söylendim.

"Çünkü Ali haklı, onun üstüne çok gidiyorsun." Beliz'e baktım.

"Ne ilgisi var?" Dedim.

Daha fazla dayanamadım ve odadan çıktım. Kendi odama gelir gelmez gardrobu açıp kısacık olan kırmızı elbisemi elime aldım.

Altına da siyah topuklu ayakkabımı seçtim ve saçlarımın uçlarına maşa yaptım.

Makyajımı da hızlıca hallettikten sonra üstüme uzun kabanımı giydim. Her yerimi gizlemeyi başarmıştı.

Telefonumun çalmasıyla Şeyma'nın aradığını gördüm.

"Şimdi seninle uğraşamam!" Dedim ve telefonu sessize aldım.

Odadan çıktım ve yeniden küçük salona girdim.

"Nasıl olmuşum?" Kabanın önünü açtığımda Eylül ve Beliz şaşkınca bana baktı.

"Nereye böyle?" Diye sordu Eylül.

"Kocamın yanına." Dedim alayla.

"Kız adamı iyice kudurtacaksın!" Dedi.

"Ya başka biri varsa, o zaman kafayı yerim! Gidip Ali'nin aklını başından alacağım." Eylül kahkaha attı.

"Ay yemin ediyorum normal değilsin, aynı Kurt'a çekmişsin." Dedi.

Beliz kaşlarını çattı.

"Kurt'un neyi varmış ki? Gayet tatlı!" Diye kocasını savundu.

"Tabii tabii." Eylül alayla Beliz'e baktı.

"Ben gidiyorum, haydi görüşürüz." Dedim ve yeniden önümü kapattım.

Evden dışarıya çıktığımda yavaşça arabama doğru yürüdüm.

Arabamın kilidini açtım ve yavaşça bindim.

Kalbim deli gibi atıyordu!

"Haydi Loya, göster gücünü kızım!" Dedim ve hırsla arabayı çalıştırdım.

Beni reddedemezdi!

Gaza yüklendim ve sinsice gülümsedim.

"Bakalım orada kaç tane güzel kadın var..." Diye mırıldandım.

***

Şirkete geldiğimde arabamı park ettim.

Hızlı adımlarla arabamdan inip şirkete doğru yürüdüm.

Kalbim hâlâ atıyordu!

"Loya Hanım, hoş geldiniz." Dedi bir çalışan.

"Hoş buldum." Dedim.

Asansöre bindiğimde yedinci katı tuşlayıp beklemeye başladım.

Zaman geçmiyordu sanki!

Kapılar açıldığında Ali'nin odasına doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda odanın boş olduğunu gördüm.

"Nerede bu adam?" Diye söylendim.

"Loya?" Alparslan abimin sesini duyunca arkama döndüm.

"Abi?" Yanıma geldi.

"Hayırdır güzelim?" Dedi.

"Ali'ye bakmaya gelmiştim." Dedim.

"Öyle mi?" Abim tek kaşını kaldırdı. "Bizi görmeye hiç gelmezsin ama?" Yavaşça abime sarıldım.

"Ne alakası var? Sadece biraz Ali'yi kontrol etmek istedim." Dedim.

Abim güldü ve saçımı öptü.

"Toplantıda o, sürekli toplantıyla uğraşıyor. Ben şimdi toplantıdan çıktım, eve gelecektim." Kolunu omzuma attı. "Benim odama gidelim o zaman, onun gelmesi uzun sürer." Başımı salladım.

Birlikte abimin odasına geçtiğimizde önündeki koltuğa oturdum.

"Kabanını çıkar, içerisi sıcak." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yok çıkarmayayım." Dedim.

Abim kaşlarını çattı.

"Loya resmen yanıyoruz, şirket acayip sıcak. Çıkarsana kızım üstünü." Dedi.

"Yok abi." Dediğimde yanıma geldi ve beni ayağa kaldırdı.

"Sende bir haller var." Dedi ve kabanımın önünü açtı.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken inanamayarak bana baktı.

"Bu ne Loya?!" Kızgın sesiyle birlikte dudağımı ısırdım.

"Elbise." Abim yeniden elbiseye baktı.

"Nerede, ben görmüyorum da!" Ofladı ve yeniden önümü kapattı. "Vallahi en sonunda kafayı yedireceksin bana!" Diye kızdı.

"Abi kimse görmedi, yemin ederim ki!" Dedim.

Abim ofladı ve koltuğuna oturdu.

"Evli barklı kadınsın, şu saatten sonra giydiğine karışmak da istemiyorum ama bu giydiğin şey gecelik gibi!" Diye homurdandı.

"Abi kimse görmedi diyorum!" Abim sinirle gözlerini kapattı.

"Amacını çok merak ediyorum, gerçekten merak ediyorum." Dedi.

Tabii ki Ali için giydiğimi anlamıştı.

Utançla ayağa kalktım ve abimin yanına gittim.

"Çok mu kızdın?" Dedim ve yanaklarını öptüm.

"Şş, sırnaşma!" Dediğinde yanaklarını öpmeye devam ettim.

Abim beni ısırdığında küçük bir çığlık attım.

"Küçüklüğünden beri başıma belasın!" Diye homurdandı.

"Yalan söyleme, sen de beni seviyorsun." Dedim ve gülümsedim.

Abim güldü ve elimi öptü.

"Sana kurban olurum, kızamıyorum da." Dediğinde kıkırdadım.

Kapının açılmasıyla Kurt abim içeriye girdi.

"Loya?" Dedi şaşkınca. "Sen buralara uğrar mıydın?" Güldüm.

"Uğrayayım dedim." Kurt abim yanıma gelir gelmez beni Alparslan abimin elinden aldı.

"Beni görmeye mi geldin?" Dedi alayla.

"Kocasına gelmiş." Dedi Alparslan abim.

"Loya mı?" Abim şaşkınca bana baktı. "Sanırım Ali kalpten gidecek." Dedi.

"Ona şüphem yok." Alparslan abime yalvarırcasına baktığımda sustu.

Kaç yaşına gelirse gelsin beni kıskanıyordu!

"Hayırdır, ne oluyor?" Kurt abim beni inceledi. "O bakışın anlamını çok iyi biliyorum ben." Ofladım.

"Abi ya!" Diye söylendim.

Kurt abim merakla Alparslan abime baktı.

"Ne oldu, Loya bir yaramazlık mı yaptı?" Diye sordu.

"Aman boşver." Dedi abim.

Kurt abim merakla bana döndü.

"Ne boklar yedin yine?" Kaşlarımı çattım.

"Bir şey yapmadım!" Dedim.

Kurt abim ısrarla bana baktığında ofladım.

"Sadece kısa bir elbise giydim. Bu kadar, başka bir şey yok." Dedim.

Abim beni süzdü.

"Kısa bir şey giydiğin belli olmuyor. Bu işte başka bir şey var." Dedi.

"Bayağı kısa." Dedim masumca.

"Ve kırmızı!" Diye ekledi abim.

Kurt abim inanamayarak bana baktı.

"Bu havada zorun neydi de giydin?" Diye sordu.

"Hiç." Kurt Abim göz devirdi.

"Görmemem daha iyi değil mi? Sonra çıldırmak istemiyorum." Dedi.

"Abimden başka kimse görmedi." Dediğimde başını salladı.

"Görmesin zaten." Diye homurdandı.

Abime masum masum baktığımda bana kıyamadı ve yanağımı öptü.

"Tamam kızmıyorum çünkü görmedim. Görmek de istemiyorum, o yüzden sorun yok." Dedi.

Başımda iki tane kıskanç abi ve bir de Ali vardı...

Gerçekten işim zordu.

Ali'nin sesini duyduğumda odasına geçtiğini anladım.

"Haydi ben kaçtım." Dedim ve abilerime öpücük attım.

Odadan çıkar çıkmaz Ali'nin odasının önüne geldim.

Telefonum çaldığında Ali'nin aradığını gördüm. Toplantıdan çıkar çıkmaz arıyordu...

Telefonumu kapattım ve yavaşça kapıyı açtım.

"Hay sikeyim ya!" Diye homurdandı. "Kızım sanki isteyerek gelmiyorum, ne bu trip?" Kendi kendine söyleniyordu.

Yavaşça kapıyı kilitledim ve ona doğru yürüdüm.

Ali yorgunca başını masasına yasladı.

"Ezgi sonra gel, biraz dinlenmek istiyorum." Dedi.

Ezgi kimdi ki?

Muhtemelen asistanı...

Ya bu asistan benim gönderdiğim asistandan daha güzelse?

Korkuyla ona baktım.

Ben erkek asistan istemiştim, o kızın yerine yine bir kız gelmişti!

Topuklu ayakkabının çıkardığı sesle birlikte emin adımlarla ona doğru yürüdüm.

Ali ofladı.

"Ezgi yorgunum diyorum, bakamam dosyalara falan!" Dedi.

Tam önünde durdum ve elimi saçlarında gezdirdim.

Ali başını kaldırdı ve baştan aşağıya beni süzdü.

"Hasiktir!" Dedi.

"Hoş buldum aşkım." Dedim alayla.

"Allah'ım şimdi de hayal görüyorum..." Deyip yeniden başını masasına yasladı.

Gülmeden edemedim.

"Hayal değil." Dediğimde hızla başını kaldırdı.

"Senin burada ne işin var?" Diye sordu şaşkınca.

Saçlarımı arkaya attım.

"Seni görmeye geldim." Ali yutkundu.

"Niye?" Güldüm.

"Eğer istemiyorsan gideyim?" Dedim.

"Saçmalama!" Deyip ayağa kalktı. "Hoş geldin sevgilim." Yanağımı öptü.

"Hoş buldum." Dedim.

"Sadece şaşırdım, bana küstün sanıyordum." Dedi.

"Küsmedim ama kızgındım." Yavaşça elimi kabanıma götürdüğümde kalbim heyecanla atıyordu.

"Dur ben çıkarayım." Dedi Ali.

Hiçbir şeyden haberi yoktu tabii...

Onun çıkarmasını beklediğimde gözlerime baktı. Dudaklarıma yaklaşıp küçük bir öpücük kondurdu.

Bakışları yeniden kabanımı bulurken yavaşça önünü açtı.

Ali şaşkın şaşkın elbiseme bakarken yavaşça kabanımı kollarıman sıyırdım ve kenara koydum.

"Ne oldu?" Diye sordum masumca.

Ali yutkundu... İlk önce elbiseme ve ardından bacaklarıma baktı.

"Bu ne?" Dedi.

"Ne olmuş?" Ali yüzüme baktı.

"Bu elbisenin boyu ne böyle?!" Diye gürledi.

"Beğenmedin mi?" Diye sordum.

"Bayıldım!" Dedi ve hızla beni sırtına attı.

"Ali ne yapıyorsun?!" Diye bağırdım.

"Şimdi sana düzgün bir pantolon bulacağız." Hızla çırpındım.

"Ali bırak!" Dediğimde kalçama vurdu.

"Şuna bak!" Dedi ve kalçamı ısırdı.

Küçük bir çığlık attım.

"Manyak herif!" Çırpınmaya devam ettim.

"Bu elbiseyi ne diye giydin söylesene! Bütün popon meydanda, hayır yani popona âşık olduğumu bilmiyor musun?" Şaşkınlıkla durdum.

"Popoma mı âşıksın?" Dediğimde yeniden kalçama vurdu.

"Evet." Dedi.

Hızla onun sırtını yumrukladım.

"İndir beni!" Dediğimde yeniden popomu ısırdı.

Küçük bir çığlık attım.

"Ulan şimdi biri seni görecek ben de delireceğim!" Dedi.

"Kapıyı kilitledim, beni bırakacak mısın artık?" Dedim.

"Asistanıma pantolon bulmasını söyledikten sonra evet. Bu sana küçük bir ceza." İnledim.

"Ya geri zekalı senin için giydim!" Diye bağırdığımda birkaç saniye durdu.

"Ne?" Dedi.

"Üstümdeki kaban upuzun, kimse görmedi! Senin yanında kabanı çıkardım yani." Dedim bıkkınca.

Ali birden beni yere indirdi.

"Benim için mi giydin?" Diye sordu.

"Evet." Ali dağılmış saçlarımı elleriyle düzeltmeye çalıştı.

"Ben bir an düşünemedim, elbiseyi görünce gözüm döndü." Dedi.

"Popomu ısırmanın sebebi neydi?" Dedim.

"Güzel olduğu için." Güldüm ve ona baktım.

"Ben buraya seninle konuşmak için geldim." Ali başını salladı ve koltuğuna oturdu.

"Kucağıma gelsene." Dediğinde başımı olumsuz anlamda salladım.

"Gerek yok." Dedim.

Ali birden beni kucağına çekti.

"Seni dinliyorum bir tanem." Dedi.

Bacağına oturduğumda beni tam kucağına çekti.

Elbisem iyice yukarı çıktığında Ali bunu sorun etmeden gözlerime baktı.

Titrek bir nefes aldım.

Yine kasıklarım sızlıyordu...

"A-Ali..." Başımı onun göğsüne yasladım.

"Söyle prensesim." Dedi ve omzumu öptü.

"Ben korkuyorum." Dedim dürüstçe.

Ali çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Neyden?" Diye sordu.

"Başka birinin olmasından..." Başımı iki yana salladım. "Eylül bugün aklıma girdi. Çok korktum." Ali kaşlarını çattı.

"O ne demek?" Yutkundum.

"Yani Ali'nin etrafında güzel kadınlar var dedi. Ali'nin üzgün hâlinden faydalanıp onun kalbine girerler dedi. Ben Ali yapmaz desem de beni

umursamadı. Saydırdı da saydırdı..." Ofladım. "Ben seni üzdükçe sen başka arayışlar içine gireceksin diye korkuyorum." Ali gözlerime baktı.

"O zaman üzme. Sorunun çözümü çok basit değil mi?" Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Ha yani arayışlar içine gireceksin öyle mi?" Dedim.

"Loya senin derdin ne güzelim?" Dedi sertçe. "Bıktım şu boş boş kıskanmalarından! Bir seviyorum diyemiyorsun ama kıskanmaya gelince susmuyorsun!" Şaşkınlıkla ona baktım. "Seni seviyorum demediğin müddetçe kıskanmalarını kale almayacağım, haberin olsun." Dedi.

İnanamayarak onu izledim.

"Bunlar ne demek oluyor? Belki de birini buldun, artık beni istemiyorsun!" Dedim.

Ali sinirle güldü.

"Kızım bir yıldır senin elinde oyuncak olmaktan bıktım! Tamam seni çok seviyorum, sana köpek gibi aşığım ama beni çok yoruyorsun..." Dedi.

"Bana olan sevgin azalmış gibi." Ali hiçbir şey söylemeden güldü. "Neden susuyorsun?!" Ali iç çekti.

"Sana laf anlatamıyorum da ondan..." Kolunu belime sardı. "Seni seviyorum diyene kadar da seni dinlemeyeceğim." Korkuyla ona baktım.

"Ali!" Diye bağırdım. "Ben buraya senin için geldim, karşılığı bu mu gerçekten? Elbiseyi bile beğenmedin!" Ali üstüme baktı.

Ellerini bacaklarımda gezdirdiğinde ses etmedim.

"Elbiseyi beğendim, birazcık delirdim ama kimse görmediğine göre sorun yok." Dedi.

Bacaklarımı onun üstüne uzattığımda bacaklarımı okşamaya devam etti.

Başımı omzuna yasladığımda gözlerim dolmuştu.

Ali saçlarımı okşadı ve ellerimi ellerinin arasına aldı.

"Loya..." Üzüntüyle ona baktığımda ofladı. "Kızsam kızamıyorum..." Onun gözlerine baktım.

"Başka birini mi buldun?" Dediğimde Ali ofladı.

"Kimseyi bulduğum yok çıldırtma beni! Eylül seni gaza getirmek için öyle söylemiş." Dedi.

"Ama sen başka birini bulmam demedin?" Dediğimde incecik belimi kollarıyla tamamen sardı. Ben de iyice ona sokuldum.

"Bu kadar çok mu korkuyorsun seni aldatmamdan?" Dedi.

"Aldatmayacağını biliyorum ama ne bileyim..." Diye mırıldandım.

Ali iyice yukarıya doğru sıyrılan elbiseme baktı.

"Beni çıldırtmak için giydin değil mi? Sadece dokun Ali, devamı yok... Ben istediğim kadar seni etkilerim ama sen susup bana saygı duymak zorundasın!" Sesini yükselttiğinde kaşlarımı çattım.

"Ne oluyor sana Ali?" Dedim.

"Ne mi oluyor?!" Birden elini kalçalarıma götürdü. "Sana dokunmak istiyorum, beni sevdiğini duymak istiyorum... Ulan ne diye bana bunları çok görüyorsun, aşkımdan geberdiğimi görmüyor musun?!" Diye bağırdı.

"A-Ali..." Yutkundum.

"Artık cesaretlenmeni istiyorum kadın! Bana beni sevdiğini haykırmanı istiyorum!" Dedi ve gözlerini kapattı. "Ben artık çok yoruldum, dayanma gücümün sınırlarındayım. Benim sabrımı taşırma, dokunmamı istemiyorsan benden uzak dur!" Dedi.

Belli ki Ali'nin sabrı gerçekten taşmıştı...

"Özür dilerim." Bakışlarımı kaçırdım. "Cesaretli olamadığım için..." Diye fısıldadım.

Ali'ye sokulduğumda ses çıkarmadı.

Yavaşça dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

Başımda nasıl bir bela olduğunu bilmiyordu bile... Nasıl ona istediği şeyleri verecektim ki?

İçimi saran üzüntüyle birlikte gözlerimi sımsıkı kapattım.

Ali'nin gerçekten dayanma gücü bitiyordu...

Ben ne yapacaktım?

4033 Kelime...

SINIR: 3K VOTE 370 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle...

Ben ne yaptığımı, ne yapacağımı, neyin sevileceğini bilebilecek kadar bu işe yıllarını vermiş bir insanım. Her zaman Ali ve Loya sahneleri çok daha fazla oluyor. Her şeyi dozunda yapmaya çalışıyorum...

Tek bir çiftle de kitabımı yürütmek istemiyorum. Bunun için araya başka çiftler katıyorum ve bu çiftin de yeterince sevildiğini görebiliyorum.

Poyraz-Alisa için başka bir kitap yazmayı da düşünmüyorum. Onları sürekli olarak kitapta anlatacak değilim, bu yüzden içiniz rahat olsun.

Bana ve kurgularıma saygı duymayı hiçbir zaman unutmayın. Ben kendime gerçekten güveniyorum ve sizin de bana güvenmenizi istiyorum.😇

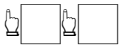
Ve Boran-Bensu içinde ayrı bir kitap yazmayacağımı bilmenizi isterim. Karadeniz Serisi zaten üç tane kurguydu ve öyle kalmaya da edecek. Alparslan-Eylül dışında şimdilik başka bir karaktere kitap yazmayı düşünmüyorum.

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...❤❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Herkes yattığında televizyon izlemek için küçük salona geldim.

Loya en son banyoya girmişti.

Bir tane spor kanalı açtım ve maç yorumlarını dinlemeye başladım.

Odanın kapısı açıldığında Loya'nın geldiğini gördüm.

Kendini yanıma bıraktığında onu göğsüme çektim.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordu.

"Maçın yorumlarını dinliyorum." Dedim.

Loya televizyona boş boş baktı.

"Film izleyelim mi?" Diye sordu.

"Hayır." Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Neden?" Ofladım.

"Az sus da!" Diye kızdım.

Loya ofladı ve benden uzaklaştı.

Ona kıyamadım ve yeniden onu göğsüme çektim.

"Sonra izleyelim." Dedim.

"Her şeyi sonraya bırak zaten!" Dedi öfkeyle. "Sana kaç hafta önce sahile gidelim dedim beni reddettin, şarkı söylemeni istedim söylemedin! Şimdi

de film izlemek istemiyorsun, sen cidden benden uzaklaşmaya başladın!" Kaşlarımı çattım.

"Saçmalama!" Onun kolunu tuttum. "Sen benim karımsın." Dedim.

Loya bakışlarını kaçırdı.

"Karın olsaydım seninle birlikte olurdum. Sen de bıktın artık benden, bunu anlayabiliyorum." Göz devirdim.

"Seninle yatmamam karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor." Loya başını salladı ve ayağa kalktı.

"Tamam." Sesindeki üzüntüyü fark edince sıkıntıyla onu izledim. "Benim uykum geldi, iyi geceler." Dedi.

"İyi geceler." Dedim.

Loya salondan çıktığında yeniden maç yorumlarına döndüm.

Bu kadar kısa bir sürede bölümlerin gelmesi şerefine bir önceki bölümün oy sınırının koyduğum sınırın çok üstünde olmasını bekliyorum...😘

Lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

INSTAGRAM: rumeysagulhanhikayeleri 👍👍

21 "Şarkı"

ALİ

Aradan geçen birkaç haftanın ardından Kurt ve Beliz düğün yapacaktı.

Aynadan kendime baktım.

Takım elbise yakışıyordu sanki...

"Ali, hazır mısın?" Loya'mın sesini duydum.

"Hazırım." Dedim.

Loya beni inceledi ve kravatımı düzeltti.

"Takım elbise sana çok yakışıyor." Dedi.

Loya'nın abiyesine baktım.

"Seni ilk gördüğüm gün de üzerinde abiye vardı. İlk gördüğümde sevdalanmıştım. Başıma böyle şeyler geleceğini bilmeden..." Diye mırıldandım.

"Bu ne demek oluyor?" Kaşlarını çatmıştı.

"Hiç." Onun elini tuttum. "Sadece bu kadar çok bağlanacağımı düşünemedim." Dedim.

Loya göz devirdi.

"Tabii tabii..." Onun yanağını okşadım.

"Neye kızdın?" Diye sordum.

"Beni sevmek istememene!" Dedi. "Eğer seçme gibi bir hakkın olsaydı kesinlikle beni sevmezdin." Güldüm.

"Yine seni severdim." Dedim.

"İnanayım mı?" Onun kırmızı dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"İnan..." Dedim.

Loya gözlerime baktı.

"Ben Beliz'e bakmaya gidiyorum." Dedi.

Başımı salladım ve son kez ona baktım.

"Fazla güzel olmuşsun, kıskandım!" Öfkeme engel olamıyordum!

Loya gülümsedi.

"Neden aşkım, yoksa senin gibi bana âşık olanlar mı olur?" Dedi alayla.

Kaşlarımı çattım.

"O biraz sıkar sevgilim!" Dedim sertçe.

Loya gülümsedi ve yavaşça benden ayrıldı.

Tam gidecekti ki gitmesine izin vermeden kolunu tuttum.

Loya merakla bana döndüğünde onu belinden kavradım ve kendime çektim.

Ona sımsıkı sarıldığımda yavaşça sarılışıma karşılık verdi.

"Ne oldu Ali, aşka mı geldin?" Dedi.

"Seni bırakmak istemiyorum." Dediğimde benden ayrıldı.

"Sonra sarılırsın, Beliz'e bakmam gerekiyor." Başımı salladığımda bana son kez baktı ve hızlı adımlarla yanımdan uzaklaştı.

Bu kadar güzel olmak zorunda mıydı?

Hızla tuvalete girdim ve yüzümü soğuk suyla yıkadım.

Sanırım ona tekrar âşık olmuştum...

"Ali?" Alparslan'ın sesini duydum.

"Efendim?" Dedim.

"Gel dışarı çıkıp sigara içelim, kadınların telaşı beni bunalttı." Dedi.

Güldüm ve başımı salladım.

Birlikte dışarıya çıktık.

***

Yavaşça gelin odasının önüne geldim ve kapıyı tıklattım.

"Loya?" Diye seslendim.

"Gel Ali." Dedi Loya.

Odaya girer girmez Beliz'e baktım.

"Çok güzel olmuşsun." Dedim gülümseyerek.

Ona dostça sarıldım.

"Teşekkür ederim Ali." Yavaşça geri çekildim ve kolumu Loya'nın omzuna attım.

"Mutlu musun?" Diye sordum.

"Çok şükür ki mutluyum." Diye yanıtladı Beliz.

"Kendi düğünü sonuçta, tabii ki mutlu olacak!" Dedi Loya.

"Kendi düğününde mutlu mu olunuyormuş?" Alayla güldüm. "Bizim düğünümüzü herkese zehir ettiğini bilmesem sana inanacağım. Beliz hiç değilse gülüyor ve mutlu, sen ise ağlamaktan başka hiçbir şey yapmamıştın. Düğünde çemkirdin çemkirdin ve sonunda başardın. Düğünümüz bir saat

sürdü, bir saat!" Beliz bana şaşkınca baktığımda hemen kendimi düzelttim ve derin bir nefes aldım. "Her neyse." Diye mırıldandım.

"Ali!" Loya sinirle bana baktı. "Eskileri hiç açmayalım istersen!" Beliz hemen araya girdi.

"Ya böyle bir günde de kavga mı edeceksiniz?" Karıma baktım.

"Kavga etmek istemiyorum ama seni ve Ataman'ı böyle görünce aklıma eskiler geldi. Siz böyle mutluyken ben düğün çabucak bitsin diye dua ediyordum!" Dedim.

"Benim suçum mu Ali? Ben seninle evlenmeden önce özel olarak konuşmadım mı? Sana bütün iyi niyetimle vazgeçmeni söyledim, yoksa mutlu olamazsın dedim! Ben seni defalarca uyarmışken sen dedemle birlik olup beni zorlamayı seçtin, şimdi gelip burada böyle konuşamazsın!" Sinirle Loya'ya baktım.

"Ulan..." Sustum ve bakışlarımı yere çevirdim. "Sana her şeyi anlatmak isterdim ama sen bunu asla hak etmiyorsun." Loya kaşlarını çattı.

"Neyi bilmem gerekiyor ki?" Bir şey söylemedim. "Ali?!" Dedi.

"Bıktım ulan senden!" Loya alayla güldü.

"Sen benden bıkamazsın." Dedi.

"Doğru." Onun saçını öptüm. "Ma si maoropen." Dedim.

"Laf et et sonra da seni seviyorum Loya de!" Loya'nın sinirli sesine karşı alayla güldüm.

"Laf etmek konusunda seni geçemem güzelim." Dedim.

Loya cevap vermek yerine göz devirdi. Onu kendime çektim ve sevgiyle yanağını öptüm.

"Bu nasıl bir ilişki?" Beliz'in annesi şaşkınca Loya'ya ve bana bakıyordu. "Vallahi biz de evlendik de böyle tuhaf bir ilişkimiz olmadı." Loya güldü.

"Ne yapalım, biz de böyleyiz." Dedi.

Beliz güldü ve aynadan kendini izledi.

"Ay çok güzelim!" Beliz'in annesi kahkaha attı.

"Kimin kızısın?" Dediğinde Beliz ona öpücük attı.

***

Düğün bittiğinde eve gelmiştik.

Herkes yattığında televizyon izlemek için küçük salona geldim.

Loya en son banyoya girmişti.

Bir tane spor kanalı açtım ve maç yorumlarını dinlemeye başladım.

Odanın kapısı açıldığında Loya'nın geldiğini gördüm.

Kendini yanıma bıraktığında onu göğsüme çektim.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordu.

"Maçın yorumlarını dinliyorum." Dedim.

Loya televizyona boş boş baktı.

"Film izleyelim mi?" Diye sordu.

"Hayır." Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Neden?" Ofladım.

"Az sus da!" Diye kızdım.

Loya ofladı ve benden uzaklaştı.

Ona kıyamadım ve yeniden onu göğsüme çektim.

"Sonra izleyelim." Dedim.

"Her şeyi sonraya bırak zaten!" Dedi öfkeyle. "Sana kaç hafta önce sahile gidelim dedim beni reddettin, şarkı söylemeni istedim söylemedin! Şimdi de film izlemek istemiyorsun, sen cidden benden uzaklaşmaya başladın!" Kaşlarımı çattım.

"Saçmalama!" Onun kolunu tuttum. "Sen benim karımsın." Dedim.

Loya bakışlarını kaçırdı.

"Karın olsaydım seninle birlikte olurdum. Sen de bıktın artık benden, bunu anlayabiliyorum." Göz devirdim.

"Seninle yatmamam karım olduğun gerçeğini değiştirmiyor." Loya başını salladı ve ayağa kalktı.

"Tamam." Sesindeki üzüntüyü fark edince sıkıntıyla onu izledim. "Benim uykum geldi, iyi geceler." Dedi.

"İyi geceler." Dedim.

Loya salondan çıktığında yeniden maç yorumlarına döndüm.

Adamların neyi tartıştığını bile anlayamıyordum...

İçimdeki sıkıntı gitgide büyürken hızla ayağa kalktım ve televizyonu kapattım.

Gerçekten Loya'nın istediği hiçbir şeyi yapmıyordum.

Sanırım beni sevdiğini itiraf edemediği için kızgındım. Hıncımı böyle çıkarmaya çalışmıştım...

Salondan çıkar çıkmaz odamıza geldim.

Loya'nın arkası dönüktü.

Yavaş adımlarla kenarda duran gitarımı elime aldım.

Loya'nın iç çekmelerinden ağladığını anlarken yavaşça omzunu öptüm. Hiçbir şey söylemedi ve bana bakmadı.

Yatağa oturdum ve derin bir nefes aldım. Yavaşça gitarımı çalmaya başladım.

Seni seviyorum biliyor musun?
Seni seviyorum görüyor musun?
Gönlümün umudusun, umudumun onurusun.
Günler boyu, geceler boyu,
Seninle olsam bir ömür boyu...
Seni istiyorum, biliyorum...
Ben seni seviyorum..

Seni seviyorum biliyor musun?
Seni seviyorum görüyor musun?
Gönlümün umudusun, umudumun onurusun.
Günler boyu, geceler boyu,
Seninle olsam bir ömür boyu...
Seni istiyorum, biliyorum...
Ben seni seviyorum..

Yüreğimde saklı kudretimle,
Hem ömürde, hem ölümde...
Ben seni seviyorum.
Sen sevsen de sevmesen de, gönlüme gelmesen de,
Ben seni seviyorum...

Yüreğimde saklı kudretimle,
Hem ömürde, hem ölümde...
Ben seni seviyorum.
Sen sevsen de sevmesen de, gönlüme gelmesen de,
Ben seni seviyorum...

Loya şaşkınca bana döndüğünde gitarımı kenara koydum.

"Affettin mi?" Diye sordum.

Loya yavaşça doğruldu ve bana sarıldı.

Onun sarılışına karşılık verdiğimde başını boynuma gömdü.

Onun kokusunu içime çektim ve gözlerimi kapattım.

Huzurumdu...

"Bunu affettim olarak algılıyorum." Dedim.

Loya başını salladı.

"Affettim." Dedi.

Onun dudağına sıcak bir öpücük kondurdum.

Onun bana küsmesine dayanamıyordum.

Onun burada böylece küs olarak yatmasına izin veremezdim. Eğer küs olarak yatsaydı bir daha benden bir şey istemezdi, bunu çok iyi biliyordum.

Loya hafifçe kıpırdandı.

Gözlerinin dolduğunu fark ederken içim titredi.

"Ali sesin çok güzel..." Dedi hayranlıkla.

"İdare eder." Dedim.

Loya'nın gözyaşlarını sildiğimde bana daha çok sokuldu.

Onun saçını öptüm.

"Beni sevmiyorsan neden bana bu kadar içten sarılıyorsun kadın?" Dedim.

Loya bir şey söylemedi.

"Bir şey söyle artık, ben dayanamıyorum!" Loya üzüntüyle bana baktı.

"Söyleyecek bir şey yok." Dedi.

İç çektim.

"Yani beni sevmiyorsun, öyle mi?" Dedim.

Loya yutkundu.

"Sus Ali, ne olur..." Dedi.

"Loya sevmiyorum de, bir şey söyle yeter ki! İstersen boşanalım, yeniden özgür ol... Söylerim dedene de dokunmadım diye, böylece seni Berat'a verebilir. Berat'a da dokunmadığımı sen söylersin artık..." Dedim acıyla.

Bunu söylediğime inanamıyordum...

Başka çarem yoktu.

Beni sevmeyen bir kadını daha nasıl zorlayabilirdim ki? Bir yıl olmuştu, bu sürede sevmediyse daha sevmezdi.

Belki de Berat onu mutlu ederdi...

Böyle şarkılar söylemezdi ama onunla film izleyebilirdi.

Belki de tek bir gülüşü Loya'yı mutlu ederdi... Benim beceremediğimi yapıp onu mutlu ederdi.

"Hayır!" Diye bağırdı.

Gözyaşları sel olurken bana daha çok sokuldu.

"Ali ne olur beni bırakma..." Hıçkırıkları canımı acıtırken derin bir nefes aldım.

"Bana bir şey söyle o zaman!" Dedim.

"A-Ali..." Diye fısıldadı.

"Seviyorum de, acı çektirme bize..." Diye fısıldadım.

"Boşanınca beni unutacak mısın sanki? Hâlâ beni seviyor olacaksın, değmeyecek!" Dedi.

"Sen beni sevmiyorsun kadın..." Loya sakallarımı okşadı.

"Bana biraz daha zaman verir misin?" Dedi yalvarırcasına. "Ali lütfen, ben boşanmak istemiyorum!" Diye itiraf etti.

"Berat-" Sözümü kesti.

"Berat'ın Allah belasını versin, sus artık! O adamı sevmiyorum!" Loya gözlerini kapattı. "Şeyma adımı çıkarmıştı, ben sadece eskiden ondan hoşlanıyordum. Evet eskiden aşk sanmıştım ama hiçbir şey olmadığını anladım. Gerçekten onu sevmiyorum. Onu sevsem senden boşanmak istemez miydim? Benim öyle bir isteğim yok!" Dedi.

"O zaman beni seviyorsun..." Diye mırıldandım. "Tamam birlikte olmaktan korkabilirsin, eğer sırf bu yüzden itiraf edemiyorsan kızmam. Sen yeter ki seviyorum de, yine sana dokunmam. Baskı da yapmam, anlayış gösteririm..." Loya başını omzuma yasladı.

"Biliyorum, eğer anlayışsız bir adam olsaydın seni..." Sustu.

"Beni ne?" Dedim.

Loya benden uzaklaştı.

"Karnım ağrıyor, ağrı kesici alacağım." Dedi.

Hızla bileğinden tuttum ve onu durdurdum.

"Cümleni tamamla..." Dediğimde bakışlarını kaçırdı.

"Eğer anlayışsız bir adam olsaydın senin yanında durmazdım." Dedi.

Sinirle güldüm.

"Bence o cümlenin devamı seni sevmezdimdi!" Dedim.

Loya ofladı.

"Bana anlayış göster, tamam beni çok sevdiğini biliyorum ama birazcık daha zaman versen olmaz mı?" Dedi.

"Ne kadar bir zaman?" Diye sordum.

"Çok değil, söz veriyorum." Bana masum masum bakmasına kıyamadım ve başımı olumlu anlamda salladım.

"Bir ay?" Dediğimde yanağımı öptü.

"Bilemiyorum ki..." Derin bir nefes aldım.

"Bir ayı geçmesin." Dudağını büktü.

"Emin olmam lazım ama." Göz devirdim.

"Ulan ben seni ilk gördüğümde âşık oldum, senin gibi aylarca düşünmedim! İlk gördüğüm an ben bu kıza vuruldum dedim!" Dedim.

Loya bakışlarını kaçırdı.

"Ya neden böyle yapıyorsun ki? Beni üzüp durma!" Dedi.

Sinirle güldüm.

"Senin bana yaptığını insan düşmanına yapmazdı, bir de üzmekten bahsetme!" Loya'nın gözleri doldu.

"Özür dilerim." Bana bakmak yerine çarşafı izliyordu.

Onu üzdüğümü fark edince belinden tuttum ve yavaşça kucağıma çektim.

"Loya'm, kadınım..." Dedim ve elini tuttum. "Birbirimizi sevmemize rağmen susmana kızıyorum sadece... Susmanı istemiyorum, seni üzmek istemiyorum." Loya gözlerime baktı.

"Sen beni üzmüyorsun ki." Dedi.

Loya'nın saçlarını okşadım.

"Ben seninle ne yapacağım?" Diye mırıldandım.

"Bana zaman verdiğin için teşekkür ederim." Dedi.

Başını göğsüme yasladığında elini alıp dudaklarıma götürdüm.

Gözlerimi kapattım.

"Sen sevsen de sevmesen de, gönlüme gelmesen de,
Ben seni seviyorum..." Şarkıyı gitar olmadan söyledim...

Dudaklarımda bir baskı hissederken yavaşça gözlerimi açtım.

"Kim bilir, belki bu şarkıyı bir gün beraber söyleriz?" Dedi.

"İnşallah..." Dedim.

Loya bana sokulmaya devam etti.

"Uyuyalım mı?" Diye sordu.

Başımı salladım.

Yeniden yatağa uzandığımda Loya hemen bana sokuldu.

Yavaşça üstümüzü örttüm.

"İyi geceler." Dedim.

Loya'nın uyuduğunu fark etmemle gülümsedim.

Belki de ona zaman vermem daha iyi olmuştu... Duygularından emin olması gerekiyordu.

Benim onu sevdiğimin üçte biri kadar sevse gene razıydım...

Sadece sevsin istiyordum...

Artık daha fazla burada iç güveysi olarak kalmak istemiyordum. Bir an önce İstanbul'a geri dönmem gerekiyordu.

İstanbul'da kardeşim ve annem vardı... Babamın emanetiydi onlar bana, çok şükür ki yıllarca onlara gözüm gibi bakmıştım.

Yine onlara bakacaktım, onlar benim ailemdi. Loya da benim karımdı, ailemle birlikte yaşayacaktı.

Başka seçenek yoktu, ailemle yaşamayı kabul edecekti.

Ben nasıl onun için buraya geldiysem o da gelecekti.

Tabii ki şimdi bu konuyu açmayacaktım. Ne zaman sevdiğini kabullenirse o zaman gidelim diyecektim.

***

Sabah uyandığımda yanıma baktım.

Loya yoktu.

Hızlı adımlarla banyoya doğru yürüdüm.

"Loya?" Diye seslendim.

"Efendim?" Dedi.

Benden kaçtı sanmıştım...

Rahat bir nefes aldım.

"Yok bir şey, sen iyisin değil mi?" Diye sordum.

"Karnım çok ağrıyor." Dediğinde kaşlarımı çattım.

"Neden?" Ofladı.

"Karnım ağrıyor işte!" Dedi.

"Nedenini sordum?" Loya inledi.

"Of çok ağrıyor, midem de bulanmaya başladı." Dedi.

Şaşkınca durdum.

"Hamile olamazsın ki." Dedim.

Loya sinirle güldü.

"Şaka mı yapıyorsun Ali?" Dedi.

"Hayır." Kapıyı açmaya çalıştım. "Hastaneye gidelim istiyorsan?" Dedim.

"Ali alt tarafı regl oldum, ilaç içerim geçer." Dedi.

"Ha..." Derin bir nefes aldım. "Kızım ne bileyim ya, aklıma o gelmedi." Kapıya vurdum. "Açsana." Loya kapıyı açtı.

Solmuş yüzüne baktım.

"Yüzün de solmuş..." İç çekti.

"Geceden beri karnım ağrıyor. Sabah uyanınca da midem bulanmaya başladı." Dedi.

Ona sarıldım.

"Eğer istersen bugün kahvaltıyı deniz kenarında yapalım. Hava da fena değil gibi, hem temiz hava iyi gelir belki." Loya başını salladı.

"Olur." Dedi.

Elimi karnına koydum.

"Çok mu ağrıyor?" Diye sordum.

"Evet." Onun saçını öptüm.

"Ben banyodayken sen hazırlan." Dedim ve kıyafetlerimi alıp banyoya girdim.

İşlerimi hallettikten sonra elimi yüzümü yıkadım. Cengiz'e mesaj attıktan sonra üstümü giyinip banyodan çıktım.

Loya giyinmişti.

"Makyaj yapmayacak mısın?" Dedim.

"Hiç hâlim yok, üşeniyorum." Dedi.

Başımı salladım.

"Gidelim haydi." Onun elini tuttuğumda birlikte odamızdan çıktık.

Kahvaltıya indiğimizde herkes bize dönmüştü.

"Günaydın ailem." Dedim. "İzninizle biz bugün dışarıda kahvaltı yapmak istiyoruz." Dedem bana baktı.

"Hayırdır oğlum?" Dedi.

"Sadece temiz hava alacağız." Diye yanıtladım.

Dedem başını salladı.

"Gidin oğlum." Dedi.

Babama baktığımda başını olumlu anlamda salladı.

"Oy karı koca gezmeye de gidiyor benim kuzularım..." Babaannem sevgiyle bize baktı. "İyice gezin da, her yeri gezmeden gelmeyin." Gülümsedim.

"Alparslan bugün işe gelmeyeceğim, haberin olsun." Dedim.

"Tamam tamam, toplantıları hallettik zaten. Siz keyfinize bakın." Dedi.

Evin kapısına geldiğimizde Loya'ya kabanını giydirdim ve ardından kendim de kabanımı giydim.

Loya'nın topuklu ayakkabısını almasına izin vermedim.

"Biraz işimiz var, ayağın ağrımasın." Kaşlarını çattı.

"Sadece kahvaltıya gideceğiz sanıyordum?" Dedi.

"Demek ki sadece kahvaltı değilmiş." Dedim. "Rahat bir şeyler giy." Başını salladı ve spor ayakkabılarını giydi.

Şansımıza bugün hava güzeldi...

Ben de ayakkabımı giydim ve kapıyı açtım.

Loya'yla birlikte benim arabama bindik.

Arabayı çalıştırdığımda Loya iki büklüm olmuştu. Acıdan gözleri dolduğunda sinirle direksiyonu sıktım.

Canının acımasını istemiyordum!

Gaza yüklendiğimde telefonuma mesaj geldi.

'Tamamdır abi.'

Gülümsediğimde Loya bana ters ters baktı.

"Mesaj atan kişi mutlu etmiş olmalı." Dedi.

"Kızım bir dur da, kadın değil merak etme." Dedim.

Loya bana tuhaf tuhaf baksa da başını cama yasladı.

"Yanına ağrı kesici aldın mı?" Diye sorduğumda başını olumlu anlamda salladı.

Geldiğimiz yeri görünce Loya şaşkınca bana döndü.

"Hani deniz kenarına gidecektik?" Dedi.

"Deniz işte!" Dedim ve göz kırptım.

Loya anlamayarak bana baksa da arabayı park ettiğimde arabadan indik.

Onun elini tuttum, birlikte yata doğru ilerledik.

"Hoş geldiniz abi." Dedi Cengiz.

"Hoş bulduk Cengiz, her şey hazır mı?" Başını salladı.

"Her şeyi hazırlattık abim." İçeriyi gösterdi. "Buyurun." Yata bindim ve Loya'ya elimi uzattım. Elimi tuttu ve yata bindi.

Birlikte ilerlediğimizde Loya denizi izledi.

"Sen delisin..." Dedi bana. "Sırf karnım ağrıyor diye mi bütün bunlar?" Sorusuyla birlikte güldüm.

"Deniz havası iyi gelir dedim." Loya gülümsedi.

"İyi gelmez olur mu?" Dedi.

Onun elini tuttuğumda birlikte içeriye geçtik.

Masayı donatmışlardı.

Loya yavaşça masaya oturdu. Ben de tam karşısına oturdum.

"Ne gerek vardı ki? Şöyle sade bir yerde yesek de yeterdi." Göz devirdim.

"Mutlu olmadın mı?" Sorumla birlikte güldü.

"Mutlu olmaz olur muyum? Sadece çok masraf ettiğini düşünüyorum." Dedi.

"Kızım iki tane şirket yöneten adamım, kazandığım paraları tabii ki karıma harcayacağım. Bunun lafını yapmanı istemiyorum." Loya başını salladı.

"Çayları koyayım mı?" Dedi.

Başımı hafifçe salladığımda çayları koydu.

Trabzon'un kendine has kahvaltısını seviyordum.

"Yarın bizim işlerimiz bitiyor... Ben de bunaldım doğrusu, bu ara çok çalışıyorum. Eğer istersen Rize'ye gidip kafa dinleyebiliriz." Dedim.

Loya çayını içti.

"Olabilir aslında." Kahvaltımı yapmaya başladım.

"Memleketim çok güzeldir..." Dedim.

Rize'nin yeri bende bir başkaydı.

Loya gülümsedi.

"Ben çok gittim oraya, nasıl bir yer olduğunu biliyorum." Dedi.

"Ama benimle gitmedin." Çayımı içtim. "Benim Rize'de evim var. Orada üç gün kalıp döneriz. Mükemmel bir manzarası var." Dedim.

"Tamam ama gitarını da al..." Kaşımı kaldırdım.

"Neden?" Omuz silkti.

"Bana şarkı söylemen hoşuma gidiyor da ondan..." Dedi. "Yani sen bilirsin tabii.." Diye ekledi.

"Tamam gülüm." Dedim.

Loya gülümsedi ve yeniden kahvaltısına döndü.

Normalde şarkı söylemeyi pek sevmezdim. Eskiden arkadaşlarım zorladığında söylerdim. Bazen sahile indiğimizde de söylediğim oluyordu.

Şimdi ise Loya ısrarla ona şarkı söylememi istiyordu. Sesimi çok beğenmesi hoşuma gidiyordu. Normalde sevmesem bile onun için saatlerce söyleyebilirdim.

Kahvaltımız bittiğinde Loya ağrı kesiciyi içti.

Kenarda duran şallardan aldım ve Loya'ya verdim.

"Hava iyi desek de yine rüzgâr var." Dedim.

Loya şalı üstüne sardı. Birlikte yeniden yukarıya çıktık.

Deniz tertemizdi...

Loya denizi izlerken arkasından ona sarıldım.

"Daha iyi misin?" Başını salladı.

"Biliyor musun Ali, bazen çok şanslı bir kadın olduğumu düşünüyorum." Dedi samimiyetle. "Ne kadar öfkeyle seninle evlensem de bana çok iyi davranıyorsun. Çok merhametlisin, çok iyi kalplisin." Omzunu öptüm. "Her kadın senin gibi bir erkekle evlenmek ister." Güldüm.

"Normalde romantik bir adam değilim, bunlar seni tanıyınca oldu." Dedim.

Loya gülümsedi.

"Sırf karnım ağrıyor diye iki dakika da neler hazırlamışsın. Bütün erkekler keşke senin gibi olsa, keşke gerçekten karılarına değer verseler." Dedi.

"Bir adam karısına değer vermiyorsa aptaldır. İnsan karısını sevmez mi lan?" Loya güldü.

"Sevmeyenleri biliyorum, bu çok acı olurdu..." Bana döndü. "Ali, gerçekten muazzam bir adamsın. Çok güzel seviyorsun." Samimi itirafları hoşuma gitmişti.

"Bir de karşılık versen yakarım şu dünyayı..." Dedim.

Loya gözlerime baktı.

Rüzgâr onun saçlarını savururken önüne gelen saçları tuttum.

"Ah Ali, seni hak etmiyorum." Bakışlarını kaçırdı. "Seni hak edecek bir kadın tanımıyorum." Dedi.

"Ee abartma da, karımsın sonuçta!" Dedim.

Loya bana baktı.

"Yaptığım onca şeye rağmen nasıl hâlâ beni seversin aklım almıyor." Yanağını okşadım.

"Si ğuraşa maoropasen..." Diye fısıldadım.
(Seni ölene kadar seveceğim)

Loya rüzgârların artmasıyla birlikte titredi.

"Umarım bu hikâyenin sonu mutlu biter Ali, umarım mutlu oluruz..." Dedi.

"Mutlu olacağız." Dedim ve onu sıkıca sardım.

Dudaklarımı alnına değdirirken nazikçe onu belinden kavradım.

"Trabzon kadar güzelsin." Dediğimde gülümsedi ve yeniden denize baktı.

O denizi izledi, ben ise onu izledim...

Asıl böyle bir kadına sahip olduğum için ben şanslıydım.

SINIR: 3.2K VOTE 370 YORUM

Hikâyede bir zaman değişikliği yapacağım. Bunu yakın bir zamanda sizlere açıklayacağım.

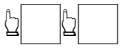
Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen...

Oy veren ve yorum yapan herkese sonsuz teşekkür ederim...😍❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

22 "Kaybetmek"

ALİ

9 AY SONRA:

Loya yavaşça kıpırdandı.

"Aşkım?" Dedim.

Başını yavaşça göğsümden kaldırdı.

"Hı?" Uykulu hâline kıyamadım ve dudağını öptüm.

"Günaydın." Loya gerindi.

"Saat kaç?" Sesi hâlâ uykuluydu.

"On iki." Şaşkınca bana baktı.

"O kadar uyudum mu?" Diye sordu.

"Bir ara hiç uyanmayacaksın sandım." Güldü.

"Sen kaçta uyandın?" Düşündüm.

"Sanırım saat on gibiydi." Şaşkınca bana baktı.

"İki saat beni izledin yani?" Dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Loya kıkırdadı ve uzanıp dudağımı öptü.

"Delisin..." Dedi.

Onun saçlarını öptüm.

"Bugün bir şeyler yapalım mı?" Diye sordum.

Loya durdu ve düşündü.

"Ne gibi?" Diye sordu.

"Sinemaya gidebiliriz, çarşıya gidebiliriz, çocuk yapabiliriz..." Loya son sözümü duyunca şaşkınca bana baktı.

"N-Ne?" Güldüm.

"Bence en güzeli üçüncüsü." Dedim.

Loya elini karnına koydu.

"Ben kendimi hamile düşünemiyorum ki." Dedi.

Yavaşça elimi onun elinin üstüne koydum.

"Ben düşünüyorum, doğrusu iki yıldır düşünüyorum... Artık bir çocuk mu yapsak diyorum, hani ikimizin bir parçası..." Loya yutkundu.

"Çocuk istemiyorum." Dedi.

Ofladım ve başımı arkaya attım.

"Neden bu kadar zorsun, neden?!" Diye homurdandım.

Loya üstüme uzandı ve bana sarıldı.

"Anne olmak ciddi bir konu, ben hazır değilim ki." Göz devirdim.

"Gidip başkasından çocuk yapmamı istemiyorsan bana çocuk yap!" Yalandan kızdığımda Loya kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Dedi.

Güldüm ve onun yanağını öptüm.

"Şakaydı bebeğim." Dedim.

Loya öfkeyle göğsüme vurdu.

"Salak!" Diye bağırdı.

Onun ellerini tuttum ve dudaklarıma götürdüm.

"Ben sana çocuk doğurmak zorunda mıyım? Belki vücudumun bozulmasını istemiyorum!" Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Bozulsa kaç yazar ki? Sanki doya doya öpüp okşadım mı?" Loya göz devirdi.

"Her gün okşuyorsun, ben sana ses etmiyorum!" Dedi.

Derin bir nefes aldım ve başımı salladım.

"Haklısın." Dedim uzatmamak için.

Loya ellerini sakallarımda gezdirdi.

"Şey ben aslında kendimi biraz hazır hissediyorum gibi..." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Ciddi misin?" Loya bakışlarını kaçırdı.

"Ama sert davranmayacaksın?" Dedi.

Ofladım.

"Hâlâ hazır değilsin, kimi kandırıyorsun sen?" Loya sakallarımı okşadı.

"Hazır hissediyorum." Dedi.

"Loya..." Sustum.

"Ali gerçekten hazırım!" Dedi.

Loya'yı yavaşça altıma çektim.

"Ömrüm, namusum..." Dudaklarımı alnına değdirdim. "Ben kendini zorundaymışsın gibi hissetmeni istemiyorum. Gerçekten hazır olduğunda sana dokunacağım." Dedim.

Loya yutkundu.

"Sana kıyamıyorum ki... Çok zor dayandığını biliyorum." Dedi.

"Kıyamıyorsun demek?" Alayla gülümsedim. "Senin için biraz daha dişimi sıkarım. O kadar çok zorlanıyorum ki..." Loya dudağımı öptü.

"Söz veriyorum, hazır olduğumda çok güzel bir gece yaşayacağız. Tabii ben sevişmeyi bilmiyorum ama birkaç tane kitap okudum." Dedi ve ardından kızardı. "Y-Yani senin yanında acemi kalmayayım diye..." Kahkaha attım.

"Acemi olsan ne olur ki? Ben sana yardım ederdim, erotik kitaplar okumana gerek yoktu. Hem sen öyle kitabı nereden buldun?" Diye sordum.

"Erotik falan değildi!" Loya'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. "Yani sadece arada öyle sahneler vardı, Eylül de hepsini işaretleyip bana getirdi. Ben de öylesine okudum, ne var bunda?" Yeniden güldüm.

"Bunlar hep Eylül'ün başının altından çıkıyor!" Dedim. "Bir de tek tek sahneleri işaretlemiş, aranızda böyle şeyler mi konuşuyorsunuz?" Dedim.

Loya ofladı.

"Siz konuşmuyor musunuz?" Güldüm.

"Senin hakkında hiç konuşmadım." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Yani birileri hakkında konuştuğun oldu ama benim hakkımda konuşmadın?" Dedi.

Göz devirdim.

"Loya kimse hakkında konuştuğum yok!" Dedim.

Loya ofladı.

"Şimdi sen kesin beni beğenmeyeceksin, Duygu'yu bile mumla arayacaksın..." Bakışlarını kaçırdı. "Ne yapayım yani, bu benim için özel bir şey!" Dedi.

Kendi kendine sinirlenmesine güldüm ve onu kucağıma çektim.

"Kızım neden ısrarla onu anıyorsun? Eskiden olmuş bitmiş şeyler!" Dedim.

"Tabii senin için her şey kolay, ben biriyle yatmış olsaydım ne derdin acaba?!" Diye çemkirdi.

Kaşlarımı çattım.

"O adamın belasını sikerdim, saçma sapan konuşma!" Diye kızdım.

Loya hızla ağzıma vurdu.

"Sen ne diyorsun be?!" Dedi.

"Allah'ım..." Ofladım. "Kızım bak artık yeter! Seni çok sevdiğimi bilmiyor musun?" Dedim.

Loya dudağını büktü.

"Biliyorum ama seni..." Sustu.

"Kıskanıyorsun." Diye cümlesini tamamladım.

Loya başını salladı.

"Doğru." Dedi.

Loya kollarını boynuma sardı ve kucağıma iyice yerleşti.

Dudaklarıma yaklaştığında yavaşça belini okşadım.

"Ben ne yapıyorsam kıskançlığımdan yapıyorum, seni çok kıskanıyorum Ali..." Diye fısıldadı.

Onun bu itirafına gülümsedim.

Beni sevdiğini biliyordum.

Henüz itiraf etmemişti ama artık gözlerinden anlayabiliyordum.

Eskiden nefretle bakan gözleri şimdi sevgiyle bakıyordu.

İşten gelince hemen bana sarılıp öpüyordu, bunlar çok büyük bir gelişmeydi.

Neredeyse iki yıl olacaktı...

Onunla yatmamama rağmen aşkım bir gram azalmamıştı. Aksine her gün daha da artıyordu, ona köpek gibi âşıktım.

Loya boynumu öpücüklere boğduğunda saçlarını okşadım.

Ne kadar beni sevdiğini bilsem de bunu duymaya ihtiyacım vardı.

Gözlerimi kapattım ve Ömer'le olan konuşmamı hatırladım.

İstanbul'a sonunda ailemi görmeye gelmiştim. Herkes yattığında Ömer yanıma oturdu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum Ömer..." Dedim.

"Ali sakın aptallık etme, sen o kızdan boşanırsan yaşayamazsın!" Dedi.

"Ne yapayım ulan ne yapayım? Ona bir ay süre verdim, çok sevindi ve bunu kabul etti. Aradan bir buçuk ay geçti ve hâlâ bir şey söylemiyor! Seviyorum demek bu kadar zor mu lan?" Dedim.

Ömer elini dizime koydu.

"Aslanım..." Derin bir nefes aldı. "Bak haklısın, bir yıl oldu ama eğer boşanırsan da mutlu olmayacaksın. Sürekli aklın onda kalacak, sürekli içip içip sızacaksın! Ulan zaten tek böbreğin var, daha neyi zorlayacaksın? Bırak boşanma, yine de o kız sana iyi geliyor." Dedi.

İç çektim.

"Loya için ölürüm Ömer... O benim kaderim, canımın cananı..." Diye fısıldadım.

Ömer gülümsedi.

"Sen bu kızı nasıl boşayacaksın?" Dedi.

"Boşayamam ki... Bazen çok zorlanıyorum ama yine de sabrediyorum. Ben ona katlanırken o bana seni seviyorum bile diyemiyor!" Dedim.

"Loya da seni seviyor, seni sevmese senden boşanmak istemez miydi? Âşık işte sana!" Dedi.

Gözlerimi kapattım.

"Bilmiyorum Ömer, cidden bilmiyorum!" Ömer dizimi sıktı.

"Bak bence beni dinle... Bırak kızı zorlama da kendi hazır olduğunda sana seni seviyorum desin. Eğer sen onu bırakırsan toparlanamazsın. Bir insanın nasıl yaşamak için suya ihtiyacı varsa senin de Loya'ya ihtiyacın var. Eğer onu boşarsan bir daha onunla uyuyamayacaksın. Sonra ikiniz de ayrı şehirlerde acı çekeceksiniz..." Yavaşça gözlerimi açtım. "Bence biraz mantıklı düşün koçum, yoksa sonradan bu işin geri dönüşü olmayacak." Dedi.

Onun söylediklerini düşündüm.

Haklıydı...

Belki de ona biraz daha zaman vermeliydim.

"Haklısın kardeşim." Ayağa kalktım. "Onu boşamayacağım." Dedim net bir sesle.

Ömer gülümsedi.

"Ha şöyle, ben senin iyiliğini istiyorum da!" Diye mırıldandı.

Loya yanağımı öptü.

Göğsümdeki elini tuttuğumda gözlerime baktı.

"Kahvaltıya inelim mi?" Diye sordum.

Loya başını göğsüme yasladı.

"Sarılalım." Dedi.

Güldüm ve onu sıkıca sardım.

"Beni hiç bırakma Ali..." Diye mırıldandı.

"Ölürüm de bırakmam kadınım..." Dedim.

Loya başını kaldırdı.

"En iyisi kahvaltıya gidelim, geç kaldık. Dedem tip tip bakacak." Tatlı homurdanmasına dayanamadım ve burnunun ucunu öptüm.

"Hani sarılmak istiyordun?" Kıkırdadı ve dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"İstiyorum ama aklıma dedemin suratı gelince bütün moralim bozuluyor." Kahkaha attım.

"Ah, kadınım..." Onun parmaklarını tek tek öptüm. "Bugün akşama kadar çalışacağım." Ofladı.

"Çok mu geç dönersin?" Diye sordu.

"Akşam dokuz gibi ancak..." Loya göz devirdi.

"Abim sırf Eylül'e bakacağım diye işleri sana bırakıyor! Kurt abim desen İstanbul'a yerleşti, gerçekten kafayı yiyeceğim!" Dedi.

"Ee karısı hamile, tabii ki bakacak. Beliz de hamile, bir de artık iyice karınları büyüdü. Yakında doğuracaklar." Dedim.

Loya gülümsedi.

"Doğru ama ne bileyim, işler sana kaldı." Omuz silktim.

"Sağlık olsun, sonuçta ortada bir bebek var." Dedim.

Loya sakallarımı öptü.

"Erken gelmeye çalış." Dedi.

Gülümsedim.

"Denerim." Onun omzunu öptüm.

Bir yıl boyunca beni evinde istemeyen kadın şimdi erken gelmemi istiyordu...

Yakında bana beni sevdiğini söyleyeceğini biliyordum, belli ki o da artık hislerinden emin olmuştu.

Belki de ona küçük bir jest yaparak onu iyice gaza getirebilirdim.

***

Şirkete gelmeden önce kuyumcuya uğramaya karar vermiştim.

"Hoş geldiniz." Dedi adam.

Buraya ilk kez geliyordum.

"Ben pırlanta yüzük bakmak istiyorum." Dediğimde adam başını salladı ve modelleri önüme çıkardı.

Yüzükleri incelerken sıkıntıyla nefes aldım.

"Bunların hepsi moda efendim, şimdi herkes bu modelleri tercih ediyor. Çok şık ve zarif duruyor." Dedi.

"Bunlar hoşuma gitmedi, başka bir şey yok mu?" Dedim.

Adam başka modeller göstermeye başladı.

"Hani beş tane pırlanta yan yana oluyor ya, ondan yok mu?" Dedim.

Adam gülümsedi ve başını salladı.

"Beş taş diyorsunuz..." Dedi ve bir yüzük çıkardı. "Elimdeki en güzel model bu, kimse almadan almalısınız." Yüzüğü elime aldım ve inceledim.

Çok güzeldi...

Eminim ki Loya'nın ince ve uzun parmaklarına çok yakışırdı.

"Fiyatı ne bunun?" Diye sordum.

"Yirmi beş bin TL." Dedi.

Başımı salladım ve yüzüğü inceledim.

Benim güzelime çok yakışacaktı....

"Bunu almak istiyorum." Dedim net bir sesle.

Adam gülümsedi ve yüzüğü elimden aldı.

"Hayırlı olsun efendim." Dedi.

"Sağ olun." Dedim.

Loya yakında beni sevdiğini itiraf edecekti... Belki bu yüzük ona yardımcı olurdu. Ona hiç böyle jestler yapmıyordum.

***

Şirkete gelir gelmez yorgunca kendimi koltuğa bıraktım.

Toplantıları halletmek beni epeyce yormuştu. Telefonumu elime aldım ve karımı aradım.

Açmamıştı.

İçime bir kurt düşerken birkaç defa daha aradım.

Yine açmamıştı!

Kendimi rahatlatmaya çalıştım. Belki de duştaydı, bir saat sonra yeniden arayabilirdim.

Hem nerede olacaktı ki?

Kendi kendime söylenmeyi bıraktım ve zor da olsa işlerime dönmeyi başardım.

Yarım saat sonra çalan telefonla birlikte hızla telefonumu elime aldım.

Annemin aradığını gördüm.

"Alo?" Dedim açar açmaz.

Loya aradı sanmıştım!

"Aslan oğlum, ne yapıyorsun?" Dedi.

"Şirketteyim annem, sen ne yapıyorsun?" Dedim.

"Evdeyim anneciğim, senin en sevdiğin börekten yapıyorum." Gülümsedim.

"Eline sağlık, eminim tadı da çok güzel olmuştur." Annem iç çekti.

"Seni çok özledim yavrum, anacığını görmeye ne zaman geleceksin?" En son bir ay önce gitmiştim...

"Loya bana iyice yaklaşmaya başladı annem, yakında yanında olacağız. Gelininle birlikte geleceğim ve bundan sonra hiç ayrılmayacağız." Dedim.

"Emin misin Ali? O kız gelip benimle yaşamaz ki!" Kaşlarımı çattım.

"O ne demek?" Diye sordum.

"Yani şimdiki gelinler kaynanalarını istemiyor ya... Siz İstanbul'a gelseniz bile ayrı bir ev tutarsınız. Loya benimle yaşamak istemez." Dedi.

Kaşlarım daha çok çatıldı.

"Seni istemeyecek kadın benim karım olamaz!" Dedim net bir sesle. "Ayrı ev falan tutmam, gelip seninle yaşayacağız." Annem iç çekti.

"Aman be oğlum buraya taşının da mesafe çok da önemli değil." Annemin hiç umudu yok gibiydi.

"Anne senin yanına geleceğiz!" Dedim. "Loya eğer beni seviyorsa istese de istemese de seninle yaşar! Ben nasıl iç güveysi olmayı kabul ettiysem o da bunu kabul edecek!" Annem ofladı.

"Aman anneciğim, boşver şimdi bu konuları... Ben seni buraya gelmen için aradım. Börek de tam istediğin gibi oldu, gelip birkaç gün kalsan iyi olurdu." Dedi.

İç çektim.

"Öyle çok özledim ki nana seni..." Diye mırıldandım.

"Oy kurban olurum seni verene..." Dedi annem sevgiyle.

"O zaman yarın Loya'yı da alıp geleyim mi?" Diye sordum.

"Gelin tabii oğlum." Gülümsedim.

"Anne inan ki uslanmaya başladı, belki sen de artık gelinini sevmeye başlarsın?" Annem güldü.

"İnşallah aslanım benim." Dedi.

"Annem, şimdi işlerim var. Ben seni akşama doğru tekrar ararım, haydi kendine iyi bak." Dedim.

"Görüşürüz Ali'm." Dedi.

Telefonu kapattım ve arkama yaslandım.

Annemin hiç umudu yoktu.

Eğer Loya benden ayrılmak istemiyorsa zaten benimle birlikte İstanbul'a yerleşirdi.

Ben nasıl onun için kardeşimi ve annemi bıraktıysam o da ailesini bırakacaktı. İlla ki onun ailesini görmeye gelirdik.

Ben artık kendi evimde yaşamak istiyordum.

Gerçekten inanılmaz sabırlı bir adama dönüşmüştüm. Bazen kendime şaşırıyordum. Bu kadar sabredebileceğimi düşünemezdim.

***

Akşam olmadan bütün işleri kendi başıma halletmeyi başarmıştım.

Loya hâlâ telefonunu açmamıştı!

Kabanımı üstüme giydim ve yüzüğün cebimde olup olmadığını kontrol ettim.

Oradaydı...

Gülümsedim ve yeniden Loya'yı aradım.

Sonunda açmıştı!

"Ali?" Dedi.

"Kaç saattir neden telefonun açılmıyor?" Dedim.

"Ali, haklısın... Şey ben telefonu sessize almışım, telefon da odada kalmış. Sonradan gördüm aradığını." Dedi.

Rahat bir nefes aldım.

"Korkuttun beni güzelim." Dedim.

"Sen ne yapıyorsun?" Diye sordu.

Ona eve geldiğimi söylemeyecektim, güzel bir sürpriz yapacaktım...

"Ne yapayım, şirketteyim işte." Loya ofladı.

"Abim seni gerçekten yoruyor." Güldüm.

"Akşam ben geleyim de bir masaj yap, yorgunluğumu alırsın." Dedim.

Loya kıkırdadı.

"Ben senin yorgunluğunu her şekilde alırım, sen merak etme." Dedi.

"Efulim ben şimdi kapatıyorum, biraz işlerim var. İşim biter bitmez yeniden ararım." Dedim.

"Peki, görüşürüz." Telefonu kapattı.

Bakalım sürprizimi görünce ne tepki verecekti?

Şirketten çıktım ve arabama bindim.

Bir de çiçek alsam güzel olurdu.

Evlendiğimizden bu yana ona hiç çiçek almadığımı fark etmiştim.

Aslında romantik bir adam değildim, sadece fazlasıyla âşık bir adamdım.

Çiçekçiyi görür görmez arabayı sağa çektim.

"Buyurun, hoş geldiniz." Dedi yaşlı kadın.

Çiçeklere baktım.

"Hoş bulduk." Dedim.

Çiçeklerden hiç anlamıyordum ki...

"Kime alacaksınız, yardımcı olayım." Dedi.

"Karıma..." Diye mırıldandım.

"Doğum günü falan mı?" Diye sordu kadın merakla.

"Hayır, öylesine alıyorum." Dedim.

Kadın güldü.

"Ne şanslı bir kadınmış, durup dururken çiçek alıp götüreceksiniz demek..." Kadın gülleri gösterdi. "Hepsi daha yeni geldi, çok güzeller. Eğer isterseniz güllerin arasına beyaz güller koyayım. Güzel gözükür, karınız da sever." Başımı salladım.

"Olur." Dedim.

Kadın bir şeyler yapmaya başladığında beklemeye başladım.

Çok geçmeden özenle buket hâline getirdiği gülleri bana uzattı.

Kırmızı güllerin ortasında beyaz güller kalp oluşturmuştu, gayet güzel duruyordu.

"Elinize sağlık." Dedim ve parayı uzattım.

"Bu çok oldu." Kadın tam para üstünü verecekti ki ona durmasını işaret ettim.

"Hayırlı işler." Dedim.

Kadın şaşkınca bana baktı.

"Çok teşekkürler, sağ olun." Başımı salladım ve arkamı döndüm. "Eşiniz gerçekten çok şanslı, Rabbim hiç ayrılık göstermesin." Diye içten bir dua etti.

"Amin, inşallah..." Dedim ve kadına dönüp gülümsedim.

Yeniden arabama bindim ve çiçeği yanıma koydum.

Bakalım Loya Hanım bu küçük jestler karşısında ne yapacaktı?

***

Eve gelince yavaşça arabamı park ettim.

Yeniden cebimdeki yüzüğü kontrol ettim.

Her şey tamamdı...

Yanımdaki çiçeği elime aldım ve arabadan indim.

Kalbim heyecanla atıyordu...

Acaba bunları ona verdikten sonra beni sevdiğini söyler miydi?

Gülümsedim ve cebimden çıkardığım anahtarla evin kapısını açtım.

Ona sürpriz yapacaktım...

Belki arkasına saklanıp gözlerini kapatır, çiçeği eline uzatırdım.

Eminim ki çok şaşırıp mutlu olacaktı...

Evin kapısını yavaşça kapattım ve hiç ses etmeden yavaş adımlarla salona doğru yürüdüm.

Loya görüş alanıma girdiğinde gülümsedim.

Ne de güzeldi...

Tam ona doğru yaklaşacaktım ki duyduğum sesle birlikte olduğum yerde durdum.

"Loya..." Ardından gülme sesi...

Kaşlarımı çattım ve biraz daha ilerledim.

Loya görüş alanıma girdiğinde sertçe yutkundum.

Berat'ın yanında olduğunu görünce elimdeki çiçeği sıktım.

Ne oluyordu?!

Loya birden güldü, âdeta gözlerinin içi gülmüştü...

Çiçek elimden kayıp gitti...

Sertçe yutkundum ve boğazımı temizledim.

"Loya?!" Dediğimde bakışları hızla bana döndü.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken hemen ayağa kalktı.

"Ali, hoş geldin." Dedi telaşla.

Öfkeyle ona doğru yürüdüm.

"Bu piçin bu evde ne işi var?!" Diye gürledim.

Loya yutkundu.

"A-Annemi ziyarete gelmiş." Dedi. "Ali biraz sakin olur musun-" Hızla Loya'yı ittim.

"Senin ne işin var lan burada?!" Berat'ın boğazına yapıştım. "Geçen sefer geldiğinde seni gebertmediğime dua edeceğine şimdi tekrar buraya mı geldin?!" Berat alayla gülümsedi.

"Kuzenimi görmeye geldim Ali, gel otur istersen. Hem biraz laflarız, ne dersin?" Alaycı tavrına dayanamadım ve yüzüne sert bir yumruk attım.

Loya çığlık attığında yumruklarımı sertçe piçin yüzüne savurdum.

Bana vurmaya çalıştığı elini alıp ters çevirdim.

"Senin sülaleni sikerim oğlum, duydun mu lan beni?! Sen benim karımı görmeye gelemezsin, senin belanı sikerim!" Dedim.

"Ali yanlış anlıyorsun-" Loya'yı dinlemedim.

Berat'ın ağzından kanlar çıkarken kafasını sertçe yere vurdum.

"Benim karımın yanına yaklaşmayacaksın!" Öfkeyle defalarca ona yumruk attım...

Berat'ın yüzünden kanlar boşalırken hızla ayağa kalktım ve bedenine sertçe tekmeler atmaya devam ettim.

"Ali, dur!" Dedi Loya korkuyla.

Berat bayıldığında bile vurmaya devam ettim.

Gerekirse öldürecektim!

Loya hızla kolumu tuttu.

"Ali sen ne yaptın?!" Dedi, elleri titriyordu.

"Ne oldu, sevgilini dövdüm diye üzüldün mü?" Dedim sert bir alayla.

"Saçma sapan konuşma!" Dediğinde ona ters ters baktım.

Tam önünden geçip gidecektim ki önüme geçti.

"Ali yalvarırım saçma şeyler düşünme. Hiçbir şey sandığın gibi değil." Bana sarıldı. "Biz senin hakkında konuşuyorduk. Ben ona seni sevdiğimi söyledim." Sinirle güldüm ve onu sertçe ittim.

Loya geriye doğru sendelerken birden dengesini kaybedip yere düştü.

"Koca salonda yalnız başınıza yavuklunla benim hakkımda konuşuyordun demek..." Dedim.

Loya'nın gözleri dolmuştu.

"S-Saçmalama!" Diye kızdı.

Ona son kez baktım ve hızla odamıza çıktım.

Kapıyı kilitlediğimde çok geçmeden kapı yumruklandı.

"Ali aç kapıyı!" Diye bağırdı. "Ali yanlış anlıyorsun, ben öyle bir kadın mıyım? O benim umrumda bile değil, benim tek umrumda olan şey sensin!" Dedi.

Valizimi çıkardım ve bütün kıyafetlerimi içine koydum.

Sinirden elim ayağım titriyordu!

"Ali aç ne olur!" Dediğinde kapının kilidini açtım.

Loya hızla boynuma atladı.

"Beni dinle ne olursun..." Ağlıyordu...

Onu itmeye çalıştığımda buna izin vermedi ve bana daha çok yapıştı.

"Bırakmayacağım." Dedi ve ardından hıçkırdı. "Ali..." Ellerini göğsüme koydu ve başını kaldırıp gözlerime baktı. "Sadece konuşalım, ne olur." Dedi ve dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu.

Onu belinden tuttum ve hızla ittim. Loya inlerken duvara yapışmıştı.

"Benimle oynama Loya!" Diye gürledim. "Ulan şu güne kadar bana kaç kez seni seviyorum dedin, söylesene!" Ona yaklaştım. "Demedin değil mi? Senin için canını verebilecek bir adama bir kez bile seni seviyorum demedin!" Sertçe duvara vurdum. "İki yıl oldu lan iki yıl! Hiçkimseye dokunmadım, seni bekledim! Kim beklerdi söylesene, o içerdeki piç mi beklerdi?!" Loya ellerimi tuttu.

"A-Ali bak yanlış anlıyorsun..." Dedi acıyla. "Sanki seni aldatmışım gibi konuşma ne olur, ben iffetsiz bir kadın değilim!" Alayla güldüm.

"İffetin de, namusun da, şerefin de senin olsun!" Hızla cebimdeki yüzüğü çıkardım ve sertçe yere fırlattım.

Loya şaşkınca yüzüğe baktı.

"B-Benim için mi?" Diye sordu.

"Senin içindi..." Sinirle güldüm. "Belki seni mutlu ederim diye aldım! Hani belki mutlu olursun da bana bir adım atarsın diye..." Başımı alayla iki yana salladım. "Salağım, malın önde gideniyim değil mi? Arkamdan çok dalga geçtiniz mi bari?!" Loya hızla boynuma sarıldı.

"Ali ne olur saçmalama... Ben onun sana bir şey söylemesine izin verir miyim hiç, sen benim sana olan duygularımı bilmiyor musun?" Kahkaha attım.

"Senin bana beslediğin duyguların mı var?" Dedim. "Millet iki yılda çocuk yapar, sen bana bir seni seviyorum demeyi çok gördün!" Diye bağırdım. "Senin uğruna harcadığım iki yıla yazıklar olsun, değmezmişsin..." Gözlerimi kapattım. "Ben sen sırf mutlu ol diye elimden geleni yaptım lan! Ulan sana dokunmadığım hâlde aldatmadım, çok sevdim, canımdan can gitti ses etmedim!" Dedim. "Ama artık yeter... Demek ki sevmek yetmiyormuş!" Gözlerimi açtım.

Loya korkuyla bana baktı.

"O ne demek?" Diye sordu.

Sesi titriyordu...

"Sana gerçekten o piç gibi biri lazımmış! Tacizci, kumarbaz, pislik herifin teki lazımmış! Kim bilir seni kaç kez aldatmış olacaktı. Herkes Ali değil ki dokunmadığı hâlde salak gibi yıllarca beklesin!" Dedim. "Haydi söyle, senin arkandan çok dalga geçtik de!" Loya bana sarıldı.

"Yok öyle bir şey! Ben seni gerçekten..." Sustu.

Alayla güldüm ve onu duvara ittim.

"Hâlâ söyleyemiyorsun öyle mi?" Alayla onu süzdüm. "Ne yazık, ne yazık... Ben gerçekten böyle bir kadın için mi yıllarımı vermişim..." Loya hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

"A-Ali oturup konuşalım ne olur, hemen böyle gitme..." Dedi yalvarırcasına.

Elimde olmadan ellerimi boğazına yerleştirdim ama sıkmadım.

"Ulan bana yaptıklarına rağmen ben sana köpek gibi âşıktım be! Neyine yetmedi lan benim sevgim, neyine yetmedi?!" Loya korkuyla titriyordu.

Ellerini ellerimin üstüne koyduğunda sertçe elini ittim.

"Sen benim için bittin artık..." Derin bir nefes aldım ve boğazını sıkmadım. "Şu durumda bile boğazını sıkıp seni öldürmüyorsam eskiden olan âşkıma saygımdandır!" Ona biraz daha yaklaştım. "Ama artık aşk bitti..." Loya acıyla bağırdı.

"Sen benden vazgeçmezsin ki..." Dedi.

"Sen kimsin Loya, pardon da sen kimsin? Sen kendini vazgeçilmez mi sanıyorsun?" Dedim. "Karşında eskiden sana deli gibi âşık olan adam olsaydı yine yaptığın her şeye rağmen susardı ve seni sevmeye devam ederdi..." Ellerimi boğazından çektim ve onu sıkıştırdım. "Ama artık o adam öldü Loya, artık karşında seni silmiş bir adam duruyor!" Loya çığlık atmaya başladı.

"Ali ne olur!" Hızla boynuma sarıldı. "Ne olur beni bırakma, bak sana neden böyle yaptığımı anlatacağım. Şeyma yüzünden, yemin ederim ki onun yüzünden! Kendimi öldürürüm dedi-" Onun sözünü kestim.

"Yeter!" Diye bağırdım.

Loya gözyaşlarını elinin tersiyle sildi.

"Boşanalım Loya!" Dediğimde şokla bana baktı.

"N-Ne?" Dedi.

Onu yeniden kendimden uzaklaştırdım ve valizimi elime aldım.

Ne kadar da salak bir adamdım ben böyle...

"Seninle hiç evlenmemeliydim!" Dedim.

Loya odadan çıkmama izin vermedi ve önüme geçti.

"Hâlâ beni sevdiğini bilmiyor muyuz sanki? Eğer gidersen ikimiz de acı çekeceğiz, ne olur gitme..." Diye fısıldadı.

"Acı çekmen için önce bir kalbinin olması gerekir kadın." Dedim ve alayla ona baktım. "Senin ne kalbin, ne karakterin var... Sen kendinden başka hiçkimseyi sevemezsin!" Dedim.

Loya önüme geçmeye çalışsa da başaramadı ve acıyla yere çöktü.

"A-Ali boşanmayalım..." Diye fısıldadı son kez.

"Boşanma işlemlerini hemen başlatacağım, merak etme. Çok sevdiğin özgürlüğüne yeniden kavuşacaksın Laz kızı!" Diye bağırdım. "İki yıldır da söylediğin gibi sonunda beni pes ettirmeyi başardın. Sen haklıymışsın, keşke en başında seni dinleseydim. Keşke hiç evlenmeseydik..." Loya acıyla hıçkırdı.

"İ-İstemiyorum..." Diyebildi sadece.

"Boşanma işlemlerini sakın merak etme, hepsini halledeceğim. Bu hafta bitmeden yeniden bekâr bir kadın olacaksın, gözün aydın. Artık sevmediğin bir adamla yatmak zorunda kalmayacaksın!" Dedim öfkeyle ve odadan çıktım.

Belli ki evde kimse yoktu!

Evde kimse yoktu ve Loya o piçle salonda oturmuş sohbet ediyordu!

Öfkeme hâkim olmaya çalıştım ve hızla valizi bagaja koydum.

Arabaya bindiğimde hemen arabayı çalıştırdım.

Loya camlara vurdu.

"Ali konuşalım ne olur!" Dedi.

Ona bakmadan hızla gaza yüklendiğimde arkamdan acı dolu çığlığını duydum.

Sonunda istediği olmuştu...

Ben onun için onca sürpriz yapmışken o evde Berat'la konuşuyordu! Hem de gözlerinin içi gülüyordu, belki de hâlâ onu seviyordu!

Sinirle gaza daha çok yüklendim.

Ben ne kadar salak bir adamdım böyle, nasıl bunca süre bu kadına dayanmıştım?

Kalbimin ağrıdığını hissederken gözlerimin yandığını hissettim.

Gözlerim dolarken öfkeyle bağırdım ve gaza daha çok yüklendim.

Hızla telefonumu elime aldığımda onun güzel yüzüyle karşılaştım...

"Defol git hayatımdan!" Diye bağırdım ve telefonu camdan dışarıya fırlattım.

Bir kadın için nasıl da kendimi heba etmiştim ben böyle...

Acıyla direksiyona vurdum.

Aptaldım, aptal bir adamdım!

En yakın zamanda boşanma işlemlerini başlatacaktım, artık sabrım kalmamıştı!

SINIR: 3.50K VOTE 500 YORUM

Sonunda herkesin beklediği o bölüm geldi...

Okuduğum bütün yorumlarda hiçkimse boşanma nedenini doğru tahmin edememişti. Sizleri şaşırttığımı düşünüyorum ve kimsenin beklemediği bir şeyi yaptığım için kendimi mutlu hissediyorum.

Bölümün bomba gibi olacağını zaten söylemiştim, inanın ben de herkes gibi bu bölüme kadar gelmeyi beklemiştim...

Asıl hikâyemiz başlamak üzere, herkes umarım benim gibi heyecanla bekliyordur...

Zaman atlayacağımı söylemiştim. Artık çok uzatmak istemedim ve dokuz ay sonrasına geçmeye karar verdim. Eğer bu dokuz ayı ayrıntılı olarak yazsaydım hem konu çok uzardı hem de çok sıkılırdınız...

Yine her şeyi dozunda yaptığımı düşünüyorum...😇

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi destekleyen herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.❤

Çokça sevildiğinizi unutmayın...😍

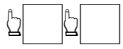
Belki bu bomba bölüm hakkında ufak bir sohbet edebiliriz. Ya da belki merak ettiğiniz şeyler için soru-cevap yapabiliriz. Bunun için

Instagram'da hikâyelerim için olan hesabımı takip edebilirsiniz.👇

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

23 "İmza"

LOYA

Ali gülümsedi ve kucağındaki bebeği öptü.

Bebek ona öyle bir sokulmuştu ki, ondan uzaklaşmak istemiyor gibiydi.

Kaşlarımı çattım ve olanları anlamaya çalıştım.

Ne oluyordu?

"Ali?" Diye seslendim.

Ali tam bana bakacakken bebek küçük elini Ali'nin yanağına uzattı. Ali bana bakmaktan vazgeçip bebeği izledi.

"Güzel oğlum..." Diye fısıldadı.

Anlamayarak ona baktım.

Oğlum mu demişti?

"Ali ben geldim, Loya'n geldi..." Dedim.

Ali başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Sen kimsin?" Diye sordu.

Şaşkınca olduğum yerde durdum.

"Ben senin karınım Ali, efulim derdin hep..." Ali kaşlarını çattı.

Bebek ağlamaya başlayınca yeniden ona döndü.

"Ağlama oğlum, annen birazdan gelecek." Dedi ve onun sırtını okşadı.

Anlamıyordum, anlayamıyordum...

Bu çocuk kimin çocuğuydu ki?

"Ali?" Duyduğum sesle birlikte şaşkınca arkama baktım.

Şeyma benim yüzüme bile bakmadan yanımdan geçip gitti.

"Oğlumuz neden ağlıyor?" Diye sordu.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Neler oluyordu?

"Bilmiyorum kadınım, inan ki bilmiyorum... Seni özledi herhâlde." Dedi Ali.

Ali az önce kadınım mı demişti?

"Ali sen hep bana kadınım derdin!" Diye haykırdım.

Ali beni hiç umursamadan oğlunun küçük elini öptü.

Şeyma oğlunu öptüğünde oğlu ağlamayı kesmişti. Birden bana döndü.

Karnının kocaman olduğunu gördüm.

"B-Bu..." Diye fısıldadım.

Şeyma gülümsedi ve karnını okşadı.

"Hamileyim Loya, ikizlere hamileyim!" Dedi. "Ali mükemmel bir koca, onu bana kendi ellerinle sunduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az."
Sinirle elimi sıktım.

"Ben kocamı kimseye sunmadım!" Diye bağırdım.

Şeyma ve Ali bana bakarak gülümsedi. Ali elini Şeyma'nın karnına koydu.

"Bu kadını tanımıyorum." Dedi.

Şeyma şuh bir kahkaha attı.

"Eskiden en yakın arkadaşımdı, bizim aile olmamızı o sağladı." Dedi.

Bebek ağlayınca Şeyma hemen onu öptü.

"Çocuğumuz huzursuz oluyor, gitsin bir an önce!" Diye bağıran Ali'yle birlikte korkuyla ona baktım.

Şeyma yeniden bir kahkaha attı ve elini nispet yaparcasına karnına götürüp okşadı.

"B-Bu olamaz..." Diye fısıldadım. "Olamaz!" Diye bağırdım.

Gözlerimi açtığımda annem hızla elimi tuttu.

"Loya, kızım?!" Telaşla bana bakıyordu.

Hızla doğruldum ve elimi kalbime götürdüm.

Rüyaydı, çok şükür ki rüyaydı...

"A-Ali..." Diye fısıldadım.

"İyi misin yavrum, çok korktum." Dedi ve beni göğsüne çekti.

Kapı açıldığında babam içeriye girdi.

"Ne oluyor?" Diye sordu.

"Kâbus görmüş meleğim, huzursuzlandı biraz." Dedi annem.

Babam yanıma geldi ve bana sarıldı.

"Canımın en içi, biriciğim... Ali'yle boşanacaksın ama ailen yine yanında olacak." Dedi.

Babama sokulduğumda gözyaşlarımı sildi.

"Ali beni affetmeyecek mi baba?" Diye sordum.

"Bırak yavrum ya, senin gibi fıstıktan vazgeçtiği için çok pişman olacak. Sen güçlü durmalısın, babanın kızı olmalısın." Dedi.

"Sen de onun haklı olduğunu biliyorsun!" Dedim. "Haklı olan o, ben değilim..." Annem elini dizime koydu.

"Loya akşamdan beri ağlamaktan canın çıktı, e yeter da! Madem bu kadar çok bağlanmıştın adamı üzmeseydin, demeyeyim diyorum ama dayanamıyorum. Madem bu kadar çok seviyordun, ne diye adama bunca yıl çile çektirdin?" Dedi.

"Zerrin!" Diye babam onu uyardı.

Başımı babamın boynuna gömdüm.

"Aptalım ben, aptal.." Dedim fısıltıyla.

Babam saçımı öptü.

"Benim güzel kızım, yine evlenirsin... Dünyanın sonu değil ya!" Dedi.

"Dünyanın sonu baba, ben ondan boşanmak istemiyorum..." Diye fısıldadım.

"O zaman üzmeseydin be kızım, ne diyeyim ki?" Dedi babam.

Babam gözyaşlarımı sildi.

"Benim prensesime ağlamak hiç yakışmıyor." Annem üzüntüyle bana bakıyordu.

"Rüyanda ne gördün kuzum?" Diye sordu annem.

"Şeyma Ali'yle evleniyordu anne! Şeyma'nın bir çocuğu vardı ve üstüne hamileydi, çok mutlulardı!" Dedim.

Babam bana birkaç saniye baktı ve ardından kahkaha attı.

Annem güldü ve elimi tuttu.

"Buna mı bu kadar çok korktun? Hem Şeyma ne alaka, Ali seni bırakıp da onu mu alacak? Ali sana âşık bunu zaten çok iyi biliyorsun." Dedi.

İç çektim ve başımı babamın omzuna yasladım.

"Uyumak ister misin güzelim?" Diye sordu babam.

"Belki..." Dedim.

Babam beni yavaşça yatağa uzandırdı ve yanıma yattı.

Annem iç çekerek bizi izledi.

"Canlarım..." Dedi.

Annem de yanıma uzandı.

"Birlikte yatmayalı uzun zaman olmuş." Babam kokumu içine çekti.

Sadece başımı salladım.

"Loya annem böyle yapma..." Yeniden gözlerim doldu.

"Ali İstanbul'a gitti bence." Dedim. "Annesinin yanındandır kesin, ben burada aptal gibi bekleyemem!" Dedim.

Babam göz devirdi.

"Annesini arar konuşursun o zaman." Dedi.

"Arayamam, benden nefret ediyor!" Dedim üzgünce.

Babam bana sarıldı.

"Onlar kaybeder bir tanem. Baban, annen, deden, abilerin... Herkes yanında, biz seni bırakmayız." Annem burukça beni izledi.

"Öyle olmuyor Mustafa, zamanında seni terk ettiğimde az kapıma gelip ağlamadın. Şimdi kızımıza boş tavsiyeler vermen komik oluyor. Kaybeden taraf her zaman kalanlar oluyor, gidene de zor ama ne bileyim..." Diye mırıldandı.

Babam anneme baktı.

"Doğru söylüyorsun da kızıma sen kaybettin diyemem. Ona destek olmak zorundayım." Babam yanağımı öptü.

"Ben kaybettiğimi biliyorum baba, senin söylemene gerek yok ki." Dedim.

Annem burnumun ucunu öptü.

"Kıyamam ben sana, benim meleğim büyümüşte âşık olmuş..." Dedi.

Annem ve babam bana sarıldığında kendimi uyumak için zorladım.

***

Gözlerimi araladım.

Annem ve babam yanımda yoktu.

Hızlıca doğruldum ve telefonuma baktım.

Ali aramamıştı...

Üzüntüyle telefonu tekrar yerine koydum. Telefonuna ulaşılamıyordu, kafayı yiyecektim!

"Günaydın yavrum." Dedi abim.

Başımı kaldırdım ve ona baktım.

Dünden beri perişan olmuştum... O da bana çok destek olmuştu.

Elindeki tepsiye baktım.

"Canım bir şey istemiyor, sağ ol abi." Dedim.

Eylül de içeriye girdi.

"Benim biricik görümcem burada böyle aç aç yatamaz. Ben ve Emre sana kahvaltı hazırladık. Emre dün çok ağladı." Kaşlarımı çattım.

"Neden?" Diye sordum.

"Halası ağlıyor diye üzülmüş." Burukça gülümsedim.

"Bakın sizi çok sevdiğimi zaten biliyorsunuz, sizi kırmak istemiyorum ama-" Abim tepsiyi kucağıma bıraktı.

"Ali sana kıyamaz, en sonunda barışırsınız merak etme." Dedi.

"Kıyar abi, boğazımı sıkacaktı neredeyse!" Eylül alayla bana baktı.

"Sıktı mı peki?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Sıkmadı tabii ki." Dedim.

Eylül gülümsedi.

"Ulan adam eve geliyor eski sevdiğinle seni birlikte görüyor. O adamı öldüresiye döverken sana hiçbir şey yapmıyor. Sana kıyamaz o, sen ona adım at yeter ki." Yutkundum.

"Geri gelmeyecek, Ali artık beni sevmiyormuş..." Yeniden ağlamaya başladığımda abim birden reçel ve tereyağ sürdüğü ekmeği ağzıma soktu.

"Dün de yemedin, bayılacaksın diye korkuyorum." Dedi ve zorla yedirmeye başladı.

"Ay zorlama kızı!" Dedi Eylül.

"Ben kardeşimi düşünüyorum!" Onlara baktım ve iç çektim.

"Ali'yi özledim." Abim şaşkınca bana baktı.

"Sen mi?" Diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım.

"Nerede olduğunu bile bilmiyorum." Dedim acıyla.

"Kuzum belki arkadaşına gitmiştir, sürekli gidiyor ya hani..." Hızla başımı kaldırdım ve Eylül'e baktım.

Doğru söylüyordu!

"Bu nasıl aklıma gelmez!" Dedim ve hemen ayağa kalktım.

"Loya, gel buraya!" Dedi abim.

Dolabımdan kıyafetlerimi aldım ve hızla banyoya gidip işlerimi halettim. Kıyafetlerimi giyer giymez kendimi odadan dışarıya attım.

Abimin arkamdan gelmesini umursamadım.

Hemen ayakkabımı ve montumu giyip evden çıktım. Koşarak arabamın yanına gittim.

"Loya bekle ben kullanayım!" Dedi abim.

Arabama bindim ve hızla arabayı çalıştırdım.

Abim cama vurduğunda camı açtım.

"Tek başına gitme." Nefes nefese kalmıştı.

"Tek başıma gitmek istiyorum." Dedim ve camı kapattım.

Hızla gaza yüklendim ve gözlerimden akan yaşları elimin tersiyle sildim.

Ya beni sevmiyorsa, o zaman ben ne yapardım?

Ya rüyamdaki gibi Şeyma'yla olursa? O zaman ben ölürdüm.

Öfkeyle direksiyona vurdum.

"Aptal Loya, aptal!" Diye bağırdım.

***

Evin önüne geldiğimde kapıyı yumrukladım.

"Ceylin aç!" Diye bağırdım.

Çok geçmeden kapı açıldı.

"Loya?" Dedi şaşkınca Ceylin.

Hızla onu ittim ve eve girdim.

"Ali nerede?!" Diye bağırdım.

"Ali mi?" Ceylin anlamayarak bana bakıyordu.

Hızla salona girdim.

"Ceylin kocam nerede?!" Diye gürledim.

Enes birden beni durdurdu.

"Yenge ne oluyor Allah aşkına?" Dedi.

"Siz ne olduğunu çok iyi biliyorsunuz, Ali burada biliyorum. Çıksın karşıma son kez konuşalım, beni yanlış anladı..." Gözlerimden yaşlar süzülürken Ceylin bana sarıldı.

"Loya yemin ederim ki ne olduğunu bilmiyorum. Ali burada değil, üç gündür uğramıyor." Başımı hayır anlamında salladım.

"Burada, benden saklanıyor!" Dedim.

"Loya ne olduğunu anlatacak mısın? Ben en son dün sabah onunla telefonda konuşmuştum. Ali'nin başına bir şey gelmedi değil mi?" Dedi

Enes.

"Bana yalan söylemeyin, burada biliyorum!" Dedim ve hızla odalara girmeye başladım.

Yatakların altına, gardroba bile bakmıştım.

Yoktu!

"Ali burada değil diyorum Loya, korkutma beni! Ne oldu anlat artık!" Öfkeyle bağırdım.

"Burada biliyorum, burada..." Acıyla yere çöktüm. "Nereye saklandı?" Çaresiz sesimle birlikte Ceylin de yanıma çöktü.

"Loya sana ailemin üzerine yemin ederim ki Ali burada değil. Üç gündür görmüyorum bile, sana neden yalan söyleyelim ki?" Acıyla hıçkırdım.

"A-Ali beni boşayacak..." Gözyaşlarımı durduramıyordum...

"Saçmalama Loya, o seni ölse boşamaz." Dedi Enes.

Hıçkırıklarım konuşmamı engellerken Ceylin bana sarıldı.

"Ya eğer tartıştıysanız o sana blöf yapmıştır, Ali hayatta seni boşamaz. Kaç yıllık arkadaşıyım, onu çok iyi tanıyorum. Önceden de sevgilileri olmuştu ama hiçbirine sana bağlandığı gibi bağlanmadı. Senden başka kimseye âşık olmadı, sana resmen ölüyor. O seni kolay kolay bırakmaz." Gözyaşlarımı sildi.

"Bıraktı işte, dün akşam ayrıldık!" Dedim ve başımı Ceylin'in omzuna yasladım. "Ceylin buradaysa ne olur beni kandırmayın... Dünden beri titremelerim, kâbuslarım bitmedi..." Enes iç çekti.

"Loya yemin ederim ki beni hiç aramadı bile." Titrek bir nefes aldım.

"Telefonuna ulaşılamıyor, herkesten aradım! Kesin benimle bir daha konuşmamak için telefonunu kırdı..." Diye fısıldadım.

Enes elimi tuttu ve yavaşça sıktı.

"Ne oldu da ayrıldınız, o senden boşanmaz ki!" Bakışlarımı kaçırdım.

"E-Evde Berat vardı, bizi tek başımıza gördü. Ona güldüğümü gördü, bana resmen aldattığımı ima etti!" Diye bağırdım.

Enes kaşlarını çattı.

"Sen Ali'yi aldattın mı?" Diye sordu. "Aynı evde tek başınıza hoş değil!" Dedi sertçe.

"Bunun farkındayım ama sandığınız gibi değil hiçbir şey! Berat eve geldi, onu kovmama rağmen gitmedi! Anneme bir şey vereceğini ve bekleyeceğini söyledi. Ne diyeyim, geç otur dedim... Tam gideceğim sırada bana Ali hakkında sorular sormaya başladı. Evde de kimse yoktu. Çalışanlar izinliydi, abim karısıyla gezmeye gitmişti, annem ve babam da çarşıya gitmişti..." Ofladım. "Israrla yanıma otur konuşalım dedi, ben senin kuzenin değil miyim diye baskı yaptı! Oturdum yanına mecburen... Ona Ali'yi anlatmamı istedi. Ben de ona Ali'yi sevdiğimi söyledim. Onun hakkında konuşurken güldüm, biraz neşeli bir gülüştü... Ali de çıldırdı, evden gitti... Bana bir sürü hakaret etti ama yine de gitmemesi için yalvardım..." Enes öfkeyle odanın içerisinde dolaştı.

"Şerefsiz, gidip sıkacağım kafasına o olacak!" Diye bağırdı.

"Enes sakin ol lütfen..." Ceylin bana baktı. "Ne yapacaksın?" Diye sordu.

"Ali'ye ulaşmamız lazım, onunla konuşmak istiyorum. Ben onu gerçekten çok seviyorum." Dedim üzüntüyle.

O kadar çok pişmandım ki...

Sırf bir arkadaş uğruna yuvamı yıkmıştım!

Kalbim sızlıyordu, onu deli gibi özlüyordum...

"B-Bir daha haksız olsa dahi ona asla kızmayacağım..." Gözyaşlarımı sildim. "Dün sabah öyle güzeldi ki... Şimdi ise beni boşayacak!" Ceylin

beni sakinleştirmeye çalıştı.

Ben Ali'nin değerini çok geç anlamıştım...

Çok geç...

***

İstanbul'da olabilir miydi?

Çoktan evime dönmüştüm, Ceylin bir şey öğrenirse beni arayacağını söylemişti.

Aklıma abim gelirken hızla telefonumu elime aldım.

"Alo, güzelim?" Dedi telefonu açtığında.

"A-Abi..." Dedim.

"Loya?!" Abim durdu. "Sen ağlıyor musun abiciğim?" Diye sordu.

"Abi sana şeyi soracaktım..." Titrek bir nefes aldım. "Ali'yle hiç konuştun mu, yani oraya gelmiş olabilir mi?" Diye sordum.

"Hayır beni aramadı." Dedi abim. "Kızım ne olduğunu söyleyecek misin?!" Abim endişelenmeye başlamıştı.

"A-Artık her şey bitti..." Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. "Ben Ali'yi kaybettim abi..." Hıçkırıklarım yüzünden duraksadım. "B-Boşanacağız..." Dedim zorlukla.

Acıyla bağırdım.

"B-Ben kaybettim..." Diye fısıldadım. "Kaybettim..." Dedim.

Abim durdu.

"Loya..." Dedi.

"Abi Ali'nin evine bakar mısın, ne olur orada mı söyle... Kamera kayıtlarına baktır, bir şey yap!" Dedim.

"Tamam, tamam elimden geleni yaparım ama bu boşanma işi nereden çıktı?" Gözyaşlarımı sildim.

Bir kez daha anlatacak gücüm yoktu...

"Annem anlatır sana, acele et ne olur..." Dedim ve telefonu kapattım.

Hüzünle yanımdaki kırmızı kutuyu açtım.

Bana aldığı yüzüğü parmağıma taktım.

Belki de bana bu yüzüğü o takacaktı...

"Aşkım, özür dilerim..." Diye fısıldadım. "Sen beni hep affettin, şimdi de affedemez misin?" Dedim.

Kenarda duran gülleri elime aldım ve onları kokladım.

Bana bu hediyeleri ne umutlarla almıştı, geldiğinde gördüğü manzara aklıma geldikçe içim burkuluyordu.

"Ç-Çok özledim..." Diye fısıldadım.

Kapının zilinin çaldığını duyunca koşarak odamdan çıktım ve kapıyı açmaya gittim.

Kapıyı açtığımda tanımadığım adamla göz göze geldim.

Ne sanmıştım ki?

Ali gelmeyecekti!

"Ben Ali Bey'in avukatıyım." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"İçeri gelebilir miyim?" Diye sordu.

Başımı salladım ve içeriyi gösterdim.

Birlikte salona geçtiğimizde annem ve abim merakla yanımıza gelmişti.

"Loya Hanım..." Çantasından bir dosyayı çıkardı. "Ali Bey size boşanma davası açtı, bunu zaten biliyordunuz." Elindeki dosyanın ilk sayfasını açtı. "Ali Bey anlaşmalı bir boşanma olsun istiyor." Dedi ve kağıdı gösterdi. "Anlaşmanın maddelerini okuduktan sonra şu kısımı imzalamanız gerekiyor. En yakın zamanda işlemleri başlatacağız." Adama ters ters baktım.

"Neden kendisi gelmedi de seni gönderdi?" Dedim.

"Ali Bey böyle uygun gördü, dilersiniz maddeleri okuyun-" Önümdeki dosyayı sertçe yere fırlattım.

"Ali'yi ara!" Diye bağırdığımda annem hızla beni tuttu.

"Ne olur kusura bakmayın..." Dedi.

"Loya-" Abimi dinlemedim.

"Ali nerede kalıyor, beni ona götür! Onunla konuşmadan asla bunu imzalamam!" Bağırdığımda yutkundu.

"Maalesef Loya Hanım, müvekkilimin özel bilgilerini sizinle paylaşamam." Dedi.

"Ben onun karısıyım!" Öfkeyle sehpaya vurdum. "Ara kocamı, onunla konuşacağım!" Diye kendimi yırttım.

"Loya Hanım-" Acıyla kendimi yere attım ve ağlamaya başladım...

Beni görmeye bile gelmemişti, beni artık sevmiyordu...

Beni umursamıyordu bile!

Adam hızla ayağa kalktı ve telefonunu çıkarıp salondan çıktı.

"Anneciğim sakin ol..." Annem saçlarımı okşadı.

"A-Ali..." Dedim ve yere vurmaya başladım. "Anne beni ona götürsün..." Abim iç çekti.

"Allah'ım sen sabır ver..." Diye mırıldandı.

Adam yeniden yanımıza geldi.

"Ali Bey tamam dedi, eğer isterseniz sizi onun yanına-" Hızla ayağa kalktım.

"Gidelim." Dedim.

Adam şaşkınca bana bakıyordu.

"Peki, buyurun." Dedi.

Adamla birlikte evden çıktığımızda arabasına bindik.

Kalbim onu görecek olmanın heyecanıyla hızlı hızlı atıyordu.

***

Bir tane otelin önünde durduğumuzda hemen arabadan indim.

Demek otelde kalıyordu!

Babam bunu nasıl öğrenemezdi?

Adamla birlikte içeriye geçtik ve asansöre bindik.

"Otuz numaralı odada kalıyor." Dedi.

"Dosyayı ve kalemi verir misiniz?" Ağlamamak için kendimi sıktım.

Adam dosyayı ve kalemi bana uzattı.

Asansörün kapısı açılınca koşarak onun odasının önüne geldim ve kapıyı çaldım.

Çok geçmeden kapı açıldı.

Gözleri şiş ve bitkin bir hâlde bana bakan Ali'yi görmeyi beklemediğim âşikardı.

Hızla boynuna atladığımda avukat şaşkınca bize baktı.

Ali ona başıyla selam verdi ve kapıyı kapattı.

Beni yavaşça itti ve gözlerime baktı.

"Ne söylemeye geldin?" Diye sordu.

Öfkeyle ona baktım.

"Akşamdan beri seni kaç kez aradım haberin var mı, ne bu umursamamazlık? Ben senin karın değil miyim?!" Dedim.

"Artık değilsin." Dedi ve arkasını dönüp cama yaklaştı. "Konuş ne konuşacaksan." Sesi soğuktu.

Ağlamamaya çalıştım...

"Neden kendin gelmedin? Artık beni görmek bile istemiyorsun değil mi?" Ali hiçbir şey söylemedi.

Öfkeyle ona yaklaştım ve önüne geçtim.

"Ne sanıyorsun, seni aldattığımı falan mı?" Hızla parmağımdaki yüzüğü çıkarıp ona uzattım. "Al, benden sonra olacak kişiye verirsin!" Dedim.

Ali nihayet bana baktı.

Birden elimi tuttu ve yüzüğü yeniden parmağıma taktı.

"Ona başka bir şey alırım, eski karıma aldığım hediyeyi verecek değilim." Dedi.

Eski karım...

İçin acırken hızla onun göğsüne vurdum.

"Hâlâ beni seviyorsun, beni bir günde unutamazsın!" Diye bağırdım.

Ali bıkkınca bana baktı.

"Buraya neden geldin?" Diye sordu.

Daha fazla gözyaşlarımı tutamadım...

"Bana onca ağır şey söyledin, ben buraya seni görmek için geldim! Ne hâlde olduğunu merak ettim..." Elimi yüzüne çıkardım. "Ali hâline bak, nasıl perişan olduğunu görmüyor musun? Sen benden ayrılmak istemiyorsun!" Dedim.

Ali göz devirdi.

"Yüzünü bile görmek istemiyorum, şu kağıdı imzala da bitsin bu saçmalık!" Acıyla bağırdım.

"Y-Yalan söyleme bana..." Yüzümü göğsüne gömdüğümde Ali elini belime koydu.

"Loya böyle yapman hiçbir şeyi çözmeyecek! Kendine gelir misin artık?" Ondan ayrılmadığımda ofladı ve ona sarılmama izin verdi. "Bu son..." Sarılışıma karşılık vermiyordu.

Gözyaşlarım gömleğini ıslatırken iç çektim.

"Benden sonrası da olacak, öyle mi?" Dedim kırgın bir sesle.

Ali ofladı.

"Loya şu anda yeni bir ilişki düşünecek gücüm yok! Zamanı geldiğinde elbet ki olacak!" Hızla göğsüne vurdum.

"Ama bana dokundun, her yerimi okşadın! Göğüslerimi, kalçamı-" Ali sözümü kesti.

"İleriye gitmediğime göre sorun yok. Hem zorla dokunmuşum gibi konuşma! İlkin Berat denen piçe kalacak, mutlu olsana! Ali bana hiç dokunmadı dersen yer zaten, kolayca kandırabilirsin. Bana gösteremediğin marifetlerini de ona-" Göğsüne sert bir yumruk attığımda sustu.

"Hayvansın sen, pislik herif!" Diye gürledim. "Ben onu sevmiyorum aptal, ben onu hiç sevmedim!" Gözümden akan yaşlar hızlanırken onu ittim ve kenara koyduğum dosyayı elime aldım.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim ve ona bakmadım.

Tam arkamda durdu.

"Anlaşmayı okudun mu?" Ona cevap vermedim ve yeniden gözyaşlarımı sildim. Görüntü biraz daha netleşmişti.

Adamın gösterdiği yere imza attım.

Ali yeniden benden uzaklaştı ve camın önüne gidip dışarıyı izlemeye başladı.

Hızla elimdeki dosyayı ona doğru fırlattım.

Beni resmen sürtük olarak görüyordu!

"Boşandıktan sonra kendimi kimsenin kollarına atmayacağım! Ben senin sandığın kadar da orospu değilim!" Diye bağırdım.

Ali hiddetle bana döndü.

"Sen ne diyorsun lan?!" Dedi sertçe.

"Ne oldu, dayanamadın mı sevdiğin kadına o sözcüğü kullanmama?" Alayla güldüm. "Ben kendimi tam olarak öyle hissediyorum Ali!" Ali öfkeyle kolumu tuttu.

"Bir daha o kelimeyi kullanırsan..." Sustu.

"Ne oldu, sen sanki beni öyle görmüyorsun!" Dedim. "Berat eve geldiğinde kovdum ama gitmedi. Anneme bir şey vereceğini söyledi, mecburen otur dedim! Israrla kuzen olduğumuzu söyledi ve yanına oturmamı istedi. Yanına otururken bile mesafeliydim ben..." Gözyaşlarımı sildim. "S-Sonra bana senin hakkında sorular sordu. Ona seni anlatmamı istedi, anlattım... Yakamdan düşsün, bir daha evime gelmesin diye..." Başımı iki yana salladım. "Seni sevdiğimi söyledim, senden bahsederken de istemeden gülümsedim..." Bakışlarımı kaçırdım. "Tabii sen benim senden bahsederken ağzımın kulaklarıma vardığını bilmiyorsun, heyecanlandığımı bilmiyorsun..." Başımı iki yana salladım. "Eğer beni dinleseydin anlatırdım belki. O adamın yanında da küçük düşmezdim, seni aldattığımı düşündün!" Dedim.

Ali suskunca bana bakıyordu.

"Tamam benim çok hatam oldu ama hepsini telafi edebilirdim! Ben bunu hak etmedim! Bana resmen bir sürtükmüşüm gibi davrandın, yavuklun dedin!" Öfkeyle ona baktım ve geriye doğru bir adım attım.

"Ben öyle bir şey düşünmedim!" Diye tısladı.

"Yediremiyorsun değil mi, sevdiğin kadına orospu demeyi yediremiyorsun!" Acı bir alayla onu izledim. "Ben dün tam olarak kendimi öyle hissettim, sen dün bana açık açık bunu söyledin!" Dedim.

Ali kolumu tuttu.

"Yok öyle bir şey, kendi kendine kafanda kurmuşsun!" Alayla güldüm.

"O adamın yavuklum olduğunu iddia ettin!" Evlilik yüzüğümüzü gösterdim. "Ben zaten evliyim, benim bir yavuklum olamaz!" Dedim.

Ali sadece sustu...

Sinirden deli gibi titriyordum...

Ona son kez baktım ve kapıya doğru koştum.

Bayılacak gibi hissediyordum...

Kapıyı açtığımda avukat bana doğru yürüdü.

"Ali Bey-" Ali dağılmış gözüküyordu.

"Loya'yı evine bırak lütfen, içeriye girdiğinden emin olduktan sonra git." Dedi ve kendini koltuğa bıraktı.

"Peki." Dedi avukat. "Buyurun Loya Hanım." Hızla odadan çıktım.

Kalbimdeki sızı gittikçe artıyordu.

Zorlukla asansöre bindim.

"Loya Hanım, iyi misiniz?" Avukat telaşla bana baktı.

"İyiyim." Dedim soğukça.

Benden sonrası da olacaktı...

Kalbimdeki ağırlıkla birlikte asansörün kapısı açılır açılmaz kendimi dışarıya attım.

Bu yük artık bedenime çok ağır geliyordu, çok ağır...

SINIR: 3.50K VOTE 500 YORUM

Bütün güzel yorumlarınız için çok teşekkür ederim, hepsini yüzümde bir tebessümle okuyorum...❤

Bir konuya da değinmeden geçmek istemiyorum:

Okullar açılacağı için, eskisi kadar sık bölüm atamayabilirim. Zaten normalde yeni bölüm 'sınırın geçtiği o yedi gün' içerisinde geliyor. Sınır geçer geçmez atacağım diye bir şey hiçbir zaman söylemedim ve hep özellikle bu yedi gün içinde geleceğini belirttim.

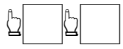
Bu yüzden sizden anlayışlı olmanızı bekliyorum. Yine de elimden geldiği kadar çabuk yazmaya çalışacağım...😇

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Yavaşça ayağa kalktım.

"Su içeceğim." Dediğimde Eylül de ayağa kalktı.

"Ben de oğluma bir bakayım." Dedi.

Birlikte odadan çıktığımızda Eylül oğlunun odasına gitti.

Ben de aşağıya indim.

Salondan gelen sesleri duyunca sessiz adımlarla kapıya yaklaştım.

"Ne olacak şimdi?" Babaannemin sesini duyunca hızla saklandım.

"Bilmiyorum anne." Dedi babam sıkıntıyla.

"Ee yazık değil mi o uşağa, günahtır da!" Dedi babaannem. "Loya için yapmadığı fedakârlık kalmadı. Çok seviyor onu..." Dedem ofladı.

"Değer bildi mi senin torunun? Bana çatıp durdu, benden nefret etti! Ben onun dedesiyim, neden onun kötülüğünü isteyeyim? Bunu ona anlatamıyoruz ki, inatçı Laz kızı!" Dedi.

Annemin sesini duydum.

"Ali oğlum gerçekten çok fedakârlık yaptı, ah bir bilse Loya bunları... Şimdi bile onu çok seviyor, eğer yaptıklarını duysa iyice bunalıma girer." Dedi.

Neler oluyordu?

Neyi bilmiyordum ki?

"Girerse girsin, o uşak onun hayatını kurtardı! Eğer o olmasaydı Loya belki de çoktan..." Ardından babaannem sustu.

Çoktan ne?

"Ah insanca konuşabileceğim bir kız olsaydı keşke, ailenin tek kız çocuğu diye nasıl da şımartarak büyüttük onu... Dede dede diye kucağımdan inmeyen, okuldan gelince hemen bana sarılıp öpen kız bana düşman oldu!" Dedi dedem. "Neden, sırf onu kuzenine vermedim diye! E nasıl vereyim da, oğlanın içkisi kumarı bitmiyor... Son zamanlarda bir de yanında çalışan kadını taciz ettiğini duydum. Nasıl vereyim onu o adama, nasıl güveneyim ona?" Yutkundum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu...

"Ah Ali oğlum, nasıl da düşünmeden böbreğini verdi sevdiğine..." Dedi babaannem.

Olduğum yerde kalakalırken babaannemin ne dediğini idrak etmeye çalıştım.

Ne demişti o?

Olaylar olaylar...♥

Bölümü paylaşamadığım için sizlere küçük bir kesit yayınlamak istedim.😘

Çok güzel bölümler sizleri bekliyor... Okul açıldığı için bölümü ancak Cuma ya da Cumartesi tamamlayıp yayınlayabilirim.

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

24 "Boşanmak"

LOYA

Eylül benim elimi tuttu.

"Güzelim tamam ama artık ağlama!" Dedi. "Haydi bir şeyler ye, iyice zayıflayacaksın! Zaten upuzun boyun var, kürdan gibi bacakların olacak. Ya Ali seni beğenmemeye başlarsa?" Şaşkınca ona baktım.

"Beğenmez mi?" Dedim.

Eylül güldü.

"Beğenir illa ki, biraz balık etli olsan daha güzel olursun. Ee ne demişler; yemeğin salçalısı, kadının kalçalısı." Dedi alayla.

Burukça güldüm.

"Benim popom gayet güzel bir kere, Ali çok beğeniyordu." Dedim ve ardından dudağımı ısırdım.

Eylül şaşkınca bana baktı.

"Ciddi misin?" Sırıttı. "Siz bir şeyler yaşadınız değil mi? Ya sen ne fenasın!" Dedi.

"Hiçbir şey yaşamadık!" Diye itiraz ettim. "Zaten senin yüzünden rezil oldum! Ali'ye öyle kitaplar okuduğumu söyledim, bana tuhaf tuhaf baktı! Neden erotik kitaplar okuduğumu sordu, beni yanlış anladı!" Eylül kahkaha attı.

"Sen ne dedin?" Diye sordu.

"Ne diyeceğim, kitapları Eylül verdi dedim! Hatta her sahneyi işaretlediğini de söyledim." Eylül'ün gülen yüzü birden soldu.

"Ne dedin, ne dedin?!" Dedi.

Alayla güldüm.

"Ne oldu yengeciğim?" Eylül ofladı.

"Kızım bu söylenir mi ya, Ali beni azgın biri sanacak şimdi! Sen istedin diye ben sana o kitapları buldum, pis görümce!" Dedi.

Omuz silktim.

"Bir şey demedi zaten, o öyle şeyleri takmaz." Dedim ve gözlerimi kapattım. "Şu an ne yapıyordur acaba?" Eylül iç çekti.

"Seni düşünüyordur garibim, ne yapacak..." Ona baktım.

"Gerçekten mi?" Diye sordum hevesle.

Eylül başını salladı.

Parmağımdaki yüzüğe baktım.

Çok güzeldi...

"Baktıkça aşk yaşıyorum." Dedim.

Eylül gülümsedi.

"Kocan zevkli tabii..." Dedi.

Kurumuş gözyaşlarımı sildim ve burnumu çektim.

"Eski kocam..." Dedim üzüntüyle.

Eylül desteklercesine elini dizime koydu.

"Siz ayrılamazsınız ki, birbirinizi çok seviyorsunuz..." Dedi.

"Öyle mi dersin?" Diye mırıldandım.

Eylül başını olumlu anlamda salladı.

Yavaşça ayağa kalktım.

"Su içeceğim." Dediğimde Eylül de ayağa kalktı.

"Ben de oğluma bir bakayım." Dedi.

Birlikte odadan çıktığımızda Eylül oğlunun odasına gitti.

Ben de aşağıya indim.

Salondan gelen sesleri duyunca sessiz adımlarla kapıya yaklaştım.

"Ne olacak şimdi?" Babaannemin sesini duyunca hızla saklandım.

"Bilmiyorum anne." Dedi babam sıkıntıyla.

"Ee yazık değil mi o uşağa, günahtır da!" Dedi babaannem. "Loya için yapmadığı fedakârlık kalmadı. Çok seviyor onu..." Dedem ofladı.

"Değer bildi mi senin torunun? Bana çatıp durdu, benden nefret etti! Ben onun dedesiyim, neden onun kötülüğünü isteyeyim? Bunu ona anlatamıyoruz ki, inatçı Laz kızı!" Dedi.

Annemin sesini duydum.

"Ali oğlum gerçekten çok fedakârlık yaptı, ah bir bilse Loya bunları... Şimdi bile onu çok seviyor, eğer yaptıklarını duysa iyice bunalıma girer." Dedi.

Neler oluyordu?

Neyi bilmiyordum ki?

"Girerse girsin, o uşak onun hayatını kurtardı! Eğer o olmasaydı Loya belki de çoktan..." Ardından babaannem sustu.

Çoktan ne?

"Ah insanca konuşabileceğim bir kız olsaydı keşke, ailenin tek kız çocuğu diye nasıl da şımartarak büyüttük onu... Dede dede diye kucağımdan inmeyen, okuldan gelince hemen bana sarılıp öpen kız bana düşman oldu!" Dedi dedem. "Neden, sırf onu kuzenine vermedim diye! E nasıl vereyim da, oğlanın içkisi kumarı bitmiyor... Son zamanlarda bir de yanında çalışan kadını taciz ettiğini duydum. Nasıl vereyim onu o adama, nasıl güveneyim ona?" Yutkundum.

Neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu...

"Ah Ali oğlum, nasıl da düşünmeden böbreğini verdi sevdiğine..." Dedi babaannem.

Olduğum yerde kalakalırken babaannemin ne dediğini idrak etmeye çalıştım.

Ne demişti o?

Zorlukla kapıya tutundum.

Algılamakta güçlük çekiyordum...

Bana böbreği Ali mi vermişti? Bana hayatımı o mu bağışlamıştı gerçekten?

Şaka gibiydi, inanamıyordum...

Yavaş adımlarla odaya girdiğimde herkesin bakışları bana döndü.

"Kızım?" Dedi annem şaşkınca.

"A-Ali bana böbreğini mi verdi?" Diye sordum kısık bir sesle.

Herkes şaşkınca bana baktı ve ardından sustular.

"A-Ali bana böbreğini mi verdi?" Sorumu tekrar ettim...

Bedenim titriyordu...

Annem yutkundu.

"Loya..." Ardından sustu.

"Bana cevap verin!" Diye bağırdığımda dedem ayağa kalktı.

"Evet..." Dedi. "Ali sana böbreğini verdi." Diye beni onayladı.

Zorlukla dedeme tutundum.

"A-Ama bana böbreğini veren kişinin sana can borcu olduğunu söylemiştin... Bir tek onun uydu demiştin, o da düşünmeden sana böbreğini verdi çünkü zamanında ben ona çok iyilik ettim demiştin..." Başımı iki yana salladım. "Bana yalan mı söyledin dede?" Dedem beni tuttu.

"Eğer sana bunu söyleseydik ona can borcun olduğunu düşünecektin. Hayatın boyunca onu sevmesen bile sevmiyorum diyemeyecektin. Ali senin sevginin gerçek olup olmadığını öğrenmek istediği için bunu gizlemek istedi. Sırf o sana böbreğini verdiği için kendini onu sevmek zorundaymış gibi hissetme diye..." Dedem başını iki yana salladı. "Ve sen de böyle bir adamı kaybettin kızım..." Dedi.

"B-Ben..." Sustum.

"Şimdi bizi hiç suçlama Laz kızı, kocan öyle istediği için sustuk. Sonuçta senin hayatını kurtaran o, en ihtiyacın olduğu anda çıkıp gelen o... Hepimiz onun kararına saygı duyduk. Böyle büyük bir fedakârlığı insanlar öz kardeşine yapmıyor, adam daha iki gündür tanıdığı kız için böbreğini verdi!" Dedi dedem.

Gözyaşlarımı durduramazken zorlukla burnumu çektim.

Sırf ona karşı can borcumun olduğunu düşünmeyeyim diye bana söylemelerini istememişti... Sırf ben onu zorla sevmek zorunda kalmayayım diye susmalarını istemişti...

Bu büyük fedakârlığını bana hiç söylememişti, hiç bunun lafını yapmamıştı, kendimi kötü hissetmemi istememişti...

Ben de bu adama ne kötülükler yapmıştım, benim yüzümden sürekli içki içmişti...

Ya ona bir şey olursa, ben o zaman ne yapardım?

Aptal Loya, aptal!

"Şimdi anladın mı neden seni bu adamla evlendirdiğimi?" Dedeme baktım ve zorlukla başımı salladım.

"Dede ben çok özür dilerim..." Dedim ve ona sarıldım. "Sana yaptığım bütün haksızlıklar için... İyi ki Berat'la evlenmeme müsade etmedin ve beni Ali'yle evlendirdin... İyi ki!" Dedem sarılışıma karşılık verdi.

"En azından senin kötülüğünü istemediğimi anladın... Geç olsun güç olmasın." Yutkundum.

"Çok geç anladım, çok geç... Artık Ali beni hayatta istemeyecek." Dedem alayla gülümsedi.

"Artık iş sende... Biraz da sen kendini affettirmeye çalışacaksın, Ali oğlum yeterince çabaladı." Dedi.

Başımı salladım ve dedemin elini öpüp alnıma koydum.

Dedem bana çok güzel bir yuva hediye etmişti...

Annemin ve babamın rahat bir nefes aldığını görmüştüm. Dedemle barıştığım için mutlu olmuşlardı.

Son kez dedeme minnetle baktım ve salondan çıktım.

***

Düğün fotoğraflarımıza bakarken içim sızladı.

Ali ne kadar mutlu gözükmeye çalışsa da mutsuz gibiydi. Hele ben hiç gülmüyordum, ondan nefret ediyor gibi gözüküyordum.

Aslında hiçbir zaman nefret etmemiştim... Sadece ilk başlarda ona çok kızgındım. Ne kadar ondan etkilensem de beni çok üzmüştü.

Eğer benimle zorla evlenmek yerine yaptığım teklifi kabul etseydi çok mutlu olurdum. Şeyma'ya hiç söylemeden onunla sevgili olurdum, çok rahat görüşebilirdik. Onunla aşkımı rahat rahat yaşardım...

Gözlerim yeniden dolarken sıkıntıyla iç çektim, çok özlüyordum...

Saçlarımın yağlandığını hatırlayınca ayağa kalktım. Yarın boşanacaktık, en azından beni son kez güzel görmesini isterdim. Gözlerimin şiş olması beni rahatsız ediyordu, en iyisi yarın kötü gözükmemek için makyaj yapmaktı.

Banyoya girdim ve yavaşça suyu açtım.

Ilık bir suyla duş aldıktan sonra bornozumun banyoda olmadığını fark ettim.

Sinirle bir küfür savurdum, her şey beni buluyordu!

Muhtemelen Nimet yıkamak için almıştı, ben şimdi ne yapacaktım?

Gözlerim havlularda gezerken kısa havluyu elime aldım ve bedenimi sardım. En azından beni idare edebilirdi...

Saçımı da havluyla sardıktan sonra ışığı kapattım ve banyodan çıktım.

Yavaş adımlarla odama yürüdüm.

Aklım çok karışıktı..

Birden çarptığım sert bedenle birlikte acıyla inledim. Güçlü kollar beni sımsıkı sardı.

"Ali?" Dedim şaşkınca.

Ali gözlerime baktı.

"Loya?" Elleri tam kalçamın üstündeydi.

"S-Sen..." Sustum.

Hayal görüyor olamazdım değil mi?

"Şey, ben..." Gözleri bedenime kaydığında sertçe yutkunduğunu gördüm.

Bu hoşuma gitmişti...

Havlu kalçamın hemen altında bitiyordu, göğüslerimin yarısı ister istemez gözüküyordu.

"Yoksa boşanmaktan vaz mı geçtin?" Hevesle ona baktım. "Buraya konuşmak için mi geldin?" Diye sordum.

Ali yutkundu.

"Yok, burada kalan eşyalarımı almaya gelmiştim." Dedi. "Biliyorsun yarın mahkeme var, eşyalarımı almak için başka zamanım yok." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Başka zamanın yok mu?" Dedim. "Nasıl yani, yoksa İstanbul'a mı döneceksin?" Ali bana bakmadan başını salladı. "Ama buradaki işin ne olacak, abim seni şirkete ortak yaptı o kadar..." Dedim.

Ali yavaşça beni bıraktı.

"Bu kadar sorgulama Loya, bakacağım bir çaresine." Dedi.

Bana karşı hâlâ soğuktu.

Canım çok yanıyordu...

Ali etrafına baktı.

"Alacağım her şeyi aldım, ben gidiyorum." Bana baktı. "Sen de çok fazla böyle gezme, üşütürsün." Ardından durdu. "Gerçi beni ne ilgilendiriyorsa..." Diye mırıldandı.

Telaşla ona baktım.

"Ali?" Bana baktı. "Biraz kalsaydın..." Diye mırıldandım.

"Loya yarın boşanacağız, bunun farkındasın değil mi?" Diye beni tersledi.

Yerdeki küçük valizi eline aldı.

"Hoşça kal." Dedi.

Eğer bir şeyler yapmazsam gidecekti!

Hızla önüne geçtim ve odamızın kapısını açtım. Ali merakla bana bakıyordu.

"Su içeceğim." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Bu hâlde mi?" Üstüme baktım.

"Ne varmış hâlimde?" Göz devirdi.

"Loya bildiğin her yerin açık, bununla aşağıya inemezsin! Nimet'in oğlunu gördüm, annesiyle mutfakta konuşuyordu! Adamın yanına yarı çıplak çıkmak istemezsin herhâlde?" Kıskandığını anlarken gülümsedim.

"Nimet'in oğlu dediğin adamla aynı yaştayım, zaten birlikte büyüdük. Hem ne olacak ki, sonuçta ben evliyim." Durdum. "Artık değilim gerçi ama olsun... Ondan bir şey olmaz." Tam kapıyı açacaktım ki sertçe kolumu tuttu.

"Loya!" Diye gürlediğinde mutluluktan bayılacaktım...

Hâlâ beni kıskanıyordu...

Tabii ki Cahit'in yanına böyle gitmeyecektim, aklımı kaçırmamıştım. Sadece Ali'yi sinirlendirmek istemiştim.

"Ne oldu?" Diye sordum masumca.

Ali beni duvarla arasına sıkıştırdı.

"Beni sinirlendirmek için yaptığını biliyorum, benim sınırımı aşma kadın..." Diye tısladı.

Güldüm.

"Neden sinirlendin ki? Ben senin karın değilim bir şeyin değilim, artık sıradan bir insanım senin için." Dedim.

Ali beni süzdü.

"Henüz boşanmadığımıza göre hâlâ karımsın!" Dedi.

Kıkırdadım ve elimi onun sakallarına çıkardım.

"Birileri kıskandı..." Dedim alayla.

Ali yeniden göz devirdi.

"Hava soğuk, çabuk üstünü giy yoksa üşüteceksin!" Bakışlarını kaçırdı. "Ben gidiyorum." Sinirlenmişti...

Ali elini kapının kulpuna koyduğunda ona ters ters baktım. Aynı şekilde o da bana kötü bakmıştı.

Bir şeyler daha yapmalıydım...

Ali geçmem için çekildiğinde ona havalı bir bakış attım.

"Allah'ım..." Diye homurdandı.

Tam yürüyecekken ayağım kaymış gibi yaptım ve hızla Ali'ye tutundum.

Ali'yle birlikte yere düştüğümüzde planım istediğim gibi ilerlemişti...

Ali tam üstüme düştüğünde küçük bir çığlık attım.

"Ne yapıyorsun?!" Dedim.

Ali ofladı.

"Asıl sen ne yapıyorsun?!" Diye bağırdı.

"Ayağım kaydı düştüm, üstüme düşen sensin! Canım acıdı..." Ali kaşlarını çattı.

"Neren acıdı?" Diye sordu.

"Kalçam..." Dedim.

Ali gözlerime baktı.

"Beni ne diye üstüne çektin ki?" Ofladım.

"Tutunmak istedim, nereden bilebilirdim böyle olacağını? Direkt yere düşmemi tercih ederdin herhâlde, bir daha tutunmam!" Dedim.

Ali açılmış göğüslerime baktı.

"Of..." Gözlerini kapattı. "Çok sınıyorsun beni, bunu biliyorsun değil mi?" Ellerimi yavaşça göğsüne koydum.

"Üstümden kalksana, tüm ağırlığını verdin!" Diye söylendim.

Ali yeniden gözlerini açtı ve göğüslerimi kapattı.

"Bilerek yaptığını anlamadım mı sence, amacın ne?! Beni baştan çıkarmak mı istiyorsun, ne gibi bir amacın var?" Omuz silktim.

"Neden bilerek düşeyim ki? Canım çok acıdı, aptal değilim ben!" Yavaşça onu ittim. "Neden üstümden kalkmıyorsun?" Ali gözlerime baktı.

"Geçen bana ateş püskürüyordun... Şimdi beni mi özledin?" Sesindeki sert alayı fark etmiştim.

"Beni çok üzdüğün için olabilir mi? Berat'a bekâretimi vereceğimi söyledin!" Alayla güldüm. "Berat'a bekâretimi vermek isteseydim seninle evlenmeden önce de verirdim. Biz evlenmeden önce de Berat benimle sevgili olmak istediğini açıkça söylemişti, eğer onu sevseydim o zaman kabul ederdim..." Ellerimi saçlarına çıkardım. "Ama sen hâlâ seni

aldattığımı sanıyorsun, bekârken kalbime almadığım adamı evliyken mi kalbime alacağım?" Ali göz devirdi.

"Kalbine almasan da evine aldın! Bu beni çıldırtıyor!" Dedi.

"Ali başka çarem yoktu! Tamam yaptığımı savunmuyorum ama ısrarla yanına oturmamı söyledi. Evde de kimse olmayınca ayıp olmasın diye oturdum, otururken de mesafeli durdum!" Ofladım. "Güldüysem de senden bahsettiğimiz için, Berat'ın çok yüzü düşmüştü. Belli ki senin geldiğini gördü ve sen içeriye gelince o da güldü, sırf yanlış anla diye!" Öfkeyle gözlerimi kapattım. "Bana sürtük damgası vurmana dayanamıyorum..." Ali birden çenemi tuttu.

"Ben sana sürtük damgası falan vurmuyorum, bu hatayı ikinci kez yapmana deli oluyorum!" Gözlerimi açtım. "Ayrıca senden boşanmamın nedeni yalnızca bu değil, bu büyük bir etken ama asıl sebebi bu değil. Asıl sebebi şu ana kadar yaşadığımız her şey! Seni mutlu edememem..." İç çekti. "Kendini daha fazla üzmeni istemiyorum. Senden ayrılma sebebim sadece o olay değil, yaşadığımız bütün olaylar... Yani o piçle çok da alakası yok!" Dedi.

Elimi sakallarına çıkardım.

"Ali, sana bir şey soracağım ama bana dürüst olacağına söz ver..." Dedim.

"En iyisi ben artık gideyim." Ali tam üstümden kalkacaktı ki onu yakalarından tuttum ve kendime çektim. "Loya bak hasta olacaksın, beni sinirlendirme!" Dedi.

"Bu kadar çok mu korkuyorsun bana karşı dürüst olmaktan?" Gözlerim doldu. "Gerçekten beni boşamak istiyor musun Ali?" Diye sordum acıyla.

"Senin istediğini yapıyorum işte, senin istediğin şey de bu değil miydi?" Ofladım.

"Benim istediğim bu değildi!" Diye haykırdım. "Yeter artık Ali, ben barışmak istiyorum." Dedim.

Ali iç çekti.

"Ben istemiyorum." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Hayır istiyorsun!" Dedim.

Yavaşça ona yaklaştım.

Göğüslerim yeniden açılırken Ali hemen göğüslerimi kapattı.

"Loya beni zorlama da, bak seni üzüp gitmek istemiyorum. Bir an önce ayrılalım ve bitsin istiyorum. Kırmadan, incitmeden ayrılalım..." Göz devirdim.

"Ama sen beni kırdın!" Küskünce ona baktım.

"Loya bak ben o gün sana hakaret etmedim. Beni aldatmadığını elbet ki biliyordum ama o piçi görünce sinirden delirdim! Sen ona öyle gülünce de hâlâ onu sevdiğini düşündüm ve sana patladım. Seni sürtük olarak görmüyorum yani, çıldırtıyorsun beni!" Göz devirdim.

"Yavuklun, sevgilin, bilmem neyin... Bana bunları sen söyledin! O kadar çok kırıldım ki, gerçekten değer verdiğim bir insanın bana böyle davranmasına dayanamıyorum..." Onun nefesini yüzümde hissederken ona biraz daha yaklaştım. "Ben bunca hakaretine kırılmama rağmen yuvamı yıkmak istemiyorum. Sen nasıl bunca süre gururunu düşünmediysen şu anda ben de düşünmüyorum. Yuvamızı yıkmayalım, söz veriyorum karşında bambaşka bir Loya olacak..." Dedim.

Ali elini yanağıma koydu.

"Sen değişmezsin Loya... Dokuz ay önce bana verdiğin sözü hatırlıyor musun? Sana bir ay vermiştim, sen dokuz ay boyunca susmuştun! Beni sevdiğini söylemeni bir yıl daha bekledim ama artık olmuyor... Daha fazla bekleyecek gücüm yok. Bak seni kırmak istemiyorum, yeterince kırdığımı biliyorum. O yüzden artık birbirimizle hiç görüşmeyelim, yarın bu iş bitsin." Sinirle ona baktım.

"Sırf başka kadınlarla birlikte olmak için bunu yapıyorsun!" Dedim. "İstanbul'a dönünce Duygu sana yine yapışacak! Boşandığını duyunca kim bilir nasıl sevinir yelloz..." Sinirle bakışlarımı kaçırdım.

"Başka kadınlarla ilgisi yok, ben artık seni istemiyorum!" Şaşkınca ona baktım.

"Ne?" Diyebildim sadece...

Ali sıkıntıyla iç çekti.

"Seni istemiyorum Loya, anla artık bunu! Bak kırmamaya çalışıyorum ama çok uzatıyorsun! Yarın boşanacağız..." Dedi net bir sesle.

Gözlerimden düşen birkaç damla yaş çoktan yanağıma doğru süzülmüştü...

"İ-İnanmıyorum söylediğin hiçbir şeye!" Diye fısıldadım.

Yavaşça Ali'nin kokusunu içime çektim.

"Yine içki içmişsin..." İçim sızlarken gözlerimi kapattım.

Bir tane böbreği vardı...

Sırf benim için, sevdiği kadın için böbreğini vermişti.

Hem de hiç düşünmeden...

"Dün içtim, bugün değil." Dedi.

"Bu sürekli içtiğin gerçeğini değiştirmiyor!" Dedim.

Ali'nin yavaşça üstümden kalktığını hissettim. Hızla gözlerimi açtım ve onu yakalarından tuttum.

"Hiçbir yere gidemezsin!" Dedim. "Ali bensiz kalınca sürekli içki içiyorsun, kendine yazık ediyorsun. Ben senin mutluluğun değil miyim, benimle mutluyken içmiyorsun. Bence yeniden deneyebiliriz, emin ol bu sefer hiç içmeyeceksin..." Dudaklarım dudaklarına değiyordu.

Ali gözlerime baktı.

"Senin amacın ne?! Derdin ne kızım, başından beri istediğin şey sonunda oluyor işte!" Ellerimi saçlarına çıkardım.

"Ali ne olur beni bırakma..." Gözyaşlarıma hıçkırıklarım eşlik ederken Ali bana kıyamadı ve gözyaşlarımı sildi.

"Buraya eşyalarımı toplamaya geldim, artık gitsem iyi olacak." Dedi.

Onu bileğinden tuttum ve dudaklarına yaklaşıp uzun bir öpücük kondurdum.

"Beni artık sevmiyor musun?" Diye sordum.

Ali bakışlarını kaçırdı.

"Yeter Loya, iyice şımarmaya başladın!" Diye bağırdı.

Hızla çenesini tuttum ve bana bakmasını sağladım.

"O zaman sevmiyorum de!" Diye öfkeyle bağırdım.

"Ulan..." Ali boşluğumdan faydalanıp ayağa kalktı.

Ben de hızla ayağa kalktım ve onun kolunu tuttum.

"Sevmiyorum diyemiyorsun..." Yavaşça başımı onun göğsüne yasladım. "Beni boşuna üzüyorsun, ben boşanmak istemiyorum Ali. Yuvamız için bir şans daha versen olmaz mı?" Diye sordum çekinerek.

Ali birden beni kucağına aldı.

"Ne yapıyorsun?!" Dedim şaşkınca.

Beni gardrobun önüne getirdi ve ters bir hareketle üstümdeki havluyu işaret etti.

"Şunu çıkar!" Üstümdeki havluya sarıldım.

"Üşüyorum..." Dediğimde göz devirdi.

"Kendi bornozunu neden giymedin?" Kızgın gözlerine baktım.

"Ali yemin ederim ki yoktu... Büyük ihtimalle yıkamak için almışlar, ben de bunu giydim. Senin burada olduğunu bilmiyordum." Dedim.

"Burada olmam da işine geldi tabii..." Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Ne ilgisi var?" Dedim.

Ali birden arkasını döndü.

"Üstünü giyin." Dedi.

"Bekleyecek misin?" Şaşkınca onu izledim, gitmeyecek miydi?

"Sadece son kez bir şey söyleyip gideceğim." Dedi.

Hemen havluyu kenara koydum. İç çamaşırlarımı giydikten sonra hızlıca bir tayt ve tişörtü elime alıp giyindim.

Saçlarımı yeniden havluyla sardım ve ona seslendim.

"Ali?" Bana baktı.

Yeniden yanıma geldi.

"Anlaşmayı okuduğuna emin misin?" Diye sordu.

Göz devirdim.

"Boşandıktan sonra Loya Bozarslan..." Ardından alayla durdum. "Yani Loya Atabey asla Ali Bozarslan'ı aramayacak. Onu bunaltmayacak, ilişkilerine karışmayacak..." Ardından düşündüm. "Asla İstanbul'a gelmeyecek, gelse bile Ali Bozarslan'ı görmeyecek..." Ali kaşlarını çattı.

"Loya Atabey ömrünün sonuna kadar pişmanlıkla sürünecek, Ali Bozarslan ise eski karısının çöküşünü keyfile izleyecek!" Dedim.

Ali durdu ve ardından güldü.

Uzun zaman sonra ilk kez gülmüştü...

"Sen ne saçmalıyorsun? Gidip de böyle şeyleri istemedim tabii ki! Okumadığını tahmin etmiştim..." Omuz silktim.

"Ne istemiş olabilirsin ki?" Dedim umursamazca.

"İyi, bunu sonra öğrenirsin." Dedi ve saatine baktı. "Ben gitsem iyi olacak." Tam gidecekti ki onun önüne geçtim.

"Ali, gitme..." Dedim.

Ali şaşkınca bana baktı.

"Loya istersen bugün burada kalayım?" Sesindeki alayı umursamadan yüzüne baktım.

"Gerçekten mi?" Dedim.

Ali göz devirdi.

"Keşke güzel olduğun kadar zeki de olsaydın." Dedi.

Dudağımı büktüm.

"Zeki kısmını duymadım varsayıyorum, güzel dediğin için de teşekkür ederim." Dedim.

Ali inanamayarak bana baktı.

"Çocuk gibisin!" Dedi. "Sen ağır bir kızdın, hiç böyle hareketlerin yoktu..." Hayretle beni izledi. "Avukatım da şok oldu. Birden kendini yere atıp çocuk gibi beni Ali'ye götürsün diye ağlamaya başlamışsın..." Güldü. "Beş yıldır bu mesleği yapıyorum, meslek hayatım boyunca böyle bir şey görmedim

dedi bana... Bildiğin beş yaşındaki çocuk gibisin, bildiğin Emre gibisin!" Dedi.

Üzüntüyle ona baktım.

"Ne yapayım, seni geri kazanmaya çalışıyorum." Diye mırıldandım.

"Senin çocuk gibi triplerine ve davranışlarına kıyamacağımı mı sanıyorsun?" Alayla güldü. "Kaç yaşındasın sen? Yirmi beş yaşına gireceksin! İç mimarlık bölümünü bitirmiş insansın, eğer çalışmaya başlasaydın iş hayatında neredeyse üçüncü senen olacaktı!" Dedi. "Ama sen kendini çocuk gibi yerlere atıp zırlıyorsun..." Başını iki yana salladı. "İstediğin kadar ağla, bu iş bitti Loya! Artık şu saçma sapan hareketlerini bırak, bu adam sana acımıyor! Yarın boşanacağız ve her şey bitecek, ben daha fazla senin uğruna acı çekemem!" Sert sözleriyle sadece yutkundum...

"B-Ben öyle olduğumu bilmiyordum..." Dedim üzüntüyle.

Ali bana ters ters baktı.

"Üzmeyeyim dedikçe bokunu çıkardın!" Diye homurdandı. "Yarın bu iş bitecek, bunu artık anla!" Dedi ve odadan çıktı.

Kalbimin sızladığını hissettim ve acıyla yere çöktüm.

Ben ona adım attıkça o kaçıyordu...

Artık beni kırmayı alışkanlık hâline getirmeye başlamıştı...

Gözyaşlarımı sildim ve yanımdaki havluya baktım.

Yine tam bir sürtük gibi davranmıştım...

Defalarca göğüslerimin açılmasını umursamamıştım. Belki de birlikte olursak beni hiç bırakmaz diye düşünmüştüm ama o bana elini bile sürmemişti...

Beni o havluyla görmesine rağmen dayanmıştı...

"Sevmiyorsan neden kıskandın, neden?!" Dedim.

Beni havluyla mutfağa göndermemişti ki gönderse bile gitmezdim.

Beni hem kıskanmıştı, hem de sevmiyorum diyememişti...

"Neden bize acı çektiriyorsun, neden?!" Öfkeyle yere vurdum.

Ona bu kadar âşıkken bana böyle davranmasını kaldıramıyordum.

Bana kıyamayan adam artık canımı yakmaya başlamıştı.

Ona boşanmayalım diye yalvarmama rağmen beni umursamamıştı...

Gözyaşlarımı son kez sildim ve ayağa kalktım.

Bana sürtük muamelesi yapmasına rağmen yine de ona yalvarmıştım.

İlk kez gururumu ayaklar altına almıştım ama o benimle resmen dalga geçmişti...

"Çocuk gibi falan değilim!" Sinirle kendimi yatağa attım. "Madem ısrarla boşanmak istiyorsun, o zaman boşanalım! Aşk acısından gebeririz en fazla..." Diye söylendim.

Gözyaşlarım durmak bilmezken yüzümü yastığa gömdüm.

Şimdiden özlemiştim...

***

Makyaj yaptıktan sonra son kez aynaya baktım.

Göz altlarım daha iyi görünüyordu. Göz makyajım gerçekten güzel olmuştu.

Kırmızı rujuma baktım ve ardından saçlarımı inceledim.

Gayet güzel olmuştum...

Üstümdeki dizlerime kadar gelen kırmızı elbiseyle makyajım uyumlu olmuştu.

Daha önce hiç giymediğim topuklu ayakkabımı ayağıma geçirdim ve odamdan çıktım.

"Kızım?" Annem beni görünce şaşkınca bana baktı. "Ben hiç süslenmezsin sanıyordum." Dedi.

Omuz silktim.

"Güçlü duracağım." Dedim.

Annem zorlukla gülümsedi ve başını salladı.

Abim beni gördüğümde bir ıslık çaldı.

"Sanırım âşık oldum, bu ne güzellik böyle?" Dedi.

Uzanıp onun yanağını öptüm.

"Kimin kardeşiyim?" Dedim.

Eylül gülümsedi.

"Maşallah, Ali çok pişman olacak." Dedi şakayla, gülümsedim.

"İnşallah." Diye mırıldandım.

Emre beni görünce şaşkınca bana baktı.

"Halam güzelleşmiş..." Dedi.

"Evet aşkım." Emre'nin de yanağını öptüm. "Siz gelmeyecek misiniz?" Diye sordum.

"Emre'nin bugün kreşi yok ya, evde de bensiz durmaz. Benim yerime Alparslan gelecek, neler olduğunu akşam gelince anlatırsın." Dedi Eylül.

"Tamam canım." Dedim.

Emre güldü.

"Halam kaç gündür ağlıyordu. Ağlarken çok çirkin oluyorsun ve kendini yerlere atıyorsun. Aynı benim gibi ağlıyorsun." Kaşlarımı çattım.

Ne diyordu bu çocuk?

Eylül güldü ve oğlunun poposuna vurdu.

"Çok konuşma!" Dedi.

Bir şey söylemedim ve abimin koluna girdim. Dedem ve babaannem gelmek istememişti. Babaannem kaç gündür ağlıyordu..

Annem, babam ve abimle birlikte evden çıktık.

Arabaya bindiğimizde yavaşça arabayı çalıştırdım.

İçimde bir sıkıntı vardı.

"Loya, iyi misin babacığım?" Başımı salladım ve gaza yüklendim.

"Loya, yavaş ol!" Diye kızdı annem.

"Hiç yavaşlayamam!" Dedim ve daha çok gaza yüklendim.

Annem korkuyla bağırdı.

"Manyak bu kız!" Diye homurdandı.

"Babaannem gelseydi kalpten giderdi herhâlde." Dedi abim alayla.

Kalbimin acısı bir saniye olsun geçmiyordu!

Boşanmak istemiyordum...

Hâlâ yüzsüz gibi boşanmak istemiyordum...

Ben kocamı bırakmak istemiyordum...

Ağlamamak için kendimi sıktım.

Geldiğimizde yavaşça arabayı park ettim.

"Allah'ım çok şükür ki hiçbir şey olmadan geldik." Dedi annem.

Hep birlikte arabadan indik.

İçeriye girdiğimizde babamın arkadaşıyla göz göze geldim. Avukatım oydu, çok iyi bir kadındı.

Hemen yanıma geldi.

"Loya..." Dedi. "Anlaşmayı inceledim ve bir şey çok tuhafıma gitti." Kaşlarımı çattım.

"Anlaşmayı okumadım." Dedim dürüstçe. "Neymiş?" Diye sordum.

"Ali Bey boşandığınızda sana on beş milyon TL nafaka verecekmiş..." Dedi.

Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"N-Ne?" Dedim.

"Öyle yazıyor, keşke okusaydın." Dedi.

"İyi de neden? Benim paraya ihtiyacım mı var sanki?" Dedim.

Avukatım omuz silkti.

Neden böyle bir şey yapmıştı ki? Ne gerek vardı, anlayamıyordum!

Karşıma bakmamla Ali'yi gördüm.

Sert bakışlarla yüzüme, ardından bedenime baktı.

Kaşları çatılırken gülümsemeden edemedim.

Yine kıskanmıştı...

Ali sinirle yumruğunu sıktı ve bana baktı.

Onun inadına gülümsedim. Bana sert bir bakış gönderdi.

Bana karışamamak onu deli ediyor olmalıydı...

İsmimizin okunmasıyla birlikte kapının önünde duran kadına baktım.

Birkaç dakika sonra bekâr bir kadın olacaktım...

***

Ellerim titriyordu...

Ali'nin karşısında böyle ağlamayacaktım, güçlü duracaktım...

Olmamıştı...

Avukatım bana döndü ve bakışlarıyla susmamı işaret etti.

Herkes susmuş bana bakıyordu...

Hâkimin bana baktığını fark etmemle burnumu çektim ve bakışlarımı yere indirdim.

Ali'nin yeniden yumruğunu sıktığını gördüm. Beni izlediğini çok iyi biliyordum...

Başımı kaldırmamla göz göze geldik.

Birkaç saniye birbirimize baktığımızda bakışlarımı kaçırdım.

Şimdi boşanacaktık, her şey bitecekti...

Hâkim derin bir nefes aldı.

Avukatlarımız bütün her şeyi söylemişti...

Artık boşanmamız için önümüzde hiçbir engel yoktu...

Korkuyla Ali'ye baktığımda onun da huzursuz olduğunu fark ettim.

Ali bakışlarını kaçırdı ve hâkime döndü.

Hâkimin bakışları bana döndüğünde boğazımı temizledim.

"Hâkim Bey..." Dedim ve hiç beklemediğim bir şeyi yaptım. "Ben kocamı çok seviyorum, ondan boşanmak istemiyorum." Dedim.

Herkes yeniden sustu.

Ali şokla bana baktığında onun gözlerine baktım.

"Ben şu ana kadar birçok kez hata yaptım... Kocamı çok üzdüm, biliyorum..." Gözlerimi kapattım. "Ama çok pişman oldum, birbirimizi çok sevdiğimizi biliyorum. Ali'nin benden vazgeçmeyeceğini bildiğim gibi, benim de ondan vazgeçmeyeceğimi çok iyi biliyorum." Dedim ve hâkime döndüm. "Ben kocama gerçekten çok aşığım, boşanmak istemiyorum..." Gözlerimden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim ve yeniden Ali'ye baktım.

Şaşkınca bana bakıyordu...

Ali'nin avukatının gülümsediğini gördüm.

Benim avukatım da gülümsemişti.

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve korkuyla hâkimin kararını söylemesini bekledim...

SINIR: 4K VOTE 500 YORUM

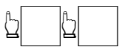
Bütün güzel yorumlarınız için çok teşekkür ederim. Hepsi beni çok mutlu ediyor...❤

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

25 "Vuslat"

LOYA

Mahkeme bittiğinde hep birlikte salondan çıktık.

Çok şükür ki hâkim ikimizin de gözündeki aşkı görmüştü ve bizi boşamamaya karar vermişti...

Boşanmamız için yeterli sebeplerin olmadığına karar vermişti. Yine evliydik, hâlâ sevdiğim adamla evliydim...

Ali bana doğru yürüdüğünde onun yanıma gelmesini bekledim.

"Bunu neden yaptın?!" Dedi. "Boşanmamız için eline bir fırsat sundum ve sen benden boşanmadın!" Burukça gülümsedim.

"Mutlu olmadın mı?" Diye sordum.

Ali etrafına baktı.

"Olmadım!" Dedi.

"Yalan..." Güldüm ve ona sarıldım. "Seni kolay kolay bırakacağımı düşünmüyorsun değil mi Aliş?" Kaşlarını çattı.

"Loya..." Dedi.

"Evimize gidelim." Dedim.

"Loya bak ben yarın İstanbul-" Parmağımı dudağına koyup onun sözünü kestim.

"İstanbul bekler ama ben beklemem." Dedim.

Neyse ki annemler dışarıya çıkmıştı.

Ali gözlerime baktı.

"Sadece bunu neden yaptığını merak ediyorum." Dedi.

Başımı göğsüne koydum.

"Ben nedenini hâkimin önünde söyledim." Dedim.

"Beni gerçekten seviyorsun yani?" Dedi.

Ona daha sıkı sarıldım.

"Çok..." Diye mırıldandım.

"Çok ne?" Bana kızdığını anladığımda başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

"Çok seviyorum Ali..." Dedim.

Ali yutkundu.

"Hasiktir!" Dedi.

Anlamayarak ona baktığımda yavaşça kollarını bedenime sardı.

Uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Barıştık mı?" Diye sordum.

Ali benden uzaklaştı.

"Loya ben çocuk değilim, küsmek nedir Allah aşkına?" Onun elini tuttum.

"Yani küsmedik?" Güldü.

"Hâlâ affetmedim seni..." Yüzüm düşerken ona sokuldum.

"Affetmen için ne yapabilirim?" Diye sordum.

Ali ellerimi tuttu.

Gülümsedim ve uzanıp yanağını öptüm.

"Soruma cevap ver." Ali gözlerime baktı.

"Bir şey yapmana gerek yok." Dedi.

Onun ellerini okşadım.

"Küçük bir tatile mi gitsek, balayı niyetine..." Dediğimde şaşkınca bana baktı.

"Balayı mı?" Başımı salladım.

"Evet Ali, ne olur gidelim..." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Nereye gideceğiz ki?" Ona sıkıca sarıldım.

"Yazlık bir yer olsun, havalar da ısınmaya başladı." Dediğimde Ali iç çekti.

"Loya bir yere gitmek zorunda değiliz. Bu dava burada bitmedi!" Dedi.

Sinirle güldüm.

"Hâkim bile birbirimize olan bakışlarımızı görüp bizi boşamadı, daha fazla nefesini tüketme! Seni boşamayacağım!" Dedim net bir sesle.

Ali alayla beni süzdü.

"Ya ben yeniden senden boşanmak istersem?" Omuz silktim.

"Yine boşanmam!" Ali güldü.

Birden beni belimden tutup kendine çekti. Kollarımı boynuna sardığımda yaklaşıp dudağımın kenarını öptü.

"Arkadaşım Bodrum'da villa kiralıyor, eğer istersen onunla konuşayım?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Hemen konuş... Bu gece yola çıkalım." Dediğimde anlamayarak bana baktı.

"Ne bu acele?" Diye sordu.

"Barışmamızın şerefine..." Tek kaşını kaldırdı. "Lütfen Ali, lütfen, lütfen!" Dedim.

"Bir şartla..." Dediğinde başımı salladım.

"Tamam, söyle!" Dedim heyecanla.

"Yol boyunca beni sevdiğini söyleyeceksin..." Şaşkınlıkla ona baktım.

"Yol boyunca mı?" Ali güldü ve başını iki yana salladı.

"Şaka yaptım." Dedi alayla.

Kıkırdadım.

"Ama sürekli sürekli söyleyemem, utanırım." Dediğimde yeniden tek kaşını kaldırdı. "Of tamam tamam, söylerim... Gidecek miyiz?" Ali belimi okşadı.

"Sen böyle çok tatlı bir kıza dönüşmeye başladın... Bütün hırçınlığın gitti sanki, yerine tatlı bir kız geldi." Gülümsedim.

"Ee sonuçta adım Loya." Dediğimde güldü.

"Önceden pek tatlı bir kız değildin." Kaşlarımı çattım.

"Sen de beni resmen cadı görmüşsün!" Diye homurdandım.

Ali derin bir nefes aldı ve ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Biz şu an boşanmış bir çift olabilirdik..." Parmağımı dudağına koydum.

"Allah korusun, bak boşanmadık!" Dedim.

Ali parmağımı öptüğünde içim titredi.

"Saat geç olmadan çarşıya çıkmam lazım, alışveriş yapacağım." Dedim.

Ali omuz silkti.

"Gerek var mı?" Göz devirdim.

"Var tabii! Tatil için bir şeyler alacağım, sen beni akşam almaya gelirsin değil mi? Evimize tatilden döndüğümüzde de yerleşebilirsin. Önemli olan akşama kadar yetişmek! Daha valiz hazırlayacağım..." Diye sızlandım.

"Tamam, tamam..." Ali telefonunu eline aldı. "Ben arkadaşımı arayacağım, umarım yarına yer vardır." Dedi.

"Vardır vardır, daha tam tatil sezonu değil ki." Dedim.

Ali'nin elini tuttuğumda dışarıya çıktık.

"Alo?" Dedi Ali arkadaşını aradığında.

Annem bizi görünce şaşkınca ellerimize baktı.

Gülümsedim ve birden uzanıp onun dudağına küçük bir öpücük kondurdum.

Ali gözlerini kısıp bana baktı.

"Daha fazla öpemem, yoksa görecekler. Ben gidiyorum, akşam almaya gelirsin." Ali başını olumlu anlamda salladığında arabama doğru yürümeye başladım.

Mutlulukla arabaya bindiğimde annem bana seslendi.

"Oo Loya Hanım, bakıyorum da hemen barışmışsınız?" Dudağımı büktüm.

"Daha tam barışamadık, onun gönlünü alacağım. Yarın tatile gidiyoruz." Dedim.

"O nereden çıktı?" Diye sordu babam.

"Balayına gidemediğimiz için ben teklif ettim. Sonuçta evliyim diye sizden izin almak aklıma gelmedi." Dedim.

"Tabii ki izin almana gerek yok annem, sen mutlu ol yeter ki." Anneme baktım ve gülümsedim.

Arabayı çalıştırdığımda hâlâ gülümsüyordum.

***

"Ay o çok şey..." Eylül kıkırdadı.

"Kız ne güzel işte, Ali ölür ölür!" Dedi ve elindeki kırmızı jartiyeri yanımızdaki kadına uzattı. "Bunu da alalım." Kadın başını salladı.

Utançla yanaklarım kızarırken Eylül güldü.

"Kuzum sen evlisin, bunları alman çok normal. Ee adamı da iki yıldır beklettin, bırak da adam mutlu olsun." Dedi.

"Bu konuları anneme pek anlatamıyorum biliyorsun... Bir tek seninle konuşabiliyorum, sen de olmasan kimden tavsiye alacağım..." Dedim samimiyetle.

Eylül güldü.

"Benim gibi yengeyi arasan bulamazsın tabii." Dedi ve sütyenlere baktı. "Beğendiğin var mı?" Kırmızı sütyen gayet seksi duruyordu.

"Güzel gibi." Eylül onu eline aldı.

"Dantel iyidir..." Dedi.

Telefonumun çalmasıyla birlikte arayana baktım ve aramayı cevapladım.

"Alo?" Dedim heyecanla.

"Ne yapıyorsun?" Diye sordu Ali.

"Alışverişteyim, sen ne yapıyorsun?" Dedim.

"Ben de villayı ayarladım, tam deniz kenarında... Akşam seni almaya geleceğim, haberin olsun." Gülümsedim.

"Sana bir şey almamı ister misin?" Diye sordum.

"Mayo bakabilirsin, benimkiler İstanbul'da kaldı." Dedi.

"Tamam." Diye mırıldandım.

"Haydi kapatıyorum." Dedi ve kapattı.

Hiç sevgi sözcüğü kullanmamıştı!

"Ne oldu?" Eylül'e baktım.

"Hiç sevgi sözcüğü kullanmadı, seni seviyorum da demedi. Villayı ayarladım dedi, bir de mayosu yokmuş. Bu kadar!" Diye homurdandım.

Eylül güldü.

"Sen adama o kadar çektirdin, sonra birden seni seviyorum dedin... Ne yapsın, adam ne diyeceğini bilmiyor ki." Dedi.

"Onunla şey yaparsak yeniden beni sever mi?" Üzgünce yeri izledim. "Ya sevmezse?" Eylül kahkaha attı.

"Adam aşkından ölüyor kızım ölüyor!" Dedi. "Vallahi o kadar kitap aldım senin için, sırf bir şeyler öğren diye. Bir zahmet öğrenmiş ol." Dudağımı büktüm.

"İçimden ateşli bir kadın çıkar mı ki? Ben hiç öpüşmeden ilerisine gidemedim bile..." Eylül kıkırdadı.

"Yalan söyleme." Dedi alayla.

"Ya tamam azıcık daha ilerisi ama hâlâ kendimden emin değilim. Şu jartiyeri giyip ne yapacağımı bilmiyorum." Dedim.

Eylül gülümsedi.

"Akışına bırak, kendini kasıp korkma. Ali sana yardım eder, yeter ki sen gerçekten bunu yaşamaya hazır ol." Başımı salladım.

"Hazırım." Dedim utançla.

Eylül'le birlikte bir sürü gecelik aldık. Ali'ye de iki tane mayo aldım. Kendime de iki tane bikini almıştım. İkisi de inanılmaz seksiydi. Biri kırmızıydı, diğeri ise beyazdı.

Eylül'le birlikte mağazadan çıktık ve normal kıyafet aramaya başladık.

***

Yeni aldıklarımın hepsini valizime sıkıştırdım.

En sonunda valizi kapatıp rahat bir nefes aldım.

Odanın kapısı açıldığında Ali'yi gördüm.

"Sen ne ara geldin?" Diye sordum şaşkınca.

"Aşağıdakilerle çay bile içtim, Eylül senin hazırlandığını söyledi. Gelip bakayım dedim." Dedi.

"Hazırım, haydi çıkalım." Dedim ve üstüme ceketimi giydim.

Ali valizimi eline aldı.

"Kalbim nasıl atıyor bir bilsen..." Diye mırıldandım.

Ali bana döndü.

"Nasıl atıyormuş?" Utançla gülümsedim.

"Sen daha iyi bilirsin." Dedim.

Onun yanına gittiğimde alnımı öptü ve elini belime yerleştirdi.

"Senden bu sözleri duymayı o kadar çok bekledim ki..." Diye fısıldadı.

"Biliyorum." Elimi yanağına koydum. "Artık her şey daha iyi olacak, söz veriyorum ki sana kendimi affettireceğim." Dudağına sulu bir öpücük kondurdum.

***

Uzun süren yolculuk sonucunda nihayet villaya ulaşmıştık.

O kadar güzeldi ki, hayran kalmamak elde değildi.

Ali'yle havuza girmeye karar verdiğimizde mayosunu giyip aşağıya inmişti. Beni bekliyordu, kalbim çok hızlı atıyordu...

Bikinimi giyince aynaya baktım.

Kırmızı bikinimi inceledim.

Göğüslerimin yarısı taşmıştı ve gerçekten seksi duruyordum.

Aynaya arkamı döndüm ve kalçama baktım. Tanga kalçamı öyle güzel göstermişti ki, ben bile şaşırmıştım.

"Loya?" Diye seslendi Ali.

Hemen havluyu üstüme sardım ve aşağıya indim.

Ali beni görür görmez bacaklarıma baktı.

Daha hiçbir şeyi görmemişti bile...

Hemen bakışlarını gözlerime çıkardı.

"Hava çok güzel değil mi?" Ona yaklaştım ve uzanıp yanağını öptüm.

"Evet..." Dedim. "Hava kararmadan iyice güneşin tadını çıkaralım." Onun elini tuttuğumda gözlerime baktı ve sustu. "Ne oldu?" Diye sorduğumda omuz silkti.

Hâlâ beni affedemediğini düşünüyordum...

Boşanmayacaktım, öleceğimi bilsem yine de boşanmazdım!

Ali sürgülü kapıyı açtı.

Gözlerim denize kayarken iç çektim, çok güzeldi...

Havuz ise oldukça büyüktü ve tam denizin karşısındaydı.

"Havluyu çıkarabilirsin, istersen bakmam." Dedi alayla Ali.

Dudağımı büktüm.

"Zaten her yerimi görmüştün, bedenime yabancı değilsin." Dedim.

Ali bacaklarıma baktı.

"Bacakların beni bitiriyor." Güldüm.

"Bildiğin bacak, neyine âşıksın anlamıyorum." Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki...

Acaba beni öyle görünce ne tepki verecekti?

Ali kaşlarını çattı ve bana yaklaştı.

"Neden havluyu çıkarmıyorsun?" Diye sordu.

"Ş-Şey, güneş kremi!" Bakışlarımı kaçırdım. "Yukarıda unutmuş olmalıyım..." Çok heyecanlanmıştım!

Ali eline güneş kremini aldı.

"Ben almıştım zaten." Dedi. "Sana sürmemi ister misin?" Yutkundum.

"Y-Yok." Ali endişeyle bana baktı.

"Ne oldu Loya, yoksa ben mi bir şey yaptım?" Diye sordu.

Hâlâ sevgi sözcüğü kullanmıyordu.

"Yok yok, ben heyecanlandım sanırım." Kıkırdadım ve ona doğru yürüdüm. "Bunların hepsi senin yüzünden." Dedim ve uzanıp dudağını öptüm.

Ali kaşlarını çattı.

"Neden heyecanlandın ki?" Diye sordu.

"Senin varlığın bile benim heyecanlanmam için bir sebep..." Dedim.

Ali tek kaşını kaldırdı.

"Senden bu sözleri duymak çok garibime gitti." Dedi.

Elimi onun sakallarına çıkardım.

Çok uzamıştı...

"Çok uzamış." Dedim.

"Keserim yakında." Dedi umursamazca.

Başımı salladım ve havluma baktım.

"Bana güneş kremi sürmen hiç iyi olmayacak sanırım..." Gülerek onu izledim.

Ali iç çekti.

"Senin bedeninin her bir köşesini biliyorum ben, tamam belki ileriye gitmedik ama yine de bedenini ezberledim..." Dedi.

Gülümsedim ve yüzünü avuçladım.

"Her köşesini değil..." Diye mırıldandım.

Ali bakışlarını kaçırdı.

"En çok görmek istediğim de o ya zaten..." Aynı şeyi kastettiğimizi anlarken utançla kızardım.

Ali kenara koyduğu güneş kremini tekrar eline aldığında havluyu üzerimden attım.

"Loya-" Sustu...

Bakışları bedenimi buldu ve beni baştan aşağıya süzdü.

"Siktir, siktir, siktir..." Başını iki yana salladı. "Öldüm de cennette miyim?" Güldüm.

"Saçmalama kocacığım." Dedim ve yavaşça şezlonga uzandım.

"Sadece sırtıma sür istersen, geri kalanını ben hallederim." Dedim.

Ali'den ses gelmediğinde başımı çevirdim ve ona baktım.

Bakışları kalçamda takılı kalmıştı...

Kıkırdadım ve onu izledim.

"Sür haydi!" Dedim tatlı bir homurdanmayla.

Ali kitlenmiş gibi kalçamı izliyordu.

Kalçamı salladığımda zorlukla bakışlarını yüzüme çevirdi.

"Şimdi seni şurada..." Gözlerini kapattı. "Allah'ım ne olur bana dayanma gücü ver." Diye dua etti.

Güldüm ve hafifçe doğruldum.

"Dudaklarınızı özledim Ali Bey, dudaklarıma küçük bir öpücük mü kondursanız acaba?" Dedim arsızca.

Ali çenemi tuttu ve birden dudaklarıma yaklaşıp uzun bir öpücük kondurdu.

"Oldu mu Loya Hanım?" Ellerimi onun göğsüne koydum.

"Artık kremi sürüp havuza mı girsek?" Diye mırıldandım.

Ali güneş kremini bolca sırtıma sürdüğünde masaj yaparak yedirmeye başladı.

İşini bitirdiğinde tam kalkacaktı ki onu durdurdum.

"Popo?" Dediğimde göz devirdi.

"Ona dokunursam ne olur biliyorsun değil mi?" Başımı salladım.

"Sen benim kocam değil misin? Hem daha önce de dokundun..." Yutkundu.

"O zaman tangalı değildin! Ne diye alıp giydin bunu? Senin amacın beni baştan çıkarmak!" Dedi.

"Neden kızdın ki?" Ali üzgün sesime dayanamadı ve ellerini kalçama yerleştirdi.

Birden masaj yapmasıyla birlikte güldüm.

"Aşkım krem sürdüğüne emin misin?" Durdu.

"Doğru, unutmuşum." Dedi ve güneş kremini sürdükten sonra masajla yedirmeye devam etti.

Kalçamda gezen ellerine dayanamadım ve hafifçe kıpırdandım.

"Ne oldu?" Diye sordu.

Aceleyle elinden kremi alıp her yerime sürmeye başladım.

Yanıyordum!

İşim biter bitmez ona döndüm.

"Havuza girelim." Dedim.

Ali sırtını gösterdi.

"Sıra sende sanıyordum?" Onun elini tuttum.

"Sonra sürsek?" Dedim sabırsızca.

Ali anlamayarak bana baktı ve başını salladı.

"Peki madem..." Dedi.

Hızla havuza girdiğimde o da girdi.

Su az da olsa soğuktu, bu beni rahatlatmıştı...

Yüzerek karşıya geçtiğimde Ali de arkamdan gelmişti.

"Denize de gidelim." Dediğimde arkamdan bana sarıldı.

Kollarını belime sardığında gülümsedim ve ellerini tuttum.

Ali kendini bana yasladı ve başını boynuma gömdü.

"Gideriz değil mi?" Ali boynumu öpücüklere boğduğunda huylanmıştım.

"Gideriz." Diye mırıldandı.

Beni sıkıca sarmıştı...

"Ali..." Diye fısıldadım.

Dudaklarını saçıma değdirdi.

"Barıştığımızdan beri bana hiç güzel bir söz söylemedin..." Dedim.

"Belki de seni hâlâ affetmemişimdir?" Dedi.

Üzüntüyle derin bir nefes aldım.

"Ben hatalı olduğumu biliyorum... Özür dilerim Ali, iki yıl boyunca seni üzdüğüm için... İnan ki çok pişmanım, bunu görmüyor musun?" Ona

döndüm ve gözlerine baktım. Onun konuşmasına izin vermedim. "Sen de bana neler söyledin... Ben senin için ağlarken benimle dalga geçtin, başka bir kadın olacağını söyledin, ben ağlarken beni umursamadın..." Dedim.

"Ben mi umursamadım?!" Alayla bana baktı. "Sen benim ne hissettiğimi biliyor musun ki?" Sinirle gözlerini kapattı. "Seni ağlattığım için nasıl canımın yandığını..." Başını iki yana salladı. "Bilmiyorsun!" Gözlerini açtı. "Senin canın yandıysa benim iki katı yandı! Kendimi öldürmek istedim, geceleri uyumadım!" Gözlerim dolarken titrek bir nefes aldım.

"Eğer ben hâkime öyle söylemeseydim..." Sustum.

Ali gözlerime baktı.

"Başka çarem yoktu! Sevmediğin bir adamla aynı yatakta yatmanı istemedim ve bu yüzden sana soğuk davrandım! Çok mu kolaydı sanıyorsun, sen yanımdan ağlayarak giderken benim neler hissettiğimi biliyor musun?" Dedi.

Gözümden düşen bir damla yaş usulca yanağımdan akıp gitti...

"B-Bekâretimi o adama vereceğimi söyledin, nasıl üzüldüm biliyor musun? Ben sanki ona dünden razıymışım gibi..." Başımı iki yana salladım. "Asla onunla olmazdım, asla! Sanırım beni en çok kıran şey onun hakkında söylediklerin oldu... Ben onu sevsem senden boşanmaz mıydım? Bak seni bırakmak istemiyorum işte, hâlâ benim sevgime inanmıyorsun!" Ali gözyaşlarımı sildi. "Ben seni çok seviyorum Ali... Buna ne o adam, ne de bir başkası engel olabilir... Önceden hislerimi söyleyemiyordum ama artık söylemekten korkmuyorum!" Dedim.

Ali alnını alnıma yasladı.

Ellerimi sakallarına çıkardım. Yavaşça yanağını okşadım.

"O sözleri söylerken benden soğumanı istedim. Bu iş bitsin de mutlu ol istedim, saçmaladığımı biliyorum... Özür dilerim, ben kimseyi senin yanına yakıştıramam..." Dedi.

Yüzünü kendime yaklaştırdım ve dudağını öptüm.

"Ben senden soğuyamam ki..." Burnunu burnuma sürttü.

"Söylediklerimin hiçbirinde ciddi değildim. Benim tek düşüncem sensin kadınım..." Ali elimi dudaklarına götürdü ve uzun uzun öptü.

"Şu ana kadar yaptığım her şey için beni affedebilecek misin?" Diye sordum çekinerek.

Ali dudağıma uzun bir öpücük kondurdu.

"Tamam, ağlama... Kötü günler geçmişte kaldı, artık geleceğimizle ilgilenelim." Dedi ve son kez gözyaşlarımı sildi.

Kollarımı boynuna sardım ve bacaklarımı beline doladım.

Ali sırtımı okşadığında dudaklarını öptüm.

Ali sertçe kalçamı sıktığında inledim.

"Neden bu bikini?" Sinirle bana baktı. "Dayanamıyorum diyorum, anlamıyor musun?!" Gülümsedim ve burnunun ucunu öptüm.

"Belki de artık dayanmanı istemiyorumdur?" Diye fısıldadım.

Ali kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Dedi.

Elimi göğsüne koydum.

Ali beni kalçamdan tuttu ve sertçe kendine çekti. Hissettiğim sertlikle birlikte inledim.

"Yani şey, hazırım..." Dedim.

Ali ellerini bacaklarıma koydu ve yavaşça okşamaya başladı.

"Demek hazırsın..." Kasıklarım yanıyordu.

"Hazırım." Dedim heyecanla.

Ali elini göğüslerimde gezdirdi.

"Eğer bana bir daha dur dersen durmam kadın, eğer istersen hiç-" Parmağımı dudaklarına koyup onu susturdum.

"Senin olmak istiyorum Ali..." Gözlerimi kapattım. "Lütfen.." Dedim fısıltıyla.

Ali hırladı ve birden elini tangamın içine soktu. Şaşkınca ona bakarken yavaşça vajinamı okşadı.

"Bir daha söyle beni istediğini..." Gözlerimi kapattım.

"Seni istiyorum Ali..." Ali dudağımı öptü.

"Emin misin?" Diye sordu.

Gözlerimi açtım ve gülümsedim.

"Eminim tabii ki, birazcık kasıklarım sızlıyor." Dedim ve bakışlarımı kaçırdım.

Ali omzumu öptü ve suyun içinde beni kucağına aldı.

Kıkırdadım ve boynuna daha sıkı sarıldım.

"Ama acemiyim diye dalga geçmek yok, bir şey yapamazsam gülme yani..." Dedim.

"Şimdiden kasıkların sızlıyormuş, bakalım nasıl dayanacaksın?" Dedi ve sırıttı.

"Hı?" Ali beni indirmeden havuzdan çıktı. Üşüdüğümü hissederken ona sokuldum.

Havlumu aldı ve beni sıkıca sardı. Birlikte eve girdiğimizde üst kata çıktı.

Sabırsızca göğsündeki tüylerle oynadım.

Çok istiyordum, kasıklarım adeta yanıyordu...

Odamıza geldiğimizde kapıyı kapattı ve beni yatağa bıraktı.

Havluyu üstümden attığında bedenimi izledi.

"A-Ali..." Diye fısıldadım.

Ali göğüslerime baktı ve birden hırlayarak sütyeni yırttı.

Ağzım şaşkınlıkla açılırken birden göğüslerimi sömürmeye başladı.

İnledim ve gözlerimi kapattım.

İlk defa görmüyordu..

Ali göğüslerimin ucunu emdiğinde titredim.

Göğüslerime küçük küçük ısırıklar bıraktı.

Bacaklarımı yeniden beline sardığımda başını kaldırdı ve dudaklarıma yaklaştı.

Dudaklarımı sömürdüğünde ellerimi saçlarına çıkardım.

Alt dudağımı emdi. Nefessiz kalsak da beni bırakmıyordu...

En sonunda nefes almak için dudaklarımı araladım. Ali ise hemen dilini ağzımın içine itti. İnlediğimde Ali dilini dilime sürttü ve geri çekildi.

Nefes nefese ona bakarken göz renginin koyulaştığını fark etmiştim.

Bana baskı yapan o sertlik iyice büyümüştü...

Ali kendini bana sürttüğünde inledim.

"Aşkım..." Dedim.

Ellerini yanağıma koydu.

"Seni seviyorum." Dedi.

Gülümsedim ve onun dudağını öptüm.

"Ben de seni seviyorum." Ali dudaklarını boynuma indirdiğinde ona daha çok yer açtım.

Boynumu emdi ve öpücükler kondurdu. Kıkırdadım ve onun saçlarını okşadım.

Onu kollarımla sıkıca sardığımda boynumu ısırdı. İnledim ve ona daha çok sokuldum.

Ali boynumu bıraktı ve yeniden dudaklarıma uzandı.

"Tadını özlemişim..." Diye mırıldandı.

Yeniden dudaklarımız buluştuğunda beni tadını çıkarırcasına uzun uzun öpmüştü.

En sonunda dudaklarımın acıdığını hissederken geri çekildim.

"Dudaklarım şişecek sanırım..." Dedim.

Ali gülümsedi ve son kez uzanıp dudağımı öptü.

Burnunu göğüslerimin arasına sürttü ve oraya küçük bir öpücük kondurdu.

Öperek karnıma doğru indiğinde titrek bir nefes aldım.

Ali eliyle yavaşça vajinamı okşadığında inledim.

Burnunu tam oraya yaklaştırdı ve kokladı.

"Oh..." Başını iki yana salladı. "Böyle bir şey olamaz." Dedi.

Utançla bacaklarımı kapattığımda bacaklarımı tuttu ve açtı.

"Kapatma!" Diye kızdığında yutkundum.

"Ama..." Ali altımdaki tangayı hışımla çıkardı ve yere attı.

Yanaklarımın yandığını hissederken utançla yeniden bacaklarımı kapattım.

Ali başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Utandım..." Diye fısıldadığımda güldü.

"Aşkım, güzelim..." Elini yavaşça bacağıma koydu. "Şu an nasıl sertleştiğimi sana göstereyim mi?" Kendini bana bastırdığında inledim.

"Ya tamam, kızma..." Diye mırıldandım.

Ali bacaklarımı işaret ettiğinde yavaşça açtım. Ali orayı izlediğinde ellerimle yüzümü kapattım.

Güldü ve ellerimi yüzümden çekti.

"Utandın mı?" Benimle dalga geçiyordu!

Bacağımı kaldırıp kafasına geçirdiğimde yeniden güldü ve bacağımı öptü.

Ben de dayanamadım ve güldüm.

"Şapşalsın..." Dedim.

Ali vajinama küçük bir öpücük kondurduğunda titredim.

"Sakin ol..." Diye fısıldadı.

Dudaklarıyla beni sömürmeye başladığında tir tir titriyordum...

"A-Ali..." Sustum.

Ali'nin dilini hissederken tüm gücümle çığlık attım. Başım geriye doğru düşmüştü.

"Ali yeter artık, istiyorum!" Diye bağırdım.

Ali beni bırakmadı ve vajinamı emmeye devam etti.

Başını bastırdığımda hırladı ve daha çok emmeye başladı...

Titriyordum...

Ali başını kaldırdı ve dudaklarıma yapıştı.

Elleriyle yeniden beni çıldırttığında saçını çektim.

Ali geri çekildi ve gözlerime baktı.

"Ne oldu?" Diye sordu. "Ben de senin gibi tam burada bırakıp gideyim mi?" Korkuyla ona baktığımda güldü. "Benim neler hissettiğimi anlıyor musun?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Özür dilerim." Dedim.

Ali boynumu öptü.

"Kurban olurum ben sana..." Dedi.

Ali gözlerimin en içine baktı.

Elimi onun yanağına koydum.

"Ali'm..." Diye fısıldadım. "Ma si domaoropu." Dedim.
(Ben sana âşık oldum) Ali gülümsedi ve elimi öptü.

"Beni istiyor musun?" Diye sordu.

Başımı salladığımda mayosunu gösterdi.

"Çıkarmanı istiyorum." Şaşkınca ona baktım.

"Neden?" Gülümsedi ve bir şey söylemeden yeniden mayosunu gösterdi.

Mayodan belli olan kabarıklığı görünce içim bir hoş olmuştu.

"Ya ama ben elleyemem ki." Dediğimde güldü.

"Kızım çıkarsana, ben senin kocan değil miyim?" Dedi.

Utana sıkıla elimi mayosuna götürdüm. Bakışlarımı kaçırdım ve birden mayosunu aşağıya doğru çektim.

Ali tepkime kahkaha attı ve çenemi tuttu.

"Bak haydi..." Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Bakmasam?" Dedim masumca.

Ali kendini bana sürttüğünde inledim.

"Bak haydi." Dudağımı büktüm.

"Utandım." Dediğimde yeniden kendini sürttü.

"Eğer bakmazsan ileriye gitmem." Şaşkınca ona döndüğümde sırıttı.

Bakışlarımı mecburen ona çevirdiğimde sertçe yutkundum.

"Oha!" Dedim.

Çok büyüktü!

Ben bunu içime alamazdım ki...

Ali güldü ve ellerimi tuttu.

"Ne oldu?" Diye sordu.

Yeniden bakışlarımı kaçırdım.

"Ali, şey..." Yeniden çenemi tuttu. "Ya içime sığmazsa, o zaman ne yapacağız?" Ali birkaç saniye yüzüme baktı ve birden gülmeye başladı. "Ne gülüyorsun ya?" Dediğimde göğüslerimi yeniden avuçladı.

"Sığacak tabii ki, hem ben senin canını yakar mıyım hiç? Korkmana gerek yok." Korkuyla penisine baktım.

"Ama çok büyük!" Dediğimde gülümsedi ve dudağımı öptü.

Göğüslerimi yoğurduğunda yeniden inledim. Bir eliyle göğüslerimle oynarken diğer elini vajinama indirdi.

Başımı yeniden geriye attığımda hızlı hızlı okşadı...

"Korkma bebeğim..." Başımı salladığımda kendini bana sürttü.

Küçük bir çığlık attığımda sürtmeye devam etti.

Ellerimi aldı ve dudaklarına götürdü.

"Doğrul." Dediğinde doğruldum.

Ellerimi alıp penisine koyduğunda şaşkın şaşkın ona baktım.

"Yapabilir misin?" Diye sordu.

"Ne yapacağım ki?" Elimi çekmeme izin vermedi.

Utançla başımı yastığa gömdüğümde güldü ve beni kaldırdı.

"Gel buraya yavrum." Dedi.

Ali yavaşça ellerini ellerimin üstüne koydu ve ellerimi hareket ettirdi.

"Böyle böyle, sadece okşamanı istiyorum... Acemiliğinden kurtulduğunda daha ilerisine geçeriz." Sertçe yutkundum.

"Yapamam..." Dedim korkuyla.

Ali beni sakinleştirmek için dudağımı öptü.

"Ben senin neyinim?" Diye sordu.

"Kocamsın." Diye yanıtladım.

Ali bana güven verircesine saçımı öptü ve ellerini ellerimin üzerinden çekti.

Yavaşça Ali'nin dediğini yapmaya başladım.

Elimdeki sertlik gitgide büyürken titrek bir nefes aldım.

Ali başını geriye attı ve inledi.

Kitaplarda okuduğum o sahne zihnimde canlanırken yutkundum.

Yapabilir miydim ki?

Ya beceremezsem?

Ali'nin gözleri kapalıydı..

Ellerim titrerken yavaşça ona yaklaştım ve dudaklarımı değdirdim.

Ali hızla gözlerini açtı.

"Loya?" Dedi şaşkınca.

Yanaklarım yanarken onun yüzüne bakamadım ve yapmaya devam ettim.

Birkaç dil darbesinden sonra Ali hırladı ve birden beni sertçe altına çekti.

Kendini bana sürttüğünde yeniden inledim.

Penisini yavaşça içime ittiğinde bağırdım.

"Sevgilim..." Gözlerimi kapattım.

"Az kaldı..." Dedi ve birden hepsini kökledi.

Bütün gücümle çığlık çığlığa bağırdığımda dudaklarıma yapıştı ve beni susturdu.

İnleyemediğimde içimde gidip gelmeye başladı.

Ali yavaşça geri çekildi.

"Acıdı mı?" Diye sordu.

"Birazcık." Acı yavaş yavaş azalıyordu. Ali ise alışmam için hızlanmıyordu.

Ali yeniden göğüsümü avuçladı.

Göğüslerimle oynadığında kısık bir sesle inledim.

İçimde hızlanmaya başladığında ona daha çok sokuldum.

Ali beni sıkıca sardı.

Bedenlerimiz öyle güzel birleşmişti ki...

Ona çok âşıktım...

Ali gel gitlerini hızlandırdığında tırnaklarımı sırtına geçirdim ve zevkle inledim.

"A-Ali..." Diye fısıldadım.

Ali daha da hızlandığında çığlık attım ve kendimi ona daha çok bastırdım.

Ali kendini içimden çekti ve yeniden girdi.

"Cennetim.." Dudağımı öptü. "Çok güzelsin..." Dedi.

Ona cevap bile verecek gücüm yoktu...

Zevkten gözlerim kaymaya başlamıştı bile...

"Hızlı!" Dedim istemeden.

Ali inledi ve biraz daha hızlandı.

"Sert!" Dediğimde yeniden inledi.

"Canın yanar, daha fazla sert olamam!" Saçını çektim.

"Daha fazla sert ol!" Dediğimde iyice hızlandı.

"Loya bak canın çok yanar, daha ilk seferden zorlamak istemiyorum!" Kendimi ona daha çok bastırdım.

"Zorla Ali, yanarsa yansın! Zaten yanıyorum..." Diye bağırdım.

Ali hırladı ve birden kendini öyle bir içime itti ki bütün gücümle çığlık attım.

Eminim ki her odada sesim yankılanmıştı...

Ali gel gitlerine devam ederken titremeye başladım.

Ali inledi ve göğüslerimi sıktı.

Dayanma gücüm biterken yeniden bağırdım....

Ali'yle aynı anda inledik ve çok geçmeden boşaldık...

Ali kendini üzerime bıraktığında nefes nefese kalmıştık.

Ölecek gibiydim...

Ali kendini yanıma bıraktı ve beni göğsüne çekti.

Nefeslerimizin düzene girmesini bekledik.

Hâlâ inanamıyordum...

Çarşaftaki kan dikkatimi çekerken Ali çenemi öptü.

"Efulim, ömrüm..." Diye fısıldadı. "Ma si maoropen." Dedi.
(Seni seviyorum) Dudaklarını saçıma değdirdi.

"Si şk'imi ore beari toloni, ç'umanepeti juriti-şk'unişi on." Dedim.
(Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum) "Eğo esena pola ağapo." Dedi ve ellerimi öptü.
(Rumca-Seni çok seviyorum) Gülümsedim ve ellerimi onun göğsünde gezdirdim.

"Sk'anişeni Bğurur..." Diye fısıldadım.
(Senin için ölüyorum) Ali kokumu içine çekti.

"O kadar çok korktum ki, sensizlik beni öyle korkutmuştu ki... Eğer beni sevdiğini söylemeseydin belki de hâkim bizi boşayacaktı. Ben de şu saatlerde içki içiyor olacaktım..." Dedi.

Kalbim pişmanlıkla yanarken hızla ona baktım.

"Artık içki yok, söz ver bana!" Dediğimde başını salladı. "Ali söz ver!" Yanağımı öptü.

"Söz aşkım..." Diye fısıldadı.

Yorgunca başımı yeniden göğsüne yasladım.

Nasıl da tek böbreğiyle onca süre o laneti içmişti!

Ben kırk yılda bir kere içtiğim hâlde bir tane böbreğim olduğu için izin vermek istememişti. Kendisi ise sürekli içmişti.

Kendini düşünmüyordu, beni düşünüyordu...

Mutluluktan dolayı akan gözyaşımı sildim ve burnumu çektim.

Artık hiçkimse umrumda değildi. Ben bir daha Ali'yi kaybedemezdim!

O bir daha içkiyi ağzına sürmeyecekti, onu o kadar çok mutlu edecektim ki...

Ali elini belime koyduğunda ona iyice yapıştım. Kaslı göğsüne sıcak bir öpücük kondurdum.

Onun kolları arasında küçücük kalmıştım...

Beni bir bebek gibi sardı ve saçımı öptü.

Gözlerim yorgunluktan kapanırken ona sımsıkı sarıldım.

Çok şükür ki sevdiğim adam yanımdaydı...

Çok şükür ki...

SINIR: 4.10K VOTE 500 YORUM

Eminim ki en çok sevdiğiniz bölüm 'Vuslat' sizlerle...

Herkesin bildiği üzere, bir tek 'vuslat' bölümlerinde açık açık yazıyorum. Bu bölümler haricinde detaylı olarak anlatmıyorum ve yıldız koyup o sahneleri geçiyorum. Sadece ilk olduğu için böyle açık bir şekilde yazdım...

Bu bölüme rekor oy ve yorum bekliyorum...

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese çok teşekkür ederim.❤

Sevildiğinizi unutmayın...💕

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👍🏻👍🏻

KESİT

Telefonumun çalmasıyla kardeşimin aradığını gördüm.

Sıkıntıyla Loya'ya baktığımda bana baktığını fark ettim.

Eğer içeriye gidersem bozulurdu...

Ne yapacağımı bilemezken bana yaklaştı.

"Kim arıyor?" Diye sordu.

"Hiç." Dedim.

Telefonu sessize aldığımda kaşlarını çattı ve birden telefonu elimden aldı.

"Hilal arıyor." Dedi. "Kardeşinin telefonlarını neden açmıyorsun?" Ofladım.

"Sonra konuşurum, boşversene." Dedim.

"Ali telefonu aç, o senin kardeşin!" Ondan uzaklaştım.

"İyi, tamam!" Diye homurdandım ve aramayı cevapladım.

Loya yeniden yanıma geldi ve zorla telefonu elimden alıp aramayı hoparlöre aldı.

"Alo, abi?" Dedi Hilal.

"Ne oldu abiciğim?" Hilal ofladı.

"Abi o cadıdan boşanmamışsın! Hani boşanacaktın ve buraya gelecektin?!" Sesi kızgındı. "Annem kaç gündür mutluydu, ben şimdi ona gidip senin boşanmadığını nasıl söyleyeceğim?" Dedi.

Loya inanamayarak bana baktı.

"Hilal yengen hakkında doğru konuş! Ne demek cadı?" Hilal alayla güldü.

"O kız sana neler yaptı abi, neden ısrarla gerçeği görmüyorsun? Ömer anlattı bana mahkemede olanları... O kızın seni sevdiğine inanıyor musun? O kız kendinden başka kimseyi sevemez!" Loya'nın gözleri doldu.

Tam gidecekti ki onu kendime çektim.

"Loya'nın beni sevdiğine inanıyorum, ben de onu seviyorum. Biz birlikteyiz ve mutluyuz. Abinin mutlu olduğunun farkında değilsin galiba?" Dedim.

Hilal sinirle güldü.

"Abi sen o kıza âşıksın, sevse de sevmese de onunla mutlu olursun..." İç çekti. "Artık anneme de boşanmadığınızı sen söylersin. Ali neden gelmedi deyip duruyor, kadının yeniden yüreği daralacak." Dedi.

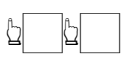
"Hilal yeter!" Diye bağırdım. "Onunla evlenen benim! Boşanmadığımız için de çok mutluyum çünkü karımı seviyorum... Artık Loya'nın da aileden olduğuna alışsanız iyi olacak!" Öfkeme engel olamıyordum!

Aşk dolu bir bölüm sizlerle olacak...❤

Bölümü Pazartesi ancak paylaşabilirim. Eğer sınırı fazlasıyla geçerseniz Pazar'a kadar yetiştirmeye çalışacağım.

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

26 "Balayı"

ALİ

Gözlerimi araladığımda yanımda uyuyan kadını izledim.

Mışıl mışıl uyuyordu...

Gece sıcaktan bunalmış olacak ki örtüyü üzerimizden atmıştı. Bir bacağını da benim üstüme atmayı ihmal etmemişti.

Gülümsedim ve onun kokusunu içime çektim.

Rüya gibiydi...

İnanamıyordum...

Dün benim olmuştu, benim olmak istediğini kendi ağzıyla söylemişti.

Belki de hâlâ rüya görüyordum...

Boşanma işi, beni sevdiğini söylemesi, birlikte olmamız... Hepsi rüyaydı, kesinlikle rüyaydı!

Loya, benim karşılıksız aşkım... Bana gerçekten beni sevdiğini söylemiş olabilir miydi?

Yanağımda hissettiğim baskıyla birlikte yeniden ona baktım.

"Günaydın." Dedi tatlı bir sesle.

Kaşlarımı çattım ve ona ters ters baktım.

"Ne oldu?" Diye sordu. "Neden öyle bakıyorsun?" Gözlerini ovuşturdu.

Onun bu tatlılığına dayanamadım ve birden onun yanağını ısırdım.

Loya çığlık atarken kafama vurdu.

"Bırak, çok acıdı!" Diye bağırdığında geri çekildim. "Salak neden ısırıyorsun?" Diye kızdı.

Hâlâ onu inceliyordum...

"Ali, konuşsana!" Sinirle koluma vurdu. "Neden konuşmuyorsun?!" Dedi.

Loya'yı altıma çektiğimde gözlerime bakıyordu.

Elimi yavaşça yüzünde gezdirdim.

"Gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyordum." Dedim.

Loya şaşkınca yüzüme baktı.

"Beni bu yüzden mi ısırdın?" Diye sordu hayretle.

Gerçekten saçmaladığımı fark etmiştim...

Loya güldü ve uzanıp dudağımı öptü.

"Çok acıttın ama!" Yanağına sıcak bir öpücük kondurdum.

"Geçti mi?" Yavaşça başını salladı.

"Ben acıktım." Dedi ve ellerini göğsüme koydu. "Eğer üstümden kalkarsan sana çok güzel bir kahvaltı hazırlarım." Loya gerçekten mutlu gözüküyordu.

Yavaşça üstünden kalktım ve ona baktım.

"Sen Loya değilsin." Dedim.

Kaşlarını çattı ve anlamayarak bana baktı.

"Nasıl yani?" Onu izledim.

"Sabah uyanınca bana çemkirmen gerekiyordu, böyle öpüp koklamalarına alışık değilim ben!" Dedim.

Loya birkaç saniye aptalmışım gibi beni izledi.

"Ne yani, çemkirmemi mi isterdin?" Diye sordu.

"Kendimi hâlâ rüyada gibi hissediyorum. Bana çemkir de kendime geleyim." Loya kıkırdadı.

"Ya sen gerçekten alışmışsın, manyak herif! Çemkirdiğimde de çok üzülüyordun, şimdi mutluyuz ama çemkirmemi istiyorsun... Senin psikolojin gerçekten iyi değil." Dedi.

Onun küçük elini öptüm.

"Çemkir." Dediğimde güldü.

Birkaç saniye geçtikten sonra ciddi bir ifadeyle yüzüme baktı.

"Gene bana sarılmışsın, bir şey demeyeyim diyorum ama gerçekten sınırını aşıyorsun! Sırf dün çok yorulduğun için sarılmana izin verdim ama sen iyice abarttın! Kendine gel Ali, bana sarılamazsın! Evliliğimiz gerçek bir evlilik bile değil, eninde sonunda beni bırakacaksın zaten!" Durdu ve gözlerime baktı.

Rahat bir nefes aldım ve yavaşça doğruldum.

"Bir an senin Loya olmadığını düşündüm." Dedim alayla.

Loya'nın yüzü düşmüştü.

Anlamayarak ona baktım.

"Ne oldu şimdi?" Diye sordum.

"Eskiden söylediğim sözleri hatırlayınca kötü oldum." Dedi ve tavanı izledi. "Eninde sonunda beni bırakacaksın dediğimde asla bırakmam demiştin..." Sesi durgundu.

İç çektim ve ona yaklaştım.

"Bunları geride bırakalım olur mu? Birbirimizi seviyoruz ve birlikte mutluyuz, ben sadece bunu düşünmek istiyorum." Dedim.

Loya yutkundu.

"Kendimi o kadar çok inandırmıştım ki, Ali asla beni bırakmaz diyordum hep..." Başını iki yana salladı. "Senin yüzünden! Bırakmam dedin, bana âşık olduğunu söyledin..." Ofladım.

"Loya!" Diye onu uyardığımda gözleri dolmuştu.

"Beni niye bıraktın ki, resmen depresyona girdim! Salak gibi kaldım yani, sen öyle bırakmam deyince hiç gitmezsin sanmıştım. Ben gerçekten beni unuttuğunu sandım, beni sevmiyorsun sandım..." Dedi.

Loya birden kucağıma oturdu ve kollarını bana sardı.

"Bir daha beni bırakmazsın değil mi?" Sesindeki korkuyu hissederken yeniden ofladım.

Loya başını boynuma gömmüş ağlıyordu...

"Bırakmam yavrum, merak etme!" Diye homurdandım.

"Ya tamam benden ayrıldığın zaman haklıydın, kendimi haklı çıkarmaya çalışmıyorum ama gerçekten çok üzülmüştüm... Bir daha beni bırakırsın diye korkuyorum." Ona sımsıkı sarıldım.

"Bak yüzüme ömrüm..." Başını kaldırdı ve gözlerime baktı. "Söz veriyorum ki bir daha bırakmayacağım. Sabah sabah neden ağladığını da anlamıyorum, uyandığında çok mutluydun..." Gözyaşlarını sildi.

"A-Ama sana öyle söyleyince kendimi kötü hissettim..." Diye mırıldandı. "Benim aptalın teki olduğumu düşünüyorsun değil mi?" Onun saçını öptüm.

"Hayır güzelim, tek düşündüğüm şey sana olan bağlılığım... Sen böyle üzüldükçe sana daha sıkı sarılasım geliyor, daha çok âşık oluyorum."

Dedim samimiyetle.

Loya dudaklarıma yaklaştığında o öpmeden önce ben onu öptüm.

"Ali ben seni çok seviyorum..." Dedi.

Gülümsedim ve onun yüzünü izledim.

Loya yeniden başını göğsüme yasladı.

Ellerimi yavaşça çıplak kalçasında gezdirdiğimde durdu ve şaşkınca bana baktı.

"Ay ben çıplak olduğumuzu unuttum." Tam kucağımdan kalkacaktı ki kalkmasına izin vermedim.

Onun gözyaşlarını son kez sildim ve alnını öptüm.

"Daha fazla kendini üzme göz bebeğim... İnan ki senden çok ben üzülüyorum, seni ağlarken görmek istemiyorum." İç çektim. "Seni bıraktım ama o evden çıkarken ki duygularım beni öldürdü... Ölü gibiydim, sırf sensiz kalacağım diye..." Ellerini aldım ve avuç içini öptüm. "Çok şükür ki sensiz kalmadım. Rabbim sonunda dualarımı duydu." Loya yanağımı öptü.

"Bir daha ayrılmak yok!" Dedi kesin bir sesle.

"İnşallah." Dediğimde bana kötü kötü baktı. "Tamam yok." Dedim ve güldüm.

Loya altındaki sertliği hissetmiş olacak ki sertçe yutkundu.

"Sen de iki dakika duramıyorsun!" Diye homurdandı.

"Kaç dakikadır çırılçıplak kucağımda oturuyorsun, ne yapayım?" Loya göz devirdi.

"Gören de cilve yaptım sanacak! Ulan ağlıyordum, sen de hemen azdın!" Kahkaha attım.

"Benim elimde değil." Dediğimde kucağımdan kalktı. "Sen istemiyorsun yani?" Yanakları kızardığında gülümsedim.

Loya örtüyü üzerine sardı ve kıyafetlerini alıp banyoya girdi.

Güldüm ve gidişini izledim...

Hırçın kızım benim...

Hiç değişmeyecekti...

***

Loya kahvaltıyı hazırladığında masaya oturdum. Çaylarımızı koydu ve yanıma oturdu.

"Kucağıma gelsene." Dediğimde bana baktı.

"Kahvaltı yapacağız." Dedi.

Güldüm.

"Ben yediririm sana, gel kucağıma." Loya ayağa kalktığında acıyla inledi ve yeniden yerine oturdu. "Ne oldu?" Diye sordum.

Ofladı.

"Kasıklarım ağrıyor!" Yavaşça ayağa kalktım ve onu kucağıma aldım.

Yeniden yerime geçerken onu tam kucağıma çektim. Loya huzursuzca bana sokuldu.

"Ben sana o kadar sert olmayayım dedim değil mi? Beni baştan çıkardın! Daha sert Ali, daha hızlı Ali!" Loya'nın yanakları yeniden kızarırken bana bakmadı.

"Beni utandırmak istediğini biliyorum, bunu yapma lütfen! En azından alışana kadar sus, benim için gerçekten farklı bir şey." Dedi.

Onun elini aldım ve bir sürü öpücük kondurdum.

"Benim için de farklı." Dedim. "Dün çok güzeldin bebeğim... Öyle dediğin gibi acemi değildin, bence gayet güzeldi..." Loya bana bakmamakta ısrar etti. "Böyle güzel bir şeyle karşılaşacağımı tahmin edemiyordum... Yani güzel olacağını biliyordum ama bu kadar güzel-" Loya ofladı ve menemene batırdığı ekmeği ağzıma soktu.

"Anladım çok güzeldi, beni utandırıp durma!" Güldüm ve çayımdan bir yudum aldım.

"Daha doymadığımın farkındasın değil mi?" Dedim ve bacaklarını okşadım. "Seni istiyorum..." Loya yutkundu.

"Ama acıyor." Dedi.

Gülümsedim ve elimi kasıklarına götürdüm.

"Rahatlatayım mı biraz?" Loya titredi.

Bir elini yavaşça göğsüme koydu.

"Odamıza çıkalım istersen?" Diye sordu.

Onu kucağımdan indirmeden ayağa kalktım. Loya hemen bana tutundu.

Odamıza geldiğimizde onu yatağa bıraktım.

"Çok acıyor mu?" Sorumla birlikte titrek bir nefes aldı.

"Geçti." Dedi ve beni üstüne çekti.

Dudaklarıma yapıştığında ona karşılık verdim.

Sevdiğimi özlemle öperken dün ona yeterince doyamadığımı fark etmiştim.

Ellerimi göğsüne koyup sertçe sıktığımda inledi.

"A-Ali..." Dedi nefes nefese.

Yeniden dudaklarına yapışırken elim yine uslu durmayıp vajinasına gitmişti...

Loya zevkle inledi...

***

Loya bikinisini giydi.

Dünkü bikinisini giymemişti. Şu an giydiği biraz daha normaldi ve ona çok yakışmıştı.

Birlikte denize gitmiştik, neyse ki etrafta hiçkimse yoktu.

Loya bronzlaşmak istemediği için güneşlenmeyi pek tercih etmiyordu.

"Haydi girelim!" Dedi Loya.

Elimden tuttu ve denize koştu.

Güldüm ve beni denize çekmesini izledim.

Loya birden durdu.

"Çok soğuk!" Dedi.

Ben ilerlediğimde şaşkınca bana baktı.

Onu beklemeden yüzmeye başladığımda arkamdan bağırdı.

"Ali!" Dedi.

Güldüm ve ona baktım.

Ellerini beline koymuş tatlı bir öfkeyle bana bakıyordu.

Daha fazla dayanamadım ve yeniden onun yanına gittim.

"Bensiz nereye gidiyorsun?" Diye söylendi.

Onu kucağıma aldım ve denize soktum.

Loya küçük bir çığlık attı.

"Dondum!" Dedi.

"Alışırsın." Dedim.

Loya'yla birlikte yüzdük...

Yeterince uzaklaştığımızı fark ettiğimde Loya nefes nefese kalmıştı.

"Yoruldum." Dedi.

Onu yeniden kucağıma aldığımda bacaklarını belime sardı.

Başını omzuma yasladığında sevgiyle ıslanmış saçlarını öptüm.

"Loya..." Dediğimde boynumu öptü.

"Hm?" Dedi mırıltıyla.

"Beni sevdiğini söylemek için neden en son dakikaya kadar bekledin?" Diye sordum.

Loya birkaç saniye denizi izledi ve derin bir nefes aldı.

"Üzgünüm..." Dedi sadece.

"Bunun özel bir nedeni var mı?" Omuz silkti.

"Cesaret aşkım..." Başını iki yana salladı. "Cesaretsiz ve korkak olduğum için..." Dedi.

Daha fazla onu zorlamak istemedim ve başımı salladım.

Loya bana baktı.

"Peki ya sen?" Dedi. "Neden bana nafaka vermek istedin?" Ben de omuz silktim.

"İhtiyacın olur diye." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Ali eğer benim durumum olmasaydı bunu istemeni anlardım ama benim paraya ihtiyacım yoktu ki." Dedi. "Zaten ailemin bir şirketi var, eğer istersem hemen çalışmaya başlayıp iyi bir maaş alabilirim. Bunları bile bile bana çok büyük bir parayı vermek istedin..." Başımı salladım.

"Babandan para istemek zorunda kalmaman için, sadece sana ait bir paran olsun istedim." Dedim.

"İyi de istesem işe girip paramı kazanırım." Elini sakallarıma çıkardı. "On beş milyon çok büyük bir miktar... Bu paranın öyle hemen bulunamayacağını biliyorum. Sanırım senin İstanbul'da ki şirketin çok büyük bir şirket. Yani böyle bir parayı kolayca ortaya koyduğuna göre bu paradan çok daha fazlasını kazanıyorsun." Dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Benim ne kadar kazandığımı mı konuşacağız?" Diye sordum.

Loya yaklaşıp dudağımı öptü.

"Hayır tabii ki ama senin durumun tahmin ettiğimden çok daha iyi çıktı. O zaman o yüzüğü almak senin için hiçbir şey değildi..." Ofladım.

"Loya yeter ama güzelim!" Diye homurdandım. "Sevdiğim kadına nafaka da veririm yüzük de alırım, durumum olmasa da borca girip alırdım!" Dedim.

Loya dudağını büktü.

"Ben senden para istemiyorum ki... Sadece sen ol yeter, para pul umrumda değil." Dedi.

Ona sarıldığımda sarılışıma karşılık verdi.

Bir süre hiçbir şey söylemeden sarıldık.

Ellerimi yavaşça sırtına çıkardım ve okşayarak yukarıya doğru ilerledim.

En sonunda sütyenin kopçasına geldiğimde hemen açtım.

Loya şaşkınca geri çekildiğinde gülümsedim. Hemen etrafına baktı.

"Biri görecek şimdi, sen kafayı mı yedin?!" Diye kızdı.

Onu umursamadan boynuna yapıştım ve morartana kadar emdim...

Loya başını geriye attı ve saçlarımı okşadı.

"Ali daha yeni seviştik, abartmıyor musun?" Dedi.

"Ben iki yıl boyunca bu anı bekledim, günde yüz kez bile sevişebilirim!" Dedim ve onu kucağımdan indirmeden ilerideki kayalara doğru yüzdüm.

Onu yavaşça kayaya yasladım.

Sütyenini kayaya koydum ve göğüslerini öpüp ısırmaya başladım.

Loya inledi ve saçlarımı çekti.

"Sana karşı koyamıyorum..." Diye sızlandı.

Yavaşça külotunu indirdim...

Denizde sevişmek çok güzel olacaktı...

***

En sonunda villaya geri dönmüştük.

Birlikte banyo yaptıktan sonra pizza söylemiştik. Loya üstüne kısa bir şort ve göbeği açık tişört giymişti.

Loya sabırsızca söyleniyordu.

"Çok acıktım..." Dedi.

"Şimdi gelir, az sabırlı ol." Ofladı.

"Ama gerçekten çok acıktım." Sırıttım.

"İki kere üst üste sevişmeyi narin bedenin zor kaldırdı tabii... Bir de o kadar yüzdük, acıkman normal." Loya bana yastık fırlattı.

"Çok konuşma!" Dedi utançla.

Onu utandırmayı seviyordum...

Telefonumun çalmasıyla kardeşimin aradığını gördüm.

Sıkıntıyla Loya'ya baktığımda bana baktığını fark ettim.

Eğer içeriye gidersem bozulurdu...

Ne yapacağımı bilemezken bana yaklaştı.

"Kim arıyor?" Diye sordu.

"Hiç." Dedim.

Telefonu sessize aldığımda kaşlarını çattı ve birden telefonu elimden aldı.

"Hilal arıyor." Dedi. "Kardeşinin telefonlarını neden açmıyorsun?" Ofladım.

"Sonra konuşurum, boşversene." Dedim.

"Ali telefonu aç, o senin kardeşin!" Ondan uzaklaştım.

"İyi, tamam!" Diye homurdandım ve aramayı cevapladım.

Loya yeniden yanıma geldi ve zorla telefonu elimden alıp aramayı hoparlöre aldı.

"Alo, abi?" Dedi Hilal.

"Ne oldu abiciğim?" Hilal ofladı.

"Abi o cadıdan boşanmamışsın! Hani boşanacaktın ve buraya gelecektin?!" Sesi kızgındı. "Annem kaç gündür mutluydu, ben şimdi ona gidip senin boşanmadığını nasıl söyleyeceğim?" Dedi.

Loya inanamayarak bana baktı.

"Hilal yengen hakkında doğru konuş! Ne demek cadı?" Hilal alayla güldü.

"O kız sana neler yaptı abi, neden ısrarla gerçeği görmüyorsun? Ömer anlattı bana mahkemede olanları... O kızın seni sevdiğine inanıyor musun? O kız kendinden başka kimseyi sevemez!" Loya'nın gözleri doldu.

Tam gidecekti ki onu kendime çektim.

"Loya'nın beni sevdiğine inanıyorum, ben de onu seviyorum. Biz birlikteyiz ve mutluyuz. Abinin mutlu olduğunun farkında değilsin galiba?" Dedim.

Hilal sinirle güldü.

"Abi sen o kıza âşıksın, sevse de sevmese de onunla mutlu olursun..." İç çekti. "Artık anneme de boşanmadığınızı sen söylersin. Ali neden gelmedi deyip duruyor, kadının yeniden yüreği daralacak." Dedi.

"Hilal yeter!" Diye bağırdım. "Onunla evlenen benim! Boşanmadığımız için de çok mutluyum çünkü karımı seviyorum... Artık Loya'nın da aileden olduğuna alışsanız iyi olacak!" Öfkeme engel olamıyordum!

"O mu aileden, bizi hiç sevmiyor bile!" Sinirle etrafıma baktım.

"Siz ona hiç değer verdiniz mi ki böyle konuşabiliyorsun? Siz onu sevmeyi deneseydiniz belki o da size karşı bir adım atardı!" Dedim.

Hilal sinirle bağırdı.

"O kız senin için bizden daha değerli değil mi? Onun seni sevmediğini görmüyorsun bile..." Derin bir nefes aldı. "Sana hiçbir şey söylemiyorum abi, eninde sonunda hatanı yeniden anlayacaksın!" Dedi ve telefonu kapattı.

Loya ağlamamak için kendini sıkıyordu...

Benden uzaklaşmak istediğinde buna izin vermedim.

"Ben sana açmak istemediğimi söyledim değil mi?" Dedim. "Bak keyfimizi kaçırdılar!" Loya titrek bir nefes aldı.

"Haklılar..." Dedi. "Ali ailen benden nefret ediyor, gerçekten buna dayanamıyorum..." Omuz silktim.

"Umrumda değil, seninle ben evlendim onlar değil." Dedim.

Loya benden uzaklaştı.

Kapının çalmasıyla birlikte başımla masaya oturmasını işaret ettim ve kapıyı açmaya gittim.

Pizzaları alır almaz parasını ödedim. İçeriye geçince Loya'nın bakışlarındaki hüzünle karşılaşmıştım...

Pizzaları masaya koydum ve Loya'nın elini tuttum.

"Güzelim..." Bana baktı. "Birazcık onlara hak veremez misin? Düşünsene, bir çocuğumuz oluyor. Onu büyütüyoruz, sevgimizi hiç eksik etmiyoruz, o bizim her şeyimiz oluyor..." Ona yaklaştım. "Sonra biri gelip onu çok üzüyor. Çocuğumuzun defalarca kalbini kırıyor ama çocuğumuz yine de onu çok seviyor." İç çektim. "Sen böyle birini ister miydin? Biraz empati kur." Dedim.

Loya yutkundu.

"Doğru." Dedi üzüntüyle.

"Bunları seni üzmek için söylemedim, sadece onlara hak vermeni istedim. Eninde sonunda seni sevecekler zaten. Sen daha onlara gerçek yüzünü

göstermedin bile, belki de iyi anlaşacaksınız..." Loya ayağa kalktı ve dizime oturdu.

"Onlar beni sevmemekte haklı." Dedi.

"Sen sevilmeyecek insan mısın, sadece seni tanımıyorlar." Onun alnını öptüm. "Daha fazla üzülme de karnını doyuralım. Buradan çıkıp gezelim istiyorum, şöyle güzel bir tatlı yiyelim.. Yarın da her şeyi dışarıda yeriz. Karı koca gezelim biraz." Dedim.

Loya başını salladı.

Pizzanın kutusunu açtım ve bir dilim aldım.

"Al bebeğim." Dedim ve ağzına uzattım.

Loya omuz silkti.

"İştahım kaçtı." Dedi.

Onun üzülmesine nasıl dayanabilirdim ki?

"Bebeğim yapma böyle! Tamam annem ve kardeşim senden pek haz etmiyor olabilir ama sen de onları sevmiyorsun. Bir gün birbirinizi seveceğinizi biliyorum." Dedim.

Loya ofladı.

"Hilal'in sözleri o kadar ağırdı ki... Hangi anne çocuğunun yuvası yıkıldı diye mutlu olur ki? Annen çok mutluymuş, boşanmadığımızı duyunca çok üzülecekmiş! Hilal desen bana cadı diyor, seni sevdiğime inanmıyor!" Öfkeyle bana baktı. "Seni sevmesem senden boşanırdım Ali, hem boşanmayıp hem de birlikte olmazdım!" Dedi.

Onu göğsüme çektim.

"Biliyorum ömrüm, biliyorum... Beni sevdiğini biliyorum, bunu onlar da anlayacaklar." Loya bana sokuldu.

"Ailen yüzünden beni yeniden bırakır mısın?" Sesindeki endişeyi fark etmiştim.

"Loya ailem seni en başında da istemiyordu ama ben evlendim. Kendi kararlarımı alabilecek yaştayım. Şu hayatta üç tane kadını asla bırakmam." Dedim net bir sesle. "Annemi, kardeşimi ve seni... Gerekirse geberirim ama üçünüzü de bırakmam!" Loya başını salladı.

"Ben de seni bırakmam." Dudağımı öptü. "Ailene kendimi sevdirmeye çalışacağım. Ne kadar başarılı olurum bilemiyorum ama başarısız olsam bile seninle aram bozulmayacak." Dedi.

Gülümsedim ve kolayı bardaklara koydum.

Pizzayı yeniden ona uzattığımda bir ısırık aldı.

"Ha şöyle, aç kalmanı istemeyiz değil mi? Daha bu evin her köşesine anılarımızı bırakacağız." Dedim alayla.

Loya güldü.

"Denize de bıraktık." Dedi.

Omzunu öptüm.

"Havuza da bırakabiliriz." Loya kıkırdadı ve yavaşça pizza kutusuna uzandı.

Kendime iki tane büyük boy pizza söylemiştim. Loya ise orta boy istemişti.

"Onunla doymazsan benimkinden alırsın." Dedim.

Loya güldü ve pizzayı açlıkla yemeye devam etti.

"Küçük boyla da doyabiliyorum ama siz ayıcıklar doymuyorsunuz." Dedi.

"Ayıcıklar kim lan?" Dedim.

"Sen ve abilerim tabii ki! Çocukken Kurt abim hep benim yemeğimi yerdi, en nefret ettiğim şey buydu ve o da ısrarla bunu yapardı!" Loya gülümsedi. "Alparslan abim de beni ağlattığı için Kurt abimi döverdi. Sonra babam ikisine de kızardı." Tek kaşımı kaldırdım.

"Sana bir şey demiyorlar mıydı?" Loya kıkırdadı.

"Aslında ben ortalığı karıştırmış sayılıyordum... Bana kimse bir şey demezdi ki, ben bir evin tek kızıyım sonuçta. Babam da yıllarca kız çocuğu istediği için hiçbir şey söylemezdi bana." Dedi. "Aslında babam hep kız çocuk istemiş ama üçü de erkek olmuş." İç çektim.

"Ben de kız çocuk istiyorum." Dedim.

Loya sustu ve bir şey demeden gözlerime baktı.

"Loya biz korunmuyoruz, bunu biliyorsun değil mi? Korunmayınca neler olacağını-" Sözümü kesti.

"Biliyorum tabii ki." Dedi ve yeniden pizzasını yemeye başladı.

Ben de pizzamdan bir ısırık aldım.

"Biliyorsan neden korunmak istemiyorsun?" Loya durdu.

"Gerek var mı?" Diye sordu.

Kaşlarımı çattım.

"Loya hamile kalabilirsin!" Diye onu uyardım.

Loya yavaşça kolasından içti.

"Eğer hamile kalırsam mutlu olur musun?" Sorusuyla birlikte başımı salladım.

"Tabii ki olurum, en başından beri çocuk istediğimi biliyorsun ama-" Sözümü kesti.

"O zaman sorun yok. Ben her şeyi akışına bırakmak istiyorum. Eğer Allah isterse o çocuğu bize verir, verirse de bir hayır var demektir." Dedi.

Loya başka bir dilime geçti.

"Neden bana öyle bakıyorsun?" Diye sordu.

"Bu akışına bırakılacak bir şey değil! Bir çocuk demek büyük sorumluluk demek, ilgi demek, anne ve baba olmak demek! Bu hafife alınacak bir konu değil güzelim!" Dedim.

Loya ofladı.

"Ali yeter ama sevgilim, hem çocuk istiyorsun hem de korunmak istiyorsun!" Diye söylendi.

"Ne alakası var? Asla korunmak istemiyorum ama senin henüz anne olmaya hazır olmadığını düşünüyorum." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Neden hazır olmayayım ki? Zaten sen de işe gidiyorsun, evde canım sıkılıyor. Şöyle tombik böyle yanakları kocaman bir çocuğum olsa onunla sürekli oynardım." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Bebek istemiyorum demiştin!" Güldü.

"Yalan söyledim." Dedi ve yeniden pizzasını yedi. "Sen de inandın mı?" İnanamayarak ona baktım.

"İyi de neden?" Loya iç çekti.

"Sana daha seni sevdiğimi söyleyemiyorken birlikte olamazdım da ondan... Evet o zamanlar da anne olmak istiyordum ama tam olarak hazır değildim. İçten içe istemiştim hep. Şimdi ise kendimi hazır hissediyorum." Loya'nın karnına elimi koydum.

"Gerçekten istiyor musun?" Loya elimin üstüne elini koydu.

"Söylediğim gibi, Allah isterse o çocuğu bize verir. Ben sadece akışına bırakmak istiyorum. Başka tartışacağımız bir konu kaldı mı?" Dedi.

"Çocuk doğurmayı düşündüğüne göre uzun bir süre daha çalışmayacaksın." Dedim.

Loya omuz silkti.

"Eğer seni çok özlersem yanında çalışabilirim. Babam evet dememi bekliyor. Boşuna okumadım sonuçta, illa ki çalışacağım." Dedi.

Onun yanağını öptüm.

"Bu çok güzel olurdu..." Loya'nın pizzası bitmişti.

Birden elimdeki pizzayı aldı ve yemeye başladı.

"Hani küçük boyla doyuyordun?" Dediğimde güldü ve elindeki pizzayı bana uzattı.

Pizzadan büyük bir ısırık aldığımda hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Pis hayvan!" Dedi ve pizzanın kalanını yedi. "Normalde doyuyordum ama şimdi tam doymuş gibi hissetmedim. Bil bakalım neden?" Gülümsedim ve bir dilim daha alıp ona uzattım.

"Seni yorduğum için mi?" Dedim alayla.

Loya utançla başını salladı ve pizzayı yemeye devam etti.

Onu aşkla izledim...

Çok seviyordum...

***

Deniz kenarında bir tatlıcıya gelmiştik.

Garson sufleleri önümüze koyduğunda Loya hemen yemeye başlamıştı.

Güldüm ve onu izlemeye devam ettim.

Kaşığı dondurmaya ardından sufleye batırdı ve ağzına götürdü.

"Ali ben buna bayıldım!" Dedi.

Yavaşça önümdeki sufleyi yemeye başladım.

"Afiyet olsun yavrum." Dedim.

Loya bana bakmadı ve suflesini yemeye kaldığı yerden devam etti.

"Beni izlemesene ya, boğazımda kalacak!" Diye homurdandı.

Tebessüm ettim ve sufleyi yemeye başladım.

Gerçekten muazzamdı.

Loya suflesini yedikten sonra arkasına yaslandı.

"Şiştim." Diye mırıldandı.

"Eğer istersen bir tane daha söyleyeyim?" Güldü.

"Ayı değilim ben Aliş, yeter bu kadar. Gitmeden önce buraya bir kez daha uğrasak güzel olurdu." Dedi.

Başımı salladım.

"Uğrarız." Dedim.

Hesabı ödedikten sonra ayağa kalktık.

Onun elini tuttuğumda elimi sıkıca tuttu ve bana sokuldu.

Birlikte tatlıcıdan çıktık ve kalabalık olmayan sokakta yürümeye başladık.

Fazla insan yoktu.

"Hâlâ bana küs müsün?" Diye sordum.

Loya dudağını büktü.

"Senin yüzünden o eteği giyemedim! Neymiş kıskanıyormuşsun... Yazlık yerde ne giyeyim Allah aşkına?" Güldüm.

Ona o eteği giydirmedim diye az çemkirmemişti...

"Güzelim çok kısaydı!" Diye homurdandım. "Tatlı yerken gayet mutluydun!" Loya omuz silkti.

"Çünkü sufle yiyordum, mutsuz olamazdım ki." Dedi. "O etek çok güzeldi, içim gidiyor giyemeyeceğim diye..." Gülümsedim.

"Benim yanımda giyebilirsin." Dedim.

"Allah Allah?" Diye homurdandı.

Kolumu onun omzuna attım.

"Bak güzelim..." Saçını öptüm. "Sen nasıl benim yanımda bir kadının çalışmasını dahi istemiyorsan ben de kısa giymeni istemiyorum. Sen beni kıskanıyorsan ben de kıskanıyorum." Loya gözlerime baktı.

"Ama bikinime bir şey söylemedin?" Güldüm.

"Bir tek ben gördüm de ondan... Başkası görse kafayı yerdim!" Öfkeyle gözlerimi kapattım. "O tangayı biri görse çıldırırdım, tahmin edebiliyorsun değil mi?" Dedim.

"Zaten villa bize özel olmasaydı senin giydirmeyeceğini biliyordum, pis kıskanç!" Dedi.

Onun yanağını öptüm.

"Seviyorum be kızım, ne yapayım?" Dedim.

Elimde değildi ki...

Çok seviyordum, çok kıskanıyordum...

Loya iç çekti.

"Dünden bugüne o kadar çok şey değişti ki..." Dedi. "Dün senden boşanacağım diye ağlarken, bugün kollarındayım... Hem de balayındayız!" Gülümsedim.

"Seninle yalnız kalmayı çok özlemişim." Loya durdu ve karşıya baktı.

"Ali..." Koluma dokundu. "Aşkım ne olur al!" Kaşlarımı çattım.

"Ne alayım?" Diye sordum.

Karşımdaki midyeciye baktım.

"Al, al!" Israrcı sesine kıyamadım ve eğilip dudağını öptüm.

Loya'nın yeniden elini tuttum ve midyeciye doğru yürüdüm.

"Hoş geldiniz." Dedi adam.

Loya açlıkla midyelere bakıyordu.

"Yüz tane midye alalım." Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Yüz mü?" Diye sordu hayretle.

Adam gülümsedi.

"Hepsi çok taze, afiyet olsun." Dedi, yüz tane midyeyi saydı ve poşete koydu.

Adama parayı uzattım ve poşeti aldım.

"Üstü kalsın." Dedim.

Loya beni elimden tuttu ve deniz kenarına doğru çekiştirdi.

Denize karşı oturduğumuzda Loya elimden poşeti aldı.

"Yüz taneyi kim yiyecek?" Dedi.

"Ben." Dediğimde güldü.

"Ayıcık." Dedi alayla.

Midyeyi elime aldım ve yavaşça açıp üstüne bolca limonu sıktım. Loya'nın ağzına uzattığımda iştahla yedi.

"Ali sanırım en çok buna âşık oldum!" Durdu ve güldü. "Tabii senden sonra." Yaklaşıp yanağımı öptü.

Ben donmuş bir hâlde ona baktığımda başını kaldırdı ve bana baktı.

"Ne oldu?" Diye sordu.

Onu başından tuttum ve bir anda kendime çekip dudaklarına yapıştım.

Loya şaşkınca durmuştu.

En sonunda bana karşılık vermişti.

Yavaşça dudaklarımızı ayırdım. Yeniden poşetten bir midyeyi aldım ve limon sıkıp onun ağzına uzattım.

"Beni niye öptün?" Şaşkın sorusuna güldüm.

"Karım değil misin?" Dedim.

Loya başını salladı.

"Öyleyim ama ne bileyim, hiç beklemiyordum ki." Dedi.

Midyelerden bir tane aldım ve bu sefer kendim yedim.

Gerçekten tazeydi ve tadı çok güzeldi.

"Öpesim geldi ve öptüm." Dedim.

Loya yanağımı öptü.

Cebinden telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı.

Bana biraz daha yaklaştı ve sıcak bir gülümsemeyle kameraya baktı.

Kollarımı beline sardım ve ben de kameraya baktım.

Loya birkaç tane fotoğrafımızı çekti ve en sonunda bana döndü.

Yavaşça dudaklarıma yaklaştığında hemen onu öptüm.

Loya tam öpüştüğümüz sırada fotoğrafımızı çekmişti.

Telefonunu yavaşça cebine koydu ve bana baktı.

"Fark ettim ki birlikte hiç güzel fotoğrafımız yok... Üstelik iki yıldır evliyiz!" Sıkıntıyla iç çekti. "Ben bütün fotoğraflarda somurttuğum için güzelim fotoğrafları mahvetmişim..." Başını iki yana salladı. "Bunu bu kadar geç fark etmem ne acı değil mi?" Denizi izledi. "Düğün fotoğraflarımıza bakınca kendimi daha da kötü hissettim. Hilal'in de dediği gibi, gerçekten kendimi tam bir cadı olarak gördüm. Sürekli somurtmuştum, sen bile kendi düğünün olduğu hâlde mutlu değildin.... Bakışların aşk doluydu ama yüreğindeki acı gözlerine yansımıştı..." Loya'nın gözleri dolmuştu.

Onu yavaşça göğsüme çektim ve saçını öptüm.

Loya bir şey söylememe izin vermeden başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Artık mutlu olduğumuz anları ölümsüzleştirmek istiyorum... Onca kötü fotoğraf, onca kötü anı geride kalsın istiyorum." Dedi ve ellerimi tuttu. "Artık o mutsuz fotoğraflar olmayacak, sana söz veriyorum sevgilim... Bundan sonra her fotoğrafımızda mutlu olacağız..." Dedi.

Loya'nın gözlerinden düşen birkaç damla yaşı hemen sildim ve onu göğsüme bastırdım.

Kalbim artık atmayı unutmuştu...

Sevdiğim kadını sıkıca sardım ve kokusunu içime çektim.

Kelimeler artık beyhudeydi...

SINIR: 4.10K VOTE 500 YORUM

Aşk dolu bir bölüm sizlerle...💕

Bu bölümlere gelebilmek için hep birlikte ne çok acı çektik... Ali'nin karşılıksız aşkını hissettik, hepimizin yüreğine dokundu...

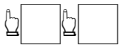
Artık karşınızda mutlu bir Ali var...❣

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

27 "Tost"

Çok yakında kitap olacak olan hikâyemi okumayanlar varsa, hemen kütüphanesine ekleyebilir...

Serseri Patronum, Epsilon Yayınevi farkıyla yakında raflarda yerini alacak!

ALİSA

Üşüdüğümü hissederken montuma daha sıkı sarıldım.

İlker bana baktı.

Annemi kırmayıp onunla kahvaltıya gitmeyi kabul etmiştim. Annem sürekli kuyumcunun oğlu deyip duruyordu. Artık bu işe bir son vermeliydim.

"Üşüdün mü?" Ona cevap vermedim.

İçimdeki sızı her dakika artıyordu...

Ona ihanet etmiş gibi hissediyordum...

Yavaşça siyah bilekliğime dokundum ve gözlerimi kapattım.

Ona çok yakışırdı...

Belki dışarıdan gören biri için hiçbir anlamı yoktu ama benim için anlamı büyüktü. Sadece siyah, sade bir bileklikti ama benim gözümde o kadar güzeldi ki...

"Aşkım..." Diye fısıldadım.

"Bir şey mi söyledin?" Diye soran İlker'e baktım.

"Hayır." Başımı yeniden cama çevirdim.

Ölen bir adama âşıktım...

İç çektim ve dışarıyı izledim.

Poyraz gözlerime öyle bir bakıyordu ki, utanıp bakışlarımı kaçırdım.

Telefonuma günlerdir mesaj atıyordu, buluşmak için yalvarıyordu.

En sonunda dayanamayıp tamam demiştim. Tek amacım onu reddetmekti, daha fazla başıma bela olsun istemiyordum.

Havaalanında ısrarla beni evime bırakacağını söylemişti. Ne kadar kabul etmesem de en sonunda beni bunalttığı için kabul etmiştim.

Evime girmeden önce numarasını yazıp bana uzatmıştı. Ona ne kadar kızsam da akıllanmamıştı.

Sonunda ona döndüm.

"Poyraz Bey?" Dedim çekinerek.

Poyraz güldü ve elimi tuttu.

"Söyle Alisa'm..." Yutkundum.

"Lütfen böyle şeyler söylemeyin! Sizden korkuyorum, beni korkutuyorsunuz!" Kaşlarını çattı.

"Benden korkuyor musun?" Ciddi gözüküyordu...

"Evet!" Dedim. "Sapık gibi peşimdesiniz, benim yaşım daha çok küçük! Bırakın beni, yeter artık!" Bakışlarımı kaçırdım. "Babam duyarsa sizi öldürür, yapmayın artık!" Poyraz'ın bakışları sertleşti.

"Bana sizli konuşup durma!" Dedi ve elimi tuttu. "Ne olur sanki kabul etsen, belki beni seveceksin!" Ofladı. "Kaç gündür sana ulaşmaya çalışıyorum, ısrarla cevap vermiyorsun! Merak ettim seni, beni ne diye korkutuyorsun ki?" Elimi çektim.

"Poyraz yeter!" Diye bağırdım.

Poyraz şaşkınca bana baktı ve ardından güldü.

"Oy Poyraz'ın kurban olsun sana, ha şöyle güzelim." Dedi.

Göz devirdim.

"Ruh hastasısın!" Diye bağırdım. "Gidip seni araştırdım, bir de ne öğreneyim..." Merakla bana bakıyordu. "Zenginmişsin, şirketiniz Trabzon'un en iyi şirketlerinden biriymiş..." Başımı iki yana salladım. "Eminim ki seninle evlenmek isteyen bir kadın bulursun. Yakışıklısın, boylu poslusun, zenginsin..." Sinirle güldüm. "Ya senin derdin ne Allah aşkına? Küçük bir kızda ne buluyorsun anlamadım ki!" Dedim.

Poyraz güldü.

Sadece güldü...

"Bir şey söylesene!" Dediğimde iç çekti.

"İltifatlarını sevdim, beni yakışıklı bulduğunu tahmin edebiliyordum." Dedi.

Sinirle ayağa kalktım.

"Bir daha beni arama yoksa polise gideceğim!" Kahkaha attı.

"Ne diyeceksin? Bir adam var ve bana âşık mı diyeceksin?" Yavaşça ayağa kalktı. "Alisa, ben psikopat değilim güzelim. Eğer beni araştırdıysan hakkımda neler söylendiğini de duymuşsundur." Başımı salladım.

Sürekli köylüye yardım eden, çocukların eğitimi için destek veren, kapısına geleni geri çevirmeyen bir adamdı.

Kime sorduysam aynı şeyi söylemişti... Gerçekten iyi bir insan olmalıydı. Bütün köy halkı onu çok seviyor ve sayıyordu.

"Sence ben manyak bir adam mıyım?" Sesi alaycıydı. "İşim gücüm yok gidip birine musallat olayım mı diyorum?" Yeniden güldü. "Seni gerçekten

seviyorum Alisa... Aklımdan çıkmıyorsun, görür görmez âşık oldum sana... Neden beni anlamak istemiyorsun?" Dedi.

Kalbimin atışları hızlanırken zorlukla ona baktım.

"Beni böyle zorlayacak mısın?" Diye sordum.

Poyraz bakışlarını kaçırdı.

"Tabii ki zorlamayacağım, beni sevmemene saygı duymak zorundayım ama en azından denemeni isterdim." Dedi. "Sana zaman versem, bana bir cevap verir misin?" Yeniden göz devirdim.

"Benim yaşım küçük!" Poyraz ellerimi tuttu.

"Bak yüzüme..." Çenemi tuttuğunda yüzüne baktım. "Aşkın yaşı yoktur, insan kime âşık olacağını seçemiyor ki!" Gözlerime baktı. "Tamam seni zorlamayacağım ama bana bir cevap ver! İstersen zaman verebilirim. Eğer sevmediğini söylersen peşini bırakacağım." Dedi.

"İstemiyorum!" Dediğimde yüzümü avuçladı.

"Sevmeyi denesen?" Ofladım.

"Denemek istemiyorum. Eninde sonunda benden sıkılacaksın! Yaşımın küçük olması seni rahatsız edecek, kendi yaşıtlarınla ilgilenip beni unutucaksın... O zaman ben ne yapacağım, hiç düşündün mü?!" Gülümsedi.

Yanağımı okşadı.

"Kendi yaşıtlarımı isteseydim illa ki birini bulurdum değil mi? Ben sevdiğim kadını ortada bırakacak bir adam değilim." Dedi.

Alayla güldüm.

"Sevdiğin kadınları!" Diye düzelttim.

Poyraz kaşlarını çattı.

"Benim bir tane sevdiğim var." Birden durdu ve gülümsedi. "Sen neye sinirlendin ki şimdi?" Ofladım.

"Ne sinirlenmesi ya, sen ruh hastasısın!" Poyraz birden belimi kavradı.

"Yemin ederim sinirlendin, böyle sanki bir öfkeyle baktın bana..." Sırıttı. "Kıskandın mı yoksa?" Şaşkınca ona baktım.

"Ben mi?" Güldü.

"Alisa güzelim ilk dakikadan olmaz ki böyle... Hemen kıskanmaya başladın!" Öfkeyle onu ittim.

"Yok öyle bir şey, sen normal değilsin!" Diye kızdım.

Yanaklarımın yandığını hissederken gülümsedi ve yanağımı öptü.

"Gel buraya..." Dedi ve beni kendine çekti.

Dudaklarını saçıma değdirdi.

Ellerimi göğsüne koyduğumda kokumu içine çekti.

"Poyraz yapma, biri görecek şimdi!" Dedim.

"Kim görecek?" Benimle dalga geçmesine aldırmadım.

"Beni tanıyan biri görürse babama söyler! Bak seni gerçekten vurabilir, babam beni çok seviyor ve kimseyle paylaşmak istemez!" Dedim.

Poyraz güldü.

"Babanla konuşurum, senin yaşın gelince de evleniriz." Dedi.

İnanamayarak ona baktım.

"Her şey bu kadar kolay mı olacak sanıyorsun?" Dedim.

Poyraz saçımı öptü.

"Açıkçası pek zorlanacağımı düşünmüyorum." Alayla güldüm. "Zaten baban beni çok seviyor, benden iyi damat mı bulacak?" Şaşkınlıkla durdum.

"Anlamadım?" Poyraz belimi okşadı.

"Yarın size geliyorum, annen bana yemekler yapacak." Kaşlarımı çattım.

"Nasıl yani?" Ne diyordu bu adam?

Babam onu tanıyor olamazdı ki!

Hem bizde ne işi vardı?

"Eve gidince annen sana söyleyecektir." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

"Yoksa beni istemeye mi geleceksiniz?" Kahkaha attı.

Bu olamazdı ki, benim yaşım daha çok küçüktü!

"Alisa hayır bebeğim... Çok aceleye getiriyorsun, biraz birbirimizi tanımalıyız." Dedi.

Sinirle göğsüne vurdum.

"Ya ne bileyim, senin bizde ne işin var ki?" Beni kendine daha çok çekti.

İtiraz etmek istemedim....

"Babanın dükkân açmasına yardım etmiştim... Seni tanımıyordum bile, kader işte..." Ağzım şaşkınlıkla açılırken ona baktım.

Babamın övgüyle bahsettiği Poyraz o muydu gerçekten?

Battığımız zaman bize yardım eden adam Poyraz Atabey miydi?

Babamın ağzından onun soyadını hiç duymamıştım, hep adını söylemişti...

"Bu kadar şaşırdığına göre adımı duymuştun demek." Dedi.

"Poyraz..." Sustum.

İnanamıyordum...

"Seni şimdi babandan istesem bana hayır demez. Tabii ki şimdi evlenmeyeceğiz ama eğer istersen babanla şimdiden konuşabilirim. En azından baban beni vurmaz." Dedi.

Benimle dalga geçmesine aldırmadan ona yaklaştım.

"Babama ne diyeceksin ki?" Diye sordum.

"Seni sevdiğimi söyleyeceğim. Sevgili olduğumuzu ve senin bana emanet olduğunu söyleyeceğim. Bana zaten güveniyor... İlerde de evleneceğimizden bahsedeceğim. İçin rahat edecekse birlikte olduğumuzu öğrenebilir." Dedi.

"Poyraz..." Yeniden sustum.

Poyraz yanağımı öptü.

"Hâlâ benden korkuyor musun?" Sorusuyla birlikte yutkundum.

Babam hep onun merhametinden bahsederdi...

Ne kadar iyi biri olduğunu anlatırdı ama pek ilgilenmezdim.

Şimdi ise o adam karşımdaydı...

"Soruma cevap ver." Dedi.

"P-Poyraz..." Bakışlarımı kaçırdım.

Hiç korkmamıştım ki...

Ona karşı hiç kötü bir şey hissetmemiştim...

Bir anda dudaklarımda hissettiğim baskıyla birlikte şaşkınlıkla ona baktım.

Beni kendine daha çok çektiğinde itiraz etmedim.

Dudaklarımı öptüğünde ne yapacağımı bilemedim.

Ellerimi göğsüne koyup itmeye çalıştığımda ellerimi tuttu.

Yavaşça geri çekildi.

"P-Poyraz ne yapıyorsun? Benim yaşım çok küçük, bunun farkında mısın?" Ofladı.

"Ne yaptım sanki? Elinden tutup zorla evlenelim mi dedim, hayır! Babanla konuşayım diyorum, en azından bizi bilsin ki sana kızmasın diye..." Başını iki yana salladı. "Benden korkuyorsun değil mi?" Sinirle güldü. "Hata bende, kafama sıçayım! Seni görür görmez hemen yanına gelmemeliydim... Keşke türlü türlü oyunlar çevirseydim de öyle karşına çıksaydım!" Gözlerini kapattı. "Allah'ım neden, neden bu kadar aptal bir adamım..." Kendi kendine söyleniyordu.

Titrek bir nefes aldım ve ona yaklaştım.

"Poyraz..." Sesim titriyordu.

Gözlerini açtı ve bana baktı.

"Seni korkutuyorum değil mi? Haksızsın da diyemiyorum... Aramızdaki yaş farkı çok değil ama sen küçüksün..." Etrafına baktı. "O zaman sen yirmi yaşına gelince tekrar karşına çıkayım, o zamana kadar daha çok olgunlaşmış olursun. Belki daha sağlıklı düşünürsün..." Dedi.

Beni bırakmak istemiyordu...

Gözümden akan bir damla yaşın yanağıma doğru süzülmesine izin verdim...

"Beni gerçekten bekleyecek misin?" Diye sordum.

Bakışları yumuşarken yavaşça başını salladı.

"Beklerim güzelim, benim olman için beklerim ama..." Sustu.

Burnumu çektim.

"Ama ne?" Gözlerime baktı.

"Başka birinin olmasını istemiyorum! Sen de beni bekleyeceksin, birbirimizi bekleyeceğiz..." Sesi netti.

Neyi bekleyecektik ki?

Babam beni güvenmediği birine hayatta vermezdi ama ona güveniyordu... Babam bir insana kolay kolay güvenmezdi.

Belki de o gün otobüsle dönseydim onunla tanışamayacaktım... Hâlâ kim olduğunu bilmeyecektim...

Kader, bizi bir araya getiren şeydi.

Ona hayır demek istemiyordum... Onu tanımadığım için endişelerim vardı ama şu an hepsi uçup gitmişti.

"Beklemeyeceğiz..." Dedim.

Poyraz sinirle güldü.

"Beklemek bile istemiyorsun öyle mi? Bu kadar çok mu ısınamadın bana, bu kadar mı iticiyim senin gözünde? Sapık değilim ben, hayatımda hiç kimseye seni seviyorum bile demedim!" Dedi. "En azından beni tanıdıktan sonra evet veya hayır deseydin. Ben seni unutmaya çalışmak istemiyorum, senin kalbini istiyorum..." Diye fısıldadı.

Çekinerek ona sokulduğumda şaşkınca durdu.

"Kabul ediyorum Poyraz, kabul ediyorum..." Dedim ben de fısıltıyla.

Ellerimi dudaklarıma götürdüm ve hüzünle gülümsedim.

Nasıl özlemiştim...

"Geldik." Dedi.

Hiçbir şey söylemeden arabadan indim.

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken durdum.

Burası Poyraz'la sık sık kahvaltı yapmaya geldiğimiz yerdi...

On yıldır hiç buraya gelmemiştim. Anılarımı görünce canım yanar diye hep kaçmıştım...

Öfkeyle arkama döndüğümde yutkundum.

Poyraz beni izledi.

"Çok beğendin sanırım." Dedi.

Yüzündeki gülümsemeyle yanıma geldi.

"B-Ben..." Başımı iki yana salladım, hayal görüyor olmalıydım!

"Alisa iyi misin?" Poyraz endişlenmişti.

Yavaşça ona yaklaştım.

Gerçekten özlem bitmiş miydi? Poyraz canlı canlı yanımda mıydı?

Hızla onun boynuna atladığımda şaşkınca güldü.

"Poyraz seni çok özledim..." Gözlerim dolarken ona daha sıkı sarıldım. "B-Beni nasıl bırakırsın?" Ona kızamıyordum bile...

"Alisa-" Sözünü kestim.

"Sus ne olur..." Diye fısıldadım.

Poyraz beni sarstı.

"Alisa, Alisa!" Yavaşça geri çekildim.

İlker şaşkınca bana bakıyordu.

"Alisa ben Poyraz değilim!" Dedi.

Kanım donarken öfkeyle gözlerimi kıstım.

"S-Sen..." Sustum.

Hayal görmüştüm, gerçek değildi...

"Sen alçak herifin tekisin!" Diye bağırdım. "Aynı ona benziyorsun, bana onu hatırlatıyorsun!" Sinirle ellerimi saçlarıma geçirdim. "Sen o değilsin, defol git tamam mı?!" Dedim.

Bacaklarım titriyordu...

İnsanların bana bakmasını umursamadan var gücümle koştum....

"Alisa?!" Bana bağıran İlker'i duymamazlıktan geldim. "Dur ne olur!" Dedi.

En sonunda bir ara sokağa girdim ve soluk soluğa durdum.

"Alisa?!" İlker yanıma geldi.

"N-Ne var?" Diye homurdandım.

Gözlerimden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim.

"Bak bana!" Çenemi tuttu. "O adam öldü anlıyor musun, o öldü!" Bana yaklaştı. "Ne zamana kadar bir ölüyü seveceksin?" Yutkundum.

"Ölene kadar." İlker yüzümü avuçladı.

"Beni onun yerine koyamaz mısın?" Dedi ve gözlerime baktı. "Hayatını ölmüş biri için mahvedemezsin... Eğer istersen ben yaralarını sarabilirim, sana destek olabilirim." Onun gözlerine baktım.

"Benziyorsun, ona benziyorsun..." Diye fısıldadım.

"O yok, buna alışman gerekiyor." Dedi. "Konuya bu kadar erken girmek istemezdim ama kaçıp gittin..." İç çekti. "Ben sana destek olurum Alisa,

eğer hayatında bana da yer varsa..." Sustu ve gözlerimin en içine baktı.

Onun bana uzun bir süredir ilgisi olduğunu annem zaten söylemişti.

"İstemiyorum." Dedim net bir sesle. "Ben zaten birinde yandım... Eğer seni de kendi cehennemime alırsam kül olursun ve emin ol ki bunu hiç istemezsin." Bana bir şey söylemesine izin vermeden bilmediğim sokakta yeniden koşmaya devam ettim...

İstemiyordum, ondan başkasını istemiyordum...

Ben o ölü adamı sevmeye devam edecektim, hiç vazgeçmeyecektim...

ALİ

Trabzon'a gelmiştik...

Yol epeyce uzun sürmüştü, akşam olmuştu. Arabadan indiğimizde Loya yanıma geldi.

"Ya çok güzeldi..." Dedi.

"Yine gideriz." Dedim.

"Bu sefer başka yerlere gidelim, yurt dışına gidebiliriz." Başımı salladım.

"Şu sıra işlerle ilgilenmem lazım, ancak bir ay sonra gidebiliriz." Dedim.

Loya gülümsedi.

"Tamam." Valizlerimizi elime aldım.

Loya kapıyı çaldığında Vasfiye Nur kapıyı açmıştı.

Bakışları telaşla bize döndüğünde anlamayarak ona baktım.

"Hoş geldi-" Sözünü kestim.

"Yine ne oldu?" Diye sordum bıkkınca.

"Ne?" Dedi.

"Allah'ım sen sabır ver da!" Diye söylendim.

Loya anlamayarak bana baktığında başımla içeriyi gösterdim.

Birlikte içeriye geçtik.

Salondan gelen seslerle birlikte valizleri bıraktım ve oraya doğru ilerledim.

"Ben asla Loya'ya zarar gelsin istemedim, evliliğinin bitmesine çok üzüldüm. Loya da beni yanlış anladı..." Kaşlarımı çattım. "Ben buraya hepinizden özür dilemeye geldim. Benim niyetim kötü değildi, bu güzel ailenin üzülmesini ister miydim hiç?" Dedi.

Loya yanıma gelince şaşkınca bana baktı.

"Allah'ım, Allah'ım..." Gözlerimi kapattım. "Ya sabır!" Dedim.

Sınanıyordum, kesinlike sınanıyordum!

"Ali dur!" Loya'yı dinlemeden hiddetle salona girdim.

Bütün bakışlar bana dönerken Berat şaşkınca bana baktı.

"Ben sana bir daha buraya gelmeyeceksin demedim mi?!" Dedim ve onu yakalarından tutup ayağa kaldırdım.

"Ali, oğlum!" Dedi babam.

"Baba ben onu uyarmıştım, bir daha gelmemesini söylemiştim!" Diye gürledim.

"Anneciğim bırak çocuğu, zaten şimdi gidecekti!" Annemi dinlemedim.

Loya içeriye girdiğinde hemen yanıma geldi.

"Loya?" Berat şaşkındı.

Yüzüne sert bir yumruk attım.

"Ulan daha vurduğum yerler iyileşmemiş, yediğin dayağı tazelemeye mi geldin?!" Dedim öfkeyle.

"Ali, bırak!" Dedi Loya korkuyla.

Ona sert bir bakış attım.

"Odamıza git, hemen!" Yutkundu.

"Ali bırak dedim, olay çıksın istemiyorum!" Dedi.

Sinirle ona döndüm.

"Odamıza git, senin bu adamla aynı ortamda olmanı istemiyorum!" Diye bağırdım. "Odamıza git!" Söylediğim şeyi tekrarladığımda korkuyla bana bakıyordu...

"Ama-" Sözünü kestim.

"Odamıza git dedim!" Yeniden bağırdım.

Loya bana masum masum baktı ve başını salladı.

Hızlı adımlarla salondan çıktığında piçe döndüm.

"Buraya ne yüzle geldin lan? Azıcık gururun olsun be!" Dedim ve yeniden yüzüne sert bir yumruk attım.

"Ali, oğlum!" Babaannem korkuyla bana bakıyordu.

Ona kıyamadım ve piçi yere indirdim.

Kanayan burnunu eliyle kapattı.

"Siz boşandınız Ali, bunu artık kabullen! Ben buraya yanlış anlaşılmaları düzeltmeye geldim ama senin gibi bir mağara adamıyla konuşmak bile mümkün değil!" Aileme yalakalık yapıyordu şerefsiz!

Küfür etmemek için kendimi sıktım.

Yüzünün ortasına bir tane vurmamak için direndim...

"Başlarım mağara adamına, seni şurada öldürmemi istemiyorsan defol git!" Diye tısladım.

Berat yüzünü buruşturdu.

"Damat diye aldığınız adama bakar mısınız? Ne kadar terbiyesiz, sizin yanınızda nasıl konuşuyor..." Öfkeyle onun boğazını sıktım.

"Hiç değilse bu güne kadar yanımda çalışan hiçbir kadını taciz etmedim! Hayatımda birine zorla dokunmaya çalışacak kadar orospu çocuğu olmadım!" Diye bağırdım.

Berat şaşkınca bana baktı ve hemen kendini topladı.

"Sen ne saçmalıyorsun?" Sinirle ona baktım.

"Taciz ettiğin o kadın senden kaç yaş büyük lan?! O kadının yuvası yıkılsa senin yüzünden yıkılırdı, şerefini sikeyim senin!" Babam ayağa kalktığında sakinleşmeye çalıştım.

"Ben kimseyi taciz etmedim, şimdi de iftira atıyorsun!" Dedi.

Allah'ım sen sabır ver!

"Yeter!" Diye gürleyen dedemle birlikte ona baktım. "Herkes sesini kessin!" Ayağa kalktı. "Berat oğlum, sen de bir daha gelip bizim tadımızı kaçırma. Ben bir daha böyle bir tartışma görmek istemiyorum, anlaşıldı mı?!" Sesi sertti.

"Dedeciğim bu adam torununla boşanmasına rağmen hâlâ burada! Bana yüzsüzmüşüm gibi davranmayın, bunun burada ne işi olabilir ki?" Dedi.

"Onlar boşanmadı oğlum." Dedi dedem. "Tam boşanacakken Loya itiraz etti. Ali'yi sevdiğini söyledi, hâkim de onları boşamadı. Ali ve Loya ise

birbirine kıyamadılar ve hemen barıştılar." Alayla güldüm ve Berat'a baktım.

Berat göt olduğunda alayla ona yaklaştım.

"Haydi buralarda çok durma koçum yoksa yine dayak yiyip oturacaksın." Dedim. "Şimdi izninle, karımın yanına gidiyorum." Ona son kez acıyarak baktım ve hızla salondan çıktım.

İyi ki yumruk atmıştım.

Onu dövdükçe kendimi daha iyi hissediyordum.

Odamıza geldiğimde Loya'nın yatakta uzandığını gördüm.

Kapının açıldığını duyar duymaz bana dönmüştü.

"Aliş, ne oldu?" Telaşla ayağa kalktı ve yanıma geldi. "Vurmadı sana değil mi?" Küçük elleriyle yüzümü avuçladı. "Sana vurduysa onu gebertirim!" Hızla Loya'yı belinden tuttum ve kendime çektim.

Dudaklarına yapıştığımda hemen karşılık verdi.

Onu doya doya öptüm ve geri çekildim.

"Bana mağara adamı diyor, gelmiş benim aileme yalakalık yapıyor piç! Aklınca onları benden soğutacak. Gelmiş bir de masummuş gibi özür diliyor, boşanmamızı fırsat bilmiş şerefsiz!" Loya bana sokuldu.

"Biz boşanmadık." Dedi.

Onun kokusunu içime çektim.

"Yani boşanacaktık ya, onu kastetmek istedim. Tabii ki boşanmadık." Loya sakallarımı okşadı.

"Ben senden boşanır mıyım hiç? Asla öyle bir şey olmayacak!" Dedi.

"Aptal herif boşandığımızı sanmış! Genişliğe bak, ulan çıldıracağım!" Delirecektim, en sonunda delirecektim!

Loya gülümsedi ve çenemi öptü.

"Beni senden başka kimse sevmesin, severse de kendine yazık eder." Dedi.

Onun belini okşadım ve ardından biraz daha aşağıya indim.

"Bu geceliği ilk defa görüyorum." Dedim ve ona sarıldım.

"Çünkü yeni aldım, Bodrum'da giymeye fırsatım olmadı. Çok güzel değil mi?" Başımı salladım.

Üstündeki dantel detayları beni bitirmişti... Bembeyaz geceliğin bazı yerleri transparandı. Loya'nın kalçasını zor kapatmıştı.

"Âşık oldum." Dediğimde kıkırdadı.

"Bana mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Geceliğe." Loya dudağını büktü.

"Geceliği taşıyan benim, bana âşık ol." Dedi.

Güldüm ve kapıyı kilitledim.

"Sana olan âşkımı duymayan yok memlekette... Gelmiş hâlâ bana âşık ol diyorsun!" Kahkaha attı.

"Daha çok âşık ol..." Dedi.

Loya'yı duvarla arama sıkıştırdığımda kollarını boynuma sarmıştı.

"Bunun daha fazlası öldürür be güzelim." Dedim.

"Öldürmez, ben artık cadı değilim." Dedi. "Yani şey-" Sözünü kestim.

"Sen cadı falan değilsin, sinirlendirme beni!" Diye homurdandım. "Sırf zorla evlendiğin için bana kızgındın, bu mu cadılık?" Sinirle güldüm. "Ne yapacaktın, ilk dakikadan boynuma mı atlayacaktın? Bana kızgındın ve seni sevmemi istemedin..." Loya kaşlarını çattı.

"Ben hiçbir zaman keşke Ali beni sevmese demedim." Gözlerime baktı. "Çünkü ben de seviyordum, bunu ister miydim hiç?" Dedi.

"O zaman neden bu kadar direttin? Senden soğumam için yaptığını düşünüyordum, seni sevmemi istememiştin-" Loya parmağını dudağıma koydu.

"Yok öyle bir şey! Ne yaptıysam inadımdan yaptım, benimle zorla evlendiğin için sana çok kızgındım! Sana kızgın olmam demek âşık olduğum gerçeğini değiştirmiyor! Seni severken susmak da pek kolay değildi!" Omzunu öptüm.

"Susmak zorunda değildin, kocandım sonuçta." Loya yutkundu.

"Ali..." Üzüldüğünü anlarken yeniden onu kollarımın arasına aldım.

Loya hemen başını göğsüme yasladı.

"Tamam, haklısın biliyorum... Zorla evlendiğimiz için bana kızgındın, bunu da biliyorum. Ben sana hak veriyorum, bana kızmakta sonuna kadar haklıydın." Dedim. "Sen Hilal'in cadı demesine bakma... Bir tanısa çok sever seni, hiç oturup sohbet etmediniz ki. Annemle birlikte yemekler yapsanız, kardeşimle dertleşseniz, birlikte gezmeye gitseniz... Ne güzel olurdu değı mi?" Loya yutkundu.

"Emine Hanım'la gezmeye gidemem ki, ondan biraz korkuyorum." Göz devirdim.

"Emine Hanım ne Loya? İstersen bir de Emine Bozarslan diye hitap et!" Diye kızdım. "Anne diyeceksin güzelim." Ofladı.

"Demem Ali, annen böyle bir şeyi ister mi sence?" Kaşlarımı çattım.

"İster istesin ister istemesin, ben sana köpek gibi âşığım!" Diye bağırdım. "Sana zorluk çıkarmalarına izin vermem. Hep birlikte güzel bir hayat süreceğiz...." Loya şaşkınca bana baktı.

"Nasıl yani?" Diye sordu.

"Benim artık İstanbul'a yerleşmem gerekiyor yavrum. Seni de burada bırakamayacağıma göre benimle geleceksin." Dedim.

Loya bakışlarımı kaçırdı.

"İ-İstemiyorum..." Dedi. "Ben buradan gitmek istemiyorum!" Gözleri dolmuştu...

Annem haklıydı, Loya onları istemiyordu.

"Şş güzelim, gel buraya..." Dedim ve yeniden onu göğsüme bastırdım.

"İstemiyorum..." Diye fısıldadı.

Onu yavaşça kucağıma aldım. Dikkatle yatağımıza yatırdıktan sonra üzerine uzandım.

Loya gözlerime baktı.

Dolan gözlerini sildim.

"Ailemle yaşamak istemiyor musun?" Diye sordum.

Loya başını olumsuz anlamda salladı.

"Bana çok kötü davranırlar, sen de işte olursun... Ben sensiz duramam!" Dedi.

"Saçmalama Loya, gören de seni dövüp sokağa atacaklar sanar!" Alayla gülümsedim. "Ben sana laf söylettirmem. Onlar da sana kötü davranmaz." Dedim.

Kollarını boynuma sardı.

"Korkuyorum..." İç çektim.

"Annemden mi?" Diye sordum.

"Ömer hariç herkesten! Benden öyle bir nefret ediyorlar ki... Sen evde olmayınca ben ne yaparım? Odamdan çıkamam ki..." Doğru söylüyordu.

Yüzünü avuçladım.

"Aranız düzelse, birlikte yaşar mısın?" Elini göğsüme koydu.

"İyi anlaşsaydım yaşardım." Dedi.

"Hani onlara kendini sevdirecektin?" Dediğimde dudağını büktü.

"Sevdireceğim ama birlikte yaşamak çok ciddi bir konu." Loya gözlerime baktı. "Birlikte yaşamaktan korkuyorum." Onun yanağını öptüm.

"Aranızın bozuk olmasını istemiyorum. Sen benim karımsın, onlar da benim canım." Başını salladı.

"Onları çok sevdiğini biliyorum." Dedi.

Onun kokusunu içime çektim ve ellerimi beline yerleşirdim.

"O zaman?" Ofladı.

"Tamam kendimi sevdirmeye çalışacağım ama oraya taşınmak istemiyorum." Dedi.

Başımı salladım ve onu zorlamak istemedim.

Zaten daha yeni aramız düzelmişti, yoktan yere bir daha kavga etmek istemiyordum.

Loya sakallarımla oynamaya başladığında onun elini öptüm.

"Uykun geldi mi?" Diye sordum.

Loya sakallarımla oynamaya devam etti.

"Geldi." Gülümsedi. "Kucağında uyuyabilir miyim?" Diye sordu.

"Uyu güzelim." Dediğimde kucağıma yerleşti.

Başını omzuma yasladı ve gözlerini kapattı. Elimi tutmasına izin verdim.

Yavaşça elini okşadığımda kıkırdadı.

"İyi geceler kocacığım." Diye mırıldandı.

"İyi geceler." Bacaklarını bacaklarımın arasına aldım ve üşümesini engelledim.

Örtüyü üstümüze örttüm.

"Ali..." Dedi uykulu bir sesle.

Saçını öptüm.

"İyi geceler öpücüğü..." Dedi.

Güldüm ve yanağını öptüm.

Loya başını kaldırdı.

"Dudaktan..." Uykulu gözlerine kıyamadım ve dudaklarına uzandım.

Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

Loya gülümsedi ve geri çekildi.

Başını yeniden omzuma yaslayıp gözlerini kapattı.

O uyurken onu izledim...

Benden ayrı yatmak için çırpınan kadın gitmişti, yerine bambaşka bir kadın gelmişti.

Beni evden göndermek için elinden geleni yaparken, artık benden ayrılmak istemiyordu.

Telefonumu elime aldım ve kardeşime mesaj attım.

"Uyudun mu güzelim?"

Onu kırmıştım, bunu bilmek canımı sıkıyordu.

"Hayır."

Hemen cevap vermişti.

"Seni kırdığımı biliyorum, özür dilerim... İki yıl sonunda ilk defa mutluyum. Beni de anlasan olmaz mı?"

Uyuyan Loya'ya baktım.

"Anlıyorum abi."

Uzatmak istemiyor olmalıydı.

"Hilal bana soğuk cevap verme, ben senin abinim!"

"Loya'yı sizden daha çok falan sevmiyorum, lütfen saçmalama! Çıkar aklından artık şu düşünceleri."

Çok geçmeden cevap verdi.

"Abi seninle kavga etmek istemiyorum, uzatmasak olur mu?"

Ofladım.

"Sizi özledim, işlerim bitince görmeye geleceğim."

İçimde bir sıkıntı vardı.

"Gel abiciğim, biz de özledik."

Benden hiç ayrılmamışlardı, ilk defa bu kadar ayrı kalmıştık...

"Yakında yeniden evime taşınacağım. O güne kadar sabredelim güzelim."

Hemen yanıt geldi.

"Loya'yla konuştun mu?"

Loya'ya baktım.

"Sizden çekiniyor, ona kötü davranmazsanız birlikte taşınabiliriz."

Loya'nın saçlarını okşadım, bana daha çok sokuldu.

"Asıl o bize kötü davranmasın!"

Göz devirdim.

"Bunları sonra konuşalım olur mu? Sadece seni kırdığımı düşündüm, seni nasıl önemsediğimi biliyorsun..."

Hilal cevap verdi.

"Kırılmadım abi."

"Benim uykum geldi, iyi geceler."

Belli ki kırılmıştı. Pek konuşmak istemiyor gibiydi, yarın onun gönlünü almalıydım.

"İyi geceler güzelim."

Telefonumu komidine koydum.

Ne yapacaktım bilmiyordum...

Loya hafifçe gözlerini araladı.

"Kiminle konuşuyorsun?" Onun belini okşadım.

"Hilal'le." Başını salladı ve yeniden gözlerini kapattı.

Uykusundan uyanıp kiminle konuştuğumu sormuştu.

Güldüm, bu kadın gerçekten deliydi!

Onun boynunu defalarca öptüğümde kıkırdadı.

"Yapma, uykum var." Diye nazlandı.

Yavaşça onu altıma çektim.

"Özledim..." Dediğimde elini yanağıma koydu.

"Uykum var." Dedi.

"Seni istiyorum..." Onun omzunu öptüm. "Bana ayıracak birkaç dakikan yok mu?" Diye sordum.

Loya bacaklarını belime doladı.

"Bu gidişle beşiz doğuracağım..." Kahkaha attım.

"Neden olmasın?" Güldü.

"Ama benim uykum var!" Dedi.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Uykun olduğu için mi hemen bacaklarını bana sardın?" Loya dudağını büktü.

"Çok fenasın sen..." Diye mırıldandı.

Dudaklarına yaklaştığımda gözlerini kapattı. Onu uzun uzun öptüm.

Birden geri çekildiğimde şaşkınca gözlerini açtı.

"Senin uykun vardı, en iyisi uyu." Dedim alayla.

Loya hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Pislik!" Dedi.

Kahkaha attım ve yeniden onun dudaklarına yapıştım.

Çok âşıktım...

***

Aceleyle takım elbisemi giydim.

Loya hâlâ uyuyordu...

Saate baktım, on beş dakika vardı.

Loya'ya yaklaştım ve yanağını öptüm.

Yavaşça gözlerini araladı.

"Ali?" Diye mırıldandı.

"Ben işe gidiyorum." Dediğimde gözlerini ovuşturdu.

"Saat daha erken." Doğruldu. "Neden hemen üstünü giyindin?" Diye sordu.

"Acelem var yavrum, on beş dakikaya şirkette olmam lazım." Onun dudağını öptüm. "Ben çıkıyorum, sen uykunu bölme." Dedim.

Loya kaşlarını çattı.

"Kahvaltı yaptın mı?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Şirkette yaparım." Dedim. "Ben gidiyorum." Tam kapıdan çıkacakken Loya arkamdan bağırdı.

"Dur!" Dedi.

Ona döndüm.

"Ne oldu?" Yerdeki kıyafetlerini aceleyle giydi.

"Bekle tamam mı? Sakın gitme, beş dakika sadece!" Koşarak odadan çıktı.

Anlamayarak arkasından bakakaldım...

Bu kadını anlamak çok zordu...

Yeniden saate baktım. Zaten acelem vardı, iyice geç kalacaktım!

Odadan çıktım ve aşağıya indim.

"Günaydın oğlum." Dedi babam.

"Günaydın baba." Dedim.

Zerrin annem masayı gösterdi.

"Haydi ama çocuklar, kahvaltı yapmadan gitmeyin!" Alparslan gülümsedi.

"Acelemiz var nana, hemen gitmemiz gerekiyor." Bana döndü. "Haydi gidelim." Dedi.

Loya nereye gitmişti ki?

Loya koşarak yanıma geldiğinde onu izledim.

Elindeki tostu bana uzattı.

Nefes nefese kalmıştı.

Herkesin bakışları bizim üzerimizdeydi.

"Kahvaltı yapmadan gitmeni istemedim." Dedi.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü.

Herkesin sesi kesilmişti...

Loya ailesine baktı.

"Niye öyle bakıyorsunuz?" Diye sordu.

Babaannem başını iki yana salladı.

"Tövbe tövbe, hayal görmeye başladım." Dedi.

Kendime geldiğimde güldüm.

Şaka mıydı lan bu?

"Hasiktir!" Dediğimde bana baktı. "Yani, şaşırdım sadece." Kaşlarını çattı.

"Kocama kahvaltı hazırlamamın neresi garip?" Annem güldü.

"Kocasına kahvaltı hazırlayan kişinin kendi kızım olması garip..." Dedi.

Alparslan Loya'ya baktı.

"Lan niye bana tost yapmadın? Ben senin abin değil miyim, ben de aç aç gidecektim!" Diye homurdandı.

Loya uzanıp onun yanağını öptü.

"Sana da Eylül yapsın." Dedi alayla.

Gülümsedim ve karıma baktım.

"Eline sağlık aşkım." Dedim.

Loya gözlerime baktığında onun elini tuttum ve hızla kapıya kadar sürükledim.

Görüş alanından çıktığımızda belinden tutup kendime çektim.

Dudaklarına yapıştığımda güldü ve hemen karşılık verdi.

Yavaşça geri çekildim ve yüzünü avuçladım.

"Sen..." Başımı iki yana salladım. "Sen âşık olunacak en güzel şeysin..." Dedim.

Nasıl da beni düşünmüştü...

Uykusundan uyanır uyanmaz sırf ben aç gitmeyeyim diye tost yapmıştı...

Bunu Loya yapmıştı...

Hâlâ inanamıyordum, bu kadının beni sevdiğine inanamıyordum...

Allah'ım dedim içimden, iyi ki sabretmiştim...

İyi ki beni sevmesini beklemiştim...

İyi ki...

SINIR: 4.10K VOTE 500 YORUM

Herkes emeğe saygı duymayı unutmasın lütfen!

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım.💕

Sevildiğinizi unutmayın...💖

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Eve gelince arabayı park etmeden aşağıya indim.

Öfkeyle kapıyı çaldığımda Nimet kapıyı açtı.

Bir şey söylemesine izin vermeden yukarıya çıktım, odamızda yoktu!

Küçük salona geldiğimde kapı aralıktı.

"Ali bana böbreğini verdi Eylül... Bu o kadar büyük bir şey ki, ilk duyduğumda inanamamıştım." Dedi Loya.

"Ali'nin kalbi kocaman, o kadar iyi bir insan ki..." Dedi Eylül.

"Sevdiği kadına böbreğini verebilecek kadar iyi bir insan..." Loya gülümsüyordu.

Hiddetle kapıyı açtığımda bakışlar bana döndü.

"Aşkım?" Dedi Loya şaşkınca. "Geç geleceğim demiştin?" Yüzündeki endişeyi görmüştüm.

"Böbreğimi verdiğimi kim söyledi?" Sesim son derece sakindi.

Loya korkuyla bana baktı, ardından bakışları elimi buldu.

"Ali, elin!" Hızla ayağa kalktı. "Ali ne oldu?" Korkuyla bana baktı ve yüzümü avuçladı. "Yüzün bembeyaz olmuş!" Hızla elini ittim.

"Sırf sana böbreğimi verdim diye boşanmak istemedin değil mi?" Dedim. "Sırf sana böbreğimi verdim diye vicdan azabı duydun!" Öyle bir bağırdım ki Loya yerinden sıçradı.

"Hayır!" Dedi hemen. "Hayır Ali, yemin ederim alakası bile yok!" Sertçe onun kolunu tuttum.

"Bana yalan söyleme!" Diye gürledim.

Bomba bir bölüm sizlerle olacak, henüz tamamlamadım...

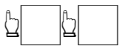
Çok uzun bir bölüm olacağını söyleyebilirim. Herkes bir önceki bölüme oy vermeyi unutmasın!♥

Bölüm Cumartesi gelecek, o güne ancak yetişir...💖

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

28 "Sırlar"

ALİSA

Ellerim titrerken zorlukla zile bastım.

"Anne!" Sesim titriyordu...

Çok geçmeden kapı açıldı.

Babam perişan hâlimi görünce hemen beni kendine çekti.

"Kızım, çiçeğim..." Endişeyle bana bakıyordu. "Ne oldu, neredeydin?" Ayakkabılarımı çıkardım ve içeriye geçtim.

"B-Ben istemiyorum..." Diye fısıldadım. "Annem nerede?" Sesim kısıktı.

Annem ellerini üstüne sildi ve gülümseyerek yanıma geldi. Gülen yüzü anında solarken hızla yüzümü avuçladı.

"Alisa, ne oldu annem?" Diye sordu.

"İstemiyorum!" Burnumu çektim. "İstemiyorum işte, asla evlenmeyeceğim!" Sesim netti.

Annem şaşkınca bana baktı.

"İlker mi bir şey yaptı yoksa?" Babam kaşlarını çattı ve anneme baktı.

"Kızı sonunda o herifin yanına gönderdin değil mi?!" Sesi kızgındı.

Annem saçımı öptü.

"Söyle annem, ne oldu?" Dedi.

"Poyraz'a olan benzerliğini kullanmaya çalışıyor! Ben kimseyi onun yerine koymam, yeter artık! Ne olur beni zorlama, evlenmek istemiyorum..." Sesim iyice kısıldığında annem hüzünle gözlerime baktı.

"Kızım, nefesim..." Diye fısıldadı. "Ben ne yaptıysam senin iyiliğin için yaptım... Daha fazla ona bağlanıp üzülme diye... Sen böyle üzüldükçe canımdan can gidiyor." Dedi.

Annem beni göğsüne çekti.

Huzurla annemin kokusunu içime çektim.

Benim iyiliğimi düşünüyordu... Eğer biriyle evlenirsem onu unutacağımı düşünüyordu. Hem çocuklarım da olursa kendimi onlara verirdim, annem de böyle düşünüyor olmalıydı.

Babam kızgın bakışkarını anneme gönderdi.

"Şu kızla uğraşıp durma diyorum sana, bırak evlenmesin! Ben bakarım kızıma, onun kimseye ihtiyacı yok." Dedi.

Babama minnetle baktım.

Annem iç çekti.

"Gören de senin kötülüğünü istiyorum sanacak... Ne yapayım, ana yüreği dayanıyor mu? Senin böyle acı çektiğini gördükçe kendimce çözüm üretmeye çalışıyorum. Belki evlenirsen acın bir nebze azalır dedim, kötü mü ettim?" Annemin alındığını anlarken ona sarıldım.

"Ben kimseyi istemiyorum annem, beni zorlama olur mu?" Diye fısıldadım.

Annem başını olumlu anlamda salladı.

"Tamam, söz bir daha bir şey demeyeceğim." Durdu ve merakla bana baktı. "Sormayayım diyorum ama elimde değil... O adam sana bir şey mi yaptı annem? Çok efendi çocuktu, yoksa seni görüştürür müydüm?" Dedi.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Onu Poyraz sandım, sarıldım... Ona o kadar çok benziyor ki!" Üzüntüyle iç çektim. "Sonra ona bağırdım. Onu istemediğimi söyledim. Beni onun yerine koy dedi, ölmüş bir adamın yerine geçmeye çalışıyor! O kim ya, kim ki Poyraz olacak?!" Diye bağırdım.

Annem yanağımı öptü.

"Haklısın bir tanem... Özür dilerim, üzüleceğini düşünemedim." Diye mırıldandı.

Anneme baktım.

"Hiç değilse artık bana böyle şeyler söylemezsin. Özür dilenecek bir şey yok." Yavaşça annemden ayrıldım. "Uyumak istiyorum." Annem başını salladı.

Hızlı adımlarla odama girdim ve kapıyı kapattım.

Yatağıma uzanırken burnumun sızladığını fark ettim.

Onun kokusuna ihtiyacım vardı...

Hızla ayağa kalktım ve gardrobuma astığım gömleği elime aldım.

Ölürken üstünde bu gömlek vardı... Can çekişirken, göğsünden vurulduğunda üstünde bu gömlek vardı...

Elimi kanla kaplı gömlekte gezdirdim.

Kan çoktan kurumuştu, gömleğin rengi solmuştu.

"S-Seni çok özledim..." Diye fısıldadım...

Acıyla yere çökerken gömleği göğsüme bastırdım.

"Çok özledim, ne olur gel artık..." Gözlerimden yaşlar süzülürken acıyla yutkundum. "Bu kadar mıydı, beni kendine âşık edip gittin!" Gömleğe sıkıca sarıldım...

Annem kaç defa atmak istese de izin vermemiştim. Gömleği yıkamasına da izin vermemiştim. Eğer yıkarsa kokusu giderdi, ben o zaman ne yapardım?

Acıyla hıçkırırken gömleği göğsüme daha çok bastırdım....

"M-Madem gidecektin beni kendine âşık etmeseydin, bak toparlanamıyorum! Her nefes aldığımda kalbime bir hançer saplanıyor. Elim ayağım tutmuyor, nefessiz kalıyorum..." Diye fısıldadım.

Sana bunu yapanları affetmeyeceğim... Seni öldürenleri affetmeyeceğim...

"Ne istediniz bizden?!" Onun kokusunu içime çektim. "Evlenecektik..." Kalbim sızlıyordu. "Ölmeden önce... Birinci yılımızı kutlayacaktık, eğer bir gün daha yaşasaydın ilk yılımızı kutlayacaktık..." Acıyla bağırdım. "Neden Poyraz, neden beni bıraktın?" Canım yanıyordu...

Dudaklarımı gömleğin yakalarında gezdirdim.

"Çok güzel kokuyorsun, çok özledim..." Gözümden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim.

Elimi kurumuş kan lekesinde gezdirdim.

"C-Canın çok yandı mı?" Diye sordum. "Allah'ım beni neyle sınıyorsun, al canımı bitsin bu çile!" Her gün onu düşünmekten yorulmuştum. "Ne olur al canımı, onun yanına gitmek istiyorum... O bensiz duramaz, iki gün tatile gittiğimde bile dayanamayıp yanıma gelirdi! Bize on yıl çok, dayanamıyorum... Al canımı Rabbim, al şu canımı!" Diye haykırdım.

Hüngür hüngür ağlıyordum...

Gözlerimden süzülen yaşları sildim ve acıyla hıçkırdım.

Onsuz olmuyordu...

"Canın nasıl acıdı kim bilir... Beni aradı mı gözlerin, son kez gözlerime bakmak istedin mi?" Hıçkırdım... "Bana kıyamazdın... Ben de sana kıyamazdım gerçi... Küçüktüm, çok küçüktüm... Beni bir abi gibi korudun, hiç yanımdan ayrılmadın..." Yeniden gömleği kokladım. "Baktıkça canım

acıyor Poyraz, canım acıyor! Şu kanları gördükçe içim titriyor, yıkayamıyorum bile... Kokun gider diye yıkayamıyorum!" Dedim acıyla.

Gömleği içime sokarcasına göğsüme bastırdım.

"Gel artık, ne olur..." Diye fısıldadım. "Allah'ım ne olur, ne olur ölmemiş olsun!" Ne acıydı...

Olmayacak duaya âmin diyordum...

Filmlerde hep olurdu ya, ölen kişi çıkıp gelirdi... İmkânsız mıydı?

Acıyla güldüm kendime...

Gerçek bir dünyada yaşıyorduk, hangi ölen geri gelmişti ki? Onlar ancak filmlerde olurdu!

"S-Sen o toprağın altında bensiz ne yapıyorsun kim bilir... Ben sensiz çok üşüyorum sevgilim, kokunu istiyorum..." Gözlerimden süzülen yaşların haddi hesabı yoktu...

Elimi acıyla yere vurdum.

"Gel artık, yeter! Eğer sen gelmiyorsan ben senin yanına gelirim, her şekilde kavuşuruz!" Dedim.

Bir gün kavuşacaktık...

Kapının açıldığını duymamla başımı kaldırdım.

"Kızım?" Babam telaşla yanıma geldi ve yere çöktü. "Bırak o gömleği!" Dediğinde yeniden hıçkırdım.

"P-Poyraz'ın gömleği, can verirken üstünde bu gömlek vardı..." Babamın gözleri dolmuştu.

"Bırak babacığım, kanları görmüyor musun? Bilekliğine bak, o da onundu. Gömlek kötü bir hatıra!" Elimden gömleği aldığında acıyla bağırdım.

"Baba!" Dedim.

Babam bana baktı ve gömleği gardrobuma koydu.

"Şu kanlı gömleği atmak istiyorum, sana acı veriyor! Israrla attırmıyorsun, neden kızım? Neden kendine eziyet ediyorsun?" Burnumu çektim.

"Çünkü seviyorum..." Diye fısıldadım.

Babam yanıma geldi ve beni kucağına aldı.

"Benim minik kızım..." Dedi fısıltıyla. "Seni böyle görmeye dayanamıyorum." Beni yavaşça yatağıma bıraktı.

Babam yatağıma oturduğunda tavanı izledim.

"Bazen annene kızıyorum ama bazen de hak vermiyorum değil... Ne olacak böyle, nereye kadar gidecek?" Dedi. "Poyraz'ı kendi oğlum gibi severdim, bunu en iyi sen biliyorsun ama o gitti!" Üzüntüyle bana baktı. "Ne olacak senin bu hâlin? İyice çöktün, zayıfladın..." Başını iki yana salladı. "İçim yanıyor içim! Bir baba kızına nasıl dayanabilir?" Kirpiklerim hâlâ ıslaktı...

"Baba, bana sarılır mısın?" Diye sordum çaresizce...

Babam gözlerime baktı ve burukça gülümsedi.

"Sarılmaz mıyım, tek göz ağrım..." Dedi ve kollarını bana sardı.

Başımı babamın omzuna yasladım.

"O hiç mi gelmeyecek?" Sorduğum anlamsız soruyla birlikte babam saçımı öptü.

"Boş ver yavrum, artık düşünme bunu." Acıyla güldüm.

Gelmeyecek diyemiyordu...

"Gelmeyecek değil mi?" Babam iç çekti.

"Alisa lütfen babacığım..." Diye beni tatlı bir dille uyardı.

"Annem ve sen, beni gerçekten seviyor musunuz?" Dedim.

Babam kaşlarını çattı.

"O ne demek öyle?" Dedi.

"Yani ne bileyim, başınıza belayım... Anca sizi üzüyorum, başka bir halta yaradığım yok. Evden çıkmıyorum, üniversiteye bile gitmedim. Sizi gururlandıramadım hiç, sadece üzdüm. Sürekli üzmeye de devam ediyorum. Zaten yakında tımarhaneye yatacağım, her önüme geleni Poyraz sanıyorum..." Acıyla güldüm. "Benden bıktınız değil mi? On yıldır bir kere bile içten gülmedim... Benim suratımı asmamdan, travmalarımdan, ağlamalarımdan bıkmadınız mı? Evin içerisinde bir huzursuzluk hâkim, bunu ben yarattım! Bu huzursuzluk benim eserim, düzenimizi ben bozdum!" Babam yanağımı okşadı.

"Saçmalamayı kes prensesim, sen ne dediğinin farkında mısın?" Dedi. "Biz senden bıkar mıyız hiç? Sadece çok üzülüyoruz, eski hâline dönmeni istiyoruz... Baban da annen de seni çok seviyor bunu unutma olur mu?" Alayla güldüm.

"Eğer ben ölürsem çok rahat edersiniz, hem ortada sizi huzursuz edecek bir şey kalmaz." Dedim.

Babam şaşkınca bana baktı, ardından kaşları sinirle çatıldı.

"Alisa!" Diye gürledi.

Bakışlarım kapıya kaydı...

Annem elini ağzına bastırmış ağlıyordu...

Gözlerim yeniden dolarken babamın da kendini sıktığını gördüm.

"Allah'ım, bir tanecik evladım var... Ne olur beni onunla sınama, yalvarırım..." Diye dua etti.

İkimizin ettiği dualar tamamen farklıydı...

"B-Ben..." Sustum.

"Sen ne kızım, sen ne?! Ne demek ölür-" Babam devamını getiremedi... "Tövbe hâşâ, Rabbim sen koru!" Babam telaşla bana bakıyordu.

Annem odama girdi ve yatağıma uzandı.

"Kızım, bir tanem..." Saçlarımı okşadı. "Kendine bir şey yapmayacaksın değil mi?" Nefesini tutmuştu.

Denemiştim...

Daha önce denemiştim ama annem o kadar çok ağlamıştı ki bir daha yapamamıştım.

"Yapmayacağım." Dedim.

Babam kokumu içine çekti.

"Sakın Alisa, sana bir şey olursa ben kafayı yerim kızım!" Dedi.

Babama sokuldum.

"Baba..." Gözyaşlarımın akmaması için elimden geleni yaptım...

"Alisa sen benim tek evladımsın, sakın bunu bize yapma... Asıl huzursuzluk sen evde olmayınca olur. Biz mutlu bir aileyiz, tamam mı kızım?" Başımı salladım.

"Yarın kahvaltıya gidelim mi? Uzun zamandır gitmiyoruz." Annem gözyaşlarını silip umutla bana baktı.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Hiç gidesim yoktu ama onları daha fazla üzmek istemiyordum...

Annem sevinçle ellerini çırptı.

"O zaman gidiyoruz!" Dedi ve uzanıp yanağımı öptü.

Babam zorlukla gülümsedi ve beni göğsüne bastırdı.

Daha fazla onların huzurunu bozmak istemiyordum...

***

Siyah bilekliğimi yavaşça çıkardım.

"İyi geceler sevgilim." Dedim ve bilekliği öptüm.

Ona ait olan her şeyi çok seviyordum...

Bilekliği komidine koyduktan sonra yastığıma sarıldım ve gözlerimi kapattım.

Bugün çok ağlamıştım, gözlerim acıyordu...

Gece lambasının ışığı beni rahatsız ettiğinde gözlerimi açtım ve ışığı kapattım.

Yeniden gözlerimi kapattım.

Uyuyamıyordum...

Ofladım ve gözlerimi daha sıkı kapattım.

Olmuyordu!

Yavaşça gözlerimi araladım ve tavanı izledim.

Bir anda odanın soğuduğunu hissederken hızla pencereye baktım.

Açıktı!

Oysaki ben kapattığıma emindim! Kapatmamış olabilir miydim?

Bakışlarım karşımdaki duvarı bulurken gördüğüm silüetle birlikte korkuyla karşıma baktım.

"Poyraz!" Diye bağırdım.

Çok karanlıktı, tam olarak göremiyordum... Tek belli olan şey karşımdaki adamın heybeti ve gür saçlarıydı.

Bu görüntü Poyraz'dan başkasına ait değildi...

"P-Poyraz, korkuyorum..." Yastığıma daha sıkı sarıldım.

Karşımdaki silüet hiçbir şey yapmadan beni izlemeye devam etti...

Yastığıma daha sıkı sarıldım ve korkuyla gece lambasına uzandım.

Hızla ışığı açtığımda korkuyla karşıma baktım.

Yoktu!

Bakışlarım pencereyi bulurken kapalı olduğunu gördüm.

"Allah'ım sen bana yardım et..." Diye fısıldadım.

Yavaşça yataktan kalktım ve pencerenin önüne geldim. Pencereyi açtığımda dışarıyı izledim.

Kimse yoktu!

İyice delirmeye başlamıştım...

Hızla pencereyi kapattım ve perdeyi çektim.

"N-Neden beni korkutuyorsun?" Dedim. "Seni çok özlediğimi bilmiyor musun? Beni korkutma ne olur, daha fazla dayanamıyorum..." Diye fısıldadım.

"Evin önündeyim."

Şaşkınca gelen mesaja baktım.

Annem merakla bana baktı.

"Hayırdır kızım?" Diye sordu.

Son zamanlarda bir şeylerden şüpheleniyor gibiydi...

"Hiç ya, arkadaşım sınav konularını atmış." Diye yalan söyledim.

Annem bana imayla baksa da yanında babam olduğu için sustu.

Dikkat çekmemek için yavaş adımlarla odama geldim.

Kapıyı kapattım ve kilitledim.

Hızla Poyraz'ı aradım.

"Güzelim?" Dedi açar açmaz.

"Poyraz ne olur bir manyaklık yapma! Bak herkes evde, yemin ederim korkuyorum! Ya mahalleden biri seni görürse, sürekli kapımdasın! Adımız çıkacak anlamıyor musun?" Güldü.

"Ben yemeğe geldiğimde babanla konuşacaktım, sen istemedin." Ofladım.

"Daha çok yeni çünkü, biraz zaman geçsin açıklarız." Dedim.

"Seni görmeden gitmem, eğer istersen yine pencereden gireyim?" Diye sordu.

Dudağımı büktüm.

"P-Poyraz şey..." Sustum.

Tam da gelecek zamanı bulmuştu!

"Alisa bir şey mi oldu?" Dedi.

"Poyraz çok çirkinim! Saçım başım yağlı, üzerimde pijama var, yüzümde makyaj yok!" Dedim. "Ya geleceğini haber verseydin banyo yapardım, en kötü hazırlanırdım!" Poyraz kahkaha attı.

"Seni beğenmeyeceğimden mi korkuyorsun?" Dedi alayla. "Pencereden giriyorum." Yutkundum.

"Bari pijamalarımı değiştirseydim!" Dedim.

"Gerek yok sevgilim, ben şimdi geliyorum." Telefonu kapattı.

Telaşla pencereye baktım ve hızla gardrobumu açtım.

Beyaz pantolonumu ve bluzumu elime aldım.

Tam üstümdeki tişörtü çıkaracakken belime sarılan kollarla birlikte korkuyla arkamı döndüm.

Poyraz gülümseyerek bana bakıyordu.

"Sen kimsin?" Dedi alayla.

"Poyraz of ya!" Diye sızlandım.

"Ha Alisa senmişsin, ben de makyajsız tanıyamadım." Ağzım şaşkınlıkla açıldı.

"Ne?" Güldü ve beni kollarının arasına aldı.

"Nasıl özledim..." Diye mırıldandı.

"Poyraz gerçekten o kadar farklı mıyım?" Yeniden güldü.

"Hayır güzelim, dalga geçmek için söyledim." Dedi.

"Çok kötüsün!" Diye homurdandım.

Poyraz belimi okşadı.

"Beni özledin mi?" Bakışlarımı kaçırdım.

"E-Evet." Dedim.

Poyraz çenemi öptüğünde ona baktım.

"Öpücük ver sevgiline." Dedi.

Utanıyordum...

"Boyum yetişmiyor." Dediğimde sırıttı.

"Doğru." Eğildi ve yanağını gösterdi.

Tam yanağına uzandığım sırada yüzünü çevirdi ve dudaklarımız buluştu...

Şaşkınca ona baktığımda geri çekildi.

"Hiç öyle bakma, başka şekilde dudaktan öpmüyorsun!" Dedi.

"Çünkü ilksin, ne yapayım? Nasıl davranmam gerekiyor onu bile bilmiyorum." Poyraz gülümsedi ve yeniden eğildi.

"Kendi isteğinle küçük bir öpücük verirsen yardımcı olabilirim." Uzandım ve dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

Poyraz mutlulukla geri çekildi.

Yanaklarımın yandığını hissederken bakışlarımı kaçırdım.

"Çok özledim seni, aklımdan çıkmıyorsun." Dedi.

Sürekli okul çıkışına geliyordu. Bazen eve gelip gizlice odama giriyordu. Bazen de hafta sonu zor da olsa onunla buluşuyordum...

"Sürekli görüyorsun zaten." Belime sarıldı.

"Yetmiyor Alisa'm, inan ki yetmiyor... Aynı evde yaşmak istiyorum, senden ayrılmak istemiyorum." Boynumu öptü.

Ona sımsıkı sarıldığımda beni kollarıyla sarmıştı...

Kollarının arasında küçücük kalmıştım.

O kadar heybetliydi ki...

Kara kaşlı kara gözlü, sert bir adamdı. Bu adam senin sevgilin olacak deseler hayatta inanmazdım ama öyleydi...

O sert adam benim sevgilimdi ve bana kıyamıyordu...

Boynumu öpücüklere boğduğunda kıkırdadım ve gömleğini sıktım.

"Yapma!" Huylanıyordum...

Poyraz beni kendine daha çok çekti ve boynumu sömürmeye başladı.

"Sakın morartma, eğer anlarlarsa ben biterim!" Dedim.

Poyraz beni dinlemeden boynumu emmeye devam etti.

"Aşkım, yapma..." Gözlerimi kapattım.

Poyraz durduğunda yavaşça gözlerimi araladım.

"Aşkım?" Dedi sorarcasına.

Dudağımı ısırdım ve bakışlarımı kaçırdım.

Ona ilk defa sevgi sözcüğü söylemiştim...

"Oy aşkın sana kurban olsun..." Dediğinde ona sokuldum.

Seviyordum...

Gittikçe daha çok bağlanıyordum...

"Bir de beni sevdiğini söyle..." Çenemi tuttu. "Gözlerime bakarak tabii." Dudağımı büktüm.

"Sen biliyorsun ya..." Diye fısıldadım.

"Senden duymak istiyorum." Dedi.

"Şey Poyraz..." Bakışlarımı kaçırmamak için kendimi sıktım. "Ama gözlerine bakamıyorum ki!" Kahkaha attı.

"Tamam bakmıyorum, söyle haydi." Bakışlarını duvara çevirdi.

"Poyraz ben seni çok seviyorum." Poyraz ben cümleme başlar başlamaz bana bakmaya başlamıştı bile...

"Oy, oy Allah'ım..." Beni göğsüne bastırdı.

Kıkırdadım ve başımı kaldırıp gözlerine baktım.

Dudaklarını alnıma değdirdi.

"Ben de seni çok seviyorum güzelim benim..." Yüzümü avuçladı....

Bakışlarım pencereye kayarken hıçkıra hıçkıra ağladığımı yeni fark ediyordum...

Bakışlarım aynayı buldu.

Parmaklarımı boynuma değdirdim.

En çok burayı öpmeyi severdi...

"A-Aşkım gel artık, ne olur..." Gözlerimi kapattım.

Kalbim dayanmıyordu...

Artık dayanmıyordu...

"Allah'ım, al canımı..." Diye yalvardım.

Onsuz olmuyordu, artık dayanamıyordum. Ona veda edemiyordum, hep kalbimdeydi...

Bir saniye olsun aklımdan çıkmıyordu.

Çok özlemiştim...

ALİ

Aradan birkaç hafta geçmişti...

Loya bana karşı ilgi doluydu. Her zaman işe gitmeden önce öpüp kokluyordu. İşten gelir gelmez de boynuma atlıyordu.

Her şey çok güzeldi, tek bir şey dışında...

Acilen İstanbul'a gidip kontrolleri elime almam gerekiyordu. Ömer artık yetişemiyordu ve beni çağırıyordu.

Ailemi ara sıra görmekten de oldukça sıkılmıştım. Bunu ona nasıl söyleyecektim bilmiyordum...
Önceden söylediğimde gitmemek için ağlamıştı. Bir daha ağlamasını istemediğim için söyleyemiyordum.

Kravatımı taktığımda Loya arkamdan bana sarıldı.

"Günaydın." Dedi uykulu bir sesle.

Başını sırtıma yaslamıştı...

Onun ellerini tuttum ve birden önüme çektim. Loya güldü.

"Günaydın." Dedim.

Loya aynadan kendisine baktı.

"Aliş hâlime bak, saçlarım nasıl dolaşmış!" Onun saçını öptüm.

"Sabah uyanır uyanmaz bu kadar güzel olunmaz. Film çekmiyoruz, gerçekteyiz değil mi?" Kıkırdadı ve bana döndü.

Dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Sen de çok yakışıklı olmuşsun." Sakallarımla oynadı. "Kıskanmadım değil..." Diye fısıldadı.

Onu belinden nazikçe tuttum.

"Bugün geç gelirim." Ofladı.

"Ya ama olmaz ki!" Dedi.

"Hem sen de Eylül'e yardım edersin, iki çocuğa bakmakta zorlanıyor." Loya gülümsedi.

"Ya en sevdiğim yeğenim diyeceğim ama diğerlerine ayıp olacak!" Güldüm.

"Çok tatlı bir kız değil mi?" Başını salladı.

Loya elini karnına koydu.

"Hamile kalmadım..." Burukça bana baktı. "Allah hayırlısıysa o çocuğu verir demiştim... Sanırım hayırlısı böyleymiş." Dedi.

Onun elini öptüm.

"Sanki çocuğumuz olmuyormuş gibi konuşma. Bunun için yıllarca bekleyen insanlar var değil mi? Öyle hemen hamile kalmanı beklemiyordum zaten." Dedim.

Loya bana sokuldu.

"Ali benim tek böbreğim var ya, onunla bir ilgisi olamaz değil mi? Düşünüyorum ama mantıklı bir şey gelmiyor aklıma! Bu da mantıklı değil ama ne bileyim, ya çocuğumuz olmazsa?" Korkuyordu...

Elimi tişörtünün içine soktum ve çıplak belini okşadım.

"Eğer olmazsa birçok seçenek var değil mi? Tedavi olabiliriz... Ayrıca böbrekle ilgili bir sorun olduğunu düşünmüyorum. Doktora gitmek istersen yine de gidebiliriz." Elimi karnına koydum.

Loya burukça gülümsedi.

"Yok ya, hem daha birkaç hafta oldu. Erken değil mi sence de?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Bir yıl içinde olmazsa doktora gideriz." Loya da başını salladı.

Elimi karnına koydum.

"Hem senin bu kadar çok çocuk istediğini bilmiyordum?" Güldü.

"Ya Eylül'ün kızına baktıkça isteğim arttı. Böyle minicik elleriyle parmağımı tutmasına ölüyorum... Çok tatlı değil mi?" Dedi.

"Öyle tabii." Dedim.

Lina doğalı birkaç hafta olmuştu. Eylül geç doğum yaptığı için kolay atlatamamıştı ama şimdi iyiydi. Loya sık sık yeğeniyle ilgileniyordu. Emre de kıskanıyordu...

"Akşam gel de biraz daha deneme yapalım..." Dedi arsızca.

Güldüm ve beline sıkıca sarıldım.

"Sen iyice arsız oldun." Dedim.

"Ne yapayım Ali, çocuk için başka bir yol olmadığına göre?" Alayla güldüm.

"Asla sevdiğin için değil!" Dedim.

Loya'nın yanakları kızardı.

"Hainsin!" Koluma vurdu. "Pis adam!" Gülümsedim ve onun kokusunu içime çektim.

"Şu anda hamile kalman çok iyi olurdu. Hem annem yumuşardı. Bir yıl öncesine kadar deli gibi çocuk istiyordu. Hilal de çocuk yapmıyor diye kızıyor." Loya gülümsedi.

"Artık istemiyor değil mi?" Bir şey söylemediğimde omuz silkti. "Olsun, yine de bir bebeğimiz olursa mutlu olur. Ona ilk torunu ben vermeye çalışacağım, bakalım... Hem aramızda düzelir, torununa dayanamaz ki." Dedi.

"Aynen öyle yavrum." Loya bana baktı.

"Peki Hilal neden istemiyor?" Diye sordu.

"Henüz erken olduğunu düşünüyor." Dedim.

Loya hafifçe başını salladı.

"Ben Eylül'e bakacağım, en son bez getirmemi istemişti. Sen şimdi çıkacak mısın?" Dedi.

"Evet, geç bile kaldım." Dedim.

Loya yüzümü avuçladı ve dudaklarıma uzandı.

Birkaç dakika öpüştükten sonra nefes nefese geri çekildi.

"Ma si maoropen." Dedi.
(Seni seviyorum)

Gülümsedim ve onun elini öptüm.

"Ben de seni seviyorum." Dedim.

Loya elimi tuttuğunda birlikte bahçeye çıktık.

"Ağlama annem..." Eylül ağlayan kızını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Loya elindeki bezi Eylül'e verdi.

Alparslan hayranlıkla kızını izliyordu.

Eylül kızını kocasına verdi.

"Bir de altını sen değiştir." Dedi alayla.

Alparslan güldü ve başını salladı.

Alparslan kızının altını değiştirdikten sonra kirli bezi çöpe attı.

"Gördün mü, değiştirebiliyorum." Dedi.

Eylül şaşkınca güldü.

"Emre'yi pek değiştirmezdin, hayret!" Alparslan gülümsedi.

Birden ağlama sesi duyuldu...

Eylül ağlayan oğluna baktı.

"Emre!" Dedi telaşla.

Hızla oğlunu kucağına aldı.

"Ne oldu annem?" Diye sordu.

"Anne babam beni sevmiyor!" Diye resmen kendini yırttı.

Eylül oğlunu öpücüklere boğdu.

"Ne ilgisi var aşkım, baban seni sevmez olur mu?" Alparslan kucağındaki kızını son kez öptü ve bana uzattı.

Dikkatle Lina'yı kucağıma aldım.

Gerçekten melek gibiydi...

Beni görünce gülmeye başladı.

"Ne güzelsin sen..." Diye fısıldadım.

Lina parmağımı tuttuğunda küçük elini öptüm.

Alparslan oğlunu kucağına aldı.

"O nereden çıktı koçum?" Dedi ve gözyaşlarını sildi.

"Onun altını değiştiriyorsun, benimkini değiştirmemişsin!" Dedi Emre.

Gülmeden edemedim.

Kardeşini çok kıskanıyordu...

"Oğlum saçmalama, seni de az değiştirmedim!" Dedi.

Eylül kıkırdadı.

"Baban senin altını daha fazla değiştirdi annem. Kardeşini ilk kez değiştiriyor." Dedi.

"Gerçekten mi?" Emre gözyaşını sildi. "İyi tamam ama onunla fazla oynamasın!" Alparslan güldü ve oğlunu öptü.

"Emre yavrum o senden kaç yaş küçük, sen onun abisi değil misin? Hani biz onu diğer erkeklere karşı birlikte koruyacaktık?" Dedi.

Eylül kocasına kötü kötü baktı ve koluna vurdu.

"Sana bir daha çocuk yok! Emre'nin aklını böyle şeylerle çelersen kafana tekmeyi yersin!" Diye kızdı.

Alparslan ofladı.

"Ama ne yapayım, kızım şimdiden çok güzel! İlerde iyice güzel olacak, bir de sana benzerse yandık!" Diye homurdandı.

Eylül güldü ve Emre'yi öptü.

"Kardeşinin erkek arkadaşlarına karışmayacaksın, baban sadece geri kafalı annem. Sen onun gibi olmayacaksın değil mi?" Dedi.

Emre durdu ve kardeşine baktı.

"Onun erkek arkadaşları olmaz ki anne." Dedi.

"Neden?" Emre babasına döndü.

"Biz izin vermeyeceğiz de ondan." Eylül inanamayarak oğluna baktı.

"O ne demek öyle?" Alparslan alayla güldü.

"Benim kızıma kimse göz koyamaz!" Dedi.

Kucağımdaki güzel kızı Eylül'e verdim.

Eylül öfkeyle onlara baktı.

"Lina'nın erkek arkadaşı olmayacaksa senin de kız arkadaşın olmayacak Emre Bey!" Dedi. "İstediğiniz kadar izin vermeyin, benim kızım aklı başında bir kız olacak. Kalbini kime kaptırırsa ben ona izin veririm, annesi varken size laf düşmez." Alayla onlara baktı ve içeriye geçti.

Emre şaşkınca babasına baktı.

"İyi de benim kız arkadaşlarım olmayacak mı baba?" Diye sordu.

"Bir dur oğlum, anneyi kızdırdık galiba. Haydi gidip gönlünü alalım." Dedi ve oğluyla birlikte içeriye girdi.

Loya gülümseyerek bana döndü.

"Sen de böyle kıskanır mısın?" Dedi.

Ona yaklaştım.

"Bir kızımız olsa, tabii ki kıskanırdım. Kız çocukları böyle daha bir başka oluyor, nedense bana biraz daha sevimli geliyor." Dedim.

Loya güldü.

"Ben de kıskanırdım sanırım. Bir oğlumuz olsa, eve gelin getirse..." Yüzünü buruşturdu. "Gelin benimle iyi anlaşır inşallah." Dedi.

Küçük bir kahkaha attım ve onun yanağını öptüm.

"Daha çok var güzelim, henüz hamile bile değilsin." Saate baktım. "Ben çıksam iyi olacak, işe gidince ararım." Loya başını salladı.

Eğilip dudağını öptüm ve geri çekildim.

Ona son kez baktıktan sonra evden çıktım.

***

İkinci toplantıdan çıktığımda odama geçmiştim.

Başımı ellerimin arasına aldım.

Resmen çatlıyordu!

Kapı çaldığında ofladım.

"Gir!" Dedim.

Topuklu ayakkabının sesi inanılmaz rahatsız ediciydi. Başımı kaldırdığımda kaşlarımı çattım.

"Merhaba." Dedi yumuşak bir sesle.

Elini yavaşça bana uzattı.

Elini sıktığımda önümdeki koltuğa oturdu.

"Hayırdır?" Dedim.

Bu kızdan hoşlanmıyordum...

Loya da hoşlanmıyordu ki beni ondan uzak tutuyordu.

"Sana numaramı vermiştim, aramamana üzüldüm. Oysaki seninle önemli şeyler konuşacaktım." Dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Sen kimsin?" Dedim ciddi bir sesle. "Seni tanımıyorum bile değil mi? Tanımadığım bir insan benimle ne konuşabilir?" Dudağını büktü.

"Demek Loya seni benim hakkımda doldurdu... Ne dediyse yalan söylüyor Ali, o kız seni kandırıyor!" Dedi.

"O kız dediğin benim karım, çık dışarıya!" Diye bağırdım.

Şeyma güldü ve öne eğildi.

"Bak Ali, kendin kaybedersin... Sana bir dost gibi yaklaşmaya çalıştım, o kız seni kandırıyor demeye çalıştım ama anlamadın." Dedi.

"Çık dışarıya yoksa ben sürükleyerek kapıya atacağım!" Diye onu uyardım.

Şeyma arkasına yaslandı.

"Hırçınlığını karından mı aldın?" Alayla başını iki yana salladı.

"Bak Şeyma-" Sözümü kesti.

"Sus da dinle!" Diye bağırdı. "Sus da onun nasıl bir kahpe olduğunu gör!" Sinirle yumruğumu sıktım.

"Çık dışarıya!" Diye gürledim.

Şeyma rahatça arkasına yaslandı.

"Eğer dinlemezsen, sen kaybedersin Ali." Dedi.

Derin bir nefes aldım ve ayağa kalktım.

"Ne saçmalayacaksan saçmalama ve git!" Dedim.

Şeyma kıkırdadı.

"Sana seni eskiden beri tanıdığımı söylemiştim değil mi?" Dedi. "Ben ergendim o zamanlar, seni ilk gördüğümde yani... O zamandan beri sana

âşıktım, bunu Loya'ya söyledim. Bensu, ben ve Loya saatlerce seni konuşurduk. Saat gece yarısı olurdu, Loya da bana destek olurdu." Güldü.

Kaşlarımı çattım.

"Sen ne saçmalıyorsun?!" Diye tısladım.

Şeyma iç çekti.

"Yemin ederim Ali, eğer istiyorsan ona sor... Bir gün Ali beni sevecek dediğimde inşallah sever diyordu, inşallah diyordu!" Ayağa kalktı. "Ben ona senelerce seni anlattım, sonra gelip seninle evlendi!" Öfkeyle gözlerime baktı. "Sanki başka adam yokmuş gibi seninle evlendi!" Şeyma bana yaklaştı. "Tamam, biliyorum bu onun suçu değildi. Zorla evlendiğini kabul ediyorum ama seninle boşanması şartıyla evlendi. Yani ben ona boşanacaksın dedim, o da tamam boşanacağım dedi." Kaşlarımı çattım.

"Sen ne saçmalıyorsun lan?" Gülümsedi.

"Yani Loya sana benim yüzümden kötü davrandı. Şimdi de seninle barıştı ve beni sildi! Beni engellemiş, inanabiliyor musun? Ben onun çocukluk arkadaşıyım ama beni engelledi!" Dedi.

"Loya'yı suçlayamazsın, ona iftira atmana izin vermiyorum!" Kapıyı gösterdiğimde kahkaha attı.

"Ne iftirası be?" Diye çemkirdi. "Ben seni seviyordum ben! Uğruna yıllarca acıyı ben çektim!" Gözlerime baktı. "O seni tanımıyordu bile, yıllarca Berat'ı sevdi!" Sinirle ona baktım.

"Kes lan sesini!" Zorla kolundan tuttum.

"Bunlar gerçekler Ali..." Diye fısıldadı. "O sana sırf benim yüzümden kötü davrandı. Bana boşanacağız dedi, raporlar verdi... Sırf bir arkadaş uğruna yuvasını yıktı. Sırf benimle arası bozulmasın diye kocasıyla arasını bozdu. Sence seni sevseydi bir arkadaş uğruna yuvasını yıkmayı göze alır mıydı?" Dibime girdi. "O seni sevmiyor Ali, hiç sevmedi... Eğer istersen sor ona, yalan söylemiyorum! Seni sevseydi beni bahane edip sana kötü

davranmazdı." Alayla gülümsedi. "Berat'ı seviyordu. Ben Ali'yi mi seviyorsun diye sordukça onu sevdiğini söyledi. Evliliğinizin üstünden bir yıl geçmesine rağmen hâlâ onun fotoğraflarına bakıyordu..." Dedi.

Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki... Bunları duymak istemiyordum!

"Saçmalıyorsun!" Dedim.

Dudağımın kenarını öptü.

"Saçmalamıyorum Ali, seni seviyorum..." Diye fısıldadı.

Hızla onu kolundan tuttuğum gibi odamın kapısına sürükledim.

"Bırak!" Diye bağırdı.

"Kes lan sesini, karım hakkında doğru konuşacaksın!" Kapıyı açtım ve onu dışarıya ittim. "Bir daha beni öpmeye kalkarsan, seni öldürürüm kadın... Sakın bir daha deneme!" Parmağımı tehdit edercesine ona doğru salladım. "Ve sakın bir daha buraya gelme... Eğer Loya'ya zarar verecek bir şey yaparsan acımam kafana sıkarım!" Asistanım korkuyla bana bakıyordu. "Atın şu sürtüğü şirketten!" Dedim ve kapıyı onun yüzüne kapattım.

Şeyma'nın bağırmalarını duyduğumda kapıyı kilitledim.

Öfkeyle camın önüne geldim.

"Bana kötü davranmamın sebebi bu muydu lan, bu muydu?!" Öfkeyle cama vurdum. "Ben sana köpek gibi âşıkken bana yok yere mi acı çektirdin?" Delirecektim...

Elimi yeniden cama vurduğumda cam kırılmıştı...

Elim kanlar içinde kalırken öfkeyle yeniden cama vurdum.

"Ben bunu hak etmedim! Bir sürtük uğruna yuvamızı yıktın, bir arkadaş uğruna iki yıl boyunca beni mahvettin!" Dedim öfkeyle.

Sırf bir arkadaş için bizi bitirmeyi göze almıştı...

Önceden hırsından sanıyordum, ses etmemiştim. Haklı görmüştüm, bana alışmasını beklemiştim ama her şey koca bir yalan çıkmıştı!

Ona bana açılamamasının nedenini sormama rağmen söylememişti. Cesaret diyerek yalan söylemişti!

Öfkeyle kapının kilidini açtım.

"Ali Bey-" Asistanımı umursamadan asansörlere yürüdüm.

***

Eve gelince arabayı park etmeden aşağıya indim.

Öfkeyle kapıyı çaldığımda Nimet kapıyı açtı.

Bir şey söylemesine izin vermeden yukarıya çıktım, odamızda yoktu!

Küçük salona geldiğimde kapı aralıktı.

"Ali bana böbreğini verdi Eylül... Bu o kadar büyük bir şey ki, ilk duyduğumda inanamamıştım." Dedi Loya.

"Ali'nin kalbi kocaman, o kadar iyi bir insan ki..." Dedi Eylül.

"Sevdiği kadına böbreğini verebilecek kadar iyi bir insan..." Loya gülümsüyordu.

Hiddetle kapıyı açtığımda bakışlar bana döndü.

"Aşkım?" Dedi Loya şaşkınca. "Geç geleceğim demiştin?" Yüzündeki endişeyi görmüştüm.

"Böbreğimi verdiğimi kim söyledi?" Sesim son derece sakindi.

Loya korkuyla bana baktı, ardından bakışları elimi buldu.

"Ali, elin!" Hızla ayağa kalktı. "Ali ne oldu?" Korkuyla bama baktı ve yüzümü avuçladı. "Yüzün bembeyaz olmuş!" Hızla elini ittim.

"Sırf sana böbreğimi verdim diye boşanmak istemedin değil mi?" Dedim. "Sırf sana böbreğimi verdim diye vicdan azabı duydun!" Öyle bir bağırdım ki Loya yerinden sıçradı.

"Hayır!" Dedi hemen. "Hayır Ali, yemin ederim alakası bile yok!" Sertçe onun kolunu tuttum.

"Bana yalan söyleme!" Diye gürledim.

Lina ağlamaya başladığında Eylül kızını aldı.

"Ali bak saçmalıyorsun, bebeğimi de korkuttun!" Dedi.

"Siz içeriye gidin!" Dedim net bir sesle. "Eylül haydi!" Eylül mecburen başını salladı ve odadan çıktı.

Loya'nın gözleri dolmuştu.

"A-Ali yalvarırım saçmalama..." Yüzümü avuçladı. "Mahkemeden bir gün önce dedemler konuşurken duydum. Ben sana onun öncesinde de boşanmamak için yalvarmadım mı?" Hızla elini ittim.

"Kes lan sesini!" Diye bağırdım. "Ben senin aşkına inandım be, sana inandım!" Alayla güldüm. "Ne kadar geri zekalıyım değil mi?" Ona yaklaştım. "Hâlâ o piçi sevdiğini akıl edemedim!" Loya şaşkınca bana baktı.

"Ben seni seviyorum Ali, bunu bilmiyor musun?" Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında onu yavaşça ittim.

"Artık bu yalanların bana sökmez Loya! Beni kaç kez kandırdın söylesene!" Öfkeyle onu izledim. "Basitsin, bir sürtük için evliliğimizi bitirecek kadar basitsin!" Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Ş-Şeyma..." Sustu.

Ona bakmadan odadan çıktığımda peşimden geldi.

"Ali dur!" Dedi.

Hızla odamıza girdim ve valizimi çıkardım.

"Ali, nereye?" Diye sordu telaşla.

"İstanbul'a gidiyorum, temelli olarak!" Ona bakmadan eşyalarımı yerleştirdim.

Loya hızla kolumu tuttu.

"B-Bırak ne olur, konuşalım..." Ağlıyordu...

Ona bakmadığımda bana sarıldı.

"Sevgilim lütfen!" Dedi.

"Senin sevgilin ben değilim, fotoğraflarına baktığın o piç!" Dedim sinirle.

Loya çenemi tuttu.

"Bak yüzüme..." Diye fısıldadı.

Onun yüzüne baktığımda burnunu çekti.

"Sakin ol lütfen... Şeyma yalan söylüyor, ben sana her şeyi doğrusuyla anlatayım... Ne olur gitme, yalvarırım aşkım!" Gözlerime bakıyordu.

"Yalan falan söylemiyor!" Dedim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Yine gelip bana sarıldı.

"Bırakmıyorum!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Onun kolunu tuttum ve üstümden çektim.

"Canını yaktırma Loya, canını yaktırma!" Diye onu uyardım.

Loya boynumu öptü.

"Ben de geleyim, birlikte gidelim..." Korkuyordu...

"Orada bir de seninle uğraşamam, otur oturduğun yerde!" Dedim.

Loya birden valiz çıkardı ve titreyen ellerini umursamadan kıyafetlerini yerleştirmeye başladı.

"Loya seni götürmeyeceğim!" Omuz silkti.

"Kocam nereye, ben oraya." Dedi.

Hayretle ona baktım.

"Hani korkuyordun?" Alayla güldüm. "Aklına böbreğim mi geldi?" Diye sordum. "Vicdan mı yaptın yine?" Acıyla hıçkırdı.

Loya ağlamaktan konuşamazken alayla onu izlemeye devam ettim.

"Annem ne yaparsa yapsın onun tarafında olacağım. Seni desteklemeyeceğim, seni umursamayacağım! Yine de gelmek istiyor musun?" Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

Kirpikleri titrediğinde içim gitmişti...

"Ö-Öyle mi Ali?" Titriyordu... "Yine de geliyorum, seni tek başına bırakmam." Şaşkınca ona baktım.

Zorlukla valizini hazırlamaya devam etti.

Elleri çok titriyordu, hıçkıra hıçkıra valiz hazırlıyordu...

"Pişman olacaksın..." Dedim net bir sesle.

"Seninle olduğum hiçbir an pişman olmam Ali..." Gözlerime baktı. "Çünkü ben seni pişman olamayacak kadar çok seviyorum." Gözyaşlarını sildi ve gözlerime baktı.

Bakışlarımı kaçırdım.

İnanmayacaktım!

"Şu sözlerinin hiçbirine inanmıyorum! Eğer geliyorsan acele et, İstanbul seni bekliyor..." Dedim alayla.

Loya gözlerimin içine korkuyla bakıyordu...

Onu umursamadan valizimi alıp odadan çıktım.

Artık ona inanmayacaktım!

4483 Kelime...

SINIR: 4.30K VOTE 600 YORUM

Upuzun bir bölüm sizlerle...

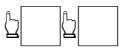
Lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın!

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım...❤❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Ali'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.
Tepkisizce durduğunda yeniden onu öptüm.

"Toplum içinde yapma!" Diye kızdı.

Gülümsedim ve yeniden dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Toplum çok umrunda ya!" Dedim alayla.

Başımı omzuna yasladım ve elimi sakallarına çıkardım.

"Bak bana haksızlık etmene rağmen hâlâ senin peşinden koşuyorum. Demek ki ben de gururumu ayaklar altına alabiliyormuşum." Ali bir şey söylemedi.

Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Tam yanağını öpmek için yaklaşacakken dudağının kenarında gördüğüm şeyle birlikte durdum.

Parmağımı pembe lekeye sürdüm.

Kaşlarım çatılırken yavaşça parmağımı çektim ve lekeye baktım.

Bu ruj lekesiydi!

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken yutkundum.

Bu, bu olamazdı ki!

"B-Bu ne?" Dedim zorlukla.

Bugün hiç ruj sürmemiştim, o leke bana ait değildi!

Ali sinirle birkaç küfür savurdu.

"Bu ne Ali?!" Diye bağırdım.

"Loya-" İnanamayarak ona baktım.

"Kiminle öpüştün Allah'ın belası!" Öfkeyle ayağa kalktım.

Bize doğru gelen garsona çarpmamı umursamadan dışarı çıktım.

Koşarak restorandan uzaklaştım...

"Loya!" Ali arkamdan geliyordu.

Var gücümle bilmediğim boş yolda koştum.

"Loya, dur!" Diye bağırdı.

Birden belime sarılan kollarla birlikte durdum.

Nefes nefese kalmıştık...

Ali elini yanağıma çıkardı.

"Saçmalama lütfen, ne aldatması?" Dedi.

Sinirle onu ittim.

"Dokunma bana!" Gözyaşlarım birer birer gözlerimden süzüldü...

Acıyla hıçkırdığımda Ali beni sıkıca tuttu.

"Ş-Şeymayla öpüştün değil mi? Ona inandın ve sırf beni üzmek için aldattın!"

Bölümler artık İstanbul'da geçecek...

Ben İstanbul'da geçecek bölümlerin daha heyecanlı olacağını düşünüyorum.

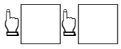
Benim başından beri amacım, sizlere bir adamın aşkını hissettirebilmekti... Çok şükür ki bunu başardığımı düşünüyorum. Ben bile yazarken o aşkı hissedebiliyorum.😇

Başından beri söylediğim gibi, her şeyin anında güzel olmasını beklemeyin. Bunca bölümdür nasıl sabrettiysek, biraz daha sabredebileceğimizi düşünüyorum.😘

Herkese çok teşekkür ederim!♥

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

29 "İstanbul"

LOYA

Başımı cama yasladım.

Ne kadar sessiz sessiz ağlamaya çalışsam da ara sıra iç çekişlerim duyuluyordu.

Göz ucuyla Ali'ye baktığımda direksiyonu sıktığını gördüm. Bana hiç bakmadan yolu izliyordu...

Bakışlarımı yeniden cama çevirdim.

"Ağlama..." Dedi.

Şaşkınca ona baktım.

Üç saattir yoldaydık, ilk kez bir şey söylemişti.

"Ağlamıyorum." Dedim.

Ali direksiyonu daha çok sıktı.

"Ağlamanı istemiyorum!" Resmen tıslamıştı!

Öfkeyle radyoyu açtım.

"İyi işte, şimdi duymazsın." Dedim.

Ali radyoyu kapattı.

"Kaç saattir ağlıyorsun!" Diye homurdandı.

"Bırak ya, ağlamam hoşuna gider!" Kaşlarını çattı.

"Saçma sapan konuşma!" Derin bir nefes aldı. "Acıktın mı?" Burmumu çektim.

"Hayır." Dedim.

Ali ofladı.

"Senin derdin ne Loya?!" Dedi.

"Beni anlamıyorsun, oturup konuşmak yerine kızıyorsun! Bana basitsin dedin, toz konduramadığın karına basitsin dedin..." Gözyaşlarımı sildim. "Ben basit olacak ne yaptım ki? Düşünsene Enes beni seviyor ve sen benimle evlenmek zorunda kalıyorsun. Ne yapardın söylesene!" Dedim.

Ali birden gaza yüklendi.

"Bana söyleseydin, bu kız sana saplantılı deseydin! Sana kızacak hâlim yoktu ya, bir çözüm yolu bulurduk!" Dedi.

"Bulamazdık Ali, bulamazdık! O kız normal değil, sırf senin için intihar etti! Ne yapsaydım, benim yüzümden bir can gitseydi mutlu olamazdım ki!" Göz devirdi.

"Ben öldüm Loya! Âşık olduğum kadın iki yıl boyunca bana eziyet etti! Benimle uyumak istemedi, anlıyor musun?" Dedi.

"S-Sen bana âşık değilsin!" Güldü.

"Saçma sapan konuşuyorsun yine!" Öfkeyle ona baktım.

"Beni gerçekten basit bir kadın olarak mı görüyorsun?" Diye sordum.

"Üç saattir buna mı ağlıyorsun?" Bana baktı. "Gözlerin nasıl kızarmış..." Dedi.

"Seni sevdiğime inanmadığına mı ağlayayım, benim Berat'ı sevmemi düşünmene mi, neye ağlayayım?" Dedim.

"Şu adamın adını ağzına alma!" Öfkeyle direksiyona vurdu. "Sen benim karımsın, onun değil!" Sinirle güldüm.

"Bunu bile bile bana niye eziyet ediyorsun?" Ali cevap vermedi.

Evdekilerle doğru dürüst vedalaşamamıştım...

Ben annem olmadan ne yapardım?

Eylül'le dertleşmeden, babamı görmeden, abime sarılmadan...

Aklıma yeğenlerim gelince yeniden gözlerim doldu.

Lina daha yeni doğmuştu. Onu çok seviyordum, bir daha kim bilir ne zaman görecektim...

Telefonumu çıkardım ve Beliz'e mesaj attım.

"Yengem, uyudun mu?"

Hiç değilse yalnız değildim...

Abim ve Beliz oradaydı, neyse ki Alina da oradaydı. Ondan da çok uzak kalmıştım.

Ali merakla bana baktı. Onun yüzüne bakmadım.

"Kiminle konuşuyorsun?" Diye sordu sertçe.

"Fotoğraflarına baktığım sevgilimle." Ali hiddetle telefonumu elimden aldı. "Sen ne yapıyorsun be?!" Dedim.

Ali mesajı okuduktan sonra bana telefonumu uzattı.

"Beni kandırmasaydın!" Diye söylendi.

"Sevgilimle diyorum, sevgilimle! Sana inanmıyorum ya, ciddi ciddi seni aldattığımı düşünüyorsun!" Sinirle onun koluna vurdum. "Ben ne kadar iffetsizim senin gözünde, ne kadar basit biriyim böyle!" Dedim.

Ali birden arabayı durdurdu.

Etrafıma baktığımda küçük bir restorana geldiğimizi anladım.

"İn!" Kızgındı.

Arabadan indiğimde o da indi. Dışarıya çıkmak iyi gelmişti.

Ali önden yürüdüğünde heybetini izledim.

Aptal olabilirdi, beni sinir edebilirdi ama yine de çok seviyordum...

Salak Loya!

Sahi ne diye peşine takılmıştım ki? Onca hakaretini duymazdan gelmiştim. Ondan ayrılmak istemiyordum...

O gururlu kız gitmişti!

Hem aşkta gurur olmazdı ki...

Birlikte restorana girdiğimizde kenarda bir yere oturduk.

"Ali?" Dedim.

Bana bakmadı.

"Ne var Loya?" Bıkkınca gelen geçenleri izliyordu.

"Benden daha güzelini mi arıyorsun?" Alayla onu izledim. "Daha güzelini bulsan bile yine bıkarsın. Kimse benim gibi olmaz Ali, bunu çok iyi biliyorsun değil mi?" Dedim.

"Doğru." Alayla bana baktı. "Sonuçta başka verilecek bir böbreğim kalmadı." Dedi.

Yüzüm asılırken sinirle ona baktım.

"Ne alakası var?" Saçmalıyordu!

"Şu saatten sonra beni başkası sevse, hiç çıkarı olmadan sever. Senin gibi vicdan azabından dolayı sevmez!" Dedi.

Gözlerim dolarken yutkunamadım.

"K-Keşke böbreğini vermeseydin! Geberip gitseydim de rahat etseydin!" Kaşlarını çattı.

"Loya!" Sesini yükseltti. "Ne ilgisi var, delirtme beni!" Dedi.

"Bunun lafını yapıyorsun... Böbreğini vermeseydin o zaman Ali, arkana bakmadan çekip gitseydin!" Dedim.

Ali sertçe gözlerime baktı.

"Loya!" Tısladı.

Yavaşça öne eğildim.

"B-Beni sevmiyor musun artık?" Gözlerine baktığımda ofladı.

"Ya sabır!" Ayağa kalktığımda anlamayarak bana baktı.

Yavaş adımlarla onun yanındaki sandalyeye oturdum.

"Ali bana cevap ver!" Diye bağırdım.

Ali elini ağzıma kapattı.

"Bağırma!" Diye beni uyardı.

Başımı onun omzuna yasladım.

"B-Beni sevmiyor musun?" Gözyaşlarımı sildi.

Parmaklarının değdiği yerler alev alırken gözlerimin en içine baktı.

"Ben verdiğim böbreğin lafını yapmıyorum. Yine olsa yine verirdim. Beni sevmesen de verirdim, bunun lafı olur mu hiç?" Dedi. "Sadece bir böbrek

uğruna beni sevmeni istemiyorum. Beni ben olduğum için sevmeni istiyorum." Ali gözyaşlarımı yeniden sildi.

"Ben seni zaten sen olduğun için seviyorum!" Yüzünü avuçladım. "Ali yemin ederim ki böbrekle bir alakası yok, bana inanmıyor musun?" Ali bakışlarını kaçırdı.

"Beni zerre sevmezdin, varlığıma katlanamazdın.. Sonra birden bire bana âşık olduğunu söyledin. Ne hikmetse sana böbreğimi verdiğimi öğrendikten sonra beni sevmeye başladın... Ne düşünmemi bekliyorsun?" Sesi sertti.

"Bak yüzüme..." Diye fısıldadım.

Ali yeniden gözlerime baktı.

"Ben seni sevmeseydim, sana kendimi verir miydim? İlk sevgili, ilk öpücük, ilk dokunuş.... Hepsini seninle yaşadım. Eğer seni sevmeseydim o gün oracıkta boşanmaz mıydım? Neden bana inanmıyorsun, neden Ali?" Dedim.

İç çekti.

"Mecbur hissettin değil mi?" Kanım çekilmiş gibi hissettim...

Bu adam ne diyordu?

"Hayır Ali, hiçbir şey hissetmedim! Ya sen karını tanımıyor musun? Ben hiçbir şey için kendimi mecbur hissetmem, bilmiyor musun?" Ali benden uzaklaştı.

"Başım ağrıyor Loya. Yerine geç, yemeğimizi yedikten sonra hemen yola çıkalım." Yorgun gözüküyordu.

"S-Sen o sürtük dediğin kıza inanıyorsun öyle mi? Karına inanmıyorsun, Loya kim ki! Cadı, hırçın, kötü!" Dedim acıyla.

Ali yeniden bana baktı.

"Yapma Loya, şunu yapma!" Diye homurdandı. "Biz evliyken sen o adamın fotoğraflarına bakıyormuşsun, bunu nasıl sindireyim? Karımsın sen benim, karım! Her şeyden sakındığım, göz bebeğim... Ben buna nasıl katlanayım?!" Dedi.

"Ali ben onun fotoğraflarına bakmadım! Yalan söylüyor, ona inanmaktan vazgeç!" Delirecektim! "Eğer kendi gösterdiği fotoğraflardan bahsediyorsa evet baktım! Berat saçını kestirmiş, Berat tarzını değiştirmiş!" Ali kaşlarını çattı. "Ali yemin ederim ki bana kendisi gösterdi. Ben özellikle onun fotoğraflarına bakmadım! Bana inanmıyor musun?" Dedim.

Gözlerimi izledi...

"Seni ilk gördüğüm anda, gözlerimizin kesiştiği o anda eridim gittim ben Ali... Seni çok seviyorum, yalan söylemiyorum." Ona sokuldum.

"Nerede kaldı bu garson!" Diye söylendi.

İnanamayarak ona baktım.

"Başlarım şimdi garsonuna! Adamlar daha önce bu kadar çok birbirine âşık bir çift görmedikleri için rahatsız etmiyorlar." Dedim.

Ali alayla güldü.

"Eminim ki bizden daha çok sevenleri de görmüşlerdir." Dedi umursamazca.

Kalbime bir hançer saplandı...

O kadar umursamazdı ki, canım yanıyordu...

Ben ona bu kadar çok âşıkken aşkımı görmezden geliyordu.

Üzüntüyle bakışlarımı yere indirdim.

"Beni neyle suçluyorsun Ali?" Ona bakmadım. "Bir sürtüğe inanıp beni neyle suçluyorsun? Böbreğini verdiğini sonradan öğrendim, öncesinde de

boşanmayalım diye yalvarmıştım. Yeter artık, seni sevmem neden imkânsız bir şeymiş gibi geliyor sana?" Kırgındım...

Bana güvenmediği için kırgındım.

Ali elini çeneme koydu.

"Çünkü seni o kadar çok sevdim ki... Senin bana gülmen bile bir mucizeydi benim için, gözlerimin içine bakman, bana sarılman... O kadar alışmışım ki seni sensiz sevmeye, inanasım gelmiyor. Sana dokunduğum gecelerde uyuyamadım ben... Uyanıp bu yaşadıklarım gerçek mi diye seni izledim. Sana her dokunduğumda dünyanın en mutlu adamı oldum. Senin bir bakışına, bir gülüşüne ömrümü feda edebilecek kadar çok sevdim. Benim için ulaşılmazdın, sana sarıldığımda bile kendimi cennette gibi hissederdim." Dedi.

Elimi göğsüne koydum.

"Sanki artık beni sevmiyormuşsun gibi konuştun. Hevesini aldın sıkıldın değil mi?" Ali güldü.

Soğuk bir gülüştü bu...

"Heves mi?" Başını iki yana salladı. "Haydi karşıma geç." Dedi.

Dudağımı büktüm.

"Beni seviyor musun?" Diye sordum.

"Bunlar çok anlamsız sorular!" Elimi sakallarına çıkardım.

"Ailenin beni ezmesine gerçekten izin mi vereceksin? Canın yanmayacak mı, benim üzülmeme katlanabilecek misin?" Dedim.

Ali iç çekti.

"Tabii ki ezmelerine izin vermem ve onlar da öyle bir şey yapmaz!" Yutkundum.

"Y-Ya yaparsa, ya beni kapının önüne atarlarsa?" Ofladım. "Ali eğer benden rahatsız olursanız ben gidip abimde kalabilirim." Dedim.

Ailesi beni istemiyordu. Ali de bana eskisi kadar değer vermiyordu ki... Beni sevmeyen insanlarla oturup sohbet bile edemezdim. Gitmem için gözlerimin içine içine bakacaklarlardı, bunu çok iyi biliyordum.

"Seni kimse kapının önüne atamaz! Abartma istersen, ailem cani değil! Sen benim karımsın, ben neredeysem orada olmalısın." Dedi.

"Hani ailenin tarafını tutacaktın?" Omuz silkti. "Annen beni evden kovsa ne yapabilirsin ki? En sonunda kovar muhtemelen." Ali ofladı.

"Kimse kovamaz!" Dedi. "Karımı sokağa atmalarına izin verir miyim sanıyorsun? Sana kızgın olsam bile böyle bir şey mümkün değil!" Burnumu çektim.

"Beni bile bile ateşe atıyorsun, sırf acı çekeyim diye!" Ali yeniden çenemi tuttu.

"Bak Loya, sana olan sevgimi neredeyse bilmeyen yok. Sana kıyamayacağımı ikimiz de iyi biliyoruz değil mi? Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama o düşüncelere söyle öyle bir şey mümkün değil." Dedi.

Gözlerimi kırpıştırdım.

"Gerçekten mi? Evdeyken öyle söylemiyordun." İç çekti.

"Sana kızgınım Loya, bu bir gerçek! Kızgınım diye de sokağa atacak değilim, sadece saçmalıyorsun!" Onun yanağını öptüm.

"Sen de beni kırıyorsun ama hiç farkında değilsin." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Kırdığımı düşünmüyorum." Sinirle güldüm.

"Beni çıldırtma Ali! Ne zaman bana kızsan gelip o piçi seviyorsun diyorsun, bıktım artık bıktım! Bana bu kadar çok mu güvenmiyorsun?" Ali elini

masaya koydu.

"Senin yüzünden! Bana her Allah'ın günü onu seviyorum dedin, seni hiç sevmeyeceğim dedin!" Hüzünle ona baktım.

"Yalan söyledim, ben onu hiç sevmedim! Seni nasıl sevdiğimi bile bile sırf bana acı çektirmek için..." Sustum.

Bakışlarımı kaçırdığımda bana dik dik baktığını hissedebiliyordum.

"Sen beni sevemezsin ki, inanasım gelmiyor." Öfkeyle yumruğumu sıktım.

"Aptalsın Ali, aptalsın! Evet seni sevmiyorum, seni sevmediğim için sana bekâretimi verdim, seni sevmediğim için boşanmayalım diye yalvardım!" Tam yanından kalkacağım sırada kolumdan tuttu ve beni durdurdu.

"Otur şuraya!" Diye homurdandı.

"Karşına geçeceğim." Kolumu tutmaya devam etti.

"Geçme." Dedi.

Dengesiz!

"Senin derdin ne?" Dedim.

Ali sıkıntıyla gözlerime baktı.

"Sensin." Diye mırıldandı.

Kolumu ondan kurtardım ve göğsüne yanaştım.

"Eğer beni seviyorsan bana sarıl." Dedim.

Ali durdu ve gözlerime baktı.

"Bunu sevmiyorum olarak kabul ediyorum." Tam ayağa kalkacağım sırada beni göğsüne çekti.

Kolunu belime sardı.

"Rahatladın mı?" Kızgın sesine aldırmadım.

Başımı olumlu anlamda salladım ve gülümseyerek ona baktım.

Ali sessizce beni izliyordu.

İyice göğsüne yaslandım.

"Ali..." Diye fısıldadım.

Beni yanlış anlamasına rağmen yine de bana kıyamıyordu...

"Hı?" Başımı kaldırdım ve dudaklarına yaklaştım.

"Biz birbirimizi seviyoruz... Boşuna bize acı çektirme olur mu?" Dedim.

Ali'nin dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.
Tepkisizce durduğunda yeniden onu öptüm.

"Toplum içinde yapma!" Diye kızdı.

Gülümsedim ve yeniden dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum.

"Toplum çok umrunda ya!" Dedim alayla.

Başımı omzuna yasladım ve elimi sakallarına çıkardım.

"Bak bana haksızlık etmene rağmen hâlâ senin peşinden koşuyorum. Demek ki ben de gururumu ayaklar altına alabiliyormuşum." Ali bir şey söylemedi.

Başımı kaldırdım ve gözlerine baktım.

Tam yanağını öpmek için yaklaşacakken dudağının kenarında gördüğüm şeyle birlikte durdum.

Parmağımı pembe lekeye sürdüm.

Kaşlarım çatılırken yavaşça parmağımı çektim ve lekeye baktım.

Bu ruj lekesiydi!

Gözlerim şaşkınlıkla büyürken yutkundum.

Bu, bu olamazdı ki!

"B-Bu ne?" Dedim zorlukla.

Bugün hiç ruj sürmemiştim, o leke bana ait değildi!

Ali sinirle birkaç küfür savurdu.

"Bu ne Ali?!" Diye bağırdım.

"Loya-" İnanamayarak ona baktım.

"Kiminle öpüştün Allah'ın belası!" Öfkeyle ayağa kalktım.

Bize doğru gelen garsona çarpmamı umursamadan dışarı çıktım.

Koşarak restorandan uzaklaştım...

"Loya!" Ali arkamdan geliyordu.

Var gücümle bilmediğim boş yolda koştum.

"Loya, dur!" Diye bağırdı.

Birden belime sarılan kollarla birlikte durdum.

Nefes nefese kalmıştık...

Ali elini yanağıma çıkardı.

"Saçmalama lütfen, ne aldatması?" Dedi.

Sinirle onu ittim.

"Dokunma bana!" Gözyaşlarım birer birer gözlerimden süzüldü...

Acıyla hıçkırdığımda Ali beni sıkıca tuttu.

"Ş-Şeymayla öpüştün değil mi? Ona inandın ve beni üzmek için aldattın!" O kadar sinirliydim ki...

Ali ofladı.

"Kimseyle öpüşmedim! Eğer seni aldatacak olsaydım iki yıl içinde çoktan aldatmış olurdum değil mi?" Ona bakmadım.

"İnanmıyorum sana, evime döneceğim ben!" Dedim.

"Dönmeyeceksin!" Birden beni belimden tuttu ve kendine çekti. "Eğer dinleyeceksen olayın aslını anlatayım." Çenemi tuttu ve ona bakmamı sağladı.

"Anlatma, istemiyorum!" Beni umursamadı.

"Şeyma olanları anlatmaya başladı. Bağırıp çağırdım, gitmesini söyledim. En sonunda sinirlenip ayağa kalktım. O da ayağa kalktı, beni sevdiğini söyledi... Seni kötüledikçe ona bağırdım, sana hakaret etmesine göz yummadım." Yanağımı okşadı. "Sonra birden dudağımın kenarını öptü. Öpmesiyle kolundan tutup onu dışarıya attım. Şu sürtüğü şirketten atın dedim. Bir daha karımla uğraşırsan kafana sıkarım dedim..." Gözyaşlarımı sildi.

"Öpmesine izin vermeseydin!" Kaşlarım çatıktı.

Beni aldattığına inanamıyordum...

Bu düşünceyle birlikte kendimi ölü gibi hissetmiştim. Sanki kanım çekiliyordu, bedenim üşüyordu...

O dudaklara benim dudaklarımdan başka bir dudak değemezdi!

"Loya ne izini Allah aşkına? Gelip birden öpüverdi, nereden anlayacaktım?" Sinirle güldüm.

"Demek o kadar yakındınız..." Tam yeniden koşacaktım ki Ali buna izin vermedi. "B-Bırak!" Beni kucağına aldı.

Gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim.

Burnumu çektim.

"Bırak!" Dedim.

Arabanın yanına geldiğimizde beni indirdi.

"Bin haydi." Dedi.

"Gitmek istiyorum!" Göz devirdi.

"Ya sabır!" Arabanın kapısını açtı ve beni zorla bindirdi.

Kollarımı önümde birleştirdim.

Kendisi de bindiğinde hemen arabayı çalıştırdı.

"Tamam, ağlama..." Diye mırıldandı. "Yakınlaşmadım Loya, ben senden başka kimseye dokunmadım! Evli barklı adamım, karımın arkadaşıyla ne işim olur?" Dedi.

"O seni öpme hakkına nereden sahip oluyor? Hem de dudaktan!" İçimdeki kıskançlığa engel olamıyordum.

Sürtük!

Onun yüzünden az daha evliliğimi bitirecektim. Resmen kocamı ayartmaya çalışmıştı!

"Ulan birden öptü, kolundan tuttum ve dışarıya çıkardım! Dokunmadım senden başka kimseye, günahımı alıyorsun!" Dedi.

Pislik!

Onu dostum sanmıştım... Benim sevdiğim adamdan uzak durması gerekirken onu ayartmaya çalışmıştı!

Asla buna izin vermeyecektim!

Asla onun benden soğumasına izin vermeyecektim!

***

Bedenime işleyen soğuk her saniye daha çok artıyordu...

Gözlerimi hafifçe araladığımda dışarıda olduğumu fark ettim.

"Geldik." Dedi Ali.

Gözlerimi ovuşturdum.

"Hı?" Ali iç çekti.

"Geldik diyorum." Hâlâ uyku sersemiydim.

Tam yürümeye çalışacaktım ki Ali hemen beni tuttu. Az kalsın düşecektim...

"Şş, kucağımdasın... Uykunu bölme." Diye mırıldandı.

Korkuyla onun göğsüne sindim.

"Evimize gidelim." Dedim.

"Evimizdeyiz zaten." Yutkundum.

Evimiz...

"Senin evin." Diye düzelttim.

Ali eve yaklaştıkça korkum artıyordu.

Gömleğini sıktığımda durdu.

"Eğer korkuyorsan uyuyor numarası yap." Şaşkınca ona baktım.

"Kızmaz mısın?" Başını olumsuz anlamda salladı.

"Bu sana yaptığım son iyilik küçüğüm." Alaylı sesine aldırmadım.

Ali elini zilin üstüne koydu.

"Uyuyorsan uyu." Dediğinde hemen gözlerimi kapattım.

Zili çaldığında çok geçmeden kapının açıldığını duydum.

"Oğlum?" Emine Hanım'ın sesi duyuldu...

"Nana?" Dedi Ali.

Sesindeki özlemi fark ederken içim sızlamıştı.

Onu ailesinden ayırmıştım...

Şimdi ise o beni ailemden ayırıyordu...

Ali içeriye geçti.

"Annem, Loya uyuduğu için uyandırmadım. Odamızı hazırladın mı?" Diye sordu.

"Hazırladım." Dedi.

"O zaman ben onu yatırayım, sonra hasret gideririz." Dedi.

"Bir de küçük çocuk gibi kucağında mı taşıyorsun?" Emine Hanım'ın sesi alaycıydı.

"Öyle deme anne. Yoruldu kız, upuzun yol... Ne yapsın, gelirken uyuyakalmış. Uyandırmamı mı isterdin?" Ali'nin beni savunmasıyla birlikte ona iyice sokuldum.

"Aman çok da lazım değil. Git yatır da gel, özledim seni aslan oğlum." Dedi Emine Hanım.

Kalbim sıkışırken sakin kalmaya çalıştım.

Benim için çok da lazım değil diyordu!

Ali bir şey söylemedi ve yürümeye başladı. Kapının kapandığını duydum.

"Gözlerini açabilirsin." Dedi.

Gözlerimi açtığımda beni yatağa bıraktı.

Üstüme örtüyü çekti ve gözlerime baktı.

"Bak Loya, annemle iyi anlaşmanı istiyorum." Göz devirdim.

"Aman, çok da lazım değil." Dedim.

Ali alayla bana baktı.

"Kadın seni tanımıyor bile Loya... Ben senin anneni annem yerine koydum. Babana da babam dedim, değil mi? Azıcık dişini sıkacaksın, bakarsın seni sever-" Sözünü kestim.

"Sevmezse ne olacak? Beni boşayacak mısın?" Emine Hanım benden hiç haz etmiyordu, bu büyük bir gerçekti.

"Saçmalama!" Yeniden göz devirdim.

"Beni buraya zorla getirdin!" Dediğimde kaşlarını çattı.

"Ben sana gelme dedim, beni bırakmadın!" Ofladım.

"Ne yapayım, yine ayrılmamızı mı isterdin?" Aslında haklıydı.

Ali iç çekti.

"Haydi uyu." Dedi.

Telefonuma baktığımda mesaj gelmediğini gördüm.

Beliz uyumuş olmalıydı.

"Yarın abime gideceğim." Yeniden kaşlarını çattı.

"Ailemden kaçmak için her gün abine gideceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Elbet ki gideriz ama sürekli değil. Hem gelir gelmez de gitmeyelim, anneme ayıp olur. Yarın bize güzel yemekler yapar. Başka bir zaman gideriz." Dedi.

Sinirle güldüm.

"Sen gelmiyorsun zaten, ben gidiyorum." Dedim.

Ali gözlerini kapattı.

"Allah beni sınıyor, gerçekten sınıyor!" Diye homurdandı.

"O kadar zinaya sınaması normal!" Ali şaşkınca bana baktı.

"Zina?" Dedi sorarcasına.

"Hani senin evlenmeden önceki hayatın... Sen daha iyi anlarsın." Ona arkamı döndüm.

"Loya onlar aptallıktı, cahildim! Bir daha tekrarı olacak şeyler değil." Dedi.

Alayla güldüm.

"Daha dün gelip bir kadın seni öptü... İyi ki tekrarı yokmuş!" Diye kızdım.

Ali'nin suçsuz olduğunu biliyordum ama elimde değildi...

Onun yalan söylemeyeceğinden emindim lâkin yine de içim rahat etmiyordu.

Hırsımı çıkarmak istiyordum.

Onu öpen o dudakları yakmak istiyordum... Ona dokunan ellerin hepsini kırmak istiyordum...

"Ben kimseyi öpmedim diyorum, yalan mı söyleyeceğim? Seni iki yıl boyunca beklemiş bir adamım ben, aldatmama ihtimal veriyor musun?" Göz devirdim.

"O yakınlık aklıma gelince çıldırıyorum! Ayağını denk al Ali, eğer beni aldatırsan seni affetmem!" Dedim.

"Aldatmadığıma göre sorun yok." Beni inceledi. "Üşür müsün?" Diye sorduğunda ona arkamı döndüm.

"Yok." Örtüyü kafama kadar çekti.

"Ev sıcak ama dışarısı soğuktu. Isınman zaman alabilir diye sordum." Ofladım.

"Beni yalnız bırak Ali, git de anacığına sarıl." Dedim.

Ali saçlarıma dokunduğunda ona döndüm.

"Anneme bir saygısızlık yapmanı istemiyorum. Onunla iyi anlaşacaksın, anlaşıldı mı? Hilal'e iyi davranırsan seni hemen sever. Sıcaktır, tatlıdır benim kardeşim... Tanısan çok seversin." Durdu. "Odamızda daha önce de kalmıştık. Tabii kısa süreliydi ama artık temelli buradayız. O yüzden alışsan iyi olur." Düşündü. "Ömer'le zaten iyi anlaşıyorsunuz... Başka bir uyarım yok. Beni annemden kıskanmazsın inşallah?" Sesi alaycıydı.

"Ya yok, ne kıskanması Allah aşkına? En yakın arkadaşım gelip dudağından öptü ama ben geniş olduğum için susuyorum... Daha nasıl geniş olabilirim ki, değil mi?" Ali şaşkınca bana baktı.

"Loya..." Ardından güldü. "Kızım kimse beni dudağımdan öpmedi, öpse bile karşılık vermezdim. Tamam sinirlenmekte haklısın ama bokunu çıkarma." Dedi.

Alayla güldüm.

"O zaman Berat da gelip beni aynı yerden öpsün... Madem çok abartıyorum!" Ali yumruğunu sıktı.

"Loya!" Diye bağırdı.

Kaşları çatıktı, beyefendi sinirlenmişti!

"Bak sen duymaya bile katlanamıyorsun, ben bunu yaşıyorum! Bir de gelip bana abartma deme, komik oluyor!" Ona yeniden arkamı döndüm.

Ali hiddetle yatağa vurduğunda korkuyla yerimden sıçradım.

"Seni benden başkası öpemez kadın... O piçi anma, yemin ederim deliriyorum! Senin ağzından onun adını duydukça deliriyorum!" Öfkeyle bana yaklaştı. "Benim her şeyim nasıl senin ise, senin de her şeyin benim. Buna dudakların da dahil-" Ali ağladığımı fark etmiş olacak ki ofladı ve durdu. "Loya ben seni üzmek istemiyorum. Benim hiçbir suçum yoktu ki! Sanki onu öpmüşüm gibi davranmana katlanamıyorum. Ne suçum var sen söyle! Onunla yakınlaşmadım bile... Birden gelip dudağımın kenarını öptü, dudağımı öpmeye cesaret bile edemedi! Odadan attım zaten, odamdan ağlaya ağlaya çıktı!" Omzuma dokundu. "Onunla öpüştüğümü mü düşünüyorsun?" Sesi sertti.

Ona döndüm ve gözyaşlarımı sildim.

"H-Hayır ama katlanamıyorum Ali! O sürtüğün seni sevmesine, öpmeye çalışmasına katlanamıyorum!" Ali gözlerime baktı.

"Bak söylediğin gibi, öpmeye çalıştı... Kocan onunla hiç uğraşmadan odasından attı. Kocanın suçu yok!" Dedi bıkkınca.

Başımı salladım.

"Git yüzünü yıka, geldiğinde o leke gitmiş olsun!" Başını salladı.

"Tamam." Dedi uzatmadan. "Sen de uyu artık, iyi geceler." Yeniden arkamı döndüm.

Belki de çok abartıyordum...

Sonuçta onun suçu yoktu, hepsi Şeyma yüzündendi!

Elimde değildi, konu Ali olunca deliriyordum...

Şeyma onu dudağından öpse bile karşılık vermeyeceğini çok iyi biliyordum.

Onun bana yalan söylemeyeceğini de biliyordum.

Ali bana son kez baktı ve odadan çıktı.

Kapıyı kapattığını duyunca gözyaşlarım çoktan yastığımı ıslatmaya başlamıştı...

İyi geceler öpücüğü bile yoktu!

"B-Benim ne suçum var Ali, söylesene beni neyle suçluyorsun!" Diye fısıldadım.

Şeyma benim çocukluk arkadaşımdı. Her anımda yanımda o vardı. Sırf o intihar etmesin diye susmuştum.

Onun yüzünden az daha boşanacaktık! Hepsi benim sayemde olmuştu!

Baştan her şeyi Ali'ye anlatsam, belki de bir çözüm yolu bulurduk.

Korkmuştum...

Belki de Ali'nin de Şeyma'yı sevmesindendi korkum... Ben ona yüz vermedikçe, o kendini yıllarca seven kadını seçer diye korkmuştum. Söylemeye cesaret edememiştim.

Eğer gönlü ona kayarsa ben asıl o zaman ölürdüm...

Gözyaşlarımı sildim ve başımı onun yatacağı yastığa yasladım.

"Sen bensiz yapamazsın... Hiç boşuna inanmıyorum deme, eninde sonunda bana inanacaksın!" Dedim.

Onu sevdiğime nasıl inanmazdı?

Ben ona bütün kalbimi vermişken nasıl bütün bu yaşananları hiçe sayardı?

"B-Benimsin sen, kimseyle paylaşmam..." Diye fısıldadım.

***

"Loya?" Yavaşça gözlerimi araladım.

Ali beni sarstı.

"Haydi uyan, annemlere ayıp olacak." Dedi.

Doğrulmaya çalıştığımda bana yardım etti.

"Ne oluyor ya?" Diye söylendim.

Etrafıma baktığımda bedenimi yeniden bir korku sardı....

Ali bunu anlamış olacak ki yavaşça yatağa oturdu.

"Bak gözlerime..." Çekinerek yüzüne baktım. "Dün yol yorgunluğuyla annemle uğraşma diye sana izin verdim ama artık böyle bir seçeneğimiz yok." Dedi.

Ali'yi baştan aşağıya süzdüğümde takım elbise giydiğini fark ettim.

İşe gidecekti!

"Ali beni bırakma!" Dedim telaşla.

Onun yakalarından tuttum.

"Ne bırakması Loya, sanki çok uzaklara gidiyorum!" Diye homurdandı. "Saat beş veya altı gibi evde olurum." Saate baktım.

Saat ondu...

"Ben onlarla saatlerce oturamam! Deli misin sen, beni nasıl bırakacaksın? Eğer sen olmazsan beni öldürürler!" Ali güldü.

"Vallahi güzelim oturmak zorundasın. Gecelere kadar gelmediğim günler de olacak, o zaman ne yapacaksın?" Ofladım.

"Hiç beni düşünmüyorsun!" Dedim.

Ali tam ayağa kalkacaktı ki onu yakalarından tutup kendime çektim.

"Benden uzak durmaya çalışma! Aptal mısın sen, karınım ben senin karın!" Sesimi yükseltmiştim.

Beyefendi sevgi sözcüğü bile kullanmıyordu çünkü onu sevdiğime inanmıyordu!

"Eğer gerçekten karım olsaydın yuvamızı yıkmak için bu kadar çok direnmezdin! Eğer gerçekten beni düşünseydin geceleri içip içip yanına gelmeme müsade etmezdin! Beni odadan kovmak yerine göğsüme sokulup uyurdun!" Diye tısladı.

Onun benden uzaklaşmasına izin vermedim.

"Bir tane böbreğin olduğunu bilmiyordum! Bilseydim sürekli içmene izin verir miydim? Sen yokken yastığına sarılıp uyurdum ben, senin gidişin kalbimi ağrıtırdı..." Dedim.

"Eğer beni birazcık sevseydin, seni sevdiğimin üçte biri kadar sevseydin..." Gözlerime baktı. "Sana dünyaları verirdim kadın." Dedi.

Ali'nin yüzünü avuçladım.

"Ben de en az senin kadar seviyorum Ali... Evet çok acı çektik ama yeniden mutlu olabiliriz. Hem şu birkaç hafta ne güzel geçmişti." İç çekti.

"Eğer beni bu kadar çok sevseydin onca eziyeti edemezdin! Bak ben sana kıyabiliyor muyum, kaldı ki senin işkencelerini yapacağım!" Sesi alaycı ve sertti.

"K-Kıyıyorsun..." Diye fısıldadım.

Yavaşça geri çekildiğimde bileğimi tuttu.

"Ben mi kıyıyorum? Ulan her kadın benim gibi bir koca istiyor, sen de hâlâ beni eleştirmeye çalışıyorsun!" Dedi.

"Bu eleştirmek değil, sadece..." Derin bir nefes aldım. "Eskiden bana kıyamayan o adam gitmiş gibi hissediyorum. Öyle çaresizim ki, hislerimi anlamıyorsun... Sanki, sanki artık beni eskisi kadar sevmiyormuşsun gibi hissediyorum." Dedim üzüntüyle.

Ali sustu ve gözlerime baktı.

Bir şey demeden banyoya girdim ve işlerimi hallettim.

Yüzüme soğuk bir su çarptıktan sonra aynaya baktım.

Madem onu sevmediğimi düşünüyordu, neden beni boşamıyordu?

Boşanmayı teklif bile etmemişti...

Nedeni basitti; cesareti yoktu... Bir daha beni görememe korkusu ağır basıyordu. Bensiz yaşamak istemiyordu.

Aynı benim gibi...

Benim de onsuz yaşamaya cesaretim yoktu. Bu yüzdendi bu gurursuzluğum... Ona dayanamıyordum, lanet olsun ki onsuz yapamıyordum...

Sevilmediğim bir yerde durmak istemesem de Ali için katlanıyordum.

Banyodan çıktığımda salona indim.

"Günaydın." Sesim titriyordu.

Hilal bana baktı ve bir şey demeden başını salladı.

Ömer sertçe ona baktığında ofladı.

"Günaydın." Kocası olmasa kesinlikle bir şey söylemeye tenezzül bile etmezdi!

Adım sesleri duymamla arkama döndüm.

Emine Hanım beni baştan aşağıya süzdü.

"Günaydın." Dedim.

"Günaydın." Dedi soğukça.

Ali masaya oturmuş bana bakıyordu. İmalı bakışlarıyla annesini gösterdi.

"Ş-Şey, Emine Hanım..." Bakışlarımı kaçırdım. "Dün uyuyakalmışım. Kusura bakmayın." Dedim.

Ne yapacağımı bilemezken Ali'ye baktım.

Dikkatle bana bakıyordu.

Herkes suskundu...

"Sorun değil, uyuman daha iyi oldu." Dedi alayla.

Şaşkınca karşımdaki kadına baktım.

Ali boğazını temizledi ve sert bakışlarını annesine gönderdi.

Yavaşça Emine Hanım'ın eline uzandım. Bunu reddetmedi ve elini uzattı.

Elini öpüp alnıma koyduktan sonra geri çekildim.

"Gel bebeğim..." Ali yanını gösterdi.

Demek ki ailesi kavga ettiğimizi bilmiyordu.

Ali'nin yanına oturduğumda elimi tuttu.

"Ailemize hoş geldin efulim..." Elimi öptü. "Eminim ki zamanla iyi anlaşacaksınız. Loya aslında adı gibidir, onu tanıyınca anlayacaksınız. O kadar tatlı, iyi niyetlidir ki... Siz ona iyi davranırsanız, o da size iyi

olacaktır. Onu üzmenizi istemiyorum, onun benim karım olduğunu unutmayın." Dedi.

Çekinerek bakışlarımı kaçırdığımda elimi bıraktı.

"Katılıyorum." Ömer gülümseyerek bana baktı.

Ben de ona gülümsedim.

Sessizce kahvaltı yapmaya başladığımızda bir şeyler yemek için kendimi zorluyordum.

Midemdeki baskı gitmiyordu... Sanki boğazıma bir yumru oturmuştu. Neden bilmiyordum, hislerim çok karmaşıktı...

Elimdeki kızarmış ekmeğe yağ sürdükten sonra çilek reçeli sürdüm.

Yavaşça Ali'nin ağzına uzattığımda herkes bize bakıyordu.

Ali kahvaltıda en çok çilek reçeli yemeyi severdi...

Ali şaşkınca bana baksa da çok geçmeden uzattığım ekmeği yemişti.

"Sen çok seversin." Dedim gülümseyerek.

"Senin ellerinden olduğu içindir." Bakışları alaycıydı.

Ailesine rol yapıyordu.

Gülümsedim, yeniden ekmeğe yağ ve reçel sürdükten sonra ona uzattım.

"Afiyet olsun aşkım." Dedim sevgiyle.

Ali ekmeği yedikten sonra parmağımı ısırdı. Acıyla elimi geri çektiğimde gülümsedi ve parmağımı öptü.

Emine Hanım sert ve şaşkın bakışlarla beni izliyordu.

Kim bilir içinden neler geçiriyordu...

Hilal ise kocasının kulağına yaklaşıp bir şeyler fısıldamıştı.

Ali yeniden çayını içti ve ayağa kalktı.

"Haydi gidelim Ömer." Telaşla ayağa kalktığımda bana baktı. "Hiçbir şey yemedin! O tabak bitmiş olacak, anneme soracağım." Dedi alayla.

Yanıma gelip yanaklarımı öptü.

Bu öpücükle birlikte titrerken ben de onun yanağını öptüm.

Yavaşça kulağına yaklaştım.

"Ne olur erken gel, bana çok sert bakıyorlar!" Diye fısıldadım.

Ali elini yavaşça belime sardı.

"Sen istedin Loya, ben sana gelme dedim! Israrla gelmek istediysen eğer sonuçlarına katlanacaksın." Kulağıma biraz daha yaklaştı. "Bak sana yine kıyamadım. Sana kötü davranmalarına izin vermemeye çalışıyorum. Eğer annemin tarafında olsaydım neler olurdu kim bilir..." Ona sokuldum.

"Tek istediğim şey sensin ve ben senin için savaşacağım Ali'm..." Ali belimi okşadı.

"Savaşacaksın demek?" Tek kaşını kaldırdı. "Ya kaybedersen, o zaman ne olacak?" Yutkundum.

"Kaybetmeyeceğim çünkü ben kocamı çok seviyorum... İster inan ister inanma, sırf senin için ailene katlanacağım!" Ali elini yavaşça yanağıma koydu.

"Ben senin için sana katlanmışım..." Dedi fısıltıyla. "Bundan daha acısı olamaz." Ona yaklaştım.

"Haydi!" Dedi Ömer.

Başımı salladım ve yeniden ona baktım.

"Erken gel..." Gözlerinin en içine baktım.

Ali iç çekti.

"Sen istedin Loya, bunların olacağını biliyordun sonuçta değil mi? Ben her zaman erken gelemem, istesem de olmaz. O zaman ne yapacaksın?" Diye sordu. "Madem beni bu kadar çok seviyorsun, o zaman aileme katlanacaksın güzelim. Eğer dayanabilirsen, senin aşkına inanırım. Eğer bu savaşı kazanırsan, ödül olarak seninle ayrı eve bile çıkabilirim." Dedi net bir sesle.

Şaşkınca ona baktığımda son kez yanağımı öptü ve geri çekildi.

Ali annesi ve kardeşiyle de vedalaştıktan sonra evden çıkmıştı.

Gerçekten, gerçekten ayrı eve mi çıkacaktık?

Sadece Ali ve ben... Bunu o kadar çok isterdim ki!

"Gelin hanım..." Ali'nin annesine baktım.

"E-Efendim?" Diye sordum çekinerek.

Emine Hanım o kadar sert bakıyordu ki, korkuyla yeri izledim.

Ben bu savaşı Ali olmadan nasıl kazanacaktım?

Nasıl bu sert kadının gönlünü alacaktım?

İşim çok zordu...

4128 Kelime...

SINIR: 4.30K VOTE 600 YORUM

1 Milyon olmamızın şerefine upuzun bir bölüm sizlerle!

Bu hikâyeme başlamamı ne çok beklemiştik... Herkes heyecanla Ali ve Loya'yı bekliyordu, onların aşkını okumak istiyordu...

Biraz zaman almasına rağmen sabırla beklediniz ve sizlere onların aşkını en içten hâliyle sundum.

Üstünden altı ay geçti ve bir milyonluk kocaman bir aile olduk!

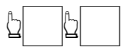
Başından sonuna kadar bana destek veren, onların aşkını kalbinde hisseden herkese çok teşekkür ederim.💖

İyi ki varsınız! 💕

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

"Ali, dokunabilirsin... Dokunsan hayır demem, kocamsın sonuçta." Dedim. "Birbirimize dokunabiliriz, hem ben de özledim." Ofladı.

"Loya emin olmam lazım... Dokunmak için delirsem de emin olmam lazım." Sinirle çarşafı sıktım.

"Dokunsan ölürsün sanki, ikimiz de istiyoruz. Hem yanına gecelikle yatsam ne yapabilirsin ki?" Onu yeniden kazanmam gerekiyordu.

Ali bana dokunmak için deliriyordu. Eğer onu etkilersem belki aramız biraz da olsa düzelebilirdi.

"Loya yalvarırım sus! Aklıma getirmemeye çalıştıkça resmen gözüme sokuyorsun!" Güldüm.

"Bir fotoğrafla bu kadar etkileneceğini düşünemedim." Dedim. "Bir tane daha atayım mı? Bu sütyenin takımı vardı ya hani, istersen külotu da giyebilirim." Ofladı.

"Allah'ım sen sabır ver!" Dediğinde kahkaha attım.

Birden kapıda bir hareketlenme olduğunda korkuyla kapıya baktım.

Emine Hanım bana bakıyordu! Korkuyla küçük bir çığlık attım!

"Loya, ne oldu?!" Ali'nin sesi telaşlı geliyordu.

"Kapat Ali kapat, annen tarafından basıldık!"

Profesyonel olarak kitap kapağı yapabilen biri varsa lütfen özelden bana ulaşsın.!!

Yakında sizlere çok güzel bir sürprizim olacak!

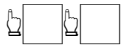
Ve unutmadan; yine upuzun bir bölüm sizleri bekliyor olacak.😍

O yüzden herkes bir önceki bölüme oy vermeyi unutmasın. Ne kadar oy, o kadar kelime! ☺❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

30 "Alçı"

LOYA

Saat henüz üçtü...

Sıkıntıyla yatağıma daha çok yayıldım.

Ali'nin gelmesine en az iki saat vardı.

Telefonumun çalmasıyla arayana baktım. Abim arıyordu.

"Alo?" Dedim.

"Benim bir tanem İstanbul'a gelmiş ve benim haberim yok! Gidip Beliz'e söylemişsin, bana hiçbir şey demiyorsun!" Diye kızdı.

Güldüm.

"Arar aramaz hemen kızıyorsun... İnsan önce bir hâlimi hatrımı sorar!" Diye homurdandım.

"Sus sen küçük cadı." Dedi alayla. "Ne zaman bize geleceksin?" İç çektim.

"Ali izin vermedi." Dedim üzüntüyle.

Abim durdu.

"Nasıl yani?" Sesi şaşkındı. "Ali izin vermedi mi?" Dedi.

"Yani yanlış anlama hemen! Hani onun ailesiyle pek iyi anlaşamıyorum ya, eğer hemen gidersek ayıp olur dedi. Ee haklı da adam, ben de hemen gelmeyeyim dedim." Dedim.

"O zaman hafta sonu gelin. Beliz de seni özlemiş. Bak yanımda kim var..." Duyduğum tuhaf seslerle birlikte kıkırdadım.

Alina bir şeyler söylemeye çalışıyordu.

"Ya abi ısırırım ben onu!" Gülümsedim. "Nasıl da güzel..." Abim güldü.

"Görmeden güzel olduğunu anlayabiliyorsun, anasına çekmiş." Dedi.

Gülmeden edemedim.

"Çok canlar yakacak minik." Dedim sevgiyle.

"Şş orada dur yavrum, o biraz zor! Alina değil de ben çok canlar yakarım, kızımdan uzak dursunlar." Küçük bir kahkaha attım.

"Abi seni inanılmaz özledim... Minik kuşu da özledim, Beliz'i de..." Güldü.

"Biz de özledik güzellik, hafta sonu bekliyoruz." Dedi.

"Eğer dayanamazsam iş yerini basabilirim haberin olsun." Güldü.

"Olur güzelim, her zaman gelebilirsin." Gülümsedim.

İyi ki onlar buradaydı...

"O zaman şimdi kapatıyorum, kendine iyi bak." Telefonu kapattıktan sonra yanıma koydum.

Ali hiç aramamıştı...

Beş kez aramama rağmen cevap vermemişti.

Telefonumu yeniden elime aldım ve ona mesaj attım.

"Ne olursa olsun telefonlarımı açabilirdin... Karınım ben senin! Beni telaşlandırmak hoşuna mı gidiyor?"

Ofladım ve cevap beklemeye başladım...

Beş dakika olmasına rağmen bir şey yazmamıştı!

"Seni çok özledim, ne olur sesini duyayım."

Dudağımı ısırdım.

Acaba öyle yazmasa mıydım?

Parmaklarım yeniden ekrana giderken kendimi durduramadım.

"Aliş lütfen aşkım, özledim diyorum da! Sinir etme beni de telefonunu aç, seni çok özledim."

Gururumu umursamadan yazmaya devam ettim.

"Sen de beni özledin biliyorum."

Cevap beklemeye başladım.

Gelmiyordu!

Ofladım ve telefonu komidine koydum.

Bu inadı kimeydi Allah aşkına? Birbirimize delicesine âşık olmamıza rağmen acı çekiyorduk!

Duyduğum sesle birlikte hızla telefonumu elime aldım.

Mesaj gelmişti!

Heyecanla mesaja baktığımda kocamdan geldiğini gördüm.

"Loya sakin ol."

"Toplantıdaydım, şimdi çıktım. Başım çok ağrıyor."

"Aramalarına cevap veremedim. Mesajlarını da şimdi gördüm, telefon sessizdeydi."

Rahat bir nefes aldım.

"Ben de bana kızgın olduğun için görmezden geliyorsun sandım."

"Toplantı nasıl geçti?"

Çok geçmeden cevap geldi.

"Güzel geçti, sen ne yaptın?"

Kıkırdadım.

"Seni özledim."

Cevap gelmeyince gülümsedim.

"Sen de beni özledin."

Gerçek buydu...

"İki saate evde olurum. Bir sorun çıkarmamaya çalış, sonra görüşürüz."

Göz devirdim.

Öküz!

"Bari yalandan da olsa özledim deseydin! Aman deme sakın, sonra karın mutlu olur falan!"

Kırılmamaya çalışsam da olmuyordu.

"Loya ne ilgisi var? Niye böyle her şeye alınıyorsun?"

Gözlerim dolmuştu...

"Tamam Ali, eve geldiğinde konuşuruz."

Daha fazla üzülmek istemediğim için telefonu kapatıp yanıma koydum.

Boş boş tavanı izledim...

Hep böyle mi olacaktı?

Bu evde kendimi sığıntı gibi hissediyordum. Bana öyle sert bakıyorlardı ki... Ben her gün saatlerce onu mu bekleyecektim? Su almaya bile gidemiyordum. Odamdan hiç çıkmıyordum.

Bir insan böyle nasıl yaşayabilirdi ki? Nereye kadar böyle gidecekti?

Telefonumun çalmasıyla kimin aradığına bakmadan açtım.

"Alo?" Sesim yorgun çıkmıştı.

"Alo?" Ali'nin sesini duymamla hızla doğruldum.

"Ali?" Dedim şaşkınca.

Ali derin bir nefes aldı.

"Ağlamaya başlamışsın bile..." Dedi. "Zaten gün boyunca aklım sendeydi, iyice beter ettin beni! Ne zalim kadınsın sen..." Gözyaşlarımı sildim.

"Zalim olan sensin, özledim diyorum susuyorsun!" Burukça güldü.

Mutluluktan uzak bir gülüştü bu...

"Sen gerçeği zaten biliyorsun." Ofladım.

"Tamam Ali kapat ya, beni uğraştırma!" Dedim.

Ali iç çekti.

"Özledim." Dedi sadece.

Şaşkınlıkla durdum.

"Ne?" Güldü.

"Özlemez olur muyum hiç? İki yıllık karımsın. Gerçi hep işe gidiyorum, her gün ayrı kalıyoruz ama nedense bugün farklıydı. Annemler sana bir şey der diye telaşlandım sanırım." Gülümsedim.

"Ali müsait misin?" Diye sordum heyecanla.

"Neden sordun?" Dedi anlamayarak.

"Şey, sana bir şey göndereceğim de..." Yeniden dudağımı ısırdım.

"Müsaitim, yanımda kimse yok." Durdu. "Ne göndereceksin?" Heyecanla yataktan kalktım.

"Dur bir dakika, birazcık bekle." Dedim.

Telefonu yatağa fırlattım ve dolaptan kırmızı sütyenimi çıkardım.

Dantelli ve çok seksiydi. Ali bu sütyenime bayılıyordu.

Hemen sütyeni giydim ve yeniden yatağıma uzandım.

"Alo?" Telefonumu elime alır almaz heyecanlanmıştım.

"Loya ne atacaksın?" Dedi sabırsızca.

"Dur bekle, atıyorum. Yorgunluğunu alacak bir şey." Dedim.

Kamerayı açtım ve yavaşça fotoğrafımı çekip ona gönderdim.

"Attım." Dedim heyecanla.

Ali birkaç saniye sustu, muhtemelen mesaja giriyordu.

"Hasiktir!" Diye bağırdığında korkuyla yerimden sıçradım.

"Manyak ne yapıyorsun?!" Deliydi!

"Hemen bunu sil, her yerden sil! Son silinenlerden de sil, hiçbir yerde kalmasın! Çabuk sil!" Kaşlarımı çattım.

"Ali sakin ol, elbette sileceğim. Birazcık mutlu olursun diye atmıştım." Dedim.

Gerçekten mutlu olmamış mıydı?

"Allah'ım çok güzel..." İnledi. "Mahvettin beni, zalim kadın!" Gülümsedim.

"Erken gelirsen onlara dokunabilirsin." Dedim arsızca.

Ali yeniden inledi.

"Yapmamam lazım, her şey oturduktan sonra yapmalıyız..." Dudağımı büktüm.

"Ama Aliş..." Üzgün sesime karşı ofladı.

"Loya bak dayanamıyorum, ne olur beni de anla! Yapma bunu bana..." İç çekti. "Ben şimdi nasıl dayanayım? Hiç acımıyorsun bana!" Güldüm.

"Ali, dokunabilirsin... Dokunsan hayır demem, kocamsın sonuçta." Dedim. "Birbirimize dokunabiliriz, hem ben de özledim." Ofladı.

"Loya emin olmam lazım... Dokunmak için delirsem de emin olmam lazım." Sinirle çarşafı sıktım.

"Dokunsan ölürsün sanki, ikimiz de istiyoruz. Hem yanına gecelikle yatsam ne yapabilirsin ki?" Onu yeniden kazanmam gerekiyordu.

Ali bana dokunmak için deliriyordu. Eğer onu etkilersem belki aramız biraz da olsa düzelebilirdi.

"Loya yalvarırım sus! Aklıma getirmemeye çalıştıkça resmen gözüme sokuyorsun!" Güldüm.

"Bir fotoğrafla bu kadar etkileneceğini düşünemedim." Dedim. "Bir tane daha atayım mı? Bu sütyenin takımı vardı ya hani, istersen külotu da giyebilirim." Ofladı.

"Allah'ım sen sabır ver!" Dediğinde kahkaha attım.

Birden kapıda bir hareketlenme olduğunda korkuyla kapıya baktım.

Emine Hanım bana bakıyordu! Korkuyla küçük bir çığlık attım!

"Loya, ne oldu?!" Ali'nin sesi telaşlı geliyordu.

"Kapat Ali kapat, annen tarafından basıldık!" Hızla telefonu kapattım.

Yanaklarım yanarken Emine Hanım bakışlarını kaçırdı.

"Kapıyı çaldım ama duymadın. Kusuruma bakma, ağlıyorsun sandım. Gün boyunca da odandan çıkmadın. Ben de bir bakayım dedim, merak etmiştim..." Hemen tişörtümü giydim.

"B-Ben..." Utançla bakışlarımı kaçırdım.

"Utanılacak bir şey yok kızım. Her genç kadın senin yaptığını yapıyordur." Dedi.

Ellerimle yüzümü kapattım.

Benim utanmamam için yaptığını anlayabiliyordum ama elimde değildi.

Rezil olmuştum!

"Emine Hanım ben sizi görmedim. Orada olduğunuzu bilsem yapmazdım." Dedim.

"Aman birazdan ağlayacaksın, abartma da!" Ona baktım. "Her neyse, sevdiğin bir yemek var mı diye sormaya gelmiştim. Nebahat soruyor, kendisi evin yardımcısı olur. Israrla gelin hanımın sevdiği yemek ne dedi." Emine Hanım'ın bakışları yeniden sertleşmişti.

Hemen ayağa kalktım.

"Durun, o yapmasın!" Hızla Emine Hanım'ın yanından geçip gittim.

Bir daha kadının yüzüne nasıl bakacaktım?

Mutfağa girdiğimde elli yaşlarındaki kadınla karşılaştım.

"Merhaba." Dedim.

"Ben Nebahat." Gülümseyerek elini uzattı.

"Loya." Elini sıktım.

"Çok memnun oldum gelin hanım." Gülümsedim.

"Şey, ne yapacaksınız?" Diye sordum.

"Ali oğlum mantıyı çok sever. Onun gelmesi şerefine mantı yapacağım." Gözlerime baktı. "Bir de fıstıklı kadayıf yapacağım, Ali çok sever. Sen sever misin?" Diye sordu.

"Ali'yle benim damak tadımız hemen hemen aynı sayılır. Genellikle aynı yemekleri seviyoruz." Dedim.

"Senin sevdiğin bir yemek var mı kızım? İkinizin gelmesinin şerefine güzel bir masa hazırlamak istiyorum." Kadın çok iyi niyetli birine benziyordu.

Muhtemelen yıllardır burada çalışıyor olmalıydı.

"Şimdi başlasam anca yetişir değil mi?" Anlamayarak bana baktı.

"Ne oluyor gelin?" Dedi Emine Hanım.

"Yemekleri ben yapacağım." Dedim kendimden emin bir şekilde. "Hamur açmam gerekiyor, ben ellerimi yıkayıp geliyorum." Banyoya gidip ellerimi yıkadım. Hemen mutfağa geri döndüm.

Emine Hanım şaşkınca bana bakıyordu.

"O kadar da kötü değilmiş. Hiç cadıya benzemiyor ki!" Dedi Nebahat abla.

Ona içtenlikle gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Dedim.

Emine Hanım kaşlarını çatmıştı.

"Nebahat kızın yanında öyle şeyler söyleme!" Dedi.

"Emine Hanım, hakkımda hiç iyi şeyler konuşmadığınızı biliyorum. Haklısınız da, keşke sizinle sohbet edebilme şansım olsaydı. Çok sert baktığınız için odamdan çıkmaya çekindim. Eğer birlikte yaşayacaksak birbirimize alışmalıyız. Nereye kadar birbirimize sert bakıp, görmezden geleceğiz? Ben sizin gelininizim... Ömer'i nasıl damadınız olarak bu eve kabul ettiyseniz, beni de gelininiz olarak kabul edebilirsiniz." Dedim. "Hem Ali çok üzülüyor, buraya gelirken o kadar çok korktum ki... Herkese anlattığınız o hırçınlığım, cadılığım bir anda söndü. Ali'ye âşık olmaya başladıkça bambaşka bir insan oldum. Her şeyin bir sebebi var, eğer konuşma şansımız olsaydı anlatırdım. Belki o zaman bana hak verirdiniz." Emine Hanım gözlerime baktı.

"Oğluma çok çektirdin Loya, çok acı çekti! Rezil ettin, küçük düşürdün... İnsan sevdiğine kıyabilir mi? Ben rahmetliye hiç kıyamazdım ki, o da bana çok acı çektirmişti ama ben hiçbir gün kıyamamıştım!" Acıyla ona baktım.

"Peki kocanız sizi seviyor muydu?" Diye sordum.

Emine Hanım iç çekti.

"Sevmese evlenir miydi? İki tane güzel evlada sahip olur muydum?" Dedi.

Burukça gülümsedim.

"Bazen insan sevdiğine istemeden acı çektirebiliyor. Çerçevedeki fotoğraflarınızı gördüm, aşk doluydunuz... Eşiniz bile size acı çektirmiş, eminim ki bir açıklaması vardır. Eminim ki zorunda kalmıştır, yoksa size öyle bakamazdı ki..." Emine Hanım'a yaklaştım. "Ben de zorunda kaldım Emine Hanım. Beni bir dinleseniz size dakikalarca anlatabilirim. En azından eşinizi düşünüp bana hak verebilirsiniz. Sizi üzmek istemediğine eminim, sizi sevdiğine de eminim. Aslında burada Ali siz, eşiniz ben oluyorum. Birazcık anlayış gösteremez misiniz?" Dedim.

Emine Hanım'ın gözleri dolmuştu.

"B-Ben..." Sustu.

Yavaşça onun ellerini tuttum.

"Bana bir şans verseniz sizin öz kızınız gibi olurum. Sandığınız kadar da cadı değilim." Gülümsedim. "Sizi annem yerine koymak istiyorum, size anne demek istiyorum. Tabii istemezseniz söylemem, orası ayrı." Rahat bir nefes aldım.

Bir daha bunları söyleyecek cesareti kendimde bulamazdım.

Söyleyip rahatlamıştım.

Bu kadının gönlünü alacaktım.

Emine Hanım sustuğunda iç çektim.

"Ali o kadar mükemmel bir adam ki, onu siz yetiştirdiniz... Bu sert bakışlarınızın altında merhametli bir kadın olduğunu biliyorum. Eğer öyle olmasaydınız Ali böyle güzel bir adam olmazdı. Çok iyi bir annesiniz, Ali size çok düşkün. Aynı şekilde bana da çok düşkün. Bence iyi anlaşmayı deneyebiliriz, en azından oğlunuzu mutlu etmek için... Ne dersiniz Emine Hanım?" Yine sustu.

Nebahat abla kolumu tuttu.

"Gel ben sana neyin nerede olduğunu göstereyim." Dedi.

Kırgınca Emine Hanım'a baktım.

"Ben size adım attıkça benden kaçacaksınız öyle mi?
Aynı oğlunuz gibisiniz, çok inatçısınız!" Diye homurdandım.

"Senin kadar inatçı olamayız." Dedi.

Derin bir nefes aldım.

"Sizinle kavga etmeyeceğim Emine Hanım. Siz benim annem sayılırsınız ve ben size gerçekten değer veriyorum. Sonuçta sevdiğim adamı bu günlere getiren sizsiniz değil mi? Beni sevseniz de sevmeseniz de size hürmetim sonsuz." Dedim.

Nebahat ablaya döndüm.

"Eşyaların yerlerini öğrenebilir miyim?" Başını salladı.

Nebahat abla bana her şeyin nerede olduğunu tarif etti.

"Yardım edeyim istersen?" Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Her şeyi ben yapacağım." Gülümsedi.

"Senin sevdiğin bir yemek varsa onu da ben yapayım." Dedi.

"Şimdi sizlere öyle bir mantı yapacağım ki, başka bir şeye gerek kalmayacak. Benim sevdiğim bir şeyi de yarın yaparız." Dedim.

Nebahat abla koluma dokundu.

"Kolay gelsin, yardıma ihtiyacın olursa çağırabilirsin." Başımı salladığımda mutfaktan çıktı.

Emine Hanım birden saçlarıma yapıştı.

"Ah, ne yapıyorsunuz?" Dediğimde güldü.

"Saçını topluyorum. Upuzun saçın var, yemekten çıkmasını istemeyiz değil mi?" Bir an korkmuştum, saçımı çekecek sanmıştım...

"Haklısınız." Dedim.

Emine Hanım saçımı topuz yaptığında gülümsedim.

"Teşekkür ederim." Bir şey söylemedi ve mutfaktan çıktı.

Bir an önce hamuru açmaya başlasam iyi olurdu.

Hemen yetiştirmem gerekiyordu!

***

Yemeği ve tatlıyı bitirdiğimde yorgunca sandalyeye oturdum.

"Çok şükür!" Dedim.

Nebahat abla yanıma geldi.

"Bitti mi?" Diye sordu.

"Çok şükür ki bitti. Ali de şimdi gelir, ben üstümü değiştireyim." Mutfaktan çıktıktan sonra odama girdim.

Üstüme bacaklarımı saran pantolonumu giydim. Bu pantolon beni çok sıkı gösteriyordu ve bu da hoşuma gidiyordu. Göbeği hafifçe açık bir tişörtü elime aldım ve üstüme geçirdim.

Saçımın topuzunu açtıktan sonra taradım. Sarı saçlarım belimden aşağıya doğru süzülmüştü.

Makyaj çantamı çıkardım ve günlük sayılabilecek bir makyaj yaptım. Pembe rujdan soğuduğum için hafif turuncumsu bir ruj tercih etmiştim.

Çok geçmeden kapı çaldı.

Aşağıya indiğimde Ali'nin kardeşiyle konuştuğunu gördüm.

"Loya nerede?" Diye sordu.

"Yukarıda." Dedi Hilal umursamazca.

Gülümseyerek onlara yaklaştım.

"Hoş geldin Ali." Dedim ve ona sarıldım. "Çok özledim." Biraz geç gelmişti.

Ali bana baktı.

"Kahvaltıdan sonra bir şey yedin mi?" Sorusuyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Hayır, niye ki?" Dediğimde bakışlarını kaçırdı.

"Merak ettim." Dedi.

Gerçekten bunu mu düşünüyordu?

Gülümsedim ve yeniden ona sarıldım.

"Bir daha bu kadar geç kalma sevgilim." Ali burnunu saçlarıma yaklaştırdı.

Özlemişti...

En sonunda mecburen geri çekildim.

Hilal beni izliyordu.

"Bir şey mi oldu?" Diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı ve bana bakmadan önümden geçip gitti.

"Annem ne dedi?" Ali merakla bana bakıyordu. "Basmış ya!" Yanaklarım yeniden alev alırken ofladım.

"Sorma ya, rezil oldum! Bir de hâlâ üstümde sütyen vardı." Güldü.

"Beni yoldan çıkarmanın bedeli..." Alaylı sesine aldırmadım.

"Özledim." Dediğimde geri çekildi.

"Ben banyoya gidiyorum." Dedi ve yanımdan uzaklaştı.

İnanamayarak arkasından bakakaldım.

Ruh hastası!

Benden uzak duracağını sanıyorsa yanılıyordu!

Öfkeyle salona girdiğimde masanın hazırlandığını gördüm.

"Ben yapardım." Nebahat abla gülümsedi.

"Zaten yemekleri sen yaptın, masayı hazırlamak elime yapışmaz ya." Dedi.

Bir şey söylemedim ve gülümsedim.

Masaya oturduğumuzda onun sesini duydum.

"Yemekleri Loya mı yaptı?" Sesinden şaşkınlığı anlaşılıyordu.

Ona döndüm.

"Evet *efulim*, hem de en sevdiğin yemeği ve tatlıyı yaptım." Dedim.

Ona ilk kez *efulim* diyordum...

Ali'nin sert bakışları yumuşarken karşıma oturdu.

"Bir de gelinini beğenmezsin, daha ne yapsın?" Dedi Ali alayla, annesi göz devirdi.

"Alışıyoruz birbirimize yavaş yavaş, değil mi kızım?" Bana bakıyordu.

"Evet anneciğim." Dediğimde Hilal içtiği suyu püskürttü.

Ömer küçük bir kahkaha attı.

"Sadece birkaç saat yoktuk, ne ara anne demeye başladın?" Dudağımı ısırdım.

Bakışlarım Emine Hanım'a kayarken şaşkın şaşkın bana baktığını fark ettim.

"Anne mi?" Ali inanamayarak bana baktı.

"Ya bunda bu kadar şaşıracak ne var ki? Kayınvalidem sonuçta, değil mi anneciğim?" Dedim.

Emine Hanım başını salladı.

"Öyle tabii." Dedi.

Yemeği yemeye başladığımızda Ali bana baktı.

"Eline sağlık bir tanem, çok güzel olmuş." Dedi.

"Gerçekten efsane, eline sağlık." Ömer'e baktım ve gülümsedim.

"Afiyet olsun." Dedim.

Hilal de çekinerek bana baktı.

"Senin yemek yapamadığını düşünüyordum, beni yanılttın." Dedi.

"Bir gün de seninle birlikte yaparız. Görümcesiyle iyi anlaşamıyor dedirtmem." Hilal alayla gülümsedi.

"Yaparız tabii, hem abim de çok memnun olur." Ali anlamayarak bize bakıyordu.

"Ben birbirinizi öldürürsünüz sanıyordum ama iyi anlaşmışsınız." Dedi.

Aslında Hilal'le bugün hiç konuşmamıştım.

Ali gözlerime içtenlikle bakıyordu... Onu mutlu etmiştim, bu dünyalara bedeldi.

Rahat bir nefes verdim ve yemeğimi yemeye devam ettim.

Hiç fena olmamıştı.

***

Sabah Ali erkenden işe gitmişti.

Üstelik beni uyandırmamıştı bile!

Sıkıntıyla yatağıma daha çok yayıldım.

Gitmeden önce bir kere öpseydi ölmezdi ki! Sonra daha çok özlüyordum...

"İstediğin kadar uzak durmaya çalış, yine gelip benim göğüslerimde uyuyacaksın... Benden kaçışın yok Ali, benden kaçamazsın..." Diye

fısıldadım.

Yavaş yavaş bana inanmaya başlıyordu. Ailesinin gözüne girmem hoşuna gidiyordu.

En sonunda yatağımdan kalktım ve aşağıya indim.

Emine Hanım televizyon izliyordu.

"Hilal nerede?" Diye sorduğumda bana döndü.

"Ömer'le gezmeye gitti, muhtemelen gece gelirler." Yeniden televizyona döndü.

Yavaşça yanına oturdum.

"Yalnız kaldık yani?" Gülümseyerek ona baktım.

Emine Hanım umursamazca omuz silkti.

"Kahve yapayım mı?" Diye sordum.

"Ne oldu gelin hanım, bir anda kaynanan kıymete mi bindi?" Sesi alaycıydı.

"Emine Hanım, ben sizinle konuşmak istiyorum. Beni bir dinleseniz, belki hak verirsiniz." Dedim.

Emine Hanım gözlerime baktı.

"Yine hanım mı oldum, hani annendim?" Dedi.

Dudağımı büktüm.

"Kızarsınız diye... Ali'nin yanında bana kızmazsınız diye öyle söylemiştim." Ona yaklaştım. "Emine Hanım lütfen böyle yapmayın! Biz artık birlikte yaşayacağız değil mi? Nefretle mi yaşayalım istersiniz?" Emine Hanım televizyonun sesini açtı.

"Ne çok çenen var!" Diye homurdandı.

Kıkırdadım.

"Ya bence beni seviyorsunuz..." Dedim.

Emine Hanım şaşkınca bana baktı.

"Şey yani sevilmeyecek bir insan değilim ki. Tamam biraz hırçınım orası doğru ama konu sevdiğim adamın ailesi olunca pamuk gibi oluyorum. Bence beni gerçekten sevmeye başladınız..." Gülümseyerek ona baktım.

Emine Hanım küçük bir kahkaha attı.

"Allah'ım, deli midir nedir?" Dedi.

Güldüm.

"Deli olduğum doğrudur. Ne yapalım, Laz değil miyim? Kanımda var!" Dedim.

Emine Hanım başını iki yana salladı.

"Çatlaksın kız sen, ciddi anlamda çatlaksın!" Kıkırdadım.

"Umarım bu iyi bir şeydir." Ona yaklaştım. "Size şöyle bol köpüklü bir kahve yapayım mı? Madem yalnızız, biraz dertleşebiliriz." Dedim umutla.

Onunla gerçekten iyi anlaşmak istiyordum.

"İyi yap haydi. Konuşalım bakalım." Başımı olumlu anlamda salladım.

Tam ayağa kalktığımda o da kalktı.

"Ben de banyoya gidip geleyim." Dedi.

Gülümsedim ve yeniden başımı salladım.

Yavaş yavaş aramız düzeliyordu!

Türk kahvesini bulduğumda bakır cezveyi çıkardım.

Telefonumu elime aldığımda Ali'nin aramadığını gördüm.

Onu aradığımda açmamıştı.

Demek ki bir işi vardı. Onu zorlamayacaktım, anlayışlı olacaktım.

Belki de telefonu yine sessizdeydi. Şu sıralar çok yoğun çalışıyordu.

"Müsait olduğunda beni aramayı unutma."

"Hemen özledim seni..."

Mesaj attıktan sonra telefonumu cebime koydum.

Kahveler hazır olduğunda yavaşça fincana koydum.

Tepsiyi aldım ve fincanları koydum. Kahvenin yanına da sularımızı koydum.

"Çok beğeneceksiniz." Dedim mutlulukla.

Tam tepsiyi elime alacağım sırada duyduğum çığlıkla birlikte şaşkınca durdum.

"Emine Hanım?!" Diye bağırdım telaşla.

Hemen tepsiyi bıraktım ve koşarak merdivenlere gittim.

Emine Hanım'ın acı içinde inlemeleri etrafı sarmıştı...

Emine Hanım'ın yerde oturduğunu fark ederken hemen yanına gittim.

"Ne oldu?" Dediğimde acıyla ayağını tuttu.

"Düştüm!" Şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemiyordum...

"Kalkın, hastaneye gidiyoruz!" Dedim.

"Kızım nasıl kalkayım da!" Diye söylendi.

Emine Hanım acı içinde inlerken hemen ayağa kalktım ve odama girip arabanın anahtarını aldım.

Ali kullanmadığı arabasını bana vermişti. Benim arabam Trabzon'da kalmıştı. Alelacele geldiğimiz için onu tamamen unutmuştum.

Emine Hanım'ın kalkmasına yardım ettim.

"Loya, kızım?" Nebahat ablanın sesini duydum.

"Abla koş!" Dediğimde koşarak yanıma geldi.

"Ne oluyor?" Şaşkınca Emine Hanım'a baktı.

"Abla yardım et de hastaneye götüreyim. Düştü, ayağı kötü durumda!" Dedim.

"Ah be, keşke fark etseydim! Taktım kulaklığı iş yapmaya devam ettim. Nasıl da duymadım, aptal kafam!" Diye sızlandı.

İkimizin destekleriyle birlikte yavaşça evden çıktık ve onu dikkatle arabaya bindirdik.

"Kızım ben de geleyim-" Sözünü kestim.

"Sen evde dur abla, biz hemen geliriz." Dedim ve şoför koltuğuna geçtim.

Arabayı çalıştırdım.

Emine Hanım acı içinde inliyordu.

"Tamam tamam, sakin olun yalvarırım!" Dedim.

Telaşla yola baktım.

Lan ben yolları bilmiyordum ki!

Ellerim titrerken hemen Ömer'i aradım.

"Alo, Loya?" Dedi.

"Ömer en yakın hastane nerede?" Dedim.

İki saat uygulamalara bakmakla vakit kaybedemezdim. Zaten telaştan ne yaptığımı bilmiyordum.

"Ne oldu?!" Sesi telaşlıydı. "Sana bir şey mi oldu yoksa, Ali nerede?" Dedi.

"Emine Hanım düştü! Hemen tarif et şunu!" Ömer tarif etmeye başladığında gaza yüklendim.

Kadın acı çekiyordu, acele etmem gerekiyordu!

***

Nebahat ablanın yardımıyla kayınvalidemi koltuğa oturttum.

"İyi misiniz?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Hâlâ acıyor ama daha iyiyim." Dedi.

Ayağını alçıya almışlardı.

İki tane yastığı Emine Hanım'ın ayağının altına koydum.

"İyi mi böyle?" Başını salladı.

"Sağ ol kızım." Diye mırıldandı.

Telefonumu çıkardım, hâlâ cevap gelmemişti.

Hilal'in beni aradığını gördüm. Hemen onu geri aradım.

"Annem nasıl?" Dedi direkt.

"İyi, merak etme. Aklın kalmasın, benim yanımda güvende." Dedim.

"Telefonu anneme verir misin?" Telefonu ona uzattım.

"Alo?" Emine Hanım acıyla yüzünü buruşturdu. "İyiyim annem, merdivene yaklaşırken son basamaklara dikkat etmediğim için yere düştüm. Loya bana bakıyor, merak etme." Dedi. "Yok acımıyor, siz keyfinizi bozmayın. Gece gelecektiniz, gece gelin! Yoksa kızarım, benim yüzümden planınızı bozmayın!" Diye uyardı. "Başlatma şimdi, kızdırma ananı! İyiyim diyorum, kırk yılda bir dışarıya çıktınız gezin da!" Dedi. "Tamam annem, tamam... Kapat haydi, siz keyfinizi bozmayın. Ömer'e de selam söyle, telaşlanmanıza gerek yok. Çok iyiyim ben, Loya da yanımda." Bana baktı. "Tamam, kapatıyorum." Deyip kapattı.

Telefonu bana uzattığında aldım.

"Ben bir banyoya gireyim." Dedim.

Emine Hanım sıkıntıyla bana bakıyordu.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Benim de banyoya gitmem gerekiyor." Şaşkınca ona baktım.

Bunu nasıl unutmuştum!

İş başa düşmüştü.

"Doğru, unutmuşum. Size sormadım, kusura bakmayın." Dedim.

Yavaşça onu kaldırdım. Banyoya doğru yürümesine yardım ettim.

Banyoda da ona yardımcı olduğumda bana baktı.

"Odama gitmek istiyorum." Dedi.

Başımı salladım ve onu odasına götürdüm.

Yine ayağının altına yastık koydum ve dikkatle onu yatağına yatırdım. Üstünü de örtmüştüm.

"İyisiniz değil mi?" Dediğimde başını salladı.

"Sağ ol kızım." Dedi.

"Ali'ye ulaşamıyorum. Muhtemelen şu an toplantıda, çıkar çıkmaz beni arar." Dedim.

"Telaşlandırma oğlumu, bir şey olursa ben sana seslenirim." Yatağına yayıldı. "Biraz uyumak istiyorum." Dedi.

Başımı salladım ve yatağa oturdum.

"Sizi bırakamam." Diye itiraz ettim.

"Kızım sen deli misin?" Dediğinde güldüm.

"Yok, sadece kaynanamı çok seviyorum." Dediğimde şaşkın şaşkın bana baktı.

"Beni mi?" Diye sordu.

"Tabii ki." İnledi.

"Kızım şu yastığı bir düzelt, ayağım iyice ağrıdı!" Dediğinde yastığı düzelttim. "Sağ ol, vallahi ben hiç ilgilenmezsin sanıyordum." Sesindeki mahçupluğu fark ederken yavaşça ona yaklaştım.

"Siz benim sevdiğim adamın annesi değil misiniz? Tabii ki ilgileneceğim." Gülümsedi.

"Delisin, hırçınsın falan ama özünde gerçekten iyiymişsin." Kıkırdadım.

"Ay anneciğim, utandırmayın beni." Dedim. "Hem ben bazıları gibi pastaneden hazır börek alıp gelmem. Böreği bizzat kendim yapar size sunarım." Emine Hanım yutkundu.

Kimden bahsettiğim açıkça belliydi.

"O konulara girme kızım." Dedi huzursuzca.

Derin bir nefes aldım.

"Haklısınız." Dedim.

Emine Hanım minnetle bana baktı.

"Gerçekten inanamıyorum Loya. Bana bakacağın hiç aklıma gelmezdi." Dedi.

Onun elini tuttum.

"Her zaman." Dedim.

"O cazgır kızın içinden birden melek çıktı. Normal mi bu?" Güldüm.

"Birazcık anormal gözükebilir ama aslında normal." Dedim.

Emine Hanım iç çekti.

"İnşallah hiç çizgini bozmazsın kızım." Dedi.

Odanın kapısı açıldı.

"Ali geldi." Dedi Nebahat abla.

Koşarak odadan çıktım.

Hızla merdivenleri indiğimde onun ceketini çıkardığını gördüm.

"Ali?" Koşarak yanına gittim. "Sevgilim..." Kollarımı boynuna sardım. "Neden telefonlarıma cevap vermedin?" Dedim.

"Şirkette unutmuşum." Dedi.

Geri çekilmeden önce dudaklarına uzandım.

Aldığım içki kokusuyla birlikte kaşlarımı çattım.

"Sen yine içmişsin!" Sinirle ona baktım. "Hani artık içki yoktu?" Beni delirtecekti!

Bir tane böbreği vardı, hâlâ bunu kabullenemiyordu!

Ali alayla bana baktı ve kollarını açtı.

"Ben biraz daha sarılırsın sanıyordum." Dedi.

Başımı göğsüne yasladım.

Kollarımı beline sardığımda beni izliyordu.

"Neden içtin?" Burnumu göğsüne sürttüm. "Bir izin versen seni dünyanın en mutlu adamı yapacağım." İç çekti.

"Ben artık mutlu olmak istiyorum Loya." Dedi yorgunca. "Senin sevginden şüphe etmek istemiyorum. Sikik böbreğimi umursamak istemiyorum!" Sesini yükseltmişti.

Çakırkeyif olduğunu anlamıştım.

"Ben buradayım, ben her zaman yanındayım. Ne olur bir daha içme..." Diye fısıldadım.

Ali dudaklarıma baktı.

"Şimdi o güzel dudaklarını öpsem ne kaybederim ki?" Kendi kendine konuşuyor gibiydi. "Bir kez tadını alsam... Ne olur ki?" Gülümsedim.

"Öpebilirsin yakışıklım." Dedim.

Ali bakışlarını kaçırdı.

"Öpersem bu işin sonu odamızda biter. Önce sevginden emin olmam lazım. Kendime söz verdim, emin olmadan sana dokunmayacağım!" Öfkeyle geri çekildim.

Neden emin olamıyordu ki?

"Vicdan azabıyla alakası olmadığını anladığında benden özür dileme Ali!" Dedim sertçe.

Ali kolumu tuttu.

"Kızım âşığım sana anlamıyor musun?!" Dedi. "Tam beni seviyor dediğimde aklıma böbreğim geliyor. Sanki beni sevmekten başka çıkış yolu bulamadığın için mecbur kalmışsın gibi hissediyorum. Boşanmamızdan hemen önce öğrenmen ise bunu doğruluyor! Beni de anlasan olmaz mı?" Ali'nin bana sokulmasına izin vermedim.

Gözlerimden yaşların süzülmesini zorlukla engelledim.

Neden bu kadar çok ağladığımı bilmiyordum. Konu Ali olunca kendimi kaybediyordum.

Hızla merdivenleri çıktığımda arkamdan geldi.

"Anneni bir gör istersen." Dedim.

"Neden?" Diye sordu.

"Bugün merdivenlerden düştü. Ayağı biraz kötü durumda, hastaneye götürdüm alçıya aldılar." Ali şaşkınca bana baktı ve hemen ardından annesinin odasına girdi.

Hızlı adımlarla banyoya girip kapıyı kapattım.

Yüzüme soğuk su çarptıktan sonra aynaya baktım.

Güçlü olmalıydım...

Aslında adam haklıydı. Bir anda onu sevdiğimi söylemiştim. Tam da böbrek meselesinin üstüne gelmişti. Bir de Şeyma olayı vardı...

Sıkıntıyla bakışlarımı aynadan çektim.

Bana yeniden nasıl güvenebilirdi ki?

***

Boş boş tavanı izledim.

Ali koltukta uyuyordu!

Yavaşça doğruldum ve koltukta uyuyan kocamı izledim.

Bana dokunmaktan korktuğu için koltukta uyumaya başlamıştı. Benden emin olana kadar da koltukta uyuyacağını söylüyordu!

"Ali?" Diye seslendim.

Uyuduğunu anladığımda yavaşça ayağa kalktım ve yanına gittim.

Koltuğa bile sığmamıştı...

"Neden bu inadın?" Diye fısıldadım.

Üstüne uzandığımda gözlerini araladı.

"Loya?" Sesi kısıktı.

Uykusundan uyanmış kocama kıyamadım ve yüzünü avuçladım.

"Uyuyamıyorum." Dedim.

Ali elimi ellerinin arasına aldı. Elimi iteceğini sanarken, birden öpüverdi.

Şaşkınca ona baktığımda kısılmış gözleriyle gözlerime baktı.

Üstüne daha çok yapıştım ve çıplak bacağımı bacağına sürttüm.

Ali titrek bir nefes verdi, hâlâ uyku sersemiydi.

"Haydi yatağa geç." Dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Korkuyorum." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Neyden?" Yutkundum.

"Daha ne kadar çabalayacağım?" Onun yüzüne yaklaştım. "Benim sana yaptığımı bize yapma Ali. Yalvarırım yapma... Yemin ederim dayanamam, yemeden içmeden kesildim. Sen böyle gittikçe kalbim ağrıyor benim. Eğer seni sevmesem bu kadar çok çabalar mıydım?" Yanağına ıslak bir öpücük kondurdum.

Ali'nin bedeni kasılmıştı.

Göğüs uçlarım onun göğsüne değiyordu.

Giydiğim gecelik kalçalarımı bile zor kapatıyordu. Göğüs kısmı ise tamamen saydamdı. Göğüslerimin uçları açıkça kendini belli ediyordu.

Ali elini yavaşça sırtıma koydu.

Beni süzdüğünde kaşlarını çattı.

"Bu gecelik ne?!" Diye kızdığında ona iyice sokuldum.

"Salak neyi kıskanıyorsun? Senden başka biri görecek sanki!" Dedim alayla.

"Salak demek?" Kalçamı sıktığında inledim.

"Özledim..." Onun dudağını öptüm. "Yatağımıza gidelim mi?" Aklını başından almak istiyordum.

Ali yutkundu ve hemen elini çekti.

"Allah'ım ben ne yapıyorum!" Dedi kendi kendine. "Kalk üstümden Loya!" Sesi sertti.

"Sen de gelirsen kalkarım." Ali birden ayağa kalktı ve beni de kaldırdı.

Beni yavaşça yatağa bıraktı.

"Uslu bir kız ol, anlaşıldı mı? Bir daha da beni uyandırma!" Onu yakasından tuttuğum gibi kendime çektim.

"Masum şeyler yapabiliriz..." Ali'nin elini aldım ve göğsümün üstüne koydum. "Tabii istersen." Dudağımı büktüm.

Ali'nin geri çekilmesine izin vermedim.

En sonunda dayanamadı ve beni altına çekti.

"Dayanamıyorum diyorum, anlamıyor musun?!" Sesi kızgındı.

Gecelik yukarıya çıktığı için kalçam iyice açılmıştı.

Ali geri çekildi ve beni izledi.

Bacağımı ona sürttüm.

"Bedenine her baktığımda nefesim kesiliyor." Diye itiraf etti.

Geceliği yavaşça aşağıya çektim. Göğüslerim kendini belli ederken uçları iyice sertleşmişti.

Ali elini göğüslerime götürdüğünde yaklaşıp dudağını öptüm.

"Ben sensiz uyuyamıyorum bile Ali. Bırak senin cennetin olayım, söz hiç kavga etmeyeceğiz. Sen yeter ki bana inan..." Diye fısıldadım.

"Bilmiyorum Loya... Böyle aklımı başımdan almanı istemiyorum ama dayanamıyorum. Ne yaptın bana, beni nasıl böyle etkileyebiliyorsun?" Dedi.

Yavaşça yüzünü avuçladım.

"Aşk..." Dedim fısıltıyla. "Kalplerimiz birbirine nasıl bağlıysa, bedenlerimiz de öyle. Birbiri için yaratılmış gibi, tek başına anlamsız..." Yanağımı sakalına sürttüm.

"Sen bana iki yıl boyunca nasıl eziyet ettin? Bak ben sana iki gün bile kıyamıyorum!" Dudağımı ısırdım.

"Aliş ama geçmişi unutsak mı artık? Hani artık geleceğe bakacaktık? Yaptım bir hata, unutalım gitsin." Dedim.

Ali gözlerime baktı.

"Sen çok fenasın kadın, çok fenasın!" Sakallarıyla oynadım.

Derin bir nefes aldım ve gözlerine baktım.

"Bana inanıyor musun?" Diye sordum.

İnanmamakta haklıydı, kendimi çok geç ifade edebilmiştim.

Her şey için geç kalmıştım, maalesef ki bunun bilincindeydim.

Şeyma intihar eder diye korkup susmuştum. Eğer ona her şeyi önceden söyleseydim işler bu raddeye gelmeyecekti.

Ali cevap vermek yerine susmayı tercih etti.

"Ali..." Çaresizce gözlerini izledim. "Ali'm, inan bana ne olur... Seni çok seviyorum, inan bana!" Dedim.

Ali usulca ellerini bacaklarımda gezdirdi.

Cevap vermeyeceğini anladığımda dudaklarına uzandım.

"Sana güzel bir gece hediye etsem, aramız biraz da olsa düzelir mi?" Diye fısıldadım kulağına.

Bakışlarım yeniden dudaklarına kayarken yavaşça dudaklarımızı buluşturdum.

Ona dayanamıyordum...

"Loya!" Duyduğum sesle birlikte korkuyla geri çekildim.

Ali de şaşkınca bana bakıyordu.

"Loya kızım çabuk gel!" Bu Emine Hanım'ın sesiydi.

Odasından bana sesleniyordu.

Hızla yataktan kalktım ve onun odasına girdim.

"Emine Hanım, ne oldu?!" Dedim nefes nefese.

Bakışları bana döndü.

"Tuvalete gitmeme yardım eder misin diyecektim." Şaşkın şaşkın ona baktım.

Beni bunun için mi çağırmıştı?

"Ne bakıyorsun kızım? Hilal ve kocası yollar kapalı olduğu için gecikecekmiş. Nebahat desen burada kalmıyor, mecburen sana kaldım." Dedi.

Başımı salladım ve kalkmasına yardım ettim.

Beni çağırmak zorunda kalmıştı. Alçılı ayakla tek başına gidemezdi, kadın haklıydı.

Emine Hanım'ın bakışları üstüme kaydı.

"Pek müsait bir zamanda çağırmamışım galiba, kusuruma bakma." Dedi.

Anlamayarak ona bakarken birden bakışlarım geceliğimi buldu.

Yanaklarım geceliğimle aynı renge dönerken hemen göğsümü kapattım.

"Ş-Şey, ben..." Bakışlarımı kaçırdım. "Yanlış anladınız!" Saçmalamaya devam ettim. "Şey yani-" Emine Hanım sözümü kesti.

"Haydi beni banyoya götür de, sonrası beni ilgilendirmez." Dedi.

Yanaklarım iyice alev alırken onun gözlerine bakamadım.

Öyle bağırınca bir şey oldu sanmıştım, aklıma geceliğim gelmemişti...

Bu bugün kadına kaçıncı rezil oluşumdu!

Yanaklarım yanıyordu...

4359 Kelime...

SINIR: 4.45K VOTE 600 YORUM

Bu kadar uzun bir bölümü yazmanın çok büyük bir emek olduğunu hatırlatmak istiyorum. Lütfen herkes emeğe saygı duysun, sınırın hemen geçilmesini bekliyorum... Sonuçta çok büyük bir emek vererek yazıyorum ve günlerce uğraşıyorum.😘

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese çok teşekkür ederim...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

31 "Yıkılış"

LOYA

Odamıza girer girmez kapıyı kapattım.

Ali yüzüme baktı ve hızla doğruldu.

"Ne oldu?" Diye sordu.

Gözlerine baktım.

"Şey..." Yutkundum. "Annen bizi yine bastı." Dedim.

Kaşlarını çattı.

"Ne?" Dedi.

Ali beni baştan aşağıya süzdüğünde alayla gülümsedi.

"Beni ayartmanın bedeli..." Dedi.

Yavaşça yatağa uzandım.

"Annem neden çağırmış?" Dedi.

"Tuvalete gitmesine yardım ettim." Ali şaşkınca bana baktı.

"Sen mi?" Onun kucağına oturdum.

Göğsüne sıkıca sarılırken başımı olumlu anlamda salladım.

"Loya..." Sustu.

Başımı kaldırdığımda yüzümü avuçladı.

"Bu davranışların o kadar çok hoşuma gidiyor ki... Annemi hemen hastaneye yetiştirmen, tuvalete gitmesine bile yardım etmen, ona gerçekten değer vermen..." Başını iki yana salladı. "Benim hırçın kadınım olsaydı annemle savaşırdı." Gülümsedi. "Değişmeye başladın." Dedi.

Ben de gülümsedim.

"Sonunda kadınım dedin, hele şükür!" Ona sokuldum. "Ben yine aynı Loya'yım, sadece artık duygularımı açıkça belli ediyorum." Dedim samimiyetle.

"Yine hırçınsın yani?" Alayla bana bakıyordu.

"Evet." Dedim dürüstçe. "Karakterim bu, elimde değil. Mesela seni kıskanırsam huysuzlaşırım, yine eski Loya olurum." Ali elini bacağıma koydu.

"Senden uzak durmaya çalıştıkça buna izin vermiyorsun... Dokunmak istemiyorum, eğer dokunursam kendimi tutamam." Dedi.

Gözlerim dolarken titrek bir nefes aldım.

Ali bunu hemen fark etmiş olacak ki saçlarımı okşadı.

"Ağlanacak bir şey söylemedim ki, neye üzüldün?" Burnumu çektim.

"Hiç." Diye geçiştirdim.

Ali elini sırtıma çıkardı.

"Yoksa sana dokunmadığım için mi üzüldün?" Bakışlarımı kaçırdım.

"Ondan değil." Dedim.

Ali'nin göğsüne daha çok sokuldum.

"Sorun ne Loya?" Sesi sertti.

İç çektim.

"S-Sanki seni kaybetmişim gibi hissediyorum. Bana kızma ama öyle..." Başımı boynuna gömdüm. "Beni sevdiğini biliyorum ama sanki eskisi gibi sevmiyorsun. Seni seviyordum diye bahsetmen canımı acıtıyor, ne demek seviyordum? Tamam daha yeni sana âşığım demiştin ama..." Saçmaladığımı fark ederken sustum.

Bana neler oluyordu böyle?

Birden ağlamam şiddetlendiğinde Ali şaşkınca durdu.

"Loya?" Beni dürttü.

Geri çekilmedim ve onun kokusunu içime çektim.

"Bunların hepsi sensizlikten oluyor..." Diye fısıldadım.

İşe gittiği için neredeyse yüzünü bile göremiyordum ki!

Ali beni göğsüne bastırdı.

"Loya benim aşkımı sorgulamak kimseye düşmez, buna sen de dahilsin! Senin için bir saniye bile düşünmeden canımı veririm! Sırf iki gün uzak durdum diye sevmiyorsun demeye başladın! Ben ne yapayım lan, ben ne yapayım? İki yıl boyunca ağzıma sıçtın, bir gün olsun umudumdan vazgeçtim mi?" Ali'nin sinirlendiğini kasılan bedeninden anlamıştım.

Elimi ürkekçe göğsüne koydum.

"Bu kadar kızmana gerek yoktu. Sadece seni çok özlüyorum. Sabahtan gidiyorsun, akşam yoksun! Akşam geç geliyorsun, sırf beni görmemek için!" Dedim kırgınca.

Ali derin bir nefes aldı.

"İşlerim var Loya, senden kaçtığım falan yok! İkimize acı çektirmek istediğimden değil. Şirketi çok boşladım. Sürekli toplantıya giriyorum. Biri bitiyor diğeri başlıyor. Kafam çalışmıyor artık, cidden çok yoruldum." Bana baktı. "Sen de senden nefret ettiğimi, seni görmek istemediğimi düşünüyorsun." Sesi alaycıydı.

Bakışlarımı ondan kaçırdım.

"Şuraya geldiğimizden beri beni hiç gezdirmedin bile! İşlerin var anlayabiliyorum ama evde de seni bekleyen bir karın olduğunu unutuyorsun." Dedim.

Ali saçlarımı okşadı.

"Gezmek mi istiyorsun?" Diye sordu.

"İstanbul'a ilk kez gelmiyorum. Daha önce çok geldim ama bu sefer durum farklı. Bu sefer kocamla geldim ve artık burada yaşayacağım. Yani en azından bana yardımcı olabilirsin. Yolları bile bilmiyorum." Omuz silkti.

"Öğrenirsin." Umursamaz tavrına daha fazla dayanamadım ve hızla doğruldum.

"Yeter artık Ali!" Diye bağırdım.

Ali şaşkınca gözlerime baktı, ardından o da doğruldu.

"Şimdi ne için atar yaptın?" Diye sordu.

Onun sakin tavrı beni iyice çileden çıkarırken sinirle saçlarımı çekmeye başladım.

Küçük bir çığlık attım.

Hıncımı çıkarmak istiyordum!

Ali hızla bileklerimi tuttu.

"Ne yapıyorsun, deli misin nesin?!" Sesini yükseltmişti.

"Deliyim lan deliyim!" Öfkeyle ona yaklaştım. "Köpek gibi âşığım sana, görmüyor musun?!" Elimi yavaşça boynuna koydum. "Benden ne bekliyorsun Ali, ne bekliyorsun? İlla canını ver dersen dayarım silahı alnımın çatına, bir saniye olsun düşünmem!" Dedim net bir sesle. "Seni sevdikçe benden kaçmana katlanamıyorum!" Gözyaşlarım hızla

yanağımdan süzüldü. "Ali ne olur böyle yapma... Ben sensiz yapamam! Ne olur canımın içi, huzur kokulum... Bana bunu yapma, küçük yüreğim dayanmıyor. Çok acı çekiyorum.... Herkes görüyor, herkes hissediyor ama sen susuyorsun... Katlanamıyorum Ali, yeter artık!" Ali beni kendisine doğru çekti.

Çektiğim acılar dudaklarımdan bir bir dökülmüştü...

İçimi saran kızgın ateş her geçen saniye büyüyordu. Tepkisiz kalmasına dayanamıyordum.

Birbirimize bu kadar çok âşıkken susmak istemiyordum.

Gururumu çoktan unutmuştum. Onu seviyordum, onun için savaşacaktım. Erken pes etmemek için çaba gösterecektim.

"Senin gözünden düşen her bir yaş için ömrümden bir yıl verebilirim. Yeter ki ağlama deniz gözlüm." Dedi.

Ellerimi yeniden göğsüne koydum.

"A-Ali..." Ona sokulduğumda beni sıkıca sardı.

"Tamam, tamam..." İç çekti. "Ağlamak yok sarışın, ağlamak güzel gözlerine yakışmıyor. O gözlere masum masum bakmak yakışıyor, mutlulukla parlamak yakışıyor." Gözlerimi kapattım.

"Ne yani, yaşattıklarını yaşatınca mutlu mu olacaksın? İntikam mı alıyorsun benden, amacın ne?" Acıyla hıçkırdım. "Sen beni bırakmak istesen bile ben seni bırakmayacağım sevgilim. Gerekirse belalın olurum!" Elimi sakallarına çıkardım.

Avuç içlerime batan kıllar içimi gıdıklıyordu.

"Loya..." Yavaşça gözlerimi açtım.

Ali yüzümü avuçladı.

"O kadar saçma şeyler düşünüyorsun ki, şaşıp kalıyorum." Alayla bana bakıyordu.

Gözyaşlarımı sildim.

"Saçma değil!" Dedim.

Sesim adeta bir çocuğun itirazlarını andırıyordu... Sanki küçük bir çocuk gibi itiraz etmiştim, bana neler oluyordu?

Ali saçlarımı okşadığında elimi ürkekçe erkeksi tüylerinde gezdirdim.

"Neden çekinerek dokunuyorsun?" Diye sordu.

"Çekinmedim ki." Dudağımı ısırdım.

Bunca tartışmanın üzerine hâlâ birbirimizi bırakamamıştık....

"Sende bir hâller var, hayırdır yavrum?" Dedi.

Yavrum demesine içim giderken burukça gülümsedim ve yanağını öptüm.

"Yarın işe gitme." Ali gözyaşlarımı sildi.

"Loya yarın gitmek zorundayım. Ancak hafta sonu gezebiliriz." Göz devirdim.

Ne bekliyordum ki?

"Tamam Ali." Dedim yorgunca.

Yavaşça kollarının arasından çıktım ve ona arkamı döndüm.

Ali bana yaslandı ve kolunu belime sardı.

Uzun zaman sonra bana kendi isteğiyle sarılmıştı.

Saçlarımı kenara çekti ve dudaklarını omzuma değdirdi.

"Aramız bozuk olabilir ama ne olursa olsun ben seni üzmem. Böyle yapma, yemin ederim katlanamıyorum." Dedi.

Geceliğimin askısını yavaşça aşağıya doğru indirdi. Dudaklarını yeniden omzuma bastırdı.

Ali karnımı okşadığında yavaşça elini tuttum. Parmaklarımızı birbirine kenetlediğimde elimi okşadı.

"Ali sen gidince ben kendimi hiç iyi hissetmiyorum. Neden anlamıyorsun?" Öfkeyle konuşmaya devam ettim. "Bir kere de beni düşün!" Diye sitem ettim.

Ali saçımı öptü.

"Kokunu özlemişim..." Diye fısıldadı.

Yavaşça ona döndüğümde gözlerime baktı. Başımı onun yastığına koydum. Nefeslerimiz birbirine karışırken elimi yanağına koydum.

"Sana kıyamıyorum." Dedim.

Ali elimi tuttu ve avucumun içini öptü. Bu öpücükle birlikte titredim. Huzurla ona sokulmama izin verdi.

"Aşkım?" Boynunu öptüm.

Gözyaşlarım boynunu ıslattı...

"Şş tamam, ağlama..." Diye fısıldadı. Elimi tutup kalbine götürdü "Burası buna dayanmaz be güzelim." Dedi.

Sırtımı okşamasıyla birlikte rahatlamaya başlamıştım.

"O zaman yarın işe gitme, olmaz mı?" Ali alnımı öptü.

"Gideceğim Loya, bunun seninle bir alakası yok. Eğer işe gitmezsem sana nasıl bakacağım?" Sesindeki hafif alayı fark etmiştim.

"Senin bana bakmana gerek yok. Ben zaten kendime bakarım. İç mimarım ben, bunu unutma olur mu? Hem de bölümünü ikinci olarak bitirmiş bir mimar." Dedim.

Ali güldü ve başını iki yana salladı.

"Ne yani, karım mimar diye çalışmayayım mı?" Sesi yine alaycıydı.

"Of!" Dudağımı büktüm. "Ne yapsak ki?" Dedim.

Ali bana sımsıkı sarıldı.

"Hiçbir şey yapmayacağız. Ben işime gideceğim. Hafta sonu da gezmeye gideriz." Kesin tavrına karşı göz devirdim.

"Hafta sonu da bir şey çıkarırsan seni kendi ellerimle öldürürüm Aliş, haberin olsun." Dedim.

Ali başını salladı.

Ona yeniden arkamı döndüğümde arkamdan bana sarıldı.

Elini alıp dudaklarıma götürdüm.

"Bana ne zaman inanacaksın?" Diye fısıldadım.

Bana inanmaması canımı yakıyordu. Sevdiğim adam bana inanmıyordu...

Ali cevap vermek yerine bana kendini iyice yasladı. Kalçamı ona bastırdığımda derin bir iç çekti.

"Yapma Loya..." Diye yalvardı.

Kalçamı ona sürttüğümde hissettiğim sertlikle birlikte kıkırdadım.

"Hak ettin." Ali ofladı.

"Hasiktir ya!" Diye söylendi. "Deminden beri benimle oynayıp duruyorsun. Islak ıslak öptüğün yetmedi bir de gelip kendini sürtüyorsun!" Kızgın sesine

aldırmadım.

"Karın olarak buna hakkım olduğunu düşünüyorum." Dedim.

"Tabii ki hakkın var ama şimdi zamanı değil! Henüz aramız düzelmedi bile-" Kalçalarımı iyice ona bastırdığımda sözü yarıda kesilmişti.

"İzin versen düzelecek, hain koca!" Dediğimde sustu.

Yavaşça ona döndüğümde yüzünde acı çeken bir ifade olduğunu gördüm. Acı çekiyormuş gibi gözlerini kapatmıştı.

Kıkırdadım ve uzanıp yanağını öptüm.

"Yoksa acı mı çekiyorsun?" Alayla güldüm.

Ali ofladı.

"Ben tuvalete gidiyorum. Ben dönene kadar uyumuş ol." Dedi ve hızla ayağa kalktı.

Onun gitmesini izlerken keyifle gülümsedim ve yastığını kendime çektim.

Gözlerim kapanmak üzereydi, çok uykum vardı...

***

Gözlerimi açtığımda yavaşça gerindim.

Gözlerim saate takılırken hemen ayağa kalktım.

Ali yoktu!

Bütün evi aradıktan sonra gittiğini anladım. Yine beni uyandırmamıştı!

Hemen telefonumu elime aldım ve onu aradım.

"Alo?" Dedi.

Sesini duymamla birlikte içime su serpilmişti.

"Aşkım, neredesin?" Güldü.

"İşteyim. Hemen merak mı ettin?" Göz devirdim.

"Etmez olur muyum? Tamam işte olacağını biliyordum ama beni uyandırmanı tercih ederdim." İç çekti.

"Geleli çok olmadı zaten, yeni geldim sayılır. Seni uyandırmak istemedim." Dudağımı büktüm.

"Öptün mü beni?" Ali cevap vermediğinde kıkırdadım. "Gitmeden önce dayanamayıp öptün değil mi?" Dedim alayla.

"Belki." Ali'nin sesi soğuktu.

"Dudaktan mı?" Arsız sorumla birlikte ofladı.

"Ne yapacaksın Loya?" Bıkkın sesine aldırmadım.

"Dudaktan değil mi?" Dedim heyecanla.

"Evet." Mutlulukla çığlık attım. Sonunda beni öpmüştü! Ali güldü. "Delisin sen, deli!" Gülümsedim.

"Sana deliyim sevgilim." Dedim sevgiyle.

Ali derin bir nefes aldı.

"Şimdi kahvaltı yapacağız, kapatmam gerekiyor." Kaşlarımı çattım.

"Kiminle?" Diye sordum.

"Ömer ve tanımadığın bir adam... Sadece kahvaltı, kadın yok." Dedi.

Gülümsedim ve başımı salladım.

"İyi tamam... Toplantıya girmeden önce beni ara." Telefonu yüzüme kapattı.

Sinirle elimdeki telefonu yatağa fırlattım.

Aptal adam!

"Neyin inadı bu Ali?" Diye söylendim.

Banyoya girip işlerimi hallettikten sonra yeniden odaya geldim. Telefonumun çaldığını görünce hemen telefonumu elime aldım.

"Ne diye yüzüme kapatıyorsun?!" Dedim açar açmaz. "Eşek herif!" Diye homurdandım.

"Ne?" Beliz'in sesini duymamla arayana baktım.

Ali arıyor sanmıştım!

"Ay ben Ali aradı sanmıştım." Beliz güldü.

"Görümcemi özledim de bir arayayım dedim." Dedi. "Kurt işe gitti, Alina desen uyuyor. Canım sıkıldı, bize gelsene." Gülümsedim.

"Ali izin verir mi ki?" Dedim.

"Aman niye vermesin, sonuçta abinin evine geliyorsun. Kimse sana saldırmaz değil mi?" Alayla güldü.

"Tamam ya, geliyorum. Güzel bir kahvaltı hazırla gelin hanım." Güldü.

"Bekliyorum." Telefonu kapattı.

Üstüme günlük ve rahat bir kıyafet seçip dolabı kapattım.

Üstümü giyindikten sonra hafif bir makyaj yaptım. Saçlarımı da düzleştirdikten sonra hazır olduğuma kanaat getirdim.

Odamdan çıktığımda içeriden gelen seslerle salona doğru yürüdüm. Muhtemelen kahvaltı yapıyorlardı. Umarım ayıp olmazdı.

"Emine Hanım?" Dediğimde bakışlar bana döndü.

"Ne oldu kızım?" Beni baştan aşağıya süzdü. "Nereye?" Diye sordu.

"Abimlere gideceğim, orada kahvaltı yapacağız. Biraz ani oldu ama az önce planladık. Sizin için sorun olur mu?" Omuz silkti.

"Ne sorunu olacak, kocana sor." Dedi.

Başımı salladım ve Hilal'e baktım.

"Sen nereye gidiyorsun?" Sorumla birlikte şaşkınca bana baktı.

"Arkadaşımla buluşacağım." Gülümsedim.

"Ben seni bırakırım." Dedim. "Yani istersen, hem nereye gideceksin ki?" Güldü.

"Yolları biliyor musun ki?" Dudağımı ısırdım.

"Hayır ama yakında öğreneceğim. Gideceğin yer belki abimin eviyle yakındır. Yakın olmasa da bırakırım." Alayla bana baktı.

"Geri nasıl dönüp abinin evini bulacaksın?" Dedi.

"Tabelaları takip ederim. Olmadı uygulamaları açarım, salak değilim ya!" Dedim.

Emine Hanım güldü.

"Kızım sen de onunla git. Yolları da bilmiyor, kaybolur falan! Ali bizi öldürür vallahi." Dedi.

"Aynen anneciğim, haklısın." Hilal ayağa kalktı. "Haydi çıkalım o zaman." Dedi.

***

Kapıyı çaldım ve beklemeye başladım.

Kapı açılır açılmaz Beliz üstüme atladı.

"Hoş geldin kuzum." Dedi sevgiyle.

Güldüm ve onun sarılışına karşılık verdim.

"Hoş buldum." Geri çekildiğinde içeriye geçtim. "Sana efsane bir kahvaltı hazırladım!" Dedi.

Beliz'in telefonu çalınca açtı.

"Küçük kurtçuk?" Dediğinde kıkırdadım. "Evet yanımda." Bana bakıp göz kırptı. "Korkma yemem kardeşini ama seni yiyebilirim." Güldüm ve bakışlarımı kaçırdım. "Ya Kurt... Sen ne güzel bir adamsın!" Dayanamayıp yeniden ona baktım. Beliz'in gülen yüzü birden soldu. "Ne?" Ofladı. "Ben de romantik birine dönüştün sandım, tamam be!" Diye homurdandı. "Pislik, Trabzon ayısı işte ne olacak!" Göz devirdi. "Tamam Kurt, akşam sana çok romantik bir ortam hazırlayacağım!" Dedi ve telefonu kapattı.

Şaşkınca ona baktım.

"Ne oldu?" Diye sordum.

"Onca güzel söz söyledi, sonra ne dedi biliyor musun?" Sinirle ayağını yere vurdu. "Beliz ben akşam maç izleyeceğim, beni rahatsız etme!" Kahkaha attım. "Yanımda oturacaksan da uslu uslu otur diyor!" Sinirle bana baktı. "Akşam ona iyice romantik bir ortam hazırlayayım da futbolcularla birlikte oturup sıcak anlar yaşasın!" Karşımdaki küçük kadının tatlı tatlı homurdanmalarına kıyamadım ve ona sarıldım.

"Abim biraz öküzdür, bunu bilmiyor musun?" Dedim.

Beliz göz devirdi.

"Sevmesem bir saniye katlanmam!" Ardından güldü. "Ya da yine katlanırdım. Kurt mükemmel bir adam. Tamam birazcık ayı olabilir ama tatlı bir ayı." Dedi.

Güldüm ve başımı salladım.

"Kesinlikle!" Dedim.

İçeriden gelen ağlama sesiyle birlikte Beliz hemen kızını almaya gitti.

"Yeni mi uyandı?" Diye sordum.

"Evet halası... Kaç saattir soluksuz uyudu çok şükür. Bize kaç haftadır çektiriyordu. Bir türlü uyumak bilmiyordu ama şimdi biraz daha iyi." Beliz kızının kokusunu içine çekti. "Kızım..." İçim erimişti.

"Özledim." Dediğimde kızını öptü.

"Acıkmıştır halası, önce karnını doyurayım sonra seversin. Hanımefendi çok huysuzlanır sonra, babası gibi acıkınca deliriyor." Dedi.

Beliz koltuğa oturdu ve tişörtünü yukarıya çekti. Yavaşça sütyenini indirdiğinde Alina hemen annesinin göğsüne yapışmıştı.

"Oy annem..." Diye fısıldadı.

Gülümsedim ve yanlarına oturdum.

"Abim çocuk istemiyordu bir de, şiddetle karşıydı!" Beliz alayla güldü.

"Kurt'la zorla evlendiğimizde bana aşk yok dedi. Aşk yok, bebek yok... Bebeğimizin olmasını kesinlikle istemedi. Ona hamileyim dediğimde neler yaşadığımı biliyorsun..." Gözlerini kapattı. "O kadar çok ağladım ki, o kadar çok ağladık ki... Kurt beni korumak için önüme geçip vurulduğunda o can havliyle karnımı öpmüştü... Kaderde ölüm vardı ama o bebeğimizi ve beni düşünüyordu." Beliz başını iki yana salladı. "O karnımı öptüğünde emin oldum ben, bu adam çocuğuma çok iyi bir baba olacak dedim. Öyle de oldu, beni hiç yanıltmadı. Kızımızı o kadar çok seviyor ki, eve gelir gelmez kucağından ayırmıyor. Tabii kızım da babacı olunca onun kucağında hemen susup uyuyakalıyor." Beliz güldü ve başını iki yana salladı.

İç çektim ve küçük kızın başını okşadım.

"Öyle deme ama.... Siz tam olarak zorla evlenmiş sayılmazsınız. Abim sana gitmen için bir seçenek sundu, sen gitmek istemedin ve evimize gelin gelmeyi seçtin." Dedim.

"Çünkü seviyordum." Gülümsedi. "İyi ki de onunla gitmişim... Hiç pişman değilim. İlk başta babamı biraz kandırdık gibi olmuştu. Ona çok ağlamıştım ama şimdi barıştık. Babamla da annemle de aram çok iyi. Eski kötü hayatımdan eser yok, herkes yanımda... En önemlisi kızım, bana Allah'ın bir mucizesi..." Dedi.

"Anne olmak çok farklı olmalı." Başını salladı.

"O kadar güzel ki... Geceleri beni çok uyandırıyor, bazen söyleniyorum ama onun yüzünü görünce geçiyor. İyi ki doğurmuşum!" Dedi sevgiyle.

Güldüm ve iştahla annesinin göğsünü emen yeğenime baktım.

Çok tatlıydı...

"Sizde durumlar nasıl?" Diye sordu merakla.

Omuz silktim.

"Her şey çok güzeldi. Hatta birlikte balayına bile gittik. Çok güzel anlar yaşadık, çok romantikti. Her şey güzeldi, çok romantikti." Ofladım. "Sonra Ali böbrek meselesini bildiğimi öğrendi. Ona karşı vicdan azabı hissettiğimi düşünüyor." Beliz dudağını ısırdı.

"Öğrendin demek..." Şaşkın şaşkın ona baktım.

"Sen de mi biliyordun?" Dedim. "Vay be, tek ben bilmiyormuşum!" Diye homurdandım.

Beliz güldü.

"Ali ne kadar iyi bir adam değil mi? Birine böbreğini vermek, hiç düşünmeden ona bir hayat bağışlamak..." İç çekti. "Çok şanslısın Loya, onun değerini bil." Dudağımı büktüm.

"Ben ona pişman olduğumu söyledim. O da aramız düzeldikten sonra böbrek olayını öğrendiğimi duydu. Bir de Şeyma var, kimseye anlatmamıştım... Onu da öğrendi!" Kaşlarını çattı.

"Şeyma?" Dedi sorarcasına.

Ona olanları baştan sona anlattığımda hayretle beni dinledi.

"Arkadaş değil yılan, bu ne böyle? Bu nasıl bir insan? Evli bir adam için savaşıyor! Hem de karısı en yakın arkadaşı ama buna rağmen susmuyor...." Başını iki yana salladı. "Hata sende! İntihar edersen et deseydin, bu sizi bağlamaz ki! O senin kocan, sonuçta bilerek evlenmedin." Ofladım.

"O öyle olmuyor işte! Zaten Ali'ye işkence ettikçe canım yanıyordu. Bir de beni sürekli boşan diye tetikliyordu!" Omuzlarım çöktü. "Ben de ne yapayım, intihar edince korktum. Birinin ölümüne sebep olmayayım derken kocamın bana olan güvenini öldürdüm. Ben ne yapacağım Beliz, Ali yeniden bana nasıl inanacak?" Dedim.

Alina doyduğuna dair tuhaf sesler çıkardı. Beliz gülümsedi ve kızını bana uzattı. Onu kucağıma aldığımda sütyenini ve tişörtünü düzeltti.

Yeğenimin küçük elini öptüm ve onun mis kokusunu içime çektim.

"Burada iş tamamen sana düşüyor... Ben nasıl sizin ailenize kendimi sevdirdiysem, sen de sevdireceksin. Emin ol kocanın ailesiyle iyi anlaşırsan bu onun hoşuna gider. Gönlünü fethedersin yani, aile önemli bir etken." Dedi.

"Ali'nin annesine çok yardım ettim, beni sevmeye başladı sanki. Ayağını kırdı hemen hastaneye götürdüm. Eve döndük tuvalete bile götürdüm, daha ne yapabilirim ki?" Dedim.

"Yavaş yavaş kalplerini kazanmaya başlamışsın bile. Hem buraya gelirken görümcenle gelmemiş miydin?" Başımı olumlu anlamda salladım.

"Beni tek başıma göndermediler. Zaten o da buraya yakın bir yerde arkadaşıyla buluştu. Dönüşte yine birlikte gideceğiz." Beliz gülümsedi.

"Oh oh iyi!" Dedi.

Bana gülücükler saçan yeğenimi bolca öptüm.

"Alina'm benim, güzel yeğenim..." Dedim sevgiyle.

Beliz gülümsedi ve kızını kucağına aldı.

"Haydi kahvaltımızı yapalım." Dedi.

Birlikte mutfağa girdiğimizde Beliz sandalyeye oturdu ve kızını dikkatle kucağında tuttu.

"İstersen yatırsaydın?" Dedim.

"Çok uyudu halası, şimdi hemen uyumaz. Kahvaltı yaptıktan sonra onunla biraz oynarız. Hanımefendinin keyfi yerine gelsin." Kızının yanağını öptü.

Neşeyle kahvaltımızı yapmaya başladık.

Beliz'i ve yeğenimi görmek çok iyi gelmişti. Kendimi daha iyi hissediyordum.

***

Akşama doğru kapı çaldığında hızla açmaya gittim. Kapıyı açar açmaz abimin boynuna atladım.

"Oy güzelim..." Dedi.

Birbirimize sıkıca sarıldığımızda yanağını öptüm.

"Hoş geldin." Dedim.

"Asıl sen hoş geldin." Geri çekildiğimde karısıyla da sarıldı.

Özlemi gözlerinden okunuyordu... Onlar da bizim gibiydi. İki saat ayrı kalsalar bile özlüyorlardı.

Abim Beliz'in dudağını öptü.

"Kızımız nerede?" Dedi.

"Yeni uyudu ama kapının çaldığını duyduysa ağlamaya başlar. Kapı çalınca babasının geldiğini anlıyor benim minik kızım." Dedi Beliz.

Abim içeriye geçtiğinde bir ağlama sesi duyuldu.

Beliz güldü ve hemen kızını almaya gitti.

Abim bana bakıyordu.

"Özlemişim seni küçük cadı. Yokluğunuz çok belli oluyor. Özellikle de senin." Uzanıp yeniden abimin yanağını öptüm.

"Artık aynı şehirdeyiz abiciğim, benden kaçışın yok!" Alaylı sesime aldırmadı ve yanağımı ısırdı.

Acı içinde inlerken hızla koluna vurdum.

"Çok kötüsün!" Diye homurdandım.

Abim güldü ve saçımı öptü.

Beliz ağlayan kızını hemen babasına verdi. Abimin bakışları anında yumuşarken dikkatle kızını tuttu.

"Bebeğim..." Dedi. "Sen baba geldi diye mi uyandın?" Alina'nın ağlaması kesildiğinde babasına bakıyordu. Birden neşeyle kıkırdadığında abim onun yanaklarını öptü. "Kokuna ölürüm yavrum benim..." Güldüm.

"Çocuk istemeyen abime bak!" Dedim alayla.

Abim bana göz kırptı.

"İkinci yolda." Dedi.

Şaşkınca Beliz'e döndüm.

"Hamile misin?" Diye sordum.

Beliz'in yanakları kızardı.

"Hayır, ben en az beş yıl çocuk istemiyorum! Daha üniversiteye gideceğim, yeniden sınava hazırlanacağım..." Başını iki yana salladı. "Tek çocuk bile zorken iki çocuk olmaz." Dedi.

Abim alayla güldü.

"Ah şuri..." Sevgiyle karısına baktı. "İkinci çocuğu sen de istiyorsun, biliyorum." Beliz ofladı.

"Kurt daha yeni doğurdum, makine miyim ben? Sen beni robot falan mı sanıyorsun? Bu erkeklere de çocuk doğur demesi çok kolay, kolaysa gel sen doğur!" Kahkaha attım.

Abim de güldüğünde Alina küçük ellerini babasına uzatmaya çalışıyordu. Abim onun küçük ellerini alıp bol bol öptü.

"Alina'ya kardeş gerekiyor. Bence doğurmalı, sence?" Abim bana döndü.

"Sana katılıyorum." Dedim alayla.

Abim kızına baktı.

"Kardeş istiyor musun?" Diye sorduğunda Alina birkaç saniye babasının yüzüne baktı ve ardından anlıyormuş gibi başını salladı.

Kıkırdadım ve Beliz'e döndüm.

"Burada üç evet olduğuna göre senin kararın geçersiz sayılıyor. Dolayısıyla bize bir çocuk vermen gerekiyor." Dedi abim.

Beliz güldü ve göz devirdi.

"İstersen bir anda beş tane falan doğurayım, makineyim ya ben!" Dedi alayla.

"Mükemmel olurdu. Değil mi kızım?" Alina babasına bakarak gülüyordu.

Beliz başını iki yana salladı ve güldü.

"Siz delisiniz, siz ailecek delisiniz!" Dedi.

Abim kızıyla oynadıkça gülümsüyordum. Çok güzellerdi....

Telefonumun çalmasıyla Ali'nin aradığını gördüm. Aramayı cevapladığımda onlardan biraz uzaklaştım.

"Efendim?" Dedim.

"Ben birazdan eve geçeceğim. Hilal'in de arkadaşıyla işi bitmiş. İstersen artık eve gel. Akşam yemeğini birlikte yiyelim. Başka bir gün abinlere birlikte gideriz." Dedi.

"Tamam sevgilim, ben birazdan çıkarım." Dedim ve telefonu kapattım.

Abimlerin yanına döndüm.

"Ali eve gel diyor. Bir de Ali'nin kardeşini alacağım, o yüzden gitsem iyi olur." Abim kaşlarını çattı.

"Yemek yemeden bırakmam güzelim." Dedi.

"Ali başka bir gün birlikte gideriz dedi. Şimdi bir de Hilal'i alacağım ya, hemen gitmem gerekiyor. Başka bir zamana sözüm olsun." Dedim.

"Kalsaydın ya, o kendi gitsin." Diyen Beliz'e baktım.

"Ben bıraktım ben alayım. Ayıp olmasın değil mi?" Yeğenimi yeniden kucağıma aldım ve bol bol öptüm. "Bir dahaki sefere kadar yeter umarım bu öpücükler... Güzel fıstığım benim." Dedim.

***

Hilal'le birlikte evin önüne geldiğimizde arabayı park ettim.

Arabadan indiğimizde karnım gurulduyordu. Gerçekten çok acıkmıştım.

Kapıyı çaldığımızda Emine Hanım kapıyı açtı. Beni görünce resmen rengi atmıştı.

"Bir sorun mu var?" Diye sordum.

"H-Hayır kızım." Kaşlarımı çattım.

Ne olmuş olabilirdi ki?

Bunu umursamadan içeriye girdim ve hemen odama geçtim.

Henüz Ali gelmemiş gibiydi. Üstümü değiştirir değiştirmez banyoya girip işlerimi hallettim. Yeniden salona geldiğimde Nebahat ablanın masayı hazırladığını fark ettim.

"Yardım edeyim mi?" Diye sordum.

"Gerek yok kuzum." Bakışlarındaki tuhaflığı görünce anlamayarak kendime baktım.

Yoksa bende bir şey mi vardı?

Hemen aynaya baktığımda tuhaf bir şey olmadığına kanaat getirdim.

"Olsun, yine de yardım edeyim." Dedim gülümseyerek.

"Yok yok, etme sakın!" Kaşlarımı çattım.

"Abla sen iyi misin?" Diye sordum.

"Şey yani ben hazırladım zaten." Dedi.

Güldüm ve omuz silktim.

"Hâlâ bardaklar yok ortada, elime yapışmaz ya!" Dedim ve mutfağa girdim.

Bardakların yerini hatırladığımda yavaşça uzandım ve bardakları elime aldım.

"Ali..." Bir kadın sesi duymamla kaşlarımı çattım.

Bu ses....

Hızla başımı bahçeye çevirdiğimde şokla gözlerim büyüdü.

Duygu karşımdaydı, Ali'yle konuşuyordu!

Bu bir rüya olmalıydı, bu çok saçmaydı...

Ali ne diye eski sevgilisiyle konuşacaktı ki? Hem de karısıyla birlikte yaşadığı evde...

Bu imkânsızdı!

Duygu'nun bakışları beni bulunca alayla gülümsedi ve kocama yaklaştı. Elini onun koluna koyup dokunduğunda sinirlerim tavan yapmaya başlamıştı...

Bu gördüklerim gerçek olamazdı değil mi?

Gözlerim dolarken bir anda hissettiğim keskin acıyla birlikte elime baktım.

"Loya!" Hilal telaşla bağırdı. "Loya, iyi misin?" Korkuyla elime bakıyordu.

Bardağı sıktığımın farkında bile değildim... Bardak avuçlarımda parçalara ayrılmıştı.

Akan yoğun kanı umursamadım ve hızla birkaç tane peçeteyi kopartıp elimi sardım.

Aceleyle odamıza doğru koştuğumda onun sesini duydum.

"Loya!" Diye bağırdı.

Peşimden geldiğini anlayınca odama girdim ve kapıyı kilitledim.

Ali kapıyı yumrukladı.

"Loya aç şu kapıyı!" Diye bağırdı.

Gözlerimden süzülen yaşları elimin tersiyle sildim ve acı içinde yere çöktüm...

Ali o kadını evimize getirmişti!

Ben Berat'la konuştuğum için deliren adam o kadını bu eve getirmişti! Bedenine dokunduğu kadını, öpüştüğü kadını, eski sevgilisini....

Kalbim acıyla sızlarken elime baktım.

Kanların bütün peçeteyi ıslatması çok bir zaman almamıştı. Kalbimin acısından elimin acısını hissedemiyordum bile!

Gözyaşlarımı sildim ve zorlukla ayağa kalktım.

Titreyerek valizimi çıkardığımda kıyafetlerimi valize koydum.

Trabzon'a dönecektim...

Ali kapıyı yumruklamaya devam ediyordu.

"Loya aç şu kapıyı! Yalvarırım aç, yanlış anladın! Bebeğim lütfen, açar mısın?!" Ali bağırıyordu. "Loya aç diyorum, eline bakacağım!" Sinirle ayağını kapıya vurdu. "Aç lan aç, eğer açmazsan kırarım!" Bakışlarım peçetelere kayarken kanların daha fazla aktığını fark ettim...

Umursamazca valizimi elime aldım.

Gittikçe görüntü bulanıklaşıyordu... Zorlukla yatağa tutundum.

O kadının gözlerimin önünde kocama dokunması aklımdan gitmiyordu...

Birden kapı sertçe açıldığında korkuyla geriye sıçradım.

Ali hemen yanıma geldi.

"Loya, elin!" Diye bağırdı. Hızla beni kendisine çekti. "Loya'm yanlış anladın, yemin ederim yanlış anladın!" Beni göğsüne çekti.

Ellerimi elinin içine aldı.

"Loya çok kanıyor, hemen hastaneye gidelim. Ciddi bir şey bu!" Sonunda gözlerine baktığımda sustu.

"S-Sen..." Sustum. "Sen... Sen o kadını nasıl eve getirirsin, o senin dokunduğun kadın! Sen onunla yattın be! Sen onu öptün, dokundun, sevdin!" Diye gürledim.

Ali kaşlarını çattı.

"Ben getirmedim, günahımı alma! Yemin ederim kendisi gelmiş! Ben kovdum onu-" Yüzüne sert bir tokat attığımda başı yana savruldu.

"Sen benimle yaşadığın eve, karınla yaşadığın eve nasıl o sürtüğü getirirsin?! Benim gözlerimin önünde o sana dokundu! Ben senin karınım karın!'"Diye bağırdım.

Ali bileğimi tuttuğunda acıyla inledim. Hemen bileğimi bıraktı.

"Özür dilerim, sert tutmadım bile ama canın yandı..." Yerler kana bulandığında Ali hemen elimi aldı. "Çok kanıyor bir tanem... Ne olur doktora gidelim!" Sesi telaşlıydı.

Hızla onu ittiğimde gömleği kan oldu.

Ali valize baktığında kaşlarını çattı.

"Bu ne?" Diye sordu.

"Trabzon'a dönüyorum!" Dedim net bir sesle.

Başım dönüyordu...

Midem bulanıyordu, etrafı net olarak göremiyordum...

Ali öfkeyle valize tekme attı.

"Hiçbir yere gitmiyorsun!" Diye bağırdı. "Benimsin sen, ben nereye sen oraya! Hiçbir yere gitmene izin vermiyorum!" Dedi.

"Gideceğim!" Dedim.

"Bok gidersin, sen benimsin benim! Hiçbir yere göndermiyorum seni, kocanın yanında kalacaksın!" Ali sinirle pencereye yürüdüğünde elime baktım.

Akan kanlar midemi bulandırırken zorlukla derin bir nefes almaya çalıştım.

"G-Gideceğim..." Diye fısıldadım.

Başım iyice döndüğünde duvardan tutundum.

Kendimi hiç iyi hissetmiyordum...

Daha fazla ayakta kalacak gücü kendimde bulamayınca yere düştüm.

Bakışlarım tavanı bulurken görüntü gittikçe silikleşiyordu.

"Loya!" Ali'nin bağırdığını duydum.

Onun yüzünü hayal mayal gördüğümde gözlerimi kapattım.

"Loya, aşkım! Ne olur kendine gel, bak ben buradayım! Loya..." Beni sarstığını hissettim.

Gözümü açacak gücü kendimde bulamıyordum. Sesler çoktan uğuldamaya başlamıştı bile...

Gerisi karanlık...

SINIR: 4.45K VOTE 600 YORUM

Lütfen herkes emeğe saygı duymayı unutmasın...

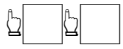
Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese çok teşekkürler!❤

Sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KESİT

Masaya parayı bıraktıktan sonra hızla onu kolundan tutup arabaya doğru yürüttüm.

"Ali dur!" Ona aldırmadan arabanın kapısını açtım.

"Bin Loya!" Başını salladı ve ön koltuğa bindi.

Arabaya geçtiğimde bana bakıyordu.

Hırsla arabayı çalıştırdığımda telaşla emniyet kemerini taktı.

"Hiçbir yere gidemezsin! Karımsın lan karım, nasıl bırakayım?" Öfkeyle direksiyona vurdum. "Ölürüm de bırakmam Loya!" Loya yutkundu.

"A-Ali-" Yeniden sözünü kestim.

"Biz ayrıldık mı?" Sakin sorumla birlikte gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı bile... "Cevap ver kadın, biz ayrıldık mı?!" Kirpikleri titrediğinde içim gitti...

"Ayrılmadık." Onun elini tuttum.

"Hâlâ birbirimize aitiz değil mi?" Sert sesimle birlikte korkuyla başını salladı. Onun elini kalbime götürdüm. "Burası hâlâ senin, değil mi?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Benim..." Gözyaşını sildi.

Bu sefer elimi onun kalbime götürdüm. "Peki ya burası, burası da hâlâ benim mi?" Sorumla birlikte iç çekti.

"S-Senin..." Ona kıyamadım ve yavaşça yanağını okşadım.

"O zaman neden bu naz? Neden Trabzon'a gitmek istiyorsun kadın, neden?!" Anlamıyordum...

Her şeyi düzeltmek varken neden gitmek istiyordu, neden bizi yarım bırakmak istiyordu?

Biz birbirimize bu kadar çok âşıkken gitmesine izin veremezdim.

Gitmeyecekti!

"Sadece kafamı dinleyeceğim. Biraz uzaklaşmak istiyorum." Alayla güldüm.

"Benden mi uzaklaşacaksın?" Dedim. Loya sustuğunda direksiyona yeniden sert bir yumruk attım. "Uzaklaşamazsın Loya, uzaklaşamazsın! Ben senin kocanım!" Öfkeyle bağırdım. "Kocanım..." Loya titrek bir nefes aldı.

"B-Ben-" Sözünü kestim.

"Gitmeyeceksin dedim!" Birden arabayı sağa çektim ve gözlerine baktım. "Si var ort'aşa şuri va mazdinen..." Diye fısıldadım.
(Sen olmadan nefes alamıyorum) Loya iç çekti ve titreyen elini sakallarımda gezdirdi.

"G-Gitmem gerekiyor Ali, bizim için..." Bakışlarını kaçırdı. "Temelli kalmayacağım ki, bir süre-" Elimi onun bacağına koydum.

"Gitmeyeceksin dedim, uzatma Laz kızı! Senin yerin benim yanım... Ben sensiz yaşayamam. Bir insan nefes almadan yaşayabilir mi? Bu da öyle bir şey... Ben senin kokun olmadan yaşayamam." Dedim.

Loya acıyla yüzüme baktı.

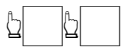
"Bize haksızlık ettin!" Dedi fısıltıyla. "Haksızlık ettin..."

Küçük bir kesit sizlerle...❤

Bölüm ancak Pazar'a yetişebilir... ❣

INSTAGRAM:

rumeysagulhanhikayeleri

32 "Ağva"

ALİ

Loya'ya sandviç ve meyve suyu aldıktan sonra hızlı adımlarla onun yanına gittim.

Yorgun bakışlarla karşıya bakıyordu...

Doktorun odada olduğunu görünce boğazımı temizledim.

Bütün bakışlar bana döndü.

"Loya'nın neyi var? Ciddi bir şey yok değil mi?" Telaşlı sesimle birlikte doktor gülümsedi.

"Yok Ali Bey, korkmayın..." Bakışları karıma döndü. "Sadece tansiyonu düşmüş. Bayılmasında uzun süredir aç olmasının ve elinin kanamasının da etkisi var tabii... Tansiyonu çok düştüğü için bayıldı ama şimdi iyi. Bir şeyler yedikten sonra kendine gelecektir." Başımı salladım.

"Sağ olun." Dediğimde yeniden gülümsedi.

"Geçmiş olsun." Dedi ve odadan çıktı.

Derin bir nefes aldım. Loya bana hiç bakmıyordu. Elini sarmışlardı. Birkaç dakika önce de serum takmışlardı. Ben de bu süre içinde hemen ona yiyecek bir şeyler almaya gitmiştim.

Yatağın kenarına oturdum ve elini alıp dudaklarıma götürdüm.

"İyi misin sevgilim?" Diye sordum. Loya bana ters ters baktı ve cevap vermedi. "Kurban olduğum, böyle yapma ne olur... Zaten korkudan öldüm öldüm dirildim, bir de küsme bana..." Yine cevap vermedi.

Parmaklarını tek tek öptüm ve yüzüne yaklaştım. "Bak gözlerime..." Bakmadı. "Loya bak dedim, yalvarırım bak!" Sonunda dayanamadı ve yeniden yüzüme baktı. "Beni böyle sınama... Seni verene kurban olurum... Sana bir şey oldu diye ödüm koptu da!" Dedim.

"Sonra konuşalım Ali." Sesi soğuktu.

Elimi onun yanağına yerleştirdim.

"Şimdi konuşalım güzelim. Bak kendini boşuna üzüyorsun, ben senden başka hiçbir kadınla görüşmüyorum bile! Yemin ederim eve geldiğinde sen görürsün diye onu bahçeye çıkardım ve gitmesini söyledim." Loya acıyla yüzünü buruşturduğunda hızla kolunu tuttum. "Bir şey mi oldu?" Göz devirdi.

"Beni rahat bırak!" Diye söylendi.

Serumun bitmesine az kaldığını gördüm. "Kan tahlil sonuçlarını aldıktan sonra gideriz." Hızla başını olumsuz anlamda salladı.

"Ben burada beklemek istemiyorum!" Sesi netti.

"Bebeğim sonuçları alıp hemen gideceğiz zaten." Ofladı ve sinirle tavanı izledi.

"Daraldım diyorum daraldım! Kaç saat sonuçların çıkmasını mı bekleyeceğiz?" Anlayışla başımı salladım.

Elimdeki sandviçi ve meyve suyunu ona uzattım.

"En sevdiğin sandviçten aldım güzelim. Haydi ye, eğer yemezsen buradan erken çıkmayız." Uzanıp yanağını öptüm.

Loya hızla geri çekildi.

"Dokunma bana Ali!" Diye bağırdı.

Canı yanmış olacak ki acıyla inledi. Hemen onun elini tuttum.

"Loya ne olur konuşalım..." Diye yalvardığımda ofladı.

"Ben sana konuşalım dedikçe benden kaçmadın mı?" Onun yüzünü avuçladım.

"Bunları yedikten sonra çay bahçesine gidip biraz oturalım mı? Hava da güzel, hem denizin kenarında kendini daha iyi hissedersin." Dedim. Loya'nın inat edeceğini anladığımda yavaşça sandviçin paketini açtım. "Bunları yemeden buradan çıkış yok Loya'm, bak doktor ne diyor!" Yorgunca başını salladı.

Hemşire gelip serumu çıkardığında Loya biraz daha dinlenmek istedi.

Meyve suyunu açıp ona uzattım. Birkaç yudum aldı ve sandviçi yemeye başladı. Onun saçını öptüm ve kokusunu içime çektim.

Loya sandviçi bitirdiğinde son kez meyve suyunu içti.

"Oldu mu?" Diye sordu.

Başımı olumlu anlamda salladım ve kolunu tuttum.

"Acıyor mu?" Loya ayağa kalkacağı sırada buna izin vermedim ve onu kucağıma aldım.

"Ali hastaneden böyle mi çıkacağız? İndir beni!" Ona aldırmadım ve kolunu öptüm.

"Acıyan yeri söyle ki öpeyim..." Dedim.

Loya göz devirdi.

"Öpme!" Diye homurdandı.

Onu göğsüme bastırdığımda çırpındı. "Şş... Daha geçen gün masum şeyler yapmak istiyordun." Dedim.

Loya küskünce omuz silkti.

"O kadını eve getirmeden önceydi o! Ben Berat'la oturmak zorunda kaldığım için kızdın ama o benim kuzenimdi! Onunla aramda hiçbir şey geçmedi bile! Sen o kadına dokundun..." Sesi sonlara doğru kısıldı.

Burnumu saçlarına gömdüm.

"Kaç yıl önceydi, senden öncesi... Seni çok sevdiğimi bilmiyor musun? Ben sana kıyabilir miyim, onu ne diye eve getireceğim ki? Kaç aydır görmüyordum bile! Birden eve geldi, sakince gitmesini söyledim." Dedim.

"Beni görünce sana dokundu Ali, sana dokundu!" Dedi.

"Onun ayıbı, ben evli barklı adamım! Sana âşık olduğumdan beri hangi kadına dokundum? İki yıl boyunca bana kıçını dönüp yattığında bile kimseye dönüp bakmadım!" Dedim.

Loya sustu ve gözlerime baktı. Çenesini öptüğümde bakışlarını kaçırdı.

"Eğer kollarını boynuma sarmazsan düşersin, inat etme!" Kollarını boynuma sardığında sıkıntılı olduğunu fark ettim. "Loya, ne oldu güzelim? Sen hiç iyi değilsin!" Omuz silkti.

"Seninle konuşmak istediğim bir konu var." Dedi.

Başımdan aşağıya kaynar sular dökülürken korkuyla gözlerine baktım.

"Boşanmayı düşünmüyorsun değil mi? Bunu hiç düşünme, hatta teklif bile etme!" Sesim sert çıkmıştı.

Buna asla izin veremezdim!

"O eve gitmek istemiyorum." Kendinden emindi. "Annen o eve eski gelinini kabul edebiliyorsa, ben yokum Ali... O eve gelmeyeceğim!" Kaşlarımı çattım.

"Loya annemin suçu yok! Kendi kendine geldi. Annem de ona uygun bir dille doğru olmadığını söyledi. Kadının günahını alma! Senden nefret etseydi bile o kadını eve almazdı! Annem çok karakterli bir kadındır. Ne olursa olsun seni üzmek istemez." Dedim.

Böyle bir şeyi nasıl düşünebilirdi?

"Benim kararım kesin... Trabzon'a döneceğim Ali, beni engelleyemezsin. Ben o hikâyelerdeki saf kız değilim! Bana engel olamazsın, istediğimi yaparım!" Diye kızdı.

Öfkeyle gözlerine baktım.

"Gidemezsin Loya! Ben sensiz duramam anlamıyor musun? Birbirini seven insanlar ayrılığa nasıl dayanabilir? Ne diye eve döneceksin? Ali beni aldattı mı diyeceksin, ne diyeceksin?!" Gözleri doldu.

"Seni sevdiğime inanıyorsun yani?" Gözlerinden düşen küçük inci tanesine dudaklarımı bastırdım.

"İnanıyorum... Aslında bundan emin olmuştum. Gelince seninle konuşacaktım ki o geldi, her şeyin içine sıçtı!" Diye homurdandım.

Loya derin bir nefes aldı.

"Önce dudağının kenarında ruj lekesi görüyorum, sonra eski sevgilin eve geliyor..." Başını iki yana salladı. "Yapamam Ali, bunu kendime yediremem. Evime dönmek istiyorum." Sinirle yaklaşıp dudağını öptüm.

Loya şaşkınca bana baktığında yeniden öptüm.

"Kendine yediremeyeceğin bir şey yok. Biz birbirimizi seviyoruz, işte o kadar!" Dedim.

İç çekti ve gözlerime baktı.

"Buradan gidebilir miyiz? Hem de hemen, dayanamıyorum Ali!" Dedi.

Başımı salladım ve onu göğsüme bastırdım.

Sanki onu aldatmışım gibi konuşmasına katlanamıyordum!

***

Loya çayından bir yudum aldı ve denize baktı.

"Bizim sorunumuz ne biliyor musun?" Dedim. "Birbirimizi dinlemiyoruz..." Bana baktı.

"O senin sorunun!" Güldüm.

"Sen de beni dinlemiyorsun." Kaşlarını çattı.

"Dinlenecek bir şey yok! Ben o kadını evimde gördüm, senin sevgilini evimde gördüm!" Göz devirdim.

"Eski sevgilim." Diye düzelttim.

Loya alayla bana baktı.

"Kim bilir ona neler söyledin... Hangi şarkıları söyleyip onun sana aşkla bakmasını sağladın, kim bilir-" Sözünü kestim.

"Loya yeter! Sana yemin ederim ki ona bir kere bile seni seviyorum demedim! Ben şarkı söylemeyi sevmiyorum, bunu bilmiyor musun? Bir tek senin için söylüyorum!" Bana bakmadan denizi izledi.

"İlk o mu sana geldi?" Sesindeki kıskançlığı fark ederken gülümsedim ve eline uzandım.

"Boşuna kıskançlık yapıyorsun! Ta kaç yıl önceki mevzu!" Ofladı.

"Soruma cevap ver!" Başımı onaylarcasına salladım.

"Benden hoşlandığını söyledi. Ben de denemek istedim. Bu kadar, sandığın gibi büyük bir aşk yoktu aramızda! Olamazdı da... Bir kalp yalnızca bir kişiyi sever." Dedim net bir sesle.

Loya omuz silkti.

"O sana âşık Ali! Senin peşini bırakmıyor, evli olman onu durdurmuyor! Hâlâ evine gelebilecek cesareti kendinde buluyor, çok ilginç!" Karımın sinirlendiğini anlarken elini okşadım.

"Benim gözüm senden başkasına kör Loya... Bunu bilmiyor musun?" Elini çekti.

Sonunda bakışları bana dönerken derin bir nefes aldı.

"Bak Ali, istediğin kadar itiraz edebilirsin..." Öne eğildi. "Umrumda değil!" Bastıra bastıra söylediği kelimelerle birlikte kaşlarımı çattım. "Ben memleketime döneceğim, işte o kadar! Bir süre senin yüzünü görmek istemiyorum." Ardından hemen bakışlarını kaçırdı.

Hızla ayağa kalktım ve onun yanına oturdum. "Bak yüzüme!" Çenesini tuttuğumda bana baktı. "Ne olur bana aldatmışım gibi davranma! Seni canımdan çok sevdiğimi biliyorsun! Öl de öleyim hatun... Geber desen bir saniye düşünmem, sana köpek gibi âşığım..." Diye fısıldadım.

Loya üzgünce geri çekildi. Bakışlarındaki hayal kırıklığı adeta kalbimi parçalara ayırmıştı... "O yüzden mi benim yüzüme bile bakmadın? Bana inanmadın... Gidip o pisliğe inandın! Karına inanmadın..." Gözleri dolduğunda içim burkulmuştu.

Onun elini aldım ve kalbime götürdüm.

"Özür dilerim sevgilim... Öfkeden gözüm dönmüştü. Beni sevmenin üstüne böbrek olayını öğrenince vicdan azabı duyduğunu sandım. Ben sana bunu neden söylemedim biliyor musun?" Omzunu öptüm. "Sırf beni bir böbrek uğruna sevme diye... Kendini beni sevmek zorundaymışsın gibi hissetme diye..." Dedim. "Şeyma da Berat'ı seviyor deyince dellendim. Affet, çok kıskanıyorum... Affet, aptal bir adamım..." Derin bir nefes aldım. "Aptalım ama seni de çok seviyorum be yavrum." Yutkundu.

Bakışları denizi bulurken çayından bir yudum aldı.

"Her eş birbirini kıskanabilir, buna bir itirazım yok lakin güven ilişkinin zeminini oluşturur. Sen bana güvenmiyorsun Ali... Güven olmayan bir ilişki ne kadar sağlam olabilir ki? Bak, hemen bir sallantıda yıkılıyoruz! Dayanamıyorum Ali, dayanamıyorum..." Yüzünü avuçladım.

"Bak bana sevgilim..." Diye fısıldadım. "Sallantının şiddeti ne kadar büyük olursa olsun, bizim aşkımız yıkılmayacak!" Dedim.

Loya alayla güldü.

"Daha birkaç saat önce olanları unutmuş gibisin. Yıkılmazmış! Öyle bir yıkılır ki Ali, tahmin bile edemezsin... Sen daha karına güvenmiyorsun! Seninle sevişmemize rağmen, sana kendi bedenimi kendi isteğimle sunmama rağmen, sana deli gibi âşık olduğumu söylememe rağmen bana inanmadın! Eğer istemeseydim seni çoktan boşamış olurdum Ali Bozarslan... Sen bunu bile bile ona inandın!" Öfkeyle bana bakıyordu.

"Ben sana güveniyorum meleğim. Yemin ederim ki!" Loya gözlerimi izledi.

"S-Sanki..." Ofladı ve önüne döndü. "Her neyse!" Sustu.

Elimi bacağına koydum.

"Sanki ne?" Dudaklarımı saçına değdirdim.

"Boş ver." Dedi.

Bacağını okşadığımda elimi itti. "Söyle kadınım, aklına takılan şey ne?" Yutkundu.

"Sanki benden soğumuşsun gibi... Beni görmek için deliren adam gitmiş, yerine görmemek için direnen bir adam gelmiş. Sanki seninle birlikte olduktan sonra benden soğumuşsun gibi bir his-" Sözünü kestim.

"Saçmalama Loya!" Diye bağırdım. "Ne demek senden soğumak? Delirdin mi sen, bunu nasıl düşünürsün? Sadece kızgındım, yanlış anladım! Ne olur saçmalama. Ölürüm sana, mavilerine ölürüm..." Dedim.

Loya'yı göğsüme çektiğimde hiçbir şey söylemedi. Onun saçlarının kokusunu doyasıya içime çektim.

Böyle bir şeyi nasıl düşünürdü? Benim kalbim ondan başkası için atamazdı! Kalbim her bir atışında onun adını haykırırken, ondan soğuduğumu düşünüyordu...

"B-Biz ne zaman mutlu olacağız?" Diye fısıldadı.

Gözyaşları gömleğimi ıslattığında başını kaldırdım ve ıslak dudaklarına sıcacık bir öpücük kondurdum.

"Ne zaman istersen meleğim. Affettim de yeter ki." Loya hayal kırıklığıyla bana baktı.

"Trabzon'a döneceğim, itiraz etme! Dönmem gerekiyor..." Yanağını okşadım.

"Neden Loya, neden sevgilim?!" Dedim. "Benim bilmediğim bir şey mi var?" Loya yutkundu.

"Sadece daha fazla o evde kalmak istemiyorum!" Dedi.

Kaşlarımı çattım.

"Orası bizim evimiz güzelim, bizim evimiz!" Dedim üstüne basa basa. "Kimse sana bir şey yapmadı. Yapamaz da! Annem onu eve almak istemedi. Kadının günahını alma. Sana böyle bir şeyi yapar mı hiç?" Omuz silkti.

"Ali, yorgunum." Elini tuttum. "Daha yeni hastaneden çıktım. Bu kadar çok üstüme gelme." Defalarca elini öptüm.

"Kendini yorgun mu hissediyorsun? Kolun acıyor mu?" İç çekti.

"Sadece konuşmak istemiyorum." Etrafına baktı. "Kalkalım mı?" Yutkundum.

"Eve gitmek istemiyordun hani?" Sorarcasına ona baktım. "Nereye gideceğiz?" Derin bir nefes aldı.

"Ali-" Birden öfkeyle ayağa kalktım.

"Trabzon'a gitmeyeceksin dedim!" Onun kolunu tuttum ve ayağa kaldırdım.

Masaya parayı bıraktıktan sonra hızla onu kolundan tutup arabaya doğru yürüttüm.

"Ali dur!" Ona aldırmadan arabanın kapısını açtım. "Bin Loya!" Başını salladı ve ön koltuğa bindi.

Arabaya geçtiğimde bana bakıyordu.

Hırsla arabayı çalıştırdığımda telaşla emniyet kemerini taktı.

"Hiçbir yere gidemezsin! Karımsın lan karım, nasıl bırakayım?" Öfkeyle direksiyona vurdum. "Ölürüm de bırakmam Loya!" Loya yutkundu.

"A-Ali-" Yeniden sözünü kestim.

"Biz ayrıldık mı?" Sakin sorumla birlikte gözyaşları çoktan akmaya başlamıştı bile... "Cevap ver kadın, biz ayrıldık mı?!" Kirpikleri titrediğinde içim gitti...

"Ayrılmadık." Onun elini tuttum.

"Hâlâ birbirimize aitiz değil mi?" Sert sesimle birlikte korkuyla başını salladı. Onun elini kalbime götürdüm. "Burası hâlâ senin, değil mi?" Başını olumlu anlamda salladı.

"Benim..." Gözyaşını sildi.

Bu sefer elimi onun kalbime götürdüm. "Peki ya burası, burası da hâlâ benim mi?" Sorumla birlikte iç çekti.

"S-Senin..." Ona kıyamadım ve yavaşça yanağını okşadım.

"O zaman neden bu naz? Neden Trabzon'a gitmek istiyorsun kadın, neden?!" Anlamıyordum...

Her şeyi düzeltmek varken neden gitmek istiyordu, neden bizi yarım bırakmak istiyordu?

Biz birbirimize bu kadar çok âşıkken gitmesine izin veremezdim.

Gitmeyecekti!

"Sadece kafamı dinleyeceğim. Biraz uzaklaşmak istiyorum." Alayla güldüm.

"Benden mi uzaklaşacaksın?" Dedim. Loya sustuğunda direksiyona yeniden sert bir yumruk attım. "Uzaklaşamazsın Loya, uzaklaşamazsın! Ben senin kocanım!" Öfkeyle bağırdım. "Kocanım..." Loya titrek bir nefes aldı.

"B-Ben-" Sözünü kestim.

"Gitmeyeceksin dedim!" Birden arabayı sağa çektim ve gözlerine baktım. "Si var ort'aşa şuri va mazdinen..." Diye fısıldadım.
(Sen olmadan nefes alamıyorum) Loya iç çekti ve titreyen elini sakallarımda gezdirdi.

"G-Gitmem gerekiyor Ali, bizim için..." Bakışlarını kaçırdı. "Temelli kalmayacağım ki, bir süre-" Elimi onun bacağına koydum.

"Gitmeyeceksin dedim, uzatma Laz kızı! Senin yerin benim yanım... Ben sensiz yaşayamam. Bir insan nefes almadan yaşayabilir mi? Bu da öyle bir şey... Ben senin kokun olmadan yaşayamam." Dedim.

Loya acıyla yüzüme baktı.

"Bize haksızlık ettin!" Dedi fısıltıyla. "Haksızlık ettin..." Gözlerini kapattı.

Ağlayan karımı sakinleştirmek için yavaşça ona sarıldım.

"Sevgilim..." Loya bana sokulduğunda sırtını okşadım. "Haksızlık etmedim. Sadece aptallık yaptım, affet..." İç çektim. "Ben seni o kadar kusursuz gördüm ki, sen beni sevince ne yapacağımı bilemedim. Hiç sevmezsin sandım, sevemez dedim... Çünkü sen benim gözümde o kadar yüce bir varlıktın ki, sevebilmene ihtimal vermedim." Dedim.

Loya başını kaldırdı ve nemli gözlerini gözlerime dikti.

"Ali..." Diye fısıldadı.

Yavaşça yüzünü avuçladım. "Tam beni sevdiğinden emin olduktan sonra o kadın çıkıp geldi... Seni üzmemesi için gitmesini söyledim. Sen gelir de

görürsün diye bahçede konuştum. Sen görmeden gidecekti, olmadı..." Sıkıntıyla ona baktım. "Bana inanmıyor musun?" Burnunu çekti.

"Bak işte, Allah şaşırtıyor!" Diye kızdığında dudağının kenarını öptüm.

"Ben senden başkasını sevmedim. Ne olur gitme, söz veriyorum ki her şeyi düzelteceğim." Dedim.

Loya ellerini kucağına koydu. Bakışlarını kaçırdığında ellerini tuttum.

"Of Ali, zorlama beni!" Kaşlarımı çattım.

"Bir şey mi oldu Loya?" Bu tepkileri normal değildi! Daha kaç kez özür dileyecektim? "Benden ayrılınca mutlu mu olacaksın?" Dudağını büktü.

"Ben o eve geri dönmek istemiyorum! Beni zorlayamazsın!" Dedi.

"Zorlayamam mı?" Alayla gülümsedim. "Belki de benimle gelmek için delireceksin..." Kaşlarını çattı.

"Anlamadım?" Yavaşça arabanın kapısını açtım.

Loya telaşla kolumu tuttu.

"Nereye?" Gülümsedim.

"Korkma güzelim. Sana küçük bir sürprizim var." Dedim ve arabadan indim.

Loya merakla bana bakıyordu.

Hızla bagajı açtım ve içinden gülleri aldım. Arabaya yeniden binerken gülleri ona uzattım.

Loya şaşkınca güllere baktı. Adının baş harfi beyaz güllerle süslenmişti. Beyaz güllerin etrafındaki kırmızı güller çok güzeldi.

"Sana inandığımı söylemek için almıştım. Şansa bak ki daha söyleyemeden aramız bozuldu." Kaşlarını çattı.

"Neden bir anda bana inanmaya karar verdin? İnanmamakta ısrarcı gibiydin." Dedi.

Ömer önündeki rakıyı izledi...

"Bence sen onu sevmiyorsun." Kaşlarımı çattım.

"O ne demek lan?!" Elimdeki bardağı sıktım.

Ömer arkasına yaslandı ve alayla bana baktı. "Onu değil, güzelliğini seviyorsun... Baksana, seni sevince hemen ondan uzaklaştın. O ulaşılamazken güzeldi." Dedi.

Öfkeyle masaya vurdum.

"Saçma sapan konuşma! Ben Loya'ya âşığım, köpek gibi hem de! Onu görünce kalbim hâlâ ilk günkü gibi yerinden çıkacakmışcasına atıyor! İşteyken onu düşünüyorum, toplantıda, yolda, evde... Bir saniye olsun aklımdan çıkmıyor!" Dedim.

Ömer iç çekti. "O zaman neden ona inanmıyorsun?" Yutkundum.

"Bana çok çektirdi, seven insan bunları yapar mıydı diye düşünüyorum. Bir arkadaş uğruna yuvamızı yıkıyordu... Üstüne üstlük ona böbreğimi verdiğimi öğrendi ve bana zerre yüz vermeyen kadın boşanmak istemedi. Sen ne düşünürdün?" Sert sesimle birlikte bana baktı.

"Haklısın Ali ama sen böyle yaptıkça o kadını kaybediyorsun. Eve gelince gözlerinin içine içine bakıyor, sevmese öyle bakar mıydı? İkinize de boş yere acı çektiriyorsun!" Yavaşça bardağı masaya bıraktım.

"Vicdan azabı yüzünden beni zorla sevmesini istemedim diye suçlu mu oldum?! Lan ben onu sevdiğim için kıyamadım, bana zorla katlansın istemedim..." Dedim.

Ömer gülümsedi.

"Kız seni seviyor kardeşim. Emin ol ki... İkinize boşu boşuna acı çektiriyorsun, eğer seni sevmeseydi giderdi. Loya gibi hırçın bir kız... Anla

artık oğlum, o kız sana vurgun! Böbrek ile bir alakası yok bence, o seni en az bir yıldır seviyor ama söyleyememiş... Bence git karınla barış, gönlünü al. Hiçbir kadın ona inanılmamasını hazmedemez. Git konuş, ne dersin?" Yutkunamazken başımı salladım.

Belki de, belki de doğruyu söylüyordu...

Hızla masadan kalktım ve kendimi dışarıya attım.

Benimle gezmek istiyordu değil mi? O zaman acilen bir şeyler ayarlamam gerekiyordu...

Arabama biner binmez heyecanla direksiyonu sıktım.

Ömer haklıydı! Eğer beni sevmeseydi giderdi değil mi? Bana zorla katlanmazdı...

"Ne yani? Ömer'e inandın ama bana inanmadın öyle öyle mi?" Loya hayretle bana bakıyordu.

Güldüm ve onun elini tuttum. "Elin acımıyor değil mi?" Diye sordum.

Loya küskünce bana baktı ve başını olumsuz anlamda salladı.

Arabayı yeniden çalıştırdığımda dışarıyı izlemeye başladı.

Bacağını okşadığımda elini elimin üstüne koyup itmeye çalıştı ama buna izin vermeden elini tuttum. "Hırçınım benim..." Elini dudaklarıma götürüp defalarca öptüm.

Evin önüne geldiğimizde ofladı. "Sana gelmek istemediğimi söylemedim mi? Birazcık kafa dinlememe izin vermiyorsun! Sanki kaçacağım!" Diye homurdandı.

Tam arabadan inecekti ki onu durdurdum.

"Burada bekle." Dedim.

Loya kaşlarını çattı. "Neden?" Diye sordu.

Ona cevap vermeden arabadan indim ve zili çaldım. Annem kapıyı açtığında içeriye girdim.

"Annem ne oldu Loya'ya, ciddi bir-" Sözünü kestim.

"Tansiyonu düşmüş. Aç olmasının ve elinin kanamasının da etkisi varmış. Şimdi gayet iyi, ona bir şeyler yedirdiğimde kendine geldi." Dedim.

Annem rahat bir nefes aldı. "Çok şükür, korktum vallahi!" Odamıza girdiğimde valizleri elime aldım.

Hilal'e önceden durumu anlatıp valizleri hazırlamasını istemiştim.

"Abi, gidiyor musunuz?" Başımı salladım ve kardeşime sarıldım.

"Çok sağ ol bir tanem." Dedim.

Hilal gülümsedi ve yanağımı öptü. "Şu öküze de bir şeyler öğretsen keşke!" İmayla kocasını süzdü.

"Ulan ben ne yaptım şimdi?" Dedi Ömer.

"Sus! Beni bir kere bile tatile götürmedin!" Ömer göz devirdi.

"Sadece bu sene üç tane şehiri gezdik. Daha ne yapayım?" Hilal inanamayarak ona baktı.

"Senin memleketine gittik! Herkes bizi *hoş geldin ağam* diye karşıladı! Bir tane bile farklı bir şehire gittiğimizi hatırlamıyorum!" Dedi.

"Halkımız beni seviyor diye kıskandın değil mi? Ne desinler? Hoş geldiniz Ömer Bey mi?" Hilal ofladı.

"Keşke seninle evlenmeseydim!" Diye isyan etti.

Ömer tek kaşını kaldırdı.

"Evlenelim yoksa abim bizi öldürür diye ağlayan kimdi? Uzatmadan hemen nikâh kıydım yine yaranamadım!" Diye söylendi.

"E yeter da!" Annem kızgınca onlara baktı.

Ömer karısının beline sarıldı. Hilal ondan uzaklaşmak isteyince izin vermedi. "Koskoca ağanın geldiği duruma bak!" Diye söylendi.

Hilal başını kaldırdı ve onun gözlerine baktı. "Ne varmış durumunda?" Ömer güldü ve karısının alnını öptü.

"Hiçbir şey, sadece şaka yaptım." Dedi.

Hilal güldü ve ona sarıldı.

Gülümsedim ve onları izledim. Her kavgalarının sonu böyle bitiyordu. Loya olsa odaya kapanırdı ve bir hafta konuşmazdık...

Benim bu sorunu acilen çözmem gerekiyordu!

Herkesle vedalaştıktan sonra arabanın bagajını açtım ve valizlerimizi koydum. Yeniden arabama bindiğimde Loya anlamayarak bana bakıyordu.

"Bir yere mi gideceğiz?" Sorusuyla birlikte gülümsedim.

"Tam istediğin gibi bir yer." Şaşkın şaşkın bana baktı.

"Ciddi misin? Nereye gidiyoruz ki?" Ona cevap vermeden arabayı çalıştırdım.

"Sürpriz." Dedim.

"Nereden çıktı ki şimdi bu sürpriz?" Dediğinde ona baktım.

"Küçük bir öpücük verirsen söylerim." Dedim.

"Olmaz!" Ona bakmadım.

"O zaman söylemem." Ofladı ve bana yaklaştı.

Tam yanağımı öpecekti ki çenesini tuttum ve dudaklarına yapıştım.

Loya hemen geri çekilecekti ki buna izin vermeden dolgun dudaklarını defalarca öptüm.

Hızla geri çekildi ve koluma vurdu.

"Adi herif!" Diye kızdı.

Güldüm ve gaza yüklendim.

Loya güldü ve başını iki yana salladı. "Sorunların var senin!" Diye homurdandı.

"Eğer o kadın planlarımı bozmasaydı biz çoktan gitmiş olacaktık. O gülü sana önceden vermiş olacaktım. Beni affetmen için gidiyoruz sevgilim." Dedim.

Loya dudaklarını yaladı ve başını salladı. Kaşlarımı çattığımda kıkırdadı. "Yola bak, bir de kaza yapıp bizi uğraştırma!" Dedi.

Onun ıslak dudaklarından bakışlarımı çektim ve yola baktım.

Bu gece çok uzun geçecekti...

Zaten şurada ne kalmıştı ki? Özlediğim bedene kavuşacaktım...

Güzel göğüslerinde uyuyacaktım...

***

Loya'yı yavaşça dürttüm. "Geldik!" Dediğimde gözlerini kıstı.

Bir saattir uyuyordu. Ne kadar uyandırmak istemesem de uyandırmıştım.

Arabadan indim ve onun kapısını açtım. Onu dikkatle indirdiğimde etrafına baktı.

"Gel bebeğim..." Dedim ve elini tuttum.

Bagajdan valizlerimizi aldığımda Loya şaşkınca etrafına bakıyordu.

"Beğendin mi?" Diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı.

Ağva her zamanki gibi çok güzeldi. Özellikle burayı seçmiştim çünkü Loya bu tarz yerlere bayılıyordu.

Bungalova doğru ilerlediğimizde Loya bana döndü.

"Böyle bir şey beklemiyordum." Gülümsedim.

"Biraz yalnız kalalım değil mi? Çok yıprandık, çok acı çektik. Biraz kafa dinleyelim istedim." Loya mutlulukla kıkırdadı ve yanağımı öptü.

İçim giderken derin bir nefes alıp kendime gelmeye çalıştım...

Tahtadan yapılmış küçük eve girdiğimizde kapıyı kapattım.

Loya çığlık attı ve bana baktı.

"Ali burası muhteşem!" Dedi.

Tahta kokusu burnuma dolduğunda gülümsedim. En azından onu mutlu edebilmiştim.

Valizlerimizi odamıza koyduğumda peşimden geldi. "Şimdi mi yerleştireyim?" Diye sordu.

"Bilmem." Dediğimde dolabın kapağını açtı.

Ağzı şaşkınlıkla açılırken bana döndü.

"Ali burada jartiyerler var! Yanlış odaya girmiş olabilir miyiz?" Telaşla bana bakıyordu.

Kahkaha attım ve arkasından ona sarıldım.

"Yeni jartiyerlerini beğendin mi?" Diye sordum.

Loya şaşkınca jartiyerleri inceledi. Beyaz olanı eline aldı.

"Bu çok güzelmiş..." Kendimi ona yasladığımda sesini çıkarmadı. "İyi de bunlar bize en fazla bir ay dayanabilir. Sen hepsini yırtacaksın, yazık değil mi?" Dedi.

Güldüm ve boynunu öptüm.

"Haydi elindekini giy." Kızgınca bana baktı.

"Hani benimle sevişmek istemiyordun?" Dedi.

"İstemez olur muyum? Kaç gündür neler çektiğimi bilmiyor musun? Önce güzel saatler geçirelim, sonra sıcak bir duş alırız." Dedim.

Loya elindeki jartiyeri yatağa koydu. "Bakıp bakıp ağlarsın... Sana masum şeyler yapmak yok! Ben banyoya giriyorum." Alayla bana bakıyordu.

Onu belinden tuttuğum gibi kendime çektim.

"Özür dilerim Loya'm, sana inanmadığım için affet beni... Yemin ederim bugünden sonra her şey çok güzel olacak." Loya ellerini göğsüme koydu.

"İstemiyorum, bırak!" Diye nazlandı.

Dudaklarımı onun boynuna indirdim. "İstediğini biliyorum..." Göğsünü avuçladığımda titrek bir nefes aldı.

"Elini çeker misin?" Boynunu emdim ve ellerimi kalçasına indirdim.

Onu kalçasından tuttum ve sertçe kendime bastırdım. Loya inledi ve omuzlarımdan tutundu.

Onu sıkıca tuttum ve elimi tişörtünden içeriye sokup sütyeninden taşan kısımları okşadım.

Daha fazla dayanamazken hemen sütyenin kopçasını açtım ve yere attım.

Elimi göğüslerinin tatlı uçlarında gezdirdiğimde hemen sertleşmişlerdi. Tişörtünü çıkarıp yere fırlattığımda göğüsleri karşımdaydı.

Özlediğim göğüslerinde dudaklarımı gezdirdim. Loya inlerken saçımı çekti.

"A-Ali, dur..." Diye fısıldadı.

"Niye durayım?" Belini okşadım. "Seni çok özledim mavilim... Çok özledim, dayanamıyorum." Saçını öptüm.

"Önce gezseydik?" Bakışlarını kaçırdı.

"Şimdi hava karanlık, yarın bolca gezecek vaktimiz olacak." Loya titreyen elini göğsüme koydu.

"Ama ben seni hâlâ affetmedim ki... Küsüm seninle!" Hülyalı bakışlarla gözlerime bakıyordu.

Ellerimi yeniden kalçasına indirip sıktım. Tekrar inlediğinde kendimi ona sürttüm.

Kenardaki mumları fark ederken sinirle bir küfür savurdum. "Ulan mumları yakmayı unuttum!" Güldü.

"Aklın anca kötü şeylere çalışıyor." Dedi.

Loya'nın bakışları yataktaki gülleri bulurken gülümsedi.

"Her şeyi ayarlamışsın..." Dedi.

Birden onu kendime çektim ve dudaklarına yapıştım.

Loya ilk başta direnmek istese bile buna daha fazla dayanamadı ve karşılık vermeye başladı. Bacaklarını belime doladığında onu sıkıca tuttum ve uzun uzun dudaklarını emdim...

Onu yavaşça yatağa bırakırken üstüne çıktım ve dudaklarımızı ayırdım. Loya nefes nefese kalmıştı. Çenesine küçük bir öpücük kondurdum.

"Loya ben seni o kadar çok seviyorum ki... Bunu sana kelimelerle bile anlatamam. Sevgim yüreğimden taşacak gibi, bir saniye olsun durulmuyor. İki yıl boyunca hiç durmadığı gibi, asla durmayacak." Elini alıp kalbime götürdüm. "Burası hep adını haykırmaya devam edecek... Kalplerimiz asla birbirinden ayrılmayacak. Kaderlerimiz ayrı yazılmayacak, hep bir arada olacağız." Yanağına sıcak bir öpücük kondurdum. "Senin de beni sevdiğini biliyorum. Beni hiç sevmeseydin bile yine yanımda olmanı isterdim. Yeter ki yanımda ol, sevip sevmemeni bile düşünmezdim. Yeter ki sana hasret kalmayayım..." Loya'nın nemli kirpikleri titredi. "Senin beni birazcık sevmen bile yüreğimi hoplatırken, bu kadar sevgiyi kaldıramadım... İnanamadım, senin beni sevebileceğine inanamadım... Seni o kadar çok seviyorum ki, o kadar çok âşığım ki, öyle bir sevdalıyım ki..." Burnumu burnuna sürttüm. "Sen her güldüğünde benim kalbim ısınıyor. Tek bir sözüne yakmayacağım insan yok. Ben seni üzmeye kıyamam kadın, affet beni... Artık hiç ayrılmayalım, artık hiç kavga etmeyelim. Yeter ki beni affet, yeter ki o mavilerin neşeyle gülsün..." Loya'nın gözünden bir damla yaş düştü.

Onun akmasına izin vermedim ve dudaklarımı yaşın üstüne getirip uzunca öptüm. Loya ellerini sakallarıma çıkardı ve titrek bir nefes verdi.

"Affettim..." Diye fısıldadı.

Dudaklarımı gözlerine değdirdiğimde huzurla bana sokuldu.

"Seni çok seviyorum Ali, çok seviyorum... Buna hiçkimse engel olamayacak. Benimsin, her şeyinle benimsin..." Dedi ve dudaklarımı öptü.

Birden beni altına çektiğinde ata biner gibi üstüme oturdu ve titreyen elleriyle gömleğimin düğmelerine uzandı.

"Benden kurtuluşun yok aşkım, ölene kadar seninleyim..." Dedi.

Gülümsedim ve sevdiğimin kadının yüzüne baktım.

Ben zaten ondan kurtulmak istemezdim ki... O hep benimle kalmalıydı, hiç ayrılmamalıydık...

Çok iyi biliyordum ki artık hiç ayrılmayacaktık. Artık mutlu olacaktık.

Mutluluk artık bizden yana olacaktı...

SINIR: 4.50K VOTE 600 YORUM

Yine upuzun bir bölüm sizlerle...

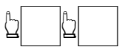
Bundan sonra ne olacağını, nasıl bir sürprizle karşılacağımızı ben de sizler gibi heyecanla bekliyor olacağım...😇

Oy veren ve yorum yapan, hikâyeme destek olan herkese teşekkür ederim! İyi ki varsınız..❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

KARDELEN

ŞANLIURFA'NIN İMKÂNSIZ SEVDASI...

"Bırak beni, bunu yapamam Rizgar! Sana bu kötülüğü yapamam, sevmediğin biriyle evlenmene göz yumamam!"

Genç adam öfkeyle duvara vurdu.

"Başka çaremiz mi var? Seni de, beni de yaşatmazlar!"

Kadının içine sinen korku her dakika daha da artarken bakışlarını kaçırdı. Onunla evlenemezdi, ona bunu yapamazdı.

"Ben evlenmek istemiyorum!"

Rizgar karşısındaki yıpranmış kadını izledi. Yeşillerindeki morluklar canını sıkarken duruşunu dikleştirdi.

"Allah şahidim olsun ki; ya seni alırım, ya da bu Urfa'yı yakarım!"

Adamın sesindeki netlikle birlikte genç kadın bakışlarını ona çevirdi. Utanıp bakamadığı kahvelere birden gelen cesaretle uzun uzun baktı...

Aniden bir silahın patlama sesi duyuldu...

Kardelen korkuyla adamın yanına gitti. "Geldiler, geldiler!" Dehşetle aynı şeyleri sayıklayıp durdu...

Tesadüfen kesişmişti yolları...

İsimleri bile birbirlerinin kaderleri gibiydi; Kardelen boynu bükük masum bir çiçek iken, Rizgar onun kurtuluşuydu...

Genç adamın karşısına savunmasız bir hâlde çıkmıştı. Boynu bükük, acılı Kardelen'i...

RİZGAR HAZNEDAROĞLU & KARDELEN DEMİRHAN

Yepyeni bir hikâyeyle karşınızdayım!

Yeni hikâyemizi kütüphanesine eklemek isteyenler, profilime girip rahatlıkla bulabilir.

Şu ana kadar yazdığım en güçlü ve en farklı kurgulardan biri olacak!

KARDELEN, bambaşka bir hikâye olacak. Yeni bölümlere başlamadan önce kesitler paylaşacağım, eminim ki kesitlerle bile heyecanlanacaksınız.🔥

Yeni hikâyemize girip oy vermeyi ve görüşlerinizi yazmayı unutmayın. Hikâyemiz çok yeni ve desteğe ihtiyacı var!😍

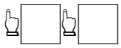
Bölüm sananlar için ise çok üzgünüm, yeni bölüm çok yakında gelecek. Şu sıralar biraz yoğunum.
Bildiğiniz üzere Serseri Patronum'u başından sonuna kadar düzenliyorum. Bu da çok emek istiyor, bir de derslerimle ilgilenmem gerekiyor. Dolayısıyla yetiştirmeye çalışıyorum. Anlayış göstereceğinizi umuyorum.

Yanımda olan herkese çok teşekkür ederim! Sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

33 "Baklava"

LOYA

Üstümdeki ağırlıkla birlikte gözlerimi araladım. Ali başını göğüslerime yaslamıştı. Yükünü üstüme verdiği için kıpırdayamadım.

Bir elinin göğsümü sıkıca kavradığını fark ettiğimde güldüm. Uyurken bile eli hemen yerini bulmuştu...

Dudaklarımı dağılmış saçlarında gezdirdiğimde yavaşça kıpırdandı.

"Aşkım?" Dedim.

Ali çıplak göğüslerime daha çok yayıldı. Göğsümü tutan elini çekmeye çalıştığımda buna izin vermedi.

"Aliş?" Diye seslendim.

Uyanmayan kocama kıyamadım ve biraz daha uyumasına izin verdim.

Yaklaşık on beş dakikadır onu izliyordum...

Ali kafasını göğüslerimden kaldırdı ve kısılmış gözlerle yüzüme baktı.

"Loya?" Dağılmış saçları alnına düştüğünde kıkırdadım ve uzanıp dudağını öptüm.

"Günaydın." Dedim.

Ali gülümsedi ve başını yeniden göğüslerime gömdü.

"Uyanamadım hâlâ." Sesi boğuktu.

Burnunu göğüslerimin arasına sürttüğünde yeniden güldüm.

"Haydi banyoya girelim, sonra gezelim." Ali ofladı.

"Ne gezmesi ya? Gün boyu odamızda duralım, hiç çıkmayalım." Dedi.

Kafasına yumuşakça vurduğumda güldü.

"Aklın anca böyle şeylere çalışıyor! İki yılın acısını çıkardın vallahi!" Dedim.

Ali göğüslerimi mıncıklandığında hemen doğruldum.

"Eğer biraz daha burada durursam sonum vahim..." Dedim.

Ali kalkmama izin vermedi ve beni üstüne çekti.

"Dur be Laz kızı, birazcık sarılayım sana..." Dedi.

Kollarını bedenime doladığında üstüne uzandım ve ona sımsıkı sarıldım.

Burnunun ucuna küçük bir öpücük kondurdum.

"Haydi gezelim." Dediğimde ellerini kalçama çıkardı. Kıkırdadım ve yanağını ısırdım. "Sapıklaşma Aliş!" Güldü.

Kasıklarıma değen sertlikle birlikte şaşkınca ona baktım.

"Ali sen beni yiyeceksin... Ciddi ciddi yiyeceksin, elinden gelse onu da yapacaksın!" Sırıttı.

"Keşke o güzel kalçalarını yiyebilsem, fena olmazdı sanki." Dedi.

Ali dudaklarıma sıcak bir öpücük kondurdu.

"Güzel karım..." Diye mırıldandı.

Mutlulukla gülümsediğimde yanağımı okşadı. Birden Ali'nin telefonu çaldığında ofladım. Güldü ve yanağımı öptü. "Bizimkiler arıyordur." Dedi ve telefonunu eline aldı. "Efendim anne?" Yavaşça doğruldu ve bacaklarını yataktan sarkıttı. "Çok şükür iyiyiz anne. Gelinin de çok iyi, barıştık merak

etmeyin." Yavaşça arkasından ona sarıldım. Ali ellerimi tuttu. "Yok nana, her şey halloldu. Güzel bir tatil yapıyoruz." Dedi.

Dudaklarımı sırtına değdirdiğimde bacağıma vurdu. "Şş!" Diye beni uyardı. Arsızca güldüm ve sırtını öpmeye devam ettim. "Tamam anne, haydi kendine iyi bak." Telefonu kapattığında birden beni kucağına çekti.

"Ya!" Diye sızlandığımda dudaklarımı öptü. "Bana bak güzellik, beni çileden çıkartırsan gün boyu bu odada kalırız!" Dedi.

Kıkırdadım ve boynuna sarıldım. "Sizi çok sevdiğimi daha önce söylemiş miydim Ali Bey?" Dedim. Ali saçımı öptü.

"Şöyle şeyleri söylerken önceden haber ver, yoksa kalpten gideceğim da!" Diye yalandan homurdandı. Gülümsedim ve burnunu ısırdım.

"Ali inanılmaz tatlısın, seni yemek istiyorum!" Küçük bir kahkaha attı. "Dikkat et de ben seni yemeyeyim." Kucağından kalktığımda bakışları bedenimi buldu. Ali sertçe yutkunduğunda gülümsedim ve odadan çıkmadan önce ona döndüm. "Ben banyoya giriyorum. Ondan sonra da kahvaltı yapmaya gider, biraz gezeriz." Dedim.

Ali iç çekti ve beni izlemeye devam etti. Onun bana kitlenmiş gibi bakmasına güldüm ve odadan çıkmadan önce ona döndüm. "Ali?" Diye seslendim. Bakışlarını bedenimden ayırmadı. Gülümsedim ve kalçamı salladım. Ali hırladığında kahkaha attım ve koşarak odadan çıktım.

"Loya!" Diye arkamdan bağıran adamdan kaçıp banyoya girdim.

Ali kaçmama izin vermedi ve ayağıyla kapıyı kapatmamı engelledi.

"Ya!" Diye söylendiğimde beni kendisine çekti. "Yok öyle kaçmak..." Kıkırdadım ve onun dudağını öptüm. "Aşkım, zaten kaçmıyorum ki. Ben artık uysal bir kızım." Dediğimde güldü ve yanağımı öptü. "Tabii tabii!" Beni kollarının arasına aldı.

Huzurla ona sokulurken başımı göğsüne yaslayıp gözlerimi kapattım. Kolları cennet gibiydi... Onun kokusu dünyadaki en güzel şeydi.

***

Kahvaltı yapmaya geldiğimizde bir masa seçip oturduk. Ali siparişleri verdikten sonra garson yanımızdan ayrıldı. Bakışları bana döndüğünde gülümsedi.

"Çok güzel olmuşsun, kıskanmadım değil." Kıkırdadım. "Kimin karısıyım?" Ali elimi tuttu. "Benim, benim karımsın..." Dedi ve elimi öptü. "Senin böyle uysal olmana bayılıyorum, öyle güzel oluyorsun ki..." Hayranlıkla bana bakıyordu.

Alayla gülümsedim ve ona yaklaştım. "Benim uysallığım bir yere kadar Ali Bozarslan. Seni bir daha bir kadının yanında görürsem, sen o zaman gör kıyameti!" Dedim sertçe.

Ali güldü ve başını iki yana salladı. "Benim senden başkasına bakacağıma inanıyor musun gerçekten? İki yıl boyunca aşkına kul köle olmuşum, hâlâ başka kadınlar diyorsun!" Onun elini okşadım. "Biliyorum, biliyorum hayatım... Beni aldatmayacağını çok iyi biliyorum. Yine de kıskançlığıma engel olamıyorum, canımın içisin sen benim..."

Aşkla gözlerine baktığımda gülümsedi. "Sen benim sadece canımın içi değilsin. Kalbimsin kadın... Kalbimin en güzel köşesisin... Ruhum, ömrüm, nefesim, tek gerçeğimsin..." Yanaklarım kızarırken güldü. "Utandın mı gülüm?" Dedi.

"Aliş ya!" Diye homurdandım.

Siparişlerimiz geldiğinde aşkla serpme kahvaltıya baktım.

Hemen yemeye başlamamla Ali güldü. "Azıcık yavaş ye, kilo alacaksın!" Göz devirdim. "Ben kilo almam kocacığım, merak etme." Alayla tek kaşını kaldırdı. "Allah Allah?" Ona öpücük attım.

Ali gülümseyerek beni izliyordu. Kızarmış ekmeğe kaymak ve balı sürüp bana uzattı. İştahla yediğimde parmağını çekmesine izin vermedim ve sertçe ısırdım.

Ali hafifçe inlerken elini çekti ve güldü. "Sen iyice şımardın Loya!" Dedi. "Bir zahmet şımarayım, ilk defa mutluyuz." Çayımdan bir yudum aldım.

Ali aşkla bana bakıyordu. "Yemeğini ye!" Diye homurdandım. Başını salladı ve yavaşça önündekileri yemeye başladı.

Ekmeğe tereyağ ve çilek reçeli sürüp ona uzattım. Tam elimi ısıracağı sırada hemen elimi çektim. Neşeyle güldüğümde gözlerini kıstı. "Tam bir cadısın!" Dedi yalandan kızdı.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra arkama yaslandım. "Göbeğim şişti. Çok yedim galiba." Güldü. "Yok canım, ne çok yemesi?" Dedi. "Ne yapayım, acıkmışım." Dedim. "Sen bu kadar çok yemezdin. Seni cidden yormuş olmalıyım." Bana çapkın bir sırıtışla bakıyordu.

Kıkırdadım ve ayağa kalktım. "Tuvalete gidip geliyorum." Ali'nin kaşları çatıldı. "Ali alt tarafı tuvalete gidip geleceğim, hemen şurası!" Başını olumlu anlamda salladı. "Çabuk gel." Dedi.

Tuvalete girdiğimde işlerimi hallettim. Ellerimi yıkarken bakışlarım aynayı buldu. Yanaklarım kızarmıştı. Nedense yanıyordum. Terlemiş gibi hissediyordum. Havanın çok sıcak olması bana yaramamıştı.

Birden telefonum çaldığında gülümseyerek açtım. En son annem arayacağını söylemişti. "Alo, anne?" Dedim.

Bir sessizlik olduğunda kaşlarımı çattım ve arayana baktım. Kayıtlı bir numara değildi. "Kimsiniz?" Diye sordum. Korktuğumu hissederken karşı taraf konuştu. "Loya Hanım?" Bir erkek sesiydi.

***

Ali hesabı çoktan ödemişti. Kafeden çıktığımızda elimi tuttu. "Nereye gidelim?" Bakışları gözlerimi bulduğunda sertçe yutkundu. "Loya?" Sesi telaşlıydı.
"Ne oldu Ali?" Yüzümü avuçladı.

Şefkatle yüzümü okşadı. "Bir şey mi oldu sevgilim? Neden böyle yüzün düştü?" Yüzümü eline yasladığımda beni kendine çekti.

Yavaşça yanağımdaki elini alıp dudaklarıma götürdüm. Sıcacık bir öpücük bıraktım avuç içine... Bu öpücükte bir his gizliydi; mutluluk...

Bunu anlamasını dilediğimde anlamadığına kanaat getirdim. Zorlukla gülümsedim. "Nereye gideceğiz?" Diye sordum. "Nereye istersen..." Dedi. "Denize gitmek istiyorum."

Ali başını salladı. Arabamıza bindiğimizde yeniden gözlerime baktı. "Bir sorun yok değil mi?" Güldüm. "Hayır Ali." Yalan söylememin verdiği acı içimi sızlattı.

Ne der bilemiyordum... Nasıl olacak bilmiyordum, şu an o kadar değişik bir ruh hâline sahiptim ki... Ne olacak kestiremiyordum.

***

Sahile geldiğimizde etrafıma baktım. Neyse ki kalabalık değildi.

Ali arabayı park ettiğinde aşağıya indik. "Burada ne yapacağız küçük hanım?" Sesi alaycıydı. Buna karşın gülümsedim ve onun elini tuttum.

Onu koşturarak peşimden sürüklediğimde güldü. "Sende bir haller var!" Denizin yanına gelene kadar koştum. Ali de mecburen benimle koşmak zorunda kalmıştı.

Kulağıma dolan dalga sesleriyle birlikte gülümsedim ve ona döndüm.

"Loya?" Şaşkındı. "Güzelim ne oluyor?" Dediğinde tebessüm ettim.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım ve dudaklarına sıcak bir öpücük kondurdum. Bu öpücükle birlikte ikimiz de titredik.

Sanki sabah birbirimize dokunan biz değilmişiz gibi, titredik... Her gün onun olsam da yine küçücük bir öpücükle heyecanlanıyordum. Aşk dedikleri şey de bu değil miydi zaten? Dokundukça ölmek... Tek bir gülüşüne bütün dünyayı yakmak...

Ben aşkı yaşamıştım. Ben aşkı iliklerime kadar yaşamıştım. Karşımdaki uzun boylu, gür saçlı adamda yaşamıştım. Bana aşkı öğretmişti, bana sevdayı, sevdalanmayı öğretmişti.

Minnetle kollarımı boynuna doladım. "Sen olmazsan ne yapardım ben?" Gözlerim dolmuştu. "Senin aşkın olmasa, nasıl yaşardım?" Dedim.

Ali kollarını belime sardı. "Çok şükür Loya'm, çok şükür kara sevdam... Bak, iki yıl boyunca pes etmedim. Allah sonunda dualarımı duydu, şimdi o kadar çok mutluyum ki..." Dedi.

Aşkla gözlerine baktığımda sustuk. Biraz daha ona yaklaştım ve burnumu burnuna sürttüm. Hiçbir şey demeden başımı omzuna yasladım. Mutlulukla kokusunu içime çektim.

Öyle güzel kokuyordu ki, öyle çok seviyordum ki... Hislerimi anlatamayacak kadar çok, ikimizi de yakacak kadar tehlikeli...

Gözümden bir damla yaşın kayıp gittiğini fark edince hemen onu sildim. Bakışlarım gözlerine çıktığında yutkundu.

Dudaklarını gözüme değdirdiğinde içim gitti. "Ağlama, ölürüm..." Diye fısıldadı.

Birden kumların üstüne oturduğumda kaşlarını çattı. Yanımı gösterdiğimde anlamayarak bana bakıyordu.

Ona elimi uzattığımda elimi tuttu ve yavaşça yanıma oturdu.

Dalgalar kumlara vurdukça ıslanıyordum.

"Güzelim, ne yapıyorsun sen?" Dedi.

Ali'nin bacağına dokundum. Yine anlamayarak bana baktığında güldüm. "Bacaklarının arasında denizi izlemek istiyorum." Dedim.

Ali şaşkınca bana baksa da bacaklarını araladı. Yavaşça bacaklarının arasına oturdum ve kendimi ona yasladım. O da kollarını arkamdan belime doladı.

"Bana güzel bir şarkı söylesene." Dedim. "Neden söyleyecekmişim?" Alayla bana bakıyordu. "Ali ne olur... Tamam söylemekten hoşlanmıyor olabilirsin ama ben senin karınım ve söylemeni istiyorum." Güldü.

Saçımı öptüğünde ellerini tuttum. "Ne söylememi istersin?" Göz devirdim. "Söyleyecek olan sensin Aliş!" Diye homurdandım ve yavaşça başımı ona çevirdim.

Göz göze geldiğimizde gülümsedim. "Bu gözlere bakınca aklına hangi sözler geliyorsa, dökülsün dilinden..." Diye fısıldadım.

Ali bir süre gözlerimi izledi ve ardından başını salladı. Dudaklarını omzuma değdirdi.

Çabuk olalım aşkım,
Her şeyi paylaşalım...
Ben kendimi sana adadım.
Sevgilim sensiz anlamsızım...

Gözlerime baktığında utanıp bakışlarımı kaçırdım. Ali yeniden omzumu öptüğünde yeniden cesaretlenip gözlerine baktım.

Mahşere kadar benim aşkım,
Her âlemde senindir canım...
Nereye istersen sür köle diye,
Sensiz ölürüm cennette...

Gözlerine baktığımda içim gitti.

"Sen, sen nasıl bir adamsın..." Diye fısıldadım.

Seni seven kalbim,
Sana deli oluyor anlasana...
Sana dayanamıyorum, inan ki...
Sensiz mutlu olamıyorum...

Yavaşça ona döndüm ve yüzünü avuçladım. Sakalları elime battığında burukça gülümsedim.

Ali'nin söylediği her bir sözde gözyaşlarım hızlandı...

Seni seven kalbim,
Sana deli oluyor anlasana...
Sana dayanamıyorum, inan ki...
Sensiz yaşayamıyorum...

"A-Ali..." Diye fısıldadım.

Bin ömrüm daha olsa,
Kollarında son bulsa,
Eğer sana kavuşmak varsa,
Ölmek düğün gibidir bana...

Ali gözlerime o kadar derin bakıyordu ki yutkunamadım.

Eğer sana kavuşmak varsa, ölmek düğün gibidir bana...

Bunu söylerken öyle güzel bakmıştı ki gözlerime, ona bir kez daha âşık olmuştum.

Sensizlikten çok korkuyorum;
İnan kendimi bilmiyorum.
Önce Allah, sonra sen benim için,
O bilir nasıl sevdim...

Ali'nin de gözleri dolduğunda nefes alamıyordum. Başımı omzuna yasladım ve hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım... Ben bunca süre nasıl da onun değerini bilememiştim?

Aptallığıma ağladım, çektiğimiz acılara ağladım...

Seni seven kalbim,
Sana deli oluyor anlasana...
Sana dayanamıyorum, inan ki...
Sensiz mutlu olamıyorum...

Ali dudaklarını saçıma değdirdiğinde yeniden titredim. Ellerimi ürkekçe göğsüne koydum ve gözlerine bakmadım. Saçlarımı okşadığında gözlerine

bakmam gerektiğini biliyordum.

Yavaşça başımı kaldırdığımda ellerimi tuttu. Denizin hırçın dalgaları yavaşlamıştı. O bile bizi dinliyordu, o bile bizim aşkımıza hayran oluyordu..

Seni seven kalbim,
Sana deli oluyor anlasana...
Sana dayanamıyorum, inan ki...
Sensiz yaşayamıyorum...

Ali son sözleri söylediğinde huzurla ona sokuldum.

"S-Seni çok seviyorum..." Diyebildim sadece.

"Biliyorum, biliyorum nefesim..." Dedi.

Gözyaşlarımı sildim.

"Artık ailemi de istemiyorum, bir tek seni istiyorum. Sen yanımda olduğun müddetçe istediğin her yerde kalırım. Sen yeter ki yanımda ol, beni bırakma..." Dedim.

Ali gözlerimdeki yaşları yeniden sildi. "Şş, öldürecek misin beni kızım?" Kıkırdadım ve burnumu çektim.

"Allah korusun." Gözlerine baktım.

Ali daha fazla kendini tutamadığında gözünden bir damla yaş düşmüştü. O yaşın yanağına inmesine izin vermedim ve tam oraya dudaklarımı bastırdım.

Dudaklarıma dolan tuzlu tadla birlikte içim acıdı. Bunun mutluluktan olduğunu biliyordum ama yine de içim acıyordu.

Dudaklarımı aynı onun yaptığı gibi gözlerine bastırdım. Ali ellerini sırtıma çıkardığında şefkatle okşadı.

Birden geri çekildiğimde yaşlı gözlerle bana bakıyordu.

Elini aldım ve dudaklarıma götürdüm. Kaç kere öptüğümü sayamazken hınzırca gülümsedim ve yeniden dudaklarını öptüm.

"Bugün beni kendine tekrar tekrar âşık ettin, suç bu! Daha ne kadar çok seveceğim be vicdansız kadın?" Diye söylendi.

Kıkırdadım ve elini sımsıkı tuttum.

"Artık daha da çok seveceksin." Dedim.

Elini karnıma götürdüm ve yavaşça okşamasını sağladım.

Ali'nin bakışları karnımı bulduğunda anlamayarak bakıyordu.

"Loya ne yapıyorsun?" Diye sordu.

Göz devirdim ve ardından güldüm.

"Artık sadece beni sevmeyeceksin." Elini karnımda gezdirmeye devam ettim. "Onu da çok seveceksin." Dedim.

Gözümden düşen bir damla yaş tam elimizin üstüne düşmüştü...

Ali ilk önce anlamadı ama sonra bakışları şaşkınca bana döndü.

"B-Ben bir şey anladım ama..." Başını iki yana salladı. "Hamile..." Sustu ve ardından titrek bir nefes aldı. "Hamile misin?" Gözlerime öyle bir bakıyordu ki...

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Hamileyim Ali, bir çocuğumuz olacak." Dedim.

Ali'nin şaşkınlıktan aralanmış dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Bak, tam burada..." Elini karnıma bastırdım. "İkimizin bebeği, ikimizin de canından can... Oğlumuz orada Ali..." Yutkunamadı.

"O-Oğlumuz mu olacak?" Kitlenmiş gibi bir tek karnıma bakıyordu.

"Yani ben öyle hissediyorum. Kızımız da olabilir, ne fark eder ki? Sonuçta ikisi de bizim olmayacak mı?" Dedim.

Ali'nin uzun kirpikleri titredi. Yaşlarla dolan kirpikleri ıslaktı.

Birden ayağa kalktı.

"Allah'ım, Allah'ım sana şükürler olsun!" Diye haykırdı.

Mutlulukla kendini denize bıraktığında kıkırdadım. Dalgalar Ali'nin üstüne geldikçe durmuyor, bağırıyordu.

"Çok şükür Allah'ım... Bana baba olmayı nasip ettin ya, senden daha ne isterim?" Dedi.

Ben de ayağa kalktım ve hızla ona doğru koştum.

Dalgalar iyice şiddetlenmişti. Güldüm kendi kendime, o da mutlu olmuş olmalıydı...

Su karnıma kadar geldiğinde Ali şaşkınca bana döndü.

Birden bana doğru yüzdüğünde beni kucağına aldı.

"Kızım sen ne yapıyorsun burada, hamilesin sen! Kendine gel, neden yüzüyorsun?" Kahkaha attım.

Manyak herif ilk dakikadan kızmaya başlamıştı bile...

"Seni öyle görünce dayanamadım." Dedim.

Ali'nin kızgın bakışları yerini sırıtmaya bırakmıştı.

"Sen şimdi ciddi ciddi hamile misin?" Dedi.

Elini karnıma koyduğunda gülümsüyordu. "Ciddi ciddi hamileyim." Birden gülümsemesi soldu.

"Yemin et?" Dediğinde yeniden kahkaha attım.

Uzanıp ıslak burnunu ısırdım. "Yemin ederim." Dedim.

Ali belimi sıkıca sardı ve gözlerime baktı.

"Lan varya..." Başını iki yana salladı. "Sana çok pis âşığım kadın!" Dedi.

Güldüm ve sakallarını okşadım. "Ben de sana çok pis aşığım Ali'm..." Dedim.

Ali dudaklarını boynuma değdirdi ve ardından geri çekildi.

"Baba oluyorum lan, baba oluyorum!" Diye yeniden haykırdı.

Etraftaki birkaç kişi şaşkınca bize dönüp bakmıştı. Aslında başından beri bakıyorlardı. İkimiz de üstümüzdeki kıyafetlere aldırmadan denize girmiştik.

Ali'nin bakışları yeniden gözlerimi buldu. "İyi ki, iyi ki iki yıl boyunca seni beklemişim..." Burukça gülümsedim.

"Ben seni en başından beri seviyorum Ali, sana söyleyemedim. Affet beni, iki yıl bize acı çektirdiğim için..." Dedim çaresizce.

Ali söylediklerimi duymamış gibi dudaklarını dudaklarıma bastırdı.

Ona karşılık verirken kalbim heyecandan küt küt atıyordu.

İşte aşk buydu. Aşk heyecanlamaktı, aşk hissetmekti... O duyguyu kalbinin en güzel köşesinde hissedip, sevdana yenik düşmendi.

Aşk şüphesiz ki bütün duyguların en güzeliydi. Aşk; hiç beklenmedik bir anda, başa gelen en güzel şeydi...

***

Ağva'da tatilimiz bitmişti.

Biriktirdiğimiz güzel anıları hatırlarken son kez bungalova baktım.

Burayı hiç unutmayacaktım...

Artık Ağva benim için özel bir yerdi. Hamile olduğumu burada öğrenmiştim.

Kahvaltımızı yaptıktan sonra tuvalete gitmiştim. Tam tuvaletten çıkacakken tanımadığım bir numara beni aramıştı. Telefonu korkuyla açsam da sonrasında büyük bir şaşkınlık ve mutlulukla kapatmıştım.

Doktor kan sonuçlarının çıktığını söylemişti. Kötü bir şey söyleyecek diye ödüm kopmuştu ama o *hamilesiniz* demişti.

"Loya Hanım, normalde olsa sizi rahatsız etmezdim ama kan sonuçlarınızı incelerken gözüme bir şey takıldı." Derin bir nefes aldı. "Hamilesiniz Loya Hanım..."

O anları hatırlarken kocaman gülümsedim.

Bakışlarım aynayı bulduğunda; karnıma bakmış, tam orayı incelemiştim.

Birden bire böyle bir şeyi duyunca şaşırıp kalmıştım. Hiç beklemiyordum bile, bu yüzden oldukça şaşkındım.

Aklıma gelen ani planla birlikte ona tam romantik bir anda söylemeye karar vermiştim. İstediğim gibi de olmuştu.

Mutlulukla elimi karnıma götürürken gözlerimi kapattım.

Bebeğim oradaydı...

Bir anda Ali'nin elini karnıma koymasıyla birlikte gözlerimi açtım.

"Babacığım?" Dediğinde güldüm.

"Çen baba mı oydun?" Dediğimde yüzünü buruşturdu.

"Loya'm, sen hırçın bir Karadeniz kızısın! Kendine gel." Küçük bir kahkaha attım.

Elinin üstüne elimi koydum ve gülümsedim. "O küçücük bir Laz... Büyüyünce annesine benzeyecek." Ali korkuyla bana baktı. "Aman Allah korusun!" Kaşlarımı çattım. "Seni boğarım Ali Bozarslan!" Dedim.

Ali güldü ve ellerini yüzüme çıkardı. "Yola bak, yoksa kaza yapacağız!" Diye söylendim. "Bir kez öpersem olur." Dedi.

Nazlanıp omuz silktiğimde ısrarla bana bakıyordu. "İyi, acıdım. Öp haydi." Ona yanağımı çevirdiğimde çenemden tuttu ve dudağımı öptü. "Yalancı!" Güldü ve yola döndü.

Mutlulukla onu izlediğimde dayanamadım ve uzanıp yanağını öptüm.

"Şimdi bütün İstanbul bizim aşkımızla yanacak." Dedim.

Ali başını olumlu anlamda salladı.

"Nasıl Trabzon acılarımızla yandıysa, İstanbul'u da mutluluğumuzla yakalım." Dedi.

Burukça onun boşta kalan elini tuttum. "Bir dahaki gittiğimizde Trabzon'u da mutlu ederiz. O şehir onca ayrılığı gördü. Onca kalp kırıklığına şahit oldu." Dedim. "Biraz da mutluluğumuzu, bebeğimizi görsün." Ali elimi öptü.

"Görsün be güzelim." Camları açtı. "Bütün dünya görsün aşkımızı, herkes bu anlara şahit olsun! Artık biz hiç ayrılmayacağız..." Dedi ve başıyla torpido gözünü işaret etti.

Onun dediğini yaptım ve torpido gözünü açtım.

Gözüme çarpan kırmızı kutuyla birlikte yavaşça kutuyu elime aldım. "Bu ne?" Diye sordum.

"Aç bakalım." Dedi.

Kutuyu açtığımda parıl parıl parlayan yüzükle karşılaştım.

Pırlantası kocamandı. Öyle ihtişamlı duruyordu ki, hayranlıkla yüzüğe baktım. Büyük bir işçilikle yapıldığı belliydi. Üzerinde çok emek olduğunu ve özel bir yüzük olduğunu belli ediyordu.

"Ali bu harika!" İnanamayarak yüzüğe bakıyordum. "Ne ara aldın?" Güldü.

"Aldığımda hamile olduğunu bilmiyordum. Bebeğimize kısmetmiş... Bu yüzük ikiniz için ilk hediyem olsun." Dedi.

Ona yaklaştım ve dudağının kenarını öptüm.

"Sen mükemmel bir adamsın, çok teşekkür ederim Ali!" Dedim heyecanla.

Geri çekildiğimde yüzüğü incelemeye devam ettim.

"Loya, taksana güzelim. Göreyim o güzel parmaklarında nasıl durduğunu..." Ona elimi uzattım. "Sen tak." Ali arabayı sağa çekti ve bana döndü. "Ver bakalım." Yüzüğü ona uzattım.

Ali parmaklarımı okşadı ve yüzüğü takacağı yere küçük bir öpücük kondurdu. Dudaklarıma yayılan tebessümle birlikte yüzüğü parmağıma taktı.

"Çok yakıştı o narin parmaklarına..." Dedi.

Mutlulukla yüzüğüme bakıyordum. "Gerçekten çok beğendim. Seni mıncırmak istiyorum Ali!" Güldü. "Ama bir şeyi fark etmedin." Kaşlarımı çattım. "Neyi?" Diye sordum.

Yüzüğüme bakarken hâlâ bir şey görememiştim. Neyi fark etmemiştim ki?

"Yüzüğün dışında değil." Dediğinde güldüm ve başımı salladım.

Yüzüğü parmağımdan çıkardım ve içini incelemeye başladım.

Gördüğüm yazıyla birlikte şaşkınca durdum.

LoyAli Bozarslan

Yüzüğün içindeki yazıyla birlikte kıkırdadım. "Bir de gidip adımızın birleşimini mi yazdırdın?" Dedim ve yeniden ona uzanıp yanağını öptüm. "Soyadımızı da unutmamışsın!" Ali güldü ve karnıma uzandı. Bluzumu yukarı çekip karnımı öptü.

"Babacığım..." Diye fısıldadı. "Benim güzel kızım, hediyenizi beğendin mi? Sen büyüyünce sana daha güzellerini alacağım." Dedi.

Dudağımı büktüm. "Bana?" Dedim sorarcasına. Ali kahkaha attı. "Sen kızımızı mı kıskandın?" Sesi alaycıydı.

Göz devirdim ve karnımı okşadım. "Kız değil o, erkek! Ben oğluşuma çok güzel hediyeler alırım." Dedim. "Hayır, kız." Diye itiraz etti. "Erkek dedim!" Güldü. "Kız diyorum sana!" Alayla güldüm. "Erkek dediysem erkek, anayım ben ana! Hissedebiliyorum bir kere!" Ali kahkaha attı. "Şu an mutluluktan delirebilirim!" Dedi.

Ali son kez dudağımı öptü ve yeniden arabayı çalıştırdı.

"Şimdi İstanbul düşünsün!" Dedi ve mutlulukla gaza yüklendi.

***

Eve geldiğimizde Ali zili çaldı.

Çok geçmeden kapı açıldı. Hilal gülümseyerek bana bakıyordu. "Hoş geldin!" Dedi ve bana sarıldı.
Şaşkın şaşkın ona baktım.

Ali söylemiş olmalıydı...

Ömer beni görünce dostça sarıldı. "Hoş geldin yengem, iyisin değil mi?" Başımı olumlu anlamda salladım. "İyiyim Ömer, sağ ol." Dedim.

İçeriye geçtiğimizde Emine Hanım gülümseyerek bana sarıldı. Şaşkınlığım artarken Ali memnuniyetle bizi izliyordu.

"Hoş geldin kızım." Başımı salladım. "Hoş buldum Emine Hanım." Dedim.

Salona ilerlerken sofranın hazır olduğunu gördüm. Masada eksik olan bir şey yoktu. Ali kesinlikle hamile olduğumu söylemişti.

"Yemekler hazır çocuklar." Dedi Emine Hanım.

"Ben izninizle üstümü değiştireyim." Başını olumlu anlamda salladı.

"Siz oturun, biz birazdan geliyoruz." Emine Hanım oğluna baktı ve gülümsedi. "Çok geç kalmayın." Dedi.

Ali'yle birlikte odamıza girdiğimizde kapıyı kapattım.

Birden gördüğüm şeyle birlikte şokla karşıma baktım.

Odamız balonlarla süslenmişti... Mavi ve pembe balonlar tavana yapışmıştı. Şaşkınca yatağımıza bakarken güllerle kaplı olduğunu gördüm.

Yerde güllerle yapılmış kocaman bir kalp vardı...
Mumlar loş bir ortam oluşturmuştu.

Bakışlarım onu buldu. "Bu..." Devamını getiremedim.

"Beğendin mi?" Dedi ve gülümsedi. "Seni mutlu etmek istedim." Gözlerim dolarken ona yaklaştım.
"A-Ali bu çok güzel!" Diye fısıldadım.

Hayranlıkla etrafıma bakarken Ali birden yere eğildi ve başını karnıma yasladı.

"Kurban olurum ben sizi verene..." Derin bir iç çekti.
"Allah sonunda dualarımı duydu ya, başka bir şey istemem artık!" Dedi.

***

Yemekleri yediğimizde herkes neşeliydi. Herkes bizi tebrik etmişti. Mutlulukla karnımı okşadım. Anne olacak olmak o kadar tuhaf geliyordu ki...

"Loya?" Emine Hanım bana seslendi. "Biraz konuşabilir miyiz?" Başımı olumlu anlamda salladım.

Ali merakla bize baksa da bir şey söylemedi. Ne hakkında konuşacağını tahmin edebiliyordum.

Emine Hanım'la birlikte bahçeye çıktığımızda salıncağa oturdum. O da yanıma oturdu.

"Loya?" Sesi sıkıntılıydı. "Emine Hanım, ben ne hakkında konuşacağınızı biliyorum." Dedim.

Emine Hanım elini dizlerime koydu. "Bak kızım, benim onun geleceğinden haberim yoktu. Eve geldiğinde şok oldum, ne diyeyim kıza? Bizde misafir geri çevirilmez ki! Buna rağmen ona uygun bir dille gitmesi gerektiğini söyledim ama o gitmedi. Sonra Ali geldi. Senin birazdan geleceğini bildiği için onu bahçeye çıkarıp gitmesi gerektiğini söylüyordu ki sen geldin." İç çekti. "Ben öyle bir şeye izin verir miyim kızım? Her ne olursa olsun, seninle iyi anlaşamasam bile onun bu eve gelmesine izin vermezdim. Kadın gurursuz, Ali'nin peşini bırakmıyor. Ben bir şey yapmadım inan ki. Ben onu eve almamak için direndim, benim bir suçum yok." Anlayışla başımı salladım.

"Biliyorum Emine Hanım, Ali anlattı. Elbette sizin gibi karakterli bir kadının buna izin vermeyeceğini biliyordum. Tamam, ilk başlarda öfkeme yenik düşüp yanlış şeyler düşündüm ama sonradan düşününce pişman oldum. Sizin beni anladığınızı biliyorum." Dedim. "Ben sizinle gerçekten bir anne-kız gibi olmak istiyorum. Evet ilk başlarda birbirimizden hoşlanmıyorduk ama şimdi düşüncem değişti." Emine Hanım gülümsedi.

"Bana artık anne de. Bak, yakında torunumu doğuracaksın. O zamanda mı Emine Hanım diyeceksin?" Şaşkınca gülümsedim ve başımı salladım. "Tabii ki, yeter ki siz isteyin." Bana kızgınca baktığında kıkırdadım. "Yeter ki sen iste anneciğim..." Dedim.

Emine annem memnuniyetle gülümsedi. "İlk başlarda iyi anlaşamasak da, şu an iyi anlaşabiliriz. Değil mi gelin hanım?" Başımı olumlu anlamda

salladım. "O zaman birbirimizi tanımıyorduk, artık tanıyoruz." Emine annem elini karnıma koydu.

"Ali beni arayıp Loya hamile dediğinde dünyalar benim oldu... Sonunda bir torunum olacak, beni nasıl mutlu ettiğinizi bilemezsin!" Güldüm. "Uzun zamandır torun istediğini biliyordum. İnşallah onu sağlıkla kucağımıza alırız." Dedim.

Emine annem iç çekti. "İnşallah kızım, inşallah Allah onu sağlıkla kucağımıza almayı nasip etsin." Dedi ve ayağa kalktı. Ben de ayağa kalktım. "Ailemize hoş geldin kızım. Bunu daha önce söyleyememiştim." Dedi.

Onun elini öptüm ve ardından alnıma koydum. "Beni Ali'ye sen seçtin. Beni onunla tanıştırmak için can attığını da biliyorum. Sonradan pişman olsan bile, olsun..." Dedim.

"Pişman değilim kızım. Önceden olanları unutup, senin de dediğin gibi gerçekten bir anne-kız olarak devam edebiliriz." Mutlulukla ona sarıldım. "Teşekkür ederim anneciğim, bana bu fırsatı verdiğin için..." Emine annem sarılışıma karşılık verdi.

Geri çekildiğimde ıslanmış gözlerimi sildi. "Asıl ben teşekkür ederim, bana bir torun verdiğin için."

Mutlulukla yanan gözlerime söz geçiremiyordum.

***

Başımı Ali'nin göğsüne yasladım.

Çok yorgundum. Hemen uyumak istiyordum.

"Annemle barışmanıza çok sevindim." Dedi Ali.
"Çok şükür aşkım, sonunda barıştık!" Dedim. "Bebeğimiz şimdiden uğur getirdi." Ali bugün kaç kere karnımı öpüp okşamıştı sayamamıştım bile...

Adam iki yıldır çocuk için deliriyordu. Sonunda istediği olmuştu.

"İyi geceler sevgililerim." İlk önce karnımı, sonra beni öptü. Güldüm ve saçlarını okşadım. "İyi geceler bir tanem." Dedim.

Gözlerimizi kapattığımızda başımı onun yastığına yasladım. Dudaklarımız birbirine değdikçe mutlu oluyordum.

Ali belimi okşadığında bacaklarımı bacaklarına sürttüm.

Bedenim çok yorgun düşmüştü...

***

Hızla gözlerimi araladım.

Saate baktığımda ofladım. Saat gecenin üçüydü, ben ne yapacaktım?

"Allah'ım sen yardım et." Diye yalvardım.

Rüyamda bol fıstıklı bir baklava görmüştüm!

Kendimi yeniden uyumaya zorlasam da olmuyordu. Ağzım sulanıyordu!

Daha fazla dayanamadım ve Ali'yi uyandırdım. "Ali kalk!" Hızla onu sarstım.

Ali hemen gözlerini açtı ve doğruldu. "Loya?" Gözlerini ovuşturdu. "Ne oldu?" Hâlâ uyku sersemiydi. "Yoksa sana mı bir şey oldu?" Ona sokuldum.

"Ben hiç iyi değilim." Dedim üzüntüyle. "Ali yalvarırım, istiyorum." Ali hemen bana sarıldı.

"Ne oldu, neyi istiyorsun?" Yüzümü avuçladı. "Korkutma beni, neden iyi değilsin?" Dedi.

"Baklava..." Anlamayarak bana baktı. "Baklava istiyorum Ali! Rüyamda gördüm, çok canım çekti." Dedim.

Ali şaşkın şaşkın bana baktı. "Kızım bu saatte baklavayı nereden bulalım?" Hayretle sorduğu soruyla birlikte ofladım.

"Nöbetçi baklavacı yok mudur?" Dedim.

Ali ciddi olup olmadığıma baktı ve ardından kahkaha attı.

"Eczane mi bu? Nöbetçi baklavacı ne?" Dedi alayla. Ofladım ve dudağımı büktüm.

"Neden nöbetçi eczane var da nöbetçi baklavacı yok? Ya gecenin bir yarısı hamile bir kadının canı böyle bol fıstıklı baklava çekerse? Günah değil mi, neden gece kapatıyorlar ki?" Dedim.

Ali güldü ve bacağımı okşadı. "Yarın yesek olmaz mı güzelim? Dayanamaz mısın?" Gözlerim doldu. "İstiyorum Ali! O baklavayı istiyorum, dayanamam yarına kadar! Ağzım sulanıyor, yemin ederim hiç iyi değilim!" Daha fazla dayanamadım ve ayağa kalktım. "Baklava satan bir yer illa ki vardır, her yer kapalı mı sanki?" Dedim bir umutla.

Ali ofladı ve ayağa kalktı. "Sen benim başımın belasısın!" Diye homurdandı. "Bana ne, hamile bırakmasaydın! Hem bebeğimiz istiyor, ben değil!" Ali güldü.

"İkinize de ölürüm, biliyorsun..." Karnımı okşamasına izin vermedim. "Önce baklava!" Dedim.

Ali beni kollarının arasına aldı. "Bulabileceğimizi sanmıyorum. Yarın sabahtan gitsek?" Dudağımı büktüm. "Ben de dayanabileceğimi sanmıyorum."

Odamızdan çıktığımda Ali peşimden geliyordu. "Aşkım sen baklava sevmiyorsun ki, nereden çıktı şimdi bu?" Dedi.

Ona döndüm. "Rüyamda gördüm. Evet, normalde pek sevmem ama şimdi öyle çok istiyorum ki! Olsa bir tepsi yerim vallahi!" Dedim.

Emine annemin odasına girdiğimde Ali de benimle geldi. "Loya, ne yapıyorsun?" Dedi.

Onu umursamadan dikkatle Emine annemi uyandırdım. "Anneciğim, anneciğim?" Diye sesledim.

Emine annem yavaşça gözlerini açtı. "Loya?" Birden doğruldu. "Bir şey mi oldu kızım?" Kadın uyku mahmurluğuyla birlikte korkmuştu.

"Yok, yok..." Dudağımı ısırdım. "Baklava yapalım mı?" Sorduğum soruyla birlikte anlamayarak bana baktı. "Hı?" Dudağımı ısırdım. "Canım çok çekti, uyuyamıyorum. Bana yardım etsen de birlikte baklava yapsak?" Dedim.

Emine annem kaşlarını çattı. "Baklava mı?" Saate baktı. "Bu saatte olmaz ki kızım, yarın yapalım olur mu?" Yeniden gözlerim doldu. "Emine annem, yemin ederim ki çok canım çekti. Yoksa seni bu saatte rahatsız etmezdim." Yalvararak ona baktım. "Ne olur şimdi yapalım, ne olur, ne olur-" Sözümü kesti. "İyi, yapalım madem." Dedi.

Mutlulukla ona sarıldığımda güldü ve sarılışıma karşılık verdi. "Allah'ın delisi..." Diye söylendi.

İkimiz de ayağa kalktığımızda Ali gülümseyerek bize bakıyordu. "Kusura bakma nana, gelinin duramadı. Demek ki bebeğimizin canı baklava çekti." Dedi. "Aman oğlum ne kusuru, kız hamile. Eğer canı çekiyorsa yapacağız, ne yapalım?" Minnetle Emine anneme baktım.

Birlikte mutfağa geldiğimizde malzemeleri çıkardık. "Neyse ki evde her şey var, yoksa yanmıştık!" Dedi.

Ali birden arkamdan bana sarıldı. Kollarının arasında küçücük kalırken kıkırdadım. "Sen var ya, ne fenasın sen!" Burnunu saçlarıma gömdü. "Laz kızı!" Diye tatlı tatlı söylendi.

"Ne yapayım, bebeğimiz beni uyutmazdı. Şimdi çok mutlu uyuyacağım, keşke beş dakika içinde hazır olabilseydi." Dedim üzüntüyle.

Ali güldü ve karnımı okşadı. "Ben sizinle ne yapacağım?" Dedi.

Başını boynuma gömdüğünde öpücük sesleri mutfakta yankılanıyordu. Hızla onu dürttüğümde Emine annem bize döndü.

"Ali!" Diye oğlunu uyardığında Ali mecburen geri çekildi. "Kızı rahat bırak da!" Diye yalandan söylendi.

Mecburen ondan ayrıldığımda ona hülyalı hülyalı baktım.

Ali de derin bir iç çektiğinde onu özlediğimi anladım. O da bunu anlamış olacak ki özlemle beni süzüyordu.

"Loya!" Emine annem bana uyaran bakışlar atıyordu. "Tamam anneciğim, geldim." Güldü ve başını iki yana salladı. "Haydi, sen de burada tepemizde dikilme." Dedi oğluna.

Ali hayal kırıklığıyla annesine baktı. "Sizi biraz daha izleseydim?" Emine annem göz devirdi.

"Bizi izleyecekmiş, yalana bak! Loya'yı izleyeceğim diyemiyor da!" Alayla güldü. "İzleye izleye doyamadın!" Dedi.

Utandığımı hissederken bakışlarımı kaçırdım. "Hiç utanma gelin hanım. Acele edelim de sana güzel bir baklava açalım. Torunumun o kadar canı istemiş." Gülümsedim ve minnetle Emine anneme baktım.

Gecenin bir yarısında benim için kalkıp baklava açıyordu.

Bu kadın gerçekten çok iyi biriydi. Çok şükür ki onun gibi bir kayınvalideye sahiptim...

4326 Kelime...

SINIR: 4.50K VOTE 600 YORUM

Bölümün gecikme nedeni sınırın çok geç bir sürede geçilmesidir. Onca okuyan kişi benim emeğime saygı duymuyorsa lütfen benden de saygı duymamı beklemeyin.

Üstelik yoğun olduğumu da belirtmiştim. Serseri Patronum'u başından sonuna kadar düzenlenmeme rağmen, derslerimle ilgilenmeme rağmen

gelip bu hikâyeme de bölüm atabiliyorsam birazcık anlayışlı olmayı deneyebilirsiniz.

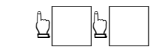
Sınırı çabucak geçmek sizin elinizde, ortada büyük bir emek var ve buna saygı duyarak hak ettiği değeri vermek yine sizin elinizde. Lütfen bir daha aynı manzarayla karşılaşmayalım, bunu sizden son kez rica ediyorum.😘

Anlayışla beklemesini bilen, emeğime ve bana saygı duyan herkese çok teşekkür ederim! Sevildiğinizi unutmayın...❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

34 "Mutluluk"

BENSU

Kızımın sesini duymamla birlikte gözlerimi araladım.

Begüm kahkaha attı ve babasının yanağını ısırdı. Boran gülerek kızımızı göğsüne bastırdı. "Sen babayı mı ısırdın?" Yalandan kızıyordu.

Gülümseyerek onları izledim. "Anneye günaydın öpücüğü yok mu?" Dedim.

Begüm hemen bana döndü ve üzerime uzanıp yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

"Günaydın anne!" Dedi.

Gülümsedim ve kızıma sarıldım. Dudaklarımı saçına değdirdim. "Kokuna ölürüm kuzum, yavrum benim..." Begüm kıkırdadı. "Ben acıktım!" Karnını gösterdi. "Açım!" Boran güldü ve kızımızın göbeğini ısırdı.

Begüm inlediğinde Boran'a kötü kötü baktım. "Kızımdan uzak dur!" Diye onu uyardım. Boran bana göz kırptı ve kızımıza döndü. "Kızım, senin en sevdiğin çizgi film başlamadı mı?" Begüm şaşkınca başını salladı. "Evet, hem de çoktan!" Yataktan indiğinde telaşla doğruldum.

"Annem, dikkat et!" Hemen ayağa kalktım. "Kafana daha yeni dikiş attılar. Merdivenlerden tek başına inme!" Boran ayağa kalktı ve beni durdurdu. "Ben onu indiririm." Kızımızı kucağına aldığında gülmeden edemedim.

Amacının ne olduğunu çok iyi biliyordum...

Birkaç dakika sonra Boran yeniden odaya girdi. "Sen ne fenasın ya, çocuğumuzu gönderdin!" Dedim. Sırıttı ve bana yaklaştı. "Ne yapayım? Sana kavuşmama izim vermiyor ki cadı! Geceleri konuşmaya başlayınca bile kızıyor. Dokunamıyorum iki gündür!" Kahkaha attım ve ona sarıldım.

"Kızımı suçlama, ne yapsın? Babasından ayrılamıyor ki... Hiç bu kadar uzun süre seninle kalmamıştı. Dolayısıyla çok mutlu." Dediğimde gülümsedi. "Ben de çok mutluyum, iki gün onunla uyumak yetmiyordu." Dedi.

Boran belime sarıldığında başımı göğsüne yasladım. "Seni çok seviyorum Boran..." Diye fısıldadım.

Boran dudaklarını saçıma değdirdi. "Biliyorum güzelim... Seni o kadar çok seviyorum ki, bunun bir tarifi yok."

Barışmamız için o kadar çok çabalamıştı ki... Boşandığımızda gururdan ziyade geriye kalan tek şey acı olmuştu.

O acı günleri hatırlarken bir hançer saplantı kalbime. Ne de zordu onu severken onsuz olmak... Kalbini susturmaya çalışsam da susmamıştı. O kızımın babasıydı, nasıl unutabilirdim ki? Begüm her an '*baba*' diye haykırırken, nasıl ona kıyabilirdim?

Taha'ya baktım ve başımı salladım.

"Pek beğendiğimi söyleyemeyeceğim..." Çizimi gösterdim. "Bunun yerine daha iç açıcı bir şeyler yapabiliriz. Bu çok sıradan değil mi sence de?" Taha hayretle bana baktı. "Bensu tam bir haftadır uğraşıyorum!" Dudağımı ısırdım. "Senden daha iyi bir çalışma beklerdim."

Taha sıkıntıyla arkasına yaslandı. "Demek beğenmedin..." Başını iki yana salladı. "Oysaki her çizimimi beğenirdin." Gülümsedim. "Bu sefer olmadı." Dedim.

Başını salladı ve gülümsedi. "O zaman birlikte daha iyisini tasarlayabiliriz. Ne dersiniz Bensu Hanım?" Tam ona cevap verecekken duyduğum sesle birlikte arkamı döndüm.

"Anne?!" Begüm kaşlarını çatmış, bana bakıyordu. Şaşkınca ayağa kalktım. "Bebeğim, sen kalktın mı?" Begüm öğlen erkenden uyumuştu. "Sesleri duyunca uyandım." Kızım huysuz görünüyordu.

Hemen onu kucağıma aldım ve yanağını öptüm. "İstersen uykunu bölme, yoksa sonra uyuyamayacaksın." Ofladı. "Bu adamın burada ne işi var?" Diye sorduğunda yutkundum. "Şş, çok ayıp!" Diye kızdım.

Taha zorlukla gülümsedi. "Sorun değil Bensu, o daha çocuk. Babası benden hoşlanmadığı için o da hoşlanmıyor." Begüm huysuzca başını omzuma yasladı. "Anne..." Onun gitmesini istediğini çok iyi biliyordum.

Bir şey söylemeden salondan çıktım ve Begüm'ün odasına girdim. Onu yatağına bırakırken alnını öptüm. "Aşkım, bana boş yere kızma. O benim iş arkadaşım, eve de iş konuşmak için geldi." Begüm ofladı. "Babamı istiyorum ben, onu istemiyorum!" Gözleri dolduğunda hemen onu göğsüme bastırdım. "O benim arkadaşım Begüm, sadece arkadaş! Arkadaşlar anne ve baba gibi olmazlar. Yani aralarında bir ilişki olmaz." Begüm başını salladı.

Kızıma sımsıkı sarıldım. "Acıktın mı kuzum?" Diye sordum şefkatle. Begüm iç çekti. "Şey, senden bir şey isteyebilir miyim anneciğim?" Başımı salladım. "Telefonunu alabilir miyim? Oyun oynamak istiyorum." Kaşlarımı çattım. "Hayır, saat geç olmadan uyusan iyi olur." Telefonumla oynamasına pek izin verdiğim söylenemezdi. Nadir anlarda, canı çok sıkıldığında mecburen veriyordum. Onun haricinde yaşı küçük olduğu için bunun doğru olmadığını söylüyordum.

"Anne, ne olur... Uykum kaçtı, şimdi sen benimle oyun da oynamayacaksın." Bana öyle masum bakıyordu ki...

Ona kıyamadım ve telefonumu uzattım. "Sadece yarım saat. Taha abin o zamana kadar gider zaten." Dedim.

Begüm hevesle başını salladığında son kez onu öptüm. "Oyunu açayım mı?" Gülümsedi. "Ben açmayı biliyorum." Başımı olumlu anlamda salladım ve odadan çıktım.

Taha'nın yanına geldiğimde yerime oturdum. "Begüm'ün kusura bakma. Babasına çok düşkün ve çok kıskanç. Beni herkesten kıskanıyor." Taha iç çekti. "O daha çocuk Bensu, ben bunu sorun etmiyorum." O benim yalnızca iş arkadaşımdı, başka hiçbir şeyim olamazdı!

Yaklaşık yirmi dakikanın sonunda yorgunca arkama yaslandım. Taha önündeki çizimle ilgileniyordu.

Birden kapının çalmasıyla kaşlarımı çattım. Bu saatte kim gelebilirdi ki?

"Bensu, kapıyı benim açmam daha doğru olur-" Taha'yı dinlemeden ayağa kalktım.

İçimdeki sıkıntı gittikçe büyürken zorlukla derin bir nefes aldım. Bu saatte tek bir manyak kapıma gelebilirdi; Boran...

Tahminimin doğru olmamasını umarak kapıyı açtım. Göz göze geldiğimizde yanılmadığımı anladım. "Boran?" Boran hızla beni itti ve salona girdi.

Koşarak peşinden giderken gürlediğini duymamla korkuyla yerimden sıçradım. "Senin bu saatte karımın ve çocuğumun olduğu evde ne işin var lan?!" Taha'nın yakalarına yapışmış, öfkeyle ona bakıyordu.

Taha kaşlarını çattı. "Gördüğün gibi çizim yapıyoruz." Boran onu yakalarından tutup kaldırdı. Korkuyla küçük bir çığlık attım. "Boran yapma ne olur, o benim arkadaşım!" Bana bakmadı. "Başlarım arkadaşına, bu piçin sende gözü var anlamıyor musun?!" Birden Taha'nın burnuna sert bir yumruk attı.

Korkuyla Taha'ya baktım. "Taha, iyi misin?" Dediğimde Boran sert bakışları bana çevirdi. "İçeriye git!" Sert uyarısını önemsemedim. "Taha yalnızca arkadaşım! Saçma sapan şeyler düşünme-" Boran öyle bir gürledi ki sözüm yarıda kesildi. "Bensu kızımızın yanına git!"

Korkuyla başımı salladım ve Taha'ya üzgün bakışlarımı gönderdim. Yapacak bir şeyim yoktu. Hem kızımız da bu sesleri duyup korkmuş olabilirdi.

Begüm'ün odasına geldiğimde ağladığını gördüm. Hemen kapıyı kapattım ve onu göğsüme çektim. "Kuzum, yavrum..." Diye fısıldadım.

Begüm bana sokulduğunda kokusunu içime çektim. "Korkma annem... Ben yanındayım." Çok geçmeden kapı açıldı.

Begüm babasını görür görmez benden ayrıldı. Boran kızımızı kucağına aldı. "Bebeğim..." Sakin kalmaya çalışıyordu. "Baba, anneme kızmasan olmaz mı?" Boran göz ucuyla bana baktı. "Kızmadım ki." Boran onu öpücüklere boğdu ve ardından yatağına bıraktı. "Biz biraz annenle konuşup geliyoruz." Begüm'ün gözyaşlarını sildim. "Her şey güzel olacak annem..." Dedim.

Boran'la birlikte odadan çıktığımızda yeniden salona geldik.

"O herifin benim karımın evinde ne işi vardı Bensu?!" Dedi. "Ben senin karın değilim Boran!" Belimi tuttu. "Karımsın, ben seni hâlâ seviyorum lan! Bunu bile bile o piçi evimize nasıl alırsın?" Bedeni kasılmış, sinirle bana bakıyordu.

"Boran, sessiz ol! Begüm duymasın ne olur, sonra çok üzülüyor." Yalvarırcasına gözlerini izlediğimde başını salladı. "Taha'ya ne yaptın, çok dövmedin değil mi?" Diye sordum çekinerek.

Boran alayla bana baktı ve omuz silkti. "Bir-iki kere daha vurup gönderdim. Bu evde benim en kıymetlilerim yaşıyor. Saat kaç ki o adam buraya gelebiliyor?!" Alayla ona baktım. "Saat erken olsa gelebilir yani?" Sinirle güldü. "Gelsin de onu iyice bir döveyim! Gelemez ulan, benim karımın evine gelemez!" Dedi.

"Bak, biz evli değiliz! Boşandık, hatırlıyor musun? Ben senin karın değilim!" Diye haykırdım. "Karımsın, başlarım boşanmasına! Hâlâ birbirimizi seviyoruz!" Alnını alnıma yasladı. "Boran-" Sözümü kesti. "O herif bir daha buraya gelmeyecek, anlaşıldı mı?" Sert sesiyle birlikte yutkundum. "Biz iş yapıyoruz! Eve geldiyse arkadaşım geldi, kötü bir amacımız yoktu!" Boran birden beni kendisine çekti.

"Bu evde sen ve kızımız yaşıyorsa, kimin gelip gittiği beni ilgilendirir! O adamın arkadaşın olmasını istemiyorum, orada çalışmanı istemiyorum!" Ağzım şaşkınlıkla açıldığında bana biraz daha yaklaştı. "Bana karışamazsın! Biz ayrıldık, bunu kabullensen iyi olur!" Dedim sertçe.

Boran dudaklarını omzuma değdirdi. "Kabullenemiyorum... Sabah kalkıyorum sen, gece yatıyorum sen... Çıkmıyorsun ki aklımdan, nasıl unutayım? Ben seni aldatmadım, sana kıyabilir miydim sence? Küçüktün

benim olduğunda, çok sevdim seni... Şimdi hiçbir şey olmamış gibi unutamam!"

Hızla onu ittim ve kapıyı gösterdim. "Asla seninle barışmayacağım! Zaten ortada kızım olmasa senin yüzüne bile bakmazdım! Sen Begüm'e dua et!" Diye bağırdım.

Boran hırsla kapıyı çarpıp gittiğinde acıyla yere çöktüm.

Gözyaşlarımı daha fazla tutamazken kapıya yaslandım.

"Seviyorum Boran, seni çok seviyorum... Sen benim kalbimsin be adam, seni nasıl sevmem? Gözlerinin kömüründe yandım ben, şu kalbimi yaktın!"

Sonradan telefonum kızımdayken Boran'ın aradığını öğrenmiştim. Begüm ona her şeyi anlatmış, eve gelmesini istemişti. Kızım babasının yolundan ilerliyor, ona çok benziyordu. Huyları, davranışları, kıskançlıkları... Her şeyleri aynıydı, birbirlerine çok benziyorlardı.

Bir anda ensemde hissettiğim nefesle birlikte Boran'a döndüm. "Ne oldu güzelim? Çok dalgınsın." İç çektim. "Geçmişi hatırladım..." Diye fısıldadım. Boran yatağa uzandığında beni altına çekti. "Geçmiş geçmişte kaldı, biz geleceğe bakalım." Dedi.

Ellerimi sakallarına çıkardım ve yavaşça okşadım. "Ne çok acı çektik... Ne çok senden ayrı kaldım, ne çok hasretimizden yandık..." Gözlerim dolmuştu. "Hepsi benim yüzümdendi, sevdama sahip çıkamadım. Aldattın sandım... İçten içe bunu kabul etmememe rağmen bizi incitmeyi seçtim. O kadar çok pişmanım ki... Acı çeken sadece biz olmadık, kızımız da çok ağladı..." Boran gözlerimi öptü. "Ağlama sevdiğim, kıyamam... Ölürüm o akan gözyaşlarına..."

Yavaşça dudaklarıma uzandığında özlemle ona karşılık verdim. "Biz artık beraberiz, bizi hiç kimse ayıramaz... Biz birbirimize aitiz, ayrılmayı bile beceremedik." Dudaklarında acılı bir tebessüm vardı.

Uzanıp onu yeniden öptüm. "Seni nasıl seviyorum bir bilsen... Ömrümsün Boran, benimsin..." Dedim.

Tam dudaklarımız buluşacaktı ki duyduğum sesle birlikte hızla geri çekildim.

Begüm ayağını yere vuruyor, çatık kaşlarla bize bakıyordu. "Çizgi film çoktan bitti, ben acıktım diyorum!" Diye homurdandı.

Bir de merdivenleri çıkmıştı!

Hemen doğruldum ve kızımın yanına gittim. "Kucak, kucak!" Dediğinde kucağıma aldım. "Çok acıktım anne..." Bana sokuldu. "Tamam yavrum, ben şimdi sana o çok sevdiğin tostu yapacağım." Kızımın burnunu öptüm.

Göz ucuyla Boran'a baktığımda hayal kırıklığıyla kalakaldığını gördüm. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Yine planını gerçekleştirememişti.

"Begüm, niye odaya giriyorsun babacığım? Mutfakta bekleseydin ya bizi?" Diye söylendi. "Çünkü canım odaya gelmek istedi. Annemi görmeye geldim." Bana sarıldı. "Bir daha annemi öpme baba!" Kızımın küçük ellerini öptüm.

"Ya sabır!" Diye homurdandı Boran.

Dayanamadım ve kıkırdadım.

Begüm'ün kıskançlığı babasına çekmişti. Artık beni öpmesini bile istemiyordu.

Huzurla kızımı öpücüklere boğarken o kadar çok mutluydum ki; iyi ki onu affetmiştim...

İyi ki yeniden bir aile olmuştuk...

LOYA

Emine annemle baklava açarken Hilal uyanmış, mecburen bize yardım etmek zorunda kalmıştı.

Ömer ve Ali tepemizde dikilmiş, bizi izliyorlardı. Emine annem dayanamayıp ofladı. "Kuzularım haydi da! Çıkın şu mutfaktan, sizinle mi uğraşacağız?" Ömer karısına baktı. "Biraz daha dursaydık?"

Emine annem göz devirdi. "Bak Ömer vallahi şu oklavayı kafana geçireceğim! Sizi mi izleyeceğiz, gidin başımızdan!" Hilal gülümsüyordu. "Anne, gitmeseler olmaz mı?" Ali gözlerime öyle bir bakıyordu ki...

"Hey Allah'ım, zaten her gün birliktesiniz! Ne bu bakışmalar, delirtmeyin beni da!" Emine anne oklavayı eline aldı. "Haydi dedim!" Ali ve Ömer mecburen içeriye gittiğinde bize döndü. "Zamane gelinleri çok fena!" Diye homurdandı.

Gülümsedim ve işime döndüm.

Birkaç dakika sonra bakışlarım kapıdaki kocamı buldu. Eliyle '*gel*' işareti yaptığında anneme baktım. Hilal'le bir şeyler konuşuyorlardı.

Sessizce ayağa kalkıp kocamın yanına gittiğimde beni belimden tuttu. "Ne güzel baklava açıyorsun öyle... İnsan bu kadar güzel, bu kadar marifetli olmaya utanır." Güldüm. "Delisin sen!" Dedim.

Ali elini karnıma koydu. "Kızım, biraz daha dayansan olmaz mı? Babaanne sana çok güzel bir baklava açacak. Ben çok severim annemin tatlılarını, eminim ki sen de seveceksin." Kıkırdadım. "Ali o seni duymuyor." Dudağımı büktüm. "Ayrıca kız değil, erkek!" Dedim.

Ali gülümsedi ve kokumu içine çekti. "Güzelim benim... Karım, bebeğimin annesi..." Güldüm. "Karın yer seni." Yanağını öptüm. "Benim olmana inanamıyorum Loya... Kızma ama masadayken beni kovan kız değilmişsin gibi davranıyorsun. Onca ızdırabı çekip sonra mutlu olmak rüya gibi." Dedi.

Ona hak veriyordum. Ona çok kötü davrandığımın farkında olmak canımı yakıyordu.

"Ali, bunları daha önce konuşmuştuk!" Başını olumlu anlamda salladı. "Amacım seni üzmek değil, affet ama inanamıyorum." Gülümsedim ve ona

yaklaştım.

"Bu kadar çok mu seviyorsun beni?" Ali dudağımı öptü.

"Si şk'imi ore beari toloni, ç'umanepeti juriti-şk'unişi on..." Diye fısıldadı. (Seninle birlikte yaşlanmak istiyorum)

Dudaklarıma yayılan tebessümle birlikte yeniden yanağını öptüm. "Romantik odun... Tam bir delisin!" Ali güldü.

Tam mutfağa gidecekken aklıma gelen şeyle birlikte durdum. "Ali, yarın abimlere gitsek olur mu? Onlara sürpriz yapmak istiyorum. Oğlumuzu duyunca şok olacaklar. Daha anneme bile söylemedim, içim içime sığmıyor!" Dedim.

Ali kolumu tuttu ve beni göğsüne bastırdı. "Gidelim bebeğim. Kızımız dayısıyla tanışsın." Göz devirdim. "Oğlumuz!" Diye düzelttim. "İddiaya girelim mi?" Alayla gülümsedim. "Kaybedeceksin Ali, ben onun annesiyim. Benden iyi mi bileceksin?" Güldü. "Ben de babasıyım, o kız olacak! Babası ona büyüyünce pırlantalar alacak." Gülümsedim.

"Eğer oğlumuz olursa ne alacaksın?" Diye sordum. Ali bana biraz daha yaklaştı. "Babadan oğula geçen en güzel şeyi vereceğim ona; aşk... Takımına öyle bir aşk duyacak ki; her seferinde iyi ki diyecek, iyi ki Galatasaraylıyım diyecek..." Dedi.

Küçük bir kahkaha attım. "Kim bilir, belki futbolcu olur... Başarılarıyla annesini gururlandırır." Dedim. "Böyle düşününce erkek çocuk istemeye başladım." Kıkırdadım. "Kararından dönme Bozarslan! İddiaya girdik, ben kazanacağım ve sen de ben ne istersem isteyim yapacaksın." Ali güldü ve başını salladı. "Tamam ulan, nasıl istersen! Eğer ben kazanırsam, sen de benim istediğim bir şeyi yapacaksın!" Gülümsedim. "Tamam, görelim kim kazanıyor!"

Kendimden çok emindim. Bir oğlum olacağını biliyordum.

Küçüklükten bu yana tek gayem; eğer oğlum olursa abimin adını vermekti... O öldüğü gün buna karar vermiştim. Henüz küçük olmama rağmen bir gün

bunu yapacağıma yemin etmiştim.

Oğluma abimin adını verip onu hep yaşatacaktım...

Abim gibi merhametli ve delikanlı bir adam olacaktı. Onun adını yaşatacak, onun gibi başarılı olup ailesini gururlandıracaktı.

"Loya!" Emine annemin sesini duymamla ona döndüm. "İki dakika da nereye gittin sen?" Diye söylendiğinde Ali'ye gizlice öpücük attım ve mutfağa girdim. "Geldim!" Dedim.

Emine annemin yanına geçtim ve işime kaldığım yerden devam ettim.

"İki dakika duramıyorsunuz sanki!" Diye bize kızdığında kıkırdadım. "Aman anne ya!" Hilal küskünce önüne dönmüştü.

Ömer içeriye girdiğinde bakışları karısını buldu. "Artık karımı alabilir miyim? Birazdan uyuyacağım, siz baklavayı halledersiniz." Dedi.

Emine annem kaşlarını çattı. "Ömer, oklava kafana gelecek şimdi annem!" Ömer mecburen mutfaktan çıkarken karısına üzgünce bakıyordu. "Anne çok acımasızsın!" Dedi Hilal.

"Ya şurada torunumun canı baklava istemiş, oturun da bir zahmet yapın!" Güldüğümde annemin bakışları kızını buldu. "Sen de artık anacığına bir torun versen ne güzel olurdu..." Hilal iç çekti. "Ömer de istiyor ama bilmiyorum nana... Çok korkuyorum, doğum acısı beni ürkütüyor."

Emine annem göz devirdi. "Ben de iki tane çocuk doğurdum. Evet acıyor ama sonradan bebeğini kucağında görünce o acıyı unutuyorsun... Emin ol iyi ki doğurmuşum diyeceksin. Adam çocuk istemekte haklı, kaç yıldır evlisiniz." Hilal başını salladı. "Haklısın anne ama yine de kendimi hazır hissetmiyorum." Ona baktım ve gülümsedim. "Hilal, emin ol ki karnında bir çocuğun olması bile çok güzel... Sana ait, senin canından can. O kadar güzel ki, ona bir an önce kavuşmak istiyorum." Dedim.

Emine annem gülümsedi. "Bak, doğru söylüyor." Hilal omuz silkti. "Kararımı değiştirir miyim bilemiyorum." Daha fazla onu sıkmak

istemediğim için önüme döndüm.

Anne olacak olmak o kadar farklıydı ki... Bir çocuğun *anne* demesi, dünyadaki en güzel sevgi olabilirdi.

Bunları düşündükçe çok heyecanlanıyordum.

***

Ali yanağımı okşadı. "İyisin değil mi? Çok yedin be güzelim, miden bulanacak şimdi." Göz devirdim.

Alt tarafı sekiz dilim baklava yemiştim!

Emine annem gerçekten çok güzel yapmıştı. "Ay Ali, elimde olsa üç tane daya yerim ama şiştim! Midem falan bulanmaz, rahat ol." Dedim.

Ali iç çekti ve yanıma uzandı. "Bu kadar çok yeme dedim sana, bak rahatsızlanacaksın!" Omuz silktim. "Uykum var." Başını salladı.

Ona arkamı döndüğümde bana sarıldı. Birazcık erken aşermiştim ama elimde değildi. Normalde baklavayı sevmezdim bile, şimdi bu baklava aşkı nereden gelmişti anlamıyordum.

Gözlerimi kapattığımda dudaklarını boynumda hissettim. Belime sardığı elini tuttum ve dudaklarıma götürdüm. Ali saçımı öptüğünde kendimi ona yasladım.

Her dokunuşunda kül olurken, onu sevmemem imkânsızdı. Aşk, bütün duyguların en yücesiydi. Bir karşılık beklemeden hissedilen tek duyguydu. O kadar naif, o kadar hassas, bir o kadar da saf bir histi bu...

***

Midemdeki bulantıyla birlikte gözlerimi araladım. Kusmamak için ağzımı kapattığımda hızla doğruldum.

Midem çok kötü bulanıyordu!

Koşarak tuvalete girdiğimde klozete eğildim ve daha fazla kendimi tutamadım.

Birkaç kez öğürdükten sonra rahatladım ve doğruldum.

"Loya?!" Ali yanıma geldiğinde suyu açtı ve yüzümü yıkadı. "İyi misin güzelim?" Havluyla yüzümü kuruladım.

Ali beni göğsüne çekti. "Ben sana dedim değil mi, o kadar çok yeme dedim! Bak, kustun!" Derin bir nefes aldım. "Hamileyim Ali, ne yapayım? İlk defa kustum. Çok yememin de etkisi vardır belki ama bunlar normal şeyler. Korkmana gerek yok." Dedim.

"Seni yanımda göremeyince nasıl korktum..." Saçımı öptü. "İyisin değil mi nefesim?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Sen yanımda olduğun müddetçe ben çok iyiyim sevgilim..." Diye fısıldadım.

Ali beni kucağına aldığında itiraz etmedim ve boynuna sarıldım. Odamıza geldiğimizde beni yatağa bıraktı ve üzerime uzandı.

"Kendini iyi hissediyor musun?" Diye sordu şefkatle.

Ellerimi sakallarına çıkardım. Elime batan tüyler içimi gıdıklıyordu.

"İyiyim Ali, gerçekten... Bir an midem bulandı, şimdi geçti. Daha iyi hissediyorum." Başını salladı. "Sen böyle sürekli kusacaksan yandım ben! İşe gittiğimde bile aklım sende kalacak!" Gülümsedim.

"Tam bir delisin!" Sakallarını öptüm. "Bebeğimiz de, ben de iyiyim." Elini alıp karnıma götürdüm. "Oğlumuz çok şişti sanırım, sekiz baklava çok geldi." Ali güldü. "Öyle mi babacığım?" Karnıma yaklaştı. "Anne çok mu yedi?" Kıkırdadım.

"Uğraşma bizimle!" Ali karnımı öptü. "Size kurban olurum." Dedi.

Mutlulukla gözlerimi kapatırken onun yanıma yattığımı hissettim. "İyi geceler yavrum. Bir şey olursa beni uyandır." Yanağımı öptü.

O kadar çok uykum gelmişti ki, daha fazla dayanamadım...

***

Aynadan kendime baktım.

Ali odaya girdiğinde bana baktı. "Hazır mısın?" Başımı olumlu anlamda salladım. "Yine çok güzel olmuşsun, kıskandım." Diye homurdandı.

Arkamdan belime sarıldığında aynadan görüntümüze baktım.

Ne de güzeldik...

"Haydi, gidelim." Dedim.

Elimi tuttuğunda birlikte evden çıktık. Arabaya bindiğimizde bu durumu abimlere nasıl açıklayacağımı düşünüyordum...

O kadar çok heyecanlıydım ki...

Abimin evine geldiğimizde kalbim küt küt atıyordu.

Zile bastığımda heyecanla kocama döndüm. "Onca kavgamızı gördüler, şimdi ise bebeğimizi öğrenecekler." Tebessüm etti. "Çok şükür güzelim. Bugünlere gelebilmek için çok dua ettim." Dedi

Kapı açıldığında Beliz hemen bana sarıldı. "Hoş geldin, canım görümcem." Dedi gülerek. Kıkırdadım ve sarılışına karşılık verdim.
Benden ayrıldığında Ali'yle sarıldı. "Hoş geldin Ali." Ardından geri çekildi. "Sizi böyle bir arada görmek o kadar güzel ki, hoş geldiniz."

"Hoş bulduk canım." Dediğimde içeriye geçtik. "Size annemle birlikte çok güzel yemekler yaptık. Sürprizin neymiş, çok merak ediyorum." Gülümsedim. "Abim nerede?" Diye sordum. "Şimdi işten geldi, üstünü değiştiriyor." Dedi.

Başımı salladığımda salondaki masayı gösterdi. "Geçin, oturun. Ben de Kurt'u çağırayım."

Ali heyecanladığımı fark etmiş olacak ki elimi tuttu. "Sakin ol Loya, sadece hamile olduğunu açıklayacağız." Titrek bir nefes verdim. "Elinde

büyüdüğüm abime hamileyim diyeceğim... Bu o kadar değişik geliyor ki, heyecanlanmadan edemiyorum." Dedim.

Abim içeriye girdiğinde hemen ayağa kalktım. "Güzelim, hoş geldin." Bana sımsıkı sarıldı. Dudaklarını saçıma değdirdiğinde ona sokuldum. "Hoş buldum abim." Sevgiyle yanağını öptüm.

Onu görmeyeli çok uzun bir zaman olmasa da özlemiştim. Sonuçta canımdan candı, özlemem normaldi. Nasıl da Poyraz abim öldüğünden beri ayrı kalmıştık...

Kendini suçladığı için Trabzon'dan gitmiş, zorunda olmadıkça gelmemişti. Annem onu on yıl boyunca görmemişti. İki tane evladının acısını çekmiş, bir gün olsun yüzü gülememişti. Poyraz abim mezarda, Kurt abim nerede belli değildi.

Sonra gerçekler ortaya çıkmış; abim gerçek adını Kurt olarak değiştirmişti. Poyraz abimin koyduğu isimle daha fazla yaşayamamıştı...

Ataman Atabey...

Ona gerçeklerle yaşamak zor gelmiş, çareyi ismini değiştirip çekip gitmekte bulmuştu. Poyraz abimin ölümüne sebep olmayı kaldıramamış, çok acı çekmişti. Oysaki sebebi o değildi ki... Nereden bilecekti o adamların abimi vuracağını? Eğer bilseydi kendini öldürür, yine de buna izin vermezdi.

Gözlerim dolduğunda bunu kimseye belli etmek istemedim ve ağlamamak için kendimi sıktım. Bu günü bozamazdım, çok güzel bir gün geçirecektik.

Abim Ali'yle sarıldığında masaya oturdu. Ali bir şeyler olduğunu anlamış olacak ki bana tuhaf tuhaf bakıyordu.

Neşeyle yemeklerimizi yerken içim buruktu. Eski anılar zihnime doldukça kalbim sıkışıyor, nefes almakta zorluk çekiyordum.

İçeriden bir ağlama sesi gelince Beliz ayağa kalktı. "Alina ağlıyor, hemen geliyorum." Kızını aldı ve yeniden masaya oturdu.

Alina ağlamaya devam ediyordu. Beliz kızını öptü. "Annem yeter ama, bugün kaçıncı ağlayışın... Daha yeni karnını doyurdum, yeni altını değiştirdim. Şimdi niye ağlıyorsun?" Kızını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Abim alayla gülümsedi ve kızını onun kucağından aldı.

Alina'nın ağlaması anında kesilirken babasına sokuldu. "Beni özlemiş, odada görünce özlemle bakıyordu zaten. Aşağıya inince de dayanamadı demek." Kızının küçücük ellerini öptü.

Sevgiyle onlara bakarken gülümsedim, bizim de bir çocuğumuz olacaktı! Biz de onu böyle sevecektik...

Beliz bozulmuş gibi yalandan yüzünü astı. "Şu Trabzon ayısının neresini seviyor merak ediyorum! İşten gelir gelmez hemen ağlamaya başlıyor! Seni ben doğurdum ben, o doğurmadı!" Dedi.

Abim alayla güldü. "Sen doğurdun ama beni daha çok seviyor." Alina'nın başını öptü. "Değil mi kızım?" Beliz göz devirdi ve kızını kucağına aldı. "Hayır, beni daha çok seviyor! Değil mi Alina? Annen daha değerli, seni ben doğurdum sonuçta." Onların bu tatlı kavgasına kıkırdadım.

Alina bu sefer annesine sokulup gözlerini kapattı. Beliz sevgiyle kızını öptü. "Güzelim benim, hemen uyudu..." Diye fısıldadı.

Beliz'in bakışları beni bulduğunda gülümsedi. "Sizin sürpriziniz neydi?" Kocaman gülümsedim.

Abimin meraklı bakışları bizi bulduğunda kocamın elini tuttum.

"Hamileyim..." Dedim.

Beliz şaşkın şaşkın bana bakarken abim kaşını kaldırdı. "Ne?" Dediğinde kıkırdadım.

Ali de gülümsedi ve elimi öptü. "Baba oluyorum, inanabiliyor musunuz?" Beliz şaşkınca güldü.

"Siz kavga ediyordunuz..." Hayretle kıkırdadı. "Allah'ım, çok şükür ki bugünleri de gördük." Neşeyle kocasına döndü. "Alina'ya oyun arkadaşı geliyor!" Dedi.

Abim gülümsedi ve bana baktı. "Allah analı babalı büyütsün güzelim. Hep mutlu olun inşallah." Ali başını salladı. "Çok sağ olun." Beliz mutlulukla ellerini çırptı.

"Artık kocaman bir aile oluyoruz! Gittikçe büyüyoruz!" Elimi karnıma koydum. "Aynen öyle." Dedim.

Gözlerim Ali'yi bulduğunda gözlerinin dolduğunu ama belli etmemeye çalıştığını fark ettim.

Bu benim kalbimi yaralarken daha fazla kendimi tutamadım ve gözyaşlarımı serbest bıraktım...

Ne de güzeldi, kalbinde gerçek bir aşk olan adamın yüreğine düşmek...

Ne güzel, ne imkânsız bir sevdaydı bu... Nasıl da zor günleri atlatıp, bu günlere gelmiştik...

İyi ki, iyi böyle güzel seven bir adamın karısıydım. Onun gözlerinin aşkla dolması dünyadaki en tarifsiz duyguydu.

Çok şükür ki Allah beni gerçekten seven bir adamla karşılaştırmıştı.

İyi ki birlikte sabretmiştik, iyi ki böyle güzel bir adamın karısı olmuştum...

SINIR: 4.50K VOTE 600 YORUM

Bomba gibi bölümler çok yakında!🔥

Uzun bir süredir Bensu ve Boran'ı yazmadığım için, onları kaleme almak istedim. Onları merak eden okuyucularımı kırmak istemedim.

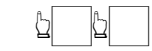
Onlar için bir kitap yazmayacağımı da bilmenizi isterim. Daha önce cevaplamıştım ama yine de tekrar söylemek istedim. Bensu ve Boran için bir kitap yazılmayacak.😇

Oy veren ve yorum yapan, emeğime saygı duyan herkese çok teşekkür ederim! Sevildiğinizi unutmayın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

35 "Bıçak"

LOYA

5 AY SONRA:

Ali beni göğsüne çektiğinde huzurla ona sokuldum. Dudaklarını saçıma değdirdi.

"Baharım?" Gülümsedim. "Efendim?" Saate baktı. "Artık işe mi gitsem?" Dudağımı büktüm. "Hayır, sensiz canım sıkılıyor!"

Ali eğilip karnımı öptü. "Oğlumuz da sıkılıyor olmalı." Kıkırdadım. "Aynen öyle, çok sıkılıyoruz." Dedim. "Annemler var?" Sorarcasına bana bakıyordu. "Ama sen yoksun." Ali güldü ve doğruldu. "İlla ben olacağım yani?" Dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım ve ona sarılmaya devam ettim.

Nedense, hiç bırakasım gelmiyordu.

"Ben artık gideyim." Kaşlarımı çattım. "Otur oturduğun yere!" Sırıttı. "Loya'm, her gün işe gidiyorum." Ofladım. "Bugün gitmesen olmaz mı?"

Ali bana tuhaf tuhaf baktı. "Hayırdır güzelim, bir şey mi oldu?" Yanağını öptüm. "Özlüyorum." Dedim. "Çok hem de!" Ellerimi ellerinin arasına aldı. "Bende öyle ama ne yapalım? Çalışmak zorundayım." Dedi.

Mecburen ondan ayrıldığımda eğilip alnımı öptü. "Aklım sende kalacak." Diye sızlanıyordu.

Birlikte kapıya geldiğimizde ona sımsıkı sarıldım. "Seni çok seviyorum." Gülümsedi. "Kurban olurum seni verene, efulim..."

Birbirimize son kez sarıldığımızda yüzümü avuçladı. "Bugün üç tane toplantım var. Hepsi de uzun sürer, ben aradığımda hemen aç. Vakit

bulduğumda hemen seni arayacağım, tamam mı yavrum?" Başımı tamam anlamında salladım.

Ali gittiğinde kapıyı kapattım.

"Sana erkek olacak dedim!"

"Hayır, kız olacak!"

Yaklaşık bininci tartışmamızın ardından sonunda hastaneye gelebilmiştik.

Kalbim heyecanla çarparken sevdiğim adamın elini tuttum.

Birlikte içeriye girdiğimizde doktorumuzun yanına gittik. Ali sırıtarak bana bakıyor, ısrarla kız diyordu.

Biliyordum, erkekti... Ben annesiydim, hissediyordum. Ali her ne kadar bunu kabul etmese de karnımdaki bebek erkekti.

"Hoş geldiniz." Doktorumuza gülümsedim. "Hemen cinsiyete baksak olmaz mı?" Kadın heyecanımı anlamış olacak ki güldü ve başını salladı.

Bana gösterdiği yere uzandığımda Ali elimi tutuyor, sakin kalmamı söylüyordu.

Karnıma sürülen jelle birlikte gözlerimi kapattım. Birazdan şuracıkta bayılabilirdim!

Dayanamayıp gözlerimi açtığımda doktorun gülümseyerek ekrana baktığını fark ettim. "Neymiş?" Soruma cevap vermeden biraz daha inceledi. "Neymiş doktor hanım?" Diye sordum ısrarla.

Bakışları bana döndü. "Erkek." Mutlulukla çığlık attım. "İşte be! Dedim ben sana, o erkek dedim! Benim bebeğim erkek dedim!" Ali bozulmuş gibi yüzünü astı. "Ama ben kız çocuk istiyordum..." Kıkırdadım. "Aslan oğlum, şimdiden beni haklı çıkardı."

İddiayı ben kazanmıştım, Ali ne istersem isteyeyim yapmak zorundaydı.

Keyifle gülümsedim ve yavaşça doğruldum. Bir oğlumuz olacaktı, bu rüya gibiydi...

O günü hatırlarken burukça gülümsedim. Zaman ne çabuk geçiyordu!

Bebeğimiz altı aylık olmuştu, karnım iyice büyümüştü. Toplamda on kilo almıştım, yüzüm şiş gibi duruyordu. Buna rağmen Ali bana her gün iltifatlar ediyor, sürekli beni öpüyordu. Bazen triplere girdiğimde kesinlikle çirkin olduğumu kabul etmiyordu.

"Güzel kocam benim..." Diye mırıldandım.

Ne de güzel bir adamdı...

"Loya?" Annemin sesini duymamla ona döndüm. "Efendim?" Başıyla mutfağı gösterdi. "Haydi kahvaltı yapalım. Torunum acıkmıştır." Dedi. "Evet, acıktı biraz." En son bir saat önce bir şeyler yemiştim.

Oğlum bir saatte acıkıyordu, ne yapayım? Babası gibi iri yarı bir adam olacağı şimdiden belliydi.

Emine annemin yaptığı gözlemeleri açlıkla yerken bana bakıp güldü.

"Ne yedin be!" Hilal'e baktım. "Hamileyim ben, oğlum istiyor. Ben istemiyorum ama o ısrarla ye anne diyor!" Kıkırdadı. "Hamile olmaktan korkuyorum." Omuz silktim. "Ben mutluyum. Biraz kilo aldım ama umrumda değil."

Kaç tane gözleme yediğimi sayamadım...

En sonda şiştiğimi anlayınca rahat bir nefes verdim. "Eline sağlık anne, bayıldım." Dedim. "Afiyet olsun." Emine annem peynirli gözlemeyi uzattı. "Bunu da ye. Bak bu son kalan, ona göre iyi düşün." Dudağımı ısırdım.

Çok yemiştim ama dayanamıyordum!

Sona kalan peynirli gözlemeyi de yediğimde çayımı bitirmiştim.

Elimi göbeğime koydum. "Oğlum en az on kilo doğacak gibi." Emine annem gülümsedi. "Bir doğsun da aslan parçası, kucağımıza alıp sevelim."

Yavaşça masadan kalktım. "Ben biraz dinlenmeye gidiyorum." Son günlerde çok hâlsizdim.

Odama gider gitmez kendimi yatağa bıraktım. Üstümdeki hâlsizlik geçmiyordu.

Telefonumu elime aldığımda Ali'nin aradığını gördüm. Hemen saçlarımı düzeltip onu görüntülü aradım.

"Güzelim?" Bakışları beni bulduğunda gülümsüyordu. "Minik bebeğim?" Dediğimde yüzünü buruşturdu. "Loya!" Diye homurdandı.

Kıkırdadım ve kendimi incelemeye başladım. Yüzüm kocaman olmuştu, neredeyse kadraja zor sığıyordu! Dehşetle kamerayı kendimden uzaklaştırdım.

"Ne oldu?" Ofladım. "Suratım kocaman duruyordu! Bütün moralim bozuldu. Kapat da normalden ara!"

Ali küçük bir kahkaha attı. "Ben senin o suratını ısırırım!" Göz devirdim. "Ali yüzümün hâlini görmüyor musun? Nasıl sevebilirsin ki, bana yalan söyleme!" Diye çemkirdim.

Ali artık ona çemkirmelerime alışmıştı, normal karşılıyordu.

"Ben senin o yüzünü öperim, yalar yutarım! Bir de gelmiş kamerayı uzaklaştırıyorsun! Çek de o güzel yüzünü izleyeyim." Kamerayı yeniden yüzüme yaklaştırdım. "Yok Ali, vallahi çirkinledim ben! Hamilelik bana yaramadı, koca kafa oldum çıktım!" Üzüntüyle dudağımı büktüm. "Yüzüm göbeğimden daha büyük duruyor."

Ali kahkaha attı. "Saçmalama kadın! Hamilesin sen, elin de şişer yüzün de! Ne çirkinlemesi? Ben sana bayılıyorum!" Üzüntüyle bakışlarımı kaçırdım. "Eskiden kalçamı mıncıklayıp severdin, şimdi yanaklarımı seviyorsun!" Ali benimle dalga geçer gibi gülüyordu!

"Gülme aptal adam, bunların hepsi senin suçun!" Dedim. "Ben ne yaptım ya?" Gözlerim doldu. "Hamile bıraktın! Böyle çirkin olacağımı bilseydim hayatta hamile kalmazdım!" Ofladım. "Hayır yani anlamadığım şey şu; Beliz de hamile kaldı, Eylül de hamile kaldı ama hiçbiri benim gibi şişmedi."

Ali başını iki yana salladı ve güldü. "Sen çok güzelsin balım... Vallahi bak, karım olduğun için söylemiyorum. Ben her gün uyandığımda o güzel yüzünü izliyorum, hep şükrediyorum." Kıkırdadım. "Gerçekten mi?" Tebessüme gözlerime baktı. "Sen sakın çirkinim triplerine girme, bunlar hep hormonlardan oluyor!" Dedi.

Derin bir nefes aldım ve onun gözlerine baktım. "O zaman artık yanaklarımı sevmek yok! Öyle yapınca kocaman yanaklarım varmış gibi hissediyorum." Ali birkaç saniye sustu. "Şey, Loya..." Bakışlarını kaçırdı. "Affet ama bu mümkün değil, yanaklarına bayılıyorum." Sinirle ona baktım.

"Yok sana bir daha yanağımı sevmek! Hem benim yüzüm küçük, çok güzelim ben!" Dediğimde başını salladı. "Hem de nasıl güzelsin... Fıstık gibisin, benimsin, benim karımsın!" Ali karısı olduğumu dile getirmekten tuhaf bir şekilde zevk alıyordu.

"Ali hâlâ bana âşık mısın?" Diye sordum. "Yok değilim, bu nasıl bir soru!" İşaret parmağımı tehdit edercesine ona doğru salladığımda gülümsedi. "Âşığım tabii, yavrum benim!" Dedi.

Saçlarımı havalı bir şekilde arkaya attım. "Bana âşık olmakta çok haklısın." Dedim. "Ah ah, ölürüm o güzel bakışlarına... Özledim bak şimdi! Bir sürü de toplantım var." Ali sıkıntıyla bana bakıyordu. "Ben de özledim." Çocuksu bir edayla kollarımı açtım. "Sana sımsıkı sarılmak istiyorum." Ali iç çekti. "Oy benim minik sevgilim..."

Kaşlarımı çattım, benim nerem minikti? "Ali benim boyumdaki erkek sayısı bile azken, gelip bana miniğim diyorsun!" Omuz silkti. "Benim gözümde miniksin! Uzun bacaklarını saymazsak tabii..." Dilimi çıkardım. "Çok konuşma!" Dedim.

Ali bir şeylerle ilgilendikten sonra bana döndü. "Sanırım öğlene doğru iki saat boş vaktim var. Seni alayım da birlikte yemek yiyelim mi?" Heyecanla düşünmeye başladım. "Tabii! Ne yesek acaba?" Durdum. "İskender mi yoksa lahmacun mu?" Kararsızca ofladım. "Ya da böyle etli bir şey, böyle mangal gibi!"

Ali yaptığım imayı anlamış olacak ki güldü. "Tamam, sıra sıra gideriz hepsine. Sen karnını doyuruncaya kadar da kalkmayız, dolaşmaya devam ederiz." Mutlulukla ellerimi çırptım. "Seni seviyorum Aliş!" Dedim. "Ben de seni seviyorum yavrum." Kıkırdadım. "Ee şey, tatlı?" Ali omuz silkti. "Ne istersen yeriz."

Öyle olmazdı ki!

Benim şimdiden düşünmem lazımdı. Yoksa oraya gidince kararım sürekli değişiyor, hepsinden yemek zorunda kalıyordum.

"Künefe istiyorum!" Durdum. "Yok ya, şimdi çok kilo alırım! En iyisi diyet sufle yiyeyim." Ali anlamayarak bana baktı. "Diyet sufle?" Dedi sorarcasına. "İçine çikolatayı biraz daha az koyun diyeceğim. Çok kalori almak istemiyorum." Ali hayretle bana bakıyordu.

Ah, kesinlikle dayanamayıp bol çikolatalı bir sufle isteyecektim!

"Tamam güzelim, o zaman ben şimdi kapatayım. Eve gelmeden önce hazırlan diye mesaj atarım." Mutlulukla kocama baktım. Beni nasıl sevindireceğini çok iyi biliyordu! "Şey ben de sen gelene karar Nutella'yı kaşıklayayım bari. Birazcık tatlı ihtiyacım gitsin." Dedim.

Ali güldü ve kameraya yaklaştı. "Öpücük?" Dediğinde kameraya yaklaşıp ona küçük bir öpücük gönderdim. "Görüşürüz bebeğim." Dedi.

Ali görüntülü aramayı kapattığında mutlulukla tavanı izledim.

Bugün karnım tamamen doyacaktı!

Hem de en sevdiğim yemekleri yiyecektim!

***

Ali beni almaya geldiğinde evden çıktım.

Koşarak onun arabasına bindiğimde dudaklarına yapıştım. Ali şaşkınca beni belimden tutup öpüşüme karşılık vermişti.

Geri çekildiğimizde beni baştan aşağıya süzdü. "Çok güzel olmuşsun." Dedi. "Kızmayayım diye söylüyorsun değil mi?" Kilo almak canımı sıkıyordu. "Hayır, gerçekten çok beğendim." Ona sarıldım.

Ali saçlarımın kokusunu içine çekti. "Çok da güzel kokuyorsun. İki saatte özlüyorum, bu senin suçun Loya Bozarslan!" Ali arabayı çalıştırdı.

Emniyet kemerimi taktığımda Ali bana döndü. "Bir şeyi unuttum." Deyip karnıma yaklaştı. Anlamayarak ona baktığımda karnıma küçük bir öpücük kondurdu. "Birini öpmeyi unutmuşum, değil mi oğlum?" Gülümseyerek ona baktım. "Tam bir serserisin, seni yerim!" Dedim.

Ali gaza yüklendiğinde yavaşça radyoya uzandım. Çalan heyecanlı şarkıyla birlikte dans etmeye başladım. "Şş, çok oynaşma! Çocuğumuz rahatsız olmasın." Ali alayla bana bakıyordu.

Ona kötü kötü baktım ve oynamaya devam ettim. Nakarat kısmına gelince Ali'nin koluna vurdum. "Burayı sen söyle." Ali sustuğunda çok geçmeden şarkı bitmişti. "Neden söylemedin?" Hayal kırıklığıyla ona baktım. "Aşkım şarkıyı bilmiyordum ki." Gözlerimi kıstım.

"Tabii sen anca böyle duygusal şarkılar söylüyorsun, hareketli şeyler sevmezsin." Omuz silkti. "Sevmediğimden değil. Duygusal parçaların hepsini seni severken ezberledim." Bana döndü. "Acı çekerken yani... Meyhanede çalıyordu. Çoğu zaman da kendim dinler, kendim söylerdim."

Bakışlarım pişmanlıkla yanarken dudağımı büktüm. Kendimi kötü hissetmiştim.

Bir restoranın önünde durduğumuzda Ali'yle birlikte arabadan indik. Ali dudaklarını saçıma değdirdi. Ona sokulduğumda kolunu omzuma attı. Eline küçük bir öpücük kondurdum.

Onu gerçekten özlediğimi fark etmiştim. İşe giderken bile özlüyordum.

Birlikte restorana girdiğimizde bir masa seçip oturduk.

"Ali hemen siparişleri ver, acıktım." Dediğimde başını salladı ve garsonu çağırdı.

Menüye bakarken ne yiyeceğim konusunda kararsızdım.

"Ben bir buçuk porsiyon iskender alayım." Adam başını salladı. "Ben de aynısından." Menüyü elimden bıraktım. "Bir de su." Diye ekledim.

Ali'nin gülümseyen yüzü bir anda soldu. Kaşlarımı çattım. "Ne oldu?" Diye sordum. "H-Hiç." Hemen bakışlarını kaçırdı.

Bir şey olmuştu!

"Ali ne oldu dedim?" Söylediğimi tekrarladığımda omuz silkti. "Burası çok bunaltıcı değil mi? Kalksak mı? Başka bir yerde yiyelim." Kaşlarım daha çok çatıldı. "Ali hep gelip yemek yediğimiz yer! Senin başka bir derdin var!"

Ali yeniden gülümsedi. Bunun sahte bir tebessüm olduğunu elbet ki anlamıştım.

"Sadece daraldım." Dedi ve gömleğinin üstten birkaç düğmesini açtı. "Ali, kapat o düğmeleri!" Diye sertçe uyardığımda geri kapattı.

Bir şeyler oluyordu ve ben hâlâ ne olduğunu anlamamıştım!

Bakışlarımı etrafta gezdirdiğimde bir tuhaflık olmadığına kanaat getirdim.

Bu adam neden birden bire böyle tuhaf bir tepki vermişti ki?

Yemeklerimiz geldiğinde bunu unutup açlıkla iskendere gömüldüm.

Ali de yemeğini yiyor, hiç konuşmuyordu.

"Niye sessizsin?" Diye sordum. "Konuşmuyorsun, sanki cevap vermedim." Dediğinde umursamadan iskenderi yemeye devam ettim.

Masamıza gelen esmer kadınla birlikte bakışlarım onu buldu. Ali'nin yanındaki sandalyeye oturdu.

"Selam." Gülümsedi. "Sen kimsin?" Sert sorumla birlikte şaşkınca bana baktı. "Ali bu kadın kim?" Diye ona sordu.

Kaşlarım çatılırken Ali'nin rengi atmıştı. "Karım." Kadın şokla gözlerime baktı. "Ben Hilal sanmıştım, ne değişmiş diyecektim!" Önümdeki iskenderi sertçe geriye ittim. "Sen kimsin dedim?!" Diye bağırdım.

Kadın bu sert tavrımla birlikte yutkundu. "B-Ben evli olduğunu bilmiyordum. Kardeşin diye gelmiştim, yoksa gelmezdim." Sinirle elimi masaya vurduğumda kadın korkuyla bana bakıyordu. "Sen kimsin dedim?" Son kez sorumu tekrarladığımda Ali titrek bir nefes verdi.

"Eski bir arkadaş." Dedi kısaca.

Ne arkadaşıydı acaba?! Belli ki ortada hiç masum şeyler dönmüyordu! İkisinin de yüzünün rengi gitmişti!

"Sıçarım eski arkadaşına, bu kadın kim oluyor da bizim masamıza gelebiliyor?!"

Bütün lokanta bağırışımla inlediğinde kadın titremeye başlamıştı.

"Ben seni Hilal sandım..." Ayağa kalktım. "Sen beni Hilal falan sanamazsın! Burada Hilal olsa bile bu masaya gelemezsin!" Diye gürledim.

Kadın ayağa kalktığında sertçe masayı ona doğru ittim. Kadın acıyla inlediğinde ona öldürecek gibi baktım.

"Kocamdan uzak duracaksın!" Alayla ona baktım. "Bacağım kadar boyunla gelmiş kocama asılıyorsun!" Dedim.

Kadın şaşkın ve korku dolu bakışlarla sesini kesmişti. "Bana bak, yemin ederim ki o boğazını sıkarım! Saçını da simsiyah boyatmışsın, kendini

esmer sanıyorsun. Ali sana nasıl baktı anlamadım! Sen Ali'ye bakmak için merdivene falan mı çıkıyordun? Yoksa bu boyla onu görebilmen mümkün değil!"

Öfkeyle restorandan çıktığımda arkamdan Ali'nin bağırdığını duydum.

"Loya!" Diye gürledi.

Ona bakmadan koştuğumda peşimden geliyordu.

"Aşkım, dur!" Durmadım.

En sonunda beni belimden tutup yakaladığında ona kötü kötü baktım.

"Bırak!" Beni kollarının arasına aldı. "Bebeğim yıllar önceydi!" Nefes nefese kalmıştı. "Bana ne! O kadın benim masama gelemez!" Dedim üstüne basa basa.

Ali beni bırakmadı. "Kurban olurum ben size... O ta lise yıllarındaydı." Başımı kaldırdım. "Eğer onunla yatmasaydın ikinizin de rengi gitmezdi!" Ali bakışlarını kaçırdığında öfkeyle onu ittim.

"Aptal, bırak beni!" Ali ofladı. "Loya cahildim! Şimdiki aklımla o zamanki bir mi? Ayrıca henüz seni tanımıyordum bile!" Kaşlarımı çattım. "Ben Berat'dan hoşlanıyorum diye derbeder olan insana bak sen! Gerçekten komiksin Ali!"

Ali ondan uzaklaşmama izin vermedi ve beni zorla arabaya götürdü. "Bırak!" Bırakmadı ve zorla arabaya bindirdi.

Kendisi de yanıma bindiğinde arabayı çalıştırdı. "Ben sen o piçten hoşlandın diye mi derbeder oldum? Bana sürekli seni sevmiyorum, onu seviyorum diyordun!" Dedi.

Ali'ye bakmadan başımı cama yasladım. "Abimlere bırak beni, sonra nereye gidiyorsan git." Dedim soğukça.

Ali beni dinlemedi ve çok geçmeden bir yerde durdu. "Abimlere gitmek istiyorum!" Göz devirdi. "Kocanın yanında kalacaksın!"

Küskünce kollarımı önümde birleştirdiğimde yanağıma uzanıp küçük bir öpücük kondurdu.

"Benim güzel karım, güzel sevgilim... Çok eski bir şey yüzünden bana kızacak mısın? Aradan on yıl geçip gitmiş!" Elimi tuttu. "Bak, evli barklı adamım. Karımdan ve çocuğumdan başka hiçbir şey düşünmüyorum." Benden öncesi olmasına rağmen kıskanıyordum.

"Ben seni kendimden başka kimseye yâr etmem Ali, bilesin!" Gülümsedi ve başını salladı.

Beni kollarının arasına alacağı sırada ona izin vermedim.

"Ne yüzle benim masama geliyor? Hilal sanmışmış! O masada Hilal olsa bile öyle gülerek yanına mı oturacaktı?" Sinirle ona baktım. "Evli mi bu kadın?"

"Bilmiyorum, yemin ederim ki bilmiyorum. Zaten en son lise zamanlarında görmüştüm." Başımı cama yasladım. "Belli ki evde kalmış! Seni görünce evlenirim umuduyla geldi herhâlde, yazık!" Kafamda öyle senaryolar kuruyordum ki...

Ali elimi öptüğünde çekmeme izin vermedi. Elime defalarca öpücük kondurduğunda içim bir hoş olmuştu. Her öptüğünde böyle oluyordu. Öyle büyük bir aşktı ki bu; her seferinde daha da artıyordu.

"Güzelim bana ne elin kadınından. Ben bir tek seni seviyorum, bilmiyor musun?" Sinirle güldüm. "Bir de ne oldu dediğimde bir şey yok diyorsun!" Ofladı. "Kalkalım dedim ya! O kadın burada deseydim kalkıp döverdin." Omuz silktim. "Neler dedim o pisliğe, oh olsun! Çakma esmer, saçını siyaha boyatmış bir de! Simsiyah saç adeta boyayım diye bağırıyor, yazık."

Ali sırıttı ve şakağıma küçük bir öpücük bıraktı. "Kıskandın mı sen?" Göz devirdim. "Kıskandın mı sen?" Diye taklidini yaptığımda güldü.

Bana sımsıkı sarıldı ve dudağımı öptü. "Haydi barışalım." Dediğinde başımı hayır anlamında salladım. "O zaman sana bol baharatlı bir pizza alayım?

Hem de iki tane, büyük boy!" Ağzımın sulandığını hissederken kararsızca durdum.

Ali güldü ve arabadan indi. Pizzacının önünde durduğumuzu yeni fark etmiştim.

Gönlümü almak için pizza alıp gelecekti!

Çok geçmeden Ali elinde dört tane büyük boy pizzayla geldi. Pizzaları bana uzattığında kokusuna dayanamayıp hemen bir tane kutuyu açtım.

Ali meyve suyunu bana uzattı, kendisine de kola almıştı.

Pis adam kola içmeme izin vermiyordu!

Ali arabayı deniz kenarına park etti. Bir kamelyaya oturduğumuzda hemen pizzamı yemeye devam ettim.

"Çok güzelsin." Aşkla bana bakıyordu. "Yalakalık yapma!" Dediğimde güldü. "Barıştık mı?" Pizzadan bir ısırık aldım. "Bir şarkı söylersen, belki." Ali güldü ve başını salladı. "Akşam eve gelir gelmez söyleyeyim. Hem de gitarla, ne dersin?" Dudağımı büktüm. "Ben şimdi istiyorum!"

Ali elimi tuttu. "Söz akşam gelince söyleyeceğim. Şimdi bunca kötü olayın üstüne söyleyesim yok. Hem akşam gitarla söyleyeceğim." Kocaman gülümsedim ve başımı salladım. "İyi, tamam! Eğer söylemezsen küserim ama!" Dedim.

Gülümseyerek başını salladı. "Söz aşkım, söz veriyorum ki söyleyeceğim." Ali nedense şarkı söylemeyi sevmiyordu ama ben onun şarkı söylemesini çok seviyordum.

Söylememesine üzülsem de bunu ona belli etmek istemedim. Hem akşam bana gitar çalarak şarkı söyleyecekti, söz vermişti.

"Seni seviyorum, çiçeğim benim..."

Ali sevgiyle gözlerime bakıyordu. Kıkırdadım ve önündeki pizzayı gösterdim. "Ye!" O beni izledikçe yiyesim kaçıyordu.

Önündeki pizzayı yemeye başladığında denizi izledim.

Denize karşı pizza yiyorduk. Gerçekten fazla romantik bir çifttik.

***

Ali beni eve bıraktığında yeniden işe gitmişti. Çok önemli toplantılarına benim yüzümden geç kalmıştı.

"Anne?" Diye seslendim.

Ses yoktu.

"Hilal?" Yine bir cevap gelmemişti.

Telefonumu çıkarıp Emine annemi aradım. Çok geçmeden açmıştı.

"Anne, neredesiniz?" Diye sordum. "Geldin mi annem?" Tek başıma canım sıkılacaktı! "Geldim de yoksunuz." Dedim. "Cemile'nin kızı ameliyat olmuş da, onu ziyarete geldik. Zaten çok uzak değil, bir saate döneriz. Eğer tek başına korkarsan hemen gelelim?" Gülümsedim. "Yok ya, ne korkması? Ben biraz uzanacağım. Siz de çok kalmayın, haydi kapatıyorum."

Telefonu kapattığımda kenara koydum.

Çok yorulmuştum...

"Sen de yoruldun mu annem?" Sevgiyle karnımı okşadım. "Şimdi biraz dinlenelim, değil mi Poyraz'ım?" Odama girdiğimde kendimi yatağa bıraktım.

Hamilelik beni öyle çok yoruyordu ki, neden bu kadar yorulduğumu anlayamıyordum.

***

"Loya?" Duyduğum sesle birlikte gözlerimi açtım.

"Ali?" Uyku sersemliğiyle gözlerimi ovuşturdum.

Üşüdüğümü hissederken dışarıda olduğumu fark ettim.

Korkuyla etrafıma bakarken duyduğum sesle birlikte donup kaldım.

"Loya Bozarslan..." Kulağıma yaklaştı. "İntikamımı almaya geldim..." Boğazımda hissettiğim bıçakla birlikte korkuyla bağırdım. "İmdat!"

Evin arka kapısından çıkarıldığımı fark edince telaşla çırpındım. "Bırak!" Eliyle ağzımı kapattı.

"Sus, sus yoksa..." Bıçağı hafifçe boğazıma bastırdı.

"Anne, anne?!" Elini ittim. "Hilal-" Yeniden ağzımı kapattı. "Kes sesini yoksa seni deşmeye ilk önce karnından başlarım!"

Tir tir titriyordum...

Ya bebeğime zarar verirse, ya bize bir şey yaparsa?

Gözyaşlarım çoktan yanağımdan akıp giderken bu sefer bıçağı hafifçe karnıma bastırdı.

"Ali?!" Tüm gücümle bağırdığım sırada şuh bir kahkaha attı.

Bıçağı biraz daha karnıma bastırdığında acıyla inledim.

"Onun adını ağzına almayacaksın!" Gözyaşlarım şiddetlendiğinde karnımdan bir sıvının aktığını hissettim.

Kestiği yer kanıyordu!

"Bırak, yalvarırım çocuğuma bir şey yapma... Yalvarırım..." Dehşet içinde fısıldadığımda sertçe saçımı çekti.

"Kes sesini!" Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Bana ihanet etmenin intikamını senden öyle bir alacağım ki... Nefes bile alamayacaksın, yüzüm aklından silinmeyecek!" Yeniden şuh bir kahkaha attı. "Senden en değerli parçanı alacağım Loya Bozarslan..."

SINIR: 4.50K VOTE 600 YORUM

Sınırın kaç günde geçilmemesine rağmen sırf günlerce bekleyen okuyucularımı daha fazla bekletmemek için hemen bir bölüm yazdım. 😘

Serseri Patronum'a yoğunlaşmama rağmen gelip buraya da bölüm atmaya çalışıyorum. Birazcık değer bilmenizi rica ediyorum.

Oy veren ve yorum yapan, sabırla ve saygıyla yeni bölümü bekleyen herkese çok teşekkür ederim!

Sevildiğinizi unutmayın...😍

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👆👆

36 "Oğlum"

ALİ

Heyecanla aldığım güle baktım. Kokusunu içime çekerken gülümsedim.

Loya gibi kokuyordu...

Tabii benim için Loya'nın kokusu paha biçilemezdi. Onun kokusu olmadan yaşayamazdım. Eve gider gitmez gitarımı çalıp ona şarkılar söyleyecektim.

Söz vermiştim, sözümü tutacaktım.

Eve geldiğimde arabamı park edip indim. Zile bastığımda kimse kapıyı açmadı. Annemlerin komşuya gittiğini hatırladım. Loya da uyuyor olmalıydı.

Anahtarla kapıyı açtığımda gülümsedim. Bakalım meleğim beni görünce ne yapacaktı?

Sessiz adımlarla odamıza girdiğimde ışığı yaktım.

Bir anda yatağı boş görmemle gülümseyen yüzüm soldu.

Yoktu!

Telaşla odanın içerisine bakarken banyoya koştum. Banyoda olmalıydı, boşuna telaşlanıyordum...

Banyoya girdim.

"Loya, burada mısın?" Banyoda da yoktu!

Hemen odanın her köşesine bakmaya başladım.

"Bak, eğer beni kandırıyorsan komik değil! Korkmaya başlıyorum, çık ortaya!" Şaka yapıyor olmalıydı!

İçimdeki korku her geçen saniye büyürken hemen onu aradım.

Telefonu evde çalıyordu!

Öfkeyle telefonumu yatağa fırlattım. Telefonu yanında değildi!

Kapının çaldığını duyar duymaz koşarak açmaya gittim.

Hayal kırıklığıyla anneme baktım...

Gelen Loya değildi!

"Oğlum, ne oldu?" Annem anlamayarak bana bakıyordu. "Loya yok!" Diye bağırdım. Annem şaşkınca durdu. "Nasıl yok? Yarım saat önce evdeyim diye beni aradı!"

Sinirle kapıya sert bir tekme attım.

"Yok işte, yok! Beni kandırıyorsunuz değil mi? Hepiniz birlik olup bana şaka yapıyorsunuz, korkmamı istiyorsunuz!" Annemin gözleri doldu. "Oğlum korkutma beni, şaka falan yapmıyoruz! En son uyuyacağını söyledi." Hilal bana yaklaştı. "Her odaya baktın mı? Bahçededir belki, hava alıyordur?" Dedi.

Hızlı adımlarla bahçeye çıktığımda adını zikrettim.

"Loya?!"

Ses yoktu...

Her yeri aramıştım, yoktu işte!

Kalbime bir ağırlık çökerken eve girdim.

"Yok, yok anne!"

Delirecektim, kafayı yiyecektim!

Aklıma gelen fikirle birlikte hızla arka bahçeye gittim.

Burada ne işi olabilirdi ki? Yine de bakmak istemiştim.

"Loya'm, sevdiğim?" Diye seslendim.

Gözlerim dolduğunda tutunacak bir şey aradım. Gözlerim kararıyordu...

"Nereye gittin? Neredesin, yanında kim var? Delireceğim, Allah'ım sen bana sabır ver..." Acıyla fısıldadım.

Bir yere gidecek olsa önceden bana haber verirdi. Kafasına göre gitmezdi ki!

Yere çöktüğümde nefes bile alamıyordum...

"Loya'm..."

Gözyaşlarımı tutamazken öfkeyle yere vurdum. Karıma sahip çıkamamıştım!

"Karıma sahip çıkmayı bile beceremedim... Adam mıyım lan ben, adam mıyım?!"

Yerde duran yüzük dikkatimi çekerken gözyaşlarımı sildim.

Yüzüğü elime alınca adeta dünya başıma yıkıldı...

Bu Loya'nın en sevdiği yüzüğüydü! Peki, burada ne işi vardı?

Buradan gitmişti!

Loya hayatta kendi başına gitmezdi, üstelik bir yere gidecek olsa kullandığımız bahçeden çıkardı. Arka bahçeyi kullanmazdı!

Hemen yüzüğü cebime attım ve ayağa kalktım.

Biri götürmüş olmalıydı, o gitmezdi! Biz böylesine mutluyken beni bırakmazdı! Üstelik hamileydi... Şimdi kim bilir nasıl korkmuştu...

"Geliyorum baharım, geliyorum ömrüm... Siz sakın korkmayın olur mu?" Diye fısıldadım.

Evden çıktığımda annem beni durdurdu.

"Dur oğlum, nereye?! Kız ortalıkta yok! Polisi mi arasak? Hamile kız-" Daha fazla annemi dinlemeden evden çıktım.

Arabama biner binmez evin yakınındaki her yeri aramaya başladım.

Annem yarım saat önce uyuyor dediğine göre, çok uzaklamış olamazlardı!

Öfkeyle bağırdım ve direksiyona sert bir yumruk attım.

"Sıçarım böyle işe lan! Karımı kimseye bırakmam, ona dokunanı öldürürüm!" Diye bağırdım. "Kimsiniz lan siz, kimsiniz? Benim karımdan, çocuğumdan ne istiyorsunuz?!"

Ya onlara bir şey olursa, o zaman ben ne yapardım?

"Allah'ım eğer onlara bir şey olursa al canımı! Artık yaşamamın hiçbir anlamı kalmaz, ölürüm onlar olmadan..." Ağlamaktan nefret ediyordum!

Sinirle gözyaşlarımı sildim.

Bensiz nasıl korkmuştu kim bilir...

"Ben seni bırakır mıyım güzelim benim? Bu adam seni bırakır mı? Bu adam sana âşık, senin için ölür!"

Her yere bakmıştım!

Ormanlara bile girip bakmıştım, yoktu!

Telefonum çaldığında Ömer'in aradığını gördüm.

"Alo, Ömer?" Sesim titriyordu... "Ali eve gel, birlikte arayalım! Biz polise haber verdik bile, sen nereleri aradın?" İç çektim. "Yok Ömer, yok! Her yeri aradım, ormanlara bile baktım! Yok, hiçbir yerde yok!" Dedim. "Hemen korkma oğlum, onu bulacağız! Sakin ol biraz!" Yeniden direksiyona vurdum. "Sakin falan olamıyorum! Sakin falan olamıyorum ben, sevdiğim kadını bulamadıkça sakin olamıyorum!"

Çok geçmeden eve geldim.

Onu nerede arayacağımı bile bilmiyordum ki... Kim bilir, belki de şehir dışına götürmüşlerdi!

"Sizi öldürmezsem en adi orospu çocuğuyum lan! Karımı benden alan ellerinizi kırmazsam en adi şerefsizim!"

Kimdi bunlar, kim?

Düşmanlarımızı düşünmeye çalışıyordum. Kim böyle bir şeyi yapmaya cesaret edebilirdi, kim?!

Aklıma gelen kişiyle birlikte kanım dondu.

Duygu...

Yok, hayır! Bu kadar da ileriye gidemezdi. Öyle bir şeyi yapamazdı. O kadar da vicdansız bir kadın değildi...

Sinirle telefonumu sıktım ve hemen onu aradım.

"Ali?" Sesi şaşkın geliyordu. "Neredesin lan sen?!" Dediğimde durdu. "Ali anlamıyorum, ne diyorsun? Sen lanlı konuşmazsın. Neler oluyor?" Sinirle dişlerimi sıktım. "Sen ne olduğunu çok iyi biliyorsun! Numara yapma bana, neredesin dedim?"

Bir de numara yapıyordu! "Ali yemin ederim ki hiçbir şey anlamadım. Ne numarası, ne diyorsun?" Ofladım. "Kızım neredesin dedim?!" Titrek bir nefes aldı. "Ali evimdeyim ama beni korkutuyorsun... Bir sorun mu var-"

Telefonu kapattığımda yeniden arabama bindim.

"Ali?" Ömer evden çıktı. "Nereye, beni bekle!" Arabayı çalıştırdım. "Sonra Ömer!" Tam gidecektim ki arabanın önüne geçti. "Ben de geleceğim!" Göz devirdim. "Ulan, geç o zaman!" Diye bağırdığımda arabaya bindi.

Gaza yüklendiğimde emniyet kemerini taktı. "Nereye gidiyoruz?" Ona cevap vermedim ve daha çok hızlandım. "Ali, yavaş!" Onu dinlemedim. "Oğlum sakin ol, böyle yaparak onu bulamazsın!" Dedi.

Arabayı park bile etmeden indiğimde Ömer şaşkınca etrafına bakıyordu.

Hemen binadan içeriye girdim.

"Seni alacağım ömrüm, seni burada yalnız bırakmam!"

Ömer arkamdan geliyordu.

"Burası Duygu'nun evi değil mi?" Asansöre binmeden merdivenleri çıkmaya başladım. "Evet!" Onun evinin önüne gelince kapıyı çaldım.

"Aç!" Kapı açıldığında Duygu'nun üzerine atladım. "Nerede lan, karım nerede? Nereye sakladın onu?!" Duygu şaşkın şaşkın bana bakıyordu. "Karın mı?" Ömer ofladı. "Ali bize boşuna vakit kaybettiriyorsun! Duygu öyle bir şey yapmaz!" Dedi.

"O yapmadıysa kim yaptı? Söyle, kim?!" Hemen evi aramaya başladım. "Sen de ara, her yeri ara!" Diye bağırdım.

Evin her köşesini aradıktan sonra burada olmadığına kanaat getirdim.

Yoktu!

Her yere bakmıştım, onu buraya getirmemiş olmalıydı. Gerçi salaklık bendeydi, gelip de evinde saklamazdı ki!

Duygu'yu sertçe duvara yasladım.

"Söyle, nereye sakladın?" Gözleri doldu. "Ben bir şey yapmadım Ali, yemin ederim ki Loya'yı kaç aydır görmüyorum bile!" Göz devirdim. "Sana inanayım mı? Tabii ki kendi evine getirmemişsin, nereye götürdüğünü

söyle! Söyle yoksa..." Hıçkırdı. "Ben bir şey yapmadım! Yemin ederim ki, annemin ve babamın üstüne yemin ederim ki yapmadım! Bilmiyorum onun nerede olduğunu, benim bir suçum yok!"

Duygu yapmadıysa kim yapmıştı? Kim böyle bir şeye cesaret edebilirdi?!

Aklıma gelen kişiyle birlikte yutkunamadım.

Şeyma!

Tabii ya, o yapmıştı! Benim için intihar eden kızdan her şey beklenirdi, o yapmıştı!

"Ali yemin ederim ki ben bir şey yapmadım! Bu sefer bir suçum yok! Ben onu kaçırabilir miyim sence? Buna cesaret edebilir miyim? Her ne kadar ondan hoşlanmasam bile, sevdiğim adamın çocuğuna zarar verebilir miyim?" Duygu'nun yüzüne bile bakmadan evden çıktım.

Ömer peşimden geldi.

"Kusura bakma, o biraz sinirli. Sana patladı, yanlış anladı." Ömer durumu kurtarmaya çalışıyordu! Öfkeyle ona döndüm. "Daha önce evime gelip Loya'yı üzmedin mi? Bizi ayırmaya çalışmadın mı? Onun orada olduğunu görünce bana dokunmadın mı?!" Duygu yaşlı gözlerle başını salladı.

"Ya-Yaptım, yaptım ama seni çok sevdiğim için yaptım! Ayrılığı hazmedemediğim için, o kadına bana davrandığından çok daha güzel davrandığın için... Kıskandım işte, seni kimseyle paylaşmak istemedim..."

Sinirle ona yaklaştım. "Kes sesini Duygu, biz o konuyu kapatalı yıllar oluyor!" Gözyaşlarını sildi. "Sen kapattın, ben değil!" Dedi. "Ne olursa olsun, bu konuyla bir ilgim yok Ali!" Burnunu çekti. "Git ve karını bul... Seni bir daha rahatsız etmeyeceğime emin olabilirsin! Unutmaya çalışacağım, bir daha karşınıza çıkmayacağım..." Başını iki yana salladı. "Git, karını ve çocuğunu kurtar! Sana da bu yakışır Ali Bozarslan..." Sesi kısıldı.

Ona bakmadan binadan çıktığımda yeniden arabama bindim. Ömer de geldiğinde arabayı çalıştırdım.

Çok vakit kaybetmiştim, aklıma Şeyma hiç gelmemişti bile! Direkt Duygu gelmişti!

"Duygu yapmamış, belli... Zaten buna cesaret edebileceğini düşünmüyordum. Buna cesaret edebilecek tek bir ruh hastası var!" O kadının kesinlikle psikolojisi iyi değildi!

Ömer merakla bana baktı ardından şaşkınca kalakaldı.

"Şu sana takıntılı olan kadın mı? Dur, adı neydi?" Defalarca direksiyona vurdum. "Şeyma!" Diye gürledim.

Seni mahvetmezsem, bana da Ali demesinler! Öyle canını yakacağım ki, karıma dokunmanın cezasını çekeceksin!

***

Tükenmişlikle annemin dizlerine uzandım.

"Oğlum, yapma böyle... Mahvettin kendini, iki lokma bir şey ye!"

Yemek yemeyi bırak, hiç uyumamıştım bile...

Tam bir gün geçmişti, onsuz geçen bir gün...

Dün akşam kaybolan karımı bulamamıştım! Her yeri aramıştık ama yoktu işte!

Polisler de devreye girip her yeri aramıştı. Hâlâ da aramaya devam ediyorlardı. Onlardan da haber yoktu...

Oysaki şüphelinin kim olduğunu söylemiştik. Hâlâ bir kamera kaydı bile yoktu!

Her şeyi çok iyi planlamış olmalıydı!

Ağlamamak için kendimi sıktım ve ayağa kalktım. "Nereye?" Annem telaşla bana bakıyordu. "Odama." Başını salladı. "Git de biraz uyu annem... Onu bulacağız, sen merak etme. Bir şey olursa polisler haber verir zaten, git ve dinlen artık. Çok yoruldun, çok yıprandın..." Başımı salladım.

Odama girer girmez kapıyı kapattım.

Yorgunca yatağımıza uzandığımda onun yastığına başımı koydum.

Birkaç tane sarı saç teli gördüğümde yutkunamadım.

"Ölürüm, ölürüm sana..." Acıyla saç tellerine dokundum.

Yastığının kokusunu içime çektiğimde onun kokusu burnuma dolmuştu bile...

Yeni banyo yaptığında saçlarında olan o mis koku şimdi yastığındaydı...

Geçmemişti, kokusu hâlâ geçmemişti...

"Sen bensiz korkarsın, değil mi çiçeğim? Korkarsın, beni istersin..." Gözyaşlarım onun yastığını ıslattı...

Bakışlarım kenarda duran gitarıma kayınca kalbime bir hançer saplandı.

Ona şarkı söylememi istemişti, söylememiştim...

Üzüldüğünü hissetsem de, lanet olsun ki söylememiştim! Benden tek bir şey istemişti, yapmamıştım!

Öfkeyle ayağa kalkıp gitarımı elime aldım. Defalarca yere vurup parçalara ayırana dek öfkemi ondan çıkarmak istedim...

"Abi, dur!" Hilal yanıma gelince zorlukla gitarı elimden aldı.

Parçalara ayrılan gitara baktım...

Loya da bu kadar kırılmış mıydı? Ona şarkı söylemediğim için çok mu üzülmüştü?

"Abi, o senin değerlindi! O gitardan ne istedin, sen o gitara kıyamazdın bile!" Omuz silktim. "Loya'ya kıydım ben, bir gitara mı kıyamayacağım?" Hilal şaşkınca bana baktı. "Abi sen iyi değilsin!" Dedi.

İyi değildim, hiç iyi değildim...

"Ba-Bana şarkı söyle dedi... Söylemedim Hilal, söylemedim!" Daha fazla kendimi tutamadım... "Çok üzüldü ama belli etmemeye çalıştı. Lanet olsun ki söylemedim! Şu dilim kopsaydı da öyle söylemeseydim keşke... Keşke istediğini yapıp şarkı söyleseydim, onu kırmasaydım..."

Hilal beni göğsüne bastırdı.

"Deme öyle... Ona kavuşunca bol bol şarkılar söylersin, üzme kendini..." O da ağlıyordu... "Ya kavuşamazsam? Ya onu bir daha göremezsem?" Hilal acıyla hıçkırdı. "Göreceksin abi, saçmalama ne olur! Sizin hikâyenize mutsuz son yakışır mı?" Acıyla güldüm. "Biz hiç mutlu olamadık ki... Tam mutlu olduk derken hep bir şeyler çıktı, hep birbirimizi kırdık... Biz hiç mutlu olduk mu da bizim hikâyemize mutlu son yakışacak?" Dedim.

Hilal gözyaşlarımı sildi. "Abim, sen benim her şeyimsin... Beni sen büyüttün, bana hem abi hem baba oldun. Sen bizi bir arada tuttun, yeniden aile olmamızı sağladın. Sen bizim ailemizin çınarısın, sana böyle erkenden pes etmek yakışmıyor! Sen benim sırtımı yasladığım o dağsın, anlıyor musun? Sen pes edemezsin, sen yıkılmayacaksın!" Dedi.

Pes edercesine elimi salladım.

"Bırak Hilal, ben adam olsam sevdiğim kadına sahip çıkardım! Onu bile beceremedim!" Hilal hızla başını olumsuz anlamda salladı. "Böyle olacağını nereden bilebilirdik ki? Bilsek evden çıkar mıydık hiç?" Titrek bir nefes aldım.

Yorgunca kendimi yere attığımda Hilal beni bırakmamıştı.

"Onun istediği hiçbir şeyi yapmadım. Buraya gelmeye korktu, zorla getirdim! Zorladım ben onu, zorladım! Hakaretler ettim, o beni ne kadar üzdüyse ben de onu üzdüm! Ayrı bir ev tutacağımı söylediğimde çok

sevinmişti... Ayrı bir ev bile tutmadım. Ben karımı mutlu edemedim!" Bütün gerçekler bir tokat gibi çarpıyordu yüzüme...

Küçük salona geldiğimde kapı aralıktı.

"Ali bana böbreğini verdi Eylül... Bu o kadar büyük bir şey ki, ilk duyduğumda inanamamıştım." Dedi Loya.

"Ali'nin kalbi kocaman, o kadar iyi bir insan ki..." Dedi Eylül.

"Sevdiği kadına böbreğini verebilecek kadar iyi bir insan..." Loya gülümsüyordu.

Hiddetle kapıyı açtığımda bakışlar bana döndü.

"Aşkım?" Dedi Loya şaşkınca. "Geç geleceğim demiştin?" Yüzündeki endişeyi görmüştüm.

"Böbreğimi verdiğimi kim söyledi?" Sesim son derece sakindi.

Loya korkuyla bana baktı, ardından bakışları elimi buldu.

"Ali, elin!" Hızla ayağa kalktı. "Ali ne oldu?" Korkuyla bama baktı ve yüzümü avuçladı. "Yüzün bembeyaz olmuş!" Hızla elini ittim.

"Sırf sana böbreğimi verdim diye boşanmak istemedin değil mi?" Dedim. "Sırf sana böbreğimi verdim diye vicdan azabı duydun!" Öyle bir bağırdım ki Loya yerinden sıçradı.

"Hayır!" Dedi hemen. "Hayır Ali, yemin ederim alakası bile yok!" Sertçe onun kolunu tuttum.

"Bana yalan söyleme!" Diye gürledim.

Lina ağlamaya başladığında Eylül kızını aldı.

"Ali bak saçmalıyorsun, bebeğimi de korkuttun!" Dedi.

"Siz içeriye gidin!" Dedim net bir sesle. "Eylül haydi!" Eylül mecburen başını salladı ve odadan çıktı.

Loya'nın gözleri dolmuştu.

"A-Ali yalvarırım saçmalama..." Yüzümü avuçladı. "Mahkemeden bir gün önce dedemler konuşurken duydum. Ben sana onun öncesinde de boşanmamak için yalvarmadım mı?" Hızla elini ittim.

"Kes lan sesini!" Diye bağırdım. "Ben senin aşkına inandım be, sana inandım!" Alayla güldüm. "Ne kadar geri zekalıyım değil mi?" Ona yaklaştım. "Hâlâ o piçi sevdiğini akıl edemedim!" Loya şaşkınca bana baktı.

"Ben seni seviyorum Ali, bunu bilmiyor musun?" Gözlerinden yaşlar süzülmeye başladığında onu yavaşça ittim.

"Artık bu yalanların bana sökmez Loya! Beni kaç kez kandırdın söylesene!" Öfkeyle onu izledim. "Basitsin, bir sürtük için evliliğimizi bitirecek kadar basitsin!" Dedim.

Loya şaşkınca bana baktı.

"Ş-Şeyma..." Sustu.

Ona bakmadan odadan çıktığımda peşimden geldi.

"Ali dur!" Dedi.

Hızla odamıza girdim ve valizimi çıkardım.

"Ali, nereye?" Diye sordu telaşla.

"İstanbul'a gidiyorum, temelli olarak!" Ona bakmadan eşyalarımı yerleştirdim.

Loya hızla kolumu tuttu.

"B-Bırak ne olur, konuşalım..." Ağlıyordu...

Ona bakmadığımda bana sarıldı.

"Sevgilim lütfen!" Dedi.

"Senin sevgilin ben değilim, fotoğraflarına baktığın o piç!" Dedim sinirle.

Loya çenemi tuttu.

"Bak yüzüme..." Diye fısıldadı.

Onun yüzüne baktığımda burnunu çekti.

"Sakin ol lütfen... Şeyma yalan söylüyor, ben sana her şeyi doğrusuyla anlatayım... Ne olur gitme, yalvarırım aşkım!" Gözlerime bakıyordu.

"Yalan falan söylemiyor!" Dedim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Yine gelip bana sarıldı.

"Bırakmıyorum!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Onun kolunu tuttum ve üstümden çektim.

"Canını yaktırma Loya, canını yaktırma!" Diye onu uyardım.

Loya boynumu öptü.

"Ben de geleyim, birlikte gidelim..." Korkuyordu...

"Orada bir de seninle uğraşamam, otur oturduğun yerde!" Dedim.

Loya birden valiz çıkardı ve titreyen ellerini umursamadan kıyafetlerini yerleştirmeye başladı.

"Loya seni götürmeyeceğim!" Omuz silkti.

"Kocam nereye, ben oraya." Dedi.

Hayretle ona baktım.

"Hani korkuyordun?" Alayla güldüm. "Aklına böbreğim mi geldi?" Diye sordum. "Vicdan mı yaptın yine?" Acıyla hıçkırdı.

Loya ağlamaktan konuşamazken alayla onu izlemeye devam ettim.

"Annem ne yaparsa yapsın onun tarafında olacağım. Seni desteklemeyeceğim, seni umursamayacağım! Yine de gelmek istiyor musun?" Loya başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

Kirpikleri titrediğinde içim gitmişti...

"Ö-Öyle mi Ali?" Titriyordu... "Yine de geliyorum, seni tek başına bırakmam." Şaşkınca ona baktım.

Zorlukla valizini hazırlamaya devam etti.

Elleri çok titriyordu, hıçkıra hıçkıra valiz hazırlıyordu...

"Pişman olacaksın..." Dedim net bir sesle.

"Seninle olduğum hiçbir an pişman olmam Ali..." Gözlerime baktı. "Çünkü ben seni pişman olamayacak kadar çok seviyorum." Gözyaşlarını sildi ve gözlerime baktı.

Bakışlarımı kaçırdım.

İnanmayacaktım!

"Şu sözlerinin hiçbirine inanmıyorum! Eğer geliyorsan acele et, İstanbul seni bekliyor..." Dedim alayla.

Loya gözlerimin içine korkuyla bakıyordu...

Onu umursamadan valizimi alıp odadan çıktım.

Artık ona inanmayacaktım!

Onu nasıl da kırmıştım böyle... Nasıl da üzmüştüm, nasıl da ona inanmamıştım...

Kalbimin ağrıdığını hissederken nefes dahi alamıyordum.

"O bir dönsün, ayrı bir ev tutacağım. İçinde sadece üçümüz olacağız... Sadece ben, oğlum ve karım..."

Ya karıma bir şey olursa? Düşüncesi bile kanımı donduruyordu.

O ölürse ben zaten ölürdüm. Kafama sıkardım, daha fazla yaşayamazdım.

O olmadan yaşayan bir ölüden farksız olurdum. O beni hiç sevmemesine rağmen aşkımdan vazgeçmemiş, iki yıl boyunca beni aşağılamasına göz yummuştum.

"Ah, şurada olsaydı keşke... Gözümün önünde, bana baksaydı... Ona şarkılar söylerdim, istediği kadar, bıkana kadar!" Hilal saçlarımı okşuyordu. "Ben onu çok kırdım. Haksız olduğum hâlde bağırdım, inanmadım..." Hüzünle iç çektim. "Şurada olması için tek kalan böbreğimi de verirdim biliyor musun? Yeter ki o sağlıklı olsun, burada olsun diye ölmeyi kabul ederdim..."

Hilal yutkunamadı, konuşamadı...

Kederle iç çektim. "Eskisi kadar kötü davransa bile razıyım Hilal! Eskisi gibi kötü davransın bana ama burada olsun! Gerekirse beni hiç sevmesin, nefret etsin ama sağlıklı olduğunu bileyim... Gerekirse başka bir adamı sevsin ama gözümün önünde olsun..." Artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordum...

Ağlamak cinsiyet meselesi değildi, Loya'm öyle söylerdi...

Hilal beni göğsüne bastırdı.

"Geçecek bu kötü günler, mutlu olacağız!" Dedi. "Onlara bir şey olursa ben ne yaparım Hilal, ne yaparım?" Diye fısıldadım.

Çaresizce başımı kardeşimin omzuna yasladım.

Onsuzluk bütün bedenimi yakıyordu. Kalbim atmayı bırakıyor, ruhum bedenimden çıkıyordu. Ben onsuz ölüydüm, yavaş yavaş ölüyordum...

***

"Ali?"

Duyduğum sesle birlikte gözlerimi araladım.

Neler oluyordu?

Koluma dokunduğunu hissederken hızla doğruldum. Loya gelmişti, yanıma gelmişti!

"Loya?"

Şaşkın şaşkın ona baktığımda ağlıyordu...

"Ko-Korkuyorum..." Elimi tuttu. "Korkuyorum Ali, çok korkuyorum..."

Hemen onu göğsüme çektim. "Ben seni bütün kötülüklerden korurum baharım, güzel yüzlüm... Sonunda bana geldin ya, daha ne isterim?" Loya kokumu içine çekti.

Saçlarını kokladığımda yastığına yayılan o kokuyu almıştım...

Huzurla gülümserken onun saçlarını okşadım. Benim güzel kadınımın mavileri hâlâ ıslaktı.

"Ne oldu baharım? Neden ağlıyorsun?" Bana gelmişti, yeniden kavuşmuştuk... "Veda, çok zor!" Dedi.

Kaşlarımı çattım, ne vedasından bahsediyordu?

"Ne vedası, biz kavuştuk!" Dediğimde elimi alıp karnına koydu.

Hissettiğim boşlukla birlikte şokla karnına baktım. Bomboştu!

Bebeğimiz yoktu!

"Poyraz öldü, onu öldürdüler!"

Söylediği şey defalarca kafamda yankılandı...

"Po-Poyraz'ı..." Devamını getiremediğimde dolmuş gözlerimi öptü.

"Affet beni, oğlumuza sahip çıkamadım... Affet ne olursun." Loya karnına dokunduğunda acıyla haykırdım ve onu göğsüme çektim. "Senin bir suçun yok! Hem oğlumuza bir şey olmadı, ölmedi!" Dehşetle aynı şeyleri fısıldadım...

"Birazdan oğlumuz gibi ben de gideceğim..." Ayağa kalktığında hızla onun kolunu tuttum. "Loya, dur!" Acıyla gözlerime baktı. "Beni affet Ali, affet!"

Loya birden yok olduğunda bağırmak istedim, bağıramadım... Sanki gücüm yetmiyormuş gibiydi, sesim çıkmıyordu...

"Ali, oğlum uyan!" Annemin sesini duyunca hızla gözlerimi araladım. "Kan ter içinde kalmışsın, bu nasıl bir rüyaydı böyle?" Dedi.

Gördüğüm rüyanın etkisinden çıkamazken hızla ayağa kalktım.

"Loya, Loya nerede?!" Diye bağırdım. "Buradaydı, gitti!" Annem üzüntüyle bana bakıyordu. "Sadece kötü bir rüyaydı, kendine gel annem..." Telaşla odanın içerisinde volta atmaya başladım.

Başımı iki yana salladım. "Oğlum, oğlum nasıl? Ölmedi değil mi? Oğlum-" Annem yüzüme sert bir tokat attı. "Ali kendine gel!" Sesini yükseltti.

Annemin attığı tokatla birlikte derin derin nefesler alıp vermeye başladım.

Rüyaydı, çok şükür ki rüyaydı!

"O korkuyor anne, yemin ederim ki korkuyor!" Hissediyordum...

Onun o yüreğindeki korkuyu hissedebiliyordum! Beni istiyordu, biliyordum!

"Annem polisler hâlâ aramadı. Kaç gündür arıyorsun, bulamadın işte! Elimizden hiçbir şey gelmiyor, polislerden bir haber beklemek zorundayız!" Dedi. "Kurban olurum ben ona, çok korktu!" Dedim.

Üstümü bile değiştirmeden odamdan çıktığımda annem peşimden geliyordu.

"Ali, nereye oğlum?" Hızla ayakkabılarımı giydim. "Onu arayacağım." Annem kolumu tuttu. "Ali geç içeriye! Gece gece mi arayacaksın, bulamayacağını biliyorsun!" Kaşlarımı çattım. "Onu bulmadan bu eve dönmem nana!" Dedim.

Evden çıktığımda annemin arkamdan bağırmasını umursamadım.

Arabama binerken nereye gideceğimi bile bilmiyordum...

"Korkma güzel gözlüm, ben seni bırakmam..." Telefonumu elime aldığımda fotoğrafını gördüm. Güzelliğine içim giderken telefonu kalbime bastırdım. "Sana nasıl âşığım bir bilsen, bir görebilsen kalbimi..."

Gözümden bir damla yaş telefonumun üstüne düştü.

Cebinden telefonunu çıkardı ve kamerayı açtı.

Bana biraz daha yaklaştı ve sıcak bir gülümsemeyle kameraya baktı.

Kollarımı beline sardım ve ben de kameraya baktım.

Loya birkaç tane fotoğrafımızı çekti ve en sonunda bana döndü.

Yavaşça dudaklarıma yaklaştığında hemen onu öptüm.

Loya tam öpüştüğümüz sırada fotoğrafımızı çekmişti.

Telefonunu yavaşça cebine koydu ve bana baktı.

"Fark ettim ki birlikte hiç güzel fotoğrafımız yok... Üstelik iki yıldır evliyiz!" Sıkıntıyla iç çekti. "Ben bütün fotoğraflarda somurttuğum için güzelim fotoğrafları mahvetmişim..." Başını iki yana salladı. "Bunu bu kadar geç fark etmem ne acı değil mi?" Denizi izledi. "Düğün fotoğraflarımıza bakınca kendimi daha da kötü hissettim. Hilal'in de dediği gibi, gerçekten kendimi tam bir cadı olarak gördüm. Sürekli somurtmuştum, sen bile kendi

düğünün olduğu hâlde mutlu değildin.... Bakışların aşk doluydu ama yüreğindeki acı gözlerine yansımıştı..." Loya'nın gözleri dolmuştu.

Onu yavaşça göğsüme çektim ve saçını öptüm.

Loya bir şey söylememe izin vermeden başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Artık mutlu olduğumuz anları ölümsüzleştirmek istiyorum... Onca kötü fotoğraf, onca kötü anı geride kalsın istiyorum." Dedi ve ellerimi tuttu. "Artık o mutsuz fotoğraflar olmayacak, sana söz veriyorum sevgilim... Bundan sonra her fotoğrafımızda mutlu olacağız..." Dedi.

Loya'nın gözlerinden düşen birkaç damla yaşı hemen sildim ve onu göğsüme bastırdım.

Kalbim artık atmayı unutmuştu...

Sevdiğim kadını sıkıca sardım ve kokusunu içime çektim.

Kelimeler artık beyhudeydi...

O günü hatırlarken bir mıh çakıldı kalbimin tam ortasına...

Telefonumu açıp o fotoğrafa girince içim sızladı. Birlikte mutlu olduğumuz ilk fotoğraftı...

"Allah'ım beni onsuz bırakma, sana yalvarırım... Beni onsuz bırakma... Karım ve oğlum sağlıklı olsun, bunu bileyim yeter... Gerekirse al canımı, yeter ki onları bir kez de olsa sağlıklı göreyim..."

İki dakika gözlerimi kapatınca bile rüyalar görüyordum. Ben onsuz koca bir hiçtim. Ben karım olmadan yaşayamazdım...

Telefonum çaldığında tanımadığım bir numaranın aradığını gördüm. Hemen aramayı onayladım.

"Ali Bozarslan..." Şeyma'nın sesini tanımamla birlikte direksiyonu sıktım. "Karım nerede lan, karım nerede?! Ona dokunmadın değil mi? Seni

öldürürüm!" Şuh bir kahkaha attı. "Seni yıllarca ben sevdim ben! Loya yaptığı yanına kâr kalacak mı sanıyordu?" Dedi.

Öfkeyle telefonu sıktım. "Neredesiniz, çabuk söyle lan! Seni kendi ellerimle geberteceğim!" Yeniden bir kahkaha attı.

"Aslında buna hiç gerek kalmayacak Ali, inan ki..." Derin bir nefes aldı. "Aslında seni aramamın sebebi bana böyle boş tehditler savurman değildi..." Neşeyle güldü. "İntikamımı aldım Ali!" Kaşlarım çatılırken direksiyonu daha çok sıktım. "Ne intikamı, ne diyorsun?! Açık konuş!" Diye bağırdım.

Şeyma alayla güldükten sonra acımasız sözlerine devam etti.

"Oğlunun cenazesini alman için adresi atıyorum Ali Bozarslan."

SINIR: 4.30K VOTE 600 YORUM

<u>Açıklama:</u>

İlk olarak; benim amacım sizleri bekletmek değil. Haftada iki kez bölüm atan bir yazar olduğumu herkes biliyor değil mi? Eğer atamıyorsam bu benim suçum değil, emeğe verilen değerle alakalı bir şeydir...

Sınır geçtikçe bölümlerin ne denli hızla geldiğini hepiniz biliyorsunuz. Sınır koymamın amacı; yeni bölümün geleceği zamanı belirlemektir. Sizleri üzmek için geç bölüm attığımı düşünenler var... Lütfen yapmayın... Eğer ortada bir emek olduğunu kabul edip, emeğe hak ettiği değeri verirsek, ben bölümleri elimden geldiğince hızlı bir şekilde yazıp atmaya çalışırım.

Amacım sizleri üzmek değil... Önceki bölümde de sınır geçmemişti ama sizleri daha fazla bekletmek istememiştim. Yine sınır geçmedi ve ben yine sizleri bekletmemek adına yeni bölümü atıyorum...

Siz o yazdığım sayının çok çok daha fazlasıyla sınırı geçebilen bir kitlesiniz. Bunu defalarca görmedik mi? Okunma oranıyla oy sayısının alakası bile olmaması gerçekten üzücü bir durum.

Benim keyfimden bölüm atmadığımı düşünenler varsa çok yanlış düşündüklerini bilmelerini isterim. Ben okuluma, sınavlarıma, özel hayatıma ve de buraya vakit ayırmaya çalışıyorum. Her zaman elimden gelenin en iyisini yapıyorum.

Serseri Patronum kitap olacağı için, her gün onunla ilgileniyorum. Zaten yazılmış olan bir kitabı düzeltip her gün yeni sahneler eklemek inanın hiç kolay değil...

Ben her hikâyem için bu kadar çok emek gösteriyorken, rica ediyorum artık suçu bende aramayı bırakın. Siz sınırı çabucak geçerseniz, zaten bölümler çok daha hızlı gelecek...

Zaten finale çok az kaldı... Hayal ettiğim çoğu şeyi yazdım. Yaptığım her canlı yayında da hikâyeyi çok uzatmadan, tadında bitireceğimi söylemiştim.

O yüzden böyle şeylerle uğraşmadan, yalnızca yaklaşan finale odaklanalım...

Çok güzel bir final sizleri bekliyor olacak...🔥

Oy veren ve yorum yapan herkese çok teşekkür ederim!😍

Sevildiğinizi unutmayın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👍👍

37 "Kan"

ALİSA

Annem önümdeki yemeği gösterdi.

"Yesene kuzum." Adeta yemem için bana yalvarıyordu. "Canım istemiyor." Annem ofladı. "Kızım yesene!" Sesi sertti.

Şaşkınca anneme bakarken ne olduğunu anlamaya çalıştım.

Babam uyarırcasına anneme bakıyordu. "Kızı zorlama!" Ardından bana döndü. "Güzeller güzelim, canın bir şeye mi sıkıldı?" Diye sordu.

Ne zaman iyi olmuştum ki? On yıldır yüzüm mü gülüyordu?

"Hayır babacığım." Daha fazla onları üzmek istemiyordum.

Masadan kalktığımda kimse ses etmedi. On yıldır ailemin keyfini yeterince kaçırıyordum.

Kendi odama girer girmez kapıyı kapattım. Yorgunca kendimi yatağa bıraktım.

Yanımdaki çerçeve dikkatimi çekerken elime aldım.

Bizim fotoğrafımız...

Poyraz'ın neşeli gözleri, bu sefer aşkla bakıyordu. Çerçeveyi göğsüme bastırdım.

"Kaç gündür hayal görmüyorum... Hayal de olsa gel, özletme kendini."

Gözlerimden yaşlar süzülürken yenilmişlikle fotoğrafımıza sarıldım.

Ölüm...

Ölüm, bir insanın başına gelebilecek en ağır şeydi. Sevdiğin insanların yokluğuna katlanmak öyle zordu ki, başta kabullenemesen de sonradan alışıyordun.

Giden gitmişti, olan hep geride kalana oluyordu...

Sevdiğin insanın yokluğuna alışmak, ruhunun bedeninden çekilmesiyle eşdeğerdi. Alışmaya çalışmaya çalışmak... Sadece alışıp unutmak istemek...

Olmuyordu, ölünmüyordu da...

Keşke ölünseydi, keşke hiç acı hissetmeden ölünseydi. Belki şu kalbime çakılı kalan mıh canımı daha fazla acıtmazdı.

Gözyaşlarımı sildim ve çerçeveyi yeniden yerine koydum.

Güzel kahveleri aklımı alıyordu... Fotoğraflarında bile bakmaya doyamıyordum. Kim bilir gerçekte görsem o zaman ne olurdu?

"Özlettiniz kendinizi Poyraz Bey!" Dedim suçlarcasına. "Hani beni hiç bırakmayacaktın? Hani ben senin sevdiğindim, hani?! Madem öyle, neden gittin? Söyle, beni nasıl bıraktın? Biz evlenecektik, benim çocuklarım sana baba diyecekti..."

Belki de artık zamanı gelmişti...

Poyraz beni özlüyor olmalıydı. O benim elime bir şey batsa kıyamazdı. Hemen ellerimi öper, acısı geçecek derdi...

Geçmiyordu...

Yavaşça ayağa kalktım ve alttaki çekmeceyi açtım.

Kalın bir ipi bulduğumda elime aldım.

Tam zamanıydı...

Hemen kapımı kilitlediğimde içim buruktu. Annemle ve babamla veda konuşması yapamamıştım.

Bu ikinci kez intihara kalkışımdı...

İlkinde, teyzem görmüştü. Koşarak yanıma gelip beni engellemişti. Bir süre hastanede yatmış, düzelmeyi ummuştum.

Aldığım psikolojik desteklerin hiçbiri işe yaramamıştı.

Onun açtığı yara kapanmıyordu. O yarayı ancak o kapatabilirdi.

Kenardaki sandalyenin üstüne çıktım ve ipi bağladım.

Gözlerim son kez odamda gezindiğinde durdum.

Sandalyeden inip dolabımı açtım. Poyraz'ın kanlı gömleği elime gelince kokusunu içime çektim.

"Seni çok seviyorum... Dayanamadım, ne olur beni affet..."

Gözlerim yeniden fotoğrafımıza kaydı.

"Yanına geliyorum sevgilim, artık hiç ayrılmayacağız..."

Yeniden sandalyeye çıktım ve ipi yavaşça boynuma geçirdim.

Artık canımın acısına, onun hasretine dayanamıyordum.

Gözlerimi kapattım.

Birazdan her şey bitecekti, Poyraz beni bekliyordu...

Dayanamayıp yine gözlerimi araladığımda adeta donup kaldım.

Poyraz tam karşımdaydı!

"Ha-Hayalsin..." Diye fısıldadım.

Bana doğru bir adım attı.

"İn Alisa, eğer kendine zarar verirsen seni affetmem!"

Gözlerim açık olan pencereye kaydığında heyecanla yutkundum.

Buradaydı!

İlk defa benimle konuşmuştu! On yıl sonra ilk defa...

"Seni çok özledim!" Çaresizce boynumdaki ipi tuttum. "Dayanamıyorum Poyraz, yanına geliyorum! Artık hiç ayrılmayacağız." Dedim.

Poyraz gözlerime bakıyordu...

"Dur bir dakika, dur!" Korkuyla ipi sıktım. "Sen hayal değilsin!" Başımı iki yana salladım.

Yemin ederim ki oydu! Tam karşımdaydı, beni izliyordu!

Hayali bu kadar güzel bakabilir miydi ki? Bu bir hayal olamazdı, olmamalıydı!

Kahvelerinde ve yeni çıkmış sakallarında gözlerimi gezdirdim.

Gerçek gibiydi!

Hiçbir şey söylemeden öylece karşımda dikildi.

"Ben gerçeğim de, ölmedim de!" Diye bağırdığımda sustu.

Hayaldi işte, birazdan gidecekti!

Sinirle ipi boynuma tam yerleştirdim. "Yeter artık, hayal görmek istemiyorum!" Gözlerimi kapattığım sırada sesini duydum.

"Gel..."

Hızla gözlerimi açtım.

Kollarını açıp bana *gel* işareti yaptığında yutkunamadım.

İlk defa bu kadar uzun bir hayal görüyordum... Buna inanamıyordum!

"Ge-Gerçekten mi?" Diye fısıldadım.

Hafifçe başını salladığında ipi boynumdan çıkardım ve sandalyeden indim.

Eğer koşmazsam, yok olacaktı!

Koşarak onun boynuna atladığımda beni belimden tuttu.

Şokla donup kaldım...

Hâlâ sıcacıktı!

Dudaklarını saçımda gezdirdi ve defalarca öptü...

"Alisa'm..."

Titreyen ellerimi sakallarına çıkardım.

Gerçekten hissedebiliyordum! Elime batan tüyleri gerçekten hissediyordum!

"Buradasın..." Başımı iki yana salladım. "Buradasın, değil mi?" Belimi okşadı.

"Buradayım bir tanem..." Başımı onun boynuna yasladım.

Hissettiğim sıcaklık, yalan mıydı?

"Hayal olamazsın..." Dehşetle kendimi ona daha çok yasladım. "Gitmene izin vermem!" Poyraz kokumu içine çekti.

"Mis gibi kokuyorsun..." Özlemle dudaklarını boynuma değdirdi. Öpmeyi en çok sevdiği yere dudakları değince gömleğini sıktım.

Çok özlemiştim...

"Seni çok özledim sevgilim!"

Poyraz burukça tebessüm etti. "Ben de seni çok özledim, güzel gözlüm..." Dedi.

Gerçekten özlemiş miydi?

Poyraz gözyaşlarımı sildiğinde ona yapıştım.

"Gideceksin!" Dehşetle gözlerine baktım. "İzin vermem, bu sefer olmaz!" Poyraz burnunu boynuma sürttü.

Hiçbir şey söylemeden beni öpüp koklamasına izin verdim.

"Seni çok seviyorum Poyraz, çok!" Yine bir şey söylemedi. "Ben artık her hafta mezarını öpmek istemiyorum! Seni istiyorum, dayanamıyorum..."

Bana sıkıca sarıldı.

"Dayanacaksın sevgilim..."

Sevgilim demesine içim giderken dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

"Ölmedin değil mi? Sadece gitmek zorunda kaldın! Yoksa beni bırakmazdın." Hıçkırdım. "Giden on yılımıza yazık değil mi? Biz evlenecektik!"

Poyraz'ın gözleri dolduğunda boğazımdan büyük bir hıçkırık koptu.

"Bak, bak ardında bıraktığın kadına!" Kendimi gösterdim. "Yemek yemiyorum ben! Yaşayan bir ölüden farkım yok... Arkadaşım bile kalmadı! Annem bile benden bıkmaya başladı!" Bağırdığımda bakışlarını kaçırdı. "Hiçbir şey söylemeyecek misin?"

Sustu...

Dudaklarımı dudaklarına bastırdığımda özlediğim o tadı almıştım...

O tad şimdi tam iki dudağımın arasındaydı!

Yavaş yavaş onu öpmeye başladığımda bana karşılık verdi...

Onu tadını çıkarırcasına doya doya öpüyordum... Sanki hiç bırakmayacakmış gibi...

Kapı sertçe yumruklandığında korkuyla dudaklarımızı ayırdım.

"Alisa, kapıyı aç annem!"

Korkuyla Poyraz'a döndüm.

Geri çekilecekti ki buna izin vermeden önüne geçtim.

"Hayır, bu defa olmaz! Yine gidemezsin!"

Poyraz'ın gözünden bir damla yaş düştü... Dudaklarımı gözüne bastırdım.

"Aşkım..." Ona sokuldum. "Ne olur gitme..." Sesim öyle acizdi ki...

Poyraz geri çekildiğinde acıyla bağırdım.

"Poyraz!"

Adını zikrettiğimde pencereye yaklaştı.

"Kendimi öldürürüm!" Diye gürledim.

Bu onu durduğunda yeniden ona sarıldım. "Gi-Gitme, ne olur... Ben senin her gece beni görmeye geldiğini biliyorum. Babam bana inanmıyor, kimse bana inanmıyor!" Hıçkıra hıçkıra ağladığımda titreyen elini saçlarıma değdirdi.

"Ağlama, ölürüm..." Sesi titriyordu.

O da ağlıyordu...

Ben buna dayanamazdım ki, onun gözlerinde yaş görmeye dayanamazdım!

"Ben senin gerçek olduğunu biliyorum! Yine kaçıp gideceksin değil mi? Sanıyorsun ki Alisa hayal sanıp susacak!" Başımı göğsüne yasladım. "Biliyorum, ölmedin... Hiç kimseye söylemem, söz sevgilim! Yeter ki benden hiç gitme!"

Saçlarımı okşamasına içim gidiyordu...

Dudaklarını saçlarıma değdirdi.

"Alisa'm..."

Bir anda odanın kapısı sertçe açıldığında korkuyla yerimden sıçradım.

Annem dehşetle ipe bakıyordu.

Babam şok olmuş, hiçbir şey söyleyemiyordu.

"An-Anne ben..." Sustum.

Bakışlarımı arkama çevirdiğimde orada olmadığını gördüm.

Gitmişti!

Saliseler içinde nasıl gidebilirdi ki?

Üstelik pencerem de kapalıydı!

Kalbime bir hançerin saplandığını hissederken sarsıldım.

Hayaldi...

Dokunuşları, öpüşü, her şeyi... Hepsi hayaldi, öyle mi?

Annem hızla yanıma gelip beni göğsüne çekti.

"Kızım, annem..." Kokumu içine çekti. "İntihar etmek istedin, canına kıymak istedin..." Annem hâlâ şoku atlatamamıştı.

Babamın ağladığını görünce canım daha da çok yandı.

Herkesin hayatını mahvetmekten başka bir şeye yaramıyordum!

"Dayanamadım..."

Başka bir şey söyleyemedim.

Babam kendine geldiğinde hemen ipi çözdü ve sandalyeyi odamdan çıkardı.

"Da-Dayanamam kuzum... Ben senin acına dayanamam!" Annem de hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Ne olurdu sanki bir hayale kanmayıp intihar etseydim, ne olurdu?

***

Babam yanıma uzanmış, uyuyordu. Annem de bizi izliyor, nöbet tutuyordu.

Bazen yer değiştiriyorlardı. Eğer kendime bir şey yaparsam diye beni bir saniye bile yalnız bırakmıyorlardı!

Bunalmıştım, bir de başıma bu çıkmıştı!

Babam kollarını bana sardığında tavanı izledim.

Bu gece gelmemişti...

Onun hayal olduğunu kendime yediremiyordum.

Beni öpmüştü, beni koklamıştı...

Bakışlarım penceremi bulduğunda onunla göz göze geldim.

Hızla doğrulduğumda annem şaşkınca bana döndü.

"Alisa?!"

Yutkunamadım...

"Ge-Geldi... Poyraz, geldi!"

Mutluluğum sesime yansıdığında annem pencereye baktı.

"Ne Poyraz'ı annem, orada hiç kimse yok!" Dedi.

Üstümdeki örtüyü itip koşarak pencereye geldim.

Hiç kimse yoktu!

Pencereyi açıp dışarıya baktım. Az önce buradaysa, çok uzaklaşmış olamazdı ki!

Etrafta kimse görünmüyordu!

Yıkılmışlıkla kendimi yere bıraktığımda annem bana sarıldı.

"Hayaldi kuzum, hayaldi..." Başımı olumsuz anlamda salladım. "Değildi! Bugün beni öptü, bu da mı hayaldi?!" Kabullenemiyordum...

Annem beni göğsüne bastırdı.

"Alisa, yeniden hastaneye yatmanı istemiyorum kızım... Yalvarırım yapma, unut artık onu! Biliyorum çok zor, biliyorum dayanamıyorsun ama o öldü!" Hıçkırdım...

"Ölmedi!" Diye bağırdım. "Ölmedi, her gün beni görmeye geliyor!" Annem saçımı öptü.

"Onların hepsi hayal kızım! Anla artık, onu toprağa gömdüler! O kardeşinin kollarında ölmedi mi? Kardeşi o ölmeseydi bunu anlamaz mıydı? Cesedini ailesi görmedi mi? Gördü! O öldü kızım, anla artık!"

Annemin bağırışlarına kulaklarımı kapattım.

"Ha-Hayır, ölmedi!"

Annem beni sarstı. "Alisa, kendine gel annem!" Başımı iki yana salladım. "Ölmedi!" Diye bağırdım.

Babam korkuyla uyanmış, hemen yanıma gelmişti.

"Kızım-" Onun sözünü kestim. "Baba annem bana inanmıyor! Size o ölmedi diyorum, ölmedi!" Çıldırmış gibiydim...

Bakışlarım pencereyi bulurken kalbim sıkıştı. Kapalıydı!

Bir zamanlar beni görmek için gizlice bu pencereden girerdi...

Artık daha fazla dayanamadığımı hissedince çığlık çığlığa bağırmaya başladım...

İçimdeki aşk bitmiyordu!

Ben yaşadığım sürece de bitmeyecekti!

LOYA

Bedenim titriyordu...

"A-Ali..." Acıyla fısıldadım.

Sertçe yere vurdum.

"Ali'm..."

Ya bir daha onu göremezsem, o zaman ne olacaktı?

Ellerim karnımı bulurken yavaşça okşadım.

"Bebeğim, annem... Ne olur korkma, annen seni hiç bırakır mı? Oğlum, Poyraz'ım..."

Ali yokluğumu fark etmiş miydi?

Eğer fark ettiyse çoktan beni aramaya başlamıştı. Buna emindim, o beni bırakmazdı.

"Korkma yârim... Ben oğlumuzu da, seni de bırakmam. Sen yeter ki benden hiç vazgeçme." Yüzüğüme bakacaktım ki şaşkınca durdum.

Yüzüğüm yoktu!

Telaşla etrafıma baktığımda hareket ettikçe canım acıyordu.

Şeyma beni bağlarken ipleri öyle sıkmıştı ki, canım çok yanıyordu. Hareket ettikçe adeta derim soyuluyor gibiydi...

Yüzüğümü kaybettiğimi anlarken üzüntüyle gözlerimi kapattım.

Yüzüğüm de gitmişti...

Belki de yüzüğüm gibi, Ali de gidecekti. Onu da bir daha göremeyecektim...

"Allah'ım, sen beni ve oğlumu koru... Ne olur, acı bana.."

Gözyaşlarımı silmek için elimi kaldırdığımda canım daha da çok yandı.

Dayanamıyordum!

Üç saattir buradaydım, üç saat olmuştu!

Birden kapı açıldığında korkuyla yerimden sıçradım. Şeyma alayla bana bakıyordu.

"Kanama durdu mu? Dua et derin kesmedim!" Bana yaklaştığında geriye kaçtım. "Oy, oğluna kıyamıyor musun?"

Elindeki tepsiyi yeni fark etmiştim. "Sana yemek getirdim." Şaşkınca ona baktığımda sırıttı.

Cebinden çıkardığı ilaç kutusunu açıp yemeğin içine döktü.

"Bunu yersen; bebeğin daha çabuk ölecek." Gülümsedi. "Yemezsen de açlıktan öleceksin." Küçük bir kahkaha attı. "Biri erken, biri geç... Sen seç Loya."

Başımı olumsuz anlamda salladım.

"Yemem!"

Gözlerimin önünde yemeklere ilaç atmıştı!

"İyi, sen bilirsin! Günde bir kez yemek veririm, sadece bir kez! Ne kadar insaflıyım değil mi?" Dedi.

Odadan çıktığında kapıyı kilitledi.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan bu kadına hayretle bakıyordum.

Kafayı yemişti!

Psikolojisi iyi değildi, kesinlikle normal davranmıyordu!

Hızla önümdeki yemeği ittim. Asla yemezdim! Ağzıma bile sürmezdim!

BİR GÜN SONRA:

Açlıktan kıvrandığım sırada kapı açıldı.

O kadar çok acıkmıştım ki, artık dayanamıyordum!

Midem yemek için adeta ağlıyordu. Bebeğimi aç ve susuz bıraktığım için kendimi suçlu hissediyordum.

Şeyma elindeki yemeğe yine ilaç atıp bana uzattı. En sevdiğim çorbayı görünce yutkundum.

Bir de utanmadan domates çorbası yapıp getirmişti!

"Sen benim yaptığım domates çorbasını çok severdin değil mi? Böyle sıcak sıcak, ekmekle yemeye bayılırdın. İçine de bolca kaşar koyardın..." Alayla sırıttı. "Şimdi tadı da ne güzel olmuştur, zaten sıcacık." Kapının kulpunu tuttu. "Ben de çorbamdan içmeye gidiyorum. Malum, tadı çok güzel."

Ardından çıkıp kapıyı kilitledi...

"Canımı çektirmek istiyorsun değil mi? Pislik kadın, pislik!" Diye bağırdım.

Gözlerim gerçekten de sıcacık duran çorbaya kaydı.

Karnımın guruldadığını duyduğumda ofladım. Çok da güzel gözüküyordu!

"Sakın Loya, sakın kanma!" Dedim.

Asla kanmayacaktım!

Bakışlarımı kaçırdığımda yine midem guruldamıştı.
Bir gündür aç ve susuzdum. Bebeğimi de besleyemiyordum.

Ellerim karnımı buldu. "Annem, bir tanem... Baban şimdi her yerde bizi arıyordur, korkma olur mu? Baba bizi bırakmaz, bunu sakın unutma." Sevgiyle karnımı okşadım.

Aklıma Ali'nin yüzü gelince anında içime bir hüzün çöküyordu.

Ağlamamak için kendimi sıksam da olmuyordu.

"Çok özledim..." Kokusunu özlemiştim.

Varlığını, bana sarılmasını, dudaklarını...

Bir gün olmasına rağmen deli gibi özlemiştim.

"S-Seni çok seviyorum..."

"Biliyorum, biliyorum nefesim..." Dedi.

Gözyaşlarımı sildim.

"Artık ailemi de istemiyorum, bir tek seni istiyorum. Sen yanımda olduğun müddetçe istediğin her yerde kalırım. Sen yeter ki yanımda ol, beni bırakma..." Dedim.

Ali gözlerimdeki yaşları yeniden sildi. "Şş, öldürecek misin beni kızım?" Kıkırdadım ve burnumu çektim.

"Allah korusun." Gözlerine baktım.

Ali daha fazla kendini tutamadığında gözünden bir damla yaş düşmüştü. O yaşın yanağına inmesine izin vermedim ve tam oraya dudaklarımı bastırdım.

Dudaklarıma dolan tuzlu tadla birlikte içim acıdı. Bunun mutluluktan olduğunu biliyordum ama yine de içim acıyordu.

Dudaklarımı aynı onun yaptığı gibi gözlerine bastırdım. Ali ellerini sırtıma çıkardığında şefkatle okşadı.

Birden geri çekildiğimde yaşlı gözlerle bana bakıyordu.

Elini aldım ve dudaklarıma götürdüm. Kaç kere öptüğümü sayamazken hınzırca gülümsedim ve yeniden dudaklarını öptüm.

"Bugün beni kendine tekrar tekrar âşık ettin, suç bu! Daha ne kadar çok seveceğim be vicdansız kadın?" Diye söylendi.

Kıkırdadım ve elini sımsıkı tuttum.

"Artık daha da çok seveceksin." Dedim.

Elini karnıma götürdüm ve yavaşça okşamasını sağladım.

Ali'nin bakışları karnımı bulduğunda anlamayarak bakıyordu.

"Loya ne yapıyorsun?" Diye sordu.

Göz devirdim ve ardından güldüm.

"Artık sadece beni sevmeyeceksin." Elini karnımda gezdirmeye devam ettim. "Onu da çok seveceksin." Dedim.

Gözümden düşen bir damla yaş tam elimizin üstüne düşmüştü...

Ali ilk önce anlamadı ama sonra bakışları şaşkınca bana döndü.

"B-Ben bir şey anladım ama..." Başını iki yana salladı. "Hamile..." Sustu ve ardından titrek bir nefes aldı. "Hamile misin?" Gözlerime öyle bir bakıyordu ki...

Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Hamileyim Ali, bir çocuğumuz olacak." Dedim.

Ali'nin şaşkınlıktan aralanmış dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum.

"Bak, tam burada..." Elini karnıma bastırdım. "İkimizin bebeği, ikimizin de canından can... Oğlumuz orada Ali..." Yutkunamadı.

"O-Oğlumuz mu olacak?" Kitlenmiş gibi bir tek karnıma bakıyordu.

"Yani ben öyle hissediyorum. Kızımız da olabilir, ne fark eder ki? Sonuçta ikisi de bizim olmayacak mı?" Dedim.

Ali'nin uzun kirpikleri titredi. Yaşlarla dolan kirpikleri ıslaktı.

Birden ayağa kalktı.

"Allah'ım, Allah'ım sana şükürler olsun!" Diye haykırdı.

Mutlulukla kendini denize bıraktığında kıkırdadım. Dalgalar Ali'nin üstüne geldikçe durmuyor, bağırıyordu.

"Çok şükür Allah'ım... Bana baba olmayı nasip ettin ya, senden daha ne isterim?" Dedi.

Ben de ayağa kalktım ve hızla ona doğru koştum.

Dalgalar iyice şiddetlenmişti. Güldüm kendi kendime, o da mutlu olmuş olmalıydı...

Su karnıma kadar geldiğinde Ali şaşkınca bana döndü.

Birden bana doğru yüzdüğünde beni kucağına aldı.

"Kızım sen ne yapıyorsun burada, hamilesin sen! Kendine gel, neden yüzüyorsun?" Kahkaha attım.

Manyak herif ilk dakikadan kızmaya başlamıştı bile...

"Seni öyle görünce dayanamadım." Dedim.

Ali'nin kızgın bakışları yerini sırıtmaya bırakmıştı.

"Sen şimdi ciddi ciddi hamile misin?" Dedi.

Elini karnıma koyduğunda gülümsüyordu. "Ciddi ciddi hamileyim." Birden gülümsemesi soldu.

"Yemin et?" Dediğinde yeniden kahkaha attım.

Uzanıp ıslak burnunu ısırdım. "Yemin ederim." Dedim.

Ali belimi sıkıca sardı ve gözlerime baktı.

"Lan varya..." Başını iki yana salladı. "Sana çok pis âşığım kadın!" Dedi.

Güldüm ve sakallarını okşadım. "Ben de sana çok pis aşığım Ali'm..." Dedim.

Anılarımızı düşündükçe kahroluyordum...

Oysaki ona baba olacaksın dediğimde nasıl da mutlu olmuştu...

Şimdi ben oğlumuza sahip çıkamazsam beni nasıl affedecekti? Hamile kaldığımda deli gibi sevinirken, onun yokluğuna nasıl dayanacaktık?

"Allah'ım, sen bizi koru... Ne olur, ne olur çocuğuma zarar gelmesin. Sana yalvarıyorum, ne olur..."

Gözyaşlarımı silemeyince öfkeyle elimi yere vurdum. Bileklerim artık öyle çok acıyordu ki, elimi dahi kaldıramıyordum.

Şeyma öyle bir sıkmıştı ki ipleri, canım çok yanıyordu. Onun da istediği buydu... Benim canım yanınca rahatlıyor olmalıydı.

Bir zamanlar en yakın arkadaşım olan kadın olamazdı bunları yapan!

Evet, o bana Ali'yi anlatıyordu ama onu tanımıyordum bile! Fotoğrafını bile göstermemişti. Görür görmez kalbim çarpmaya başlamıştı. Kalbime nasıl söz geçirebilirdim ki?

Sırf Şeyma uğruna yıllarca kocama yok yere acı çektirmiştim. Ona başka bir adamı sevdiğimi söyleyip, üzmüştüm.

Tek böbreğiyle derbeder olmuş, çareyi içkide bulmuştu. Eve gelmemek için arkadaşlarında kalmıştı. Sırf içki kokusundan rahatsız olurum diye deli gibi yanımda yatmak isterken benden ayrı kalmıştı...

"Ne güzel adamsın sen..." Derin bir iç çektim. "Nasıl katlandın bana? Nasıl da sahiplendin, sevdin... Hiç mi bıkmadın? Yüzüne bile bakmazken, çekip gitmek varken nasıl kaldın?"

Ali kadar güzel seven bir adam daha var mıydı?

Bizim aşkımızı hiçbir cümle anlatamazdı. Bunu açıklayabilecek kelimeler lügatımda bulunmuyordu.

Küçük küçük hıçkırıklarım odayı doldururken sesimin çıkmaması için gayret gösteriyordum. Eğer Şeyma hüngür hüngür ağladığımı görürse, bundan zevk alırdı.

***

Dışarıdan görünen karanlıkla birlikte akşam olduğunu anladım.

Hafifçe kıpırdanmaya çalıştığımda yerimden oynayamadım.

Bileklerimin kan revan içinde kaldığını görünce korkuyla küçük bir çığlık attım.

Canım çok yanıyordu!

İpler sanki iyice sıkılmış gibiydi!

Başımı kaldırmamla onu gördüm. Bir cellat gibi ürkütücüydü bakışları.

"Şe-Şeyma?" Korkuyla geriye gitmeye çalıştım.

"Ne oldu, canın mı yandı?" Bana yaklaştı.

Gözleri dolu doluydu. Elindeki büyük bıçakla tam bir psikopat gibi görünüyordu.

"Şeyma dur!" Durmadı. "Benim canımın yandığı gibi, senin de canın mı yanıyor?" Sesi acı doluydu. "Ben sana bir şey yapmadım!" Birden boğazımı sıktı. "Sevdiğim adamı elimden aldın! Daha nasıl bir sürtüklük yapacaktın?!"

Elleri boğazımı öyle bir sıkıyordu ki, ona dur bile diyemiyordum!

Kolumu kaldıracak gücüm yoktu. Ellerim zaten kana bulanmıştı. Ne yapabilirdim ki? Çaresizdim...

Ali beni bulamamıştı...

Acımasızca boğazımı sıkmaya devam etti. "Seni öldürürüm sürtük! Duydun mu beni? Seni öldürürüm!" Gözlerime baktı. "Çırpınma! Yapamazsın de, haydi desene!" Ardından alayla güldü. "Çünkü biliyorsun, yaparım..." Dedi.

En sonunda ellerini çektiğinde deli gibi öksürmeye başladım.

Kalbim korkuyla çarpıyordu...

"B-Ben bilmiyordum! Onun fotoğrafını bile göstermemiştin!" Gözleri doldu. "Bana onu boşayacağım dedin! Beni kandırdın! Bu da yetmezmiş gibi onunla balayına gittin, üstüne çocuk yaptın!" Bıçağı bana doğru salladı. "Bunların hepsi benim hayalimdi! Bunları sana anlatmıştım değil mi? Allah senin belanı versin!" Diye gürledi.

Bir de haklıymış gibi beddua ediyordu!

Eğer üstüne gidersem bana zarar verecekti! "Tamam, tamam haklısın... Biz eski dostuz Şeyma, kendine gel ne olursun... Yıllarca lisede aynı sıralarda oturmadık mı? Birlikte gülüp, birlikte ağlamadık mı? Yapma, Allah aşkına yapma!" Dedim.

Başını iki yana salladı.

"Senden dost olmaz, senden olsa olsa düşman olur! Sevdiğim adamı elimden aldın..." Sonlara doğru sesi kısılmıştı. "Şeyma o hiç senin olmamıştı! Ben kimsenin elinden kimseyi almadım!"

Yaptığım hatayı fark edince sinirle küçük bir küfür savurdum.

Şeyma beni öldürecekti!

Birden elindeki bıçağı hafifçe karnıma bastırdı.

Tişörtümü sıyırdığında gördüğü kesiğe bir kez daha o bıçağı bastırdı.

Acıyla inlediğimde kesik olan yer yeniden kanamaya başlamıştı.

"Şeyma yapma! Yalvarırım yapma!" Diye haykırdım.

Korkuyla ağlamaya başladığımda bana acıyarak bakıyordu.

"Ben bir anneyim, yapma! Bak ilerde sen de anne olacaksın! Günahsız yavrumun ne suçu var? Dokunma ona, sana yalvarıyorum..."

Şeyma şuh bir kahkaha attı.

Bakışları alaycıydı. "Bana yalvarman hoşuma gidiyor." Sırıttı. "Zamanında bana çok acı çektirdin." Birden dudağını büktü. "Bir de sana bir şey itiraf edeyim mi?" Bana yaklaştı. "Ben aslında hiç intihar etmedim!" Dedi.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdüğünde yeniden bir kahkaha attı.

"Sana annemle bir oyun oynadık. Sence, senin gibi bir varoş için bileklerimi keser miyim? Asla!"

Oysaki o zaman nasıl da kendimi suçlu hissetmiştim!

Bu nasıl bir insandı böyle?

"Sen iyi değilsin! Senin psikolojin bozuk, tedavi görmen gerekiyor!" Dedim.

Alayla bıçağın kan olan kısmını bana gösterdi. "Bak, birazdan bu bıçak tamamen kana bulanacak!" Korkuyla bağırdım. "Yapma!" Tir tir titriyordum...

Ellerim hemen karnımı buldu. Oğlum da korkuyordu... Annesi asla onu bırakmazdı, bu adi kadın bizi mahvetmişti!

"Titreme Loya..." Bıçağı biraz daha karnıma bastırdı. "Bana yalanları söylerken titremiyordun! Şimdi de titremeyeceksin!" Diye gürledi.

Karnımdaki akan kanların yoğunlaştığını hissedince korkuyla gözlerimi yumdum.

"Amacım sizi kahretmekti... Başardım! İntikam almaya yemin etmiştim, başardım!" Gülüyordu. "Bak, bu korku ikinize de ömür boyunca yeter! Beni kale almamak neymiş herkes gördü!"

Gözlerimi açamadığımda bıçağın karnıma girdiğini hissettim...

Büyük bir haykırışla bağırdığımda bıçağı karnımdan çekti ve yere attı.

Gözlerim yaşlarla dolduğunda biliyordum, çok iyi biliyordum...

Poyraz ölecekti...

"Özür dilerim annem... Sana sahip çıkamadım, koruyamadım seni... Ne olur affet beni oğlum, ne olur..."

Şeyma telefonunu çıkardı ve birini aradı.

Duyduğum sözlerle birlikte yutkunamadım.

"Oğlunun cenazesini alman için adresi atıyorum Ali Bozarslan."

Ardından telefonunu yere fırlattı.

Bakışları beni bulduğunda birden belinden silah çıkardı.

Beni de öldürecekti!

Korkuyla gözlerimi kapattığımda yolun sonuna geldiğim anlamıştım...

"Buradan çıkacak kurşun seni değil, beni öldürecek Loya!"

Gözlerimi açtığımda silahı kafasına dayadığını gördüm.

"N-Ne yapıyorsun?!" Dedim korkuyla.

Mermiyi namluya sürdü.

Çıkan ses tüylerimi diken diken ettiğinde gözünden bir damla yaş düştü.

"Seni hiç affetmeyeceğim Loya!"

Gözlerimi sımsıkı kapattığımda silahın patlama sesi duyuldu...

Öyle bir çığlık attım ki, bütün depo adeta inledi...

Ölmüştü!

Kafasına sıkıp kendini öldürmüştü!

Gözlerimi açmaya deli gibi korkuyordum. Ellerim kanayan karnımı buldu.

"Da-Dayan annem... Ne olur, korkma!" Bayılacak gibi hissediyordum.

En yakın arkadaşım dediğim insan gözlerimin önünde kafasına sıkmıştı! Bebeğimin canına kast etmişti!

"Asıl ben seni affetmeyeceğim..." Diye fısıldadım.

Gözlerimi açtığımda gördüğüm manzara karşısında bütün bedenim sarsıldı.

Korkuyla gür bir çığlık attım.

"İmdat, yardım edin! Ne olur, kimse yok mu?!"

Şeyma'nın yüzü tanınmayacak hâldeydi...

"İmdat!"

Korkuyordum, çok korkuyordum...

Elimi karnıma bastırdığımda kanlar midemi bulandırıyordu.

Bıçak gerçekten de kana bulanmıştı!

"Annem beni bırakma..."

Acı içinde inledim.

Canım çok yanıyordu!

Her yer adeta kan gölüne dönmüştü! Midem o kadar çok bulanıyordu ki...

"A-Ali..." Acıyla sevdiğim adamın ismini zikrettim. "Gel ne olursun..."

Yanımda bir ceset vardı! Oğlum ölmek üzereydi... Kanlar her yeri sarmıştı...

Şeyma intikamını almıştı!

Söylediği gibi; intikamını alıp bu dünyadan gitmişti!

"Değdi mi? Günahsız yavruma kıymana değdi mi?!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyordum...

Ellerimi karnıma bastırdım.

Hâlâ kanıyordu...

"Loya?!" Sevdiğim adamın sesini duydum.

Bağırmaya gücüm kalmamıştı...

Dehşetle bakışları yerdeki ceseti buldu. Ardından tam karşısındaki beni...

"Loya?!" Diye gürledi.

Yanıma geldiğinde hemen ellerimi çözdü. Kan revan içinde kalan bileklerimi öptü. "Gidiyoruz güzelim, dayan ne olursun..." Beni kucağına aldı.

Başımı onun göğsüne yasladım.

"Çok acıyor..."

Ali dudaklarını saçıma bastırdı.

"Geçecek bir tanem, korkma ne olursun!"

Beni arabaya bindirdiğinde şoför koltuğuna geçti.

"Ali çok korkuyorum!"

Arabayı çalıştırır çalıştırmaz gaza yüklendi.

"Gidiyoruz sevdiğim, hastaneye yakın! Ne olursun dayan..." Ellerim karnımı buldu. "Çok kanıyor!" Gözyaşlarım durmak bilmiyordu...

Ali öfkeyle direksiyona vurdu.

"Allah'ım, sen karımı ve çocuğumu koru!" Diye bağırdı.

Öyle hızlı sürüyordu ki, dayanamayıp gözlerimi kapattım.

"Loya, kendine gel!" Beni sarstığında gözlerimi açamadım.

Buna gücüm yoktu...

"Poyraz..." Hıçkırdım. "Beni bırakma, ne olur beni bırakma annem!"

Gerisi karanlıktı...

SINIR: 4.40K VOTE 600 YORUM

Finale çok çok az kaldı!

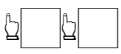
Uzun zamandır Alisa-Poyraz istediğiniz için sizleri kıramadım. Bu çifte ayrı bir kitap yazmayı şimdilik düşünmüyorum.😘

Oy veren ve yorum yapan, hikâyemi gerçekten seven herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

BOMBA HABER!

Sizlere çok sevineceğinizi düşündüğüm bir haberim var!

Sizler için oturup uzunca düşündüm ve bir karar verdim: Alisa & Poyraz için bir kitap yazacağım!

Şimdiden kurguyu güçlendirmek adına farklı düşüncelerim var...

Normalde yazmayı kesinlikle düşünmüyordum ama çok ısrar ettiğiniz için sizleri kırmak istemedim.❤

Eğer onları yazarsam; Eylül-Alparslan çiftini yine yazamayacağım.

Aynı seriden olan iki hikâyeyi bir arada yürütmek saçma olacağı için, böyle bir şey yapamam.

Zaten Karadeniz Serisi üç hikâyeden oluşacaktı. İki çiftin hikâyesini okuduk, geriye tek bir çift kaldı...

Bu konu hakkındaki düşüncelerinizi buraya yazabilirsiniz.

Ayrıca; Kardelen'i ve yeni yazacağım hikâyeyi bir arada yürüteceğim için, şimdiden sabırlı olmanız gerektiğini söylemeliyim.

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👍👍

OYLAMA!

Şimdi hikâyelerim için olan Instagram sayfamda bir oylama başlattım.

Buraya yazdığınız yorumlardan ziyade, oylamada çıkan sonuç kesin kararı verecek.

Dolayısıyla oy kullanmak isteyenler Instagram sayfamızı takip edebilir.

Poyraz & Alisa için; yıllar öncesinden değil, şu anki zamandan yazmayı düşünüyorum.

Eylül & Alparslan'dan daha önce kısaca bahsettiğimi hatırlıyorum. Onlar için de aklımda güzel bir kurgu var.

Şunu unutmayın ki; kimin yazılacağını siz seçeceksiniz.

Oy vermek için yarına kadar zamanınız olacak. Çoğunluk ne derse, o olacak.

Dört hikâye olarak yazmayı şimdilik düşünmüyorum.

Ayrıca; Kardelen beklemeyecek.

Kardelen'in yazılmaması gibi bir durum söz konusu değil. Onu yazacağım, yanında da Karadeniz Serisinden bir hikâyeyi yazacağım.

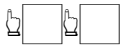
Kardelen'le Karadeniz Serisinin bir ilgisi yok. O her şekilde yazılacak.

Oy vermek isteyenler sayfamızı takip edebilir.

Kıymetli yorumlarınız için sonsuz teşekkürler!

INSTAGRAM

rumeysagulhanhikayeleri

38 "Risk"

ALİ

Annem omzumu sıktı.

"Aslanım, aslan oğlum... Ne olur sıkma canını, bak onlar iyiler!"

Hiçbir şey söyleyemeden sevdiğim kadının yüzünü izledim.

"Birazdan uyanır."

Onun elini tutup dudaklarıma götürdüm. Yorgun yüzü canımı acıtıyordu. Orada çok korkmuştu, bir gün boyunca o psikopatla kalmıştı!

Şeyma ölmüştü...

Kendi kafasına sıkıp, kendini öldürmüştü. Eğer kendini öldürmeseydi, onu bulunca ona yapmadığımı bırakmazdım!

O ölmeyi seçmişti...

"Loya'm... Sevgilim, haydi uyan artık." Burnunun ucunu öptüm. "Bak ben buradayım, aç gözlerini." Dedim.

Annem iç çekti. "Açacak oğlum, sabırsızlanma! Doktor ne söyledi?" Doğruydu.

Yine de içim çok huzursuzdu...

Odanın kapısı açıldığında Ömer ve Hilal içeriye girdi.

"Abi, ne oldu?" Omuz silktim. "Aynı... Değişen hiçbir şey yok! Hâlâ uyanmadı." Dedim sıkıntıyla.

Ellerim Loya'nın yanağını bulurken hafifçe okşadım. "Ben buradayım, güzel karım benim..."

Loya hafifçe dudaklarını kıpırdattığında heyecanla elini tuttum.

"Uyanıyor!" Diye bağırdım.

Çok geçmeden hafifçe gözlerini araladı.

"Loya, sevgilim?" Bakışları beni buldu. "Uyandın sonunda! Çok korkuttun beni, güzeller güzelim..." Dudaklarımı saçına bastırdım.

Loya anlamayarak beni izlese de eli çoktan karnını bulmuştu...

Hafifçe karnını okşadıktan sonra dehşetle fısıldadı. "Oğlumuz..." Yutkunamadı. "Karnım boş! Yok oğlumuz, Ali oğlumuz nerede?"

Birden doğrulduğunda canı acımış olacak ki inledi. Telaşla sevdiğim kadını tuttum.

"Loya sakin ol güzelim-" Sözümü kesti. "Oğlum, oğlum yok!" Aynı şeyi defalarca fısıldadı. Yüzünü avuçladım. "Oğlum..." Gözleri çoktan dolmuş, ağlamaya başlamıştı...

Hiçbir şey söylememe izin vermiyor, sadece ağlıyordu.

"Şeyma öldürdü onu! Oğlum öldü!" Gözyaşlarına hıçkırıkları eşlik ettiğinde içim acıdı. "Loya-" Başını iki yana salladı. "Ö-Öldü oğlum, koruyamadım onu..."

Sertçe çenesini tuttum. "Yeter! Bana bak Loya, kendine gel!" Tek amacım onu kendine getirebilmekti. Bakışları beni buldu. "Oğlumuz ölmedi!" Diye haykırdım.

Şaşkın şaşkın gözlerime bakıyordu...

"Ölmedi mi?" Onun gözyaşlarını sildim. "Ölmedi, duydun mı ölmedi! Hâlâ karnında, bizi bırakmadı!" Loya hıçkırdı. "Ama çok kan kaybettim, beni bıçakladı!" Dedi.

Onun elini aldım ve karnına götürdüm. "Bak, hâlâ orada... Korkma, o burada." Dedim. "Sen ciddi misin?" Başımı salladığımda karnındaki elimi tuttu. "Yanıma gelsene..." Sesi öylesine yorgun çıkıyordu ki, içim acımıştı.

Yavaşça yanına uzandığımda elimi öptü. "Rüya görmüyorum değil mi?" Onu göğsüme çektim. "Rüya değil bir tanem." Loya'nın gözünden bir damla yaş düştü. "Çok korktum Ali..." Göğsüme sarıldı.

Dudaklarımı saçına bastırdım. Ona kavuştuğum için o kadar çok şükretmiştim ki... Şeyma istediğini yapamamıştı.

Herkes odadan çıktığında sevdiğim kadının gözlerine baktım.

"Efulim..." Kokusunu içime çektim. "Meleğim, kurban olurum sana." Loya hafifçe kıpırdandı. "Ne oldu?" Telaşlı sorumla birlikte yastığı gösterdi. "Sırtım ağrıyor." Hemen yastığı arkasına koydum ve biraz daha doğrulmasına yardım ettim.

Loya başını omzuma yaslayıp, gözlerini kapattı. "Seni bir daha göremeyeceğim diye o kadar çok korktum ki... Ben sensiz yaşayamam Ali, senin kokun olmadan yaşayamam..." Burnunu boynuma sürttü. "Sana o kadar çok âşığım ki, senin kıymetini bilemediğim için çok üzülüyorum." Dedi.

Yanaklarını okşadım. "Bu nereden çıktı güzelim?" Omuz silkti. "İki yıl boyunca az çekmedin... Çok canını yaktım. Yanımda uyumana bile izin vermedim. Defalarca seni herkesin önünde küçük düşürdüm. Bir gün bile seni mutlu etmedim. Bana dokunmana izin vermedim..." Utanıp bakışlarını kaçırdı.

Evet, çok acı çekmiştim... Aşkımdan ölsem de, yüzüme bakmamıştı. Onu deli gibi severken, o beni sevmemişti. Artık alışmaya başlamıştım... Hiç sevmeyecek sanmıştım.

"Ben senin yaptığın her şeye razıyım. Bana kötü davranmana, aşağılamalarına, beni kovmana... Her şeye razıyım ben kadın! Yeter ki sen yanımda ol. Sevmesen bile yanımda ol, benden gitme... Asıl sen benden

gittiğin zaman ben ölürüm! Sevmesen bile umrumda değil. Yeter ki o güzel mavilerini benden esirgeme. İşte o zaman ben kahrolurum..." Dedim.

Loya'nın yeniden gözleri dolmuştu. Onu hafifçe göğsüme bastırdım. "Hâlâ öyle olsaydı... Yani, hâlâ sevgimi hissettirememiş olsaydım..." Bana sokuldu. "Benden vazgeçer miydin?" Alayla gülümsedim. "Ben senden ne zaman vazgeçtim? Ölmek bile daha iyi olurdu! İnsan nefes almadan yaşayabilir mi? Bu da öyle bir şey... Ben karım olmadan yaşayamam." Loya burukça tebessüm etti.

"Ben bir tek seni sevdim, bunu biliyorsun değil mi?" Dediğinde başımı salladım. "Biliyorum sevgilim." Bana sıkıca sarıldı.

Bırakmaktan korkuyor gibi bir hâli vardı...

İçimde ukde kalan o his her geçen dakika kendini belli ediyordu. Ona şarkı söyleyememiş olmak canımı yakıyordu. Onu kırdığım için çok üzgündüm. İstediği hâlde ona şarkı söylememiştim.

İkimiz de sustuğumuzda onun elini alıp dudaklarıma götürdüm.

İstemem sevgilim yüzüme gülme,
Eğer ki sonunda ağlatacaksan...
İstemem sevgilim ümitler verme,
Sonunda dünyamı karartacaksan...

En sevdiğim şarkılardan biri dudaklarımdan döküldüğünde, Loya yeniden ağlamaya başlamıştı bile...

Loya birden şarkının sözlerin eşlik ettiğinde, donup kaldım.

Ben aşkı ölümsüz bilenlerdenim,
Bir ömür boyunca sevenlerdenim...
Ellerin elime değmesin derim,
Eğer ki sonunda ayrılacaksan...

O incecik sesi, öylesine güzeldi ki...

İstemsizce gözlerim doldu...

Daha önce bana hiç şarkı söylememişti. İlk defa o güzel sesiyle benim için şarkı söylüyordu...

Derin bir nefes aldım ve şarkıyı söylemeye devam ettim.

Gönüle vurulmaz asla bir kilit,
Seveni öldürür kırılan ümit...
Sevgilim yanıma yaklaşmadan git,
Eğer ki sonunda ayrılacaksan...

Loya elimi tutup parmaklarımızı birbirine kenetledi.

Ben aşkı ölümsüz bilenlerdenim,
Bir ömür boyunca sevenlerdenim...
Ellerin elime değmesin derim,
Eğer ki sonunda ayrılacaksan...

Nakaratı birlikte söyledik...

Loya gözyaşlarımı sildiğinde ellerini tuttum ve avuç içlerini öptüm.

Ben de onun gözyaşlarını silip, onu kendime çektim. Dudaklarımı alnına bastırdım.

"Sen benim gözümün nurusun... Her şeyim, karım..." Diye fısıldadım. "Seni çok seviyorum." Dedim.

Loya burukça tebessüm etti ve iyice bana sokuldu. "Senden ayrılmak istemiyorum. Keşke işe gitmesen, bari oğlumuz doğana kadar benimle kalsan..." Gülümsedim. "Zaten öyle olacak." Şaşkınca bana bakıyordu. "Nasıl yani?" Dudağının kenarını öptüm. "İşlere eskisi gibi Ömer bakacak. Karım hamileyken, başka bir şeyle ilgilenemem." Son kez gözyaşlarını sildim. "Gerçekten mi?" Mutlu olmuştu...

Onu başımla onayladığımda kollarını boynuma sardı.

Yavaşça dudaklarından öptüğümde hemen bana karşılık vermişti. Alt dudağını emdiğimde ağzımın içine doğru inledi. Güldüm ve dudaklarına daha çok yapıştım.

Nefes nefese ayrıldığımızda onu göğsüme yatırdım.

"Biraz dinlenmen gerekiyor..." Korkuyla başını kaldırdı. "Gideceksin değil mi? Yanımdan gideceksin!" Korkuyordu... "Hayır bir tanem. Yanında olacağım." Tişörtümü sıktı. "Beni yalnız bırakma yalvarırım, sensiz uyuyamam." Dedi.

Tebessümle o güzel gözlerini izledim. "Efulim, ben buradayım. Eğer bir yere gitmem gerekirse annemler de burada. Onlar gelir yanına, yalnız kalmayacaksın." Ofladı. "Yani gideceksin?" Gitmemi istemiyordu. "Doktorla konuşmam gerekiyor." Yüzü asıldı.

Bakışlarını yüzümden çektiğinde omzunu öptüm.

"Küstün mü bana?" Omuz silkti. "Güzelim ben seni yalnız bırakır mıyım? Sadece doktorla konuşacağım." Dedim. "İyi, git konuş!" Omzunu öptüm. "Loya, bak yüzüme." Bana döndü. "Senin iyiliğin için, seni düşündüğüm için konuşacağım. Zaten beş dakika konuşup gelirim. Sen uyuduktan sonra gideceğim. Yine yanındayım yani."

Loya hafifçe başını salladı. "Tamam." Diye mırıldandı. "Küsmedin değil mi?" Diye sordum. "Hayır." Dedi.

Ellerimi karnına koydum.

"Oğlum, aslanım... Artık anneyi üzmek yok, anlaşıldı mı?" Loya kıkırdadı. "O beni istese bile üzemez. Değil mi anneciğim?" Elini elimin üstüne koydu.

Karımın karnını okşadığımda gülümsüyordu. "Ali?" Loya adımı zikretti. "Efendim?" Derin bir nefes aldı.

Belli ki bir şeye aklı takılmıştı. Birkaç dakikadır sormakta çekiniyor gibiydi.

"Bir sorun olmadığına eminsin değil mi? Biliyorum, oğlumuz orada... Karnım hâlâ büyük, bunun farkındayım." Gözlerime baktı. "Yine de endişe

ediyorum. Bir sorun yok değil mi? Sonuçta karnımdan bıçaklandım! Emin olamıyorum..."

Ne diyeceğimi bilemedim...

Eğer ona düşük riskinin yüksek olduğunu söylersem, çok korkardı.

Loya çok kan kaybetmişti...

Eğer oraya hemen yetişemeseydim, bebeğimiz ölecekti... Düşününce bile tüylerim ürperiyordu. Sadece birkaç dakika bile onu bizden koparabilirdi.

Neyse ki yetişmiştim. Yetişip, onları kurtarmıştım. Doktor bebeğimizin çok dayandığını, çok zor bir şekilde hayatta kaldığını söylemişti.

Adeta direnmişti... Babasını ve annesini bırakmamak için direnmişti. Kolay olmasa da sonunda hayatta kalmayı başarabilmişti.

Şimdi; tam elimin altındaydı.

Sevdiğim kadının karnını okşamaya devam ettim. Ona gerçekleri, eve gittiğimizde anlatacaktım. Şimdi hiç zamanı değildi. Daha yeni kendine gelmişti.

"Merak etme, her şey yolunda. Yine de çok hareketli davranmasan iyi olur. Yani, o kadar kan kaybettin sonuçta! Bu bebeğimize zarar verebilir." Dedim. "Haklısın tabii... Sen öyle diyorsan öyledir." Ardından gülümsedi.

Dudaklarını yanağıma bastırdı. Sevgiyle beni izliyor, sakallarıma küçük küçük öpücükler konduruyordu.

"Şey, Ali..." Dudağını ısırdı. "Telefonunu verir misin?" Anlamayarak ona baktım. Bunu neden istiyordu ki? "Haydi!" Cebimden telefonumu çıkarıp ona uzattım.

Loya kamerayı açtığında küçük bir çığlık attı. Korkuyla ne yapacağımı bilemedim...

"Loya, ne oldu?"

Gözleri dolmuştu.

"Çok çirkinim!"

Dayanamadım ve güldüm. Bana kötü kötü baktı ve telefonu kucağıma fırlattı.

Ah, ne çirkinliğinden bahsediyordu? O güzel yüzüne bakmaya doyamazken, çirkinim diyordu!

"Sen şu dünyadaki en güzel kadınsın." Dudağını büktü. "Değilim Ali, değilim! Ya görmüyor musun? Resmen çirkinim! Nerede o evlenmeden önceki hâlim, nerede bu hâlim! İnanamıyorum, yaşlanmışım!"

Israrla kendini beğenmiyordu. Hamilelik süreci çok sıkıntılı geçiyordu. Sürekli kendini çirkin buluyor, kilo aldığı için üzülüyordu.

Saçına küçük bir buse kondurdum. "Sen hâlâ düğünde gördüğüm o kızsın... Ben senin yüzüne bakmaya doyamıyorum. Hâlâ böyle bir güzelliğin benim olduğuna inanamıyorum. Sen gelmiş çirkinim diyorsun! Her kadın böyle bir çirkinlik isterdi sanırım!" Alaylı sesimle birlikte ofladı.

"Ali kameradaki hâlim çok korkunçtu! Yakında beni beğenmemeye başlarsın. İyice kilo alacağım, yüzüm desen karnımdan büyük! Allah'ım, ben ne yapacağım?" Diye sızlandı. "Loya sen çok güzelsin! Ben seni her hâlinle severim... Kilo alman hoşuma gidiyor. Daha çok elime geliyorsun, bunu seviyorum!" Dedim.

Loya ciddi olup olmadığımı anlamakta güçlük çekiyordu. Onun bu garip bakışlarına tebessüm ettim. Onu kendime çektiğimde kokusu burnuma dolmuştu.

"Gerçekten mi?" Diye sordu. "Gerçekten! Ben seni çok beğeniyorum. Benimsin diye demiyorum ama, fıstık gibi kızsın!"

Loya kıkırdadığında rahat bir nefes verdim. Bana sokulduğunda alnını öptüm.

Uzun boylu bir kız olmasına rağmen, kollarımda sanki minyon bir kız gibi küçücük kalıyordu. Onu saatlerce sevmek, hiç bırakmamak istiyordum...

"Şu an kendimi iyi hissetmiyorum... Sanırım ondan dolayı, kendimi beğenesim de gelmiyor." Dediğinde kaşlarımı çattım. "Neden iyi hissetmiyorsun?" İç çekti.

"Bir gün boyunca aç kaldım. Su bile içmedim. O kadın yemeklere gözümün önünde ilaç attı! Dayanamayıp yersen, bebeğin daha çabuk ölecek dedi!" Sinirle yumruğumu sıktım. "Yemedim, ağzıma bile sürmedim! Sonra domates çorbası yapıp getirdi. O domates çorbasını çok güzel yapardı... Lise yıllarında aynı evde kaldığımızda, hep o çorbayı yapmasını isterdim. O çorbayı yapıp getirdi ve yine ilaç attı. Canımın çekmesini sağladı! O kadar açtım ki, bir an içmeyi düşünmedim değil!"

Benim güzelim neler yaşamıştı böyle... Bunun adı yalnızca canilik olabilirdi! Hamile bir kadına bunu yapmanın başka bir açıklaması olamazdı!

Ona güven vermek için elini tuttum. "Ben buradayım... Geçti, bak biz yanındayız... Unut o anları, bitti geçti!" Dedim.

Loya'nın gözünden bir damla yaş düştü. "Unutamıyorum Ali! Kafasına sıktığı o kurşunun sesi hâlâ kulaklarımda! Yerdeki o ceset... O kadar korkunçtu ki!" Saçlarını okşadım. "Loya unut bunları! Eğer istersen; yakın bir arkadaşımın karısı psikolog. Onunla konuşmak belki seni rahatlatır. Ne dersin güzelim?" Gözyaşlarını sildim.

Loya'nın ellerinin terlediğini fark ederken telaşla örtüyü üzerimizden çektim. Loya titremeye başladığında korkum daha çok artmıştı.

"Loya!"

Yutkunamadı ve tişörtümü sıktı. "Ko-Korkuyorum..." Beline sarıldım. "Ben buradayım, geldim... Korkma ne olur, ben sana zarar gelmesine izin vermem." Titrek bir nefes aldı.

"Ne kadar nefret etsem de; o benim en yakın arkadaşımdı. Yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmezdi. Ben onun böyle kötü biri olduğunu düşünmezdim! Biz gecelerce dertleştik, aynı odada uyuduk! Ben onun ölümünü gördüm, gözlerimin önünde..."

Cümlesine devam edemedi.

"Loya, yeter!"

Adeta gürlediğimde irkildi. Onun ellerini tuttum. "Ben yanındayım, ben senin kocanım! Senin en yakının benim! En yakın arkadaşın, sırdaşın, her şeyin benim! Tamam mı? Senin kimseye ihtiyacın yok!" Dedim.

Loya'nın dudakları titriyordu.

"Be-Ben seni onun elinden çalmadım değil mi? O benim yüzümden ölmedi, değil mi?" Dedi.

İçim giderken ona sıkıca sarıldım.

"Sen meleksin... Melekler böyle bir şey yapabilir mi?" Saçını öptüm. "Senin hiçbir suçun yok. O kız psikopattı! Psikolojik sorunları vardı! Tedavi olmak yerine, intihar etmeyi seçti çünkü biliyordu!" Loya gözlerime bakıyordu. "Biliyordu ki; oradan çıktığında ya cezaevine gidecekti, ya da tımarhaneye! Bundan korktu, anlıyor musun? Senin hiçbir günahın yok!" Diye haykırdım.

Loya başını salladı.

"Kızma bana... Korktum, o haklı olabilir diye korktum! Sonuçta seni bana anlatıyordu. Ben de seninle evlendim. O buna dayanamayıp intihar etti." Dedi.

Loya'nın psikolojisi hiç iyi değildi. Zaten yaşadığı onca olaydan sonra iyi olmaması çok normaldi. O kadın ona neler yapmıştı! Bu da yetmezmiş gibi gözlerinin önünde kafasına sıkmıştı!

Nedeni belliydi; Loya'nın kendini suçlu hissetmesini istemişti! Ömrü boyunca o anı unutamayacağını bildiği için, bunu onun gözleri önünde

yapmıştı!

Bu ne adi bir kadındı böyle! Ölürken bile bizim hayatımızı mahvetmeyi düşünmüştü! Her şeyi planlamıştı!

Ellerimi beline koydum. "Kader seni benim önüme çıkardı. O kadının bizimle hiçbir ilgisi yok! Ben onu hatırlamıyorum bile! Kendi kendine âşık olmuş! Onun varlığından bile haberim yoktu!" Belini okşadım. "Yıllarca platonik aşkla kendini yiyip bitirmiş. Sana ne anlatmış olabilir ki? Ben onu tanımıyordum bile! O kızın psikolojisi bozuk. Bu çok eskiden bile belliymiş! Görmüyor musun Loya? O kız normal değildi! Hiçbir zaman da normal olmamış!"

Loya derin bir nefes aldı.

"Doğru söylüyorsun... Ne bileyim, korktum işte! Sadece düşündükçe kötü oluyorum." Dedi.

Dudaklarına uzun bir öpücük kondurdum. "Ben yanındayım, oğlumuz da yanında... Daha ne istiyorsun be kadın?"

Loya burukça gülümsedi ve kollarını karnıma sardı. "Kızmadın değil mi?" Masum sorusuyla birlikte gülümsedim. "Zor bir dönem atlatıyoruz... Sana istesem de kızamam ki, ne suçun var? O kadının dediklerine takılma. O sağlıklı düşünen biri değil. Tamam mı meleğim? Sen beni kimsenin elinden almadın. Ben seni o düğünde gördüm ve âşık oldum. Sonra seninle evlenmek istedim ve evlendim. Bu kadar! Seni her şeye ben zorladım, her şey benim sayemde oldu! Senin hiçbir günahın yok. Ayrıca o kızınki de aşk değil, takıntı! Unut gitsin, artık sadece oğlumuzu düşünelim."

Onun içini rahatlatmak istiyordum. Kötü düşünceler kafasını bulandırsın istemiyordum. O bunları hak etmiyordu. Onu her şeye ben zorlamıştım.

Loya başını kaldırdı.

"İyi ki beni evlenmeye zorlamışsın... Hiç pişman değilim biliyor musun? Aksine senin kadar güzel bir adama sahip olduğum için çok şanslıyım." Tebessüm etti. "Ayrıca içimi rahatlatmayı başardın! Hiçbir psikolog senin

şu söylediklerini söylese bile beni rahatlatamazdı. Gerçekleri senden duymak bana daha iyi geldi." Dedi.

Eskiden bana bağırıp çağıran kadın, şimdi iyi ki beni evlenmeye zorlamışsın diyordu!

Keyifle gülümserken ona sarıldım.

"Her şey güzel olacak... Sakın korkma olur mu? Kocan yanında, bebeğimiz de öyle!" Başını salladı. "Şey, susadım."

Kenardaki suyu alıp ona içirdiğimde dudağını ısırdı. Belli ki bir şey daha istiyordu!

"Yine ne oldu?"

Utanıp bakışlarını kaçırdı. "Çişim geldi." Dayanamayıp büyük bir kahkaha attım.

Loya utançla başını yastığa gömdü.

"Gülmesene be!" Diye kızdı.

Bir de utanıyordu...

Yavaşça onu kucağıma aldığımda kollarını boynuma sardı.

"Şimdiden baba olmanın nasıl bir duygu olduğunu anlamaya başladım." Dediğimde yüzünü astı.

Güldüm ve onun yanağını öptüm. "Kızma, şaka yaptım." Bana bakmadı. "Pis koca!" Diye homurdandı.

Odadaki tuvalete geldiğimizde hastanenin üstüne verdiği o uzun elbiseyi kaldırdım.

"Ne yapıyorsun, ben yaparım!"

Tam eğildiği sırada acı içinde inledi. İki büklüm olduğunda ofladım.

"Loya, yoğun bakımdan çıkalı günler geçmedi! Öyle her canın istediğinde eğilemezsin. Bebeğimiz ölmekten daha yeni kurtuldu! Sen de ani hareketler yapıyorsun!"

Dudağını büktüğünde ona kıyamadım ve yavaşça altındaki külotu indirdim.

"Ay Ali, arkanı dön bari! Gerisini ben hallederim." Elbiseyi yukarı çektiğimde başımı salladım. "Çok eğilme, sonra canın yanıyor!" Diye onu uyardım.

Utanmaması için arkamı dönüp beklemeye başladım.

"Ciddi ciddi burada bekleyecek misin?"

Bebeğimizin canı tehlikedeyken, onu yalnız bırakamazdım. Her yaptığı hareket tehlikeliydi. Bebeğimizin düşme riski çok yüksekken, onu tek başına bırakamazdım.

"Çok konuşma da, işini hallet!" Dediğimde ofladı. "Utandım!" Diye sızlanıyordu. "Güzelim biz evliyiz, farkında mısın? Ben sana dokunuyorum, sanki o sesi duysam ne olur?"

Loya'nın işi bittiğinde ona dönüp elbisesini düzelttim.

Dikkatle yürümesine yardım ettim ve lavaboya geldiğimizde ellerine sabun sıkıp dikkatle yıkadım.

Ellerini kuruladıktan sonra onu yeniden kucağıma aldım.

Yeniden yatağına bıraktığımda epeyce yorgun görünüyordu. Yavaşça yanına uzandım.

"Sen bana hep böyle bir bebek gibi mi bakacaksın?" Onu başımla onayladım. "Sen benim bebeğim değil misin? Bakarım tabii ki! Benim çocuğuma hamilesin, zor zamanında sana destek olmayacaksam ne diye kocanım ki?" Dedim.

Loya gülümsedi ve başını göğsüme yasladı.

"Çok yoruldum... Biraz uyumak iyi gelecek, dinlenmem gerekiyor." Dedi.

Ellerim sırtına çıkarken çoktan uykuya dalmıştı.

Derin bir nefes verdim.

Ona bebeğimizin düşme riski olduğunu nasıl söyleyecektim, bilmiyordum...

***

Loya hastaneden çıkmıştı, evimize gelmiştik.

Onu nasıl bir sürprizin beklediğini bilmiyordu. Tek amacım bu kötü günlerden sonra onu biraz da olsa mutlu edebilmekti.

Kapıyı anahtarla açarken bir yandan da onu sıkıca tutuyordum.

"Gel haydi." Dikkatle onun yürümesine yardım ettim.

Loya ışıkları açtı.

"Sürpriz!"

Herkes bir ağızdan aynı şeyi söyleyince, Loya donup kaldı.

Belli ki karşısında ailesini görmeyi beklemiyordu...

Zerrin annem hemen kızına sarıldı.

"Kızım, yavrum... Mis kokulum, iyi misin?" Gözleri dolmuştu. "İ-İyiyim." Loya hâlâ şaşkındı.

Loya kendine geldiğinde annesine sıkıca sarıldı. Benim güzel meleğimin hemen gözleri yaşlarla dolmuştu.

Herkesle sarıldığında ağlaması şiddetlenmişti. Belli ki ailesini çok özlemişti.

Alparslan onu göğsüne bastırdı.

"Benim güzelim, sen hasta mı oldun?" Loya dudağını büktüğünde gülümsedi. "Bak artık abin yanında. Küçükken düştüğünde yaranı öperdim, acısı çabuk geçsin diye. Yine öper, yine iyileştiririm seni." Dedi.

Loya abisine sıkıca sarıldı. "Seni çok seviyorum, canım abim benim..." Alparslan kardeşinin kokusunu içine çekti. "Ben de seni çok seviyorum, güzeller güzelim."

Emre hoplamaya başladı.

"Hala, hala!"

Loya kıkırdadı. Emre'yi kucağına aldığında bağırdım.

"Loya!"

Loya korkuyla Emre'yi yere indirdi. Emre kaç yaşına gelmişti! Hâlâ kucağına alıyordu! Üstelik düşük tehlikesi vardı. Bu hiç doğru değildi!

"Sakın bir daha kimseyi kucağına alma! Bu çok tehlikeli, bilmiyor musun?" Dediğimde üzgünce başını salladı. "Biliyorum... Bir an aklımdan çıktı, özür dilerim."

Ona kıyamadım ve kendini kötü hissetmemesi için gülümsedim.

Emre'yi kucağıma aldım ve yanağını öptüm.

"Aslanım... Halan hasta olduğu için, seni bırakması gerekiyordu. Üzülmedin değil mi?" Birden kocaman gülümsedi. "Üzülmedim Ali abi!" Bana sarıldı. "Ben seni çok özledim." Dedi üzüntüyle. "Sen şimdi çocuğun olunca artık benimle oyun oynamayacaksın. Hep onunla oynayacaksın değil mi?"

Emre'nin yanaklarını öptüm. "O senin kardeşin sayılır. İkinizle de oynayacağım." Dediğimde şaşkınca bana baktı. "Ama sen benim babam değilsin ki." Güldüm. "Baba yarısı sayılırım." Onun saçlarını okşadım.

Herkesle tek tek sarıldıktan sonra salona geçmiştik. Loya ailesini gördüğü için çok mutluydu.

Birden Alina ağlamaya başlayınca Beliz onu sakinleştirmeye çalıştı.

"Tamam kızım, tamam annem... Ağlama ama, bak halanı görmeye geldik." Dedi.

Alina ağlamaya devam ediyordu.

"Ver kızım ya! Sanki ben doğurdum, çocuk bir tek beni istiyor!"

Kurt alayla kızını kucağına aldı. Beliz hayal kırıklığıyla ona bakıyordu.

"Hiçte bile! Ver kuzumu, annesine dayanamaz o!" Dedi.

Alina babasının kucağına geçer geçmez ağlamayı kesmişti. Az önce ağlayan o değilmiş gibi, şimdi yüzünde güller açıyordu.

"Babacığım, güzel kızım benim..."

Alina o küçük elleriyle babasının sakallarına dokundu. Huylanmış olacak ki kıkırdadı ve elini çekti.

Bu herkesi gülümsetirken, derince bir iç çektim.

Bizim de çocuğumuz olacaktı...

Bakışlarım Loya'yı bulurken, bana tebessümle baktığını gördüm. O da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı.

"Baba."

Alina sevgiyle babasına bakıyordu. Öyle tatlı baba demişti ki, benim bile içim erimişti.

"Ya annem, kurban olurum ben sana..." Dedi Beliz. Alina ona baktı ve yeniden kıkırdadı.

Kurt tatlı tatlı gülen kızına dayanamayıp yanağını ısırdı.

Alina'nın gülen yüzü solarken dudakları titremeye başlamıştı.

"Hiç numara yapma güzelim, canını acıtmadığımı çok iyi biliyorum." Dedi Kurt.

Alina ağlamaya başladı. "Of Kurt, çocuğumuzu ağlattın!" Diye homurdandı Beliz. Kurt göz devirdi. "Ya numara yapıyor!"

Kurt kızının yeni çıkmış saçlarını okşadı. Aynı babası gibi, saçları koyu renkti. Gözleri ise gri ve mavi arasındaydı. Aynı annesine benziyordu.

Alina başını babasının göğsüne yasladı.

"Baba..."

Tatlı tatlı baba demeye çalışıyordu.

Kurt ağlayan kızına dayanamayıp yanaklarına bir sürü öpücük kondurdu.

Alina yine gülmeye başladığında tebessüm ettim. Hanımefendi ilgi bekliyordu.

Emre kardeşiyle oynuyordu.

Lina kıkırdadı ve abisinin saçını çekti. Emre inlediğinde Eylül onlara döndü.

"Kızım, yapma!"

Lina ona aldırmadı ve abisiyle uğraşmaya devam etti. "Anne, Lina bana vuruyor!" Diye bağıran Emre'yle birlikte Alparslan kızını kucağına aldı.

"Kızım uslu dursana!" Dediğinde Lina bu sefer babasının saçını çekti.

Alparslan güldü. "Sen ne yaramaz bir kızsın böyle! Çok uğraşacağım seninle, çok!" Dedi.

Eylül kızının terlediğini anlayınca çantasından toka çıkardı. "Ter içinde kalmış! Hanımefendi çok hareketli, yerinde duramıyor ki!" Alparslan tokayı aldı ve kızının yeni çıkmış sarı saçlarını topladı.

O kadar tatlı olmuştu ki, içim ısınmıştı.

"Ne kadar çok çocuklu bir aile olduk böyle! Loya da ailemize yeni bir torun verecek." Dedi Zerrin annem.
Loya gülümsedi. "İnşallah annem, inşallah..."

Kurt'un bakışları Loya'yı buldu.

"Güzelim seni çok merak ettim. Kaç kez aradım, açmadın! Sonra olanları öğrendim... Daha iyisin değil mi prensesim?" Diye sordu.

Loya başını salladığında Kurt onu göğsüne çekip sımsıkı sarıldı.

Mustafa babam Loya'nın elini tuttu. "Güçlüdür benim kızım... Babasının kızı o, mücadele etmekten vazgeçmez!" Loya başını salladı. "Bu doğru... Gücümü babamdan almışım."

Loya hastanedeyken herkese haber vermiştim. İlk başta çok korksalar da durumunun iyi olduğunu söylemiştim.

Henüz Loya bebeğimizin düşme riskini bilmiyordu. Öğrenince çok korkacağını biliyordum. Ne olursa olsun, bugün söyleyecektim.

"Yemekler hazır, haydi gelin."

Hilal bizi çağırdığında, hepimiz ayağa kalktık.

Birden Kurt, Loya'yı kucağına aldı. Loya küçük bir çığlık attı.

"Sana özel hizmet veriyorum. Yürümene izin vermiyorum." Kardeşine göz kırptı.

Loya kıkırdadı ve kollarını abisinin boynuna sardı.

"Seni yiyebilir miyim abiciğim?" Dediğinde Kurt düşündü. "Alina fırsat verirse, yiyebilirsin." Loya dudağını büktü. "Seni önce ben gördüm! O sırasını beklesin."

Kurt güldüğünde Loya abisinin yanağını öptü.

En azından onu mutlu edebilmiştim... Ailesini görünce kendini daha iyi hissetmişti.

***

Misafirler gittiğinde, Loya epeyce yorulmuştu.

Başını benim yastığıma koyduğunda tebessümle onun yüzünü izledim.

"Senin yastığında uyumayı çok seviyorum. Neden biliyor musun?" Merakla ona baktığımda gülümsedi. "Kokunu çok seviyorum... Sana sarılınca da kokun geliyor ama bu yetersiz kalıyor. Hem yastığına sinen kokun geliyor, hem de senin kokun!"

Güldüm ve burnunun ucunu öptüm.

"Sen hamile olunca iyice güzelleştin, farkında mısın?" Dudağını büktü. "Güzelleşmediğimi biliyorum. Ayna diye bir şey var değil mi?" Alayla güldüm. "Peki benim gözlerimden kendine hiç baktın mı?" Dedim.

Loya kıkırdadı ve dudağımı öptü.

"O kadar güzelim yani?" Saçlarını okşadım. "Çok güzelsin... O mavilerin yok mu, öyle güzel bakıyorsun ki..."

Kendini bana yasladığında gözlerini kapatmıştı. Huzurla gülümsüyor, bana sokuluyordu.

"Loya?"

Artık ona bu gerçeği söylemem gerekiyordu. Biliyordum; mutsuz olacaktı ama bilmesi gerekiyordu.

Ona göre dikkat etmesi gerekiyordu. Ne yapıp ne yapmayacağını bilmeliydi.

"Efendim?"

Hâlâ gözlerini açmamıştı.

"Sana bir şey söylemem lazım." Gözlerini açtı. "Beni ne kadar çok sevdiğini mi söyleyeceksin?" Dedi. "Ben de seni çok seviyorum aşkım. O kadar çok mutluyum ki! Bebeğimiz hayatta, sen yanımdasın..."

Kendi kendine kıkırdıyor, bana sarılıyordu.

Hafifçe doğrulduğumda anlamayarak bana baktı.

"Kötü bir şey mi oldu?"

O da doğruldu.

Onu kucağıma çektiğimde korkuyla bana bakıyordu. Yüzünü avuçlarımın arasına aldım.

"Efulim, korkma hemen... Sana bunu söylemek zorundayım. Bundan sonra ona göre davranacaksın. Bebeğimize de hiçbir şey olmayacak." Dedim.

Loya sertçe yutkundu. "Ne oluyor Ali? Ben hiçbir şey anlamadım!"

Yavaşça yanağını okşadım.

Bilmesi gerekiyordu...

"Çocuğumuzun düşme riski çok yüksek! Çok kan kaybettiğin için, şu an yaşaması bile bir mucize..."

SINIR: 4.20K VOTE 600 YORUM

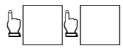
Bölümün çok geç geldiğinin farkındayım. Sınır çok geç geçti, bu doğru ama atamamamın nedeni bambaşkaydı. Çok yoğun bir tempoyla çalıştığım için, buraya girmeye vakit bulamadım. Bunu açıklamama rağmen, tekrar açıklamak istiyorum... Başımı kaldıramayacak kadar yoğundum. Sizleri daha fazla bekletmemek adına hemen bir bölüm yazdım ve gördüğünüz üzere sınırı azalttım.😘

Oy veren ve yorum yapan, emeğe saygı duyan herkese sonsuz teşekkürlerimi sunarım!😍❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

39 "Korku"

BENSU

Sevdiğim adamın göğsüne sokuldum. Boran dudaklarını saçıma bastırıp, kokumu içine çekti.

"Ne çok özlemişim seninle sarılıp uyumayı... Meleğim benim, güzelim..."

Gülümsedim ve sakallarını okşadım.

"Ben de çok özledim aşkım. Sensiz bir hayat düşünemiyorum." Dediğimde saçlarımı okşadı. "Öyle mi?" Hafifçe başımı salladım.

Boran sırıtıyordu. "Seni asla affetmeyeceğim Boran, senden nefret ediyorum, bir daha beni arama, seni sevmiyorum..."

Eskileri hatırlarken dudağımı büktüm.

"Onları söylerken, ciddi olduğumu mu düşünüyordun?" Dedim. "Hayır güzelim. Hâlâ beni sevdiğini biliyordum. Dövmeni bile sildirmemiştin."

Bakışlarım dövmemi buldu.

"Çok güzel değil mi? Nasıl sildirmeye kıyayım? Biz bunu birlikte yaptırmıştık..." Boran saçımı öptü. "Ne hayallerle yaptırmıştık." İç çektim.

Sonra o hayallerimize yazık edip, ayrılmayı seçmiştik.

"Hâlâ inanamıyorum seni bıraktığıma... Bana inanmadığın için sana kızgındım. Hatalı olduğum noktalar vardı ama yine de kızgındım işte. Sen önüme o kağıdı getirdiğinde delirdim. Aptal gibi gururuma yenik düştüm!"

Başımı kaldırdım ve sevdiğim adamın sakallarını öptüm.

Çok güzel kokuyordu...

Kokusunu derince içime çektim. "O kötü günler geçti gitti artık, artık yalnızca üçümüz varız." Aklım Begüm'e takılırken ayağa kalktım. "Nereye?" Diye sordu. "Bizim yaramaza bakacağım."

Aşağıya indiğimde kendine kule yapan kızımı gördüm. En az yirmi kat var gibi duruyordu. Begüm heyecanla ellerimi çırptı.

"Annem buna bayılacak!"

Mutlulukla ayağa kalktığında bakışları beni buldu. "Anne kuleyi gördün mü yoksa?" Güldüm. "Yok aşkım, ne kulesi?" Elimi tuttu. "Önce çişimi yapalım sonra bakalım olur mu? Kocaman bir kule yaptım!" Kahkaha attım.

Bir de çişimi yapalım diyordu benim tatlı kızım...

"Tamam annem." Onu kucağıma aldığımda banyoya götürdüm.

İşlerimiz bittiğinde yeniden onu kucağıma alıp ellerini yıkadım.

Banyodan çıktığımızda bana döndü. "Anne çok güzel bir kule yaptım! Çok büyük, evimiz kadar!" Abartmasına güldüm. "Öyle mi annem? Haydi göster annene."

Begüm elimi tuttu ve beni odaya getirdi.

Kulenin yıkıldığını gördüğünde ağzı şaşkınlıkla açıldı.

Bakışlarım Boran'ı bulduğunda, sinirle bir küfür savurdum.

Biz bitmiştik!

"Anne, kulem nerede?"

Dehşetle elimi bıraktı ve yıkılmış kulesinin yanına gitti.

"Baba?"

Bakışları Boran'ı buldu...

Biz gerçekten bitmiştik!

"Efendim güzelim?" Begüm üzgünce kulesine bakıyordu. "Bunu sen mi yaptın?" Dediğinde Boran kaşlarını çattı. "Evet, senin için özel bir anlamı mı vardı?"

Aptal adam, kuleyle ne derdi vardı ki?!

"Neden yaptın bunu? Neden kulemi yıktın, çok uğraşmıştım ben!"

Boran ne diyeceğini bilemedi.

"Ne bileyim, burada duruyordu. Ben de hazır öyle kule görünce yıkayım dedim."

Begüm inanamayarak babasına bakıyordu...

Gözlerinin dolduğunu görünce hemen kızımın yanına gittim.

"Baban isteyerek yapmamış kuzum, ayağı çarptı demek ki!" Boran yaptığım imayı anlamıştı.

Adamın özrü kabahatinden büyüktü!

Bir de isteyerek yıktığını söylüyordu... Tam bir aptaldı, ayağım çarptı dese daha iyi olurdu zira Begüm babasına kırılmıştı.

"Hayır isteyerek yaptı!"

Begüm ağlamaya başlayınca, Boran eğildi ve kızımızı göğsüne çekti.

"Bebeğim özür dilerim. Senin çok emek verdiğini bilsem yıkar mıydım? Haydi affet babanı..." Begüm ona bakmadı. "Küsüm ben seninle!" Tam gidecekti ki Boran onu tuttu.

Begüm'ün saçlarını öptü. "Haydi barışalım, özür de diledim. Ben senin kalbini kırmaya kıyabilir miyim hiç?" Kızımızın gözyaşlarını sildi.

Begüm'ün bakışları babasını bulduğunda hıçkırdı. Boran buna dayanamamış olacak ki onu göğsüne bastırdı.

Üzgünce onları izliyordum. Kızım ağladıkça yüreğime sancılar giriyordu sanki...

"Tamam bak ben şimdi yeniden sana kule yapacağım. Hem de kocaman, seninkinden daha büyük olacak." Begüm başını olumsuz anlamda salladı. "İstemiyorum, benimle konuşma!" Boran iç çekti.

Bakışları beni buldu. "Annen de ilk tanıştığımızda bana böyle söylüyordu. Neden ona bu kadar çok benziyorsun ki?"

Begüm'ün meraklı bakışları babasına döndü. "Neden öyle söyledi?" Boran güldü. "Beni kız arkadaşlarımdan kıskanıyordu. Sevgili olalı daha bir ay olmuştu. Zaten sürekli annenin yanındaydım ama ona yetmiyordu. Bir gün kızlı erkekli buluştuğumuzda, fotoğrafları görmüş. Kızar diye söylememiştim. Arkadaşlarım da çok ısrar edince gitmiştim. Bensu da o kızlardan pek hoşlanmazdı." İç çekti. "Oysaki benim kötü bir amacım yoktu. Ertesi gün benimle buluşmadı. Ne olduğunu da anlatmıyordu. Ben onun kapısına gittiğimde de bana aynen senin söylediğin şeyi söyledi; *istemiyorum, benimle konuşma*!" O günleri hatırlarken güldüm.

İlişkimiz daha çok yeniydi... Ben de küçüktüm, doğal olarak mantıklı düşünemiyordum.

"Sonra ne oldu?" Boran, Begüm'ün gözyaşlarını sildi. "Bütün kız arkadaşlarımla ilişkimi kestim. Yalvardım yakardım affetti beni..." Dedi.

Begüm'ün bakışları bu sefer bana döndü. "Annem haklıymış." Dediğinde güldüm.

Benim kızım annesini çok iyi anlıyordu.

Boran inanamayarak Begüm'e bakıyordu. "İyi de, arkadaşlarım ısrar etmişti. Hem ben o kızlarla konuşmamıştım bile. Günlerce annenin nazını çektim!" Dediğinde Begüm omuz silkti. "Annem haklı." Boran güldü.

"Ah siz kadınlar... Her zaman haklı olmak zorunda mısınız?" Dediğinde Begüm başını salladı. "Evet, haklıyız! Biz kulemizi yıkan insanlarla konuşmuyoruz!"

Öyle tatlıydı ki...

Boran ona sarıldı.

"Şimdi ben sana çok güzel bir kule yapacağım. Birlikte yapalım mı?" Begüm bana baktı. "Annemle birlikte yapın, size ceza!" Kaşlarımı çattım. "Ben ne yaptım?" Dedim.

Begüm gizlice babasına bakıp bana yaklaştı. "Anne babam yorulmasın diye öyle söyledim." Dedi.

Begüm fısıldadığını sansa da Boran duymuştu. Küçük bir kahkaha attı ve kızımızı kendine çekti.

"Sana ölürüm ölür, benim güzel kızım..." Yüzünün her karesini öpüyordu.

Begüm kıkırdadı. "Duydun mu?" Boran başını salladı. "Olsun babiş, hâlâ sana küsüm! Bana kule yapın." Dedi ve geri çekildi.

İçim giderken kızımın güzelliğini izledim.

Kollarımı açtım. "Küçük bir öpücükle çok daha güzel kuleler yapabilirim." Begüm teklifimi kabul etti ve yanağıma sulu bir öpücük kondurdu.

Kızımın poposuna yumuşakça vurdum. "Yerim o poponu senin, nasıl güzelsin sen öyle? Allah'ım, ne güzel doğurmuşum..."

Boran alayla güldü. Begüm gülümseyip yeniden yanağımı öptü.

"Babanı da öp." Diye kulağına fısıldadım.

Begüm babasının yanına gidince yavaşça dizine oturdu.

"Bana kızdın mı baba?" Boran gülümsedi. "Hayır güzelim, neden kızayım?" Begüm babasını yanağını öptü. "Annem seni de öpmemi söyledi." Dedi.

Boran güldü ve onun saçlarını öptü.

Kızımın masumluğuna dayanamayıp gülümsedim. Bir de gidip babasına söylüyordu...

En sonunda geri çekilip bizi izlemeye başladı.

"Haydi yapmaya başlayın! Kocaman olacak ama sakın unutmayın!"

Kuleyi yeniden yapmaya başladığımızda Begüm keyifle bizi izliyordu.

"Neden kızın kulesini yıktın?" Dediğimde omuz silkti. "Ne bileyim ben bu kadar çok önem verdiğini? Hazır yapılmışken yıkasım geldi." Güldüm. "Tam bir şapşalsın!" Dedim.

Kuleyi yaptığımızda kızıma döndüm.

"Beğendin mi?"

En az otuz kat olmuştu...

Begüm yanımıza geldiğinde kulesine baktı.

Birden ayağıyla kuleye vurduğunda, kule devrildi.

Şaşkın şaşkın kızıma baktığımda mutlulukla ellerini çırptı.

Boran da hayretle Begüm'e bakıyordu.

"Güzelim sen ne yaptığının farkında mısın?" Begüm güldü. "Evet, aynı senin yaptığın şeyi yaptım!"

Dayanamadım ve büyük bir kahkaha attım.

"Sen babandan intikam mı aldın?" Begüm güldü. "Evet babacığım, aynen öyle yaptım!" Boran birden Begüm'ü altına çektiğinde gıdıklamaya başladı.

Begüm gülmeye başladığında ben de onu gıdıkladım.

"Sen ne fena bir kızsın böyle? Demek bizden intikam aldın, öyle mi?" Dedim.

Begüm gülmekten hiçbir şey söyleyemiyordu.

Boran kızımız nefes nefese kalınca gıdıklamayı bıraktı.

"Çok fena bir kız olacak! Ben yandım, bu iki güzel kızla nasıl uğraşacağım?" Diye sızlandı.

Begüm mutlulukla kıkırdadı.

Dayanamayıp yanağını ısırdığımda inledi. "Acıttın anne!" Isırdığım yeri öptüm.

Boran da kızımızı öptüğünde, birbirimize baktık.

Bir anda yanaklarını öpmeye başladığımızda Begüm kahkaha atıyordu.

"Ay, durun!"

Kıkırdadım mutlulukla kızımı öpmeye devam ettim.

Aynı babası gibi çok güzel kokuyordu...

Huzurla ailemi izliyordum...

Eskiden mutsuz olan kızım, babasıyla yaşamaya başladığı günden beri çok mutluydu.

Hepimiz çok mutluyduk.

Allah'a ne kadar şükretsem az kalırdı...

LOYA

Sıkıntıyla yatağımda dönüp durdum.

Uyuyamıyordum!

Ali'yi bunaltmak istemiyordum. Zaten üç aydır yeterince bunalmıştı. Sanki bir bebeğe bakıyormuş gibiydi.

Üç aydır sürekli benimle ilgileniyor, bir dediğimi iki etmiyordu.

Ellerimi karnımda gezdirdim. Huzurla gözlerimi kapatırken aniden kalbim sıkıştı.

O ihtimal aklıma geldikçe korkuyordum...

Bebeğimiz ölü doğabilirdi, onu öpüp koklayamadan sırf o kadın yüzünden bizi bırakabilirdi...

Nefesimin kesildiğini hissederken bakışlarım kocamı buldu. Mışıl mışıl uyuyordu. Onu rahatsız etmek istemiyordum.

İyice daraldığımı hissederken yavaşça üstümdeki sütyeni çıkardım. Zaten iç çamaşırlarıyla uyuyordum. Hava çok sıcaktı.

Başımı yeniden onun çıplak göğsüne yaslarken, elini tuttum. Dudaklarımı eline bastırıp, sevgiyle ona sokuldum.

Ali hafifçe kıpırdandığında uyanmamıştı. Adamı çok yoruyordum. Uyandırmamam gerekiyordu...

Elini sırtımda gezdirmeye başladığında gülümsedim. Hâlâ uyuyordu...

Bir anda elleri yumuşakça göğsümü kavradığında gülümsemem soldu. Ali göğsümü sıkıca kavramış, mışıl mışıl uyuyordu...

"Ali!"

Yavaşça elini itmeye çalıştığımda, buna izin vermedi. Dudaklarını saçıma bastırdı. Sinirle göğsüne vurdum.

"Ali uyan!"

Gözlerini araladığında, telaşla doğruldu. "Loya?!"
Korkmuştu.

Başımla elini gösterdim. "Çek şu elini! Hâlimi görmüyor musun?" Eline baktığında inledi. "Hay sikeyim, bu ne güzelliktir!" Dedi.

Küçük bir kahkaha attım. Ali kendine gelmiş gibi görünüyordu. Göğüslerimle oynuyor, kendini bana bastırıyordu. Ağzımdan kaçan inlemeye engel olamadım ve hızla onun elini tuttum.

"Ali, yapamayız! Dayanmamız lazım, ne olur kendine gel!"

Ofladı ve elini çekti.

"Neden göğüslerini açtın?" Dudağımı ısırdım. "Çok daralmıştım. İçim huzursuzdu, ben de sütyenimi çıkardım." Dedim. "İçin huzursuz olunca sütyenini mi çıkarıyorsun?"

Kaşlarımı çattım. "Ne yapayım? Zaten rahat edemiyordum, çıkardım işte!" Ali göz devirdi. "Allah'ım sen sabır ver..."

Sevdiğim adama sıkıca sarıldım. Göğüslerim onun göğsüne değdikçe, içim bir hoş oluyordu.

Ali dudaklarıma yaklaştığında, beni öpmesine izin verdim.

"Çok güzelsin yavrum..."

Ali hayranlıkla beni izliyordu.

Gülümsedim ve onun sakallarını okşadım. "Sakinleştin mi?" Ellerini kalçama koydu. "Sakinleşmek istiyorum zira başka çarem yok." Üzgünce beni izliyordu.

Üç aydır bana dokunamıyordu...

Yavaşça onun kucağına oturdum. Ali kollarını belime sardı. Dudaklarını saçıma bastırıp, gözlerini kapattı.

"Sekiz ay oldu... Sadece bir ay kaldı. Sonra Poyraz bizimle olacak." Dedi.

Elimi karnıma koydum. "Onu okşamak, varlığını hissetmek bütün duygulara bedel... Ben daha önce anneliğin böyle mükemmel bir his olduğunu bilmiyordum." Ali gülümsedi. "Baba olmakta öyle! Bayağı güzelmiş... Daha doğmadan oğluma âşık oldum."

Güldüm ve onun sakallarını okşadım. "Demek oğluna âşıksın..." Yavaşça gözlerini açtı. "Senden sonra birini sevebileceğimi düşünmezdim." Dudağımı büktüm. "Sanırım seni ondan kıskanacağım." Dedim.

Ali karnımı okşadığında gülümsemesi genişledi.

"Burada ikimizden bir parça var... Ulan çok güzel be, acaba doğmak için neyi bekliyor?" Diye homurdandı.

Ona inanamayarak baktım.

"Daha sekiz aylık o aptal adam! Ayrıca kötü kötü ihtimaller aklıma geliyor. Erken doğmasın, Allah korusun!" Diye kızdım.

Ali yüzümü avuçladı.

"Sen hâlâ aklına kötü kötü şeyler mi getiriyorsun bakayım?" Yanağımı okşadı. "Benim güzel karım, ben senin üzülmene dayanamam... Sil aklından o kötü şeyleri! Hayırlısıyla oğlumuzu kucağımıza alacağız." Dedi.

Yine de korkuyordum...

Ali dudaklarıma uzandığında, hevesle kollarımı boynuna sardım.

"Elimde değil aşkım... Yemin ederim ki bazen çok korkuyorum!" Diye itiraf ettim. "Korkma güzelim, ben her zaman yanındayım. Ben sana sarılır, seni öpe öpe sakinleştiririm."

Hafifçe yanağını okşadım. "Sen ne kötü bir adamsın böyle! Her fırsatta beni öpmek istiyorsun!" Ali güldü ve dudağımın kenarını öptü.

Hayal kırıklığıyla ona baktığımda ise sırıtıyordu. Pislik adam, bilerek yapmıştı!

"Öpseydin bari..." Diye homurdandığımda güldü ve beni göğsüne bastırdı.

Huzurla ona sokulurken, ne kadar şanslı bir kadın olduğumu bir kez daha anladım. Üç aydır sanki küçük bir bebekle ilgileniyor gibiydi. Bana öyle dikkatli, öyle şefkatli bakıyordu ki; beni her kucağına aldığında ona tekrar tekrar âşık oluyordum.

Yüzümü sevdiğim adamın boynuna gömerken, ellerimi göğsüne koydum.

Göğsündeki tüyleri hafifçe okşadığımda, dudaklarını saçıma bastırdı.

"Sen sevilmeye değer en güzel şeysin..." Diye fısıldadı.

Ben öyle olmasam da, kesinlikle kendisi öyleydi.

Bıkmadan usanmadan iki yıl boyunca beni beklemişti. Koskoca iki yıl... Hiç kimse iki yıl dokunmadan, sevilmeden dayanamazdı. Ali dayanmıştı.

Ali benim için bütün erkeklerden farklıydı. Bambaşkaydı... Bir adamın sevilecek en güzel yeri; güzel kalbiydi... Bunu onu severken anlamıştım. Bütün hevesler gelip geçiciydi ama karakter bir ömür insanla beraberdi...

Ben hem kalbi güzel, hem de karakteri güzel bir adama denk gelmiştim. Ne kadar şükretsem, ne kadar dua etsem az kalırdı...

Böylesine sevgi dolu bir adamın karısı olmak gurur vericiydi. Beni gerçekten sevdiğini biliyordum. Adam artık kendini aşmıştı.

Yürümeme bile izin vermiyordu. Üç aydır işe gitmiyordu. Tek amacı bana bakabilmekti zira biliyordu onsuz yapamayacağımı... Her ne kadar Emine annem bana destek olsa da, yapamazdım işte! Kocamın desteği olmadan yapamazdım.

Minnetle sevdiğim adamın yüzünü okşadım.

"Dünyadaki bütün erkeklerin senden sevme dersi alması gerekiyor zira kimse gerçek aşkı bilmiyor."

Ali dudaklarına yayılan gülümsemeyle birlikte, saçlarımı okşadı.

"Vallahi öğrenme aşamaları hiç kolay değildi. Sarı saçlı bir cadı bana çok çektirdi." Yeniden dudağımı büktüm.

Ali güldüğünde ciddi olmadığını biliyordum. Yavaşça boynuna küçük bir öpücük kondurdum.

"Bana ne kadar acı çektirsen de, katlanmaya bile razıydım. Yeter ki sen yanımda ol diye... Sözlerin yaralasa da, varlığın yetiyordu be kadın! Sadece varlığına âşık olmuş adamım ben, şu hayatta beni hiçbir şey yıkamaz."

Burukça gülümsedim ve onun dudağını öptüm.

"O sözleri söylediğime bin pişmanım Ali... Keşke senin kalbini hiç kırmasaydım ama oldu işte! Ben senin gibi değildim. Sevmeyi beceremediştim, korkaktım..."

Yavaşça dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Benim aşkım ikimize de yeterdi... Çok sevdim, çok bekledim ama değdi! Benim oldun, çocuğumun annesi oldun, nefesim oldun..."

Her söylediği kelimeyle birlikte, dudaklarımız birbirine değiyordu.

İçim gidiyordu bu adama... İçim gidiyordu bu güzel kalbine, merhametine, sevdasına...

"Eğer ben şu an buradaysam senin sayende Ali... Eğer sen olmasaydın ben çoktan ölmüş olurdum...." Burukça sözlerime devam ettim. "Böbreğim yüzünden çok acı çektim. Hastanelerde yattım, canım çok acıdı. Hiç kimsenin böbreği benimle uyumlu değildi. En sonunda artık öleceğimi düşünmeye başlamıştım. Ölüme adım adım yaklaştığımı sandım. Çok korktum, çaresiz kaldım! En son hastaneye yattığımda, bütün çareler tükendi sandım..." Onun gözlerine baktım. "Sonra sen çıkıp geldin. Bana kendinden bir parça verdin. Hem de hiç tanımadan! Beni hiç tanımadan böbreğini verdin... Bundan daha büyük fedakârlık olur mu be adam? Ben bu kadar ümitsizken, gelip beni kurtardın. Ben şimdi nasıl olur da seni sevmem? Nasıl olur da sana âşık olmam... Asıl sen benim başıma gelmiş en güzel şeysin."

Ali kaşlarını çatmıştı. "Allah korusun güzelim. Deme öyle şeyler! Yine olsa, yine verirdim böbreğimi. Şu an bile verebilirim. Öleceğimi bilmeme rağmen sırf sen yaşa diye veririm. Sana yemin ederim ki artık ben kendimi düşünmüyorum. Benim dünyam yalnızca senden ibaret olmuş..." Dedi.

Huzurla ona sokuldum. Ali dudaklarıma yapıştığında, aşkla ona karşılık verdim.

Birkaç dakika sevgiyle öpüştük... Nefes nefese kaldığımızda geri çekildik. Elleri sevgiyle bedenimde dolanıyordu.

Başımı omzuna yaslayıp, gözlerimi kapattım.

Uyku beni yavaş yavaş esir alıyordu...

Ta ki karnım guruldayana kadar!

Ali güldü. "Acıktın mı?" Diye sordu. "Birazcık." Yavaşça doğruldum.

Çok acıkmıştım.

Ali de doğruldu. "İstediğin bir şey var mı efulim?" Diye sordu.

Düşünmeye başladım. Canım ne istiyordu?

Aklıma gelen şeyle birlikte mutlulukla ellerimi çırptım.

"Kokoreç!"

Ali güldü ve başını salladı. "Ben alıp geleyim. Merak etme çok geç kalmam." Tam kalkacaktı ki kolunu tuttum. "Ben de gelsem?" Başını olumsuz anlamda salladı.

Yataktan kalkıp üstünü giyindi. Ona kötü kötü baktım.

"Zaten karın kim ki? Birazcık hava alsam ne olurdu sanki?"

Ali'nin bakışları beni buldu.

"Loya bu konuyu daha önce konuşmuştuk! Çok yürümen doğru değil! Kendini yormamalısın! Oğlumuzu hiç düşünmüyor musun?" Ona arkamı döndüm. "Zaten üç aydır evden dışarı çıkmıyorum ki! Anca bahçeye iniyorum, tek gördüğüm yer orası!" Diye homurdandım.

Ali saçlarımı okşadı. "Ben senin iyiliğin için diyorum. Sen benim nefesimsin, sana nasıl kıyayım be yavrum?"

Omuz silktim. "Artık yürümeyi de unuttum. Malum tuvalete giderken bile kucağına alıyorsun, asla yürümeme izin vermiyorsun." Dedim. "Kötü mü yapıyorum? Sen iyi ol diye, bebeğimize bir zarar gelmesin diye!" Dedi.

Benim iyiliğimi düşündüğünü bilsem de aşırı sıkılmaya başlamıştım. Sürekli evde durmak insanı bunaltıyordu. Bazen çok daraldığımı hissediyordum. Artık dışarı çıkıp gezmek istiyordum.

"Sen oğlumuzu doğurduktan sonra her yere gideceğiz. Söz veriyorum ki bu üç ayın acısını çıkaracağız." Ona döndüm. "Tamam sevgilim. Artık canım kokoreç istemiyor, yanıma gel de uyuyalım." Kaşlarını çattı. "Az önce istiyordun!" Yeniden omuz silktim. "Sensiz kalmak istemiyorum. Yanıma yat işte, uzatma..."

Ali derin bir nefes aldı.

Kararsızca beni izliyordu. "Ne oldu?" Dediğimde birden beni kucağına aldı. "Ali ne yapıyorsun?" Yanağıma küçük bir öpücük kondurdu. "Birlikte gideceğiz." Dedi.

Mutlulukla gülümsedim ve onun boynuna sarıldım. Ali belimi okşuyordu.

"Sk'ani şeni bğurur ma..." Diye fısıldadım.
(Senin için ölürüm ben) Ali dudaklarını omzuma bastırdı. Dolabı açıp bana kıyafet seçtikten sonra üstümü giydirdi.

Beni yeniden kucağına alınca başımı göğsüne yasladım. Kocam bana gerçekten bir bebek gibi bakıyordu...

"Sanırım senden başka hiç kimse şu yaptıklarını yapmazdı." Dediğimde beni dikkatle tutuyordu. "Bir insan karşısındaki insana gerçekten değer veriyorsa eğer, gerekirse canını bile verir." Dedi.

Dışarıya çıktığımızda beni dikkatle arabaya bindirdi ve şoför koltuğuna geçti.

"Bir şey diyeyim mi Aliş?" Güldü. "Söyle Loya'm, söyle yavrum." Onun elini tuttum. "Ben sana çok fena âşık oldum."

Ali küçük bir kahkaha attı ve yanağımı ısırdı. "Ah, acıdı!" Arabayı çalıştırdı.

"Ulan be, nereden nereye..." Başını iki yana salladı.Ben senin fotoğrafını kilit ekranına koyup sürekli bakıyordum. Sürekli beni sevsin diye dua ediyordum. Şimdi ise neler söylüyorsun... Vallahi bir gün kalbim duracak, şöyle şeyleri aniden söyleme!"

Kahkaha attım. "Evet, eskiden tam bir cadıydım! Şimdi öyle değilim ama eskiden birazcık aptaldım." Ali gülümsedi. "Aptal değildin, cadı da değildin." Hâlâ beni savunuyordu!

Ona yaptığım onca eziyete rağmen hâlâ beni savunuyordu...

Onu herkesin önünde küçük düşürdüğüm anlar aklıma geldikçe utanıyordum. Hayatımın en büyük hatasını yapmıştım. Sevdiğim hâlde sevmemiş gibi davranmış, onu yok saymıştım.

Ali'nin boynuna sarıldığımda saçımı öptü.

"Dur güzelim, araba kullanıyorum." Dedi. "Ben öpüp sarılınca kullanamaz mısın?" Sırıtıyordum. "Dikkatim dağılırsa kullanamam." Ondan uzaklaştım. "Dikkatini çekmek çok kolay olmalı." Diye mırıldandım.

Bakışları bana döndü. "Senin için kolay tabii! Aklımı başımdan almayı çok iyi biliyorsun." Yavaşça ayaklarımı onun üstüne uzattım.

Ali şaşkınca bana baktığında dudağımı ısırdım.

"Ağrıyor..." Ali derin bir iç çekti ve elini bacaklarımın üstüne koydu. "Aşkım, masaj!" Dedim.

Ali derin bir nefes aldı.

"Sen iyice şımardın, farkında mısın?" Dudağımı büktüm. "Ne olur azıcık ovsan? Karın değil miyim ben senin? Hem senin çocuğuna hamileyim!" Birden bacağımı ısırdığında hızla bacağımı çekecektim ki buna izin vermedi.

"Seve seve masaj yaparım, senin küçük ayaklarınla oynamayı seviyorum." Dediğinde güldüm.

Bu adam tam bir deliydi...

Ali ayağımdaki terliği çıkardı ve şişmiş ayaklarıma baktı.

"Aliş acaba bu kadar şişmesi normal mi?" Dediğimde başını salladı. "Hamilesin güzelim, bence normal. Hem doktor da öyle söylemedi mi?" Yavaşça ayaklarımı ovmaya başladı.

Başımı geriye attım. "Sen bu işi biliyorsun Ali..." Diye mırıldandım.

Ali dikkatle bacağımı ovunca, ağzımdan küçük bir inleme kaçtı.

"Ne oldu, zevk mi aldın?" Dediğinde utanıp bakışlarımı kaçırdım. "Ne alakası var?" Diye kendimi savunduğumda güldü ve ayaklarımla ilgilenmeye devam etti.

En sonunda deniz kenarında durduğumuzda terliklerimi giydirdi.

"Bekle!"

Arabadan indikten sonra benim kapımı açtı ve beni kucağına aldı.

"Ali biraz yürüyebilir miyim?" Dediğimde başını olumsuz anlamda salladı. "Çok değil, birkaç adım. Şöyle deniz kenarında biraz yürüyeceğim. Sonra beni kucağına alırsın. Zaten ayaklarım çok şiş, fazla yürüyemem."

Ali beni kırmadığında sevinçle gülümsedim. Bana kıyamayıp beni yere indirmişti.

Elimi tuttuğunda sıkıca elini sardım. Birlikte yürüdüğümüzde kokoreççinin önünde durdu.

Kendisine tam, bana ise yarım ekmek kokoreç almıştı. Küçük masalara oturduğumuzda güldüm. "Seni ayıcık! Yüz kiloyu geçtin hâlâ ayı gibi yiyorsun!" Dedim.

Ali omuz silkti. "Ne yapayım? Diyet mi yapmamı istersin?" Sırıttım. "Ben seni göbekli de severim." Kaşlarını çattı ve göbeğine baktı.

"Kaslarım biraz gitmiş sanki, acilen spora başlamam gerekiyor." Diye homurdandı. "Yani, eskisi gibi değilsin artık. O beni büyüleyen kaslar gitti, yerine minnoş bir göbek geldi." Dedim.

Ali güldü. "Kızım gayet fit bir adamım ben! İki metre boyum var. Bırak da az kilom olsun yoksa zayıf bir adam olurum." Yüzümü buruşturdum. "Ben zayıf adamları sevmem."

Ali tek kaşını kaldırdı.

"Adamlar?" Sorarcasına bana baktığında kıkırdadım. "Ne o, kıskandın mı?" Kokoreçten bir ısırık aldı. "Başlatma şimdi o adamlara güzelim. Kimseyi beğenemezsin." Dedi.

Göz devirdim. "Ne yani, bir tek seni beğenmek zorunda mıyım?" Hafifçe başını salladı. "Ben senin neyinim? Kocanım! Dolayısıyla başka erkekleri beğenmene izin vermiyorum. Beni dinden imandan çıkarma da!" Diye kızdı.

Açlıkla kokoreçi yemeye başladım.

Çok güzeldi...

Denizin kokusu ciğerlerime doldukça adeta huzur buluyordum...

Dışarıya çıkmak bana çok iyi gelmişti. Ayrandan bir yudum aldım ve kokoreçimi yemeye devam ettim.

Gözlerim huzurla kapanırken kokoreçe âşık olmuştum.

"Ali sanırım ben bu kokoreçe âşık oldum..." Güldü. "Çok beğendiysen bir tane daha alayım?" Başımı salladım. "Al aşkım, yarım al hatta! Bunu yemeye doyamıyorum..."

Gözlerimi açtığımda Ali sırıtıyordu. "Bana ayı diyene bak! Ulan sen de tam ekmek yemiş oluyorsun!" Kaşlarımı çattım. "Ben hamileyim de yiyorum, sana ne oluyor?" Diye çemkirdiğimde sustu.

"Ağzımı açıp bir şey dersem beni öldürürsün. O yüzden usulca kalkıp sana kokoreç almaya gidiyorum."

O gittiğinde kokoreçten son bir ısırık aldım ve heyecanla onu beklemeye başladım.

Çok geçmeden geldiğinde hemen elindeki kokoreçi aldım. Açlıkla yemeye başladığımda gülüyordu.

"Oy benim güzel hatunum..."

Ayrandan içtim. "Bir tane daha ayran alsaydın bari." Güldü ve masadaki ayranı gösterdi. "Zaten almıştım." Ayranı açtım. "Çok düşüncelisin kocacığım." Dedim.

Ali ise benim aç hâlime gülüyordu.

"İyi ki kokoreç yemeye gelmişiz. Eğer evde yeseydik kesin doymazdın! Ayıcık seni..." Benimle dalga geçiyordu!

"Bak yemem görürsün! Sonra oğluşumuz niye küçük doğdu diye ağlarsın! Sen sanıyorsun ki sadece Loya yiyecek." Karnımı gösterdim. "O da yiyor. Birlikte yiyoruz yani. Bu birinci yarım bana, ikincisi onaydı."

Ali kahkaha attı. Kocamın gülüşüne âşık olurken bir yandan da onu izliyordum.

Birden ayağa kalktığında merakla ona baktım. "Sürpriz." Deyip benden uzaklaştı.

Anlamasam da omuz silktim. Şu an önümde mükemmel bir şey vardı. Sadece onu yiyip, huzurla karnımın doymasını istiyordum.

Önüme koyulan midyelerle birlikte mutlulukla ellerimi çırptım.

"Kırk tane aldım. Çok yedin, rahatsızlanacaksın." Göz devirdim ve midyeleri yemeye başladım.

"Dur yavrum yavaş! Üstüne döktün!" Ofladım. "Aman bana ne, açım ben!" Dedim.

Hayretle bana baktı. "Aç mısın? Kızım dünyaları yedin be! Hâlâ nasıl aç olabilirsin ki?" Onu umursamadan midyeye bol limon sıktım.

"Şu bile senden daha çok mutluluk veriyor! Gelmiş yediklerime laf ediyorsun!" Dedim. "Arabada sana âşığım Ali diyordun?" Alayla gülüyordu. "Âşığım ama sen çok pis bir adamsın!"

İkimiz de midyeleri yediğimizde, elimi karnıma koydum.

"Çok yedim galiba..."

Midem tamamen dolmuştu. Çok şiştiğimi hissedebiliyordum.

"Ne çok yemesi canım? Yemediğin bir ben kaldım, bir ara beni de yiyeceksin diye korktum." Dedi alayla. "Ben seni yiyeceğim Ali, sen merak etme... En çok da seni yemeyi özledim."

Ali ima ettiğim şeyi anlamış olacak ki sırıttı.

"Ben de çok özledim güzelim. Bir an önce doğursan keşke. Seni çok özledim." Üzgünce dudağımı büktüm. "Seni ham yapacağım günü iple çekiyorum." Dedim.

Ayağa kalktığında tam beni kucağına alacaktı ki kendim kalktım.

"Birazcık dolaşsak?" Ofladı. "Kızım kaç saattir buradayız, yeter da!" Onun elini tuttum. "Gel azıcık şöyle deniz kenarında yürüyelim." Onu zorla sürüklediğimde göz devirdi.

"Sadece iki tur atacağız. Çok yormam kendimi, vallahi bak!" Dedim.

Ali bir şey söylemediğinde ona sokuldum. Adam o kadar düşünceliydi ki kesinlike yürümemi istemiyordu. Bazen bu adamı hak edecek ne yaptım diye düşünüyordum...

Eskiden Berat'tan hoşlandığımı sanıyordum. O zamanlar onunla evlendiğimi düşününce mutlu oluyordum. Ah, tam bir aptaldım!

Eğer onunla evlenseydim; böyle güzel bakmazdı bana... Böylesine sevip, gözünden sakınmazdı beni... Aşkına bu kadar sadık kalıp, beni kendine hayran bırakamazdı.

İyi ki, iyi ki Ali'yle evlenmiştim...

Yaptığım her şeye bin pişmandım. Aklıma geldikçe çok utanıyor, çok üzülüyordum. Onu ağlattığım her an için, arkadaşında kalmaya zorladığım her an için çok pişmandım.

Ali belime sarıldığında gülümsedim.

Denizin kokusunu almak çok iyi gelmişti.

Uzun uzun denizin kokusunu içime çektim. Buna o kadar çok ihtiyacım vardı ki, bunu yeni anlıyordum.

"Sana bir sürprizim var." Dediğinde ona baktım. "Gerçekten mi?" Başını salladı. "Doğumdan sonra söyleyeceğim." Dudağımı büktüm. "Şimdi söyle!" Başını olumsuz anlamda salladı.

Ne sürprizi vardı ki?

Deli gibi merak etmiştim!

"Bana altın mı aldın?" Saçımı öptü. "Öyle bir şey değil." Durdu ve düşündü. "Hatta iki tane sürprizim var." Şaşkınca durdum. "İki sürpriz mi?" Tepkime güldü.

Belli ki ne olduğunu söylemeyecekti...

"Ya çok merak edip erkenden doğurursam? Hiç mi korkmuyorsun?" Elini karnıma koydu. "İlk sürpriz; bebeğimize hoş geldin hediyesi..." Yavaşça karnımı okşadı. "İkincisi ise bize özel bir sürpriz..."

Düşünmeye başladım...

Ne olabilirdi ki? Altın değildi. Bize özel diyordu. Üstelik çocuğumuza da bir hediyesi vardı.

Yalvarırcasına ona baktım. "Söyle..." Omzumu öptü. "Doğumdan sonra söyleyeceğim. Çok mutlu olacaksın çok!" Dedi.

Şimdi bir ay boyunca bunu düşünecektim!

"Artık gidelim mi?"

Hafifçe başımı salladığımda beni kucağına almasına itiraz etmedim.

Zaten ayaklarım çok şişmişti. Daha fazla yürüyebileceğimi sanmıyordum.

***

Annem yaptığım tatlıyı çok beğenmişti.

"Eline sağlık güzel kızım, bayıldım!" Dedi.

Hilal de önündeki tatlıdan bir çatal aldı. "Yengem güzel tatlı yapıyor." Tebessüm ettim. "Afiyet olsun. Siz isteyin, ben daha çok yaparım." Dedim.

Ali şirkete gitmişti. Üç aydır şirkete gitmese de işleriyle evde ilgilenmişti. Ne yazık ki katılması gereken bir toplantı vardı. Çok geçmeden döneceğini bildiğim için sorun etmemiştim.

Son günlerde çok yiyordum...

Daha dün Ali'yle gece gece bir sürü şey yemiştim ama elimde değildi! Bir türlü doymak bilmiyordum...

En sonunda ayağa kalktım.

"Çok yedim sanırım. Bulaşıklar size kalsa olur mu?" Annem güldü. "Git yavrum, ben yıkarım." Kocaman gülümsedim ve odama girdim.

Sıcak bir duş almak iyi gelecekti...

Banyoya girdiğimde suyun sıcaklığını ayarladım ve kendimi suya bıraktım...

Dikkatle karnımı okşarken huzurla gözlerimi kapattım.

"Sen annenin meleği misin?" Diye fısıldadım. "Poyraz'ım, aslan oğlum..."

Duş aldıktan sonra saçlarımı havluyla sardım ve bornozumu giydim.

Yatağıma uzanırken telefonumu elime aldım. Ali beş kere aramıştı.

Hemen onu geri aradığımda çok geçmeden açtı.

"Loya?" Dediğinde gülümsedim. "Sevgilim..." Rahat bir nefes verdi. "Kaç kez aradım, açmayınca korktum!" Güldüm. "Duş aldım, ondan duymadım."

Ali iç çekti. "Şimdi ne de güzel kokmuşsundur... Yanında olsaydım o saçlarının kokusunu içime çeke çeke uyurdum." Kıkırdadım. "Çok güzel hayallerin var aslanım, bayıldım." Dedim.

"Ben de birazdan eve geleceğim. İstediğin bir şey var mı diye soracaktım." Dudağımı ısırdım. "Var." Dedim. "Ne istiyorsun?" Diye sordu. "Seni..." Cevabımla birlikte güldü.

Gerçekten de istiyordum...

Adam yanımda olmayınca bütün keyfim kaçıyordu. Beni kendisine öyle bir bağlamıştı ki...

"Geliyorum sevgilim, benden başka istediğin bir şey var mı?" Dedi. "Hayır bir tek seni istiyorum. Sen benden bir şey istiyor musun?"

Ali anlamamış olacak ki durdu. "Senden ne isteyeceğim ki?" Göz devirdim. "Şu anda yatakta bornozlayım biliyor musun?" Cilveyle kıkırdadım.

Ali sustu...

Sinirle gözlerimi kapattım. "Ali anlamıyor musun?!" Diye kızdığımda ofladı. "Güzelim dokunamadıktan sonra ne isteyebilirim ki?" Dedi.

Kamerayı açtım ve yavaşça kendimi çekip ona yolladım.

"Belki bunu istersin diye düşünmüştüm." Ali fotoğrafı açmış olacak ki nefesleri hızlandı.

Merakla vereceği tepkiyi bekledim.

"Ha-Hasiktir!"

Büyük bir kahkaha attım. Adam heyecandan kekelemişti. "Beğendin mi?" İnledi. "Bayıldım ulan, yemin ederim zor dayanıyorum! Bana niye eziyet çektiriyorsun? Vicdansız kadın!" Dedi.

Dudaklarıma bir tebessüm yayıldı. "Haydi eve gel, seni çok özledim." Telefonu yüzüne kapattığımda ayağa kalkıp üstümü giyindim.

Her an odaya biri girebilirdi...

Gözüme ilişen küpeyle birlikte kaşlarımı çattım. Kaç gündür aradığım küpe yerdeydi!

"Ben seni nasıl göremedim?"

Küpeyi almak için eğildiğimde, acıyla doğruldum.

Sancı girmişti...

Derin derin nefesler alıp versem de sancı geçmiyordu.

Telaşla ne yapacağımı bilemezken bağırdım.

"Anne!"

Sancı gittikçe şiddetini arttırırken, zorlukla duvara tutundum.

Canım çok yanıyordu...

"Anne, Hilal!"

Çok geçmeden kapı açıldı.

"Kızım, ne oluyor?" Annem telaşla yanıma geldi. "Sa-Sancı..." Diye fısıldadım.

Gözlerime yaşlar dolarken Emine annem hemen Hilal'e döndü.

"Ali'yi ara, çabuk!" Ardından bana döndü. "Tamam kızım, sakin ol!" Gözlerimi kapattım. "Derin derin nefesler alıp ver." Dedi.

Derin derin nefes alıp versem de canım çok yanıyordu.

Ağlamaya başladığımda Hilal'in Ali'yi aradığını anladım.

Annem telaşla beni sakinleştirmeye çalışıyordu. Ne yapmam gerektiğini söylese de algılayamıyordum. Canımın acısına zor dayanıyordum...

Kapının yumruklarla çalındığını duydum.

"A-Ali..." Diye fısıldadım.

İnlemelerim odayı sardığında, acıyla gözlerimi kapattım.

"Loya!"

Sevdiğim adamın sesini duydum...

Havalandığımı hissederken başımı çaresizce göğsüne yasladım.

"Çok acıyor..." Dediğimde saçımı öptü. "Biliyorum sevgilim, biliyorum nefesim... Hastaneye gideceğiz, zaten yakın. Korkma olur mu?" Ardından alnımı öptü.

Canımın acısına dayanamayıp yeniden inledim. Ali ağlamamam için gözlerimi öpüyordu.

"Ali çok erken..." Boğazımdan bir hıçkırık koptu. "Çok erken, o ölebilir!" Korktuğum şey dudaklarımdan döküldü...

"Öyle bir şey olmayacak! Sakın ağlama mavilerine kurban olduğum. Oğlumuz yaşayacak, sakın aklına kötü şeyler getirme!"

Ali dikkatle beni arabaya bindirdi. Başımı bacaklarına yasladığımda canım çok yanıyordu.

"Abi ben çok iyi kullanamıyorum!" Dedi Hilal. "Kullanırsın Hilal, kaç kez gösterdim! Eğer beni yanında görmezse daha çok korkar! Çalıştır şu arabayı!" Diye bağırdı Ali.

Hilal arabayı çalıştırdığında Ali elimi tuttu.

"Oğlumuz yaşayacak güzelim, sakın korkma olur mu?"

Yeniden inledim.

"Ç-Çok erken..."

Söyleyebildiğim tek cümle bu oldu. Gözlerim yavaş yavaş kapanırken oğlumu kaybetmekten deli gibi korkuyordum...

SINIR: 4K VOTE 600 YORUM

4351 Kelime...

Bölüm geç geldiği için, sizlere upuzun bir bölüm yazdım. Gördüğünüz üzere, sınırı yine azalttım. Dilerim ki bu sefer çabucak sınırı geçebilirsiniz...

Bir sonraki bölüm; final olacak...

Başından beri hikâyeyi 40 bölümlük bir hikâye olarak düşünüyordum. Öyle de oldu... 40. bölüm final olacak.

Finalde sizlere çok güzel bir sürprizim var!

Emeğe saygı duyan, sabırla beklemesini bilen herkese çok teşekkür ederim! Sevildiğinizi unutmayın...😍❤

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

👇👇

40 -FİNAL-

Karadeniz Serisi için yaptığım açıklamayı ayrı bir bölüm olarak paylaşacağım.

Bütün merak ettiklerinizi cevapladım. Dolayısıyla bildirim gelir gelmez hemen okumanızı rica ediyorum.

O zaman; iyi okumalar!❤

ALİ

Loya yorgunca kıpırdandı. Gözlerini yavaşça aralayıp etrafını izledi.

Elini tuttuğumda bakışları beni buldu.

"Loya'm..."

Kaşları çatılırken aniden doğrulmak istedi.

"Ali, oğlum nerede?!"

O kadar çok telaş yapmıştı ki, gülümsemeden edemedim.

"Oğlumuz iyi sevgilim... Birazdan getirecekler, korkma.." Gözleri doldu. "Gerçekten mi? Poyraz yaşıyor mu?" Alnını öptüm. "Yaşıyor bir tanem. Birazdan onu kucağına alacaksın." Dedim.

Loya'nın gözünden bir damla yaş düştü.

"Beni kandırmıyorsun değil mi?"

Gözlerime öyle masum bakıyordu ki, içim gitmişti...

Sevgiyle âşık olduğum kadının ellerini tuttum. Tek aşkımdı... İlk ve son kez ona âşık olmuştum. Kalbime ondan başka kimse girmemişti.

Onu gördüğüm ilk an sanki dünya durmuş, bütün sesler bir uğultuya dönüşmüştü. O düğünde öyle güzel bakmıştı ki gözlerime, adeta bütün bedenim uyuşmuştu.

Daha önceden sevgi sandığım hoşlantıların hepsi adeta toz olup gitmişti... Kalbim yerinden çıkacak gibi atmış, görür görmez o mavilere kitlenmişti.

İlk görüşte içimi yakıp kavuran aşk onu tanıdıkça büyümüştü. Bana o kadar kötü davranmasına rağmen gariptir ki azıcık bile azalmamıştı sevgim.

O bana kötü davransa bile, herkesin içinde defalarca küçük düşürse bile bir kere sevmiştim ben onu...

Sevgi de buydu; hiçbir şey beklemeden, sadece varlığına şükretmekti. Beni hor görse bile sadece varlığını sevmiştim.

Bir gün o da beni sevecek demiştim... O sözleri söylerken bile buna inandığım söylenemezdi. Dilim ne söylerse söylesin, kalbim sevmez sanmıştı. O benim gözümde öyle kusursuzdu ki, beni sevebileceğine ihtimal vermemiştim.

O başkasını sevse bile ondan vazgeçmemiştim. Onun saçının tek bir teline ömrümden bir yıl verebilirdim... O güzel yüzü her güldüğünde kalbimde açan çiçeklerin haddi hesabı yoktu.

Bir kadın böyle güzel gülmemeliydi...

İçimdeki sevgiyi haykırmak istesem de sustum. Zaten defalarca haykırmıştım... Yine haykırırdım, bu sorun değildi.

Tek amacım; oğlumu beklemekti...

Bu sefer oğlumun yanında karıma olan sevgimi haykıracaktım.

Oğlum babasının annesine olan sevgisini görsün ki; o da aynı sevgiyi ilerde karısına göstersin... O da aynı babasından gördüğünü yapıp karısına çok

değer versin. Tek bir gün bile sesini yükseltmesin, saçının teline kıyamasın...

"Ali?"

Loya'nın sesiyle birlikte kendime geldim.

"Efendim?"

Hafifçe doğruldu. "Sen iyi misin?" Diye sordu. "Çok iyiyim, neden sordun?" Dudağını ısırdı. "Ben uyanır uyanmaz bana beni nasıl sevdiğini anlatırsın sanıyordum... Senin gibi romantik bir adamın susması tuhaf geldi." Dedi.

Ah, içimdekileri bilmiyordu tabii...

"Ben sana bunu defalarca anlatmadım mı?" Loya başını olumlu anlamda salladı. "Şimdi bir misafirimiz var, biraz da o dinlesin babasının annesini nasıl sevdiğini." Dedim.

Loya kıkırdadı. "O misafir biliyor ki annesi de babasını çok seviyor!" Dudaklarımı onun yanağına bastırdım.

Saçlarını okşadığımda tebessüm etti. Yorgun olsa da mutlu görünüyordu. Sabırsızlıkla oğlumuzu beklediği belliydi.

Derin bir iç çektim ve gözlerimi kapattım.

"Dedem seni tehdit etti değil mi? Sen de benimle zorla evleniyorsun. Sırf beni Berat'la evlendirmemek için yaptı!" İç çekti. "Ali istemeyerek bunu yaptığını biliyorum ama zorunda değilsin. Seni neyle tehdit ettiyse söyle bana-" Sözünü kestim.

"Hiçbir şeyle tehdit etmedi!" Diye sesimi yükselttim. "Ben istedim anlıyor musun? Düğünde seni ilk gördüğüm andan beri aklımdan çıkmadın!" Loya şaşkınca bana baktı.

"N-Ne?" Diye fısıldadı.

"Sen benim karım olacaksın Loya!" Ayağa kalktım. "Yemin ederim ki sana elimi bile sürmeyeceğim. İkimiz de çok mutlu olacağız." Loya sesli bir şekilde yutkundu.

Onu belinden tuttum ve zorla ayağa kaldırdım.

Ona böbreğimi verdiğimi bilseydi eğer acaba yine böyle kızar mıydı?

Ne olursa olsun bana can borcu olsa bile inadından döneceğini düşünmüyordum...

"Kalbimde başka bir adam var Ali, yol yakınken vazgeç ve yaşadığın yere dön." Dediğinde kalbime saplanan hançerle birlikte sinirle duvara sert bir tekme attım.

"Beni de seversin, ben onun gibi piç değilim!" Dedim.

"Ben Berat'tan başkasını sevemem Ali, şimdi defol git!" Diye gürledi.

Zorlukla kendimi duvara yasladım ve gözlerimi kapattım.

"Canımı yakmaya çalışıyorsun..." Diye fısıldadım. "Aşkımdan yanıp kül olsam yine de dönüp bana bakmazsın değil mi?"

Bakmıştı...

Dedemin konuşmasından sonra ilk tartışmamız aklıma gelirken dudaklarıma acılı bir tebessüm yayıldı.

Sevmişti lan beni!

Benim onu sevdiğim gibi sevmişti!

"Ben Berat'tan başkasını sevemem Ali, şimdi defol git!"

Bu cümleyi o kadar iyi hatırlıyordum ki... Seni sevmem demesi canımı yakmazdı da, o piçten başkasını sevemem demesi canımı yakardı...

Beni kovmasına üzülmezdim ama bana o herifi sevdiğini söylemesine dayanamazdım...

Ne çok yüzsüzlük yapmıştım böyle... Ne gururum kalmıştı ne haysiyetim... Sırf sevdiğim kadın uğruna her şeyimi unutmuştum.

Bana kendimi bile unutturmuştu güzel gözlüm...

"Karım..."

Sevgiyle eline küçük bir öpücük kondurdum. Loya gülümsedi ve kollarını açtı.

"Oğlumuz kollarımın arasına girmeden önce gelmek ister misin? Malum o gelince senin pabucun dama atılacak!"

Güldüm ve kollarının arasına girdim. Başımı göğüslerine yasladım. Burnumu göğüslerinin arasına sürttüm.

"Göğüslerin de iyice güzelleşti. Kırk gün sonra sana dokunacağım! O güzel memişlere kafamı gömmeyi zevkle bekliyorum!" Dedim.

Loya büyük bir kahkaha attı. Ellerini saçlarımda gezdirdi.

"Ne yaramaz bir adamsın sen! Doymadın beni öpüp koklamaya, pis arsız!" Dedi. "Elimde değil efulim, doyamıyorum işte da!" Diye sızlandım.

Loya saçlarımı karıştırdı. "Göğüslerimle son kez ilgilen. Oğlum gelince sana yer kalmayacak!" Yavaşça göğsünü avuçladım. "Hop, o önce yerini bilsin! İlk önce ben gördüm seni, o kadar peşinden koştum! Kimseye yâr etmem bunları..." Gülüyordu.

Ben de güldüm ve onun boynunu öptüm. Loya dudaklarıma uzanıp sıcak bir buse kondurdu.

"Sana her zaman yer var aşkım... Ben sana kıyabilir miyim?" Dediğinde gülümsedim. "Şu Karadeniz şahit olsun ki; senden ve oğlumdan beni ancak ölüm ayırır." Dedim.

Loya'nın gülen yüzü soldu. Yumuşakça ağzıma vurdu.

"Tövbe de aptal adam! O nasıl söz öyle?"

Gerçekten de kızmıştı!

"E öyle ama efulim, yalan söylemiyorum ya!" Göz devirdi. "Şu mutlu günümde ağlatma beni! Sus da mutlu kalalım!" Diye homurdandı.

Odanın kapısı açıldığında içeriye hemşire girdi. Kucağında oğlumuzu görmemle hızla doğruldum.

"Oğlum, Poyraz'ım..." Diye fısıldadım.

Hemşirenin kollarından dikkatle oğlumu kucağıma aldığımda bacaklarım titriyordu...

Neden bu kadar heyecanlandığımı anlamıyordum. Ellerim, bacaklarım, kollarım bile titriyordu!

"Oğlum..." Sevgiyle yanağını okşadım.

Küçücüktü...

Loya ofladı. "Oğlumu versene Ali!" Diye homurdandı.

Oğlumuz annesinin sesini duyar duymaz ağlamaya başladı. Belli ki hissetmişti... Annesini istiyor olmalıydı.

"İlk dakikadan satıldım demek..."

Loya oğlumuzun ağlamasına dayanamamış olacak ki o da ağlamaya başladı.

Gülümsedim ve yavaşça oğlumuzu onun kucağına bıraktım.

Loya şaşkınca oğlumuzu izliyordu...

"E bu çok güzel!"

Hayranlıkla yüzüne dokunduğunda oğlumuz ağlamayı kesmişti.

Sanki gerçekten de annesini hissetmiş gibiydi...

Aşkla karımı ve oğlumu izledim.

"Sanırım oğlumuza âşık oldum." Loya güldü. "Ay şimdi bu bebek ikimize mi ait?" Dediğinde gülümsedim. "Aynen öyle güzelim." Bebeğimizin küçük elini öptü. "Ali bu gerçek olamayacak kadar güzel!"

Elleri küçücüktü... O kadar küçüktü ki, insan dokunmaya kıyamıyordu.

Henüz gözleri bile açılmamıştı...

Loya oğlumuzun burnunun ucunu öptü.

"Ay melek bu..."

Loya hâlâ inanamıyordu...

Oğlumuzun yeniden ağlamaya başlamasıyla birlikte Loya onu göğsüne bastırdı. "Ağlama annem, vallahi ben de ağlarım! Laz adam ağlar mı? Azıcık baban gibi ol..." Loya öyle tatlıydı ki dayanamayıp yanağını ısırdım.

İnledi ve koluma vurdu. "Acıttın be!" Dayanamayıp gülümsedim. "Kızım çok tatlı homurdanıyordun. Dayanamadım ne yapayım?" Dedim.

Loya benimle ilgilenmedi ve yeniden oğlumuza döndü.

"Aslanım, Poyraz'ım..." Diye fısıldadı.

Ardından bakışları bana döndü. "Ali sana bir şey söyleyeceğim." Ona baktım. "Söyle aşkım." Dediğimde beni yanına çağırdı.

Oğlumla Loya'nın yanına uzandım. Loya'yı göğsüme çektim.

"Oğlumuza koymak istediğin bir isim var mı?" Diye sordu. "Bilmem ki, hiç düşünmedim." Dedim. "Benim bir tane daha var... İkisini de ben koysam sorun olur mu?" Güldüm.

Bunu sorun edeceğimi mi sanıyordu?

"Tabii ki koyabilirsin. Ne sorunu olabilir ki? Sen doğurdun, o sancıyı ben değil sen çektin." Loya tebessüm etti. "Ne koymayı düşünüyorsun?" Diye sordum merakla.

Loya kıkırdadı.

"Babasının adını vermek istiyorum..."

Şaşkınca sevdiğim kadına baktım.

Bunu hiç beklemiyordum!

"Ali mi koyacaksın?"

Şaşkınlığım yüzüme yansımış olacak ki kıkırdadı. "Poyraz Ali..." Bana sokuldu. "Bence çok güzel oldu. Ben senin adını vermeyi çok istiyorum. Ne dersin sevgilim, bunu ister misin?"

Loya öyle hevesliydi ki, dayanamayıp gülümsedim. Loya mutlulukla bana sarıldığında oğlumuz tekrar ağlamaya başladı.

Loya oğlumuzun yanağını öptüğünde ben de onu öptüm.

"Nereden çıktı benim adımı vermek? Neden bunu istedin yavrum?" Meraklı sesimle birlikte dudağını ısırdı. "Beni o kadar yıl bekledin... Kimseye göz ucuyla bile bakmadın. Beni gerçekten çok sevdin. Ben şimdi oğlumuza senden başka kimin adını verebilirim ki? Sen benim kahramanımsın... Ben de kahramanımın adını oğluma vermek istiyorum." Dedi.

Bu beni mutlu etmişti...

Onu başımla onayladığımda yanağımı öptü. Oğlumuzun ağlaması şiddetlenirken Loya onun sırtını okşamaya başladı.

"Şş, ağlama annem..."

Oğlumun burnunu öptüğümde Loya gülümsedi.

O güzel mavilere bakarken yine içim gitmişti...

Beni sevmez dediğim kadından çocuğum olmuştu. Sanki hâlâ bir rüyanın içindeymişim gibi hissediyordum.

Sanki bu olanlar rüya olamayacak kadar gerçek ve güzeldi...

***

Poyraz Ali babaannesinin kucağındaydı.

Annem ona o kadar çok alışmıştı ki, sürekli yanaklarını öpüyor, ona ninniler söylüyordu.

Hilal ve Ömer de resmen bizim gibi ona âşık olmuştu. Kısa sürede evin neşesi olmuştu.

Loya oğlumuzu emzirdikten sonra başına küçük bir öpücük kondurdu.

"Annem..."

Oğlumuzun kokusunu içine çekti. Gözleri huzurla kapanırken onların yanına uzandım.

"Haydi gidip duş al, akşam seni bir yere götüreceğim." Dedim.

Loya şaşkınca bana döndü. "Öyle mi? Nereye gideceğiz?" Omuz silktim. "Orası sürpriz olsun." Loya uyuyan oğlumuza baktı. "Poyraz Ali ne olacak?" Diye sordu.

Oğlumu kucağıma aldım. "Babaannesinin yanında kalacak." Loya başını olumsuz anlamda salladı. "Oğlumu bırakamam Ali... Hem beni görmeyince ağlamaya başlar. İçim huzursuz olur, aklımda da burada kalır." Dedi.

"Sen ne güzel annesin öyle..." Gülümsedi. "Merak etme, çok uzun sürmeyecek. Gitmeden önce emzirip karnını doyurursun. Babaannesinin kucağında da susuyor benim aslanım." Dedim.

Loya hafifçe başını salladı. "Çok uzun sürmesin ama yoksa aklım burada kalr!" Dedi.

Oğlumuzu kucağıma aldım. Hemen mışıl mışıl uyumaya başlamıştı bile...

"Sen git de işlerini hallet. Acele etsen iyi olur." Anlamayarak bana baksa da dediğimi yapmıştı.

Loya'm çok mutlu olacaktı!

***

Arabaya bindiğimizde Loya'ya döndüm.

"Gözlerini bağlayacağım." Ofladı. "Neden ki? Daralırım ben!" Güldüm. "Uzatma meleğim. Gideceğimiz yer sürpriz olacak!" Dedim.

Loya'nın bunu kabullenmesiyle birlikte gözlerini bağladım.

"Gideceğimiz yer çok uzak değildir umarım." Gaza yüklendim. "Birazcık uzak ama çok da sayılmaz. On beş dakikaya oradayız." Ardından Loya sustu.

Radyoyu açtığımda çıkan şarkıyla birlikte dudaklarıma bir gülümseme yayıldı. Sesini sonuna kadar açarken sevdiğim kadının elini kucağıma koydum.

Beklerim yıllarca beklerim,
Hasretime hasretini eklerim...
Beklerim yıllarca beklerim ,
Özlemime özlemini eklerim...

Seni seni seni seni seviyorum diyemedim yâr,
Seni seni çok özledim.
Nankörsün güzelim değmezsin,
Aşkın sevdanın kıymetini bilmezsin.

Kala kala bir ben kaldım dünyada sensizim,
Yana yana bir sana yandım dünyada sensizim.

Cana cana bir canı sevdim,
Dünyadaki o can sensin...
Sen benim göz bebeğim, bir tanemsin...

Şarkıya eşlik ederken Loya gülüyordu.

"Şapşalsın sen, bunu biliyorsun değil mi?" Elini öptüm. "Şarkı tam bize göre değil mi?" Sorumla birlikte başını salladı..

"Belki birazcık olabilir. Benim eski hâlime uyuyor sanki." Güldüm. "Sen benim göz bebeğim, bir tanemsin..." Dedim.

Geldiğimizde arabayı park ettim.

Arabadan indiğimde Loya'nın kapısı açıp onu indirdim.

Dikkatle onu yürütmeye başladığımda ofladı.

"Aşkın kucağına alsana! Bir de böyle yürüyecek miyim?"

Doğru söylüyordu...

Onu kucağıma aldığımda kollarını boynuma sardı. Dudaklarımı saçına bastırdım.

Mis gibi kokuyordu...

Loya başını boynuma gömdü. "Ben daralmaya başlıyorum. Resmen yüzüm terledi!" Dediğinde güldüm. "Kızım az kaldı, dayan biraz da!"

Merdivenleri dikkatle çıktım ve yavaşça içeriye girdim.

Asansöre bindiğimde üçüncü katı tuşlayıp beklemeye başladım.

"Ali biz nereye geldik?"

Loya'ya cevap vermedim ve asansörden indim.

Kapıyı açtığımda Hilal'in içeride olduğunu gördüm. Ona elimle sus işareti yaptığımda beni başıyla onayladı.

Sevdiğim kadını yavaşça yere bıraktım.

"Hazır mısın?"

Heyecanla başını salladı.

"Ay çok merak ettim! Aç haydi gözlerimi!"

Sabırsız sesine dayanamadım ve gözlerini açtım.

Loya karşısında gördüğü gelinlikle birlikte donup kaldı.

"B-Bu..."

Ardından hiçbir şey diyemeden sustu. O kadar şaşkındı ki, olanları hâlâ algılayamamıştı.

"Geçen gün düğün fotoğraflarımıza baktım ve içim acıdı. Sen çok mutsuzdun, suratın asıktı. Ben bile mutlu değildim!" Onun omzunu öptüm. "İçim gitti Loya'm... O fotoğrafları ilerde oğlumuza nasıl göstereceğiz diye düşündüm. O kadar mutsuz bir düğün olmazdı. O mutsuz düğün bizim aşkımıza yakışmazdı..." Bakışları bana döndü. "Şimdi burada yeniden benimle evlenmeni istiyorum... Bu sefer mutlu olacağımız bir düğün olacak. Mutlu fotoğraflarımız olacak..." Dedim.

Loya'nın gözleri doldu...

Aniden dudaklarıma yapıştığında ona karşılık verdim.

Öyle bir hazla öpüyordu ki; Hilal'in burada olmasını umursayacak durumda değildim.

Birkaç dakika sonra nefes nefese ayrıldık. Hilal'in odadan çıktığını fark etmiştim.

Sevdiğim kadının alnını öptüm.

"Birazdan makyaj ve saç için gelecekler. Gelinliğini beğendin mi?" Diye sordum. Loya başını salladı. "Çok güzel Aliş, bayıldım!" Dedi.

Balık model bir gelinlikte karar kılmıştık. Hilal beğendiği modelleri bana göstermişti. Ben de bu gelinliği seçmiştim.

Odanın kapısı açıldığında Loya'ya döndüm.

"Şimdi saçlarını yapacaklar. Poyraz annemin yanında. Ben şimdi onların yanına gideceğim. Ondan sonra oğlumla birlikte hazırlanacağım. Tamam mı güzelim?" Tebessüm etti. "Ay bir de baba oğul hazırlanacak mısınız?" Sesi heyecanlı çıkıyordu.

Güldüm. "Anneye layık olmaya çalışacağız. Biraz zor görünüyor ama olsun." Ardından odadan çıktım.

Annemin yanına giderken kucağında uslu uslu uyuyan oğlumu gördüm.

"Aslanım benim!" Oğlumu kucağıma aldım. "Annem uyandırma çocuğu!" Beni uyaran anneme baktım. "Biraz öpseydim de öyle uyusaydı." Diye homurdandım.

Poyraz Ali gözlerini açtığında tuhaf sesler çıkarmaya başladı.

Güldüm ve onun elini öptüm.

"Senin o parmaklarını ısırırım oğlum, duydun mu beni?"

Küçük elleriyle parmağımı tuttuğunda içim ısınmıştı. Öyle güzel bakıyordu ki... Aynı annesi gibiydi gözleri. Mavi...

"Ne güzel bir delikanlısın sen öyle, güzel oğlum benim!" Dediğimde kıkırdadı. "Ben şimdi hazırlanmaya başlayacağım." Oğlumun yanağını öptüm. "Tamam mı aslanım? Sen şimdi babaanneyle dur, ben hazırlandıktan sonra geleceğim." Oğlumu anneme verdim.

Annem gülümseyerek oğlumla oynamaya başladığında onların yanından ayrıldım.

Damat odasına girip hazırlanmaya başladım.

İki saatin sonunda herkes hazırdı.

Loya'nın odadan çıkmasıyla birlikte adeta nefesim kesildi.

"Beğendin mi?"

Bir de soruyor muydu?

"Hasta oldum hasta!"

Giriş müziğinin çalmasıyla birlikte oğlumu kucağıma aldım.

Ona da küçük bir damatlık giydirmiştik...

Giriş müziğiyle birlikte salona girdik.

Herkes buradaydı, her şey hayal ettiğim gibiydi...

***

Kaç kere sahneye çıkıp horon tepmiştik bilmiyordum...

Kurt, Beliz, Zerrin annem, Mustafa babam, Alparslan, Eylül...

Herkes gelmişti. Yine bizi kırmayıp İstanbul'a kadar gelmişlerdi.

O kadar çok yorulmuştum ki, sonunda evimize dönecektik.

Bir sürü fotoğraf çekilmiştik...

En sonunda oğlumuz da yorgun düşüp uyumuştu. Annesinin kucağında uyuyordu.

Arabamıza bindiğimizde ona döndüm.

"Beğendin mi sürprizimi?" Diye sorduğumda güldü. "Çok beğendim aşkım. Hiç beklemiyordum! Çok teşekkür ederim." Dedi.

Arabayı çalıştırdım ve asıl sürprizime ne tepki vereceğini heyecanla beklemeye başladım.

Loya yorgunca gözlerini kapattı.

"Eve gidene kadar birazcık uyuyayım. Resmen yorgunluktan gözlerim kapanıyor."

Hiçbir şey söylemeden gaza yüklendim.

Asıl sürprizi henüz bilmiyordu...

Oğlumla karımı izlerken keyfim iyice yerine gelmişti. İkisi de mışıl mışıl uyuyordu.

Aradan geçen birkaç dakikanın ardından arabayı durdurdum.

"Loya, geldik!"

Uyanmadı...

Yavaşça sevdiğim kadını dürttüm.

"Güzelim kalk haydi."

Yavaşça gözlerini araladı. "Geldik mi?" Başımı salladığında gerindi. "Ben bu makyajı nasıl çıkaracağım? Direkt uyumak istiyorum." Diye sızlandı.

Tebessümle onu izledim. "Bir şey olmaz. Oğlumuzu da yatıralım. Aslanım bugün çok yoruldu." Dedim.

Loya'yla birlikte arabadan indik.

Hâlâ uyku sersemiydi.

Oğlumuzu kucağıma aldım ve onun elini tuttum. "Ayakta duramıyorsun." Alaylı sesime aldırmadı.

Hâlâ başını kaldırmamıştı. Dalgınca yürüyordu.

En sonunda kapya geldiğimizde cebimden anahtarı çıkardım.

"Annemler niye gelmedi, yoksa bizden önce mi geldiler?" Diye sordu.

Güldüğümde bakışları bana döndü. Bilmiyorum dercesine omuz silktim.

En sonunda bakışları kapıyı buldu. Kaşları çatılırken şaşkınca bana döndü.

"Ali sanırım yanlış geldik."

Büyük bir kahkaha attım.

"Yanlış gelmedik, evimize geldik."

Loya etrafını incelerken hayretle bana döndü.

Kapıyı açtığımda lambayı yakım. Loya içeriye girdiğinde gözlerini kıstı.

"Burası..." Bana baktı. "Burası bizim evimiz değil ki!" Hâlâ olanları anlamamıştı. Masum meleğime baktım ve tebessüm ettim.

"Burası bizim yeni evimiz sevgilim." Dedim. "Hani sana doğumdan önce söylemiştim ya; iki tane sürprizim var diye..." Ona sokuldum. "İlki düğünümüzdü, ikincisi ise yeni evimiz. Artık üçümüz yaşayacağız. Artık sadece biz olacağız."

Loya sertçe yutkundu. Bakışları evde gezindi. "B-Burası şimdi bizim evimiz mi?" Başımı salladım. "Beğendin mi güzelim? Tam senin istediğin gibi."

İki katlı bir villa satın almıştım. Bahçesi ve havuzu vardı. Her şey tam da Loya'nın istediği gibiydi...

Hayranlıkla evi geziyordu.

"Ali ben ne diyeceğimi bilemiyorum. Sana inanamıyorum, sen..." Bana döndü. "Sen harika bir adamsın!" Koşarak bana sarıldı.

Dikkatle oğlumu tutarken karıma sıkıca sarıldım.

"Eşyaları Beliz'le birlikte beğendik. Eğer hoşuna gitmeyen bir şey olursa değiştirebiliriz." Dedim.

Loya mutlulukla evi gezmeye başladığında oğlumun odasına girdim ve onu beşiğine bıraktım. Yeni evimizden habersiz uyuyordu.

Aniden arkamdan bana sarılan kadınla birlikte dudaklarıma bir gülümseme yayıldı.

"Aşkım ben buraya bayıldım!"

Uykusu kaçmış gibi görünüyordu.

Birden onu kucağıma aldığımda kıkırdadı. Sessizce odadan çıktığımızda kendi odamıza girdik.

Onu yavaşça yatağa bıraktım.

"Bu günü çok bekledim. Sana dokunmayı çok özledim. Güzel karım benim..." Loya dudağını ısırdı. "Beyaz jartiyere kadar düşünmüşsün. Bu gece kaçışımın olmadığını anlamıştım." Dedi.

Küçük bir kahkaha attım.

"Kaç ay geçti be güzelim, ölüyorum anlasana!"

Cebimden çıkardığım kutuyu ona uzattığında merakla hemen açmak istedi.

Gördüğü zarif pırlanta kolyeyle birlikte gülümsedi. "Ali'm, hiç gerek yoktu ki! Çok teşekkür ederim. Çok güzel..." Dedi.

Kolyeyi yavaşça boynuna taktığımda omuzlarına küçük bir öpücük bıraktım.

Gelinliği yavaş yavaş çıkarırken Loya'nın nefesleri hızlanmıştı.

Ben de ondan farklı değildim... Sanki bugün ona ilk kez dokunacakmış gibi hissediyordum. Aradan çok uzun bir zaman geçmişti.

Karımı o kadar çok özlemiştim ki, artık dayanamıyordum. Çok şükür ki bugün özlem son buluyordu.

Loya yeniden benim olacaktı...

***

Sabah uyandığımızda Loya yeni evimizdeki ilk kahvaltımızı hazırlamıştı.

Poyraz da sanki bize anlayış göstermişti. Her gece ağlayan çocuk dün gece soluksuz uyumuştu.

Loya oğlumuzu emzirdiğinde oğlum doymuş olacak ki gülümsemeye başlamıştı bile...

Keyifle kahvaltımızı yaparken Loya bir yandan oğlumuzla ilgileniyordu.

"Hep hayalimdi seninle yalnız yaşamak..." Loya gözlerime bakıyordu. "Annenleri seviyordum ama yine de ayrı bir evimizin olmasını isterdim. Kim istemez ki? Bir özelimizin olması beni çok mutlu etti. Başından beri ayrı bir evde oturmak istiyordum. Beni kırmadığın için teşekkür ederim." Dedi.

Uzanıp karımın yanağını öptüm.

"Bana bir çocuk verdin. Ben sana ne yaparsam yapayım hakkını ödeyemem." Ardından gülümsedim. "Ayrı bir eve çıkmak istediğini bildiğim için oğlumla sana bir ev almak istedim. Mutlu olmak senin hakkın efulim. Yeni evimiz bize bol bol neşe ve çocuk getirsin inşallah." Dedim.

"Amin." Loya ardından kaşlarını çattı. "Bol bol çocuk mu?" Küçük bir kahkaha attım.

Çocukları çok seviyordum...

"Evet, şöyle beş tane fena olmazdı sanki." Loya güldü. "Önce oğlumuzu büyütelim de, gerisine sonra bakarız."

Son kez çayımı içtim ve saate baktım.

"Akşam sizinkiler bize gelecek." Dedim. "Onları çağırdığını biliyorum, annem söylemişti." Ayağa kalktım. "Sen onlara şöyle güzel bir sofra hazırlarsın. Ben de şirkete gideyim. İşlerden çok uzak kaldım."

Loya'yı ve oğlumu öptükten sonra evden çıktım.

Her şey mükemmel gidiyordu...

Karım ve çocuğum yanımdayken o kadar çok mutluydum ki; dilerim ki Allah bizi hiç ayırmazdı...

***

Zili çaldığında çok geçmeden kapı açıldı.

Loya hemen üstüme atladı.

"Hoş geldin aşkım!" Dudağımı öptü. "Hoş geldin evimin direği!" Boynuma sarıldı. "Hoş geldin benim minik kuşum!"

Kahkaha attım.

"Hayırdır güzelim?" Kıkırdadı ve geri çekildi. "Seni çok özledim." Elimi tuttu. "Oğlumuz da çok özledi. Ağlayıp duruyor." Dedi.

"Önce elimi yüzümü yıkayayım. Sonra mıncırarak severim oğlumu. Tamam mı güzelim?" Uzanıp yanağımı öptü. "Bekliyoruz sevgilim." Oğlumuzu kucağına aldı.

Tuvalete girip işlerimi hallettikten sonra odaya döndüm.

Loya bebeğimizle oynuyor, ikisi de kıkır kıkır gülüyordu.

Derin bir iç çektim.

"Şükürler olsun..." Diye fısıldadım.

Şu manzarayı görmeden öleceğim diye öyle çok korkmuştum ki...

Loya'nın beni sevmeyeceğine kendimi öyle çok inandırmıştım ki, hâlâ bugünlere geldiğimize inanamıyordum.

Onca acıyı çektikten sonra bu mutluluk rüya gibi geliyordu...

Çok acı çeksem de karşımdaki manzaraya baktıkça acı çektiğime değdiğini düşünüyordum.

Şu manzarayı tekrar görmek için; değil iki yıl, gerekirse otuz yıl acı çekerdim...

Bu kadar mutluluk bünyeme fazla geliyordu. Bu iki güzelliğin benim olduğuna inanamıyordum. Loya'nın beni sevdiğine, bir çocuğumuz olduğuna, mutlu ve huzurlu olduğumuza hâlâ inanamıyordum...

"Çok şükür Allah'ım... Kabul ettiğin her bir duam için binlerce kez şükürler olsun."

Sonunda bütün dualarım kabul olmuştu...

Sabredeceğim demiştim, vazgeçmeyeceğim demiştim...

Öyle de olmuştu.

Ne aşkımdan vazgeçmiştim, ne de hayallerimden... Sabretmiştim, her şeyin iyi olması için sabretmiştim.

Sonunda her şey güzel olmuştu. Sonunda kalbim mutluluğuna kavuşmuştu. İyi ki bıkmadan usanmadan onu beklemiştim.

Şu anda ne kadar şükredersem şükredeyim; bu mutluluğun yanında az kalırdı...

***

Misafirlerimiz gelmişti.

Poyraz Ali dedesini çok seviyordu. Sürekli onun sakallarıyla oynuyordu.

Zerrin annem ise herkesin aksine biraz durgundu. Oğlundan başka kimseye Poyraz diye hitap etmemiş olacak ki; oğluma yalnızca Ali diyordu.

Ağzından hiç Poyraz ismini duymamıştım. Belli ki on yıldır görmediği oğlunun adını anmak bile onu yaralıyordu.

"Eline sağlık kuzum, çok güzel olmuş." Beliz yemekleri çok beğenmişti.

Gerçi herkes Loya'nın yemeklerini beğeniyordu. Kadın gerçekten çok güzel yemek yapıyordu.

Kurt oğlumuzu kucağına almıştı. Poyraz Ali ise dayısıyla oynamayı çok sevmiş görünüyordu.

Kurt ikinci kez baba olacaktı...

Bebeklerinin cinsiyeti belli olmasa da Kurt erkek olacağını söyleyip duruyordu. Beliz ise Kurt çok kıskanç olduğu için kız olmasını istiyordu. Zaten bir kızı olmasına rağmen onu iyice delirtmek istiyordu. Üç kadınla başa çıkamayacağını bildiği için kız istiyor olmalıydı.

Loya tatlıları getirdiğinde bayıla bayıla tatlımı yemeye başladım.

"Sen bu işi biliyorsun hatun!" Dediğimde gülümsedi. "Hepinize afiyet olsun." Bu kadınla evlendiğim için şükretmem gerekiyordu.

Zil çaldığında tam ayağa kalkacaktım ki benden önce Loya kalktı.

"Alparslan abim telefonunu arabada unutmuştu." Başımı salladım.

Eylül ise iki çocuğuyla ilgilenmeye çalışıyordu. Lina o kadar yaramazdı ki, Emre bile onun kadar yaramaz değildi. Bu gülümsememe sebep oldu. Sonunda kocaman bir aile olmuştuk!

"Alisa?"

Loya'nın şaşkın sesini duyunca kaşlarımı çattım. Alisa kimdi ki?

Zerrin annem bu ismi duyar duymaz hızla ayağa kalktı.

Masadaki herkesin sesi kesilmişti.

"Ne oluyor?" Diye sorduğumda Eylül'ün sertçe yutkunduğuna şahit oldum. "Po-Poyraz'ın sevgilisi..." Diye fısıldadı.

Poyraz'ın sevgilisi benim evimi nereden biliyordu ki?

Hep birlikte ayağa kalktığımızda hemen Loya'nın yanına gelmiştik.

İki kadın susmuş birbirine bakıyordu...

"A-Alisa?" En sonunda Zerrin annem sessizliği bozdu.

"Zerrin Hanım..." Kadının incecik bir sesi vardı.

"Hayırdır Alisa, bir şey mi oldu? Eğer bir şeye ihtiyacın varsa çekinmeden aramanı söylemiştim. Bir sorun mu var?" Dedi Kurt.

Alisa ise hiçbir şey söylemeden bakışlarını kaçırdı.

"Ben..." Derin bir nefes aldı. "Ben, şey..." Yutkunamadığını görürken anlamayarak karşımdaki kadını izliyordum.

En sonunda geri çekildi ve birden bir adamın elini tuttu.

Esmer adamı görür görmez gözlerim şokla büyüdü.

Poyraz Atabey tam karşımızdaydı!

Loya büyük bir çığlık attı ve korkuyla geri çekildi.

Zerrin annem ise donup kalmıştı.

"O-Oğlum?"

Fotoğraflardaki gibi değildi. Yaşlanmış görünüyordu...

Rüya gördüğümü düşünüyordum. Bu olanlar gerçek olamazdı ki! Ölen bir insan geri gelemezdi...

Kurt ise dehşetle karşısına bakıyordu.

"Ataman?"

Adamın dudaklarından dökülen tek isim bu oldu...

Zerrin annem daha fazla ayakta kalamadı ve yere çöktü...

Mustafa babam susuyor, hareket dahi edemiyordu...

Adamın bakışları bu sefer Zerrin annemi buldu. "Nana..." Diye fısıldadı.

Herkes şok içindeydi...

Bu gördüklerimin rüya olmadığını geçen birkaç dakika içinde anlamıştım.

Poyraz Atabey ölmemişti!

Gerçek olduğuna inanmak çok güç olsa da; o ölmemişti...

Poyraz Atabey aradan geçen on yılın sonunda geri dönmüştü!

Ve son bölümümüz sizlerle...

O zaman küçük bir veda konuşması yapmak istiyorum:

13 Eylül 2018'de yazmaya başladığım hikâyeyi 27 Temmuz 2019'da bitiriyorum.

Bugün Yüreğimdeki Sarmaşık sizlere veda ediyor...

Hapisteki Emanet'i ilk yazmaya başladığında tek bir kitap olacağını düşünüyordum. Bir gün bölüm yazarken Kurt'un kız kardeşinin de hikâyesini anlatmak istedim. Çok tutsun veya çok sevilsin diye bir düşüncem yoktu. Hatta daha önce hiç Loya ve Ali'nin hikâyesini düşünmemiştim. Bir an yazmak istedim, onları ilk yazdığımda bu kadar çok sevileceğini düşünememiştim. Aklımda kurguları bile yoktu ki... Her şeyi önceden planlamama rağmen, onları yazarken

planlamamıştım. Bir anda yazdım, aklımda hiçbir düşünce olmadan... Yazdıkça onların da hikâyesini sevdim. Bütün kurgu bir anda aklıma gelmişti.

Kurguyu çok sevdiniz ve Hapisteki Emanet'te daha çok yer vermemi istediniz. En sonunda bu böyle olmayacak deyip ayrı bir hikâye istediniz. Sizleri kırmak istemedim ve Yüreğimdeki Sarmaşığı sizlere sundum...

Şunu söylemeliyim ki; Ali'nin aşkı bambaşka... Çoğunuz öyle bir adamla karşılaşmak için kitap boyunca dua ettiniz. Çok tatlıydınız, bunu inkâr edemem...

Dilerim ki hepinizin karşısına Ali kadar çok seven biri çıkar...

Hepiniz Ali gibi umut edin, asla vazgeçmeyin ve hep dua edin... Belki aradığınız o aşk sizi bulur. Ali de imkânsız diyordu ama Loya onu sevdi... O hiç vazgeçmedi, siz de vazgeçmeyin! Asla umudunuzu kaybetmemenizi diliyorum.❤

Belki çok uzattım ama söyleyecek çok şey vardı. Ali ve Loya benim için çok özel. Ali kadar âşık bir adamın aşkını yazmak hiç kolay değildi. En az yirmi bölüm acı çekti, hep birlikte üzüldük...

Artık sevinme vakti...

Ali ve Loya mutlu!

Bu hikâyemiz de burada son buluyor...

Başından sonuna kadar bana destek olan, beni yorumlarıyla mutlu eden, her daim sevgisini hissettiren, asla beni yalnız bırakmayan vefakâr okuyucularıma teşekkürü borç bilirim.

Her bölüm sonunda olduğu gibi; finalde de sizlere çok teşekkür etmek istiyorum...

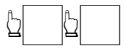
Kendinize çok iyi bakın, sizleri çok sevdiğimi unutmayın!😍

Yeni hikâyelerimizde görüşmek dileğiyle; hoşça kalın...

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri

ÖNEMLİ AÇIKLAMA!

Karadeniz Serisi hakkında birkaç açıklama yapmak istiyorum: Evet; sizin seçimlerinizle Alisa & Poyraz çiftini yazmaya karar vermiştim.

Ancak uzun bir hikâye olmayacağını bilmenizi isterim. 20-25 bölümlük bir hikâye olacak.

En az 20, en fazla 25...

Böylece hem siz sıkılmayacaksınız, hem de tam tadında bir final yapmış olacağım ki zaten artık dram yazmaktan yoruldum.

KARDELEN ağır dram içeren bir hikâye olacak...

Yüreğimdeki Sarmaşık'da dramdı. Dolayısıyla artık dram yazdıkça içim kararmaya başladı.

Dolayısıyla yeni hikâyemiz için söylediğim bölüm sayısı kadar bölüm olacak. Çok uzatıp sizleri bunaltmak istemiyorum.

Şunu söyleyebilirim ki; efsane bir kitap olacak!😻

Son olarak ne zaman yazmaya başlayacaksın dediğinizi duyar gibiyim...

Canlar inanın çok yoruldum. Hem üniversite sınavına hazırlanacağım, hem de hikâyeler yazacağım. Dolayısıyla anlayış göstermenizi bekliyorum.

Şimdilik sadece tanıtım yayınlayacağım. Bir süre sonra yazmaya başlayacağım. Bu süre içinde sadece KARDELEN'i yazacağım.

Çok merak ettiğininizi biliyorum ama beni de anlayın... Serseri Patronum kitap olacak diye aylarca düzenleme yaptım. Bu süre içinde Yüreğimdeki

Sarmaşık ve KARDELEN'le ilgilendim. Bir de üniversite sınavına çalışmaya başladım...

Dolayısıyla biraz kafamı dağıtmam gerekiyor. Biraz dinlendikten sonra yeni hikâyemizi yazmaya başlayacağım.

Kafamı ne zaman toparlarım bilemiyorum... Bu sürede sadece KARDELEN'i yazacağım. Kalemimi özleyenler olursa; onu okumaya başlayabilirsiniz. Biraz dinlenmek istiyorum. Bir sürü hikâye yazmam zor olur ve kendimi zorlamak istemiyorum. Yeterince zor bir süreçten geçtim. Serseri Patronum'u kitap hâline getirmek için epeyce uğraştım.

Yazarınızın biraz dinlenmeye ihtiyacı var. O yüzden söylediğim gibi sadece tanıtım yayınlayacağım.

Bu arada çok sorduğunuz bir soruyu da cevaplamak istiyorum... Evet, özel bölüm gelecek! Toplamda bir ya da iki tane özel bölüm düşünüyorum. Tabii hemen değil... Biraz kitabı özlemeniz gerekiyor. O yüzden kitabı kütüphanenizden kaldırmayın, isterseniz arşivleyebilirsiniz.

Açıklamamın da sonuna gelmiş bulunmaktayız...

Sizleri çok çok sevdiğimi unutmayın!❤

Yeni hikâyede görüşmek dileğiyle, hoşça kalın!

INSTAGRAM:

rumistt

rumeysagulhanhikayeleri 👆👆

KUZEY RÜZGÂRI

On yıl boyunca ölü bir adama âşık olmak...

Hiçbir karşılık beklemeden, yalnızca toprağını öpmek...

Ona en çok ihtiyacın olduğu anda mezarına sarılmak...

Can verirken giydiği kanlı gömleği saklayacak kadar çok sevmek...

Genç kadın bu acıların hepsini yaşamıştı. Sevdiği gittiğinde, kalbi en derinden sarsılmıştı. Hiç kimsesi kalmamış gibi hissetmiş, sevdiği adamın yokluğuna sarılmıştı.

Ta ki; o silahı kafasına dayayana kadar...

Alisa işte o gün yeniden doğmuştu.

Defalarca rüyasında gördüğü, gözlerine bakmaya doyamadığı o adam tam karşısındaydı.

Kadın yıllarca ölü bir adamı sevmişken, şimdi o adam tam karşısında duruyordu.

Asıl hikâyeleri işte şimdi başlıyordu...

Alisa ve Poyraz için sizleri kırmayıp tanıtım yayınladım.

Ayrıca tanıtımın altına küçük bir açıklama yazdım. Bence hemen girip okuyun. Şimdiden çok heyecanlıyım.😍

Şimdiden hikâyemizi kütüphanenize ekleyip, oy vermeyi ve yorum yapmayı unutmayın! Hikâyemiz yeni ve desteğe ihtiyacı var.❤

Herkese sonsuz teşekkürler!😻

SEVMEK BANA YASAK

Yeni kitabım Sevmek Bana Yasak ilk bölümüyle yayımda! Zor erkek karakter, zor ve sevmenin yasak olduğu bir aşk hikâyesi sizlerle...

Tanıtım:

Ellerimi ve gözlerimi bağlamışlardı. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir ses yoktu.

Ülkeme gelir gelmez tam arabama binecektim ki bir el arkamdan boynuma sarılmıştı. Kendime geldiğimde gözlerim kapalı bir hâlde öylece oturduğumu anlamıştım. Neredeyse bir gündür aç ve susuzdum.

Bana kim neden bunu yapmıştı bilmiyordum. Kim benden böylesine nefret ediyordu? Ben kimseyle düşman değildim. Kim neden beni kaçırıp aç bırakmak isterdi ki?

Midemin yanmasına içimden bir küfür ettim. Belki de beni öldüreceklerdi... Korku bir gündür bedenimde geziniyordu. Hiç iyi değildim. Bir ses bile duyamamak beni delirtmek üzereydi.

Ta ki duyduğum adım seslerine kadar...

Güçsüz hissetsem de elimden geldiği kadar çırpınmaya çalıştım.

"Kimsiniz?" Diye bağırdım. "Hey, cevap ver!"

Ayak sesleri çok yakınımda durdu.

Aniden gözlerime bağladıkları kumaşı sertçe çekti ve yere attı.

Siyah ayakkabıları görüş alanıma girdi. Hızla başımı kaldırıp yüzüne baktım. Gözlerimi kıstım, ben bu adamı tanımıyordum ki...

"Neden buradayım? Siz kimsiniz?" Korkuyla titriyordum...

Esmer adam yüzüme doğru eğildi.

"Ben Zorbey Akıncı!" Nefretle kulağıma fısıldamasıyla tüylerim ürperdi. "Cehennemine hoş geldin Bige Maral!"

Konu ilerledikçe yazdığım tüm erkek karakterlerden farklı olduğunu göreceksiniz. Merak edenler kütüphanesine ekleyebilir.

Sevgilerimle...❤

<u>Not</u>: Yakında bu kitabım için de bir özel bölüm yazmayı düşünüyorum, özlediğinizi biliyorum.❣